www.burmeseclassic.com

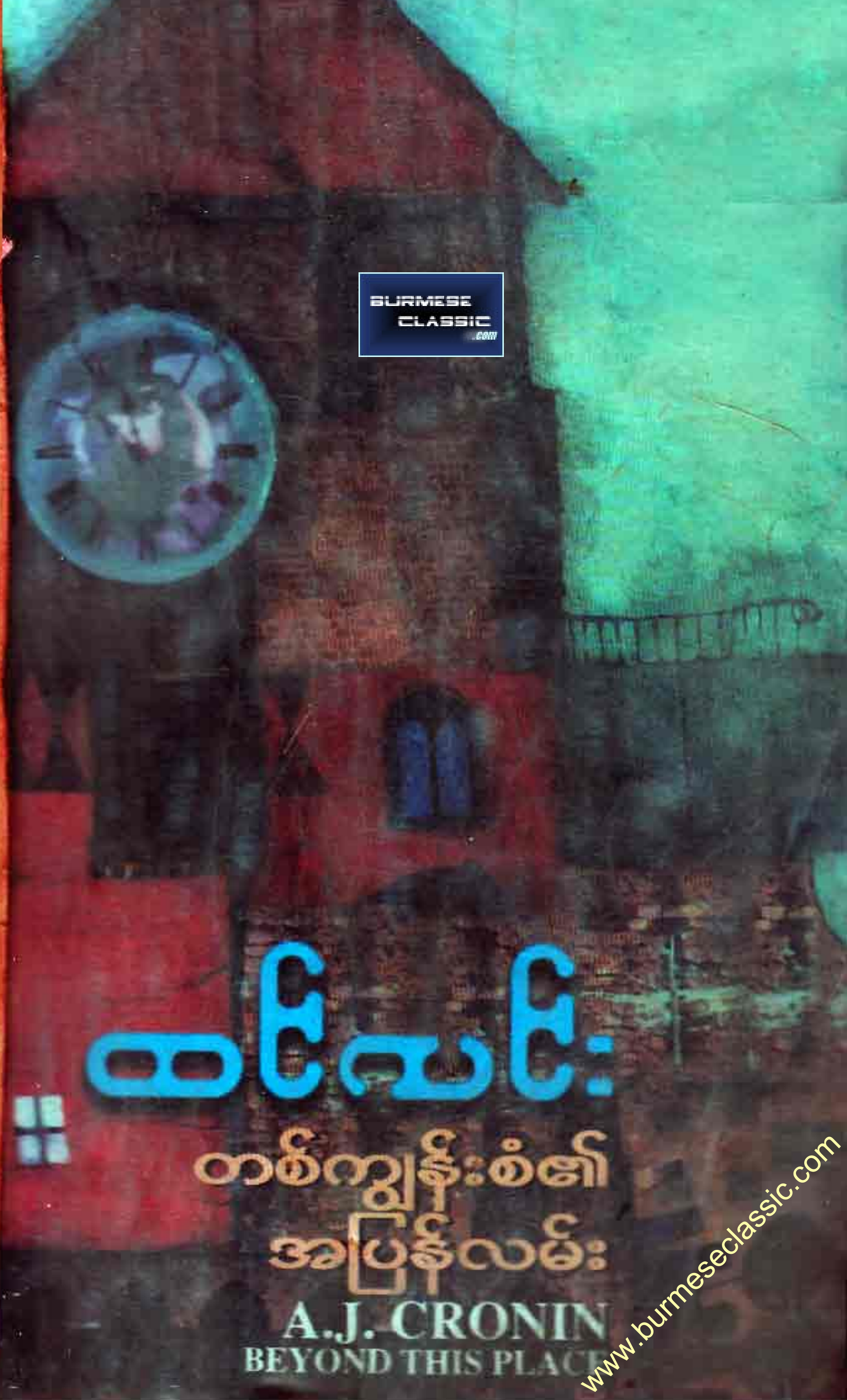

www.burmeseclassic.com

၁၅၀၀ ကျပ်
ဒုတိယအကြိမ်
စက်တင်ဘာလ၊
၁၉၉၇ ခုနှစ်
၁၀၀၀ အုပ်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း PiKe PiKe
မျက်နှာဖုံး CSS
အတွင်းဖလင် ပန်းရွှေပြည်
ထုတ်ဝေသူ ဦးသောင်း (၀၁၁၁၄)
ရွှေပင့်ကူစာပေ ၃၂၅ (ခ)၊ ရေပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြောက်ပိုင်း။
ပုံနှိပ်သူ ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
၁၇၁၊ ၃၃လမ်း ရန်ကုန်မြို့။
စာမူခွင့်ပြုချက် ၂၀၁ / ၉၅ (၃)
အဖုံးခွင့်ပြုချက် ၆၅၈ / ၉၆ (၁၁)

A.J. CRONIN
BEYOND THIS PLACE

ထင်လင်း

တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး — ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဘာသာပြန်သူ၏စကား

ဤစာအုပ်ကို မြသန်းတင့်ထံမှရခဲ့သည်။ သူက ကျွန်တော့်အား ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်စေချင်သည်။ သူ့မှာ ဘာသာပြန် စာအုပ်ကောင်းများ ထုတ်ဝေရေးအတွက် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးနှင့် အစီအစဉ်များလုပ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်အား သူက ဘာသာပြန်ကောင်းဟု ယူဆထားဟန် တူပါသည်။ "ဘာသာပြန် လက်ရာကောင်းကောင်း သန့်သန့်ကလေး တွေချည့် ထုတ်ဖို့ဗျ"ဟု ပြောပါသည်။

"ကျွန်တော် ဘာသာမပြန်ချင်ဘူးဗျာ။ သိပ်ပင်ပန်းပြီး၊ ပင်ပန်းသလောက် စိတ်ကျေနပ်မှု မရတဲ့အလုပ်မျိုးပဲ"ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။ သူက "ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့ရင် ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဝေငှတဲ့ သဘောနဲ့ ပေးကောင်းပါတယ်ဗျ။ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာလို ပြန်ပေးရင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖတ်ကြရတာပေါ့"ဟု သူ့သဘောထားကို ပြောပြပါသည်။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် သူထားသည့် စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားသဖြင့် "ဖတ်ကြည့်ဦးမည်"ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။

ယူလာပြီး တော်တော်နှင့် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ဤအတော အတွင်း မြသန်းတင့်၏အိမ်ကိုတော့ မကြာခဏရောက်ခဲ့သည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ တွေ့တိုင်းစကားစပ်မိလျှင် သူက "ခင်ဗျား ကရီနင်ကို ဖတ်ပြီး ပြီလား"ဟု မေးလေ့ရှိသည်။ ၃,၄,၅ခါမေးတော့ ကျွန်တော် "မဖတ်ရသေးဘူးဗျ"ဟုပြောရမှာ အားနာသလို ဖြစ်လာပြီး စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်ရသည်။ ဖတ်မိတော့ လည်း စာအုပ်ကဆွဲသွားသဖြင့် ၁ရက် ၂ရက်အတွင်း မှာပင် ပြီးမှန်းမသိပြီးသွားသည်။ ပြီးလျှင်ပြီးချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် မြသန်းတင့်၏အိမ်သို့ သွားလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မယ်"

"ကြိုက်သွားပြီးလား"

"သိပ်ကိုကြိုက်သွားပြီးဗျာ"

၁၅-၁၁-၇၅ — ထင်လင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း ၁

အခန်း – ၁

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေဆိုလျှင် ပေါလ်၏အမေသည် သူအလုပ်လုပ်ရာ မြို့တော်ခန်းမမှ ဓာတ်ရထားစီး၍ မာရီယန်ဝတ်ကျောင်း 'သီတင်းလယ်ဝတ်တက်' သို့ လာမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ပေါလ်ကလည်း တက္ကသိုလ်မှ ၅ နာရီ ဒဿနိကသင်တန်းအပြီး လမ်းလျှောက်လာကာ သူ့အမေ ဝတ်ကျောင်းမှအထွက်ကို စောင့်လေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာတော့ သူ့အား ပါမောက္ခစလေဒီက ခေါ်တွေ့နေ၍ နောက်ကျသွားသည်။ ပေါလ်သည် သူ၏နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ တန်းပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောလမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ပြီး သူ့အမေနှင့် သူတို့နေသည့်အိမ်အမှတ် ၂၉ အောက်ထပ်သို့ရောက်သော် သူ့မှာ စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုပျော်မြူးသွားသည်။ သူသည် သူ၏ဘဝ သာယာဖြောင့်ဖြူးပုံကို တွေးမိကာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ သူ့မှာ ဦးထုပ်လည်း မပါ။ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာ စောင်းနွမ်းကြသော်လည်း သူသည် ရိုးသားသောလုငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူသည် အိတ်ထဲက အခန်းသော့ကိုထုတ်ယူကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင် ဖွေးထားသော ကနေရီတေးဆိုငှက်ကလေးက မီးဖိုဘက်မှာ သာယာညင်းပျောင်းစွာ တေးဆိုလျက်ရှိ၏။ သူက ငှက်ကလေးအား လေချွန်သံပေးလိုက်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ချိတ်၌ချိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ မီးဖိုခွင်ပေါ်သို့ ရေနွေးအိုးတင်လိုက်ပြီး ညစာအတွက်ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော် မီးဖိုစင်ပေါ်ရှိ ဒန်ရောင်နှိုးစက်နာရီကလေးက ၇ နာရီ တီးသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် အပြင်ဘက်ဆင်ဝင်ဆီမှ သူ့အမေ၏ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက လှမ်း၍အသံပြုလိုက်သည်။ သူ့အမေမှာ အသားအရေပါးလျားကျစ်လစ်သူဖြစ်ပြီး ညက်နွမ်းသောအနက်ရောင်ဆင်ထားသည်။ သူ့မှာ သွားလေရာပါရသည့် ဈေးအိတ်၏အလေးချိန်ဖြင့် တစ်ဘက်သို့ အနည်းငယ်ကိုင်းနေ၏။

ပေါလ်က "ကျွန်တော် ဒီနေ့နောက်ကျနေလို့ အမေ့ဆီ မလာနိုင်တာအမေ။ ဒါပေမယ့် ပါမောက္ခက ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ပေးလိုက်ပြီ။ သေချာပြီဆိုပါတော့" ဟု ပြုံးရွှင်စွာပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အမေ မစ္စက်ဘားဂျက်က သူ့သားအား အကဲခတ်သလိုကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ၏ဟောင်းနွမ်းသောခေါင်းဆောင်းအောက် လွတ်နေသည့်နေရာမှ ဆံပင်ဖြူကြိုးကြားကို လည်းကောင်း, ပါးရေနားရေလျော့စပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်နှာကို လည်းကောင်း, သိဝေနေပြီဖြစ်သောမျက်လုံးများကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ သူ့မှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု တရားနှင့်ဖြေခဲ့ရသည့်အသွင်၊ သူ့ဘဝ ပင်ပန်းခဲ့သည့်အသွင်ကို မြင်နိုင်သည်။ သူ့သားက အပြုံးနှင့် ဆီး၍စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူ၏ပန်းလျှသောအသွင်အပြင်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ သူ့သား၏မျက်နှာမှာ ဘုရားသခင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကြည်လင်သည်။ အန္တရာယ်များလောက်အောင်ချောလွန်းသူမဟုတ်သည့်အတွက်လည်း သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ဖြောင့်စင်းသည်။ အသားအရေအနည်းငယ်ပါးလျှသည်။ စာကျက်လွန်း၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မေးရိုးကြီးများ ထင်ရှားလွန်းသော်လည်း အသားအရေသန့်စင်၍ မျက်လုံးများမှာလည်း ကြည်လင်သည်။ ဆံပင်ပါးပါးညှပ်ထား၍ နဖူးကျယ်ကြီးမှာလည်း ပေါ်လွင်လှသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းခိုင်မာလျက် ဘောလုံးကန်စဉ်က ခြေတစ်ဖက်ကိုခိုက်မိထား၍ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ခြေတစ်ဖက် မသိမသာခွင်နေသည်မှအပ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။

"အေးအေး။ အားလုံးပြီးသွားတာ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ သားမလာတာ အကြောင်းရှိလို့ပဲလို့ အမေသိပါရဲ့။ အယ်လာတို့, မစ္စတာဖလဲမင်းတို့ကတောင် သားကို မေးကြသေးတယ်"

သူ့ချည်လက်အိတ်ကို လုံးလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှကျော်၍ ကြည့်နေကျအတိုင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာ သူ့ဈေးအိတ်ထဲက ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားသော ရေခဲစိမ်ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်ထုပ်နှင့် သူ့သားကြိုက်တတ်သော မုန့်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဘုရားဆုတောင်းပြီး ညစာ စားကြလေ၏။ သူ့အမေသည် ဟန်လုပ်၍ထားရသော်လည်း အလွန်သဘောကျလျက်ရှိသည်ကို ပေါလ် တွေ့ရ၏။

"ကံကောင်းတယ်ဆိုရမယ် အမေရဲ့။ တစ်ပတ်ကို ၃ဂိနီနှင့် ကျွန်တော်ရက်အား ၉ ပတ်စလုံးအတွက် လခ ရမယ်"

"သား၊ စာမေးပွဲနှင့်ဘာနှင့် ပင်ပန်းနေတာ အပြောင်းအလဲရတာပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်တယ်။ နွေရာသီမှာစာသင်ရတာကတော့ အပျင်းပြေလောက်ပဲရှိပါတယ်" ဟု သူက ခေါင်းညိတ်ရင်းပြောသည်။

"ဘုရားသခင်စောင်မတော်မူတာပဲ သားရဲ့"

ပေါလ်က အပြုံးကိုချိုထားလိုက်ပြီး "ဒီနေ့ည ကျွန်တော့်မွေးစားရင်းလက်မှတ်ကို ပါမောက္ခစလေဒီဆီ ပို့ရမယ်အမေ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ခဏမျှငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အမေက ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ဖွန်းကလေးကိုယူ၍ သူ့လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲက ပေါလောမျောနေသောလက်ဖက်ခြောက်ဖတ်ကလေးကို ဆယ်ပစ်နေ၏။ သူ့အသံမှာ သဲ့သဲ့ကလေး။

"မွေးစာရင်းက ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ"

ပေါလ်က "အို၊ ဒါက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သက်သက်ပါအမေရယ်။ အသက် ၂၁ နှစ်အောက်ကို အလုပ်မခန့်ဘူး။ ကျွန်တော် အရင်လကတည်းက ၂၁ နှစ်ပြည့်ပါပြီဆိုတာ အတော်ပြောရတယ်"

"သားပြောတာကို သူက မယုံဘူးတဲ့လား"

ပေါလ်က အံ့အားသင့်သွားသလို သူ့အမေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ၊ အမေကလဲ။ အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ယုံတယ်, မယုံဘူးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကတော့ စည်းကမ်းရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာပဲ။ ကျွန်တော့်လျှောက်လွှာနှင့် မွေးစားရင်းလက်မှတ်နှင့်တွဲပြီး အဖွဲ့ကိုတင်ရမှာ"

သူ့အမေက ဘာမျှပြန်မပြော။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ပေါလ်က ပေါ်ထရေးမြို့နွေရာသီသင်တန်းကျောင်းအတွက် ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သော ပါမောက္ခနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံကို ရယ်ကာမောကာ ပြောပြလေတော့သည်။ သူသည် တတိယမြောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုသောက်ပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှထသည်။ ဤတွင်မှ သူ့အမေလည်း လှုပ်ရှားလာသည်။

"နေပါဦးသားရယ်" ဟု သူက တားထားလိုက်ပြီး၊ "သား ပေါ်ထရေးကို သွားဖို့ အမေ–အမေ စိတ်ထဲကမရှင်းဘူးသားရယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က အံ့အားသင့်စွာပင် "ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ။ ကျွန်တော်ရော အမေရော ဒါကို စိတ်စောနေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာဆုတ်ဆိုင်းနေပြီးမှ "သားထွက်သွားမှာဆိုတော့ အမေကသိပ်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဖလဲမင်းမိသားစုနှင့် တစ်ပတ်ခရီးထွက်ရင်လည်း သား မလိုက်ရဘဲနေမယ်။ အယ်လာကဆို သားမပါရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းရှာမလဲ။ သားအဖို့လည်း ဒါ အလွတ်ခံလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ" ဟု ပြောနေပြန်၏။

"ဟာ၊ မဟုတ်တာ၊ အမေကလဲ။ မဟုတ်တာကို အလကားပူပန်နေတာပဲ" ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်ပြောကာ သူ့အမေ၏သံသယများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့အမေက မတားလိုက်နိုင်မီ သူ့အခန်းထဲသို့သွားကာ လျှောက်လွှာပုံစံကို ဖြည့်နေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့အခန်းကား အိမ်ရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည့် အိပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတွဲလျက် အခန်းကလေးဖြစ်ပြီး၊ အရောင်လွင်သော နံရံကပ်စက္ကူများကပ်လျက် သောလုံးအသင်း၊ ဟော်ကီသင်း စုရုံရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မီးလင်းဖိုနံဘူးစည်းပေါ်တွင်ကား တက္ကသိုလ်အားကစားပွဲများတွင် သူ မကြာခဏ ရရှိတတ်သည့် ဆုဖလားများ၊ အရုပ်များ တင်ထားသည်။ ပြတင်း၏အောက်တွင်မူ သူသည် အကောင်းကြိုက်တတ်သော စာတတ်ပေတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များ၊ စာကြီးပေကြီးများကို ဘီရိုတစ်ခုဖြင့်ထည့်ထား၏။ ယင်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ကန့်လန့်ကာအစိမ်းဖြင့်ကာထားသော သူ့အိပ်ရာ ကုတင်ကျဉ်းကလေးရှိသည်။ နံရံ၌ကပ်ထားသော သစ်သားစားပွဲပေါ်တွင်ကား သူ၏တက္ကသိုလ်မှစာပို့ချချက်များနှင့် သူစာကျက်ရမည့်အစီအစဉ်များကို သေသပ်စွာ စီ၍ချထားသည်။ အခန်းတွင်း၌ ရှိသမျှအရာအားလုံးက ပေါလ်၏စရိုက်၊ ပေါလ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ထက်မြက်စူးရှသောသူ၏စိတ်ဓာတ်တို့ကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြပေသည်။ သူ့အခန်းအတွင်း၌ အပြစ်အနာအဆာကို လိုက်၍ရှာပါက ဘာတစ်ခုမျှ ဖရိုဖရဲမရှိဘဲ သေသပ်လွန်းနေခြင်းကိုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤမျှ သေသပ်နေခြင်းမှာလည်း သူ့အမေက အမြဲတစေသွန်သင်ပြသပေးနေသော စည်းကမ်းသေဝပ်မှု၊ အပြစ်ကင်းစင်မှုအဆုံးအမများ၏ ညဩဇာပင် ဖြစ်လေသလော မသိ။

သူသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဖောင်တိန်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်ကွေးတင်လျက် ပုံစံကို ကျင်လျင်စွာဖြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် သေချာအောင်တစ်ခါပြန်ဖတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

"နက်ဖြန် ရအောင်ရှာပေးနော် အမေ။ မွေးစားရင်းလက်မှတ်လေ။ ကျွန်တော် မနက် ၉ နာရီ စာသိမ်းချိန်မီအောင် ထည့်ချင်တယ်"

သူ့အမေက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်းပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်သာရှိသဖြင့် စားပွဲကိုပင် မသိမ်းရသေး။ သူ၏မျက်နှာမှာနီမြန်းလျက်။ အသံမှာလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူချေ။

"ဘယ်ဆီထားမိမှန်းတောင် မသိပါဘူးသားရယ်။ ဒါမျိုးက အခုလိုချင်မှ အခုထရှာလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဩော်၊ အမေရယ်" ပေါလ်က သူ့အမေ၏ စာရွက်စာတမ်းများ၊ မိသားစု လက်ဝတ်လက်စားတောက်တိုမယ်ရများ၊ ကျမ်းစာအုပ်နှင့် မျက်မှန်အပြင် အခြားတိုလီမိုလီတို့ထားရာအံဆွဲဘီရိုဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး "အမေ့ဘီရိုအပေါ် အံဆွဲထဲမှာ ရှိမှာပါ" ဟုဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်၏အမေက သူ့ကိုပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း သူ၏ခနော်ခနဲ့သွာအတုများပေါ်

သည်အထိ ပါးစပ်ကို မပွင့်တပွင့်ဟလိုက်မိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်မရှိတော့။ သူ၏ပါးပြင်များမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ဖြူရော်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ပေါလ်အား ကျောပေးကာ အံဆွဲဘီရိုမှ အပေါ်ဆုံးအံဆွဲကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်ကာ ၅ မိနစ်မျှ စနစ်တကျရှာလေသည်။ ပြီးလျှင် အံဆွဲကိုပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်လှည့်လာ၏။

"မတွေ့ဘူး" ဟု သူကဆိုလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ အသေလိုဖြစ်နေ၏။ "မတွေ့ပါဘူး။ ဒီအထဲမှာတော့မရှိဘူး" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လျက် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ ကိုက်ထားသည်။ သူသည် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး အမေ့ကိုချစ်တတ်သော တာဝန်သိသားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း၊ ယခုကိစ္စတွင်မူ သူ့အမေ၏ သဘောထားကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။ သူသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လျက်

"တကယ်ပါ အမေ။ ဒါ အရေးကြီးတဲ့စာရွက်ပါ။ ကျွန်တော် လိုလို့တောင်းတာပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"မင်း လိုလာမယ်ဆိုတာ အမေက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးသိနိုင်ပါ့မလဲ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာသောမခံချင်စိတ်ဖြင့် တုန်နေပြီး "ဒီလိုဟာတွေဟာ ပျောက်တတ်တာပဲ။ အမေ့မှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခတွေများခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ မင်းကို ပညာသင်ပေးဖို့ဆိုတာကို ထည့်မစဉ်းစားနှင့်ဦး။ စားဖို့ပူရ၊ ဝတ်ဖို့ပူရ၊ နေဖို့ပူရနှင့် ဒီမုဆိုးမကြီးရဲ့ဒုက္ခတွေက တစ်သိန်းလောက်နှင့်။ ဘယ်မိန်းမမှ အမေလောက် ဝန်လေးလေးမထမ်းခဲ့ရဘူး။ အမေ့ဘဝက စာရွက်ကလေး ၁ ရွက် ၂ ရွက်ကို ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းနေနိုင်လောက်အောင် မအားပါဘူး။ အမေ့ဘဝတစ်ဝက်လောက်မှာက စာရွက်စာတမ်းကို သိမ်းထားစရာနေရာတောင် ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး" ဟု ဒေါသဖြင့်ပြောနေလေ၏။

သူ့အမေ ဤသို့ တစ်ခါမျှ မဖြစ်စဖူးဒေါသများအန်ထွက်နေသောအခါ ပေါလ်မှာ အံ့အားကြီးသင့်လျက် 'သူ့အမေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်'ဟု နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမေမျက်နှာထားတင်းမာလာလျှင် ဘာမျှဆက်ပြောနေလို့ မရတော့ဘူးဆိုသည်ကို သူ ကောင်းစွာသိသည်။

"လက်ဒန်ကို စာရေးပြီး မိတ္တူတောင်းရင် ရနိုင်ပါတယ်လေ။ တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီညပဲ ရေးလိုက်မယ်"

"သားရယ်။ စာရေးတာ မင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဆိုကာ၊ သူ့သားက မယုံသင်္ကာမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်နေသည်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး "အလကားနေရင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေနှင့်။ အမေလည်း တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းတယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ မြို့တော်ခန်းမကစာရေးစက္ကူနှင့် အမေရေးပြီး တောင်းလိုက်မယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အမေ မေ့မနေနဲ့ဦးနော်"

"အမယ် မင်းက"

"ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အမေ"

"အေး၊ ကောင်းပြီ" ဟုဆိုကာ ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း သူ့အပြုံးမှာ မရွှံ့မရဲ ဖြစ်နေပြီး၊ နွမ်းနယ်လျက်ရှိသောသူ့မျက်နှာ ပွင့်လင်းလာသည်။

"ကဲ ကဲ၊ မီးထွန်း၊ အမေ စားပွဲသိမ်းမယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ကြစို့"

အခန်း – ၂

နောက် ၂ ရက်အဖို့ကား ပေါလ်မှာ အချိန်ပြည့် အလုပ်များလျက်ရှိလေသည်။ ဘုရင်မတက္ကသိုလ်သင်တန်းများ ရက်ရှည်ပိတ်လိုက်သဖြင့် လူစုကွဲစ သင်တန်းအပြီး ကာလဖြစ်သဖြင့် လုပ်ဆောင်ဘွယ်ကလည်း များလှပေသည်။ အများ၏တောင်းဆို ချက်ဖြင့် ကျောင်းသားများ နှစ်လည်သီချင်းဆိုပွဲတွင် ပေါလ်က စန္ဒယားတီးပေးရဦး မည်။ ပိဋကတ်တိုက်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကလည်း အထားမှားပြီး အရှာရခက်နေပြန် သည်။ နောက်ဆုံး ဓာတုဗေဒလက်တွေ့သင်တန်းကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို စောင့်ရသည့်အတွက်ကလည်း စိတ်မောရ၏။ အောင်စာရင်းထွက် လာသောအခါတွင် သူ့မှာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်အောင်မြင်သည့်စာရင်းထဲ၌ ပါခဲ့သည်။ အားလုံးခြုံ၍ဆိုသော် သူသည် စာပေလိုက်စားမှုတွင် လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံရေးတွင် လည်းကောင်း၊ အားကစားအရာတွင် လည်းကောင်း ထင်ရှားထူးချွန်၍ သူ၏အတန်းသားများက လေးစားခြင်းခံရသူအဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ၏နာမည်ကောင်းကို မှေးမှိန်စေအောင် မလိုတမာ ပြောဆိုဝေဖန်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးကျောင်းသားများအထဲမှ လူပေလူတေများဟုအပြစ်တင်ခံ ရသည့် လူတစ်စုက ပေါလ်သည် တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ် လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေတတ်၊ မရောနှောတတ်၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်လွန်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။

သူ အလုပ်များနေချိန်များတွင် ပေါလ်၏အတွေးများသည် သူ့အမေနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စဆီသို့ ၁ ကြိမ် ၂ ကြိမ်ရောက်သွားသေးသည်။ သူ့အမေကို အကဲခတ်မိသလောက်တော့ 'အမေသည် တစ်ခုခုအတွက် စိတ်ပင်ပန်းနေသလား'ဟု

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင့်မိ၏။ အမေသည် စိတ်တိုနေပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ထူးထူးဆန်း ဆန်းတွေးဝေနေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ပင်ကိုကပင် လွမ်းမိုးတတ်သည့်စိတ် ဓာတ်ရှိခဲ့ရာတွင် တင်းမာနိုင်မြဲသောယုံကြည်ချက်ဖြင့် ထပ်ဆင့်ထားပြန်သဖြင့် သူ့အမေ မှာ မာနကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ ဘဲလဖတ်မြို့တွင်နေစဉ်က တံခါးခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်မြည်လျှင်ပင် မျက်နှာထားတင်းမာလာတတ်သည်ကို သူ သတိရနေ၏။ ယခုမူ ဤသို့မဟုတ်။ သူ့အမေမှာ စိုးရိမ်စရာတစ်ခုခု ရှိနေဟန်တူသည်။ ကြာသပတေး နှင့် သောကြာနေ့များတွင် အမေသည် ညစာစားပြီး သူ၏မိတ်ဆွေကြီး မာရီယန် ဝတ်ကျောင်းသင်းအုပ်ဆရာ အီမန်နုယယ်ဖလဲမင်းတို့အိမ်သို့ တစ်နာရီခန့် သွားလည် ပြီးအပြန်တွင် ငြိမ်သက်လာခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ ညီးရော်ကာ မျက်လုံးများနီရဲပြီး ပြန်လာသည်။

ကြာသပတေးနေ့က ပေါလ်သည် သူ့အမေအား "လန်ဒန်က စာရပြီးလား" ဟု တည့်တည့်ပင်မေးလိုက်၏။ သူ့အမေက "မရဘူး" ဟုသာပြန်ဖြေသည်။

ထိုမှနောက်တွင် ဤမေးခွန်းကိုမေးရန် ပါးစပ်ဖျားသို့ရောက်ပြီးမှ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူ့အမေ၏အဆုံးအမခံခဲ့သူဖြစ်၍ မေးရမှာမရွံ့မရဲဖြစ်ကာ နှုတ်ဆွံ့ ခဲ့ရပြန်သည်။ 'ဘာမျှဖြစ်တာတော့ ဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်စရာလည်း ဘာမှမရှိဘူး' ဟု သူ တွေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်ကာ သူ့အမေ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်နေရပါသလဲဆိုသည်ကို အဖြေရှာရင်း၊ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် သူမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောင်းတွေးတော၍ နေမိလေ၏။

သူ့မွေးဇာတိဖြစ်သော အင်္ဂလန်ပြည်မြောက်ပိုင်း၊ တိုင်းကာဆယ်မြို့ကလေး တွင် သူ ၅ နှစ်သားအရွယ်အထိနေခဲ့ကြသည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ ထိုစဉ်က သင်္ဘောကျင်းဆိပ်မှ မှိုတေသည့်တူထုသံများ၊ အလုပ်သမားများကိုခေါ်သည့် ဥသြ သံများဖြင့် ဝိုးတစ်ဝါးသာမှတ်မိတော့သော နောက်ခံကားတွင် မှုန်မှုန်ကလေးမျှ သာဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာကြည်လင်သည့် သူ့အဖေ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အဖေသည် အလွန်ပျော်ရွှင်တတ်၍ သူမတူအောင်ခင်မင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ဂျက်စမွန်ချောက်သို့သွား ကာ ရေအိုင်ထဲ၌ စက္ကူကျက်လှေကလေးများလွှတ်၍ကစားကြသည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ မောပန်းပြီဆိုလျှင် သူ့ကို အရိပ်တစ်ခုမှခုံတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်စေပြီး သူ့အဖေက ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများ၊ ခွေးများ၊ မြင်းများ၊ သစ်ပင်များကိုကြည့်ကာ သူ့ပင်ကိုဗီဇက ဝါသနာအတိုင်း ပုံတူ ရေးခြစ်နေတတ်သည်။ သည်ပုံတူများမှာ သူ၏ငယ်လှစွာ သော ဦးနှောက်ထဲတွင် စွဲမက်စရာ၊ သဘောကျနှစ်သက်စရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ လွန်ပြန်သော် သီတင်းလယ်နေ့များတွင် သူ့အဖေက နယ်လှည့်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသားမုန့်ချိုချဉ်လုပ်ငန်းမှ အစိမ်းရောင်စထရော်ဗယ်ရီ၊ အဝါရောင် ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းရွှဲမက်မုံသီး စသည့် ရောင်စုံသကြားလုံးကလေးများကို ညနေ သူ့အပြန်တွင် ယူယူလာတတ်သည်။

သူ ၅ နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ သူတို့သည် အလယ်ပိုင်းမှ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည့် ဓေါ့တလေသို့ ရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ဤမြို့ကြီးမှာ ပိုမိုမှုန်မှိုင်းပြီး သူသတိရသမျှတော့ ပျော်စရာ မရှိခဲ့။ မီးခိုးနှင့် မိုးနှင့် သွားရလာရပုံ၊ သံရည်ကျိုရုံများမှ ဝင်းဝင်းတောက်အရောင်များ၊ သုံးမှုန်နေကြသော သူ၏မိဘ ၂ ပါး၊ နောက် သူ့ဖေသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် တောင်အမေရိကသို့ထွက်ခွာသွားသည်ကိုသာ မှတ်မိတော့၏။ သူ့အဖို့ အလွန်သဘောကောင်းသည့်အဖော်တစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပျောက်သွား၍ ရင်နှင့်အောင်ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ သူ့အပြန်ကို တမောင့်မောင့် မျှော်ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် သူ ကလေးစိတ်ဖြင့် လွမ်းရဆွေးရတမ်းတရသည်တို့မှာ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်သည့်အလား သူ့အဖေသည် ဗျူနုစ်အေရီးမြို့အနီး၌ မီးရထားမှောက်ရာတွင် သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့်သတင်းရောက်လာလေရာ သူ့မှာ အိပ်မက်မျှပင်မမက်ဘူးသည့် သောကများဖိစီးခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက်တွင် သူသည် ၆ နှစ်မျှမပြည့်မီ သံသရာခရီးသည်ကလေးအဖြစ် ဘဲလဖတ်သို့ ရွှေ့ခဲ့ကြရလေသည်။ ဘဲလဖတ်၌ အီမန်နယယ်ဖလဲမင်း၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် သူ့အမေသည် မြို့တော်ကျန်းမာရေးဌာန ငွေစာရင်းဌာနစိတ်တွင် အလုပ်ရသည်။ လခမှာ သိပ်မများလှသော်လည်း စားဝတ်နေရေး စိတ်ချရသည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကုန်းနွေရရအိမ်ခန်းကလေးနှင့်နေရရုံ၊ ခြိုးခြိုးခြံခြံချွေချွေတာတာနေပြီး သားကလေးအား ဆရာအတတ်သင်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ပေးရုံမျှတော့ ရပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အမေ ၁၅ နှစ်မျှ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်မှုဖြင့် ပေါလ်မှာ တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရရန် လက်တစ်ကမ်းအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ပြန်စဉ်စားလိုက်လျှင် သူ့အမေ၏အားထုတ်မှု ပြင်းထန်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဘဲလဖတ်၌သူတို့နေထိုင်မှုသည် အကျဉ်းမြောင်းဆုံးအနေအထိုင်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ပေါလ်က ထင်မိသည်။ အမေသည် အလုပ်နှင့်ဝတ်ကျောင်းတို့သို့ သွားသည်မှအပ အပြင်သို့ထွက်ခဲလှသည်။ သူ့မှာ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းနှင့် သူ့သမီးအယ်လာတို့မှတစ်ပါး ရင်းရင်းနှီးနှီးအပေါင်းအသင်း မရှိသလောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အိမ်နီးချင်းများကိုပင် သူ ကောင်းစွာမသိခဲ့။ အမေက သူ့အပေါင်းအသင်းများကို မကြည်ဖြူသည်ကို သိသောပေါလ်မှာ ပင်ကိုက ဖော်ရွေတတ်ပါလျက် တက္ကသိုလ်တွင် အပေါင်းအသင်းများများ မထားခဲ့ရ။ ဤချုပ်ချယ်မှုမျိုးကို သူ မနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ

အမေ့ကျေးဇူးကြီးမားပုံကို သိတတ်သည့်အပြင် အထပ်ထပ်အခါခါဆုံးမပဲ့ပြင်ထားသောသားဖြစ်၍ မြိုသိပ်ရတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်အချိန်များက သူ့အမေက သူ့အား ဤမျှကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေခြင်းမှာ သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် အလွန်အမင်းချစ်သောကြောင့်ဟု သူ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး 'အခြားအကြောင်းများ ရှိလေသလား'ဟု တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သူ ဖျပ်ခနဲသတိရလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သည့် ၁ နှစ်က သူ့အား အိုင်ယာလန်နှင့်အင်္ဂလန်အသင်းတို့ကစားသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဘောလုံးပွဲတွင် ပါဝင်ကစားရန်ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရစဉ်က ဖြစ်သည်။ အမေတစ်ယောက်အဖို့ ထို့ထက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည့်အရာ ဘာမျှမရှိနိုင်။ သို့သော် အမေသည် ဤဖိတ်ခေါ်ချက်အားလက်ခံခွင့်ပြုရန် ယတိပြတ်ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ပေနည်း။ ထိုစဉ်ကတော့ သူ မတွေးတတ်ခဲ့။ ယခုမှ သူ ဝိုးတဝါးတွေးမိပြီ။ အမေသည် အပြင်လောကနှင့်အဆက်အသွယ်အားလုံးဖြတ်ကာ သူ့လောကလေးနှင့်သူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှို့ဝှက်စွာ၊ ဘုရားတရား၌သာစွဲမြဲစွာ အားထားလျက်နေလာခဲ့သည်။ ဤအချက်ကိုထောက်ရှု၍ အမေ့ဘဝမှာ 'ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်စရာတစ်ခုခုရှိသူ၏ ဘဝမျိုးပါတကား'ဟု သူ အထိတ်တလန့်တွေးလိုက်မိသည်။

နေ့တစ်ဝက်အလုပ်ဆင်းရသော စနေနေ့တွင် အမေသည် ၂ နာရီထိုးမှ အိမ်သို့ရောက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါလ်ကလည်း သူ့အမေထံမှ ဤကိစ္စကို ယတိပြတ်သိရအောင် မေးတော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ မိုးသည် အုံ့နေရာမှ ရွာချခဲ့သဖြင့် အမေသည် ထီးကို အိမ်အဝင်စကြံ၌ထားခဲ့ပြီး၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဟိုလှန်သည်လှန်လှန်ရင်း ပေါလ်ထိုင်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သူ့အမေဝင်လာတော့ ပေါလ်မှာ တကယ်ပင်လန့်သွားသည်။ အမေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့မှာ စိတ်တည်ငြိမ်နေပုံတော့ ရပါသည်။

"သား။ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား"

"ယူနီယန်ဝင်ပြီး ပေါင်မုန့်အသားညှပ်စားခဲ့တယ်။ အမေကော"

"အယ်လာက ကိုကိုးတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်လိုက်တယ်"

ပေါလ်က သူ့အမေအား ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"အမေ အဲဒီကို ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့"

အမေသည် နှမ်းလျစွာထိုင်ချလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် သားရယ်။ အမေ ရောက်ရပြန်ပြီပေါ့။ အမေ့မှာ ဘုရားပဲ ကိုးကွယ်ရာရှိတော့တာကိုး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုနောက် ပေါလ်သည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်လက်တင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်လျက်

"အမေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုချည်းလုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပြောစမ်းပါ အမေ။ ဒီကနေ့မနက်ကော ကျွန်တော့်မွေးစားရင်းလက်မှတ် ရခဲ့ရဲ့လား" ဟုမေးလိုက်သည်။

မရဘူးသားရယ်။ မရပါဘူး။ အမေ့စာတောင် မရေးဖြစ်ပါဘူး"

ပေါလ်၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့မရေးတာလဲ အမေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလက်မှတ်က အမေ့ဆီမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့လို့ပဲ သားရယ်။ သားကို အမေ လိမ်ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီလက်မှတ် အမေ့အိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်"

ပေါလ်၏ဒေါသမီးမှာ ရုတ်တရက်ငြိမ်းကာ ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာပင် သူ့အမေအား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အမေသည် သူ့ပေါင်ပေါ်ကလက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင်စမ်းကာ အပြာနုရောင်စက္ကူခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

"တစ်လျှောက်လုံးပဲ အမေ ဒီဟာကို သားမသိအောင် ဖုံးခဲ့ဝှက်ခဲ့ရတယ် သားရယ်။ အစတော့ အမေ့မှာ ရင်နာလွန်းလို့ ကြာရှည်ဝှက်လို့ရမယ်လို့တောင် မထင်ခဲ့ပါဘူး။ မလွယ်ပါဘူး။ လှေကားကခြေသံကြားလည်း အမေ့မှာ ထိတ်ရ၊ လမ်းကစကားပြောသံကြားလည်း အမေ့မှာ လန့်ရ၊ ရင်တုန်ရနဲ့။ နောက်တော့ နှစ်တွေကလည်းကြာလာ၊ သားကလည်း ကြီးပြင်းလာဆိုတော့ ဘုရားသခင်အစောင်အမနဲ့ အမေအောင်ပြီလို့တောင် အောက်မေ့မိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက ဘုရားသခင်အလိုတော်မဟုတ်ဘဲကိုး သားရဲ့။ အမေစိုးရိမ်ခဲ့ရတာက အကြီးအကျယ်ကိစ္စတွေ။ အခုပေါ်ရတာက ဘာမဟုတ်တဲ့နွေရာသီသင်တန်းမှာ သားသွားပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်ဖို့အသေးအဖွဲကိစ္စ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အနေးနှင့်အမြန် တစ်နေ့ပေါ်ရမယ့်ကိစ္စပါပဲ။ ဆရာတော်ကလည်း ဒီလိုပဲပြောပါတယ်။ အမေက သား ဒါကိုမသိရအောင်ရှောင်လွှဲပစ်ဖို့ သူ့ကို အကူအညီသွားတောင်းတယ်။ သူက မရှောင်လွှဲပါနဲ့တော့တဲ့။ သားလည်း လူလားမြောက်ပြီမို့ အမှန်ကိုသိဖို့ လိုလာပါပြီတဲ့"

ပေါလ်သည် ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သံကိုကြားရလျက်၊ ရင်ထဲကလည်းမချမ်းမသာဖြစ်လျက် အမေ စကားဆက်ပြောမည်ကို မလှုပ်မရှက်စောင့်ဆိုင်းနေမိလေ၏။ သို့သော် သူ့အမေမှာ ဆက်ပြောနိုင်သည့်အင်အား ရှိဟန်မတူတော့။ သားအား စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အမေ။ ဆက်မပြောပါရစေနဲ့တော့ သားရယ်။ မစ္စတာဖလဲမင်းက သားကို

အားလုံးပြောပြပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီကိုသာ သွားလိုက်ပါ။ သူလည်း အခု သားကိုစောင့်နေပါတယ်"

အမေ့မှာ ပြောရင်းကပင် ပိုမိုစိတ်လှုပ်ရှားလာသလိုဖြစ်ကာ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြောပါတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားခါမှပင် အပြီးသတ်တွင် ငိုညည်းသံပါသွားသေးသည်။ ပေါလ်အား စာရွက်ခေါက်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်တော့လည်း သူ့လက်များမှာ တုန်နေသည်။ ပေါလ်သည် မင်သက်မိသလိုငေးရင်း စာရွက်ကို လှမ်းယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုစာရွက်ပါနာမည်မှာ သူ့နာမည်မဟုတ်။ 'ပေါလ် ဘားဂျက်' ဖြစ်ရမည့်အစား 'ပေါလ် မက်ထရီ' ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"ဒါ မှားနေပြီ" ဟု သူက ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်ပြီး စာရွက်ကိုကြည့်နေရာမှ သူ့အမေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ 'မက်ထရီ' ဆိုသော အမည်သည် ကာလကြာမြင့်စွာစွန့်ပစ်ထားသောအခန်းကြီးတစ်ခုတွင်းဝယ် စောင်းကြိုးတစ်ချောင်းကို တီးခတ်လိုက်သလို တုန်ခါမြည်ဟည်းလျက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးကလေးမှတ်မိသလို ဖြစ်လာစေသည်။ "ဒါက ဘယ်လိုတဲ့လဲ အမေ" ဟု သူကမေးလိုက်၏။

"ဘို့များ ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့ကြတော့ အမေဟာ လက်မထပ်ခင်က 'ဘားဂျက်' ဆိုတဲ့အမည်ကိုပဲ ပြန်ယူလိုက်တယ်။ အမှန်က အမေဟာ မစ္စက်မက်ထရီ။ သားရဲ့ အဖေဟာ ရီးစ်မက်ထရီ။ သားက 'ပေါလ်မက်ထရီ' ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့်အမေက ဒီနာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်" ဟုပြောရင်း အမေ့နှုတ်ခမ်းများတွန့်သွားကာ "သားကိုလည်း အဲဒီနာမည်ကို မမြင်စေ၊မကြားစေချင်တော့ဘူး" ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရယ်"

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် အမေသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပေါလ်၏မေးခွန်းကို မပွင့်တပွင့်ဖြေလေသည်။

"သားကို အကြီးအကျယ်ရှက်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက်အောင်လို့"

သူ့အမေကိုဆက်ပြောခိုင်းရသည်မှာ ညှဉ်းဆဲသလိုဖြစ်နေသည်ကို သူသိပါသည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်သောကဖြစ်ရလျက်ရှိလေရာ အမေကိုပင် မညှာတာနိုင်တော့သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူလည်း မျက်နှာဖြူရော်လျက် "ဆက်ပြောပါအမေ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖို့က အမေ့တာဝန်ပဲ" ဟု အရေးဆိုလိုက်သည်။

သူ့အမေသည် သူ၏ပခုံးကျဉ်းကလေးများ နိမ့်ချီမြင့်ချီဖြစ်အောင် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ငိုလေသည်။ သူ့အမေငိုနေသည်ကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ တစ်ခဏမျှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြာသော် အမေသည် အားတင်းလိုက်သလို ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး သားကို မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

"သားရဲ့အဖေဟာ တောင်အမေရိကားကိုသွားပြီး ရထားမှောက်လို့သေတာ မဟုတ်ဘူး။ သွားမယ်လို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာ ပုလိပ်က သူ့ကိုဖမ်းသွားတာ"

ပေါလ်သည် သူ့အဖေ ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မထင်ခဲ့ဘူးချေ။ သူ့အမေ၏စကားများကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့မှာ ရင်ထဲ၌ ဖိသွားကာ လည်ချောင်းတွင် အလုံးကြီးလာဆို့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"ဘာအမှုနှင့်တဲ့လဲ" ဟု သူက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့မေးလိုက်၏။

"လူသတ်မှု"

အခန်းငယ်လေးအတွင်းဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍သွားလေသည်။ 'လူသတ်မှု'။ ဤ တုန်လှုပ်ဖွယ်စကားများသည် သူ၏ဦးနှောက်အလွှာလွှာအထပ်ထပ်ကြားသို့ ပွဲတင်ထပ်၍ဝင်သွားကြသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပျော့ခွေသွားပြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျလာသည်။ ထို့နောက် တုန်တုန်ယင်ယင် မပီမသပင် "ဒါနှင့် ကြိုးဒဏ်ခံသွားရရောလား" ဟုမေးလိုက်၏။

သူ့အမေက ခေါင်းကိုယမ်းပြကာ သူ့မျက်လုံးများမှာ မုန်းတီးသည့်အရိပ်အရောင်များသမ်းလာသည်။

"ကြိုးဒဏ်ခံသွားရရင်လည်း တို့အဖို့ တော်သေးရဲ့။ ကြိုးမိန့်တော့ ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သေဒဏ်ကလွတ်ပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းအပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်။ အခုတော့ စတုန်းဟိုသ်အကျဉ်းထောင်မှာ လွတ်ရက်မရှိ အကျဉ်းခံနေရတဲ့အကျဉ်းသမား"

အမေတွင် ဆက်လက်တင်းခံနိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့သလို ဦးခေါင်းသည် ဘေးသို့ယိုင်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ပင် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း – ၃

သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်း၏အိမ်သည် လူစည်ကားသောမြို့လယ်မြောက်ပိုင်း မီးရထားဘူတာရုံအနီးရှိ မီးခိုးရင့်ရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် လူနေရုံအိုအိုအိမ်နီးကျဉ်းကလေး

တစ်ခုဖြစ်၏။ ယင်းနှင့်တွဲလျက်ရှိ ဝတ်ကျောင်းမှာလည်း ထို့အတူပင်။ ပေါလ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ခပ်မှောင်မှောင်ချောင်တစ်ချောင်၌ ခိုနေဖို့သာသင့်သော်လည်း အရေးတကြီးသိချင်သည့်စိတ်က နှိပ်စက်လျက်ရှိသောကြောင့် သူ့မှာ မနေသာ။ မီးချောင်းများထိန်လင်းလျက် မိုးရေများစိုရွှဲနေသည့်လမ်းများပေါ်က စနေနေ့ညအပျော်လမ်းထွက်ကြသူများအကြားတွင် ဖြတ်၍လျှောက်ကာ သင်းအုပ်ဆရာ၏အိမ်ဆီသို့ လာခဲ့ရလေသည်။ သူ့အမေသည် မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့ရာမှ သတိလည်လာကာ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်၍ အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ပေါလ်မှာကား ဤအကြောင်း နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာမသိရမချင်း, အပြည့်အစုံမသိရမချင်း မအိပ်နိုင်သေး။

သူက တံခါးကိုခေါက်လိုက်တော့ အိမ်ထဲအဝင်စင်္ကြံလမ်းမှမီးလင်းလာကာ အယ်လာဖလဲမင်းက တံခါးကိုလာဖွင့်ပေးသည်။

"ပေါလ်ပါလား။ ဝင်ခဲ့လေ"

အယ်လာက သူ့အား ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာကျက်နိမ့်နိမ့်အခန်းဖြစ်ပြီး အခန်းဆီးအနီများ, မြင်းမွေးကော်ဇောအုပ်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်သည်။ မီးသွေးမီးလင်းဖိုရှိသည်။

"အဖေ အသင်းအုပ်စုသားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေတယ်။ ခဏနေရင် လာလိမ့်မယ်" ဟုပြောရင်း အာယူ၍ပြုံးပြကာ "အပြင်ဘက်မှ သိပ်စိုထိုင်းနေတယ်။ ကိုကိုးတစ်ခွက် ဖျော်ပေးမယ်နော်" ဟု ပြောသည်။

၉၆ ပါးသော အဖျာအနာဝေဒနာများအတွက် အယ်လာ၏ တစ်ခုတည်းသော ဆေးကြီးကာ ကိုကိုးတစ်ခွက်ပေတည်း။ သင်းအုပ်ဆရာ၏သမီး ပီသပါပေ၏။ ပေါလ်မှာ ငြင်းဆန်ရန်ပင် အင်အားမရှိတော့။ သူ့စိတ်က ထင်နေတာလားတော့ မသိ။ အယ်လာမှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေသလို ဟန်လုပ်ရင်းကပင် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို မသိမသာ စေ့ထားပုံကိုထောက်၍ ပေါလ်တွင် စိတ်သောကဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို သိထားနှင့်ဟန်တူ ပေသည်။ သူက ညိုးရော်နွမ်းလျစွာထိုင်နေစဉ်ကပင် အယ်လာသည် မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ကိုကိုးဖျော်စရာများကို ယူလာသည်။ ပန်းကန်ထဲတွင် ကိုကိုးနှင့် သကြားထည့်ပြီးရော၍မွှေကာ ရေနွေးကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။

အယ်လာက ပေါလ်ထက် ၂ နှစ်မျှ ကြီးသည်။ သို့သော် အယ်လာက အသားဖြူဖြူနှင့် ခါးသေးရင်ချီ ပဒုမ္မာကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသူဖြစ်ရာ သူ့မှာကျော့ရှင်း သူကလေးတစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေပေသည်။ အယ်လာ၏အလှဆုံးကား သူ၏ညို့မာတတ်ပါသော စိမ်းပြာရောင်မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြစ်၍ သူ့မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလျက်အသက်ဝင်လှရုံမက အကြောင်းအားလျော်စွာ မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်၍လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေတတ်သည်။ ဒေါသဖြင့် အရောင်ထွက်၍လည်း နေတတ်သည်။ အယ်လာသည် သူ၏အသွင်အပြင်ကို အမြဲဂရုစိုက်နေသူဖြစ်၍ ထိုညက သူသည် ဘာဂျာခေါက်တွန့်နှင့် ခပ်မှောင်မှောင်စကတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ နိုင်လွန်ခြေအိတ်ရှည်အနက် စွပ်ထားသည်။ ခေါက်ရိုးမပျက်သေးသည့် အင်္ကျီလည်ဟိုက် လက်တိုအဖြူရောင် ခပ်ပွပွကလေး ဝတ်ထားသည်။

ပေါလ်က အယ်လာလှမ်းပေးသော ကိုကိုးပန်းကန်ကိုလက်ခံကာ ငြိမ်သက်စွာသောက်နေလေသည်။ အယ်လာလည်း အနီးအနားတွင် ဆွယ်တာထိုင်ထိုးနေရာမှ စကားပြောချင်သလို ၁ ချက် ၂ ချက် မျက်နှာလွှဲပင့်၍ ကြည့်သည်။ သူသည် ပင်ကိုက နှုတ်လျှာသွက်သူဖြစ်ပြီး စကားတတ်သူဖြစ်ရာတွင်၊ သူ့အဖေမှဆိုးဖိုကြီးအတွက် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနေရသူဖြစ်သဖြင့် လူရာဝင်သည်။ သို့ရာတွင် သူက တစ်ချက်တစ်ချက် စ၍ပြောသည့် စကား ၁ ခွန်းစ ၂ ခွန်းစကိုပင် ပေါလ်က အတိုင်အဖောက်မရသဖြင့် သူလည်းမျက်မှောက်ကုတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေရလေတော့သည်။

ထိုအခါတွင် စကြံဆီမှ စကားပြောသံများကြားရပြီ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။ အယ်လာလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"အဖေ့ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်" ဟုဆိုကာ အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်ခဏကြာသော် သင်းအုပ်ဆရာ အီမန်နူယယ်ဖလဲမင်း ဝင်လာသည်။ သူသည် အသက် ၅၀ ခန့်ဖြစ်ပြီး ကြီးမားသော ပခုံးအိုးနှင့် တုတ်ခိုင်သောလက်ချောင်းများ ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆောင်ဘီခပ်မှောင်မှောင်ကိုဝတ်၍ သားရေဖိနပ်အထူကြီးကိုစီးထားသည်။ အပေါ်ကဝတ်ထားသည့် အယ်လပတ်ကားအင်္ကျီနက်မှာ ချုပ်ရိုးများဆီတွင် ဖြူရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ချွန်နေအောင်ညှပ်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်မှာလည်း ကြီးကြားဖြူလျှက်။ သူ၏ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကြောင့် သူ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်သာ တူ၍နေပေသည်။

ဝင်လာလာချင်းပင် သူသည် ပေါလ်ထံသို့လာကာ ပေါလ်၏လက်ကို အထူးခင်မင်စွာဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ကာ လက်မောင်းကို အသာအယာဆွဲလျှက် "လူကလေး။ မင်း ရောက်လာသကိုး။ ဝမ်းသာတယ်ကွယ်။ ကဲကဲ၊ လာ။ 'တို့ စကားပြောကြရအောင်" ဟုပြောရင်း သူ၏စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

စာကြည့်ခန်းမှာ အိမ်၏အတွင်းဘက်ကျကျတွင်ရှိပြီး ကော်ဇောလည်းခင်းမထား။ နံရံကပ်ပျဉ်များမှာလည်း စွန်းကွက်လျက်ရှိကြ၏။ ပရိဘောဂအနေနှင့်ကား အဖုံးလုန်၍စားပွဲလုပ်ရသော ဘီရိုတစ်ခု, ယိုင်နေသောသစ်သားကုလားထိုင်

၃-၄ လုံးအပြင် အရောင်တင်ထားသည့် သစ်သားစာအုပ်ဘီရိုတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ကတ္တီပါပန်းပွားလုံးများဖြင့် အနားသတ်ထားသော မီးဖိုးစင်ခပ်ပါးပါးမှာ လက်ဆောင်ရသည့် ရွှေရောင်တမန်တော်ရုပ်များထမ်းထားဟန်လုပ်ထားသော အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး ကျောက်စိမ်းတုံးနာရီတင်ထား၍ ညွှတ်နေပြီ။ ပေါလ်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် သင်းအုပ်ဆရာသည် သူ၏စာရေးစားပွဲဘီရိုတွင် ခင်မင်မှု, ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသည့် လေသံဖြင့် စကား စ၍ပြောလေ၏။

"လူကလေးရယ်။ မင့်မှာတော့ ဒီကိစ္စအတွက် အတော်ကို စိတ်ထိခိုက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုကျေးဇူးကြီးစွာနှင့် သတိရဖို့က ဒါဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဘုရားသခင်ရဲ့အစောင်အမနှင့် မင်းလည်း ဒီစိတ်သောကတွေကို လွန်မြောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်"

ပေါလ်သည် တံတွေးကိုမြိုချလိုက်၏။

"ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း တစ်ခုခုမသိရမချင်း ဒီစိတ်သောကကို လွန်မြောက်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သိရမှဖြစ်မယ်"

"လူကလေးရယ်။ ဒါဟာ အင်မတန်စိတ်မချမ်းမသာစရာကောင်းတဲ့ မဖွယ်မရာအကြောင်းပါ" ဟု ဘုန်းကြီးက လေးနက်စွာဆိုလိုက်ပြီး "ဒီကိစ္စ အတိတ်မှာပဲ မေ့ပျောက်ထားလိုက်တာ မကောင်းပေဘူးလားသားရယ်" ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

"မထားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ ကျွန်တော် သိရမှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ဒါကို အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာရုံပဲရှိမယ်" ဟုပြောရင်း သူ့အသံ တိမ်သွားသည်။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းလည်း သူ၏ဘီရိုစားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်ကာ မျက်နှာကို သူ၏လက်ကြီးများဖြင့် ကာထားပြီး ဘုရားသခင်ကိုအာရုံပြုနေဟန် တူ၏။ သူကား ဘုရားသခင်၏ စပျစ်ခြံဝယ် လူသတ္တဝါတို့အား ကယ်တင်ရေးအတွက် စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် ကာလကြာမြင့်စွာ အပတ်တကုတ်အားထုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ . . ဘွင် သူ့မှာ အရာများစွာဥ္စချို့ငဲ့လျက် သူ၏စေတနာနှင့် အားထုတ်မှုတို့သည် မကြာခဏအဟောသိကံဖြစ်ရသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ တွေ့ရတတ်၏။ သူသည် အဖော်သဟဲနည်းပါးသူပီပီ တစ်ကိုယ်တည်းတွေးတောရင်းတရားရှာကာ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် အပြစ်တင်၍နေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးသည် ပြည့်ဝသူ မဟုတ်။ သေးသိမ်သည်, မောက်မာတတ်သည်ဆိုသည်တို့ကိုသိလျက်နှင့် ချစ်လှန်း၍ ပြုပြင်မဆုံးမဘဲ နေခဲ့သည်။ သမီးကို ဤမျှချစ်သည်ကိုပင် အပြစ်ဟု သူမြင်သည်။ သူက ဘုရားသခင်၏သာဝကစစ်စစ် သူတော်စင်ဖြစ်ချင်သည်။ သူကိုယ်တိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုရားသခင်၏နှုတ်ထွက်တော်ကိုကြားလျှင် လန်းဆန်းကြည်ရွှင်လာသလို၊ သူ၏ သင်းအုပ်ဝင်တို့အားလည်း သူကဲ့သို့ပင် လန်းရွှင်အောင် တရားဓမ္မဟောပြချင်သည်။ ကိုယ်၊ စိတ်ဝေဒနာတို့ကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်၍ ချမ်းသာအောင် စွမ်းဆောင်ချင်သည်။ သူက ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ နှုတ်လျှာက လေးလှသည်။ သူ့ခြေများက မြေမှာကျုံလျက် မြေထဲကမထွက်နိုင်သကဲ့သို့ရှိကြပါတကား။ ယခု သူ စကားစ,ပြောတော့ သူ့အသံမှာ တုန်နေသည်။ သူ၏ စာသံပေသံ လေးနက်သောစကားများမှာလည်း နာရီစက်သံဖြင့်စည်းချက်မှန်အောင် ပြောနေရသည့်အလား ရှိလေ၏။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၂ နှစ်ကာလက တိုင်ကာဆယ်ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ရီးစ်မက်ထရီနှင့် ဟန်နာဘားဂျက်တို့ကို ကျုပ် လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဟန်နာကိုတော့ သိတာကြာပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့သင်းအုပ်စုထဲမှာ အခင်ဆုံးထဲကပါပဲ။ 'ရီးစ်' ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို ကျုပ် မသိခဲ့ပေမယ့် သူဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ခင်မင်ခဲ့၊ ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့တယ်။ သူ့မှာ မုန့်ချိုချဉ်လက်ကားလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ မြောက်ပိုင်းနယ်က ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတဲ့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်အကိုင်အခြေအနေ ရှိတယ်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သားကလေးတစ်ယောက် ရတဲ့အခါမှာပေါ့။ လူကလေးကို ပေါလ်မက်ထရီလို့ ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့တာလည်း ကျုပ်ပါပဲ"

သူ၏စကားလုံးများကို အထူးသတိထား၍ ရွေးချယ်ပြောနေရသလို ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်၏။

"သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခါအားလျော်စွာ အဆင်မပြေနိုင်တာကလေး တွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ မင့်အမေက ဘာသာတရားသိပ်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ခရစ်ယာန် စစ်စစ်ဖြစ်ပေမယ့် မင့်အဖေကတော့ သက်သက်ညာညာပြောရရင် နည်းနည်းပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်အယူအဆတွေရှိတဲ့လူဆိုတော့ ပဋိပက္ခကလေးတွေ ဖြစ်ရတော့တာ ပေါ့။ ဥပမာ မင့်အမေက အိမ်မှာ အရက်တို့၊ ဆေးလိပ်တို့သောက်တာကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဒါကို မင့်အဖေက ဘယ်တော့မှ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင့်အဖေရဲ့အလုပ်က တစ်လကို အနည်းဆုံး တစ်ပတ် အိမ်ကထွက်နေရ တော့ သူ့မှာအိမ်မြဲတဲ့အကျင့် မရနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ သူကလည်း လူ ခပ်ချောချော၊ မျက်နှာကချိုချိုဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းကလည်းစုံ။ စုံဆို သဘောက စရာလူတွေ၊ ကစားဝိုင်း၊ အရက်ဆိုင်နှင့် တခြားမတော်မလျော်နေရာတွေမှာ အတူ သွားအတူလာ လူတွေပါ စုံလာတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလည်းပဲ ကျုပ်မှာ သူ့အပေါ်မှာ မကြိုက်မနှစ် သက်စရာဆိုလို့ ဘာမျှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲ

မဖွယ်မရာအမှုကြီးဖြစ် ရတဲ့ ၁၉၂၁ ခုနှစ်အထိပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်"

သင်းအုပ်ဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၊ သူ၏ တုတ်ခိုင်သောလက်ချောင်းများကို နမူးမှုဖယ်လိုက်ပြီး လက်ထိပ်ချင်းထိလျက်တွန်းကာ၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များဆီသို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြန်မျှော်ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ သူ၏မျက်လုံးများကိုမှေးလျက် အဝေးသို့ငေးနေလေတော့သည်။

"၂၁ ခု ဇန်နဝါရီလထဲက မင့်အဖေအလုပ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက လူအပြောင်း အလဲတွေလုပ်တော့ မင့်မိဘများနှင့်အတူ မင်းလည်း အလယ်ပိုင်းကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ အဲသလိုပဲ ကျုပ်ကလည်း အဲသလိုမဖြစ်ခင် ၂ လ ၃ လ လောက်ကပဲ ဘဲလ်ဖတ်က ဒီ သင်းအုပ်စုကို ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအမေနှင့်ကတော့ စာအဆက်အသွယ် အမြဲရှိနေခဲ့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် မင်းတို့ရဲ့ဘဝဟာ အဲဒီဝေါ်တလေရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မင့်အဖေကလည်း နယ်ပြောင်းရတဲ့အတွက် သူ့မှာ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးသွားတော့ မကျေနပ်။ ဝေါ်တလေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရေမြေတောတောင်သာယာပေမယ့် မြို့အနေနှင့် မှုန်မှိုင်းပြီး၊ နှစ်သက်ဖွယ်လုံးဝမရှိနိုင်ဘူးဆိုတော့ မင့်အမေက မကြိုက်။ အိမ်ကလည်း ရှာလို့မရနိုင်ဆိုတော့ ငှားစားတဲ့အခန်းတွေမှာပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေရသတဲ့။ ဒါနှင့်ပဲ စက်တင်ဘာလရောက်တော့၊ အင်း၊ အတိအကျဆိုရရင် အဲဒီလ ၉ ရက်နေ့မှာ မင့်အဖေက သူ စိတ်ကုန်ပြီလို့ ကျေညာလိုက်သတဲ့။ သူ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး တောင်အမေရိက အာဂျင်တီးနားကို သွားနေမယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတို့အားလုံးအတွက် အခွင့်အလမ်း ပိုကောင်းမယ်လို့ဆိုပြီး အဲဒီစက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ မင့် အမေနှင့်မင့်ကို လစ်ဗာပူသွားနှင့်ပြီး ဂရိတ်ဆင်ထရယ်ဟိုတယ်ကစောင့်ဖို့ လွှတ် လိုက်တယ်။ ၁၄ ရက်နေ့ည မိုးချုပ်ချုပ်မှာ သူက မင်းတို့ဆီလာဆုံဖို့ ရထားနှင့် ဝေါ်တလေက ထွက်ခဲ့တယ်။ မနက် ၂ နာရီ သူလစ်ဗာပူ ဗဟိုဘူတာကြီးရောက်တော့ ဘူတာစင်္ကြံပေါ်မှာ ပုလိပ်တွေစောင့်နေကြပြီ ။ အဲဒီမှာအတော်ကလေး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ခုခံပြီးတော့ သူ့ကို ပုလိပ်တွေစောင့်ဖမ်းပြီး ကေနွန်လမ်း အချုပ်ထော ဲကို ထည့်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူပါ။ အဲဒီတုန်းက စိတ်ထိခိုက်ကြရပုံကို ကျုပ် အခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ အမှုက လူသတ်မှု"

ထိုနောက် မတင်မကျနှင့်ပင် အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စိတ်ညို့ခံရသူပမာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခါးခေါက်၍ထိုင်နေ၏။ ပေါလ်မှာ သင်းအုပ်ဆရာ စကား ဆက်ပြောသည်အထိ အသက်ပင် မရှူမိသလောက်ဖြစ်၏။

"စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ညက အင်မတန် ထိတ်လန့် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ဝေါ်တလေမြို့စွန်က အယ်လဒန်ရပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကွက် အုရှောကုန်း အမှတ် ၅၂ မှာနေပြီး လဲနတ်ပန်းခြံအနီးက ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အသက် ၂၆ နှစ်ရှိတဲ့ မိုနာစပါးလိန်း ဆိုတဲ့ မိန်းမချော ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူနေတဲ့အခန်းလေးမှာ ရက်ရက်စက်စက်အသတ်ခံလိုက် ရတယ်။ သတ်တဲ့အချိန်ကလဲ အင်မတန်တိကျတယ်။ အဲဒီည ၈ နာရီနဲ့ ၈ နာရီ ၁၀ မိနစ် အတွင်းမှာတဲ့။ မိုနာဟာ ၇ နာရီခွဲမှာပြန်လာပြီး ညစာ အနည်းငယ် စားထားဟန် လက္ခဏာရှိတယ်။ စားပြီးတော့ ညဝတ်အင်္ကျီခပ်ပါးပါးကလေး လဲဝတ်။ သေတော့ လည်း အဲဒီအဝတ်နှင့်ပဲ။ ည ၈ နာရီလောက်မှာ အဲဒီအိမ်ခန်းရဲ့ အောက်ထပ်က ပရက်စတီ ဇနီးမောင်နှံဟာ အပေါ်ထပ်ဆီက ထူးထူးခြားခြား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ အသံတွေ ကြားရတယ်လို့ဆိုတယ်။ သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းတာနှင့်ပဲ အဲလာဘတ် ပရက်စတီဟာ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားပြီး စုံစမ်းတယ်။ သူက တံခါးကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ခေါက်ပေမယ့် ဘယ်သူ့မှု ဘာသံမှုလည်း မကြားရဘူး။ သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လှေကား ခုံထိပ်မှာရပ်ပြီး စဉ်းစားနေတုန်း ပင်မင်း ဆိုင်က ကားနှင့် အဝတ်တွေလိုက်ပို့တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းဆိုတဲ့ကောင်လေး အဝတ်ထုပ်ပို့ဖို့ တက်လာသတဲ့။ သူ့အနားကို ကောလင်းရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ တံခါး ပွင့်လာပြီး မိုနာ့အခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ သူတို့လည်း ဧည့်ခန်းထဲ အပြေး အလွှားဝင်ကြည့်ကြတော့ မိုနာဟာ လည်ပင်းပြတ်လုမတတ်ဖြစ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေတာကို တွေ့ကြရသတဲ့။

"ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ၊ မစ္စတာပရက်စတီဟာ အဲဒီအရပ်က အနီးဆုံး ဆရာဝန်ဆီကို ပြေးခေါ်တယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း လိုက်လာရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ။ မိုနာဟာ သေနေရှာပြီ တဲ့။ ဒါနှင့် ပုလိပ်တို့ မှုခင်းဆရာဝန်တို့နှင့် အတူ ဆွမ်း ဆိုတဲ့ စုံထောက်အင်စပက်တော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကြသတဲ့။ ပထမ တော့ လူသတ်သမားဟာ ဘာသဲလွန်စမျှ မချန်ခဲ့သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် နာရီပိုင်း အတွင်းမှာပဲ သဲလွန်စ ၃ ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ ရုက်ဗီးကပို့လိုက်တဲ့ 'ဝေးတသက်သက်အောင့်မေ့လျက်။ ကိုယ်ပြန်လာရင် ဒဝ္ဂရီ မှာ ညစာစားကြရအောင်၊ လာမယ်မဟုတ်လား' လို့စာရေးပြီး အောက်က ဘွန်ဘွန်–လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အရုပ်ကားပို့စကတ်တစ်ခုကို အင်စပက်တော် ဆွမ်းက ဘီရိုထဲမှာ တွေ့ရသတဲ့။

"ပြီးတော့လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ မီးကျွမ်းပျက်စီးနေပေမယ့် စက်တင် ဘာလ ၈ ရက် နေ့စွဲတံဆိပ်နှင့် "ဒီနေ့ည တွေ့မယ်" ဆိုတဲ့ လက်မှတ်မပါ စာတိုကလေး တစ်ရွက်လည်း တွေ့သတဲ့။ နောက်တစ်ခုကတော့ မိုနာ့အလောင်း နားက ကော်ဇောပေါ်မှာ လည်ပင်းက သတ္တုကြွင်းတပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခု။

အထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူ ၁၀ ပေါင်လောက်နှင့် တွေ့ရသတဲ့။ ပရက်စတီနှင့် ကောလင်းတို့ ပြောပြကြတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း သတ်သူတရားခံကိုဖမ်းမိအောင် သတင်းပေးနိုင်သူကို ဆုငွေအမြောက်အမြားပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတွေ ထုတ်လိုက် သတဲ့။

"နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီအရပ်က ပင်မင်းဆိုင်က အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က သူ့ဆိုင်က မီးပူတိုက်တဲ့ လူဝီဇာဘတ်ဆိုတဲ့ အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပုလိပ်ဌာနကိုခေါ်လာသတဲ့။ အဲဒီလူဝီဇာဟာ ကားနှင့်အဝတ်လိုက်ပို့တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်တယ်။ သူက အချင်းဖြစ်တဲ့ညက ကောလင်းနှင့်အတူ အုရှောကုန်းဘက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။ သူက လှေကားမတက်ချင်တာနှင့် လမ်းထိပ်က ရပ်စောင့်နေတုန်းမှာ အိမ်အမှတ် ၅၂ က ထွက်ပြေးလာတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုဝင်တိုးသွားလို့ သူ့မှာ လဲလု မတတ် ဖြစ်သွားသတဲ့။ သူ့အစစ်ခံချက်မှာ အဲ့ဒီလူရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြတယ်။ ပုလိပ်က အခုဆို လူသတ်သမားကိုမြင်လိုက်တဲ့လူ ၃ ယောက် ရသွားပြီးပေါ့"

သင်းအုပ်ဖလဲမင်းလည်း သူ့စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ပေါလ်အား စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"တချို့ဟာတွေက ပြောဖို့မကောင်းတဲ့ ဟာတွေပါကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစိတ် မချမ်းသာစရာအရေးအခင်းမှာ သက်ဆိုင်နေတော့လည်း ပြောရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီ မိုနာစပါးလိန်းဆိုတဲ့မိန်းမဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူက ယောကျ်ားတကာနှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဆက်ဆံပြီး တစ်ယောက်သော သူဟာ ကတော့ သူ့ဆီကိုမှန်မှန်လာနေတဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သတဲ့။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြပေမယ့် အဲဒီပန်းဆိုင်က မိုနာနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ဖက် မိန်းကလေးတွေအဆိုအရတော့ မသေခင်ကာလအတောအတွင်းမှာ မိုနာဟာ သောကဖြစ်ပြီး စိတ်ငယ်နေတဲ့အသွင်အပြင်ပေါ်နေပြီး တယ်လီဖုန်း ကနေပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒေါသနှင့် အပြစ်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကြားကြရသတဲ့။ 'ဒါ ရှင့်တာဝန်ပဲ။ ရှင် ကျွန်မကိုပစ်သွားရင် ကျွန်မ အားလုံးဖော်လိုက်မှာပဲ' ဆို တဲ့စကားမျိုးတွေ ကြားရသတဲ့။ နောက်ဆုံး သေသူ့အလောင်းကိုခွဲစိတ်ကြည့်တဲ့အခါ မှာတော့ သေသူဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကို တွေ့ကြရသတဲ့။ သတ်တဲ့အကြောင်းကတော့ ထင်ရှားပြီ။ ဒီမိန်းမကိုသတ်တဲ့လူဟာ ဒီကလေးရဲ့အဖေပဲ ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ငြီးငွေ့သွားလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ 'ဖော်လိုက်မယ်' လို့ ခြိမ်းခြောက် တဲ့အခါကျတော့ တွေ့ဖို့ချိန်းချက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်။

"အဲသလို သက်သေအထောက်အထားတွေ ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပုလိပ်အဖွဲ့ဟာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့အလိုရှိတဲ့လူကိုရအောင် သူတို့တတ်စွမ်းသမျှ နည်းမျိုးစုံနှင့် အားထုတ်ကြတော့တာပေါ့။ ဘွန်ဘွန်လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အရုပ်ကားပို့စကတ်ရဲ့ပုံတွေကို သတင်းစာထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြော်ငြာပြီး အဲဒီပို့စကတ်ပို့သူကိုသိကြလျှင် ဝေါ့တလေပုလိပ်အဖွဲ့ကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားဖို့ နှိုးဆော်တယ်။ မီးရထားဘူတာရုံတို့၊ သင်္ဘောဆိပ်တို့မှာလည်း စုံထောက်တွေချပြီး သီတင်းတစ်ပတ်နီးနီး အတော်ကိုပိုက်စိပ်တိုက်ပြီးရှာကြတယ်။ နောက် စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် ညမိုးချုပ်ချုပ်မှာ ဟယ်ရီရောက်ကာဆိုတဲ့ ဘွတ်ကီဒိုင်က စာရေးကလေးတစ်ယောက်ဟာ 'ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့်တွေ့ချင်ပါတယ်'ဆိုပြီး၊ အတော်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရာက 'သူ အစစ်ခံချင်ပါတယ်'လို့ ဆိုသတဲ့။ သူက သေသူအမျိုးသမီးနှင့် သူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့အကြောင်း၊ အခင်းမဖြစ်ခင် တစ်ညက သူနှင့် သေသူ အတူရှိနေခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသတဲ့။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီပို့စကတ်ပို့တဲ့လူကို သူသိတဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောသတဲ့။ အဲဒီလူဟာ သူနှင့် ဘီလိယက် မကြာခဏကစားဖူးသတဲ့။ ပုံဆွဲလည်း အင်မတန်တော်သတဲ့။ ပြီးတော့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပို့စကတ်ပုံတွေပါလာတော့ အဲဒီ သူ့မိတ်ဆွေက စိတ်ပူပန်နေတဲ့ပုံနှင့် သူ့ဆီကိုလာပြီး 'စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်ညက ငါ ဘယ်မှာလဲလို့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကမေးရင် ရှာဝုဟိုတယ်မှာ မင်းနှင့်အတူ ဘီလိယက်ထိုးနေတယ်လို့ ပြောပါကွာ' လို့ လာပြောသတဲ့။

"ဒါဆို လုံလောက်ပြီးပေါ့။ ရာဇဝတ်ဝန်က အင်စပက်တော်ဆွမ်းနှင့်အတူ ရော်ကာပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း မဆိုင်းမတွသွားကြတော့ သူတို့အလိုရှိနေတဲ့လူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကမှ လစ်ဗာပူကိုသွားတဲ့အမြန်ညရထားနှင့် လဲနတ်လမ်းဘူတာက ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာသာ သိကြရသတဲ့။ ဒီတော့ လစ်ဗာပူမှာ အဖမ်းခံရဖို့တော့ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီလူဟာ မင့်အဖေပါပဲ သားရယ်"

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာလည်း သူ့စာပွဲပေါ်ရှိ ဖန်တကောင်းမှရေဖြင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို ဆွတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်ဆက်ပြောလေသည်။

"အဓိကမျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ အဲလဘတ်ပရစ်စတီဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သူကလည်း၊ ဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ပန်းနာသည်ကိုး။ သူကပန်းနာထပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတော့ ကျန်တဲ့မျက်မြင်သက်သေ ၂ ယောက်ကိုပဲ ချက်ချင်း လစ်ဗာပူကို ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် အင်စပက်တော်ဆွမ်းတို့က ခေါ်သွား၊ ဟိုမှာ လူတစ်ဒါဇင်လောက် တန်းစီပြီးပြတော့ သူတို့က မဆိုင်းမတွဘဲ 'အခင်းဖြစ်တဲ့ညက သူတို့မြင်လိုက်တဲ့ လူပဲ'ဆိုပြီး မင်းအဖေကို ဆွဲထုတ်ပြကြသတဲ့။ သူတို့မှတ်မိပုံကလည်း အတော့်ကို သေချာကြတာပဲ။ အက်ဒဝပ်ကောလင်းကဆိုရင် 'အမယ်လေး၊ ဘုရား

ကယ်တော်မူပါ။ အဲဒီလူပါပဲ' လို့ ဆိုသတဲ့။ သူ့နမကောင်မလေးကလည်း သူ့မှာ အင်မတန်ဝန်လေးတဲ့ကိစ္စကြီး ဆောင်ရွက်နေရတော့ စိတ်တွေ သိပ်ချောက်ချားနေရာက 'သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ ဟုတ်ပါတယ်' လို့ ငိုယိုရင်းပြောသတဲ့။

"သတ်တဲ့လူကို လူအများကလည်း သိပ်စိတ်ဆိုးနေကြတော့ အကျဉ်းသမားရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် သူ့ကို ဆောင်ဘက်သွားတဲ့ရထားပေါ်က ဘားဘာရစ်ဘူတာမှာချပြီး အလုံပိတ်တဲ့အချုပ်ကားနှင့် ဝေါ့တလေအကျဉ်းထောင်ကို ပို့လိုက်ကြရသတဲ့ ပေါလ်ရယ်။ အခု ကျုပ်ပြောပြနေတာတွေဟာ မင့်အဖို့ ရင်နှင့်စရာတွေပဲဆိုတာ ဘုရားသိပါတယ်။ အမှုကို ဝေါ့တလေတရားခုံရုံး၊ အမတ်ကြီးအိုမန်ရဲ့ရုံးတော်မှာ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ စပြီးစစ်တယ်။ အဲဒီနေ့ရက်တွေတုန်းက တို့တစ်တွေဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြသလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ အစိုးရရှေ့နေက သက်သေတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ပြစ်မှုတင်ရှားကြောင်း ထွက်ဆိုခိုင်းတယ်။ မင့်အဖေရဲ့သံသေတ္တာထဲရှာကြတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှာ သုံးတဲ့လက်နက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွမ်းကျင်သူဆေးအမှုထမ်းများက သက်သေခံတဲ့ သင်ဓုန်းဓားတစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ကြရသတဲ့။ မီးကျွမ်းပြီး တစ်ပိုင်းပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့, သေသူအမျိုးသမီးရဲ့ အခန်းထဲက တွေ့တဲ့ စာဟာလည်း လက်ဝဲဘက်လက်နှင့်ရေးတဲ့ မင့်အဖေရဲ့လက်ရေးပဲလို့ လက်ရေးပါရဂူတွေက အစစ်ခံကြတယ်။ သူ့ကို ပန်းဆိုင်ထဲမှာပန်းဝယ်ရင်း မိန်းမစပါးလိန်းနှင့် ပြုံးရယ်ခါစကားပြောနေတာကို မြင်ကြတဲ့လူတွေ များတယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ အမှုစစ်သွားလိုက်တာ သူ အာဂျင်တီးနားကို ထွက်ပြေးဖို့ အားထုတ်တာတို့, သူ့ကိုဖမ်းစဉ်က ပုလိပ်ကိုခုခံတာတို့ဟာ သူ့အပေါ် အပြစ် ကြီးလေးစေတော့တာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကတော့ ရော်ကာနှင့်ပင်းပြီး အခင်းဖြစ်ညက သူ တခြားမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို လိမ်လည်ပြဖို့ ကြိုးစားမှုပဲ။ သူ့ကို စစ်တဲ့အခါကျတော့လည်း သူဟာ သူ့အတွက်ကိုပဲ အပြစ်ကြီးလေးအောင်လုပ်သလို ဖြစ်ရတယ်။ ရှေ့စကားနောက်စကားလည်း မညီညွတ်၊ စိတ်တိုပြီး တရားသူကြီးကိုတောင် အော်ဟစ်လုပ်တဲ့အပြင် အခင်းဖြစ်ညက သူ ဘယ်မှာရှိနေတယ်, ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတောင် အမြီးအမောက်တည့်အောင် မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီညက သူ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေပါတယ်လို့လည်း ပြောရဲ့။ ဒါပေမယ့် အစိုးရရှေ့နေကစစ်မေးလိုက်တဲ့အခါ သူပြောတာတွေက လှုရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲသလို အမှောင်ထုထဲမှာ သူ့ဘက်က အလင်းရောင်ဆိုလို့ အဲလဘတ်ပရပ်စတီဆိုတဲ့ သက်သေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ပရပ်စတီကတော့ 'မင့်အဖေဟာ အဲဒီအိမ်ခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူနှင့် တူသလိုလိုရှိပေမယ့် အဲဒီလူဟာ သူပါပဲဆိုတာတော့ သူ့ဘေး ကျိန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြီး မထွက်ဆိုင်နိုင်ဘူး'လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ပရစ်စတီဟာ မျက်စိသိပ်မကောင်းတာရယ်။ ဆစ်ပိုင်းပြီးမေးတဲ့အခါမှာ သူ့ကို ကောလင်းတို့၊ လူဝီဇာဘတ်တို့နှင့်အတူ လစ်ဗာပူးကိုခေါ်မသွားတဲ့အတွက် မကျေနပ်တာကြောင့် ဒီလိုထွက်ဆိုတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

"တရားသူကြီးရဲ့ကောက်ချက်ကတော့ တရားခံပေါ်မှာ အပြစ်ပုံကျတော့တာပေါ့။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၃ နာရီမှာ ဂျူရီတွေ စဉ်းစားခန်းဝင်တယ်။ သူတို့ဝင်သွားပြီး မိနစ် ၄၀ ကြာတော့ 'တရားခံမှာ အပြစ်ရှိတယ်' ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တရားစီရင်တဲ့ရုံးခန်းမှာ ကျုပ် ရှိနေတယ်။ မင့်အမေကတော့ သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က အမတ်ကြီးအိုမန်က ဦးထုပ်အနက်ကြီးကိုစွပ်ပြီး မင့်အဖေကို သေဒဏ်စီရင်ချက်ချလိုက်ပုံကို ကျုပ်ဖြင့် သေသည်အထိ မေ့မယ်မထင်ဘူး။ မင့်အဖေဟာ သူ့ကိုလာပြီးဆွဲခေါ်သွားတဲ့ အစောင့်အကြပ်တွေရဲ့လက်ထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် 'ဘုရားခင်ဆိုတာ မရှိဘူး' ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကရုဏာဆိုတာတွေ၊ ဘုရားသခင့်ကရုဏာဆိုတာတွေဟာ အလာကား။ ကျုပ်ဘာမှမလိုချင်ဘူး' လို့ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသွားတယ်။

"ပေါလ်ရေ။ ဘုရားသခင်ကို မထီမဲ့မြင်ပြောဆိုသွားတာကတော့ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဆဲသမျှဆိုသမျှ ဘုရားသခင်ကတော့ မဟာကရုဏာတော်နှင့် တုံ့ပြန်ပြလိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်ရဲတဲ့အချိန်၊ သတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲအချိန်မှာမှ ပြည်ထဲရေးဌာနအတွင်းဝန်ကြီးဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သဏ္ဍာဝါတွေကို သနားစာနာစိတ်တွေဝင်နေလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မင့်အဖေကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းအပြစ်ဒဏ်နှင့် လဲပေးပြီး စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်ကို ပို့ပေးလိုက်တယ်"

သင်းအုပ်ဆရာ၏စကားပြောသံ တိတ်သွားလျှင် အခန်းတွင်း၌လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားလေတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းမဆုံမိကြရန် မျက်နှာလွှဲထားကြသည်။ ပေါလ်မှာ သူ၏ကုလားထိုင်ထဲတွင် ခါးခေါက်၍ဝင်လျက်။ သူ့လက်ထဲရှိ စိုထိုင်းနေသောလက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သူ့နဖူးကို သုတ်လိုက်သည်။

"အသက်ရှင်လျက်တော့ ရှိသေးတယ်ပေါ့"

"ရှိတယ်"

"သူ ဟိုကိုရောက်သွားကတည်းက သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြတော့ဘူးပေါ့"

သင်းအုပ်ဆရာက သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။

"ပထမတော့ ထောင်ထဲကဘုန်းကြီးကတစ်ဆင့် ကျုပ်က သူနှင့်တွေ့နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲသလိုစီစဉ်တာကို သူက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလို့ဆိုရလောက်အောင်ပဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်လေတော့ ကျုပ်လည်း ဆက်မလိုက်ရတော့ဘူး ပေါလ်ရယ်။ မင့်အမေကတော့ မင့်အဖေဟာ သူ့အပေါ်မှာ အတော်ရက်ရက်စက်စက်ပြုမူသွားတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ မင့်အတွက်လည်း စဉ်းစားရသေးတယ်။ မင့်အကျိုးအတွက်ပဲ သူ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ဘဝစာအုပ်ကြီးထဲက ဒီထိတ်လန့်စရာစာမျက်နှာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရရှာတယ်။ သူ အောင်မြင်တာ၊ မအောင်မြင်တာကတော့ အရေးမကြီးလှပါဘူးလေ။ မင်းဟာ ဒီဟာတွေကို သိလာရတဲ့အခါ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ခိုင်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် မင်းကို မဟုတ်တဲ့စကားတွေနှင့် လှည့်စားမထားတော့ဘဲ အားလုံးပြောပြလိုက်ရတာပဲ။ ဒါ အခုပြီးပြီ။ မင့်စိတ်ထဲမှာ အားလုံးရှင်းပစ်လိုက်စေချင်တယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ့်ဖာသာ ဖန်တီးရမယ့်လူ ဖြစ်လာပြီ။ မင့်မှာ နေရမယ့်ရက်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ မင်း ရှေ့ကို ဆက်သွားရမယ်။ အခု မင့်ကို ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ယူဆပြီး ရှေ့ရေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်တွေးရုံတင်မက နောက်နောက်က အကြောင်းတွေကိုပါ မေ့ထားပြီး ဆက်သွားရမယ်။ ဆက်သွားရမယ်"

အခန်း – ၄

ဖလဲမင်း၏ စာကြည့်ခန်း၌ တွေ့ဆုံကြပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ်ကြာ ခဲ့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ မာရီယန်ကျမ်းစာသင်တန်းပြီးချိန် ဖြစ်၏။ ကလေးများလည်း ထွက်ခွာသွားကုန်ကြပြီ။ အယ်လာသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံအကောင်းဆုံးကိုဝတ်ဆင်ကာ အပြာရောင်ဖဲပြားကွပ်ထားသော မြက်ဦးထုပ်အသစ်ကိုဆောင်းလျက် ခန်းမကြီးအထွက်မှရပ်၍ ပေါလ်အား စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ ပေါလ်သည် သူ့စားပွဲခုံမှ ခပ်တောင့်တောင့်ထခဲ့ကာ ခုံလွတ်များကိုဖြတ်၍ အယ်လာထံသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဤအလုပ်ကို သူ့အမေအားနှစ်သိမ့်ရုံ သူဝင်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုရသော်လည်း အတွေ့အကြုံ ရှိတော့ သူလည်း သဘောကျပါသည်။ မာရီယန်လမ်းထဲမှ ဉာဏ်ထက်မြက်သည့်ကလေးများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုကြည့်၍ သူ ရှင်ပြုံးရသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့တော့ သူ၏ဦးနှောက်ကလည်း မကြည်မလင်၊ ညစဉ်ညဆက် အအိပ်ပျက်ခဲ့သည်ကလည်း များပြီဖြစ်၍ ယနေ့ သင်တန်း မည်သို့ပြီးသွားသည်ကိုပင် သူ မသိခဲ့။

အယ်လာက သူ့အား အကင်းပါးစွာနှုတ်ဆက်သည်။

"ဒီကနေ့တော့ စန္ဒယားမတီးချင်ပေဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် နေသာတာနှင့် အတော်ပါပဲ။ လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်ရင် ထွက်ကြတာပေါ့"

ခါတိုင်း ယခုကဲ့သို့ တနင်္ဂနွေညနေဘက် လမ်းလျှောက်မထွက်ကြခင် ပေါလ်က ချိုရွှင်သောအမူအရာဖြင့် စန္ဒယားခုံတွင်ထိုင်ကာ အယ်လာ အား တီးပြရမြဲဖြစ်၏။ ပေါလ်က စန္ဒယားတီးရာတွင် သာမန်ထက်တော်သည်။ သူ့အကြိုက် မဟုတ်စေကာမူ အယ်လာ ဘာကြိုက်တတ်သည်ကို သိသည်။ အယ်လာ၏ အကြိုက်ကလည်း သိပ်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးမဟုတ်လှ။ ယနေ့အဖို့ကတော့ ဤဖျော်ဖြေမှုမျိုးကို သူ မတတ်နိုင်တော့။ တကယ်ပြောရလျှင် သူ့မှာ လမ်းလျှောက်ပင် မထွက်ချင်တော့။ သို့သော် အယ်လာက သူ့အား အာရုံပြောင်းစေချင်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟုအောက်မေ့ကာ ဘာမျှ မကန့်ကွက်လိုက်တော့။

အယ်လာက ပေါလ်၏လက်မောင်းကို မသိမသာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကလေး ဖိ၍ကိုင်ခဲ့၏။ ပေါလ်ကလည်း အော်မိုးပန်းခြံဆီ မှန်း၍ လမ်းအတိုင်းခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အနည်းငယ်စော၍နေသေးသော်လည်း ပန်းခြံထဲတွင် လေညင်းခံ လမ်းလျှောက်ကြသူများ အနှံ့အပြားရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးများက သူတို့၏ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ပြစားလျက်၊ အမျိုးသားများကလည်း လူကြီးလူကောင်းများဟိတ်ဟန်ဖြင့် ဥပုသ်သည့်သဏ္ဍာန်ကျနွေ့ယူကာ မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍နေကြ၏။ တွေ့မြင်နေကျ ဤမြင်ကွင်းသည် ပေါလ်အား သည် တစ်ခါတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်စေလျက်ရှိသည်။ ပန်းခြံအဝင်တံခါးများ ကို သူတို့ဖြတ်သွားစဉ် ပေါလ်က ညစ်ထုတ်ရသောလေသံဖြင့် "ဒီနေရာမျိုးကို တယ်မလာချင်ဘူး" ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဤစကားကြောင့် အယ်လာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သို့သော် သူ ဘာမျှ မပြော။ သူ့မှာ လေးလေးနက်နက်ချစ်နိုင်၊ မုန်းနိုင်သော သဘာဝသတ္တိမရှိသော်လည်း၊ ရှိသမျှသောသူ့အချစ်,သူ့မေတ္တာကိုတော့ ပေါလ်၏အပေါ်တွင်သာ စုထားခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သို့သော် သူ့မှာ လူပြောသူပြောကို ဂရုစိုက်ရလွန်း၍ ဤမျှကိုပင် ရဲရဲ ပြခွင့်မရ။ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အယ်လာအား ရင်းနှီးသည့် အဖော်အဖြစ် လက်ခံထားသည့်တိုင်၊ သူ့အမေက တစ်ခါတစ်ခါ ကစားကျီစယ်သလို စကားရိပ်ဖြင့် အားပေးအားမြှောက်လုပ်တတ်သည့်တိုင် အယ်လာနှင့်ဆက်ဆံရာတွင်

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် နေလာခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ရွှေစွာ နေတတ်သည့် သူ့စရိုက်နှင့် နေရာတကာတွင် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းမှုကပေါ်လွင်လျက် အနေကြံ့လှသော အယ်လာတို့၏ စရိုက်အသွင်မတူကြသည်ကိုလည်း သူ သတိပြုခဲ့မိဟန် မတူချေ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ အယ်လာကတော့ ဤကိစ္စကို 'သေချာပြီ' သဘောထားလေသည်။ ရှေ့ရေးတွေးကာ စီမံသမျှတို့သည် ဤသဘောထားပေါ်တွင် မူတည်သည်။ ပေါလ်က လူတော်၊ သူက အိမ်ရှင်မကောင်း။ နှစ်ယောက်ပေါင်းသော် သူရောပေါလ်ပါ လူရာဝင်လျက် အခြေအနေတိုးတက်မြင့်မားလာရမည်ဟု မျှော်မှန်းထားသည်။ ယခုပင်လျှင် ပေါလ်သည် ပညာတတ်လူတန်းစားတို့၏အလယ်တွင် တင့်တယ် လျက် နောက်ဆုံးတွင် အထက်လွှာမှထင်ရှားသောအသိုင်းအဝိုင်း၌ သူတို့ ကျင်လည် ကျက်စားနိုင်ကြသည်အထိ သူ၏ဩဇာရိပ်က လွှမ်းမိုးစပြုနေပြီကို သူမြင်ရလေ သည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် မကြာမီက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့်ကိစ္စသည် သူ၏ ဂုဏ်မာနကို များစွာထိခိုက်စေလေသည်။ ပေါလ် မည်မျှစိတ်ထိခိုက်ရသည်ကိုလည်း သူ သိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကို သူကပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားနိုင်ပါလျက် ပေါလ်က ဘာကြောင့် မထားနိုင်ရမည်နည်း။ ဤကိစ္စသည် သိပ်ထိခိုက်နိုင်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ မေ့ပျောက်နေပြီး ကိစ္စ။ အနည်းငယ်မျှသတိထားနေလျှင် ဘယ်သူမှ တစ်စွန်းတစ်စပင် သိကြမည့်ကိစ္စမဟုတ်ဟု အယ်လာက သဘောထားသည်။ ယခု ပေါလ်က မမေ့နိုင်မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ ကရုဏာတွင် ဒေါသပါနောက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏။ သူ့မှာ ထိန်းသိမ်းထား နိုင်သော်လည်း ဒေါသတော့ ရှိသည်။ ပေါက်ကွဲတတ်သောဒေါသမျိုးကားမဟုတ်။ အတွင်းကျိတ် အုံ့ပုံးဒေါသ။ ယခု အနိုက်အတန့်၌ပင် ပေါလ်ကဆက်ပြောလိုက်သည့် စကားမျှားကို ကြားရတော့ သူ့မှာ သူ့ဒေါသကို အတော် ကြိုးစားပမ်းစားထိန်း ထားရလေသည်။

ပေါလ်က သူ့အား အတွင်းကျိတ် နှိပ်စက်လျက်ရှိသော အတွေးများကို ရှက်ရှက်နှင့် ဖော်ထုတ်ပြလိုက်သလို "ကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အလိမ်အညာတွေနှင့် နေလာခဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်" ဟု သူကဆိုသည်။

"ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘားဂျက်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လည်း ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်နာမည်ဟာ မက်ထရီ၊ ပေါလ်မက်ထရီ။ ဒီနာမည်ကို မသုံးရင် ကိုယ်ဟာ လူလိမ်လူညာ။ သုံးပြန်ရင်လည်း သွားလေရာမှာ လူတကာက လက်ညှိုးထိုးပြီး 'အဲဒါ မက်ထရီရဲ့သား။ သူ့အဖေက ဘယ်သို့ဘယ်ညာ'နှင့် တီးတိုးပြောကြ ကဲ့ရဲ့ကြမှာပဲလို့ ကိုယ့်စိတ်က မသန့်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အယ်လာက "ပေါလ်ရယ် တော်ပါတော့။ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒါလောက်မညှဉ်းဆဲပါနှင့်တော့။ ဒါ ဘယ်သူမှ သိဖို့လိုတာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က သူ့ရှေ့က ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရင်း "လူတွေမသိကြပေမယ့် ကိုယ် သိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ" ဟု ပြောသည်။

"အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်ပေါ့"

"မေ့ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဟုတ်လား" ဟု ပေါလ်က မဖြစ်နိုင်သည်ကို ကြားရသလို ပြန်မေးသည်။

အယ်လာကလည်း စိတ်မရှည်တော့သလို

"ဒါပေါ့။ ဒါ အလွယ်ကလေးပဲ။ ဒီဟာကို မတွေးနှင့်တော့ပေါ့။ ဒီမက်ထရီဆိုတဲ့လူအကြောင်းကို တစ်ခါတည်း ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့" ဟုပြောလိုက်၏။

"ကိုယ့်အဖေကို အဖေမတော်ဘူးလို့လုပ်ရမှာလား"

"အဖေပေမယ့် ဂုဏ်ယူလောက်စရာအဖေလား"

"သူ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ သူ့အပြစ်ကို သူ ခံရပြီပဲ။ သူ့အသက်တစ်ဝက်လောက်ဟာကို သူ့ခမြာ ထောင်ထဲထည့် အပိတ်ခံနေရရှာပြီပဲ။ လူတွေက သောက်အလကား"

"အယ်လာက မောင့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပါတယ်။ အယ်လာရှေ့မှာ အဲသလိုရိုင်းတဲ့စကားတွေ လာပြောမနေပါနှင့်"

"ကိုယ် ဘာမျှမပြောရပါလားအယ်လာ"

"ပြောပါတယ်"

အယ်လာလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့သလို မျက်နှာများ နီမြန်းလျက် "ဒီစကားမျိုး အမျိုးကောင်းသမီးတွေရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မောင်ဟာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အပြုအမူမျိုးကို ပြုတာပဲ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"အယ်လာက ဘယ်လိုပြုမူစေချင်လို့လဲ"

"ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပေါ့။ ဒီကိစ္စ မောင်နှင့်သက်ဆိုင်သလို အယ်လာနှင့်လည်း သက်ဆိုင်တာပဲဆိုတာ မောင် နည်းနည်းမှနားလည်ပုံ မပေါ်ဘူး"

"ဩော်၊ အယ်လာရယ်။ အခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ကလေးကို လာလုပ်မနေစမ်းပါနှင့်"

အယ်လာသည် ပေါလ်အပေါ်တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးလိုသည့်ဆန္ဒပြင်းပြနေရာ

က ယခုကဲ့သို့အပြောခံရသောအခါ နာကျည်းစိတ်များကို ထိန်းသိမ်း၍မရတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ညိုပုပ်လျက်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း ဒေါသမျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာကြသည်။

"မောင် အဲသလိုစိတ်တိုနေရင်တော့ အယ်လာ မောင်နှင့်ဆက်လျှောက်နေစရာအကြောင်း ဘာမျှမရှိဘူးထင်တယ်"

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပေါလ်လည်း အယ်လာအား မထုံတက်သေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင်ကား အခြားတွေးစရာတွေ များလျက်ရှိလေသည်။

"အယ်လာသဘောပါပဲ"

သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်၍ 'သဘောပါပဲ' ဟုအပြောခံရတော့ အယ်လာမှာ သာ၍ဒေါသဖြစ်လာကာ မျက်ရည်များကျမလာစေရန် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။ ပေါလ်ကလည်း သူ့ကိုတားရန် အားမထုတ်သဖြင့်၊ သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကား အပြစ်တင်စရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာတို့ကို မေတ္တာဖြင့်သည်း ခံလိုက်ရသည့် အပြုံးမျိုး။ ရှေးကခရစ်ယာန် မိန်းမပျိုကလေးများ ရင်သားကို သံပူညှပ်ဖြင့်ဆွဲ၍ ညှဉ်းဆဲသည်ကိုခံရတော့ ပြုံးသည့် အာဇာနည်သူတော်စင်ဘို့၏အပြုံးမျိုး။

"ကောင်းပြီလေ။ အခု အယ်လာ ဒီကလှည့်ပြီး အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်။ အခုအတွက်တော့ ဒါ နှုတ်ဆက်တာပဲပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ မောင် ဒီထက် စိတ်ကောင်းဝင်နေလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်"

အယ်လာသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ခေါင်းကို လေထဲတွင်မော့လျက် အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် အပြုခံရသူ၏ပုံဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ ပေါလ်လည်း အယ်လာ ထွက်သွားရာသို့ တစ်ခဏမျှငေးကြည့်ကာ ဘာမျှမဖြစ်လောက်သည့်ကိစ္စနှင့် အထင်လွဲအမြင်လွဲဖြစ်ရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်၍နေမိ၏။ သို့ဆိုစေကာမူ သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အတွက်ကား များစွာစိတ်သက်သာရာ ရလျက်ရှိ၏။ အယ်လာ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှပျောက်သွားတော့မှ သူလည်း အခြားတစ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်၍ထွက်သွားလေ၏။

သူ့အဖို့ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် စိုးရိမ်တကြီးအသနားခံနေသည့်အသွင်ဖြင့် သူ့အမေအားတွေ့မည်ကို သူ စိတ်မနိုင်။ စကားတိုးတိုးပြောရခြင်း၊ ဖိနပ်ချွတ်ထားရခြင်း၊ ညနေခင်း အေးအေးလူလူစိတ်ချလက်ချရှိသောစွာနေရခြင်း စသည့် အိမ်၏စည်းစိမ်တို့ကို သူ တိမ်းရှောင်ချင်နေသည်။

သူ့အမေ၏အပေါ်တွင် သူ သဘောထားတစ်မျိုးပြောင်းလဲလိုက်ပုံမှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆန်းလှချေတကား။ သို့ရာတွင် အကြောင်းယုတ္တိမရှိဘဲ သူ၏မသိစိတ်က သူ့အဖေ အပေါ်ထားမိသောသဘောထားက ပိုဆန်းလေသည်။ တကယ်ဆိုသော် သူ့အဖေသည် သူ့အား စိတ်မချမ်းသာဖြစ်စေသည့် ရာဇဝတ်ကောင်။ သို့စင်လျက် ပေါလ်သည် သူ့အဖေကို မမုန်းနိုင်။ မမုန်းနိုင်ရုံမက သူ အိပ်၍မပျော်ခဲ့သောညများတွင် သူ့အဖေ ၏အကြောင်းများကိုစဉ်းစားရင်း ထူးထူးခြားခြား သနားကရုဏာသက်၍ နေခဲ့မိလေ သည်။ ထောင်ထဲတွင် ၁၅ နှစ်၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ဤအပြစ်ဒဏ်သည် လုံလောက်သင့်ပြီမဟုတ်လား။ ဝိုးတဝါးပင်ဖြစ်ဦးတော့ သူ့စိတ်ထဲတွင်စွဲနေသော သူ၏ကလေးဘဝအကြောင်းများသည် သူ၏ရင်ထဲတွင် ပြည့်လျှံ၍တက်လာပြန်သည်။ တကယ်သိမ်မွေ့လှသော ယုယမှုများ သူ့အဖေထံမှအမြဲရခဲ့ပြီး သူ့အပေါ်တွင် သူ့အဖေ က တစ်ခါတလေမျှ တင်းမာရက်စက်ဖူးသည်ဟု သူ မမှတ်မိခဲ့။ ဤအကြောင်းများ ကို တွေးမိတော့ သူ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ အိုင်၍လာလေသည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်းပင် မြို့တော်ကြီး၏ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်သော ဒိုနီဂယ်သင်္ဘောဆိပ်ဘက်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်းမသိဘဲ ထူးဆန်း သောသူ၏အတွင်းစိတ်ကနှိုးဆော်သဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်တုံးကလေးများခင်းသည့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတွင် ရှုပ်ပွနေသောကုန်ထုပ်များ၊ အိတ်များနှင့် အလုပ်သမား၊ လှည်းတွန်းသမားများ၏အကြားမှဖြတ်၍ သံလမ်းများ ကိုကျော်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်သူလျှောက်လာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ဆီမှ တအိအိချင်းဝင်လာနေသော ညနေခင်းမြူမှုန်များသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်ရေနက်ဆီမှတက်လာသော ဆားရေငွေ့တို့နှင့်ရောကာ သင်္ဘောရွက် တိုင်များ၊ ဝန်ချီစက်များကို မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်စေလျက်ရှိ၏။ အပြင်ဘက်ရေကာတာရိုး ဆီမှ မြူအန္တရာယ်အချက်ပေးဥသြသံသည် ကြေကွဲဘွယ်ရာ မြည်စပြုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကုန်ရုံများအကြားရှိ ကုန်ထုပ်ပုံများက ရှေ့ကဆီးနေသဖြင့် သူလည်း ကုန်ထုပ်သေတ္တာတစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင်ကား ကုန်သင်္ဘောခပ်အိုအိုကလေးတစ်စင်းသည် ဒီရေကိုစောင့်၍ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ထိုသင်္ဘောကလေးမှာ အိုင်ယာလန်ရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ အိုင်ယာလန်နှင့် အင်္ဂလန် ကူးသန်းနေသော 'အဗိုကာမြစ်ဝှမ်း' အမည်ရှိသော ကုန်တင်သင်္ဘောကလေးဖြစ်သည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဤကုန် သင်္ဘောကလေးသည် ကုန်းပတ်စီးခရီးသည်များ တင်ဆောင်သွားလေ့ရှိ၏။ ကုန်း ဘောင်ထိပ်တွင်ကား ပစ္စည်းပစ္စယဝန်စည်စလယ်များနှင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမတစ်စုသည် အင်္ဂလန်ပြည် လင်ကွန်ရှားယားလယ်ကွင်းများသို့ အားလူးကောက်သွားကြရန် လိုက်ပို့ သူများအား နှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြ၏။

ပေါလ်သည် ထိုနေရာတွင်ထိုင်ရင်းက သူ့ပတ်လည်တွင် မြူအန္တရာယ်အချက် ပေးဥသြသံကိုလည်းကြားရလျက် သင်္ဘောကလေးကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏ ရက်အားများလည်း စေ့ခဲ့ပြီ။ နွေရာသီသင်တန်းအတွက် အစီအစဉ်ကလည်း ပျက်သွား ပြီဖြစ်ရာ သူ့မှာ အားလပ်ချိန်တွေ အများကြီးရှိနေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကံကြမ္မာကဖန်တီးလာသလို ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှား၍လာခဲ့သည်။ လှုပ်ရှားသည့်အတိုင်းပင် သူသည် အိတ်ထဲမှ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကိုဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး စာ ၂ ကြောင်း ရေးလိုက်၏။

ရက်အနည်းငယ် ခရီးထွက်သွားသည်။

စိတ်ပူမနေနှင့်။

ပေါလ်

စာရွက်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ခေါက်ကာ ကျောဘက်တွင် သူ့အမေ၏ လိပ်စာ ရေးလိုက်၏။ ရပ်ကြည့်နေသူများထဲမှသူငယ်တစ်ယောက်ကို လက်ပြ၍ခေါ်ကာ စာရွက်ခေါက်ကလေးနှင့်အတူ စာသွားပို့ဖြစ်စေရန် ဒင်္ဂါးတစ်ပြားပါ ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ ထိုင်ရာမှထကာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏လက်မှတ်ရုံဆီသို့လျှောက်သွားပြီး ဟိုးလီးဟက်ဒ်သို့ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို သျှီလင်အနည်းငယ်ဖြင့် ဝယ်လိုက်၏။ သူ ကုန်းပေါင်ပေါ်ကို ရောက်တော့ သင်္ဘောမှာ ကျောက်နုတ်၍ပင် နေပြီဖြစ်၏။ ထိုနောက် တစ်ခဏကြာသော် လေးလံသောကြိုးကြီးတစ်စင်းသည် ရေထဲသို့ ကျ သွားသည်။ ထိုနောက် စက်သံ တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်ကာ ရေးကျလှသော ကုန်တင် သင်္ဘောကလေးလည်း ပင်လယ်ဘက်သို့ တအိအိတလှုပ်လှုပ် ထွက်ခွာခဲ့လေတော့ ၏။

အခန်း – ၅

ဟိုးလီးဟက်ဒ်ဆိပ်ကမ်းသို့ အဗိုကာသင်္ဘောဆိုက်ကပ်မိတော့ နောက် တစ်ရက် နံနက် ၆ နာရီဖြစ်ပြီး၊ မိုးသည်းထန်စွာရွာလျက် ရှိလေ၏။ တောင်နေ အောင် ချမ်းအေးလျက်ရှိသောပေါလ်သည် ကမ်းသို့တက်ကာ သံလမ်းများကိုဖြတ်၍ မီးရထားဘူတာဘက်သို့ လာခဲ့၏။ တောင်ဘက်သို့ထွက်မည့် ရထားထွက်ရန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အချက်ပေးတော့ ပေါလ်လည်း ဘူတာရုံစားသောက်ခန်းတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို အပြေးအလွှားသောက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အိပ်ချင်မှုးတူးဖြစ်နေသောစားပွဲထိုးအား ပိုက်ဆံပေးပြီး တတိယတန်းတွဲတစ်တွဲ၏ ချောင်ကျကျနေရာသို့ အပြေးအလွှားတက်ခဲ့၏။ ထိုနောက် စက်ခေါင်းဆီမှ ဥဩမှုတ်သံကြားရကာ ရထားလည်း တရွေ့ရွေ့ ထွက်စပြုလေတော့သည်။

ခရီးကား ရှည်လျားလှ၏။ ရှုရူးစဖွယ်ရာစီနှင့် ဂလောက်စတာတို့ကို ဖြတ်၍လာရသည်။ လမ်းဆုံဘူတာ ၂ ခုတွင် ရထားပြောင်း၍စီးရသဖြင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီမပါသောပေါလ်မှာ ရွှဲရွှဲစိုလေတော့သည်။ ဤသို့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ကသိကအောင့်ဖြစ်ရလျက်ရှိသည်တွင် သူ၏စိတ်ဓာတ်က ပို၍တင်းမာ၍လာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် မှုန်မှိုင်း၍နေသလိုပင် ရထားသည် မြို့စွန်ပြည်နား စားကျက်ကွင်းရှခင်းများမှ လွန်ကာ တောခေါင်ခေါင်နေရာများသို့ ရောက်လာ၏။ ခြံစည်းရိုးခတ် ၄ ထောင့်လယ်ကွင်းများအစား ကျောက်ကုန်းချုံပုတ်တောများကို တွေ့မြင်လာရသည်။ ထူးထူးခြားခြား မားမားမတ်မတ် အစုလိုက်အဝိုင်းလိုက်ထောင်လျက်ရှိသည့် ရှေးရှေးက ကျောက်တုံးကျောက်တိုင်မြင့်ကြီးများကိုလည်း သူမြင်ခဲ့၏။ အနောက်ဘက်ထင်းရှူးတော၏အထက်ဆီ၌ တိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ရေတံခွန်အဖြာဖြာစီးကျလျက်ရှိသော တောင်ပြာတန်းကြီးများကို မြင်ရသည်။ တဂျုတ်ဂျုတ်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသော ရထားဆီသို့ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ လေပြင်းတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရထားလမ်းအကွေ့တွင် ကမ်းပါးမြင့်ကြီးများအား ရေလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရထားသည် ညနေ ၄ နာရီထိုးခါနီးတွင်မှ လွင်တီးခေါင်ကုန်းမှ ဘူတာငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်လေသည်။ ဤဘူတာကား ပေါလ်၏ခရီးဆုံး ပေတည်း။ ဘူတာကလေး၏တစ်ခုတည်းသောစကြံပေါ်၌ကား လူမရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ ဘူတာအဝင်,အထွက်အပေါက်တွင်ကား လက်မှတ်သိမ်းသည့်အမှုထမ်းတစ်ယောက်သာရှိ၏။ သူ၏လက်မှတ်ကို ထိုအမှုထမ်းအားပေး၍ ဘူတာထဲမှထွက်ခဲ့တော့ သူ၏နားထင်တို့သည် သွေးတိုးလျက် တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိ၏။ လက်မှတ်သိမ်းနေသူအား အကျဉ်းထောင်သို့သွားသောလမ်း မေးရန် စိတ်ကူးထားသော်လည်း သူ့နှုတ်က ပြောမထွက်နိုင်သဖြင့် ဆေးဖြူသုတ်တံခါးငယ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ မေးရန်မလိုတော့ပါ။ အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မြေနီကွင်းလပ်၏တစ်ဘက်၌ မိုးရေစိုစွတ်သောချုံပုတ်ကုန်း။ ထိုချုံပုတ်ကုန်း၏နောက်တွင် ကြို့နိုင်မြင့်မားလှသော နံရံတံတိုင်းမှောင်မှိုင်းမှိုင်းကြီးများကာရံထားသည့် စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်နေရပြီဖြစ်လေသည်။ ပေါလ်သည် ချုံပုတ်ကုန်းကိုကွင်း၍သွားသော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်တံတိုင်းကြီး၏အနီးသို့ ရောက်လေလေ၊ သူ့မှာ သွေးတိုးမြန်လေလေ ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ခြောက်သွေ့လျက်, ရင်မှာလည်း တင်းကြပ်လျက် မူးတီးမူးဝေ ဟာတီးဟာတာဖြစ်နေ၏။ ပေါင်မုန့်အသားညှပ်တစ်ခုနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှတစ်ပါး တစ်နေ့လုံး ဘာမျှမစားခဲ့ရ။ ကုန်းတက်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ပုကလေးတစ်ပင်ကိုမှီ၍ အမောဖြေရသေး၏။ သူရောက်နေရာ ကုန်းမောက်ကလေးက လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိရှိသော ကောင်းကင်တစ်ခွင်ကိုနောက်ခံထားလျက် ထောင်၏အနေအထားအသေးစိတ်တို့ကို မြင်နေရလေသည်။

အဆောက်အဦးကြီးကား ပြူတင်းတံခါးမျှမရှိအောင် ပိန်းပိတ်နံရံများဖြင့် သံချွန်တပ် မောင်းချသံတခါးကြီးတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ၎ထောင့် ၄ ထောင့်တွင် စွန်များဝဲနေသည့်ပမာ အစောင့်မျှော်စင်များရှိလေရာ မတ်စောက်သောကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် လည်းကောင်း, အလယ်ခေတ် ခံတပ်ကြီးတစ်ခုနှင့် လည်းကောင်း တူနေပေတော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား ထောင်ဝါဒါများ၏ အိမ်တန်းလျား ၂ တန်းအပြင် အလုပ်ရုံများ, တဲကြီးများရှိ၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင်ကား လွင်တီးခေါင်ကန္တာရ၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရှုခင်းပေတည်း။ အပေါ်ကထိပ်အုပ်တွင် သံချွန်များတပ်လျက် လူမတက်နိုင်လောက်အောင်မတ်စောက်သော နံရံတံတိုင်းကြီးများ ကာရံထားသည်။ အတွင်းဘက်တွင်ကား ဇရာမအနာကြီးများပေါက်နေသည့်အလား ကျောက်တူးရာတွင်နီနီကြီး ၃ ခုကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ဤကျောက်တွင်းကာစ်ခု၌ကား အကျဉ်းသမားအုပ်စုအချို့သည် ခပ်မွဲခြောက်ခြောက်ပရွက်ဆိတ်ကလေးများပမာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့အား အပြာရောင်ဝတ်စုံဆင်ထားသည့် ဝါဒါ ၄ ယောက်က သေနတ်ထမ်းကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ကာ ခြိမ်းခြောက်စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။ ပေါလ်သည် တစ်ယောက်သောအကျဉ်းသမားအား အာရုံစိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ သိုးထိန်းတစ်ယောက်သည် သူ၏ခွေးနှင့်အတူ ကုန်းစောင်း[illegible]တက်လာသည်။ သိုးထိန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ဤပတ်ဝန်းကျင်၏သဘာဝကြောင့်လားတော့ မသိ။ လျှို့ဝှက်ဟန်, သိုသိပ်ဟန်ရှိ၏။ သူသည် ပေါလ်၏အနီး၌ သူ၏တုတ်ကောက်ကို ထောက်၍ နားလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် မသင်္ကာ အသွင်များ ပေါ်လျက်ရှိ၏။

အတန်ကြာမှ သူက "ကြည့်စရာ မကောင်းလှပါဘူးဗျာ" ဟု စကားစ၍ပြောသည်။

ပေါလ်ကလည်း စိတ်မပါ့တပါ "အေးဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်၏။ သိုးထိန်းက ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒီနေရာကတော့ တကယ့်ကို ကပ်သင့်တဲ့နေရာပဲဗျ။ ကျွန်ုပ် သိတာပေါ့။ ကျုပ် ဒီမှာနေလာတာ အနှစ် ၄၀ လောက်ရှိပြီပဲ" ဟုဆိုသည်။

"အရင်လထဲတုန်းက ထောင် ထတယ်။ အကျဉ်းသမား ၅ ယောက်နှင့် ဝါဒါ ၂ ယောက် သေတယ်။ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ဒီလိုတော့ဒီလိုပဲ။ ငြိမ်သက်ပြီး အပြင်ဘက်က ဘာမျှသိရတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း၊ ကျုပ်တို့ အခု ဒီမှာစကားပြောနေရင်တောင် ဟောဟိုမျှော်စင်ပေါ်ကအစောင့်က မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအကုန် လိုက်ကြည့်နေပြီဗျ"

ပေါလ်က တစ်ချက်တုန်သွားသည်ကိုထိန်းလိုက်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးကရှိနေသောမေးခွန်းတစ်ခုကို အရဲစွန့်၍မေးလိုက်၏။

"ညှို့သည်တွေခွင့်ပြုတာ ဘယ်နေ့လဲဗျ"

သိုးထိန်းက ပေါလ်အား လှောင်ပြောင်သလိုရယ်ရင်း "စတုန်းဟိသ်မှာ ညှို့သည်တွေ့ခွင့်ပြုတဲ့နေ့ရယ်လို့ ဘယ်ရှိမှာလဲဗျ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ "ဟာ၊ ဘယ့်နှယ်။ တစ်ရက်ရက်မှာတော့ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို တွေ့ခွင့်ပေးရမှာပေါ့။ မပေးဘူးလား" ဟု တအံ့တဩ မေးလိုက်မိ၏။

သိုးထိန်းက "ဘယ်ကလာ ညှို့သည်ရှိမှာလဲဗျ။ မရှိပါဘူး" ဟု တိုတို တောင်းတောင်းပြောလိုက်ပြီး၊ တစ်ခါမျှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပြဖူးဟန်မတူသောသူ၏ မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ကာ "ဒီထောင်ထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်လို့မရသလို သူတို့လည်း အပြင် ကို ထွက်လို့မရဘူးဗျ။ ကဲ၊ သွားလိုက်ဦးမယ် ဆရာလေး" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူ့ခွေးကို လေချွန်၍ခေါ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အား နောက်ဆုံးတစ် ချက်ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ပေါလ်သည် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်လေသည်။ သူ၏ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်တို့သည် မြေသို့ကျကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ ညှို့သည်မရှိ။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရ။ သူ့အဖေကို သူ မတွေ့နိုင်တော့။ စကားလေးတစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောရတော့။ သူ တစ်လမ်းလုံးစိတ်ကူးလာခဲ့သလို လုပ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ့ တကယ့်အကျဉ်းထောင်ကြီးကိုရင်ဆိုင်မိတော့ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမား စွာဖြင့် အရူးလို ထကာ ဤနေရာသို့လာခဲ့ရသည့်ခရီးသည် အချည်းနှီးပါတကားဟု သူ သိမြင်ရလေပြီ။

သူက ဤနေရာမှာပင် တရစ်ဝဲဝဲရှိစဉ် အမှောင်ထုသည် တရိပ်ရိပ်ကျလျက်

ရှိသည်။ ထောင်ဆီမှ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုဖြိုခွင်းလျက် သေသူတို့အတွက် ရေစက်ချအမျှ ဝေနေသည့်အလား ဖြည်းဖြည်းနှင့် လေးလေး ခေါင်းလောင်းတီးသံ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ ထိုအချိန်တွင်း အကျဉ်းသားတို့သည် မိမိတို့၏အလုပ်များကိုရပ်လိုက်ကြပြီး အစောင့်များကကွပ်ကဲလျက် တန်းစီကာ ထောင်ကြီးဆီသို့ တအိအိတလှုပ်လှုပ်ပြန် လာခဲ့ကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထောင်ကြီးမှ သံချွန်တပ်မောင်းချတံခါးကြီးကို သူတို့ဝင်ရန်အတွက် အထက်သို့ဆွဲတင်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ဝင်ပြီးသောအခါ ပြန်ချ ထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး၌ ကြည်လင်သော အလင်း ရောင်ဆို၍ ဘာမျှမရှိတော့။

ပေါလ် ရင်ကျိုးရလေပြီ။ သူသည် သောကဖြစ်ရခြင်း၊ ရင်နာရခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ရခြင်းတို့ကြောင့် အသံထွက်အောင်ပင် ငိုကြွေးမိတော့သည်။ သူ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပူများသည် သူ၏ပါးပြင်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဤ အမင်္ဂလာချုံပုတ်ကုန်းမှ မီးရထားဘူတာဘက်သို့လှည့်ကာ မမြင်မကန်း လျှောက်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။

အခန်း – ၆

ဝေါ်တာလေမြို့အစွန်ရှိ အယ်ယားလမ်းနှင့် အယ်လဒန်လမ်းထောင့်တွင် 'အဲလဘက်ပရပ်စတီ မြန်မာပြည်ဆေးလိပ်များတင်သွင်းသူ' ဟူ၍ အရောင်မှိန်လျက်ရှိ ပြီဖြစ်သော ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသည့် ဆေးလိပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဤဆိုင်မှာ ရှေးဆံလှသော်လည်း နာမည်ကြီးသည့်အသွင်၊ ခိုင်ခံ့သည့်အသွင်ဖြင့် မှန်ပြတင်းပေါက် ၂ ခု ရှိသည်။ တစ်ခုတွင် ဆေးလိပ်များ၊ နှာမှုန့်များ၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ်ဆေးတံများနှင့် ကောင်းစားဆေးတံသောက်ဆေးများကို ဣန္ဒြေရရပြသထားပြီး၊ အခြားတစ်ခုမှာ မလယ်ကရွှေရောင်ကွပ်ထားသည့် အပေါက်ဝိုင်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ က သူ၏နာမည်ကျော် ရော်ဘင်ဟုဒ်လက်လိပ်စီးကရက်များ ထိုင်လိပ်သည့်ခုံကို မှန်အမှုန်ဖြင့် ကွယ်ထားသည်။

ဇွန်လအတွင်းတစ်နေ့ မွန်းတည့်ခါနီးတွင် မစ္စတာပရပ်စတီသည် အပေါ် အင်္ကျီများကိုချွတ်လျက် ရှပ်အင်္ကျီဖြင့် ရှေ့ကအဝတ်စည်းကာ သူ၏ဆေးလိပ်ခုံတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုင်ပြီး စပယ်ရှယ်ဆေးလိပ်များကို ကျွမ်းကျင်လျှင်မြန်စွာ လိပ်လျက်ရှိ၏။ သူကား အသက် ၆၀ ကျော်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခပ်သေးသေး၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ အသားနီနီ လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ဆံပင်ဖြူကလေးတစ်ဆုပ်မှလွဲ၍ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ပြောင်လျက်ရှိရာ ခေါင်းပြောင်ထိပ်တည့်တည့်တွင် ဆီးသီးလုံးခန့်မှဲ့ရှင်ကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ သူ၏ကျိုးတိုးကျဲတဲကျင်စွယ်များနှင့် လက်ချောင်းများမှာ ဆေးချေးစွဲ၍ ဝါနေ၏။ သူသည် ငွေကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထား၏။

ဆေးလိပ်လိပ်သည့်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း မှန်မှန်ပြူတင်းအပေါက်ဝိုင်းကလေးမှနေ၍ မစ္စတာပရပ်စတီသည် အပြင်ဘက်ဆိုင်ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်၊ ဆိုင်ထဲဝင်လာမည်လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလိုက်ဖြစ်နေသော ဦးထုပ်မပါသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အား မသက်သာသလို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်၍နေခဲ့သည်မှာ မိနစ် အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူငယ်သည် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော်လည်း နိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ရှိဟန်ဖြင့် လမ်းကိုအပြေးဖြတ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ အတင်းဝင်လာခဲ့၏။ လူငှားမထားသော မစ္စတာပရပ်စတီလည်း ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထလိုက်၏။

"ဆိုဗျ" ဟု သူက မေးလိုက်၏။

"ကျွန်တော် မစ္စတာအဲလဘက်ပရပ်စတီကို တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ။ ဟို ဟို၊ သူ အခု အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးရင်ပေါ့ခင်ဗျာ"

ဆေးလိပ်ပိုင်ရှင်သည် ဧည့်သည်အား ခပ်ချဉ်ချဉ်ပြုံးပြလိုက်၏။

"ကျုပ်သိရသလောက်တော့ သူဟာ အသက်ရှင်လျက်ရှိပါသဗျ။ အဲလဘက် ပရစ်စတီဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ"

လူငယ်သည် ရေခဲပင်လယ်ထဲသို့ငုပ်ရတော့မည့် ရေငုပ်သမားကဲ့သို့ ပင့်သက်တစ်ချက် အားရအောင်ရှိုက်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်က ပေါလ်မက်ထရီပါ" ဟု ပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဤနာမည်ကို ပီပီသသပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့မှာ အကြီးအကျယ်စိတ်သက်သာရာရသွားသလို နှုတ်၊ လျှာလည်း သွက်လာသည်။ "ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ မက်ထရီပါ" ဟု ဆိုကာ သူက စာလုံးပေါင်းပြသည်။ "နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဒီနာမည်နှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာများမှတ်မိလဲလို့"

စီးကရက်ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာအမူအရာမှာ မပြောင်းလဲချေ။ သို့သော် သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။

"ဒီနာမည်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ဘာမှတ်မိရမှာလဲ။ မက်ထရီလူသတ်မှု ဆိုတာတော့ မှတ်မိတာပေါ့။ မင်းသိချင်တာ အဲဒါလား။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ စိတ်

မချမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးအချိန်ကို ကျုပ် ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါနှင့် မင်းနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော် ရီးစ်မက်ထရီရဲ့သားပါ"

မျက်နှာကျက်နိမ့်နိမ့်ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အဖိုးကြီးလည်း ပေါလ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် သူ့ရှေ့က ကောင်တာပေါ်တွင်တင်ထားသည့် နှာမှုန့်ဗူးကိုယူ၍ဖွင့်ကာ နှာမှုန့်တစ်တို့ကို သူ၏ နှာခေါင်းဝသို့ပွတ်၍ ရှူလိုက်၏။

"မင်း ကျုပ်ဆီကို ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ"

"ကျွန်တော် မ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာရတာက ဒီလိုပါ"

ပေါလ်သည် သူ စတုန်းဟိသ်သို့ထွက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကြိုးစား၍ရှင်းလင်းပြောသည်။ ပြီးမှ "ကျွန်တော်ဒီကိုမနက်က ရောက်ပါတယ်။ ဘဲလဘတ်ကိုကူးတဲ့ သန်းခေါင်သင်္ဘောအမီ ဒီက ည ၉ နာရီရထားနှင့် ပြန်ရပါမယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုများ သိသွားရမလားလို့။ ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါ။ သက်ညှာနိုင်တဲ့အကြောင်း အချက်ကလေးတို့ ဘာတို့ပေါ့ခင်ဗျာ။ အဲသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်သွားတောင် စိတ်သက်သာရာရမလားလို့ ဦးဆီကို လာခဲ့တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမှုတစ်ခုလုံးက သက်သေတွေထဲမှာ သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်တာက ဦးတစ်ယောက်ပဲဆိုလို့" ဟု အပြီးသတ်လိုက်၏။

ပရပ်စတီက စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့် "သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်ဆိုတယ်ဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မင်းက ဘာကို သိချင်တာလဲ" ဟု ကန့်ကွက်သလို ဆိုလိုက်သည်။

"ကျွန် ကျွန်တော် မသိဘူး" ဟု ပေါလ်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်၏။ ခဏမျှနားနေပြီးသော် သူသည် ပခုံးကိုမတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့လှည့်လိုက်၏။ သူ၏အသံမှာ တည်ငြိမ်နေ၏။

"ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်။ ဦးကို လာပြီးဒုက္ခပေးရတာ အားနာပါတယ်။ အခုလို လက်ခံစကားပြောဟာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူ လှည့်ထွက်သွား၍ တံခါးမရောက်မီ လမ်းခုလတ်တွင် "ဟေ့၊ နေဦး" ဟု တိုးဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးသံကြောင့် သူ ရပ်နေလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း ပရပ်စတီထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ ပရပ်စတီလည်း ပေါလ်၏ရယ်ရွှင်ပျသောမျက်နှာဆီမှ ရှုံ့စက်များပေနေသော ဘောင်းဘီဖျား အထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် နှာဗူးထဲမှ နှာထိုး၍ ရှူပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မင်းကလည်း တယ် အရင်လိုနေသကိုးကွ။ အကြာကြီးနေမှ မြန်းဆိုရောက်လာပြီး အခုပဲပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မင်းဟာ မီးခြစ်လာဝယ်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား။ ငါ့လန္ဒန်းတဲ့မှ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်ကအကြောင်းကို ငါက ၁၅ မိနစ်နှင့် ပြောနိုင်ပါ့မလားကွ"

"ဒီလိုဆို ဦး ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှမပြောပြနိုင်ဘူးဆိုပါတော့"

"ဟာ၊ ငါက ဘာပြောနိုင်ရမှာလဲငါ့လူရ"

ပေါလ်ကပြန်မပြောနိုင်မီ ဆိုင်တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံကြားရပြီး ဈေးဝယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်အောင်စ ဝယ်ပြီး ထိုလူထွက်သွားတော့မည်အပြုတွင် ပရပ်စတီ၏နောက်ဖောက်သည် လူခပ်တောင့်တောင့်တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်၏။ ထိုလူသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ရွေးချယ်၍ မီးညှိသောက်ကာ ချက်ချင်းမပြန်သေးဘဲ ပရပ်စတီနှင့် အာလာပသလ္လာပပြောနေပြန်လေသည်။ ပရပ်စတီလည်း ပေါလ်ထံသို့လာကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် "နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာတော့ ငါ့ဆိုင်က အလုပ်များတယ်ကွ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ ပြောစရာ သိပ်ရှိတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမျှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆိုင်ကို ၇ နာရီတိတိမှာ ပိတ်တယ်။ မင့်ရထားက ၉ နာရီမှာ ထွက်မယ်ဆိုတော့ မင်း ငါ့အိမ်ကို ၇ နာရီခွဲလောက် လာပါလား။ မင်းမသွား ခင် ငါ ကော်ဖီတိုက်လိုက်ပါမယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ" ဟု ပြောပြီး ပေါလ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုတွေးတောနေသလို အမူအရာပေါ်လာပြီး "ဦးရဲ့အိမ် ဆိုတော့" ဟု မေးသလိုဆိုလိုက်၏။

ပရပ်စတီကခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်ဆန်းဆန်းကလေးပြုံးလျက် မျက်စိကို မှေးထားကာ "အဲဒီ အိမ်မှာပါပဲ။ ၅၂ အုရှောကုန်း။ အိမ်ကလည်း အဲဒီမှာပဲ။ ငါကလည်း အဲဒီမှာပဲ" ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုနောက် ပရပ်စတီလည်း ဈေးဝယ်သူထံပြန်သွားသဖြင့် ပေါလ်လည်း ဆိုင်ထဲမှာ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပေါလ်သည် လွန်ခဲ့သည့်ညက ဘူတာရုံက သစ်သားခုံပေါ်တွင်အိပ်ခဲ့ပြီး ဘာမျှလည်း မစားခဲ့ရသေးသဖြင့် အားနည်းပင်ပန်းကာ ယခုပရပ်စတီ၏ဆိုင်မှထွက်ခဲ့တော့ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် မနက်က သူ မြို့လယ်မှ ထွက်လာခဲ့စဉ် လမ်း၌ ဝိုင်အမ်စီအေ တည်းခိုဆောင်တစ်ခုမြင်ခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်၏။ သို့နှင့် သူသည် ဓာတ်ရထားအဝါတစ်စီးပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ခဲ့ရာ ၅ မိနစ်ကြာသော် ထိုတည်းခိုဆောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤနေရာသို့ရောက်မှ ရေချိုး ခပ်၍ချိုးကာ သူ၏ အဝတ်အစားကလေးများကို သပ်ရပ်အောင်ဖိးလျက် သူကိုယ့်သူ

လည်း သန့်စင်အောင်ပြုပြင်ရတော့၏။ ထိုနောက်တွင် ဟင်းချိုတစ်ခွက်, အသားကြော်ပွပွတစ်တုံးနှင့် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို ကောင်းစွာစားလေ၏။

အချိန်ကလည်း ၂ နာရီသာ ရှိသေးသည်။ ပေါလ် အားအင်ပြည့်ဖြိုးကာ စားသောက်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပရပ်စတီနှင့်ချိန်းထားသည့်အချိန်မတိုင်မီ ဘာလုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်။ တည်းခိုဆောင်စာရေးအား တစ်စုံတစ်ခုကို စုံစမ်းလိုက်ပြီးနောက် လူသွားလူလာရှုပ်လှသောလဲနှာ့ဒ်လမ်း၏လူသွားလမ်းပေါ်မှ ၁၀ မိနစ်ခန့်လျှောက်လာကာ ကင်တန်အဆောက်အဦးဘက်သို့ဖြတ်ကူး၍ မြို့တော်လူထုစာကြည့်တိုက်ဆင်ဝင်အောက်မှဖြတ်၍ အထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ပေါင်းကူးခုံးမိုးအမြင့်ကြီးများ၏အောက်၌ သတင်းစာဌာနစိတ်ကို ရှာ၍လာခဲ့၏။

"ဝေါ့တလေမှာ နာမည်အကောင်းဆုံးသတင်းစာရဲ့နာမည်ကို ပြောနိုင်ပါသလားခင်ဗျာ"

စားပွဲ၌ထိုင်နေသော လူငယ်ကလေးက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်၏။ လျင်မြန်စွာပင် သူ့စိမ်းများ၊ သိသည်ကို ညွှန်ကြားပေးရန်ဝတ္တရားရှိသူ၏လေသံသို့ပြောင်းကာ "အင်း။ ကူရီယာကတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချရပါတယ်" ဟုပြောလိုက်၏။

"ကျေးဇူးပါပဲ။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်က သတင်းစာဖိုင်တွဲကို ကျွန်တော်ကြည့်နိုင်မလား"

"၁ နှစ်လုံး အတွက်လား"

"အား၊ မဟုတ်ပါဘူး" ဟုဆိုကာ ပေါလ်မှာ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ထားရာက မျက်နှာနီမြန်းသွား၏။ ပြီးမှ "၁၉၂၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၊ ၄ လဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

"ပုံစံကလေးဖြည့်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပေါလ်လည်း ပုံစံကိုယူကာ စားပွဲပေါ်တွင် သံကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသောခဲတံဖြင့် ဖြည့်သွင်း၍ပေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဝေါ့တလေက မဟုတ်ဘူးနော်"

"မဟုတ်ဘူး"

စာရေးကလေးက စာရွက်ကိုလက်ဖြင့်တောက်ရင်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။

"ဥပဒေအရဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီစာကြည့်ခန်းတွေကို သုံးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးခင်ဗျ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါလ်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ သို့သော် စာရေးကလေး လေသံပျော့သွားကာ အကြံတစ်ခုပေးသည်။

"မြို့ထဲမှာ ဆွေမျိုးတို့ဘာတို့တော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"မရှိဘူး"

"လိပ်စာတစ်ခုခုတော့ ပေးနိုင်မယ်မဟုတ်လား"

ပေါလ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပြီးမှ "ကျွန်တော် အခု လဲနှာဒ်လမ်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဝိုင်အမ်စီအေက လာခဲ့တာပဲ" ဟုပြောလိုက်သည်။

"ဒါဆို ရပါတယ်" ဟု စာရေးကလေးက ယဉ်ကျေးစွာဆိုကာ "ကျွန်တော်ချ ပေးမယ်" ဟုပြောပြီး သူ့စားပွဲပေါ်က ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လုလင်တစ်ယောက်သည် သားရေဖုံးချုပ်ထားသည့် သတင်းစာတွဲကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလာကာ ဘေးချင်းကပ်စားပွဲတစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ခြောက်သွေ့ပြီး ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သတင်းစာရွက်များကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် တစ်ရွက်ချင်းလှန်ခဲ့ရာမှ 'အယ်လဒန်မှ သူရဲဘော်ကြောင်လှသည့် ရိုင်းပျရက်စက်မှုကြီး။ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်အား ရက်စက်စွာ သတ်သွားခြင်း' ဆိုသည့်သတင်းစာကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတော့ သူ၏စိတ်တို့သည် ညစ်နွမ်းညှိုးပုပ်၍ သွားပြန်လေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ကို သူ အံကြိတ်၍ထိန်းကာ သတင်းစာကိုဖတ်လိုက်၏။ သူက ခေါင်းကိုငုံ့ကာ သတင်းစာများကို အတွင်ဖတ်လျက်ရှိစဉ် စာကြည့်တိုက်ခုံးမိုးကြီးထဲက နာရီ၏လက်တံတို့သည်လည်း တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိကြ၏။ ပေါလ်သည် အမှုအကြောင်း အစမှအဆုံးတိုင် ဖတ်လေသည်။

လိုရင်းသဘောမှာတော့ သူ ကြားဖူးပြီးသည့်အတိုင်းဖြစ်သော်လည်း သတင်းစာကတော့ ပိုပြီး သရုပ်ပေါ်အောင်ရေးထားသည်။ ဖမ်းဆီးသည့်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပေါလ်၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးပေါက်များသီးနေတော့သည်။ ထို့နောက် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနှင့်ပင် အမှုစစ်ဆေးစီရင်ပုံအသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည့် သတင်းပိုင်းသို့ရောက်လတ်သော် ပေါလ်မှာ အသံထွက်၍ပင် ညည်းတွားလိုက်မိတော့၏။ အစိုးရရှေ့နေကြီး မက်သယူးစပရောက်၏စကားများသည် သူ့အား ကျာပွတ်ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

သတင်းစာကလည်း တိတိကျကျဖော်ပြထားသည်။ 'အလွန်တရာမှ ဆိုးညစ်ယုတ်မာပြီး ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်က ဖော်ပြတတ်စရာတောင်မရှိအောင် ရိုင်းပျတဲ့အခြေအနေမျိုးမှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဒီရက်စက်ကြမ်းကြုတ်

မှုကြီးဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုသမိုင်းမှာ တစ်ခါမျှမကြုံဘူးအောင် ဆိုးဝါးလှတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြစ်မှုမျိုးကိုကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုးလူယုတ်မာဟာ လူသတ္တဝါတစ်ယောက်အနေနှင့် တန်းကုန်အောင်ယုတ်နိမ့်တဲ့အဆင့်အထိ လျှောကျခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။ ကြိုးဒဏ်ဟာ သူ့အဖို့ သက်ညှာလွန်းတဲ့အပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ထို့နောက် အထူးအချပ်ပို၏နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ဓာတ်ပုံများကိုတွေ့ရ၏။ သေသူအမျိုးသမီးမှာ ဟန်လုပ်ထားသောအပြုံးဖြင့် လှပသောအမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖဲပြားကပ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်လျက်၊ ဆံပင်ကို နောက်စေ့တွင်ပုံခံ၍ ခပ်ပွပွထုံးဖွဲ့ပြုပြင်ထား၏။ ထို့နောက်တွင် သက်သေတို့၏ပုံ၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်း မသေသပ်နှင့် ဆံပင်ပါးပါးကို အလယ်ကခွဲထားပြီး ဖျော့တော့သောမျက်နှာနှင့် အမြင်ကတ်စရာ သတင်းပေးရော်ကာ၏ပုံ၊ ပြစ်မှုဖြစ်ရာတွင် အရေးပါလှသည့် 'ဝေတာသက်သက်' ဟူသော အမိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသည့် စာတန်းနှင့်ပို့စကတ်၏ပုံ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင်သုံးသည့် ဂျာမနီပြည်ဖရပ်စ်ကုမ္ပဏီမှထုတ်လုပ်သည့် သင်တုန်းဓား၏ပုံ။ သတင်းစာကတော့ ဘာမှမချန်၊ ရာဇဝတ်ကောင်ထွက်ပြေးရန်ကြံသည့် အီစတန်စတားသင်္ဘောကြီး ရေထဲတွင် ယက်ပန်းများခွဲလျက်ရှိသည့်ပုံ၊ ပေါလ်လည်း ဓာတ်ပုံကို စိတ်မချမ်းမသာစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အဖေ၏မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြားချို့ငဲ့လျက်။ နောက်ကမှဆိုးအလိုက်ခံရသည့်သားကောင် နောက်ဆုံးတွင် ချောင်ပိတ်မိပြီး သေရတော့မည်ကိုကြောက်လန့်နေသည့်အသွင်မျိုး။

ပေါလ်သည် သတင်းစာဖိုင်တွဲကြီးကို လျင်မြန်စွာပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲပေကတ်၍တွယ်ဖက်ထားခဲ့သည့် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်သည် ကုန်ဆုံး၍သွားချေပြီ။ "အပြစ်ရှိတယ်။ အပြစ်ရှိတယ်။ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာအရိပ်အရောင်မရှိဘူး" ဟု သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။

သူ နာရီကို မော်ကြည့်လိုက်တော့် ၈ နာရီ ထိုးခါနီးပြီကိုတွေ့ရသဖြင့် မသိမသာ အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ ထိုင်ရာမှထပြီး ဖိုင်တွဲကြီးကို မ,ကာ ငုတ်ပေး သူ၏ စားပွဲသို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။ သူ့အား ဤဖိုင်တွဲကြီးထုတ်ပေးသူသည် ထိုနေရာ၌ပင် တာဝန်နှင့်ရှိနေသေး၏။

ထိုလူက "ခင်ဗျား ဒါ ထပ်ကြည့်ချင်သေးလား။ ကြည့်ချင်သေးရင် ဖယ်ထားပေးမယ်လေ" ဟု မေးသည်။

သူ၏ မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်အာရုံတွင် ဤလူငယ်ကလေးသည် သူ့အား ခင်မင်မှုဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် အသက် ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိပြီး လူခပ်သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ပွင့်လင်းသော နှုတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခမ်းကျယ်ကျယ်, အသိဉာဏ်ရှိသည့် မျက်လုံးပြာများရှိပြီး နှာခေါင်းပြားပြားနှင့်ဖြစ်ရာ သူ၏မျက်နှာမှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ခပ်ရှင်ရှင်ခပ်သွက်သွက်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ ပေါလ်က သူ့စိတ်လှုပ်ရှားသည်ကိုများ ဤလူငယ် သိမြင်သွားလေသလားဟု ရှက်ရှက်နှင့်တွေးနေ၏။

"မကြည့်တော့ပါဘူးဗျာ"

သူသည် နောက်ထပ် ဘာများပြောဦးမည်နည်းဟု စောင့်သလို ခဏမျှရပ်နေသေးသည်။ လူငယ်က သူ့အား ကြည့်လျက်ပင်ရှိသော်လည်း ဘာမျှတော့မပြော။ ပေါလ်လည်း စာကြည့်တိုက်ထဲမှလှည့်ထွက်ခဲ့ကာ အသံပလံများဆူညံလှသည့် လမ်းထဲသို့ လျှောက်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း - ၇

ယခု သူ အားလုံးသိရပြီဖြစ်၍ သူ၏ခေါင်းထဲ၌ ရှေးဦးစွာဖြစ်လာသောစိတ်ကူးကား ယခုမကြာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းက သူခံစားလိုက်ရသည့် စိတ်ဝေဒနာများကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထပ်မံ မခံစားလိုတော့သည့်အတွက် ပရပ်စတီနှင့် ချိန်းဆိုထားချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူ ဤကိစ္စကို သိရသည့်အချိန်မှစ၍ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်လာခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ကံယုံစိတ်ဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းများကို အယ်လဒန်ဘက်သို့ လှည့်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့၍ သူ အုရှောကုန်းကျောက်တုံးလှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကူးခဲ့သောအချိန်တွင် ညနေဆည်းဆာအလင်းရောင်သည် မှိန်စပြုပြီ ဖြစ်၏။ အုရှောကုန်းကား တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တစ်ခါက လူကုံထံမျိုးမတ်များ နေခဲ့သည့်လက္ခဏာများဖြစ်သော အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်နှင့် အင်္ဂတေနံကပ်အိမ်မြင့်များရှိသည့် လမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်၏။ ရှေးက ခမ်းနားသေသပ်စွာ နေလာခဲ့ကြသော ဤအိမ်ကြီးများကို လူနေတိုက်ခန်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ပျက်၍ မသွားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ခံ့ညားမှုမရှိတော့ဘဲ မွဲခြောက်မှုန်မှိုင်းသွားခဲ့လေသည်။ ဖြစ်ခဲ့သည့်အိမ်ဆီသို့ချဉ်းကပ်မိလျှင် ပေါလ်မှာ ကြက်သီးများ ထမိ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် အံကြိတ်၍စိတ်ကိုတင်းရင်း အတွင်းသို့ဝင်ကာ

စိုထိုင်းထိုင်း အင်္ဂတေနံ့ထွက်နေသော အုတ်လှေကားအတိုင်းတက်၍၊ ဒုတိယလှေကားခုံ၌ရပ်ပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။

ခဏမျှနေပြီး မစ္စတာပရပ်စတီက သူ့အားတံခါးဖွင့်ပေးကာ မှောင်နေသည့် အဝင်ဝစင်္ကြံလမ်းအတိုင်း မသပ်မရပ်လှသောအိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုအခန်းထဲရှိ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုအပိုင်းကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ပွတ်လျက်ရှိသောကော်ဖီအနံ့သည် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက်ရှိလေသည်။

ဆေးလိပ်သမားအဖိုးကြီးသည် အိမ်ထဲ၌စီးသည့် ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ကတ္တီပါဂျာကင်ကြီးတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဤသို့သော လူထူးလူဆန်းဟန်ပန်နှင့်လိုက်လျောအောင် အတန်ငယ်စုတ်ပြတ်နေဟန်ရှိသော သံပုရာခွံဦးထုပ်ပျော့ကလေးကိုလည်း ဆောင်းထားလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာမှာ ဖော်ရွေပါသည်။ အိမ်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသွားလာကာ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်ငှဲ့, သကြားသိုများထည့်ပြီး သူ၏ဧည့်သည်ပေါလ်အား တိုက်လေသည်။

ပေါလ်လည်း မည်းမည်းပျစ်ပျစ် ကော်ဖီနှစ်များများနှင့် ချိုခါးခါးအရသာကို အသာအယာစုပ်ရင်း ပူပူနွေးနွေးကလေးဝင်သွားကာ လန်းဆန်းလာခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ရှည်ကြီးတစ်လိပ်မှတုတ်တံကို ဆွဲနုတ်ကာ နှစ်နှပ်သက်သက်နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နားရွက်တွင်လိမ့်၍ ပြီးနောက် မီးညှိလိုက်လေသည်။

သူက ဆေးလိပ်တစ်ဖွာကိုရှိုက်လိုက်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်သက်ပြင်းချကာ "ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ နေတယ်။ ငါ့မိန်းမက လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ နှစ်က ဆုံးတယ်။ မင်းကို ကော်ဖီကိုကြိုက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါ နိုင်ငံခြားက မှာယူထားတာလေ" ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က မပွင့်တပွင့်ပြန်ဖြေလိုက်၏။ နေရာက ထူးဆန်းနေသဖြင့် ပေါလ်လည်း အခန်းထဲသို့လှည့်ပတ်ကာမျက်စိကစားလိုက်သည်။ အခန်းထဲ၌ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော အမွေးရှည်ကော်ဇောအနီရောင်များ ခင်းထားသည်။ ထိုနောက် ဆန်းကြယ်လှသော ကြေးပန်းဆိုင်းမီးပဒေသာကြီးတစ်ခုကို မျက်စိတန်း မိကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့မော့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ပရပစတီက သူ့အမူအရာကို တစ်မျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ "ဟုတ်တယ်။ အပေါ်ထပ်က ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းကြားရတော့ ငါက ဟောသည့်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တဒုန်းဒုန်းဖြစ်လာတော့ ငါလည်း ပြေးတက်ပြီး ကြည့်မိတာပေါ့။ လား လား။ အဲဒီတုန်းက ကလေးမသေနေပုံကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြင်လိုက်ရတာဟာ ငါ့တစ်သက် မေ့နိုင်စရာမရှိပါဘူးကွာ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မလှုံမလဲအဝတ်နှင့် လှုလှုပပလေး။ ဒါပေမယ့် လည်ပင်းကတော့ တစ်ဝက်အထိ ပြတ်လို့" ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက် ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး "ဒါလောက်လည်း ကြောက်လန့်မနေပါနှင့်လေ။ အခု ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အခန်းလွတ်ပါ။ ငါ့ဆီမှာ သော့ရှိတယ်။ အိမ်ရှင်က ငါ့ကိုအပ်ထားတယ်။ အခန်းကို မင်းကြည့်ချင်ရင်ပေါ့လေ" ဟုပြောလိုက်၏။

ပေါလ်က ခေါင်းကိုယမ်းကာ "ဟင့်အင်းဗျာ။ မကြည့်ချင်ဘူး" ဟု ငြင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့နှုတ်ဖူးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ "ကျွန်တော် တစ်ညနေလုံး ဒီအမှုအကြောင်းကို ကူရီယာသတင်းစာဟောင်းထဲမှာ ဖတ်နေတာ။ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ များလွန်းနေလို့ပါ" ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

"အေးပေါ့လေ" ဟုဆိုကာ ပရပ်စတီက စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ "ကူရီယာထဲမှာ သတင်းစုံပါတာပဲ။ ငါ့အကြောင်းတောင် အတော်ကလေး တရားမျှတအောင် ရေးရှာကြပါတယ်။ ငါလည်း အတော်ကလေးကို အရှက်ကွဲခဲ့ရတာပဲ။ ငါက အဲဒီအိမ်ခန်းက ထွက်လာတဲ့လူဟာ မက်ထရီပါလို့ ကျမ်းကျိန်ပြီး အစစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာနှင့်ပဲ တကတည်း" ဟု ဆိုကာ ပရပ်စတီသည် ဆေးလိပ်ကို အပေါ်သို့ထောင်လာအောင်ကိုက်လိုက်ပြီး "အစိုးရရှေ့နေ စပရောက်က ငါ့ကို အရူးလုံးလုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်ကွာ" ဟု ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီလူကို ကျွန် ကျွန်တော့်အဖေရယ်လို့ ဦးက မမှတ်မိဘူးပေါ့"

"အိမ်ခန်းအဝင် စင်္ကြံကလည်း မှောင်နေတယ်ကွာ။ ငါ့မှာ မျက်မှန်ကလည်း မပါခဲ့ဘူး။ အိုကွာ။ ငါမှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပင်မင်းဆိုင်က အက်ဒဝပ်နှင့် အခြားသက်သေတွေကတော့ သိပ်သေချာကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်" ဟုဆိုကာ မခံချင့်စိတ်ကလေးများပြသလို သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးပြင်လိုက်ပြီး "ငါကလည်း ခေါင်းမာမာပဲကွ။ ဒီ စပရောက်ဆိုတဲ့ သပေါက်မသားက အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ပြီး ခံပြင်းစရာပြောလည်း ငါက သေမှမသေချာတာကို ဘယ်မှာကျမ်းကျိန်ပြီးတော့ အစစ်ခံနိုင်ပါ့လဲ" ဟု ပြောရင်းက "မင်းကော သက်သေခံဖူးလား" လို့ မေးလိုက်၏။

"မခံဖူးဘူး"

"ဟာကွာ၊ မင်းနှယ် သက်သေခြံကလေးထဲရောက်တာနှင့် တစ်ခါတည်း မင့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်တုပ်ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ကြတော့တာပဲ။ အချိန်တစ်ဝက်လောက်ဟာကတော့ မင်းဟာမင်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း သိရတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ အချိန်တစ်ဝက်လောက်မှာ မင်းပြောချင်တာတွေကို ပြောရမယ်ဆိုတော့လဲ ပြောခွင့်မပေးဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ ပြောနှ^ လုံးဝမရခဲ့တာ တစ်ခုဆန်းတာ ရှိတယ်ကွ။

ဒေါက်တာကျူးခ်ဆိုတာ ကလေးမအလောင်းကိုကြည့်ဖို့ ငါပြေးခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်လေ။ အဲဒီဆရာဝန်က အမှုစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ သက်သေအဖြစ် ပါမလာဘူးလေ။ သူတို့ဖာသာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာပါရဂူတို့ ဘာတို့ ခေါ်တယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီဆရာဝန်ကလည်း ဒါကို စိတ်ဝင်စားနေတာ။ တို့ ဒီအကြောင်းကို နောက်တော့ ခဏခဏပြောမိကြတာပေါ့"

ဆေးလိပ်သမားကြီးလည်း ဆေးလိပ်တစ်ဖွာ ရှိုက်၍သွင်းလိုက်ပြီး၊ သူ၏ ကော်ဖီကို စဉ်းစားရင်း မွှေ၍နေလေ၏။

"ညွှေ့ခန်းထဲ ငါဝင်သွားလို့ လူသတ်ထားတာလည်း တွေ့ရော၊ ငါလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီကို ကပျာကယာပြေးပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူကိုများ နောက်ထပ် မြင်လိုက်ဦးမလား အောက်မေ့လို့ပါပဲ။ ဟာ၊ တကယ်ပဲကွာ၊ မြင်လိုက်ရတယ်ဟေ့။ လမ်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်ကလာတဲ့ မီးရောင်နှင့်လေ။ အဲဒီလူဟာ ဝင်းထရံတစ်ခုမှာထောင်ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်တစ်စီးကောက်ယူပြီး ခုန်တက် တရကြမ်းနှင်းထွက်ပြေးတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီဘိုင်စကယ်ရဲ့အရောင်ဟာ အစိမ်းရောင်ကွ။ အဲဒါကိုတော့ ငါ သေသေချာချာကျမ်းကျိန်ပြောနိုင်တယ်။ ဘိုင်စကယ်အစိမ်းက ဆန်းတယ်နော်"

ပရပ်စတီသည် ဘွတ္တူးဆန်ဆန်ပြောပြနေရသည်ကို နှစ်သက်ဟန်တူ၏။ သူသည် ပြောရင်းမှ ဟန်ပါပါရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍ "အထူးသဖြင့် မက်ထရီမှာ တစ်သက်တစ်ကိုယ် ဘိုင်စကယ်အစိမ်း မပြောနှင့်၊ ရိုးရိုးဘိုင်စကယ် တစ်စီးတောင် ပိုင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ထည့်စဉ်းစားရင်ဆန်းတယ်"။

ပရပ်စတီက ပေါလ်အား လက်ကာ၍ တားထားလိုက်ပြီး "အေးလေ၊ အမှုစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာတော့ မြန်မြန်ပြေးလို့ရအောင် သူ ခိုးယူလာတာဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲသလိုဆိုရင်လည်း ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ။ ပြီးတော့ကော ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ။ တူးမြောင်းထဲမှာ အထက်အောက် မိုင်ပေါင်းများစွာ ပိုက်ဆွဲပြီးရှာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ကြပါဘူး" ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

"နောက်တစ်ခုဆန်းတာက အလောင်းနားမှာတွေ့ရတဲ့ သားရေပိုက်ဆံအိတ်ပဲကွ" ဟု ပရပ်စတီက ဟန်ပါပါဆက်၍ပြောပြန်သည်။

"အဲဒါဟာ သေသူအမျိုးသမီးရဲ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မက်ထရီရဲ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အဲဒါ ဘယ်သူ့ဟာလဲ။ အဲဒါဟာ တကယ့်ပြဿနာ။ ငါ့ထက် အများကြီးစဉ်းစားဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူအဖို့လည်း တကယ့်ပြဿနာကွ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီအမှုကို အစအဆုံးထိကိုင်ရတဲ့အကောင်လေ။ ဆွမ်း – တဲ့"

ပေါလ်က ထိုအမည်ကို ပဲ့တင်ထပ်၍ ဆိုလိုက်မိသည်။ ပရပ်စတီက ရုတ်တရက်မျက်နှာတည်ထားကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"စုံထောက်အင်စပက်တော် ဂျိမ်းစ်ဆွမ်းတဲ့" ဟု ဆိုကာ ဆေးလိပ်သမားကြီးလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်များ နားထောင်နေလေမည်လားဟု စိုးရိမ်သလို ပတ်ပတ်လည်လှည့်၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်ကို ပေါလ်ဘက်သို့ ပိုမိုနီးကပ်အောင်ရွှေ့ကာ "ငါ ဘုရားလောင်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဇက်ပြုတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ တခြားလူမဟုတ်လို့ ဆွမ်းရဲ့အကြောင်းသိသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်လေ" ဟုဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို နားထောင်နေရာမှ တစ်ဘက်လူက အမှုအရာပြောင်းလာသဖြင့် သူလည်း ကိုယ်ဟန်ကို မတ်၍ထိုင်လိုက်၏။ ပရပ်စတီက ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ဆွမ်းဟာ လူကောင်းပါကွာ။ တော်လည်း တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံကောင်းရုံနှင့်က မပြီးဘူးပေါ့ကွာ။ ဥပမာ သူဟာ စုံထောက်ရင်းလှည့်လည်သွားတဲ့အခါ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တာလုပ်နေတာတွေ့ရင် သူက ဖမ်းမချုပ်ဘူးကွ။ သူငယ်ကို ဦးကြီး၊ ဦးလေးလို ပြောဆိုဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲကွ။ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့မဟုတ်လား။ လူကောင်းအစစ်ကွ။ တစ်ခုဆိုးတာက သူ့မှာ ပျော့ကွက်လေးတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။ အတော်ဆိုးတဲ့ ပျော့ကွက်ပေါ့ကွာ။ အရက်သောက်တာ"

ပရပ်စတီသည် သူ၏ မီးရဲနေသောဆေးလိပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းကာ "တကယ်ပါကွာ။ ဆန်းပါတယ်။ အတော့်ကိုဆန်းပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားကာ စိတ်အာရုံစိုက်၍ နားထောင်လျက်ရှိလေသည်။

"သူက တစ်ပတ်ကို ၂ ခါ ငါ့ဆိုင်ကိုလာလာပြီး ဆေးတံသောက်ဆေး အောင်စဝက်၊ အောင်စဝက် ဝယ်တတ်တော့ သူ့ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့။ ဒီအမှုအတွင်းကလည်း သူနှင့်ငါ မကြာမကြာတွေ့ပါတယ်။ အားလုံးပြီးကြလို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သွားမြဲလာမြဲဖြစ်လာကြတော့ သူ ပြောင်းလဲသွားတာကို ငါသတိပြုမိတယ်။ တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ သူဟာ အရက်ကို အရင်ကထက် ပိုသောက်လာတယ်။ သူဟာ အရင်ကလည်း စကားသိပ်များများပြောတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်းရဖို့ဆိုရင် အင်မတန်ခဲယဉ်းသွားတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလည်း မရှိဘူး။ သောကတစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ။ ငါလည်း သူ့ကို မကြာခဏ ဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစ်တာပဲကွ။ ရည်းစားပူမိနေသလား ဘာလားနှင့်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကို အမြဲလှီးလွှဲ ပစ်လိုက်တာချည်းပဲ။ ဒါနှင့် တစ်နေ့တော့ နောက် ၁၀ လ၊ ၁၂ လကြာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ ဝင်လာတယ်။ နည်းနည်း လည်း မူးလာဟန်တူတယ်။ 'ဟေ့ အဲလဘက်' တဲ့။ 'ငါ အကြီးအကျယ် ချတော့မယ်ကွာ' တဲ့။ 'ငါ ဝေါလတာဂျစ်လက်နှင့် သွားတိုင်ပင်မယ်'တဲ့"

ပရပ်စတီသည် ခေတ္တရပ်နား၍ သူ၏ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မျှစုပ်လိုက်၏။

"ဝေါလတာဂျစ်လက်ဆိုတာက ပထမတန်းနာမည်ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေကြီး။ ပုလိပ်ရုံးတွေမှာ အလိုက်ရဆုံးပေါ့။ ဒါနှင့် ငါကလည်း 'ဘာကိစ္စ သွားတိုင်ပင်မှာလဲ'လို့ မေးတယ်။ ဒါပေမယ့် 'မကြာခင် ဒီအကြောင်း အကုန်ကြားရလိမ့်မယ်' လို့ ခပ်ဆန်းဆန်းပြောသွားတယ်"

ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုမြှောက်၍ တစ်ကျိုက်စုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ပေါလ်မှာ မရိုးမရွဖြစ်နေ၏။

ထိုနောက် ပရပ်စတီက ခပ်လေးလေး ဆက်ပြောသည်။ "အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ မကြာခင်ပဲ ကြားရတော့တာပဲ။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆွမ်းဟာ အလွန်အကျွံမူးပြီး လဲနာ့ဒ်လမ်းဆုံကို ယာဉ်အများပြတာဝန်နှင့် ရောက်လာတယ်။ ယာဉ်အသွားအလာတွေရှုပ်ထွေးပြီး သူကလည်း မှားယွင်းပြီးအချက်ပြတာနှင့် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ယာဉ်တက်ကြိတ်ပြီး သေလုမတတ်ဖြစ်။ ဟာ၊ လူတွေကလည်း ဒေါသနှင့် အော်ကြဟစ်ကြ၊ သတင်းစာတွေကရေးကြနှင့် အကြီးအကျယ်ပေါ့။ ဆွမ်းခမြာလည်း ရုံးတင်အစစ်ခံရပြီး အလုပ်ကပြုတ်။ ပြုတ်ထိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင် ၆ လ ကျသွားရှာတယ်။

"ထောင်ကျသွားတယ်" ဟု ပေါလ်လည်း လိုက်ဆိုမိသည်။

"ပြီးတော့ကော။ သူဘာဖြစ်သွားလဲ"

"သူကတော့ သွားပြီးပေါ့ကွယ်" ဟု ပရပ်စတီက ဖြေသည်။ "ဆွမ်း ထောင်ကလွတ်လာတော့ သူ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာဖွေလုပ်ပါသေးတယ်။ အလွတ်စုံထောက်အလုပ်တို့၊ ဟိုတယ်ပေါ်တာတို့၊ ရုပ်ရှင်ရုံအပေါက်စောင့်တို့။ ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်အလုပ်မှ စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်ဘူး။ တကယ်ပြောရင် သူက အရက်သောက်တာနှင့်ဘာနှင့်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ အဖတ်ဆယ်လို့မရတော့ဘူး။ အခုတော့ ဘယ်လိုနေရှာလည်း မသိတော့ဘူး။ သူ့အကြောင်း မကြားရတာလည်း ၂ နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါလ်က တအံ့တသြပင် "ဒါနှင့်နေပါဦး။ ဘာကြောင့် ဒါတွေလျှောက်ဖြစ်ကုန်တာတဲ့လဲ။ သူ ဝေါလတာဂျစ်လက်ကိုကော သွားတွေ့ဖြစ်သတဲ့လား" ဟုမေးလိုက်သည်။

"သြော်၊ ဒါတော့ မသိဘူးကွ" ဟု ပရပ်စတီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြေသည်။

ထိုနောက် သူသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး အသံကို ရှေ့ကထက်ပင်နှိမ့်ကာ စကားဆက်ပြောသည်။

"သူ ထောင်ကထွက်ပြီးတဲ့နောက် ဆွမ်းကို သိပ်မတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ညတော့ သူ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်ချည်း ဖိသောက်နေခဲ့တာ အတော်ကလေးတောင် လွန်နေပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာ ယိမ်းလိုက်ယိမ်လိုက်နှင့် ရပ်နေလိုက်တာလေ။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာဘူး။ နောက်တော့ သူက 'ဟေ့၊ မင်းသိလားကွ' တဲ့။ ငါကလည်း 'မသိဘူးကွ' လို့ သူ့အလိုက်သင့်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက 'မသိရင် ပြောမယ်။ ကျောင်းကစကား ကျောင်းမှာ ပျောက်စေတဲ့ကွ' ဆိုပြီး ရယ်လိုက်တာကို အတောမသတ်ဘူး။ ရယ်ရင်းနှင့်ပဲ ငါ့ဆိုင်ထဲက ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ထွက်သွားတာကွ။ သူ့ရယ်သံကြားရတာ ငါဖြင့် စိတ်ကိုမချမ်းသာဘူး"

ပေါလ်က "ဒီပြင် ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

"အဲဒီတုန်းကလည်း ဘာမျှမပြောဘူး။ နောက်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောမတော့မှုပါ။ သူ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာဟာ မက်ထရီအမှုကြောင့်ပဲဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်"

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိစဉ် ပေါလ်သည် ရင်ထဲ၌ ပြည့်ခဲတင်းကျပ်လျက် သူ့ကုလားထိုင်၌ပင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ထိုနေရာ၌ထိုင်ရင်းကပင် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းမော့ကာ အထက်က မျက်နှာကျက်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူ့အဖို့ ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။ အမှောင်ရိပ်သည် သူ့အပေါ်သို့ ပိုမိုသိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ သို့တိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော ဤအမှောင်တိုက်အတွင်းမှာပင် ထူးဆန်းသော သူ၏အတွင်းစိတ်က ရှေ့သို့ဆက်လိုက်ရန် သူ့အား နှိုးဆော်လျက်ရှိပြန်လေတော့သည်။

ပရပ်စတီလည်း သူ၏ဆေးလိပ်တိုကို မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် နာရီကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း "မီးတောင် ချုပ်ပါပြီကော။ မင့်ကို နှင်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းမေ့နေရင် ရထားနောက်ကျမှာစိုးလို့" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း သွားတော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် "ကျွန်တော် ဒီနေ့ညရထားနှင့် မပြန်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊

ဆွမ်းနှင့် ဂျစ်လက်တို့ ဘာတွေတိုင်ပင်ကြလဲဆိုတာ သိအောင်စုံစမ်းဦးမယ်" ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း – ၈

မနောက်တစ်ရက်နံနက်သည် ကြည်လင်လတ်ဆတ်လှပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက မစ္စတာပရပ်စတီ၏ဆေးလိပ်ဆိုင်မှအပြန်တွင် အခန်းတစ်ခန်းယူထားခဲ့သော ဝိုင်အမ်စီအေမှာပင် ပေါလ်သည် နံနက်စောစော နိုးလာခဲ့သည်။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သူ့အမေ စိတ်သက်သာရာရစေရန် စာတိုကလေးတစ်စောင်ရေး၍ ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် အလုပ်ကိစ္စရှိသည့်ဟန်ဖြင့် မြို့လယ်ဆီသို့ထွက်ခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် သူ့နေရာမြို့အစွန်မှ ဘယ်ကိုမှ သိပ်မထွက်တော့သော ဆေးလိပ်သမားကြီး ပရပ်စတီက ဆွမ်းနှင့် ဂျစ်လက်တို့ ယခု ဘယ်မှာနေနေကြသည်ကို မသိတော့သော်လည်း သူ၏စာရွက်စာတမ်းများထဲ၌ ရှာဖွေ၍ ဘုရားလမ်းရှိ ရှေ့နေဂျစ်လက်၏ ရုံးခန်းလိပ်စာကို လည်းကောင်း၊ သူမှတ်မိသလောက် လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်လောက်က ဆွမ်းနေခဲ့ဖူးသည့် ပြောင်းဈေးအနီးကလိပ်စာကို လည်းကောင်း ပေးလိုက်နိုင်လေသည်။

ပေါလ်သည် ၉ နာရီခွဲတွင် ဘုရားလမ်း အမှတ် ၁၅ သို့ရောက်ပြီး အစိမ်းရောင်ခါးစည်းရှေ့ဖုံးဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ရုံးခန်းတံခါးကို ( ) အားလျာ်စွာဖွင့်ထားစ။ အပြင်ဘက်က တံခါးပေါ်ရှိကြေးဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ပွတ်တိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ဒါ မစ္စတာဝေါလတာဂျစ်လက်ရဲ့ရုံးလားခင်ဗျား"

တံခါးစောင့်လည်း သူ့အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ပိန်ကြမ်းကြမ်းရှမ်အသွင်၊ ခြေခွင်ခွင်နှင့် မျက်လုံးနီနီလူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူက ယဉ်ကျေးစွာပင် ဖြေလေသည်။

"အရင်ကဟုတ်တယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အခု ပြောင်းသွားပြီလား"

"မှန်ပါတယ်"

ခဏာမျှဆိုင်းနေပြီး ပေါလ်က

"အခု သူ ဘယ်မှာဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား"

တံခါးစောင့်သည် ပေါလ်အား သေးစေ့ဆွဲကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်၏။

"မသိဘူးလို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ"

"အခု သူ့ကို ဘယ်မှာများတွေ့နိုင်မလဲ"

တံခါးစောင့်က နောက်တစ်ချက် တစေ့တစောင်းအကဲခတ်လိုက်ပြီး "အင်း တွေ့နိုင်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သွားကြည့်ပေါ့လေ" ဟုဆိုကာ သူ့နှာခေါင်းသူပွတ်၍ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး "သူ့ကိုတွေ့ဖို့ကိစ္စက တစ်သျှိလင်လောက်များ တန်သလား" ဟုမေးလိုက်၏။

ပေါလ်သည် နည်းပါးလုပြီဖြစ်သောသူ၏ပိုက်ဆံထဲမှ တစ်သျှိလင်ထုတ်၍ ပေးလိုက်၏။

တံခါးစောင့်လည်း သျှိလင်ဒင်္ဂါးကို လေထဲတွင် ကျင်လျင်စွာတောက်၍ ဖမ်းလိုက်ပြီး သူ၏ပါးစပ်ကို လက်ခေါက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်၏။

"သူက အုမ်းရပ်ကွက်မှာဗျ။ သိပ် မဝေးပါဘူး။ မြို့ဟောင်းဘက်မှာ မြို့တော်ဝတ်ကျောင်းဆောင်ပေါ့။ ဘုရားလမ်းအတိုင်း သွား။ ဆုံးတော့ ညာဘက်ကိုချိုး။ တည့်တည့်သွား။ အဲဒီမှာ လှည့်ရှာကြည့်ပါ။ သူ့နာမည် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ မလွဲနိုင် ပါဘူး"

ပေါလ်သည် ဤမျှ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ရှာလို့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ဘာဂျာဝိုက်ခုံးပြူတင်းများနှင့် ရုံးခန်းများရှိသည့်လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သုတ်ခြေ တင်ခဲ့တော့ တံခါးစောင့်က သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။

အုမ်းရပ်ကွက်ဆိုသည်ကိုလည်း အခက်အခဲမရှိတွေ့ရ၏။ တံခါးစောင့်က ပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် မြို့တော်ဝတ်ကျောင်းအနီး၌ ရှိပေ၏။ အမှန်မှာ ဤနေရာ သည် သာယာသောသချိုင်းကုန်းဖြစ်၍ သစ်ပင်ကလေးများဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိသည်။ တံခါးဝမှာ အုတ်တစ်ဝက်၊ သစ်သားတစ်ဝက် ဆေးအဖြူအမည်းသုတ် ထားသော အဆောက်အဦးကလေးထဲမှ အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ ပထမသော် သူ့အား ဤနေရာသို့ညွှန်လိုက်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မရိပ်မိ။ ယခု သူ သချိုင်းထဲရောက် လာမှ သိစပြုသည်။ ဂျစ်လက်သည် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရုတ်တရက် သူ ဒေါသထွက်ကာ သူ့အား ချောက်ချလိုက်သူကို အားရအောင်ဆုံးမပစ်လိုက်ချင်မိ ၏။ သို့သော် သူ မပြန်သေးဘဲ သချိုင်းထဲဝင်ရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်မှာတော့

ထောင့်ကျကျတစ်နေရာ၌ စိုက်ထူထားသည့်စကျင်ကျောက်ဖြူပြားပေါ်တွင် ဝေါလတာ ဂျစ်လက်၏အမည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

သူ့နေရာလူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်
ဂုဏ်တင်လေးစား
အရေးထားခြင်းခံရသော
(၁၈၈၈ ခုနှစ်ဖွား၍ ၁၉၃၀ ခုနှစ်၌ ကွယ်လွန်သည့်)
'ဝေါလတာဂျစ်လက်' အား
လွမ်းဆွတ် တ,သ သတိရလျက်
(မည်သူ့လုပ်ရပ်မဆို ပေါ်လွင်ထင်ရှားရမည်)

ပေါလ်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အောက်ဆုံးကစာကြောင်းကို ၃ ခေါက်တိတိပြန်ဖတ်နေမိရင်း ယခု ဂျစ်လက်သေပြီဆိုလျှင် ဂျိမ်းစ်ဆွမ်းကိုတွေ့ဖို့ ယခင်ကထက် ပို၍အားထုတ်ရတော့မည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူသည် ချာခနဲ လှည့်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

များမကြာမီ သူသည် ပြောင်းဈေး၏နောက်၌ အတန်းလိုက်ရှိသည့် မြေတိုက်ခန်းအိမ်တစ်အိမ်၏တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ သူရပ်နေသည့်နေရာ၏ အောက်နားစသို့ အပြာကွက်အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ပေါလ်က "ကျွန်တော် မစ္စတာဆွမ်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ မစ္စတာဂျိမ်းစ်ဆွမ်း" ဟုဆိုကာ သူ့အသံကို တတ်နိုင်သမျှငြိမ်အောင်အားထုတ်၍ "အရင် သူ ဒီမှာ နေတယ်လို့ သိရပါတယ်" ဟုဆက်ပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက "ဟုတ်ပါတယ်" ဟုဆိုကာ "ဒီမှာ သူ အခန်းတစ်ခန်း ငှားပြီး လ အတော်ကြာနေသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီက သူထွက်သွားတာ ၂ နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ" ဟု ဆက်ပြောသည်။

"သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲခင်ဗျာ"

အမျိုးသမီးကြီးက စဉ်းစားသလိုလုပ်နေလိုက်ပြီးမှ "သူ့ခမြာ ကောင်းရှာပါ တယ်။ အခန်းခကိုလည်း သူတတ်နိုင်တဲ့အခါ ပေးရှာပါတယ်။ အခု သူ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက မဟုတ်တာတစ်ခုခုဖြစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့နော်" ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါလ်က လျင်မြန်စွာပင် "ဟာ။ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ကိစ္စပါ" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

"ဒီလိုဆို ကုန်ဈေးလမ်းထဲက တည်းခိုခန်းကို လိုက်သွား။ နံပါတ်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ မသိဘူး။ ဟတ် ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်း”

ကုန်စျေးလမ်းကား ထိုနေရာမှ မိုင်ဝက်မျှမဝေးသည့် မြို့လယ်လူစည်သည့်နေရာကိုဖြတ်လျက် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အပေါစားဆိုင်ကလေးများ၊ လမ်းဘေးစျေးသည်တို့၏လှည်းများဖြင့် ပြွတ်သိပ်ပြည့်ညပ်ကား၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဓာတ်ရထားများ၏အသံဖြင့် ဆူညံပြီး ယာဉ်အသွားအလာကျပ်လှသော သူဆင်းရဲတို့၏ လမ်းရှည်တစ်လမ်းဖြစ်လေသည်။ စာတိုက်ခွဲတစ်ခုရှိ လမ်းညွှန်စာအုပ်၌ရှာကြည့်သောအခါ ဟတ်တည်းခိုခန်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအဆောက်အဦးအား ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျပ်ခိုးစွဲ၍ညိုညစ်နေသော တိုက်အိုမြင့်ကြီးများပိတ်ရံလျက် ညစ်ပေလှသောရင်ပြင်၌ ဆောက်လုပ်သည့် အုတ်တိုက်ဖြစ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလှသောလမ်းကလေးမှ ဝင်သွားရသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမှာ ခလုတ်ပါပြုတ်ထွက်လျက် အပေါက်ရာသာကျန်တော့၏။ ပွဲရွဲ့စုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သောတံခါးမှာလည်း ခေါက်စရာ ဘု မရှိ။ ပေါလ်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာနှင့်တံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့် အထပ်ထပ်ခေါက်လိုက်သည်နှင့် မရေးမနှောင်း၌ပင် မျက်နှာညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့် လည်ပင်းကအနာဗရပွကို ဖလန်နယ်စအနီတစ်ခုဖြင့် ပတ်ထားသည့် ၁၂ နှစ်အရွယ် သူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ပေါလ်က ဘာမှမပြောရမီ သူက ‘အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး’ဟု အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူက သူ ‘နေမကောင်း၍ ကျောင်းမတက်ရဘဲ အိမ်မှာပင်နေရသည်’ဟု ရှင်းပြနေ၏။ ဤအိမ်၌နေကြသူအားလုံး အလုပ်သွားကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် သံရေကျိုစက်မှာ အလုပ်လုပ်ကြသည် ဟု ပြောသည်။ သူသည်ဆွမ်းဆိုသောအမည်ဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မသိ။ ဤနေရာကို စောင့်ရှောက်နေသောသူ့အမေသည် ၄ နာရီတွင်ပြန်ရောက်မည်ဟုသာ ပြောတတ်၏။

သူငယ်ကလေးအား သူပြန်လာခဲ့မည်ဟုပြောပြီး ပေါလ်လည်း စကြံလမ်းကျဉ်းကလေးမှပြန်ထွက်ကာ ကုန်စျေးလမ်း၏ဗရုတ်သုတ်ခတွေကြားထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ အလကားတော့ အချိန်ဖြုန်းမပစ်နိုင်။ သူ၏ အကြောအချဉ်လှုပ်ရှားမှု အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ညမှစ၍ သူ့တွင် တဖြည်းဖြည်းကြီးထွား၍လာသော ဆန္ဒကလေးတစ်ခုက မြို့တော်စာကြည့်တိုက်ဆီသို့ သူ့အား တွန်း၍ပို့လျက် ပြန်လေသည်။

အချိန်ကား မွန်းတိမ်းပြီးဖြစ်ပြီး ယခင်လူငယ်ကလေးပင် တာဝန်ကျသည်။ ပေါလ်က ဆင်းနားရွက်တံခါးကို တွန်း၍ဝင်လာတော့ သူသည် သူ၏ စားပွဲ၌ ပျင်းပျင်းရိရိထိုင်လျက်ငိုက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ ခေါင်းထောင်ကြည့်

လိုက်၍ ပေါလ်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ပေါလ်ကလှမ်းပေးလိုက်သော စာရွက်ကလေးကို တိတ်ဆိတ်စွာပင်လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပေါလ်က ရှင်းပြရန်လိုသည်ထင်၍ “အဲဒါ ကျွန်တော့်လိပ်စာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရက်အတော်ကြာနေမယ်” ဟုပြောလိုက်၏။

လူငယ်ကခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခေါင်းလောင်းကလေးကိုနှိပ်၍ လူခေါ်လိုက်၏။ ထိုလူလာပြီး အလိုရှိသောဖိုင်တွဲယူရန် ထွက်သွားတော့မှ လူငယ်လည်း သူ့စားပွဲအောက်ကအံဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား အရင်တစ်ခေါက်လာတုန်းက ဖိုင်တွဲထဲမှာ မှတ်စုတွေ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ရော့”

ပေါလ်သည် စာရွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူသည် သတင်းစာကိုဖတ်ရင်း အမှုအကြောင်းအကျဉ်းချုပ်ကိုရေးမှတ်ပြီးမှ ဆက်မရေးဘဲထားခဲ့သည့်မှတ်စုများ ဖြစ်သည်။ ဤလူငယ်သည် သူနှင့်မဆိုင်သလိုနေသော်လည်း သတင်းစာဖိုင်တွဲကို တကူးတက လှန်ကြည့်မှတော့ ဤမှတ်စုများကို ဖတ်မိမည်မှာမလွဲ။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကိုလည်း သိချင်သိသွားပေလိမ့်မည်။

ပေါလ်က “ကျွန်တော် အဲဒီစာရွက်တွေကို မလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ သိမ်းပေးထားတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

လူငယ်က သူ့အား စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့်တောက်ပလျက်ရှိသည့် သူ၏ စွန်မျက်စိဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါတွေကို ဆုတ်ပစ်တာကောင်းတယ်”

သူက စက္ကူကိုဆုတ်ဖြဲလျက်ရှိသည်ကို ပေါလ်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်လုလင်သည် ကတ်ထူဖုံးချုပ်ထားသည့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ကူရီယာသတင်းစာ အုပ်တွဲကြီး ၂ တွဲကိုထမ်းလျက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ပေါလ်လည်း သူ့နောက်ကလိုက်သွားကာ အနီးအနားရှိစားပွဲတွင်ထိုင်၍ ပထမအုပ်တွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း စာတစ်မျက်နှာပြီးတစ်မျက်နှာ ကော်လံတိုင်းကိုလက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ကာ ကြိုးစားပမ်းစား စစ်ဆေးရှာဖွေလေသည်။ အလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်၍ သူ၏မျက်လုံးများပင် အောင့်လာသည်။ သို့သော် သူ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ပထမတစ်အုပ်ကုန်၍ နောက်တစ်အုပ်သို့ပင် ကူးခဲ့၏။ အားလုံးပြီးသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်နောက်မှီသို့ မှီချလိုက်ပြီး သူ့နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်၏။ ခုံးမိုးကြီးအောက်က နာရီကြီးက ၄ နာရီထိုးသံကို ပြုလျက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိ၏။ သွားရန်ရှိသေး သည်ကို သူ သတိရကာ ဖိုင်တွဲများကိုပြန်အပ်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

လူငယ်က "ခင်ဗျားရှာတဲ့ဟာ တွေ့ရဲ့လား" ဟု မေးရိုးမေးစဉ်လေသံနှင့် တူအောင်လုပ်၍ မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏မေးခွန်းတွင် တကယ်သိချင်စိတ်များစွာပါသည်ကို ပေါလ်စိတ်ထဲက သိလိုက်၏။

"မတွေ့ဘူးခင်ဗျ"

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လူငယ်က ဘာမျှဆက်ပြောတော့မည်မဟုတ်သည်ကို သူ သိသည်။ သူ လှည့်ပြီးထွက်သွားဖို့သာ ရှိတော့သည်။ သို့သော် စာကြည့်တိုက်မှူးကလေးသည် စကားမပြောဘဲနေခြင်းဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ သူ့အား စေတနာကောင်းဖြင့် ကူညီရန်ဆန္ဒရှိသည်ကို သူ၏မျက်လုံးများက ပါးနပ်လိမ္မာစွာ အရိပ်အကဲပြနေသည်ဟု ထင်မိ၍ လည်းကောင်း သူ့အား ပြောပြချင်သည့်စိတ်များ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

"ကျွန်တော် ၁၉၉၂ ခုနှစ်က အမှုဖြစ်ပြီး အပြစ်ကျသွားတဲ့ ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဆွမ်းဆိုတဲ့လူရဲ့အမှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို လိုက်ရှာနေတာပါ"

လူငယ်က အံ့သြသွားဟန်ရှိသော်လည်း ဖုံးကွယ်ထားလိုက်သည်။

"ခဲယဉ်းမယ် မထင်ပါဘူးလေ။ တခြားဖိုင်တွဲထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ရင် ခင်ဗျားအတွက် ဖယ်ထားပေးလိုက်မယ်" ဟုဆိုကာ ခဏမျှရပ်နေပြီးမှ "ဒီလူကြီးအကြောင်း ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား" ဟု ဆက်မေးသည်။

"ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ"

"ဘယ်မှာရှာရမယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား"

သူမေးပုံမှာ သွက်လက်လှသည်။

"သူ ဒီမြို့ထဲမှာပဲရှိနေမယ်ထင်တယ်ဗျ။ သိရသလောက်တော့ သူဟာ ငတ်ပြတ်နေတယ်"

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ပေါလ်လည်း တစ်ခဏမျှရပ်နေပြီး လူငယ် စကားနည်းသွားပုံကိုအံ့သြကာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ကျေးဇူးတင်စကား ၁ ခွန်း ၂ ခွန်းပြော၍ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါလ်လည်း ကုန်ဈေးလမ်းဆီသို့ဦးတည်ကာ တစိုက်စိုက်လျှောက်၍လာခဲ့ရာ ၅ နာရီတွင် ဟတ် တည်းခိုခန်းသို့ရောက်ပြီး အုပ်ချုပ်သူ အဒေါ်ကြီးလည်း ပြန်ရောက်နေပြီကို တွေ့ရ၏။ သူကား သိုးမွေးစကတ်ဝတ်လျက် အကွက်ဆင်တဘက် တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တွင်တင်ထားကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ယောက်ျားဆောင်း အဝတ်ဦးထုပ်တစ်ခုကို ဆံညှပ်အနက်ကြီး ၂ ခုဖြင့်တွယ်၍ ဆောင်းထားသူ ဝဝ

တုတ်တုတ် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၏။

"ဟုတ်ကဲ့။ ဆွမ်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ကံကလည်း ခရှာတယ်။ လူကလည်းမမာတော့ စက်ရုံမှာ အလုပ်ကလည်း မမြဲ။ အရက်ကလည်း အလွန်အကျွံသောက်တာ။ သူထွက်သွားတာ ကျွန်မတော့ ဝမ်းမနည်းဘူး"

"သူ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတာလဲ"

"အာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က"

"ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားလည်းမသိဘူးလား"

"အင်း၊ မင်းမေးမှပဲ။ နေပါဦးကွယ်။ ဘရွမ်မလီဘက်ကို ထင်ပါရဲ့။ တိုက်သစ်တွေဆောက်နေတဲ့နေရာ"

"အဲဒီအနားတင်ပဲ မဟုတ်လား"

"နီးပါတော်။ ၃ မိုင်လောက်ထွက်ရတယ်"

"သူ့လိပ်စာ ပေးမထားခဲ့ဘူးလား"

"ဆွမ်းဆိုတဲ့လူက လိပ်စာတွေဘာတွေ ပေးထားတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ ဘာမေးလို့မှ စကားတစ်ခွန်းမရဘူး။ ဒါပေမယ့် နေပါဦး။ စဉ်းစားပါဦးမယ်။ သူ့အတွက် စာတစ်စောင်လာစရာရှိတယ်။ လာရင်ပို့ပေးဖို့ဆိုပြီး မှာထားတာတော့ ရှိတယ်။ စာကလည်း မလာပါဘူး" ဟု ဆိုကာ နောက်နားကရပ်၍ နားထောင်နေသော သူငယ်လေးဆီသို့လှည့်ကာ "ဂျိုစီ။ အခန်းထဲကစာအုပ် ယူခဲ့စမ်း" ဟု ပြောလိုက်၏။

ခဏကြာသော် သူငယ်ကလေးသည် စုတ်ပြတ်၍ ထောင့်များလိပ်နေသော လယ်ဂျာစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ယူလာသည်။ မိန်းမကြီးလည်း သူ့လက်ညှိုးကို တံတွေးဆွတ်၍ စာတစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လေ၏။

"ဟော ဟောဒီမှာ။ ဒါ ဘာပဲ။ ငါ မပြောလား"

ပေါလ်လည်း မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အနီးသို့ကပ်၍ သူထောက်ပြထားသည့်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော စာမျက်နှာပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့်ရေးခြစ်ထားသော ဆွမ်း၏လိပ်စာကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဘရွမ်မလီ

ရဲတိုက်လမ်း

အမှတ် ၁၅

ရောဘက်မှတစ်ဆင့်၊ ဂျိမ်းစ်ဆွမ်း

ပေါလ်သည် လိပ်စာကို သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲသို့ လျှင်မြန်စွာကူးသည့်လိုက်ပြီး မိန်းမကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ကပျာကသာရာထွက်လာခဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၏။ ယခုအခါတွင် မီးလုံးမှိန်မှိန်ကလေးတစ်လုံးတည်းသာထွန်းထားသည့်စကြံလမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့ ယနေ့အဝင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပြီဟု အောက်မေ့လာခဲ့၏။ ယခု ကိုမ်းစ်ဆွမ်းကို သူ ခြေရာခံမိပြီ။ ဆွမ်း၏ပုံသဏ္ဌာန်ကိုပင် အရိပ်အမြွက်သိရပြီ။ ဆွမ်းသည် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေလျှောကျကာ လက်လုပ်လက်စားအဖြစ် အသက်ကိုမသေရုံမွေးရင်း ရင်တွင်းကမချမ်းသာသမျှကို အရက်ဖြင့်မျှောချနေရသူဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့တော့ သူ ဘာရွှမ်မလီသို့သွားဖို့ မိုးချုပ်နေပြီ။ နက်ဖြန် သွားမည်။ ဟုတ်ပြီ။ မနက်ဖြန် ဆွမ်းကို သူ တွေ့မည်။

အခန်း – ၉

၂၄ နာရီတိတိ ကြာပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်ညနေတွင် ပေါလ်သည် ဝိုင်အမ်စီအေသို့ ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။ ညနေစောစောကတည်းက မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာလျက်ရှိသည်။ ပေါလ်သည် ဖိနပ်များ စိုလို့စိုမှန်း မသိ, အင်္ကျီများ ရွှဲလို့ရွှဲမှန်း မသိ။ မိုးရေ ထဲတွင် လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ သူ၏ ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်တို့သည် ယခု မရှိတော့။ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲခဲ့သည်။ သူ ဘာရွှမ်မလီသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဟတ်တည်းခိုခန်းက မိန်းမကြီးပေးလိုက်သည့် လိပ်စာအတိုင်းသွားကာ ဆွမ်းကိုငှားသည့် အလုပ်ရှင်ကန့်ထရိုက်တာနှင့် စကားပြောခဲ့ပြီ။ ထိုဒေသကို ဟိုထိပ်သည်ထိပ် ပိုက်စိပ်တိုက်၍လည်း ရှာခဲ့ပြီ။ ဘာမျှ အကြောင်းမထူးခဲ့။ ဆွမ်း မရှိတော့။ သူသည် ဘာသဲလွန်စမျှမကျန်ရစ်ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဟိုတယ်သို့ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး လှေကားအတိုင်း သူ့အခန်းသို့တက်ခဲ့၏။ သူ့အခန်းငယ်ကလေးအတွင်း၌ ပိုက်ဆံထည့်၍ဖွင့်ရသော ဓာတ်ငွေ့မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်တော့ မီးဖိုစင်ပေါ်၌ ကြေးနန်းစာတစ်စောင်တွေ့၍ ဖွင့်ပြီးဖတ်လိုက်၏။

အမေ သိပ်စိတ်ပူနေသည်။

နွေရာသီ ကျောင်းဆရာအလုပ် စောင့်နေသည်။

အားလုံး၏မေတ္တာဖြင့်။

အမေ

ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုကလေးရှေ့တွင် သူ၏အဝတ်အစားများက အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိစဉ် သူသည် ရှေ့သို့ကုန်းလျက်ထိုင်ကာ ကြေးနန်းစာကို ပြန်ဖတ်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူပြန်လာအောင် အမေက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြန်ခေါ်ရသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ သူကလည်း ယခု စိတ်အခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဒါပဲလုပ်ဖို့ ရှိတော့လေသလား ဟု တွေးသည်။ အိမ်ကထွက်လာတာ ကြာသွားတော့လည်း အမေ့အပေါ် သူ တင်းမာခဲ့သည့်စိတ်ကလေးများ ပျော့ပျောင်းစ ပြုလာသည်။ အမေက ပါမောက္ခစလေဒီကို သွားပြောတာဖြစ်မည်။ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းကို သွားအပြောခိုင်းတာက ပိုပြီးဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အတွက် ပေါ်ထရေးကို သွားဖို့အလုပ်က ရှိနေသေးသည်။ 'အားလုံး၏မေတ္တာဖြင့်' ဆိုသည့်စကားကို သူက အနည်းငယ် မနှစ်မြို့စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အားလုံးဆိုတာထဲတွင် ခွင့်လွှတ်တတ်သော 'အယ်လာ' ပါသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သူ့အဝတ်အစားများ ခြောက်သွေ့သောအခါ သူသည် ဓာတ်ငွေ့ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ညစာစားရန် အောက်ခန်းသို့ဆင်းခဲ့၏။ လှေကားခန်း အကွေ့သို့ ရောက် စားသောက်ခန်းသို့ ဝင်မည်အလုပ်တွင် တံခါးစောင့်လုလင်ကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့လာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

"လူငယ်တစ်ယောက် ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ လာပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်"

ပေါလ်လည်း အံ့အားသင့်လျက် လုလင်ကလေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရာ ဧည့်သည်များကို တွေ့ဆုံသည့်နေရာနှင့် ပုတီးစေ့ခန်းဆီးတစ်ခုကာထားပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင်တောင့်တောင့်ကြီးများနှင့် အိုးစိုက်တောင်ထန်းပင်တစ်ပင်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ထားလျက် မှိုင်စော်နံ့နေသော ဧည့်ခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်ခဲ့၏။ တချွင်ချွင်မြည်နေသည့် ပုတီးစေ့ခန်းဆီးကိုဖြတ်၍ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်၌ထိုင်ကာ သူ့အား စောင့်နေသည့် စာကြည့်တိုက်မှလူငယ်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ ပေါလ်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

ပေါလ်လည်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆိုင်းဆိုင်းပင် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လူငယ်က "ကျွန်တော်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးမဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါလ်က "ဟုတ်ပါတယ်။ မထင်မိဘူး" ဟု တွဲတိုးကြီးပြောချလိုက်သည်ကို လူငယ်က သွက်လက်ရွှင်မြူးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ တာဝန်ချိန်မှအားဖြစ်၍ သူ့မှာ ခင်မင်စရာကောင်းအောင် ပွင့်လင်းရိုးသားလျက် အမျက်ပြေတတ်သည့် အပြုံးချိုချိုနှင့် ပိုရှ်ပင်ရွှင်သောမျက်နှာထား ရှိနေ၏။ စိတ်ညစ်နေသောပေါလ်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိလို့ဗျ" ဟုဆိုကာ လူသုံကင်းမဲ့သည့် အခန်းကို လျင်မြန်စွာလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး "ဒီမှာ ဘယ်သူမျှနားစွန်နားဖျားမကြား အောင် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောလို့ရမယ် ထင်ပါတယ်" ဟု ဆက်ပြောသည်။

ပေါလ်က သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ လူငယ်က အသံကလေးများထွက် အောင် ရယ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းနားမလည်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် လူကောင်းပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဗူလျာပါဗော့ခ်ဗူလျာတဲ့"

သူက လက်ကမ်းပေး၍ ပေါလ်က ဖမ်း၍ဆုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ကြသည်။ အနေအထား အနေအရ သူသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခုကို မျှော်လင့်မိပြန်သည်။ မာ့ခ်သည် သူ့အား အကဲခတ်သလို မချိုမချဉ်ကြည့်နေပြီးမှ စကားဆက်သည်။

"စာကြည့်တိုက်ကို ခင်ဗျား ပထမလာတဲ့နေ့က ကျွန်တော် ခင်ဗျာ့ကို ကြည့်နေမိတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူဆိုတာက ပေါ်လွင်နေတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကြည့်မိတော့တာပေါ့။ ခင်ဗျားအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျာ့ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်းခင်မိပါတယ်။ ရေစက်ပဲလို့ ဒီရမယ်ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဖိုင်တွဲကို ကြည့်မိတယ်" သူက သူ့စကား သူ သဘောကျသလိုလေသံဖြင့် အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာရော, ခင်ဗျာ့အကြောင်းစုံရော ကျွန်တော် သိတယ်"

ဒါကို ပေါလ်ကလည်း တွေးမိပြီးဖြစ်သည်။ သူက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော ဘဲ အာရုံစိုက်၍နားထောင်နေတော့ လူငယ်က ဆက်ပြောသည်။

"မနေ့ကတော့ ခင်ဗျား နောက်ထပ်အကိုးအကားတွေ လိုက်ရှာနေတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ ခင်ဗျာ တွေ့မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားထွက်သွားမှ ကျွန်တော် ရှာတော့ တွေ့တယ်။ ဆောင်ရေသိပ်မရှိတဲ့ ကလယ်ရီယွန်ဆိုတဲ့ လစ်ဘရယ်သတင်းစာ ကလေးတစ်စောင်ထဲမှာပဲ ဆွမ်းရဲ့အမှုအကြောင်း သတင်းမှတ်ချက်ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဆွမ်းကျခဲ့ရတဲ့အပြစ်ဒဏ်ဟာ ပြင်းထန်လွန်းတယ်လို့ ကန့်ကွက်ထားတယ်ဗျ"

ပေါလ်၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက် အတွင်းစိတ်ကို အကဲမခတ်သာအောင် ရှိ၏။ သို့တိုင် သူက အရောင်အဆင်းမရှိတော့သော သူ၏မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူက "ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒါတွေပြောနေတာ လဲ" ဟု မေးလိုက်သည်။

မာ့ခ်က ဆက်ခနဲ ပခုံးချီလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများဟသွားအောင် ခပ်ရွှင်ရွှင် ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဆွမ်းကိုတွေ့ချင်နေလို့ ပြောတာပေါ့"

ပေါလ် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်ပြီး "အလကားပါပဲဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ"

"၁၅ နှစ်တောင် ကြာမှပဲဗျာ"

"ဒီလိုချည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲလေ" မာ့ခ်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက် လာကာ သူ၏လေသံမှာ အနည်းငယ်ပိုမို၍ အားတက်သရောဖြစ်လာသည်။ သူ့စကား အရာရောက်ရုံ ခေတ္တမျှနားထောင်လိုက်ပြီးမှ "တကယ်က ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ပြီဗျ" ဟု ဆိုက်လိုက်၏။

ပေါလ်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်၍သွားသည်။ သူသည် သူ့အား ဖျတ်လတ် စွာ ခေါင်းညိတ်၍ပြနေသူ ထူးဆန်းသောဤလူငယ်ကို မယုံနိုင်သလို ငေးစိုက်ကြည့် နေမိလေ၏။

"သိပ်တော့ မခက်လှပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ထောက်ပံ့ရေးစာရင်းတွေ, ဆင်းရဲသား အလုပ်ရုံ မှတ်ပုံတင်တွေ, ပြီးတော့ မြို့တော်ရဲ့ဆေးရုံတွေ လိုက်ရှာတယ်။ ဆွမ်းဟာ အခု ဘဲလ်စီးဒီယာဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်"

အခန်း – ၁၀

ဆွမ်း တက်ရောက်ကုသနေသောအဆောင်ကား ခုံးပြူတင်းပေါက်တန်းများ, ဆေးဖြူ သုတ်နံရံများနှင့် မျက်နှာကျက်စောင်းစောင်းအဆောင် ဖြစ်၏။ ဤနေရာကား ဘာမျှအဆင်တန်ဆာမရှိ, ရွှင်လန်းစရာလည်းမရှိသော ပစ္စည်းမဲ့တို့၏အဆောင်ပေ တည်း။ အိပ်ရာကို ၄ ဘက်မှပိတ်၍ကာလျက် သစ်သားတုံးကြီးများပေါ်တွင် ခင်းထားသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင်ကား လေရှူပိုက်ရှည်ကြီးတပ်ထားသည့် အောက်ဆီ ဂျင်ဓာတ်ငွေ့ဗူးကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ကာဘော့လိပ်ဆီနံ့ကို ထိုးဖောက်လျက် နာမကျန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့၏မျက်ဆံနှာမှ ထွက်လာသည့်အနံ့တစ်မျိုးက လှိုင်လျက်ရှိသည်။

ဆွမ်းသည် ခေါင်းအုံး ၂ လုံးပေါ်တွင်မှီလျက် ပက်လက်စင်းစင်းကြီးအိပ်ကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့မျက်နှမှုလျက်ရှိ၏။ သူ့ အဆက်အပေါက်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့မှာ လူရုပ်မပီတော့။ မျက်တွင်းများဟောက်လျက် ပါးပြင်များခွက်၍နေလေရာ သူ့အသား ညိုညိုနှင့် အိပ်ရာဖုံးဖြူဖြူနောက်ခံတွင် သူ၏နှာခေါင်းကြီးမှာ အဝါရောင်သမ်းလျက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေ၏။ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ကျနေသော သူ၏ လက်ချောင်းထိပ်များကား တုတ်ခိုင်လှသည်။ မရှူတစ်ချက်ရှူတစ်ချက် သူ၏ထွက်သက်,ဝင်သက်မှာ ယဲ့ယဲ့ကလေးမျှသာ ရှိတော့ဟန်တူ၏။

ညနေ ဧည့်သည်လာချိန်ဖြစ်၍ သူ၏အိပ်ရာဘေးတွင် ပေါလ်နှင့် မာ့ခ်မှ လျာတို့ ရှိကြ၏။ သူတို့သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ မိနစ်ခန့်က ရောက်လာကြပြီး မာ့ခ်က အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် လူနာအား ပေါလ် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောထား၏။ ပေါလ်ကလည်း သူလာခဲ့သည့်ကိစ္စကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် တင်ပြထားပြီးဖြစ်၏။ ယခုမူ သူသည် တကယ်အရေးကြီးသည့်အချိန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆွမ်းစကားပြောမည်ကို ရင်တမမ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

ဆွမ်းသည် နှုတ်မသွက်နိုင်ချေ။ သူ့မှာလည်း တွေးစရာတွေရှိပေသည်။ မကြာမီပင် သူ၏မျက်လုံးများသည် ပေါလ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ အကြာကြီးငေး နေလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

"မင့်ကို အခုမှတွေ့ရတာတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ငါ့မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံ နှင့် ဒီကိစ္စကို ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ထားတာပဲ။ ငါပြောမိ တာလည်း ရှူးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက မက်ထရီရဲ့သားကိုး။ ဘယ်လိုမဆိုလေ။ ငါ့ဘဝလည်း 'ဆုံးပြီးသားဆိုတော့ ငါ ပြောလိုက်ပါတော့မယ်"

ခဏမျှနားနေသည်။ ဆွမ်းသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ နက်ရှိုင်းစွာ မျှော်၍ကြည့်နေဟန် တူပေသည်။

"အယ်လဒန်လူသတ်မှု ငါ့ကိုတာဝန်ပေးတော့ ငါလည်း စိတ်က သိပ် တက်ကြွနေတုန်းပေါ့ကွယ်။ အခုလို ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တကယ့် သဲလွန်စ အခိုင်အမာရလိုက်တော့ မနေ့တနေ့ကလိုပဲ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ဘွတ်ကီဒိုင်က ရွှေကြိုလုပ်စားတဲ့ ရော်ကာဆိုတဲ့အကောင် ဌာနချုပ်ကိုရောက်လာ။ ဟုတ်တယ်။ ဂျပိုးရော်ကာ။ အိုးခြေအိမ်ခြေမရှိ။ အလကားအကောင်။ ကြောက်လိုက်တာလည်း တုန်လို့။ စကားတောင် ဖြောင့်အောင်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ပြောတာပဲ။ သူပြောတာက သူဟာ သေသူနှင့် သေတဲ့ကောင်မလေးနှင့် အဆက်ဖြစ်တာ ၁၂

လလောက် ရှိပြီတဲ့။ သူနှင့် မကြာခဏဆိုသလို သွားသွားအိပ်သတဲ့။ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်ညကလည်း သေသူနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နှင့် ၉ ရက်နေ့များမှာ ဒွန်ကာစတာမြင်းပွဲကို ရောက်နေတဲ့အတွက် ဒီလူ သတ်မှုနှင့် ဘယ်လိုမျှမပတ်သက်တဲ့အကြောင်း သက်သေတစ်ဒါဇင်လောက် ပြနိုင် သတဲ့။ သူက ဒီအမှုမှာ သူမပါဘူးဆိုတာ လာပြီးရှင်းတာတဲ့။

"သူ့ဟာက သိပ်တော့ အထောက်အပံ့မရလှပါဘူး။ သေသူ စပါးလီနီးဟာ ရှစ်သူခင်သူ အတော်များတယ်ဆိုတာတော့ တို့လည်း အသိသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမဆို ရော်ကာကကိုဖမ်းချုပ်ဖို့ လိုတယ်လို့တော့ ထင်ကြတယ်လေ။ သူ့ကိုဖမ်း ချုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော၊ ဒီကောင်ဟာ တစ်ခါတည်း ကြောက်လန့်ပြီး အကုန်လျှောက်ပြောတော့တာပဲ။ စပါးလီနီးအပေါ်မေတ္တာထားနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မက်ထရီအကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ပို့စကတ်ကို တို့က ဖော်ပြကြော်ငြာလိုက်တဲ့အခါမှာ မက်ထရီ သိပ် စိတ်သောကဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မက်ထရီက ဒီအမှုဖြစ်ချိန်မှာ သူလည်း တခြားရောက်နေတယ်လို့ လိမ်လည်သက်သေပြဖို့ အားထုတ်ဟဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဖော်တယ်။ တို့မှာလည်း ၃ ပတ်လောက် လမ်းစပျောက်နေပြီးမှ ဒီသဲလွန်စ ထပ်ရတော့ လိုက်စရာလမ်းသစ်တစ်ခု ပွင့်ပြန်တာပေါ့လေ။ တို့လိုက်နေတဲ့လူက ဖြန်းဆို ဝေါ့ဇ်ဇာပူသဘော်ဆိပ်ကို ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတော့ တို့လည်း အစစအရာရာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပြီးလိုက်ကြတာပေါ့။ လစ်ဗာပူကိုလည်း ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တော့ မက်ထရီကို အဲဒီမှာ ဖမ်းမိတာပေါ့"

ဆွမ်းသည် ခေတ္တရပ်နားကာ သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်၏။

"သူ့အဖို့ဆိုးသွားတာက မက်ထရီဟာ စိတ်ဆတ်တယ်။ သူ့ကိုဖမ်းတော့ သူက ခုခံတယ်။ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ရိုက်လိုက်တာဟာ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးလိုက်တဲ့ မဟာအမှားကြီးပဲ။ ဒါ့အပြင် ခုနက ငါပြောသလိုပဲ တောင်မေရိကတိုက် ကိုထွက်သွားမယ့်ဆဲဆဲမှာ ဖမ်းမိတာဆိုတော့ အခြေအနေက ဘာမျှမကောင်းတော့ ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုစစ်လိုက်တာနှင့် ပိုလို့သာဆိုးတော့တာပဲ။ ပုလိပ်ကစစ်ဆေးတဲ့ အခါမှာ ထုံးစံအတိုင်း 'စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ည ၈ နာရီနှင့် ၉ နာရီအကြား ဘယ်မှာရှိနေလဲ' လို့ မေးတော့ သူက သူ့သူငယ်ချင်းက ဖော်ကောင်လုပ်ထားတာကို သူမသိလေတော့ 'ရော်ကာဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နှင့် ဘီလီယက်ထိုးနေပါတယ်' လို့ အစစ်ခံတယ်။ အဲဒီတင် အကုန်ထင်သွားတော့တာပဲ"

ဆွမ်းသည် သူ၏ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပြန်မှီချလိုက်ပြီး သူ၏အရောင် အဆင်းမရှိတော့သော မျက်လုံးများတွင် ထူးဆန်းသည့်အသွင်များ ပေါ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မင့်ကို ငါ့အထက်ကဆရာ ရာဇဝတ်ဝန်အကြောင်းပြောရဦးမယ်။

အခု သူက ဝေါ့တလေပုလိပ်မင်းကြီး အဒမ်ဒေးလေ။ သူက ကမ်းဘားလန်းက လယ်သမားသား။ အောက်ခြေကနေပြီး တက်လာရတာဆိုတော့ စည်းကမ်းဆို သိပ်တင်းကျပ်။ သူ့လူတွေအပေါ် သူ သိပ်သစ္စာရှိ။ တကယ့်ပထမတန်းအရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှလာဘ်မယူတဲ့လူမျိုး။ သူက သူ့အလုပ်ကို သူ သိပ်ချစ်တယ်။ ရာဇဝတ်ကောင်ဆိုရင် တစ်မိုင်လောက်ကနေ ကြည့်တောင်သိတယ်လို့ အမြဲကြွားတဲ့လူကွယ့်။ သူက အစကစပြီး မက်ထရီကို ရာဇဝတ်ကောင်လို့ တွေ့ထားတဲ့လူ"

သူ့စကားနှင့်သူ စိတ်တက်ကြွလာကြီး သူ့ကိုယ်သူ အားယူကာ တံတောင်ထောက်၍ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

"ငါ့အဖို့တော့ မလွယ်ဘူးဖြစ်သွားတာပေါ့။ သက်သေအထောက်အထားက သိပ်ခိုင်လုံနေပေမယ့် ငါက မက်ထရီဟာ တောင်အမေရိကတိုက်ကိုသွားဖို့ သင်္ဘောလက်မှတ်ယူတာ သူ့နာမည်နှင့်သူပဲ ယူတယ်။ ထို့အတူပဲ လစ်ဗာပူမှာ သူနှင့် သူ့မိသားစု ဟိုတယ်ခန်းငှားတာလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ သူ့နာမည်ကို ဝှက်ခြင်းပြုခြင်း မရှိဘူး။ လှို့ဝှက်ထွက်ပြေးရတဲ့လူတို့, ခြေရာဖျောက်ချင်တဲ့လူတို့ဆိုရင် ဒီလို ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါက ညွှန်ပြတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့အပေါ် သက်သေအထောက်အထားတွေ ဒါလောက်ခိုင်မာနေတာတောင် ငါ သူ့ကို သဘောကျတာတစ်ခု ရှိတယ်။ သူ စပါးလိန်းနှင့်သိတယ်ဆိုတာကို ငြင်းဖို့မကြိုးစားဘူး။ ဒီပို့စကတ်ကို သူဆွဲပြီး စပါးလိန်းဆီ ပို့တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဝန်ခံတယ်။ သူက ဒါကို နည်းနည်းပါးပါး အပျော်သဘောလောက်ပဲ ယူဆထားတာကိုး။ 'ဝေးတသက်သက်' ဆိုတဲ့ ရှုးရှုးနှမ်းနှမ်းစာနှင့် ရိသဲ့သဲ့ပို့စကတ်ကလည်း ဒီသဘောကို ဖော်ပြထားတာပဲ။ ပြီးတော့ စပါးလိန်းသေရတဲ့ဒဏ်ရာတွေဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တယ်။ အင်အားကြီးမားတဲ့လူများကသာ ဒီလိုလုပ်နိုင်တယ်။ မက်ထရီဟာ ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲ။ ပြီးတော့ ရီးစ်ဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးတတ်တဲ့လူ။ အဲဒီအချိန်က သူ တခြားရောက်နေတာ သက်သေထူဖို့ ရော်ကာနှင့် တိုင်ပင်တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပို့စကတ်က သတင်းစာထဲပါလာတော့ သူလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး အရေးဆိုရင် သူ့ကိုကူမယ့်လူတော့ ရှာထားမှလို့ သဘောရဟန်တူတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့မိုက်မဲမှုပဲ။ ဒါပေမယ့် အမှုသွားအမှုလာကိုကြည့်ရင် ဒါဟာယုတ္တိရှိပါတယ်။

"ငါက ဒါတွေအားလုံး အကြီးအကဲဆီတင်ပြတော့ သူက လက်မခံတော့ဘူး။ သူကတော့ မက်ထရီဟာ တရားခံအစစ်ပဲလို့ တကယ့်ကိုရိုးရိုးသားသားပဲ ယုံကြည်နေတာကိုး"

ဆွမ်းသည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး အတော်ကြာအောင်နားနေပြီးမှ ပိုမိုတည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

"အစိုးရဝန်ထမ်းအရာရှိများရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ ပုံစံနှင့် အလုပ်လုပ်တယ်။ ငါ့ထက် ဘယ်သူပိုပြီး သိဦးမှာလဲ။ ပုလိပ်မင်းကြီးဒေးချပေးတဲ့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ဟာလည်း အဲဒီစနစ်အတိုင်းပဲ။ ဒါဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အမှန်ပါပဲလေ။ သေသူရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့လက်နက်မျိုးကို မက်ထရီရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ တွေ့အောင်ရှာစေချင်တယ်။ မက်ထရီရဲ့အဝတ်အစားတွေပေါ်မှာ သွေးစသွေးန တွေ့အောင်ရှာစေချင်တယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ မြင်လိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ မက်ထရီပါလို့ အခိုင်အမာပြောနိုင်တဲ့လူတွေ လိုချင်တယ်။

"ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ။ မက်ထရီရဲ့ သံသေတ္တာတစ်ခုထဲမှာ ပုလိပ်မင်းကြီး အလိုရှိတဲ့ လက်နက် သွားတွေ့ပါတယ်။ အဲဒါက ဂျာမနီလုပ် ရှေးခပ်ကျကျ သင်းတုန်းဓားကြီးတစ်လက်။ မသုံးတာကြာလို့ သံချေးတောင် နည်းနည်းတက်နေပြီ။ မက်ထရီကလည်း ဒီပစ္စည်း သူ့မှာရှိနေတာကြာပါပြီလို့ မကွယ်မထောင် ဝန်ခံတယ်။ သူ့အဖေဆီက အမွေခံထားလိုက်တဲ့ပစ္စည်းပါတဲ့။ ဒါကြီးကို ဘူ လွှင့်ပစ်ဖို့စိတ်ကူးဖြစ်မိပေမယ့် သူ့အဖေပစ္စည်းကလေးမို့ဆိုပြီး မပစ်ရက်တာနှင့် ထားထားတာတဲ့။ မက်ထရီဟာ ဒီဓားကို လူ့ဘတ်ရာမှာ တကယ်ပဲ သုံးခဲ့ရိုးမှန်ရင် ဒါကို တို့ရှာဖွေတဲ့အချိန်အထိ တရိတသေ သိမ်းထားမတဲ့လား။ ဘယ် သိမ်းထားလိမ့်မလဲ။ လူသတ်သမား ၁၀၀ မှာ ၁၀၀ စလုံးရဲ့ပထမဆုံးလုပ်ရပ်ဟာ သတ်ရာမှာသုံးတဲ့လက်နက်ကို ဖျောက်ဖျက်တဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါနှင့်တောင် ဒေးက ငါ့ကို အဲဒီသင်းတုန်းဓားကြီးပြပြီး 'ကဲ။ ငါ မပြောဘူးလား။ သူ့ကို မိပြီကွ' လို့ ကျေနပ်အားရကြွားလိုက်ဝါးလိုက်သေးတယ်။

"အဲဒီဓားရယ်, မက်ထရီရဲ့အဝတ်အစားထုပ်ကြီးရယ် ဓာတုဗေဒကျွမ်းကျင်သူများစစ်ဆေးဖို့ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက လူသတ်သမားကိုမြင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေတွေကို စစ်တယ်။ မစ္စတာပရပ်စတီရယ်, အက်ဒဝပ်ကောလင်းရယ်, လူဝီဇာဘတ်ရယ်။ ပရပ်စတီကမျက်စိ အဝေးမှုန်တဲ့လူ, ကော်လင်းက လူပျော့ကလေး, သူက တယ်ပြီး သက်သေခံချင်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကောင်မလေးက စက်တင်ဘာလရဲ့ မှောင်မိုက်ပြီးမိုးရွာနေတဲ့ညတစ်ညမှာ ရာဇဝတ်ကောင်ကို တစ်စက္ကန့်လောက် ဖျပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့သက်သေ။ ဒါနှင့်တောင် သူက လူသတ်သမားရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အတော်ကလေးအသေးစိတ်ဖော်ပြနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက အစစ်ခံချက်တွေ ဒလဟောလျှောက်ပြောနေတော့ သူ့မျက်နှာဝိုင်းကလေးဟာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိတ်အားထက်သန်နေတာကို ငါ အခုထိ မြင်ယောင်နေပါသေးတယ်။

"သူပြောတာက အဲဒီလူဟာ အသက် ၃၅ နှစ်လောက်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊အသား ညိုညို၊ ပိန်ပါးပါး၊ လူဟန်ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းမွေးများ ပြောင်အောင်ရိတ်ထားတဲ့လူတဲ့။ ဦးထုပ်က အကွက်ဆင်တဲ့ ညိုညစ်ညစ်မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဖိနပ်အညိုလည်ရှည်ကို စီးထားသတဲ့။

"ပထမတော့ ဒေးဟာ အစစ်ခံချက်တွေနှင့် သိပ်သဘောကျနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မက်ထရီကိုဖမ်းမိတော့ တီးကွက်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ မက်ထရီဟာ အရပ်မြင့်မြင့်လည်း မဟုတ်၊ ညိုလည်းမညို၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းလည်း ရိပ်မထား၊ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးအညိုနှင့်ကိုး။ သူ့အဝတ်အစား အလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘတ်က ဒါလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ပထမစစ်ခံတုန်းကရှုပ်ထွေးနေလို့ ပြောလိုက်တာ မြန်သွားတာပါတဲ့။ ပြီးတော့ လ္တန္တြေရပဲ။ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းပြောင်ပြောင်နှင့် ရောမလူကြီးအစား အရပ်ခပ်နိမ့်နိမ့်၊ ကျင်စွယ်နှင့်လူ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ကောင်လင်းကတော့ အခင်းဖြစ်ပြီးစက ငါ့ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ 'ဒီလူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး" လို့ ပြော ပြီးသား။ အခုမှ တစ်ခါ ဘတ်နှင့် တလေတည်းဖြစ်သွားတယ်။ အရောင်ပျော့ပျော့ ဦးထုပ်ကွက်ကလည်း အရောင်ညိုမှိုင်းမှိုင်းဦးထုပ် ဖြစ်သွားတယ်။ မိုးကာအင်္ကျီ ကလည်း မီးခိုးရောင်ဖြစ် သွားတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်က မက်ထရီရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ကိုက်ညီတဲ့ဟာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတော့တာပေါ့လေ"

ဆွမ်း တစ်ထောက်နားရပြန်သည်။ သူ့မှာ ဖြူရော်သောနှုတ်ခမ်းများကို စေ့ကာ အသက်ရှူဖို့ကိုပင် အားအင်ထုတ်နေရဟန်တူ၏။

"နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ဒီ အရေးကြီးတဲ့သက်သေတွေကို တရားခံကိုကြည့် ဖို့ ခေါ်သွားတာပဲ။ ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း သူတို့နှင့်အတူပါတယ်။ ငါလည်း အဲဒီ အထဲမှာပါတယ်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ပုလိပ်သား ၁၁ ယောက်ကို အခန်း တစ်ခုထဲမှာ မက်ထရီနှင့်ရောပြီး တန်းစီပြတယ်။ ဒါကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါပဲ။ တချို့ကတော့ ဒါကို တရားတယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ သက်သေ ၂ ယောက်ကတော့ အသေအချာကို ဆွဲပြနိုင်ကြတာပဲ။ မက်ထရီကိုလည်း ဝေ့တလေကို ရွှေ့ပြီး မိုနာစပါးလိန်းကိုသတ်တဲ့အမှုနှင့် စွဲချက်အတင်ခံရတယ်"

လူမမာသည် ချည့်နဲ့စွာ ဘေးတိုက်လှည့်စောင်းကာ ပေါလ်အား ကြည့်နေ လေသည်။

"ဒါနှင့်လည်းပဲ ငါကတော့ သူလွတ်မှာပဲလို့ ထင်နေတုန်းပဲ။ သူ့အပေါ်စွဲ တဲ့အမှုက သိပ်ပြီး သက်သေခိုင်လုံလွန်းနေတော့ တစ်နေရာရာမှာတော့ ကွဲကြောင်း

အက်ကြောင်းပေါ်လာမှာပဲလို့ ငါက ထင်နေတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါက အစိုးရရှေ့နေ လုပ်တဲ့လူကို ထည့်မတွက်မိဘူးလေ။ ရိုးသားပေမယ့် ခေါင်းမာတဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး ဒေးကြောင့် မက်ထရီ ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ်လို့ မင်းကတော့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကြိုးကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ အစိုးရရှေ့နေ၊ အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့ မက်သယူးစပရောက် ဆိုတဲ့လူပေါ့ကွာ။ သူက အခု ဆာမက်သယူဖြစ်ပြီး ထိပ်နား အထိ တက်သွားပြီးလေ။ တက်လည်း တက်ဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ မထင်ရှားသေးပါဘူး။ ကြိုးစားပြီး တက်လမ်းရှာရတုန်းပေါ့။ သူ့စကား ငါကြားလိုက် ကတည်းက သူဟာ မက်ထရီကို ကြိုးမိန့် မကျကျအောင်လုပ်တော့မှာပဲဆိုတာ ငါသိတယ်။

"ဒါနှင့် အမှု စ,စစ်ကရော ဆိုပါတော့။ တရားလိုဘက်ကလည်း ကျွမ်းကျင် သူတွေအားလုံး ခေါ်။ ဒါပေမယ့် အလောင်းကို ပထမဆုံးကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာကျူးခ် ကိုတော့ မခေါ်ဘူး။ ပုလိပ်ဆရာဝန် ဒေါ့ဗ်ဆန်ရဲ့အပြင် ဂျက်ကင်ဆိုတဲ့ပါမောက္ခ တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီပါမောက္ခက သေသူမှာ သေလောက်အောင် ရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးကိုဖြစ်အောင် အဲဒီသက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဂျာမန်သင်ဓုန်းဓားမျိုး ကို သုံးတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သက်သေခံတယ်။ သူကလည်း အဲဒီလက်နက်မှာရော၊ တရားခံရဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာရော သွေးစသွေးနများ တွေ့ပါတယ်လို့တော့ ကျမ်းကျိန်ပြီး အစစ်မခံဘူး။ ဒါပေမယ့် နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ သွေးအိတ်လိုအရာမျိုး တွေ့ရတယ်လို့တော့ ထွက်ဆိုတယ်။ နောက် သက်သေတစ်ယောက်ကတော့ သေသူရဲ့ အိမ်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ မီးကျွမ်းပျက်စီးနေတဲ့စာက လက်ရေးဟာလည်း ဘယ်ဘက် လက်ရေးနှင့်ဖျက်ရေးထားတဲ့ မက်ထရီရဲ့လက်ရေးပါပဲလို့ အစစ်ခံတယ်။ ကောလင်း တို့၊ ဘတ်တို့ သက်သေခံထဲရောက်တော့ သူတို့ဟာ အရင်ကလိုမဟုတ် တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ဘတ်ဟာ အရွယ်ကလေး ငယ်ငယ်။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရတာက အပြစ် ကင်းစင်ပုံနှင့် ဂျူရီလူကြီးတွေကတော့ သိပ်သဘောကျနေကြတာပေါ့။ သူကလည်း နတ်သမီးကလေးလို လှလှပပကလေး။ ကျမ်းကျိန်ပြီးတော့ 'အဲဒီ အင်္ကျီပါပဲ။ အဲ့ဒီလူပါပဲ' ဆိုတာတွေ အသေအချာထွက်တော့တာပဲ။ လူဆွဲပြတဲ့အကြောင်း အစစ်ခံတော့လည်း 'သူ့ကို အဦးဆုံးညွှန်ပြတာဟာ ကျွန်မပါပဲ' ဆိုပြီး တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့လေသံနှင့် အစစ်ခံတော့တာကိုး။

"ပြီးတော့ အစိုးရရှေ့နေကြီးရဲ့လျှောက်ချက် လာတော့တာကိုး။ စပရောက် ဟာ စာရွက်တစ်ရွက်မှမကိုင်ဘဲ ၃ နာရီလုံးလုံး မရပ်မနား အားရပါးရပြောတော့ တာကိုး။ စကားလုံးတွေဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဒလဟောကျလာပြီး ရုံးတော်တစ်ခုလုံး ကို ဩဘာလွှမ်းမိုးလိုက်သလိုပါပဲ။ ရာဇဝတ်မှုကို ပုံပေါ်အောင်ပြောတဲ့အခါကျတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း မြွတ်စွာဘုရား၊ တကယ့်ကို ပက်ပက်စက်စက်ပါပဲကွာ။ အပြစ်ရှိသူတရားခံဟာ သင့်မုန်းဒေါသကြီးကို အိတ်ထဲမှာဝှက်ကိုင်ထားပြီး ဘာမှုအကာအကွယ်မရှိတဲ့ သူ့ရဲ့မယားငယ်၊ မမွေးသေးတဲ့ သူ့ရင်သွေးကလေးရဲ့အမေကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ပုံ၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ပုန်းရှောင်ဖို့ထွက်ပြေးပုံ။ ဟာ၊ တကယ်တော် တယ်ကွာ။ ဂျူရီလူကြီးတွေဆိုတာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် သူပြောတာကို အားလုံး ငေးနားထောင်ကြရတာပဲ။

"အစိုးရရှေ့နေကြီးက ကောင်းသလောက် တရားခံရှေ့နေက အသုံးမကျ လိုက်တာကွာ။ တရားခံက ပိုက်ဆံလည်း မတတ်နိုင်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း အသံက သဲ့သဲ့ကလေးနှင့် ဒရွတ်ဆွဲပြီးပြောနေတဲ့အဖိုးကြီးပဲ။ အမှုအကြောင်း သူ မသိတာတွေ လည်း အများကြီး။ အထူးသဖြင့်ကတော့ မက်ထရီအတွက် အခြေအနေကောင်းစေမယ့် အထောက်အထားတွေရှိတာကို သူ မသိတာဘဲကွ။

"ဒါနှင့်ပဲ ပြီးရောဆိုပါတော့ကွာ။ အပြစ်ရှိတယ်ပေါ့။ တရားခံဟာ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်တဲ့စကားတွေဟာ ငါ့ရင်ကို ဓားနှင့်ထိုးလိုက်သလို စူးရှပြီးကျန်ရစ်တယ်လေ။ သို့ပေမယ့် သူ့ကိုဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။ လူတိုင်းအဖို့တော့ ကျေနပ်စရာပေါ့။ ကြော်ငြာထားတဲ့ ဆုငွေပေါင် ၅၀ ကလည်း ကောလင်းနှင့် ဘတ်တို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ ရထိုက်သလား၊ မရထိုက်သလားတော့ ဘုရားမှသိမှာပဲကွာ"

လူမမာသည် အားအင်ကုန်ခန်းသွားဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်ကာ ဆက်မပြောနိုင်သေးကြောင်း ပင်ပန်းနေသောလေသံဖြင့် ကျေညာလိုက်၏။

"၁ ရက် ၂ ရက်မှ တစ်ခါလာခဲ့ဦးကွာ။ ကျန်တာတွေ ကြားရအောင်ပေါ့"

အခန်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းကလေးအတွင်း ကြာမြင့်စွာတိတ်ဆိတ်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သွားသည်။ ဗူလျာလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖန်ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ရေငှဲ့၍ ဆွမ်း၏ နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ တေ့ပေးလိုက်၏။ သူသည် မလှုပ်မယှက်ပင် ရေကို မြုံချလိုက်၏။ တစ်ချိန်လုံးပင် ပေါလ်မှာ မေးထောက်၍ထိုင်ကာ မင်သက်မိ သလိုငေးရင်း သူ၏ရင်ထဲ၌ အတွေးများဗလောင်ဆူအောင် ပွက်လျက်ရှိ၏။ မေးချင် သည့်မေးခွန်းများ သူ့နှုတ်ဖျားသို့ တန်းစီ၍တက်လာကြသော်လည်း ဆွမ်းမှာ အားအင်ကုန်ခန်းသွားကာ နောက်ထပ် အားပြည့်လာစရာလည်း မရှိတော့။ အားလည်း မထုတ်နိုင်တော့သလို မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်၍ ယနေ့အဖို့ တစ်ခန်းရပ် ဖို့သာရှိတော့သည်ကို သူသိပါသည်။ မာခ်က အခန်းထဲက ခြေဖျားထောက်၍ထွက် သွားမှ ပေါလ်လည်း ထိုင်ရာက ခပ်ယိုင်ယိုင်ထကာ လူမမာ၏လက်ကို သူ၏လက် များဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး တံခါးမှထွက်၍ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း – ၁၁

အပြစ်မရှိသည့်လူတစ်ယောက်ကို ၁၅ နှစ်လုံးလုံး အရှင်လတ်လတ်မြေမြှုပ်ထားသလို လုပ်တာ ခံရလေသလား။ ဘာမှုမသေချာ။ တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်ရှုပ်စရာ။ ဘယ်ညာ ယိမ်းလျက်ရှိရာမှ ပေါလ်သည် ဤမေးခွန်းကို မမေးရဲ၊ မတွေးရဲ။ ဆွမ်းက ယခု ထိတော့ အထောက်အထားအခိုင်အမာ မပေးနိုင်ခဲ့သေး။ သူ သဘောလောက်သာ ပြောသေးသည်။ တကယ် သိသာမြင်သာသေးသည် မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် သူ့အဖေ ၏အပေါ်တွင် ဤမှုလူမဆန်စွာ တရားပျက်ယွင်းထားကြတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာမျှ နှင့်ပင် ပေါလ်မှာ ဒေါသမီး တောက်လောင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒါကို သူ မတွေး မှဖြစ်မည်။ သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ရ၏။ သူ့မှာ တခြားဟာတွေ ထက် ငြိမ်သက်ဖို့၊ လက်တွေ့ကျကျလုပ်ဖို့နှင့် အမိဋ္ဌာန်နိုင်ပြဖို့လိုသည်ကို ယခု သူသိပြီ။

ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သူလုပ်ရန်မှာ အိမ်သို့စာရေး၍ အဝတ်အစားကလေး များ မှာဖို့ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ဆင့်မှာ သူ့အဖို့ ဝိုင်အမ်စီအေထက် ပို၍လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အမြဲနေစရာတစ်နေရာ ရှာဖို့ဖြစ်၏။ အတော်ကလေးလိုက်၍ ရှာပြီးသောအခါ ပူးလီလမ်းထဲရှိ အိမ်ခန်းငှား အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ ပဉ္စမထပ် အထပ်ခိုးခန်းတစ်ခန်းကို ဈေးပေါပေါနှင့်ရခဲ့၏။ ပူးလီလမ်းကား အသွားအလာစည် ကားလှသည့် ကုန်ရုံလမ်း၏တောင်ဘက် အညံ့စားတည်းခိုခန်းများသာများသည့် ရှားဝုတ္တူးမြောင်းတစ်ဝိုက်ရှိ အနံ့အသက်မကောင်းသော်လည်း လူကောင်းသူကောင်း များနေသည့်လမ်း ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးမစွက်ကော်ပင်ကား ပိန်ပိန်ပါးပါး ခပ်သေးသေးဖြစ်ပြီး စူးရှသောအသံ ရှိသည်။ သူက ပေါလ်အား အပေါ်ထပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ကာ ဆပ်ပြာတစ်ခဲနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ သန့်သန့်ဇ ဇထည် ပေးသည်။ အခန်းအတွက် ကြိုတင်ငွေပေးလိုက်သောအခါ သူ ဘဲလဖတ်က ယူခဲ့သော ငွေကလေးအနည်းငယ်မှာ ကုန်လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ အလုပ်ကလေးဘာလေးရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဝေါ့တလေကား တစီစီတလှုပ်လှုပ်အလုပ်များလှသော ပျားအုံကြီးကဲ့သို့သော မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အနီးအနားရှိ ကိုဗင်ထရီနှင့် နော်သမ်တန်တို့ကဲ့သို့ ပင် လုပ်ငန်းများမှာ အထူးကျွမ်းကျင်မှုလိုသော ကြွေထည်လုပ်ငန်း၊ ဖွန်ချက်ရင်းလုပ် ငန်းနှင့် သားရေလုပ်ငန်းတို့သာ အများအပြားရှိသည်။ ပေါလ်ကလည်း ဘာတစ်ခုမျှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မလုပ်တတ်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း သူ့တွင် သမဂ္ဂမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလည်း မရှိ။ သူ့ကို ထောက်ခံနိုင်မည့်သူလည်း မရှိ။ ကျောင်းဆရာအဖြစ်ပင်လျှင် လက်မှတ်ရခဲ့သည် မဟုတ်သေး။ ဘာမျှအကြောင်းမထူးဘဲ ၂ ရက်မျှကြာသော် သူသည် သတင်းစာထဲက အလုပ်နေရာလစ်လပ်မှုကြော်ငြာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လျှောက်၍ ရှာလေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်ရက်တွင်ကာ သူ့အား တကယ်ပင်ကံကောင်းထောက်မလာသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူသည် သူ၏အထပ်ခိုးခန်းကလေးမှထွက်၍ ကုန်ဈေးတန်းလမ်း၏ လူစည်ကားသောလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းများအတိုင်း လျှောက်ကာ ကားသမားများနေရာ စားသောက်ဆိုင်တဲကြီးဆီသို့ လာခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် ကော်ဖီနှင့် ဝက်အူချောင်းကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝအောင်စားလို့ရသည်ကို မကြာမီကမှ သူ တွေ့ထားသည်။ ထိုနေရာရှိ ဘိုနန်ဇာဈေးအမည်ရှိ စတိုးဆိုင်ကြီး၏ မှန်ပြတင်းတွင် ကြော်ငြာတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

စန္ဒယားတီးတတ်သူ အလိုရှိသည်
အတွင်းသို့ဝင်၍ မစ္စတာဗစ်တာဟဲရစ်ထံ လျှောက်ထားပါ။

ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီး ပေါလ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်ကြီးကား နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများရောင်းသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးဖြစ်၍ ကုန်မာပစ္စည်းများကအစ အလှကုန်၊ အတွင်းခံအဝတ်နှင့်ကလေးကစားစရာတို့အစုံ ကောင်တာကြီးကောင်တာငယ်တို့ဖြင့် အဆန်းတကြယ်ပြသထားပြီး ရောင်းချလျက်ရှိသည်။ လန်ဒန်မြို့က ၁၅ ပြား စတိုးဆိုင်မျိုးကို ပုံတူလုပ်ထားသည့်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို ဓာတ်နှင့်ကောက်၍ပြုပြင်ထားသည့် အသက် ၃၀ ခန့်အတော်ရေရေလည်လည်ရှိပုံရသော လူငယ်မန်နေဂျာသည် ပေါလ်အား ခပ်သွက်သွက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရင်ဖုံးအပေါ်အင်္ကျီအစင်းနှင့် ပန်းထိုးထားသောလည်စည်းက ပန်ကာလေတွင် တလူလူလွင့်လျက် မတ်တတ်စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးကို သီချင်းသင်္ကေတစာအုပ်များ နောက်ခံဖြင့် ပြသထားသည့်ဌာနစိတ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် မန်နေဂျာက တွေ့ရာသီချင်းသင်္ကေတစာရွက်တစ်ခုကိုဆွဲယူကာ စန္ဒယားခုံပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး "တီးစမ်း" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း စန္ဒယားခုံတွင်ဝင်၍ထိုင်ကာ သူ၏လက်ချောင်းများကို စန္ဒယားခလုတ်တန်းပေါ်သို့ လျှောက်၍ တို့လေတော့သည်။ ဂီတသင်္ကေတကို ဘယ်လောက်ခက်ခက် ကြည့်ကာမြင်ကာမျှဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာတီးနိုင်သည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော ခေတ်ပေါ်ကကြိုးတီးကွက်မှာ လွယ်ကူလှလေ၏။ သူက

ကျင်လျှင်စွာပင် တစ်ခေါက်ကြော့၍အတီးတွင် သူ၏တီးကွက်များပါ ထည့်သွင်း၍ မွမ်းမံတီးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် အခြားစာရွက်များကိုဆွဲယူကာ အလားတူပင် တစ်ကြော့ပြီးတစ်ကြော့ တီးပြန်သည်။ သူ မပြီးခင်မှာပင် အနီးအနားကောင်တာတို့မှ အရောင်းစျေးသည်မကလေးများသည် ငေးစိုက်နားထောင်လျက်ရှိပြီး မစ္စတာဟဲရစ်သည်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သူ၏ဥဿဖယားလက်စွပ်ကြီးနှင့် ကောင်တာပေါ်တွင် စည်းလိုက်လျက်ရှိလေ၏။

"ရပါပြီ" ဟု မန်နေဂျာကပြောရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး "မင့်ကို ငှားလိုက်ပြီ။ တစ်ပတ်ကို ၃ ပေါင်နှင့် နေ့လယ်စာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နှင့် ကော်ဖီပေးမယ်။ မင်း အလုပ်က အဆက်မပြတ်တီးနေဖို့ပဲ၊ ပျင်းမနေရဘူး။ ပျင်းနေရင် မင်းအလုပ်မရှိတော့ဘူးလို့သာမှတ်။ အသံကျယ်ခြေနင်းခလုတ်ကို သုံး။ လူတွေ ဝင်လာချင်အောင် တီးနေပေတော့" ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် သူက ပေါလ်အား အထက်စီးကပြုံးပြလိုက်ပြီး အခြားကောင်တာမှလူများအား အချိန်ဖြုန်းရမလားဟု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ သူ့နေရာသို့ သူ ပြန်သွားလေ၏။

ပေါလ်လည်း ဟစ်နေ့လုံး စန္ဒယားတီးရလေတော့သည်။ သူ့အလုပ်မှာ အရတော်လှပြီဟူ၍တော့ မဆိုသာ။ အစတွင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသော်လည်း အချိန်တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်နှင့် စန္ဒယားခုံအမာပေါ်တွင် အမှီမရှိဘာမရှိထိုင်ရသဖြင့် ညောင်းလာသည်။ လှောင်ပိတ်နေသည့် စတိုးဆိုင်ခန်းအတွင်း လူစည်လာပြီး သူ့ပတ်လည်တွင်ဝိုင်းကာ သူ့ကုပ်ပေါ်က ငုံ့ကြည့်သူ ကြည့်၊ တံတောင်ဆစ်ဝင်တိုက်သူ တိုက်နှင့် စန္ဒယားခလုတ်ပေါ် တက်ထိုင်ကြတော့မတတ် ဖြစ်လာတော့ သူ့မှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ သူ၏စိတ်ထဲကလည်း သူ့အဖေအကြောင်းစဉ်းစားရင်း၊ စိတ်ကူးများမပီမသထုတ်ရင်း အဖြေကမထွက်နိုင်သဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

နေ့လယ် နာရီပြန်တစ်ချက်တီးတွင် ဟဲရစ်သည် နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော် စားသောက်ဆိုင်ဘက်၌ တာဝန်ကျသောမိန်းကလေးသည် ကော်ဖီနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ပန်းကန်ကို ပေါလ်ထံသို့ ယူလာသည်။ ပေါလ်သည် အလုပ်နားရသည်ကို ဝမ်းသာလျက် ထိုင်ရာမှထကာ အညောင်းဆန့်ရင်းပြုံးလျက် မိန်းကလေးအမည်ကို မေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့နာမည် 'လီနာအင်ဒါဆန်' ဟု တုံးတိတိဖြေသည်။ သို့ရာတွင် ပေါလ်က သူ့အား စကား ၁ ခွန်းစ၊ ၂ ခွန်းစ ပြောမည်စိတ်ကူးသော်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက ဆိုင်၏တခြားတစ်နေရာသို့ လျှင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ စိမ်းနေသော အမူအရာမှာ ရိုင်းရာမကျသော်လည်း သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိန်းချုပ်၍ထားရသည် ဟု သူ့စိတ်ထဲတွင်ထင်မိသောကြောင့် သူ့မှာစိတ်သောကတွေ ဖြစ်နေရသည့်ကြားကပင် 'ဘာများပါလိမ့်' ဟု သူ သိချင်မိ၏။ အတော်ကလေးကြာတော့ သူ၏စားသောက်ခန်းဆီသို့ပြန်အလာ ပေါလ်၏အနားမှဖြတ်သွားတော့ ပေါလ်၏မျက်လုံးများသည် စန္ဒယားဆက်မတီးမိ သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၀ ကျော်ပုံမရသေး။ ခြေတံလက်တံ ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်, ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့်။ နော်ဂေ, ဆွီဒင်, ဒိန်းမတ် အဆက်ဟု ပေါလ်ထင်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ပြေပြစ်လှပသော်လည်း သူ့ပါးပေါ်တွင် ဖြူဖြူအမာရွတ်အစင်းကလေးတစ်ခုက ဖျက်လျက်ရှိ၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မှုန်တေတေဖြစ်မနေလျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ငြိမ်သက်နေသောအခါတွင် သူ၏မျက်နှာမှာညှိုးငယ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသောအတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာငေးလျက် ရှိသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းက ပေါလ်မှာ လုပ်စရာတွေးစရာတွေ များနေသည့်ကြားကပင် မိန်းကလေးရှိရာဘက်သို့ မကြာခဏ လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ၏ဝတ်စုံကိုလှလှပပ လိုက်ဖက်အောင်ဆင်တတ်သည်ကို သူသတိပြုမိ၏။ သူသည် ဆိုင်ထဲရှိ အခြားသောမိန်းကလေးများနှင့် သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း သိပ် ရောရောနှောနှော မရှိလှ။ သူ့ဆိုင်ဘက်လာစားသူများအားလည်း အချို့မှလွဲ၍ ခပ်တန်းတန်းခပ်မှန်မှန်သာ ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါလ်က မျက်လုံးဖြင့် လှမ်း၍မေးမြန်းသလို, မိတ်ဖွဲ့သလိုကြည့်လိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးက တစ်စုံတစ်ရာမတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်လွှာကိုချ၍ တစ်ဘက်သို့သာ လှည့်သွားတတ်လေသည်။

ညနေပိုင်း အချိန်တို့သည် ကုန်ခဲလှသည်။ ပေါလ်သည် သူ၏လက်ချောင်းများက စန္ဒယားခလုတ်များပေါ်တွင် အထပ်ထပ်တီးရလွန်း၍ အလွတ်ရနေသောခလုတ်များကို လျှောက်နှိပ်လျက်ရှိစဉ် မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ၆ နာရီထိုးသောအခါ သူ့အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ စတိုးဆိုင်မှအလျင်အမြန်ထွက်ကာ ဆေးရုံဆီသို့ပြေးခဲ့၏။ အခက်အခဲအနည်းငယ်တွေ့ရပြီး သူသည် ဆွမ်းထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့၏။ လူမမာ၏အခြေအနေမှာ ပိုမိုဆိုးရွားလျက်ရှိပြီး စိတ်လက်မရွှင်မပျဖြစ်နေသဖြင့် စကားမပြောချင်။ ယခင်တစ်ခေါက်တွေ့စဉ်က အတော်ကလေး မဆင်မခြင်ပြောခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသကဲ့သို့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါလ်က သူ့အား အတင်းအပြောမခိုင်းဘဲ သူ့အိပ်ရာဘေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်စောင့်နေတော့ သူ စိတ်လျှော့လာသည်။ ထိုအခါတွင် သူသည်

ခေါင်းကိုငုံ့၍ ပေါလ်အား သနားကရုဏာပါသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

"မင်း ပြန်လာသကိုး" ဟု သူကမေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပေါလ်က တိုးတိုးဖြေသည်။

"မင့်ကိုတော့ ငါ သတိပေးရဦးမယ်။ မင်း ဒီအမှုကိုဆက်လိုက်ရင် မင့်ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွားအောင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ ငါ့ဘဝတော့ ပြောင်းခဲ့ရတာပဲ။ မင်း ဒီဟာကို စပြီးကိုင်မိပြီဆိုရင်လည်း နောက်ဆုတ်လို့ကတော့ မရတော့ဘူး"

"ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်လို စပြီးလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ"

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာတွေကို လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ပြီး ခင်ဗျားလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်က ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေဆီ သွားပြီး"

ဆွမ်းမှာ မရယ်နိုင်။ သို့သော် သူ၏ဖြူရော်သောနှုတ်ခမ်းများမှ လှောင်ပြောင်လိုသည့်ရယ်သံတစ်မျိုး ထွက်လာလေ၏။

"ဘာအာဏာပိုင်ကိုလဲကွ။ ပုလိပ်အာဏာပိုင်လား။ သူတို့က သတင်းစုံရပြီးသားကွ။ သူတို့က သူတို့ဟာနှင့်သူတို့ ကျေနပ်ပြီးသား။ အစိုးရရှေ့နေကြီးဆာမက်သယူးစပရောက်ဆီ သွားမလား။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ငါသိရသလောက်ပြောရရင် မင်း သူနှင့်တော့ သွားပြီးမပတ်သက်လေနှင့်" ဟု ပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ "မလုပ်နှင့်။ လွှတ်တော်က အတွင်းဝန်မျုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဒီအမှုကိုဖော်နိုင်တယ်။ အဲဒီကိုတော့ မင်း အခုရထားတဲ့ထောက်အထားလောက်နှင့်တော့ အနားတောင်မသီနိုင်ပေဘူး။ သူတို့က ဒါကိုနာမည်ပျက်နှင့် ပုလိပ်ထွက်တစ်ယောက်က သေခါနီးသွေးရူးသွေးတမ်းလျှောက်အော်သွားတာတွေဟာ ဘာမျှအရာမရောက်ဘူးလို့ ဆိုမှာပဲကွ။ မင့်ကို လှောင်ပြောင်ပြီး လွှတ်လိုက်ကြမှာပဲ" ဟု ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်အဖေမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယုံတယ်မဟုတ်လား"

ဆွမ်းက လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာပင် "သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်" ဟု ဆိုလိုက်ပြီး၊ "တရားသူကြီးတွေရဲ့ကောက်ချက်ထဲမှာ စပါးလိန်းသတ်မှုကို အင်မတန်ရက်စက်ယုတ်မာပြီး လူမဆန်တဲ့ပြစ်မှုမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် တရားဥပဒေက အကြီးလေးဆုံးအပြစ်ဒဏ်ကိုပေးတာတောင် လုံလောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုထားလျက်နှင့် သူတို့ မက်ထရီကို အသက်ချမ်းသာ ပေးထားလိုက်ကြတယ်။ ဒါ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဆုံးမှာတော့ သူတို့အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်တဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူဟာ တကယ် အပြစ်ရှိ၊ မရှိ သူတို့ကိုယ်တိုင် သိပ်ပြီးမသေချာလို့ သူတို့ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်နှင့် ချက်ချင်းကြီးကွင်းမစွပ်သေးဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းမှသေအောင် စတုန်းဟိသ်မှာ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချပေးလိုက်တယ်ပေါ့"

ပေါလ်လည်း အံ့ဩလျက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေစဉ် လူမမာလည်း ခဏနားကာ အသက်ရှူမှန်လာအောင် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။

"မရပါဘူးကွာ" ဟု ဆွမ်းက ရုတ်တရက်အက်ကွဲသောအသံဖြင့် လေသံလုံးဝပြောင်းကာ ဆိုလိုက်သည်။

"သူတို့ ဒီအမှုကိုပြန်ဖွင့်အောင်လုပ်ဖို့က တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ လူသတ်သမားအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရမယ်"

ဤစကားများကို မျှော်လင့်မထားခဲ့သဖြင့် ပေါလ်မှာ ကျောထဲတွင်စိမ့်သွားလေသည်။ ယခုအထိကား သူသည် သူ့အဖေဟွင် အပြစ်မရှိဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ တကယ့်လူသတ်သမား အကြောင်းကိုကား သူ မစဉ်းစားမိသလောက်ဖြစ်နေသည်။ သူသွားမည့်လမ်းပေါ်တွင် ယခုမှ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်၍ကျလာသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

အကြာကြီးငြိမ်သက်နေရာမှ သူက အရဲစွန့်၍ "ရော်ကာဆိုတဲ့လူကော ဘယ့်နှယ်လဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

ဆွမ်းက ခေါင်းကို စိတ်မရှည်သလို ယမ်းလိုက်၏။

"သူနှင့်မဆိုင်ပါဘူ။ ဒီအကောင် လူသတ်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိပါဘူး။ သူက သူ့ကိုယ်သူ လွတ်အောင်သာရှန်းတတ်တဲ့အကောင်ပဲ။ အရေပြားကလေးတောင် အပွန်းအပဲ့ခံဝံ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အင်း၊ အရေပြားဆိုမှ သတိရတယ်" ဟုဆိုကာ လူမမာ၏နှုတ်ခမ်းများရွဲ့သွားကာ "သေသူ့အနီးမှာတွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးဟာလေ။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ အဲဒီ ပိုင်ရှင်ရှာမတွေ့တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနူးညံ့ဆုံးသားရေနှင့်လုပ်ထားတာကွ။ လူ့သားရေ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

တစ်ခဏမျှ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းက ပြောလက်စလေသံအတိုင်း ခါးသီးစွာပင်ဆက်လက်၍ "အဲဒီတော့ မင်းဖမ်းမိဖို့က အဲဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို လက်ဝယ်ထားပြီး အသုံးပြုလောက်အောင် စိတ်မမှန်တဲ့လူမျိုးကို အရင်က မျက်စိရှန်းပြီးကျန်ခဲ့တဲ့ အထောက်အထားတွေနှင့်ဆက်စပ်ပြီးယူရင် မင့် လူသတ်သမားမိရောပေါ့ကွယ်" ဟုပြောပြီး မနှစ်မြို့သည့်အမူအရာဖြင့် မျက်နှာတလှုပ်လှုပ်တုန်လာကာ "၁၅ နှစ်လောက်ကြာသွားမှတော့ ဟိုတုန်းကထက် လွယ်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း "အမယ်လေး ဘုရား၊ ဘုရား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား

အကူအညီကို လိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သမျှကူညီပါဦးဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်မိ၏။

ဆွမ်း၏မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ သူသည် ပေါလ်အား မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးတော့မတတ်ဖြစ်နေသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"အေးလေ။ မင်း ဆက်လိုက်ရမှာဖြင့် လူဆွဲပြရာမှာ လူသတ်သမားအစစ်ကိုမပြနိုင်ဘဲ၊ မဟုတ်တဲ့မင်းအဖေကို ဆွဲပြသွားတဲ့အမှုက အဓိကသက်သေ ၂ ယောက်ဖြစ်တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းနှင့် လူဝီဇာဘတ်တို့အကြောင်း ထပ်ပြောရသေးတာပေါ့။

"ဘတ်နှင့် ကောလင်းတို့ ဌာနချုပ်ကိုလာပြီး ဆုငွေထုတ်ကြတော့ ငါကလည်း အဲဒီမှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ ငါပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီ ၂ ကောင်ကို ငါ နည်းနည်းမျှမသက်ဘူး။ စိတ်ကောင်းကလေးရှိတဲ့ လူပျော့ကလေးကောလင်းကို ဒါလောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီ ၁၇ နှစ်သမီး လူဝီဇာဘတ်ကတော့ တကယ့်ကို စောင့်ကြည့်ထိုက်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး။ သူတို့ကို ဘေးကအခန်းကလေးတစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး အစောင့်ခိုင်းထားတယ်။ သူတို့စောင့်နေကြတုန်းမှာ ငါက ကပ်လျက်အခန်းက ငါ့စားပွဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ တို့ဆီမှာစီစဉ်ထားတဲ့ ကိရိယာတွေနှင့် သူတို့ပြောကြတာတွေကို ဘာမဆိုကြားနိုင်တယ်။ ငါ ရေးမှတ်လည်းထားတယ်။ အစတော့ သိပ်မပြောကြဘူး။ နောက်တော့ ကောလင်းက ကြောက်လန့်နေတဲ့လေသံနှင့် 'ငါတို့ ငွေရမှာတဲ့လား' လို့မေးလိုက်တယ်။ လူဝီဇာက 'ရမှာပေါ့ဟဲ့။ မပူပါနှင့်' လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တကယ့်လေအေးကလေးနှင့် သူက 'ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲဟဲ့' လို့ ထပ်ပြောတယ်။ ကောလင်းက 'ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ' လို့မေးတော့ လူဝီဇာက ရယ်ရယ်မောမောပဲ 'ငါ့မှာ နင့်ကို အံ့ဩသွားအောင်လုပ်ဖို့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တောင် ရှိပါသေးတယ်' လို့ပြန်ပြောတယ်။ ဒီစကားကြောင့် ကောလင်းလည်း စိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်သွားရဟန်တူတယ်။ အတော်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲနေပြီးမှ အရင်ကလည်း ဒီစကားအထပ်ထပ်ပြောဖူးသလို ခလွတ်ရနေတဲ့ လေသံနှင့် 'မက်ထရီတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် လူဝီဇာ' လို့ မေးသံကြားရတယ်။ ဒီတော့ လူဝီဇာက 'တိတ်တိတ်နေစမ်း။ အခုမှ နောက်ဆုတ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ တို့ သူ့ကိုနစ်နာအောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး' တို့မပြောလည်း သက်သေအထောက်အထားတွေနှင့်ပဲ။ သူကတော့ ခံရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကြိုးဒဏ်လည်း မခံရပါဘူး။ ပုလိပ်ကိုဆန့်ကျင်လို့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား အရူးရဲ့။ ပြီးတော့ အခြေအနေက နင်ထင်တာထက် ကောင်းလာမှာပါဟယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ငါ အနံ့ရထားပါတယ်' တဲ့။ ပြီးတော့ သူက အိပ်မက်မက်နေတဲ့လေသံနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြည့်နေ အက်ဒဝပ်ရဲ့။ ငါ သူ့ဈေးမကြီးလို နေပြလိုက်မယ်။ မိဖုရားကြီးလိုပေါ့။ နိုင်းစရာ ဓေစရာ လူတွေဘာတွေနှင့်။ တစ်လောကလုံးကို အရွဲ့တိုက်ပြီးနေပြလိုက်မယ်ကွယ်။ ဘယ် ရုပ်အကျိုးတစ်ထည်မှ မီးပူမတိုက်တော့ဘူး' တဲ့"

ဆွမ်းသည် အသက်ရှူရန် ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ပေါလ်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ စကားဆက်ပြောလေသည်။

"သူတို့ပြောကြတာတွေကတော့ ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ သံသယဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်ဆိုတာ နိုင်လုံသွားအောင် သိလိုက်ရတာပါပဲ။ ဘတ်ဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဖွင့်ပြီးဖော်သွားတာပဲ။ သူက လူသတ်သမားကိုမြင်ခဲ့တယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြတယ်။ အဲဒီပုံပန်းသဏ္ဌာန်က မက်ထရီနှင့် မကိုက်တော့ သူ ပြင်ပြောတယ်။ ဌာနချုပ်မှာ ပုလိပ်ကစစ်တာတို့, မေးတာတို့, စုံစမ်းတာတို့လည်း အတော်လုပ်လိုက်ဟန်တူတယ်။ ဘတ်ကလည်း သူ့ထွက်ချက်ကို တညီတညွတ်တည်းဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ အားလုံးအထောက်အထားတွေက အပြစ်ရှိတဲ့လူဟာ မက်ထရီပဲလို့ ညွှန်ပြနေကြပြီကိုး။ ပြီးတော့ အာဏာပိုင်တွေနှင့်လည်း မျက်နှာရချင်သေးတယ်။ ထင်ပေါ်ချင်တယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ရှေ့ကပါချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆုငွေလိုချင်တာပေါ့လေ။ ကောလင်းကို ဆွဲထည့်လိုက်တာလည်း သူ့သြဇာနှင့်ပဲ။ သူ့ဟာသူလည်းပဲ သူမြင်ခဲ့တာဟာ မက်ထရီပဲလို့ ဇွတ်အောက်မေ့လိုက်ဟာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးအဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးပြီးတဲ့အခါ သတင်းစာခေါင်းစီးတွေ, ကြော်ငြာတွေ, အမှုကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ဓာတ်ပုံပြထားတာတွေ ကြည့်ပြီးတဲ့အခါ အမှုစစ်ရာမပါဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ဟာတွေအားလုံးကို သူ တွေးမိပါလိမ့်မယ်။ သူမြင်ခဲ့တဲ့လူဟာ အယ်လဒန်မှာ သွားရင်းလာရင်းတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့လူထဲက တစ်ယောက်ပဲဆိုတာ တရေးရေးတော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲသလိုတွေးတော်ရင်းက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ဒါ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သတိရလိုက်တော့ ကဲအားလျော်စွာဆိုပါတော့၊ ဒါဟာ တကယ့်အခွင့်အရေးပေါ့။

"ငါ့မင်းကြီးဆီ ငါ သွားပြောသင့်ပေမယ့် ငါ မသွားတော့ဘူး။ အမှုရဲ့စောစောပိုင်းတုန်းက ငါက သူ့ကို အတော်ကလေး စိတ်မသင့်အောင်လုပ်ထားတော့ အခု ငါပြောတာကိုလည်း သူ နားထောင်ချင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့အပြင် အရင်တစ်ပတ်က သူက ငါ့ကို အလုပ်တာဝန်ပေါ့လျော့မှုနှင့် သတိပေးထားတော့ တို့ချင်းက သိပ်မတည့်ကြဘူးလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါနှင့် ခဏတော့ ငါသိထားတာတွေ ငါပြန်စဉ်းစားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ပေါလ်တာဂျစ်လက်ဆိုတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆီ သွားပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းမိတယ်။ ဂျစ်လက်ကတော့ ငါသဘောအကျဆုံး, အယုံအကြည်ဆုံးလူပဲ။ သူကလည်း ငါ့ကို ခင်တယ်ထင်ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို

ဘာအကြံပေးတယ်ထင်လဲ။ 'ဒီကိစ္စနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ' တဲ့ကွ။ သူက ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှာ ငါ့နာမည်မကောင်းဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူက ငါ အရက်သောက်တာလည်းသိလို့ ငါ အခုတွေ့တဲ့ အထောက်အထားကိုလည်း သိပ်ယုံ ကြည်ပုံမရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက 'ဟောဂျင်မီ။ တစ်ဆိတ်ကွာ။ ပဒ္ဒအုံကိုတော့ တုတ်နှင့် မဆွပါနှင့်' တဲ့ကွ။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်သလဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာကလည်း ရှုပ်ထွေးပြီး ဒါကို ဖျောက်ဖျက်လို့လည်းမရနိုင်တာနှင့် အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး အလုပ်ဆင်း။ မူးရူးပြီး၊ အင်း၊ ကျန်တာတော့ မင်းသိရောပေါ့။ ငါ ထောင်ထဲက ထွက်လာတော့ ဘာမှုကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးကွာ"

ဆွမ်း၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိမ်ရှုံတိမ်၍သွားသည်။ ထို့နောက် အဆက်မပြတ်ချောင်းဆိုးကာ တစ်ခါတည်းငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့မှာ နောက်ထပ် ဘာမှုပြောစရာမရှိတော့သလို လက်ဓါပြလိုက်၏။

မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီးနားထောင်နေရာမှ ပေါလ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုဖြိုခွင်း၍ မေးလိုက်သည်။

"အခု သူတို့ ဒီမှာရှိကြသေးလား။ ဘတ်တို့၊ ကောလင်းတို့လေ"

"ကောလင်းကိုတော့ မင်း မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာကပဲ အိမ်ထောင်ပြုပြီး နယူးဇီလန်ကို အပြီးပြောင်းသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘတ်ကတော့ ဒီမှာပဲရှိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘတ်၊ လူဝီဇာဘတ်ကလေး။ မြတ်စွာဘုရား။ တကယ့် ကောင်မလေးပါပဲ။ ဒီအရှုပ်တော်ပုံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူက အခရာပေါ့" ဟုဆိုကာ ဆွမ်းလည်း ခေတ္တနားနေပြီး "သူ့ဆီက တစ်ခုခုရဖို့ဆိုတာကတော့ အတော်ကလေး ကျဲသားလားကွယ်" ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ"ဟု ပေါလ်က မေးလိုက်၏။ "သူက အထက်တန်းစား မိသားစုအိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အဲဒါကိုကလည်း သူဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို ယုံကြည်အောင်လိမ်တတ်တယ်ဆိုကာ ပြတာပဲ"

ဆွမ်းသည် သူ၏ခေါင်းအုံးအောက်မှ အဝေးစိတ်ကလေးများရေးမှ ထားသည့် စာရွက်ငယ်တစ်ခုထုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ပေါလ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ

"ကဲ။ ရော့။ အဲဒါ" ဟု ခပ်သွဲ့သွဲ့မှု ပြောရင်း "မင်းအဖို့ သိပ်အကျိုးရှိမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ ကဲ၊ သည်းခံတော့ကွာ။ ငါ မင်းအတွက် အတော်ပြောလိုက်ရတာပဲ။ ဒီထက် ပိုမပြောတော့ဘူး။ ငါလည်း နည်းနည်းမှုနေမကောင်းဘူးကွ။ အိပ်ချင်တယ်" ဟုပြော၍ ဘေးစောင်းဆန့်ဆန့်အိပ်ကာ စောင်ကို မေးအထိဆွဲခြုံလိုက်၏။ ဤကား သူနှင့်တွေ့ဆုံသည့်ကိစ္စ ဤတွင်ပြီးပြီဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်ပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တည်း။

ပေါလ်လည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သူက စကားပြောတော့ သူ့အသံမှာ တုန်နေသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မကြာခင် တစ်ခေါက်လာဦးမယ်" ဟု ရိုးသားစွာပြောလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း ညှိုးချုံးပါးလျလျက် မလှုပ်မယှက်အိပ်နေပြီဖြစ်သော ဆွမ်းအား တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လေ့ကား ထစ်များကဆင်းခဲ့တော့ သူ၏ရင်သည် မျှော်လင့်ချက်အသစ်ဖြင့် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ရှိလေသည်။ ဆွမ်းသည် သူ့အား သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက် ကျော်လွန်၍ ကူညီ လိုက်ပေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤလူမမာကြီးသည် သူ မပြောချင် တာတစ်ခုခု၊ ဖော်ထုတ်ရမှာကြောက်သလိုဖြစ်နေတာ တစ်ခုခုကို ထိန်ချန်ထားသော သည်ဟု မထင်ဘဲမနေနိုင်အောင်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခေါက် သူ ဆေးရုံကိုလာသည့် အခါတွင် ဒါကိုသိရစေမည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့ထားခဲ့လေသည်။

အခန်း – ၁၂

နောက်တစ်ရက် ညနေလုပ်ဆင်းချိန်တွင် ပေါလ်သည် မာ့ခ်နှင့်ချိန်းချက်ပြီ ဘိုနန်းဇာစတိုး၏အပြင်ဘက်တွင် တွေ့လေသည်။ မာ့ခ်က စောစောကပင် တယ်လီ ဖုန်းဆက်ထားသည်။ သူသည် ပေါလ်အားတွေ့ရသည်ကိုပင် သဘောကျလျက်ရှိဟန် တူ၏။ သူတို့တွေ့ကြ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီး မာ့ခ်က ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာပင်

"ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည စ,ကြမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က "ဟုတ်ပြီ။ ပထမ တစ်ခုစားကြဦးစို့လား" ဟု ပြောသည်။

"ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး။ ညနေ ၅ နာရီက ကျွန်တော် နည်းနည်းစား ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကော"

"ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိဘူး"

သူတို့ ၂ ယောက် လူသွားလူလာများလှသော လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း အတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ကြတော့ မာ့ခ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် "ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့

တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးကတည်းက စိတ်စောနေခဲ့တာ။ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ လူဝီစာဘတ် ရဲ့အကြောင်း" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မာ့ခ်ဗူလျာ၏အကဲခတ်ရခက်သော စိတ်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို အပျော်စွန့်စားခန်းရှာသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့နိုင်လှ သည့် သူ့သဘောထားကြောင့် တစ်ကြောင်း သူနှင့်ပေါင်းမိတာ သင့်မှ သင့်ပါလေစဟု သံသယပင်ဖြစ်ရ၏။ သို့ရာတွင် မာ့ခ်က သူ့အား လိုလိုချင်ချင်ကူညီထားသည့် ကျေးဇူးကလေးက ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခဏမျှစဉ်းစားနေပြီး သူ စကား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဘတ်က အိမ်ဖော်လုပ်နေသတဲ့။ သိပ်မဟန်လို့နှင့် တူတယ်။ ဒီနေ့ ညနေ သူ အားတာပဲ။ သူ့ပုံပန်း ဘယ်လို၊ သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာတွေ အတော်အသင့်သိထားတယ်"

မာ့ခ်က "ကောင်းပါပေ့ဗျာ။ ခင်ဗျားထွက်လာတော့ ဆွမ်း ဘယ်လိုနေလဲ" ဟု မေးသည်။

ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းပြကာ သူ့အား တစေ့တစောင်းကြည့်လိုက်၏။ မာ့ခ်မှာ စောစောကလို သိသိသာသာစိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မရှိတော့။

"ပိုဆိုးလာသလား" ဟု သူက မပွင့်တပွင့်မေး၏။

"ကျွန်တော် ဆေးရုံနေ့လယ်စာစားချိန်မှာ သွားတွေ့တယ်။ သူက ရောဂါ သည်းလို့ ဧည့်သည်လက်မခံနိုင်ဘူး"

ထိုနောက် ပန်းခြံထဲဖြတ်၍ သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လမ်းလျှောက်လာကြ ၏။ ထိုနောက် ဆောင်းရာသီအတွက်ကာရံထားသဖြင့် ညနေမှောင်ရီရီတွင် အမြင်တစ်မျိုးဆန်းနေသော ဘင်ခရာရုံအနီးမှဖြတ်ကာ အလှအပလုပ်ထားသည့် ရေအိုင်ကလေးနှုတ်ခမ်းကိုပတ်လျက် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးအနုပညာပြတိုက်နှင့် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်တို့၏အထက်မှ မြောက်ဘက်ကုန်းစောင်းများဆီသို့ ရောက်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် သူတို့သည် သစ်ပင်အုပ်သောလမ်းကလေးများ ပတ်ရံထား သည့် အိမ်လှလှကြီးများ၊ လှေကားထစ်ကျယ်ကြီးများရှိရာ ပေါလောက်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ လှပခန်းနားသောလူကုံထံတို့၏နေရာနှင့်ဆက်လျက်တွင် ကား ကျောက်တုံးကလေးများခင်းသည့် လမ်းကျဉ်းများ၊ လူနေအိမ်လုပ်ထားသည့် မြင်းဇောင်းများ၊ ဆိုင်ငယ်ကလေးများနှင့် ရှိုင်းယက်အုတ်ခံအမည်ရှိ အရက်ဆိုင်ငယ် ကလေးတစ်ခုအပါအဝင် ပြွတ်သိပ်နေသော လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုပေတည်း။

ပေါလ်က ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကိုမြင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် "အဲဒီဆိုင်ပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတိထပ်မပေးတော့ဘူးနော်။ ဘာပြောရမှန်းမသိရင် ဘာမှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မပြောဘဲ နေလိုက်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် လမ်းကျဉ်းကလေးကိုဖြတ်၍ မီးလင်းနေသော မှန်ကူကွက်ပြူတင်းများဆီသို့ကူးကာ အရက်ဆိုင်ကလေး၏ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းပြီးဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အရက်ဆိုင်ခန်းကား ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း အထက်တန်းစားလက္ခဏာများပေါ်လွင်လျက် အမွေးတုံးနေပြီးဖြစ်သောကော်ဇောအုပ်သည့် ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ မီးအုပ်ဆောင်းများမှာလည်း အနားများ ဖွာလျက်ရှိ၏။ နံရံများပေါ်တွင်ကား ပြိုင်မြင်းကျော်များ၏ပုံတူကားများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အရက်ကောင်တာဝိုင်း၏နောက်တွင်ရှိသော ရွှေဘောင်တပ်မှန်ကြီးတစ်ချပ်မှာ ကွဲအက်နေပြီဖြစ်၏။ ညမှောင်စဖြစ်၍ လူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာစဖြစ်၏။ အများအားဖြင့်ကား ကုန်သည်,ဈေးသည်များဖြစ်ကြပြီး နောက်ကျနေသောလက်မှုပညာသည်အချို့လည်း ပါ၏။ ပေါလ်တို့လည်း ပြောင်နေအောင်ပွတ်ထားသော ဝက်သစ်ချစားပွဲကြီးတစ်ခုဆီသို့ သွားကြကာ ဗျစ်ခါး ၂ ဖန်ခွက်မှာပြီး အခန်းတွင်းသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပေါလ်က မာ့ခ်ဘက်သို့လှည့်၍ "မရောက်သေးဘူးဗျာ။ သိရသလောက်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီည ကံမကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်" ဟုဆိုလိုက်၏။

သူက ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆင်နားရွက်တံခါးကလေးပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဝင်လာကာ ဤဆိုင်သို့ လာနေကျဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ထောင့်ကျကျ ၃ ဘက်ပိတ်အကန့်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပေါလ်မှာ လည်ပင်းကြောများတင်းလာအောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်ရင်းက 'ဤအမျိုးသမီးသည် လူဝီဇာဘာတ်ဖြစ်သည်'ဟု သိလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် အပေါ်စားအကွက်ဆင်ဝတ်စုံကိုဆင်လျက် လက်အိတ်ဝါနှင့် ခပ်ဆန်းဆန်းလက်ပွေ့အိတ် ကိုင်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ညနေခင်းအားလပ်ချိန်တွင် ထွက်လာမှန်း သိပ်သိသာနေသောကြောင့် ပေါလ်မှာ ရင်ခုန်လျက်ကပင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ခဏမျှထိုင်ငေးနေမိလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲတွင်အကျထိုင်၍ ဂျင်ခွက်အသေးတစ်ခုမှာကာ လက်ပွေ့အိတ်ထဲကပစ္စည်းများနှင့် စာရင်းရှုပ်နေပြီးမှ အရက်ဆိုင်ခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်၍ မျက်စိကစားလိုက်လေ၏။ ပေါလ်က အကြည့်ချင်းဆုံမိသောအခါ မသိမသာပြုံးပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် အနောက်အပြောင်ခံရသည့်အလား တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး ၂ မိနစ်ခန့်အကြာသော် စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်ဖြင့် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ သူထိုင်ရာ

သည့် အခန်းကန့်ကလေးဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ဤအပြုအမူမျိုးသည် သူ၏စရိုက်နှင့် မည်သို့မျှ မအပ်စပ်သော်လည်း သူ့မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ရှိန်ရလှပေသည်။ ထို့နောက် အေးအေးလူလူပင် နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ခဏမျှငြိမ်နေပြီး "ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်နေတာလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အဖော်ရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ လာရမလားလို့ပါ"

"ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာပါ"

"သြော်"

"သူ ဒီည လာနိုင်ချင်မှတော့ လာနိုင်မှာပေါ့လေ။ မိုးချုပ်အောင် အလုပ်လုပ်နေရတာရှင့်။ သူက တကယ်အရေးပါတဲ့လူ မဟုတ်လား"

"သူ လာနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားလိုက်ကြပါစို့လေ။ သူ့အဖို့ အဆုံးအရှုံးဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အမြတ်ပေါ့။ တစ်ခုခုသောက်ပါ"

"ဟင့်အင်း။ မသောက်ပါဘူး။ ကျွန်မ သောက်လေ့တော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်က သောက်စေချင်ရင်တော့"

ပေါလ်သည် ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မာ့ခ်အား လက်ပြ၍ခေါ်လိုက်သည်။ မာ့ခ်လည်း သူ့ဖန်ခွက်ရော ပေါလ်၏ဖန်ခွက်ပါယူ၍ အခန်းကန့်ကလေးဆီသို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကတော့ပြား မေ့လာခဲ့လို့။ ကျွန်မနာမည်က 'မစ္စဘာတ်' ပါတဲ့ရှင်"

သူတို့အားလုံး ထိုင်မိကြတော့ အမျိုးသမီးသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်မှတ်၍ အထက်တန်းစားအမျိုးသမီးကြီးတို့၏ဟန်ပန်ဖြင့် သူ့အဝတ်ကို သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်လိုက်ပြီး အရက်ခွက်ကိုဟန်ပါပါကိုင်လျက် မော့ချလိုက်လေသည်။

"ကဲ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်အလှည့်။ ကဲ။ ဘာသောက်မလဲ" ဟု မာ့ခ်က မေးတော့၊ လူဝီဇာဘာတ်က "ကျွန်မကတော့ သောက်လက်စအတိုင်းပဲရှင့်။ ဂျင်ပေးပါ" ဟုဆိုလိုက်၏။

"မေမေ့အသည်းစွဲကလေးလား" ဟုဆိုကာ မာ့ခ်က ချိုရွှင်စွာပြုံးပြလိုက်သည်။

လူဝီဇာက ပြန်ပြုံးမပြချေ။ သူ၏မျက်လုံးပြာအစုံသည် နက်နက်နဲနဲကြီးမဟုတ်သော်လည်း သူတို့ ၂ ယောက်အား အကဲခတ်သလိုကြည့်လျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ပြီး အသားအရေကြမ်းတမ်းသည်။ ပေါင်ဒါထူထူဖို့ထားသော နှာခေါင်းပေါ်တွင် မွေးညှင်းပေါက်ကြီးများမှာ ထင်ရှားလွန်းနေပေသည်။ သူ၏ ကလေးပါးစုံ့လိုပါးဖောင်းဖောင်း ၂ ဘက်မှာ ပါးစပ်အစွန်ဆီတွင်ချိုင့်လျက်ရှိသောကြောင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းပါးပါးစိုစိုကလေးများ၏ ထူးခြားသောဟန်ဆောင်အပြုံးကလေးမှာ အပြုံးရိပ်ကင်းမဲ့လှသော သူ၏မျက်နှာနှင့် မလိုက်အောင်ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ နဖူးကလည်း ကျဉ်းလွန်းလှပေသည်။

အမျိုးသမီးအတွက် သောက်စရာရောက်လာသောအခါ ပေါလ်က သူ၏ ဘီယာခွက်ကိုမြှောက်ကာ "ကဲ၊ ကံကောင်းပါစေ" ဟုဆိုကာ ဆုတောင်းလိုက်၏။

မှာ့ခ်က "အခုလို ညနေမျိုးမှာသောက်ရတာ ဘာနှင့်မျှမတူအောင် ကောင်းတယ်ဗျာ။ မိတ်ဆွေတွေချည်းဆိုရင်ပေါ့လေ။ စိတ်ရွှင်လန်းစရာပေါ့။ ငြီးငွေ့စရာ နေ့စဉ်အလုပ် တွေကို မေ့ထားလို့ရတာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်၍ထိုင်လိုက်ပြီး မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရှေ့ပေးလို့မရဟန်မျိုးဖြင့် "ကျွန်မက ၉ နာရီ ပြန်ရမှာနော်။ ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်မ တခြားဘယ်ကိုမှ လမ်းထွက်လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ညတော့ မဖြစ်ဘူး" ဟု သတိပေးသလိုဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် "အေးပေါ့လေ။ နောက်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခါထက် ကံကောင်းမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ လူချင်းကလည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာကြမှာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ဤစကားကို အသေအချာစဉ်းစားကာ ပေါလ်နှင့် မှာ့ခ်တို့အား တစ်လှည့်စီစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

"ရှင်တို့ကြည့်ရတာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းတွေလို့ ဆိုရမှာပဲ။ တချို့ကတော့ အတင်းရောအမွှေရောပဲ" ဟုပြောပြီး ပေါလ်ဘက်သို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မဟုတ်ဘဲလှည့်ကြည့်ကာ "ရှင်နှင့်အတူ တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့ခဲ့ဖူးသလားလို့" ဟု မေးသည်။

ပေါလ်က "မတွေ့ဖူးဘူးခင်ဗျ" ဟုဖြေလိုက်၏။

မှာ့ခ်က သဘောကောင်းစွာရယ်လိုက်ပြီး "မတွေ့ဘူးတော့ သူ့အဖို့ပျော်စရာက ပိုများလာမှာပေါ့လေ" ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း အလွန်ဖျတ်လတ်သောသတိဖြင့် ဘတ်၏အကြွားအဝါကလေးများကို မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်, သူ့ ဟန်ထုတ်မှုကလေးများကို လေးစားဟန်ပြလိုက်သူသည် ပေါလောက်ကုန်းပေါ်ရှိ ရောမအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ အိမ်မှုထိန်းသိမ်းရသည့် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်လေဟန် ရှင်းလင်းပြနေသည်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ချီးမွမ်းဟန်ပြ

လိုက်နှင့် စကားအဆက်မပြတ်အောင် လေပင့်ပေးရလျက် ရှိလေသည်။ အတော်ကလေး သောက်မိသောအခါ ဘတ်မှာ နဂိုကထားလာခဲ့သည့်သတိများ လွတ်စပြုလာကာ သူ၏အထက်တန်းစားဟန်ပန်က ပိုကဲ၍လာတော့၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုယ်သူသနားလာကာ သူ၏မျက်လုံးကြောင်ကြောင်ကလေးထဲတွင် မျက်ရည်များပြည့်လာပြန်သည်။

"ရှင်တို့လို တကယ့်လူကြီးလူကောင်း ၂ ယောက်နှင့်တွေ့ရတာ ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ တချို့လူတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မပြောတော့ပါဘူးလေ။ ကျွန်မကလည်း တကယ့်အမျိုးကောင်း သမီးဆိုတော့ ကျွန်မ အခုပြောတာတွေဟာလည်း မပြောသင့်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မကလည်း တကယ်တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာရှင့်။ သိရဲ့လား။ ပညာသင် တော့လည်း ပြင်သစ် မယ်သီလရှင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပေါ့။ အိုလေ။ အဲဒီသီလရှင် ကျောင်းမှာက တိတ်ဆိတ်ပြီးငြိမ်သက်နေတာပဲပေါ့။ သီလရှင်တွေဟာလည်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်ပြီး၊ လက်သပ်မွေးထားကြတာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံးပါပဲရှင်။ သီလရှင်ဆရာတော်မကြီးကဆိုရင် ကျွန်မကို ဂရုစိုက်မဆုံးပါဘူး။ မနက်ဆို အိပ်ရာထဲမနက်စာပို့ပေးတာကအစ ညဝတ်အင်္ကျီစာနားတပ် တာအထိ အကုန်လုပ်ပေးတာ။ ကျွန်မကလည်း ပြင်သစ်သွေးစပ်တဲ့လူဆိုတော့ တခြားလူတွေနှင့်တော့ မတူဘူးပေါ့။ ကျွန်မသာ ကျွန်မအခွင့်အရေး အကုန်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိကြလို့နေမှာပေါ့လေ" ဟုပြောရင်းက ပေါလ်နှင့် မှာ့ခ်တို့၏မျက်နှာများကိုကြည့်လိုက်ပြီး "အံ့သြသွားကြသလား" ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါလ်က ခေါင်းကို လေးလေးပင်ယမ်းလိုက်ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား 'မြတ်စွာဘုရား။ တကယ့်ဝမ်းတွင်းပါ အလိမ်ပညာသည်ပါလား' ဟု အောက်မေ့နေမိလေ၏။

အမျိုးသမီးက ပေါလ်၏လက်မောင်းကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး "ရှင်ဟို့လေ ကျွန်မဘဝတွေ့ကြုံခဲ့ရတာကို သိစေချင်တယ်။ ကျွန်မအဖေက တပ်ထဲက၊ တပ်ထဲဆို ကယ်တင်ရေးတပ် မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်တပ်မတော်ထဲကပေါ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရှင့်။ အမေ့ကိုလည်းရိုက်နှက်၊ လူဆိုးပေါ့ရှင်။ အထူးသဖြင့် မူးပြီးပြန်လာတဲ့အခါပေါ့။ စနေနေ့ညမိုးချုပ်ချုပ်တို့ဘာတို့ပေါ့။ ကျွန်မ အိမ်ကထွက်ပြေးချင်နေတာ။ ကျွန်မက ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ချင်နေတာ။ အောက်ကလူတွေက ကိုယ့်ကိုမော့်ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်သြဘာပေးလို့ပေါ့လေ။ အိုရှင်၊ ကျွန်မအခါအခွင့်သာရခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲရှင်" ဟု ပြောနေပြန်သည်။

"မရတော့ဘူးလား" ဟု မှာ့ခ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးကခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်လာကြပြန်၏။

"တစ်ခုခုဖြစ်လို့ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း မှန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောတာပါ။ အမှန်ကလွဲလို့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ မခြွင်းမချန် မှန်တာကိုပြောတာပါ။ ဘုရားသခင်စောင်မတော်မူပါ။ အဲဒါအတွက် ဘာရလဲ။ သိလား။ ငွေကလေး အနည်းအကျဉ်းပါပဲ။ ဒါလည်း ၄-၅-၆ လဆို ကုန်တာပဲရှင့်"

"ပြောပါလားကွယ်။ ဒါဖြင့်"

လူဝီဇာက ပေါလ်အား ကြာမှုပါပါဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

"တယ်သိချင်ပါလား ကိုသိချင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မကလည်း ခင်ပါတယ်လေ။ ရှင့်ရှေ့မို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းမို့။ ပြီးတော့ ကြာလည်းကြာလှပါပြီ။ ဘယ်သူ့မှ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုလေဖြစ်ပုံက မှန်ရာပြော ချမ်းသာပါရစေ။ ကျွန်မမှာ တကယ်အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ခုကို လက်ထဲမှာကိုင်ထားတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဉပမာ ရှင် ဘိုင်စကယ်အစိမ်းဆိုတာမျိုး ကြားဖူးသလား"

"ဘိုင်စကယ်အစိမ်း"

"ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့။ အစိမ်းရောင်လွင်လွင်ကလေး" ဟု ဆိုကာ တခစ်ခစ်ရယ်လျက် "မြက်ခင်းလို စိမ်းစိမ်းပေါ့" ဟုပြောလိုက်၏။

"မကြားဖူးပါဘူး"

"တရားရုံးမှာတုန်းကလည်း အဲ့သလိုပဲ ပြောကြတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်က လူသတ်သမားဟာ အစိမ်းရောင်ဘိုင်စကယ်ကိုစီးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ကျမ်းကျိန်အစစ်ခံတော့ ရယ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်မက သူတို့တစ်တွေရယ်နေရာက ဝိုအောင် တောင်လုပ်နိုင်ပါရဲ့။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်တုန်းက လမ်းပေါ်မှာ အမြဲထွက်နေတာ။ ကျွန်မ ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းတွေအကြောင်း သိတာပေါ့"

လူဝီဇာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေစဉ် ပေါလ်က မယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး "ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ ထင်တယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

လူဝီဇာ မျက်နှာနီသွားပြီး "အံမယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို လိမ်တယ်၊ ညာတယ် မပြောပါနှင့်။ အဲဒီအချိန်က အယ်လဒန်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နံကောင်လို့ခေါ်တဲ့ အသင်းသားတွေနှင့်ဖွဲ့ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ကလပ်တစ်ခု ရှိတယ်ရှင့်။ ပြီးတော့ နံကောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသင်းသားတိုင်းရဲ့ဘိုင်စကယ်ကို အစိမ်းရောင် လွင်လွင် သုတ်ထားကြသတဲ့ရှင့်" ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က နာကျည်းဟန်ဖြင့် "ဒီလိုချည့်ပါပဲဗျာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို

တစ်ခုခုဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရပေမယ့် ကျေးဇူးတင်တော့ ခံရတာမဟုတ်ပါဘူး" ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။

"ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကို အသိအမှတ်ပြုရင်၊ နေရာမှန်ပေးရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်မတစ်သက် ဒီအိမ်ဖော်။ အဲလေ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ဖို့ မျှော်မှန်းတာမဟုတ်ဘူးရှင့်" ဟု အမျိုးသမီးက ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။

ပေါလ်က ဤနေရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာနေရမည်ကိုသိသော်လည်း မာ့ခ်က ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ရှေ့သို့ကုန်းကာ "ကျွန်တော်တို့ကို အားလုံးပြောပြပါလားဗျာ" ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပေါလ်လည်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မျက်နှာကိုငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဘတ်လည်း ဗူလျာအားလှမ်းကြည့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲကအရက်ကို အပြီးသတ်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

"အချိန်ကြည့်မိကြလား။ ကျွန်မ သွားရတော့မယ်"

ပေါလ်သည် သူ၏ဒေါသကိုဖုံးကွယ်လျက် အမျိုးသမီးအား ဖေးမကူညီပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ဆင်နားရွက်တံခါးမှထွက်ကာ စောင့်ရှောက်ရင်းလိုက်ခဲ့သည်။

"ဒီည တယ်သာယာတာပဲ" ဟုဆိုကာ ကြယ်များကိုမော့်ကြည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ခေတ္တမျှဆိုင်းငံ့နေပြီး အတန်ကြာမှ ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်နှင့် ပြုလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ဝင်းတံခါးအထိပဲနော်။ ဒါပဲ"

သူတို့သည် ကျောက်တုံးခင်းလမ်းများမှခွာ၍ ခြောက်သွေ့ပြီးလူရှင်းနေသော မြို့စွန်လမ်းများအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လူဝီဇာသည် ပေါလ်နှင့် မာ့ခ်တို့ ကြားမှ ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် လမ်းတည့်အောင်လျှောက်ရင်း လမ်းပြ၍လာခဲ့သည်။ ပေါလ်လည်း လူဝီဇာအား ရှေးကထက် ပို၍ဂရုစိုက်ကာ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ ပြောလာသည်။ မကြာမီပင် သူတို့သည် ထိပ်တိထားသော သစ်ပင်တန်း ၂ တန်းနှင့် ယင်းတို့အလွန်မှ ဝင်းကြီးခြံကြီး၏အလယ်က အုတ်ကြွပ်နီမိုးအိမ်များဆီသို့ သွားသော သစ်ပင်အုပ်လမ်းကျယ်ကြီးများအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အစွန်းမှအိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် လူဝီဇာဘက်က ရပ်လိုက်သည်။

"အဲဒီအိမ်ပဲရှင့်"

ပေါလ်က "လှလိုက်တဲ့အိမ်ကြီးဗျာ" ဟု ချီးမွမ်းလိုက်သည်။ လူဝီဇာက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်ကဲ့။ အောစ်ဝေါ့မိသားစုနှင့်နေတယ်လေ။ တကယ့်သိမ် မွေ့တဲ့လူတွေပါရှင်"

ပေါလ် "ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ကဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို နောက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ တွေ့ရမလား" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လူဝီဇာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသေးသော်လည်း ခဏမျှသာ။

"ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေရာ, ဒီအချိန်ပဲပေါ့"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့"

ပေါလ်က သူ၏ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး၏ရှေ့တံခါးပွင့်လာပြီး လူခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်သည် ဦးထုပ်မပါ လက်ထဲ၌လည်းစာအချို့ကိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုသောက်လျက် ထွက်လာသည်။ သူသည် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖွင့်၍ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်ရှိ စာတိုက်ပုံးတွင် စာသွားထည့်ရန်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ စိတ်ကောင်းရှိပုံရသော အတွေးသမားအသွင်အပြင်ရှိပြီး သူ၏ဆံပင်များမှာ ငွေရောင်ဖြူလွှနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ပေါလ်တို့အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း လူဝီဇာအားမြင်သွားကာ ချိုသာသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

လူဝီဇာက ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အသံမှာ စောစောကလေးနှင့် လုံးဝမတူဘဲ အလွန်ကျိုးနွံသည့်လေသံ ဖြစ်နေလေရာ ရယ်စရာကောင်းသလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူကြီးဖြတ်သွား၍ လေထဲ၌ သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ရနံ့သာ ကြိုင်လှိုင်၍ကျန်ရစ်သောအခါ လူဝီဇာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် သူ့အဖော် ၂ ယောက်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အဝင်လမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားကာ လက်ဝဲဘက်မှ အိမ်တေးကိုပတ်၍ ဝင်သွားလေတော့ရာ ပန်းရုံများအကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ မာ့ခ်နှင့်ပေါလ်တို့လည်း လှည့်ထွက်သွားကြသောအခါ အိမ်ကြီး၏နောက်ဖေးတံခါး ဒိုင်းခနဲပိတ်သံ ကြားလိုက်ကြရ၏။

သစ်ပင်အုပ်သည့်လမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ လျှောက်၍ပြန်ခဲ့ကြတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ၅ မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မာ့ခ်ဗူလျာက တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့် "စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ သူကပြောတော့မယ်လုပ်နေမှ ကျွန်တော် ဝင်ထောက်လိုက်လို့ တစ်ခါတည်း ပိတ်သွားတာ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်က တစ်ခုခု စူးစူးရှရှမပြောလိုက်မိရန် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို စေ့နေအောင် ပိတ်ထားလိုက်ရလေ၏။

အခန်း – ၁၃

ပေါလ် သူ၏အထပ်ခိုးခန်းကလေးသို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ၁၀ နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်၏။ သူ အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ၏ဘီးတပ်ကုတင်ပုကလေးနှင့် ခနော်ခနဲ့မျက်နှာသစ်ကန်ကလေးအကြား ရသမျှနေရာကလေး၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း သူနှင့်အခန်းနီးချင်းတို့ထံမှ ညည်ကြားရတတ်သောအသံများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ရှိ၏။ သူ့အောက်ထပ်က ဖာရစီဆေးကျောင်းသားသည် သူ၏ရေဒီယိုကိုကလိလျက်, တစ်ဘက်ခန်းကစာရင်းကိုင်စာရေးကလေး ဂျိမ်းစ်ကရှောကက်က ဖိနပ်ဆေးတိုက်ရင်း ပျင်းပျင်းရိရိလေချွန်လျက်, ပင်စင်စား ဘီးလစ်စာရေး မစ္စတာဂါဗင်သည် သူ၏မျက်နှာသစ်ခွက်ကိုရေဖြည့်ရန် လှေကားကို တကျွိကျွိမြည်အောင်ဆင်းသွားလျက်, ပေါလ်မှာ ညနေကသူကြုံခဲ့ရသည့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာများနှင့် နပန်းလုံးလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ အဝတ်လဲကာ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်၍ လှဲလိုက်၏။ သူ့မှာ ဗွေးတောစရာတွေက ခေါင်းထဲတွင် ပလုံစီထနေပြီး လုပ်စရာအလုပ်များအတွက် ပိတ်တက်ကြွလျက်ရှိလေရာ တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိလေသည်။ နံနက်အရုဏ်တက်၍ လင်းရောင်ခြည်မျှင်ကလေးများသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့သမ်း၍ အိပ်ခန်းပြူတင်းမှန်ညစ်ညစ်များမှ စိမ့်ဝင်လာသောအခါ သူ့မှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ဘိုနန်းဇာစတိုးတွင် သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ပင်ပန်း၍နေခဲ့သည်။ လီနာအန်ဒါဆန်က စားသောက်ဆိုင်ဘက်မှ သူ့အတွက် နေ့လယ်စာယူလာတော့ သူက ခါတိုင်းလို အားရပါးရမစားသည်ကို လီနာက သတိပြုမိပြီး သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သလို တည်ငြိမ်စွာ "ဝက်ပေါင်ခြောက် မကြိုက်ဘူးလား" ဟု မေးသည်။

ပေါလ်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ငေးနေရာမှ သတိရကာမော့်ကြည့်လိုက်ပြီး အားယူ၍ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့သာ သိပ် ဆာမနေလို့" ဟု ပြန်ပြောပြီး "မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းလွန်းပါတယ်။ ဟဲရစ်က နေ့လယ်စာ ရမယ်လို့သာ ပြောတာ။ တကယ်တော့ မင်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ပေးမှဖြစ်တာ" ဟုဆိုလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါက နေ့လယ်စာအစစ်မှ မဟုတ်တာဘဲရှင့်။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လောက်နှင့် ဘယ်သူ ဝပါ့မလဲရှင်။ ညနေစာတော့ စားသေးတာပဲမဟုတ်လား"

ပေါလ်က မငြင်း။ သူ့မှာ တွေးတောစရာတွေ တစ်ပြုံကြီးရှိရာက လီနာက ယခုလိုလာရပ်ပြီး သူ့အားစကားပြောနေသည်ကို သဘောကျမိလေသည်။ သူပြောနေပုံမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆမဟုတ်။ စိတ်ထဲကမပါသော်လည်း ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပြောနေရသလိုပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ပေါလ်အား စကားမပြောဘဲ သူ့အား စိုက်စိုက်ကြည့်နေတတ်သဖြင့် ကြာတော့ ရင်းနှီးမှုရသွားသလိုရှိသဖြင့် သူကစ၍ စကားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖော်ကင်းမဲ့သည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိကြပြီး ဘဝတူချင်းရင်းနှီးမှုဖြင့် စကားပြောခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

"ရှင် တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်။ မင်းကော"

"ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ အင်မတန်ကံကောင်းပါတယ်" ဟုဆိုကာ ကြွားဝါသည့်အရိပ်ရောင်ကလေးများ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့သမ်းလာပြီး "ကုန်စျေးလမ်း ကုန်းမြင့်ပေါ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ အခန်း ၂ ခန်းနှင့် အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခု ရထားတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဒါဆို မင်းဟာ အတော့်ကိုတာဝန်ကြီးတာပဲ"

လီနာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။ သူ၏ညိုမှောင်သောမျက်လုံးတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသောဘဝ၏အဆုံးအရှုံးကို ဖော်ပြလျက်ရှိဟန်တူသည်။

"ရပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တာပဲ။ ညစာထမင်းစားပွဲကြီးတွေ ဘာတွေရှိရင် ကျွန်မ ထွက်ထွက်အလုပ်လုပ်တာပဲ။ အခကောင်းကောင်း ရတယ်ရှင့်"

ပေါလ်က "မင်း တခြားလူတွေလို ကပွဲတို့, ရုပ်ရှင်တို့ဘာတို့ မသွားဘူးလား" ဟု စပ်စုလိုက်သည်။

လီနာက ဆက်ခနဲ ပခုံးချီလိုက်ပြီး "ဟင့်အင်း။ အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသွားဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

လီနာသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ အမှတ်မထင်ငေးလျက်ရပ်နေပြီး ပေါလ်သောက်ပြီးသွားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူကာ မပြုံးချင်ပြုံးချင် လျော့ရဲရဲပြုံးပြလျက် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ပေါလ်နှင့်လီနာ စကားရပ်ပြောနေသည်ကို ဆိုင်ထဲရှိ မျက်စိစူးရှသော အခြားမိန်းကလေးများက သတိထား၍ကြည့်နေကြသည်။ အလုပ်ပါးချိန်လည်းဖြစ်သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လီနာပြန်လာသောအခါ နန်စီဝီလဆင်ဒ်ဆိုသော

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အနီးကအဖော်မိန်းကလေးအား တံတောင်နှင့်တွက်လိုက်သည်။ သူ၏ဝတ်စုံကို ခါးပတ်အနီပြောင်, ဇာကွက်ခြေအိတ်, ကြယ်သီးတပ် ရှက်ဖျင်အုပ်ဖိနပ်တို့ဖြင့် လှလှပပဝတ်ဆင်တတ်သော ကုန်စျေးလမ်းသူ ခပ်လည်လည်ထဲကဖြစ်၏။

သူက ခေါင်းကို မသိမသာငဲ့လိုက်ပြီး "တွေ့လားအေ့ မစ္စအင်ဒါဆန်တို့တော့ ဒီနေ့ ဂီတသင်တန်းအရှည်ကြီး တက်နေပါပေါ့လား" ဟု အသံနေအသံထားဖြင့်ဆိုလိုက်၏။

ဒုတိယမိန်းကလေးက "တယ့်နယ် တူနယ် တယ်" ဟု အသံနေအသံထားဖြင့်ဆိုလိုက်၏။

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း "လီနာရေ။ ညည့်စန္ဒယားကြီး ကြိုးညှိနိုင်းနေတာလားဟေ့" ဟု ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်နောက်သည်။

ထိုနောက် သူတို့ တခစ်ခစ်နှင့်ရယ်ကြပြီး နန်စီဝီလဆန်က သူ့ထက်ကဲပြက်လုံးထုတ်ရန် အားထုတ်သည့်အနေဖြင့် "လီနာရေ သတိထားဟဲ့။ တစ်ခါသေဖူးရင် ပျဉ်ဖိုးတော့နားလည်မှ" ဟု ချိုသာစွာဆိုလိုက်သည်။

အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မိန်းကလေးများ ကိုယ့်အလုပ်ခွင် ကိုယ်ပြန်ငင်သွားကြပြီး အတော်များများက နန်စီအား မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ပြောနေကြသည်ကို ကြားဟန်လက္ခဏာမပြသော လီနာကမူ သူ၏စာရင်းများကိုယူကာ ပေါင်းနေလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖော်များက ဘယ်လိုပင်စစ သဘောကောင်းစွာ ပြန်လည်ချေပတတ်သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါလိမ့်မှဟု ပေါလ်၏စိတ်ထဲတွင် သိချင်မိသော်လည်း မကြာမီပင် မေ့ပျောက်သွားသည်။ သူ့မှာ လူဝီဇာဘတ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရန်မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ တကယ်စိတ်ဝင်စား၍မရနိုင်အောင်ပင် စိတ်ထဲက မငြိမ်မသက်ဖြစ်တိုင်း တစ်ပတ်ဆိုသည့်အချိန်ကုန်လွန်အောင် လက်ချိုးရေတွက်ရလျက်ရှိပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် မောင်းတင်ထားသော ပေါလ်၏စိတ်တို့သည် မကြာမီတွေ့ရတော့မည့် လူပ်ရှားမှုကုန်လွန်ခဲ့ပြီး မွှခ်ဗူလျာနှင့် ၇ နာရီတွင် ဘိုနန်စာရေး၌တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း အလုပ်ပိတ်ချိန်တွင် အစောဆုံးထွက်သူများနှင့် ရောနှော၍ထွက်ခဲ့၏။ မွှခ်ဗူလျာ မရောက်သေးသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အောက်သို့သွား၍ရပ်ကာ လမ်း၏အထက်, အောက်ထိပ်ဘက်တို့သို့ တမျှော်မျှော် စောင့်လေ၏။ အခြားအလုပ်သမားများလည်း တစ်ယောက်ချင်း, တချို့အတွဲနှင့် လက်မောင်းချင်းချိတ်ကာ စကားတပြောပြောနှင့်, တချို့ တရုတ်ကတ်တစ်ဝက်ပိတ် ဆိုင်တံခါးမှ ထွက်လာကြသည်။ လူတန်းကြီး၏နောက်ဆုံးလောက်ဆီတွင် လီနာ သည် အသစ်ရောင်လုံးဝမရှိတော့သော ဦးထုပ်ပျော့အညိုကလေးကို သူ၏တောက်ပ သော ဆံပင်များပေါ်သို့အုပ်လျက် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်၍ တစ် ယောက်တည်း ထွက်လာလေသည်။ သူ၏အဝတ်အစားများမှာ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏လက်များကို မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့နှိုက်လျက် ထွက်လာသောအခါ ရင်အုံဖြိုးဖြိုး နှင့် အဆစ်အချိုးကျနလှသော သူ၏ကိုယ်ကာယအလှမှာ ကျက်သရေရှိ၍ကြည့်စရာ ကောင်းလှပေသည်။ ပေါလ်က ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လီနာသည် ရတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်အား လက်ပြလိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရပြီး လူအုပ်ထဲမှ အထုပ်အပိုး များသယ်လာသည့် ပုပုတုတ်တုတ် အမျိုးသမီးခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ထိုမိန်းမကြီးက လီနာအား ချစ်ခင်စွာနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကုန်ဈေးလမ်းဆုံးဆီသို့ သူတို့အတူတကွ လျှောက်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ခေတ္တမျှသာမြင်လိုက်ရသော ဤမြင်ကွင်းသည် ပေါလ်၏ဘဝင်ကို ချမ်းမြေ့ စေလေသည်။ သို့သော သူ၏နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ၇ နာရီနှင့် မိနစ် ၂၀ ရှိပြီကို တွေ့ရ၏။ 'မာ့ခ်ဗူလျာ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေပါလိမ့်'။ လမ်း အထက်, အောက် တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မာ့ခ်ဗူလျာအလာကို ဆက်လက်စောင့် ရင်းက စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်လာသည်။ ၇ နာရီခွဲ၍လည်း မာ့ခ်ဗူလျာက ပေါ်မလာ သဖြင့် စိတ်မရှည်စရာတွင် ပူပန်စရာဆင့်လာပြီး နာရီကို တစ်မိနစ်တစ်ခါလောက် ကြည့်မိ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စာကြည့် တိုက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်အတွင်း သူရောက်သွားပြီး မာ့ခ်အား အလုပ်စားပွဲ၌ပင် တွေ့ရလေသည်။

ပေါလ်က အရေးတကြီးပင် "ဟေး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား မလိုက် ဘူးလား" ဟုမေးလိုက်၏။

မာ့ခ်ဗူလျာလည်း ပေါလ်ကိုမြင်လိုက်လျှင် သိသိသာသာတွန့်ဆုတ်သွား သည်။ သူသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီး နောက်သို့ အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့် လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

"ကျွန်တော် အလုပ်ရှိနေတယ်ဗျ။ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး"

ပေါလ်က မာ့ခ်အား အံ့အားသင့်လျက် ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူ၏ လေသံ, သူ၏အမူအရာနှင့် သူ၏မျက်နှာထားတို့သည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူ၏ ပင်ကိုပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာနေတတ်သော ဟန်ပန်အမူအရာများမရှိတော့။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသလို မျက်လုံးများကလည်း စာကြည့်တိုက်အခန်းအတွင်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

မာ့ခ်ဗူလျာက "တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ" ဟုရေရွတ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အနီးသို့ ကပ်လာကာ အရေးတကြီးခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် "ခင်ဗျားကို စကားဖျက်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အမှန်က ကျွန်တော် မစဉ်းမစားနှင့် အပျော်သဘော ဝင်ပြီးလုပ်ခဲ့မိတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ ထင်သလောက် ပျော်စရာမကောင်းလှဘူး" ဟု ဆိုသည်။

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲဗျ"

မာ့ခ်က လေသံကိုပို၍နှိမ့်ကာ "ကျွန်တော် ပြောလို့မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း ဒါကို ရပ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အတည်ပြောတာပါ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီလောက်တည်တည် တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါ ဘူး။ တကယ်ပါ" ဟု ပြောပြန်သည်။

အသက်ရှူသံပင်ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပေါလ်က "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လာတော့တွေ့ပါဦးမယ်လေ" ဟု ဖြည်းညင်းစွာပြောလိုက်၏။

မာ့ခ်က မျက်နှာလွှဲ၍ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး "ကျွန်တော့်အလုပ်ကို မြို့ပြင်ဘက် ပြောင်းလိုက်ပြီ။ ရက်တဝုဒ်ဆိုတဲ့နေရာက စာကြည့်တိုက်ကိုသွားရမယ်။ ဒီတစ်ပတ် ကုန်ရင် သွားရမယ်" ဟု လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့်ပြောလိုက်၏။

အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍သွားပြန်သည်။ ပေါလ်လည်း အခြေအနေကိုရိပ်စားမိကာ ပင့်သက်တစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းရှိုက်၍ထုတ်လိုက်၏။ တကယ်ဆိုသော် သူသည် မာ့ခ်၏ပူးပေါင်းကူညီမှုကို သိပ်အားထားခဲ့ရသည် ဘာ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့မည်။ ယခု မာ့ခ်ဗူလျာ တပ်ဦးပြောင်းသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူလည်း မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ရမည့် မမြင်နိုင်သော အမှောင်ထုအန္တရာယ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အနံ့ရကာ သူ၏စိတ်ဓာတ်များ ပါ ရုတ်တရက်ပြိုဆင်းသွားသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာ သူ့နှုတ်ဖျားအထိ တက်လာကြ၏။ သို့သော် မာ့ခ်ဗူ လျာမှာ သူနှင့် စကားပြောနေရသည်ကိုပင် ကြောက်လှပြီဖြစ်၍ သွားစေချင်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူလည်း လက်ကမ်းပေးလိုက်ကာ "ခင်ဗျားကို ဇရုတ်သုက္ခထဲဆွဲသွင်းမိ တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလုပ်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ကဲ။ သွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်တော့၏။

ထိုနောက် သူလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ စာကြည့်တိုက်ထဲမှထွက်၍ အနီးဆုံး လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရုံသို့ လာခဲ့၏။ အချိန်မီပါလိမ့်ဦးမည်။ ကြေးကြိုးနှင့် ဆွဲထားသည့် အနားခွေလိပ်နေသော တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲတွင် အရေးတကြီး လက်ညိုးထောက်၍လိုက်ရှာတော့ သူလိုသောနံပတ်ကိုတွေ့ပြီး ပိုက်ဆံပြား ၂ ပြားကို အပေါက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းသည် မပြီးနိုင်အဆုံးမြည်နေပြီးမှ တစ်ဘက်ကထူးသံ ကြားရ၏။

“ရှိုင်ငယ်ယယ်အုတ်စ်ကလာ ခင်ဗျား”

“ရှိုင်ငယ်ယယ်အုတ်ခ်က ဂျက် စကားပြောနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ယခင်တစ်ပတ်က သူတို့စားပွဲကိုစောင့်သော စားပွဲထိုး၏အသံကို သူမှတ်မိသည်။

“မစ္စလူဝီဇာဘတ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် စကားပြောနေပါတယ်။ သူ့ကို ဒီနေ့ည ၇ နာရီမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်။ သူ့ကိုပြောပေးပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် နောက်ကျနေလို့ – လို့။ အခုပဲလာနေပြီ။ စောင့်ပါလို့”

စားပွဲထိုးက “မစ္စဘတ် ဒီမှာမရှိပါဘူးခင်ဗျ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ညနေ သူ မလာဘူးလား”

“ခါတိုင်းလိုပဲ လာပြီး နာရီဝက်လောက်နေပါတယ်။ ၈ နာရီလောက်က ပြန်ထွက်သွားပါတယ်ခင်ဗျ”

ပေါလ်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချိတ်တွင်ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ခဏမျှ စဉ်းစားကာ တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၃ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် သူသည် ပန်းခြံသို့ရောက်ကာ မာတ်ရထားတစ်စီးကိုတက်စီး၍ ပေါလောက်ကုန်းဆီသို့ တန်းလာခဲ့၏။ ထိုကုန်းပေါ်မှ အစွန်ဆုံးအိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏နာရီက ၈ နာရီခွဲကိုပြလျက်ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ မှောင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အပေါ်ထပ် ဘေးပြူတင်းတစ်ခုတွင် မီးရောင်မြင်ရ၏။ ပေါလ်လည်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ အဝင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုနောက် သူ့စိတ်ကိုသူတင်းကာ ဘေးဘက်သို့ပတ်၍လျှောက်သွားပြီး နောက်ဖေးတံခါးတစ်ခုကို ခေါက်လိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိမ်ထဲက ခွေးဟောင်သံကြားရပြီး အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသူ၏အဝတ်နက်ကိုဝတ်ထားသည့် အသက် ၅၀ ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဣန္ဒြေရရအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တံခါးကိုလာ၍

ဖွင့်သည်။

“ကျွန်တော် မစ္စလူဝီဇာဘတ်ကို တွေ့နိုင်မလားလို့ပါ ခင်ဗျာ။ တစ်ဆိတ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ပေါလ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး တက်အိပ်နေတယ်”

ပေါလ်က “ခဏလောက်ဆင်းလာပါလို့ ပြောပေးပါလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့မိတ်ဆွေပါ” ဟု ဖွတ်အတင်းပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြကာ “ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေဟာ ဒီအထိ လိုက်မလာရပါဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့စည်းကမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဝမ်းနည်းကြောင်းထပ်မံပြောကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ပေါလ်လည်း စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် သူ အရှုံးမပေးသေးဘဲ လူဝီဇာကို မဖြစ်, ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့်တွေ့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။

ညသည် ကြည်လင်အေးမြလျက်။ ကြယ်များ တလက်လက်တောက်ကာ တစ်လောကလုံး မှုန်ဝါးဝါးလင်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ကြည်လင်လျက် နှင်းစက်များခဲမည့်နိမိတ်အဖြစ် သစ်ရွက်များကြွေထားလေရာ ပေါလ် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်၍လာခဲ့ရာတွင် ခြေလှမ်းတိုင်းခြေလှမ်းတိုင်း သစ်ရွက်သံတချွတ်ချွတ်မြည်မြည်လျက်ရှိလေ၏။ ဤနေရာတွင် မီးလင်းနေသောပြူတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ညအလှကိုကြည့်ဖို့လားတော့ မသိ။ ခန်းဆီးများပိတ်မထားသဖြင့် အတွင်းကလူများကို မြင်နေရသည်။ တစ်ယောက်မှာ ယခင်တစ်ပတ်က စာထွက်ထည့်စဉ် သူမြင်ဖူးလိုက်သည့် အိမ်ရှင်လူကြီးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် သဘောကောင်းပုံရသော သူ၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ နောက်တစ်စုံတွဲမှာ ဧည့်သည်များ ဖြစ်ကြဟန်တူပေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဣန္ဒြေရရတန်ဆာဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အားလုံး ညနေအပြင်ထွက်သည့်အခါ ဝတ်သည့် ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဖြစ်၏။

ပေါလ်လည်း ပန်းရုံများကိုကွယ်ကာ သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ကျက်သရေရှိလှ, ခံ့ညားလှပေသည်။ သူ၏ရင်တွင်း၌ စစ်ခင်းလျက်ရှိသော ရင်နာရသည့် ဒေါသမျှအညစ်အကြေးတို့နှင့်ကား ကွာခြားဝေးလံလှပေးသည်။ သူတို့၏ဘေးတွင် ဖဲကစားသည့်စားပွဲတစ်ခုလည်း ချထား၏။ သူတို့ စကားပြောလိုက်ကြ, ရယ်လိုက်ကြနှင့် အေးအေးလူလူလုပ်နေကြပုံကိုထောက်သော် အတော်ကြီးချုပ်မှ ပြီးကြမည့်လက္ခဏာရှိပေရာ ပေါလ်လည်း အတော်ကြာအောင်ပင်စောင့်ရပေတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချ၍ထားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့သော် အမှောင်ရိပ်ဆီမှ ရုတ်တရက် လေးလံသောခြေသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ချာခနဲလှည့်လိုက်တော့ သူသည် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်သား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခန်း – ၁၄

"မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ပုလိပ်အရာရှိကမေးလိုက်သောအခါ ပေါလ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားသည်။ တစ်ခဏသော် သူထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းထားလိုက်သည်။

"အိမ်ထဲကလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့"

"အိမ်ထဲကလူကိုတွေ့ချင်တာ ဒီကိုလာရသလားကွ။ အမှောင်ထဲက ချုံတွေကြားမှာ ပုန်းပြီးလာသလား"

"ကျွန်တော်ပုန်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွ။ မင်း ပုန်းနေတာပါ။ မင်း ဒီကိုရောက်လာကတည်းက ငါကြည့်နေတာ။ အကြံနှင့်ချောင်းနေတာလို့ ခေါ်တယ်ကွ"

ပေါလ်က "ဟာ၊ ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ တစ်ဆိတ် နားထောင်ပါဦးခင်ဗျာ" ဟုငြင်းဆိုသည်။

ပုလိပ်အရာရှိက "ရှင်းပြစရာရှိ ဌာနရောက်မှ ဌာနပိုင်ကြီးဆီမှာ ရှင်းကွ" ဟုဆိုကာ "မင်း အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့" ဟုခေါ်လေ၏။

ပေါလ်လည်း သူ့ရှေ့က တင်းမာခက်ထရော်သောမျက်နှာဖြင့် ယူနီဖောင်းဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အဆိုးတကာ့အဆိုးဆုံးအဖြစ်နှင့်မှ ကြုံရလေသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ အဖမ်းခံလိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိတော့။ သူသည် ပုလိပ်အရာရှိဘေးသို့ဝင်ကာ သူနှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်စွာလျှောက်၍ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

မီးများထိန်ထိန်ထွန်းထားပြီး လူသွားလူလာစည်ကားလှသည့် မြို့လယ်လမ်းများအတိုင်း အဝေးကြီးလျှောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့အား အနီးအနားပုလိပ်ဌာနတစ်ခုခုသို့

ခေါ်သွားခြင်းမဟုတ်သည်ကို ပေါလ် ထူးထူးခြားခြားသတိထားမိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ၄ ထောင့်မီးအိမ်ပြာထွန်းညှိထားသည့် ခုံးပေါက်အောက်မှဖြတ်ကာ ဧည့်တလေပုလိပ်ဌာနချုပ်၏အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဤအခန်းကား မီးထိန်ထိန်လင်းအောင်ထွန်းထားသည့်, ဘာအဆောင်အယောင်မျှမရှိသော အခန်းကျဉ်းကလေးဖြစ်ပြီး သံတိုင်စိုက်ပြူတင်းပေါက်တစ်ခုနှင့် တံခါး ၂ ပေါက်။ တစ်ပေါက်တွင် ၄ ထောင့်ပေါက်ငယ်ဖြင့်။ နံရံတွင် ခုံတန်းရှည် ၂ ခုကပ်ထားသည်။ စားပွဲခုံမြင့်တစ်ခုတွင်ရပ်ကာ ကျူးနှစ်အကျီလည်ပင်းသီးပြုတ်လျက် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် ကော်ပီစာအုပ်တွင် ကြိုးစားပမ်းစား စာရေးနေသကဲ့သို့ရေးလျက်ရှိသူ တောင့်တောင့်တင်းတင်းမျက်နှာနီနီနှင့် လူကြီးကား သူ၏အမှုတွဲဖိုင်ပေါ်တွင်ရေးထားသည့် အမည်အရဆိုလျှင် ပုလိပ်စာရေးကြီး ဂျပ်ပေတည်း။ သူကား လူပုံ ထုံထိုင်းထိုင်းနှင့်။ တောပိုင်းကထမင်းဆိုင်ရှင်လို ခေါင်းပြားပြားကြီးတွင် ဆံပင်ခပ်ပါးပါးကိုနောက်သို့ပင့်၍ဖြီးကာ ခွဲထားသဖြင့် အုပ်ဆောင်းစိမ်း အုပ်ထားသည့်လျှပ်စစ်မီးရောင်တွင် သူ့ဆံပင်များမှာ ပြောင်နေ၏။

သူသည် ပေါလ်အား ၅ မိနစ်မျှစောင့်ဆိုင်းစေလျက် သူ့စာကိုအပြီးသတ်ကျေနပ်အောင်ရေးပြီးမှ မော်ကြည့်ကာ စာမျက်နှာလှန်လိုက်ပြီးမှ "ကဲ။ ဆိုစမ်း။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ" ဟု မေးလိုက်၏။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း စက်ရုပ်ကဲ့သို့ အလုပ်တာဝန်ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း ကာင်စွယ်ကလေးကို သပ်ကာသပ်ကာ ပေါလ်အားလည်း တစေ့တစောင်းလှမ်း၍လှမ်း၍ကြည့်ကာနှင့် သူ့တပည့်ကပြောပြနေသော အသေးစိတ်အချက်အလက်များကို လိုက်၍ရေးမှတ်နေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခုံတန်းလျားဆီသို့ ခဲတံအမြီးပိုင်းနှင့် ညွှန်ပြရင်း "မင်းကြီးက မင့်ကိုတွေ့ချင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒီအနားမှာ ထိုင်စောင့်နေဦး" ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အား ဖမ်းလာခဲ့သည်မှာ ရှောင်တခင်မဟုတ်ဘဲ သူ ဤနေရာသို့ရောက်လာခြင်းသည် ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော အစီအစဉ်တစ်ခု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သည်ဟူ၍ သဘောပေါက်ရလေတော့၏။ သူသည် ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်တွင် နာရီဝက်ခန့်ထိုင်စောင့်ရသည်။ ထိုအတောအတွင်း သဘော်သား ၂ ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့အား ဖမ်းခေါ်လာ၏။ သဘော်သား ၂ ယောက်စလုံးမှာ မူးနေကြပြီး တစ်မြို့လုံးရှိသည့် လမ်းဘေးရေမြောင်းများတွင် လူးလာကြဟန်တူ၏။ အမျိုးသမီးကား မျက်နှာမာကျစ်ကျစ်နှင့် ဦးထုပ်ငှက်ရိုးများကပိုကရိုဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးနှင့် လမ်းပေါ်က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မြို့ဆွယ်မှုဖြင့်ဖမ်းလာသည် ဆို၏။ သူတို့ ၃ ယောက်စလုံးအား ၄ ထောင့်ပေါက်ကျဉ်းကလေးနှင့်တံခါးပေါက်မှနေ၍ ခေါ်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ပိုးသတ်

www.burmeseclassic.com

ဆေးများဖျန်းထားသည့်အထဲက သိုးချင့်ချင့်လူ့အညစ်အကြေးအနံ့များ ထွက်လာ၏။

နောက်ဆုံး ပေါလ်အား စာခင်ကြီး ဂျက်က လက်ပြ၍ခေါ်လိုက်သည်။ သူလည်း ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းကြားလမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လက်ယာဘက်သို့ ဂျပ်၏နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ထို့နောက် သင်္ကေတလက်စအုပ်ထားသော တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်၍ဝင်လိုက်သောအခါ သူတို့သည် သားရေအုပ်ကုလားထိုင်ကြီးများ၊ မဟော်ဂနီစားပွဲကြီးတစ်လုံး၊ ဆုရုပ်ဖလားများထည့်ထားသော မှန်ဘီရိုကြီးတစ်ခုတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ အတော်အတန်မှေ့လျော်တွယ်ရှိသော ရုံးခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ နံရံများပေါ်တွင်ကား ဘောင်သွင်း၍ချိတ်ထားသော ပုလိပ်အဖွဲ့နှစ်ပတ်လည် လူစုဓာတ်ပုံများ၊ ဘောလုံးနှင့် အားကစားအသင်းများ၏ လူစုဓာတ်ပုံများအပြင် ရှေးကပုလိပ်များသုံးခဲ့သည့် နံပတ်တုတ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း မှန်သေတ္တာတစ်ခု၌ စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာပြသထားသည်။ ကြမ်းပြင်ကိုကား အနီရောင်ကော်ဇောအထူကြီး ခင်းထားလေသည်။

အခန်းက မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိလှသလောက် ပေါလ်က မမွေ့လျော်နိုင်ချေ။ သူ၏စိတ်အာရုံကို စားပွဲနောက်၌ထိုင်လျက်ရှိသော လူကြီး၏အပေါ်တွင် စူး၍တင်ထားမိလေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမြင်ဖူးထားပြီးဖြစ်၍ သူမှတ်မိနေလေရာ၊ သူသည် ဝေါ့တလေပုလိပ်မင်းကြီး အဒမ်ဒေး၏ရှေ့သို့ရောက်နေကြောင်း သိရလေ၏။

"ထိုင်။ လူကလေး။ အဲဒီမှ ထိုင်။ အဲဒီကုလားထိုင် ထိုင်လို့ကောင်းပါတယ်ကွယ့်"

မမျှော်လင့်သောခင်မင်ရင်းနှီးမှုနှင့် တည်ငြိမ်သောအသံကိုကြားလိုက်ရတော့ ပေါလ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားမတတ် အံ့အားသင့်ရ၏။ သူသည် စားပွဲရှေ့က သားရေအုပ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ အိခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများကိုကား ဒေးထံမှ ခွာ၍ မရနိုင်ချေ။

ပုလိပ်မင်းကြီးကား ၅၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာစွမ်းပကား အကြီးမားဆုံးအချိန် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူကား ကြီးမားသောခန္ဓာကြီးတွင် တုတ်ခိုင်သောလည်တိုင်နှင့် သာမန်လူတစ်ယောက်၏ပေါင်လုံးလောက်တုတ်သည့် လက်မောင်းအိုးကြီးများရှိသူ ဖြစ်၏။ သူ့ခန္ဓာက တုတ်ခိုင်သလောက် အဆီပြင်မရှိ။ ပကတိအရိုးနှင့်အကြောများချည်းဖြစ်ပြီး နဖူးမှမေးရိုးဆီအထိ ခပ်စောင်းစောင်းကျနေသော မျက်နှာအနေအထားမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခံ့ညားထည်ဝါလှသည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သူ၏နဖူးပြင်မှာ ကျယ်ပြန့်၍ ဉာဏ်ရှိသူ၏အသွင်အပြင် ဆောင်လျက်၊ သူ၏မေးစေ့မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပမာ ထင်းမာခတ်ထန်လှပေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများကား ရေခဲတုံးများပမာပြာလွှဲတောက်ပ၍ နေပေသည်။

"ကျုပ် မင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာ အတော်ကြာပြီလူကလေး" ဟု ဒေးက တည်ငြိမ်စွာပင် စဉ်းစဉ်းစားစား စကားဆက်ပြောသည်။

"အခု မင်း ကျုပ်ရှေ့ရောက်လာတာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ်"

ပေါလ်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှုမလုပ်ရပါလားခင်ဗျား"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်လေ။ ဒါကို နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ ကျုပ် မင့်ကို ပထမဦးဆုံးနားလည်စေချင်တာကတော့ မင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာပါ။ မင်းအကြောင်းအားလုံး ကျုပ်သိထားတယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဝေါ့တလေဟာ မင့်အဖို့ ဧရာမမြို့ကြီးလို့ထင်ရပေမယ့် ကျုပ်အဖို့တော့ ရွာကလေးတစ်ရွာလောက်ရှိတာပဲ။ ဒီမြို့ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်အားလုံး သိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးလိုလို ကျုပ် ကြားရသိရတာပါပဲ။ ဒါက ကျုပ်အလုပ်ပဲ။ မင်းရောက်လာပြီး မကြာခင်ပဲ မင့်အကြောင်း ကျုပ်ဆီ သတင်းရောက်လာတာပဲ"

သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ယွန်းသေတ္တာငယ်မှ ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး "ဘဲလဖတ်က မင့်လူတွေက မင့်ကိုတွေ့အောင်ရှာဖွေပြီး ဘေးကင်းအောင်စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ ကျုပ်ဆီကို လှမ်းပြီးတောင်းပန်တဲ့ ကြေးနန်းလေ။ မင်း ဘယ်မှာတည်းဘယ်၊ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကအစ မင်းလုပ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို ကျုပ်သိတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုလိပ်မင်းကြီး ကော်ဖတ်မျဉ်းလုံးတစ်ခုကိုကောက်ယူလိုက်ကာ သူ၏ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောလက်ကြီးများတွင် လှိမ့်၍ကစားရင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလိုလုပ်နေ၏။ ဤလက်ကြီးများဖြင့်ပင် ငယ်စဉ်အခါက သူ့အားအံတုသူများကို အလဲထိုးခဲ့ဖူးပေသည်။

"ဒီမှာကွယ့် လူကလေးရဲ့။ မင့်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အတော်ကလေးသိပါတယ်။ မင့်မှာ မုန်းတီးစိတ်တွေနှင့် အပြည့်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ မင့်အဖေကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းထောင်ချလိုက်တဲ့ လူ။ ကြိုးစင်ပေါ်တောင် တင်တော့မယ်လိုလုပ်တဲ့လူပေါ့။ ဒါက မင့်ဘက်ကနေပြီး မြင်တဲ့အမြင်ပေါ့။ ကဲ၊ တစ်ခါ ကျုပ်ဘက်ကနေပြီး မြင်တဲ့အမြင်ကို ပြောပါရစေဦးလေ။ ဒီလိုပါ။ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်တာပဲ။ သက်သေအထောက်အထားတွေ သိပ်ထင်ရှားနေတော့ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျုပ်မှာ တခြားရွေးချယ်စရာ မရှိဘူးကွယ့်။ မင့်အဖေက ကျုပ်လက်ထဲရောက်လာပြီး အပြစ်ကျူးလွန်သူ ရတဲ့ လူ ရာပေါင်းများစွာထဲက တစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဒါကို အားလုံးမေ့ တောင်နေပြီလေ။ အခု မင်းလာမှ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒေးက ခေါင်းရပ်လိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးအစုံ၏ ရှိသမျှအင်အားဖြင့် ပေါလ်အား စူးစိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

"လူအများစုရဲ့အဖွဲ့အစည်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျုပ် ဒီနေရာရောက်နေရတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ မှန်တာကိုလုပ်တဲ့လူတွေရယ်၊ မှားတာကိုလုပ်တဲ့လူတွေရယ်လို့ ၂ မျိုး ၂ စား ကွဲပြားနေတယ်။ မှားတာလုပ်တဲ့လူတွေကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူဖို့နှင့် မှန်တာလုပ်တဲ့လူတွေရဲ့ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့က ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ပဲ။ မင့် ဒါကို သဘောပေါက်ရဲ့မဟုတ်လား။ သဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် မင့်ကို ကျုပ် တည့်တည့်ပဲမေးချင်တယ်" ဟုဆိုကာ ခေါင်းမှုရပ်နားပြီး သူ့လက်ထဲကမျဉ်းလုံးကို ပေါလ်ဘက်သို့ညွှန်ကာ "မင့်က ဘယ်ဘက်ကလဲ။ အဲဒါ မင့်ကိုယ်မင်း ပြန်မေးလိုက်စမ်း။ မင့်ကိုယ်မင်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ အင်အားစုရဲ့ တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှာထားတယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံး မင်း ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်။ အခုကိုပဲ မင်း ဘာဖြစ်လာခဲ့သလဲ။ ကြည့်၊ ညအချိန်မတော်မှာ အိမ်ရှင်တို့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်၊ သဘောတူညီချက်မရဘဲ သိတောင်မသိဘဲနှင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရဲ့ဝင်းထဲမှာ မသင့်တာလုပ်နေတာ တွေ့ခဲ့ရပြီ။

"ဒါနှင့်ပဲ မင့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်ပြီ။ အေး။ ကျုပ်က တရားတွေဘာတွေနှင့် စွဲချင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဒီမှာ 'ကာကွယ်ခြင်းဟာ ကုစားခြင်းခြင်းထက် ကောင်းတယ်' လို့ဆိုတဲ့ မှန်မြတ်တဲ့မူနှင့် အလုပ်လုပ်နေတာကွယ့်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းကို သတိပေးနေတာနော်။ မင့်အကျိုးအတွက် မင့်ကိုနားလည်အောင် ပြောနေတာ"

ခဏမျှ ရပ်နားလိုက်သည့်အချိန်အတွင်း ပေါလ်မှ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာပင်ထိုင်နေမိသည်။ အစက စကားပြောရန်ကြံရွယ်ခဲ့သည်။ 'သူ့ယုံကြည်ချက်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါပြောမည်။ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘက်က အမြင်ကို ကုန်စင်အောင်ပြောမည်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် တင်ပြမည်။ အမှားကို ထောက်ပြမည်။ ရှင်းပြမည်'ဟု စိတ်ကူးဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏အတွင်းစိတ်က လှို့ဝှက်နက်နဲသောအမြော်အမြင်ဖြင့် သူ့အားတားလိုက်သည်။

"ကျုပ်အနေနှင့် မင့်ကို အကြံဉာဏ်ပေးတယ်ဆိုတာတော့ တယ်ပြီးမလျော်ကန်ဘူးပေါ့ကွယ်"

ဒေး၏အသံမှာ စေတနာမှန်မှန်နှင့် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှိသည်ကို မငြင်းသာ။

"သို့ပေမယ့် ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ မင့်အမေရှိရာ ဘဲလ်ဖတ်ကို ပြန်သွားပါ။ အလုပ်ကောင်းကလေးတစ်ခုကလည်း မင့်ကို စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့

အမျိုးကောင်းသမီး မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ကလည်း စောင့်မျှော်နေတယ်လို့ ကျုပ်သိရတယ်။ ဘဝရဲ့ အရုပ်ဆိုးတဲ့အပိုင်းကို လျှောက်ပြီး မွှေနှောက်မနေချင်ပါနှင့်တော့ကွယ်။ ကြားလား။ ကျုပ်မှာလည်း သားတွေ သမီးတွေ နှင့်ပါပဲ။ လူစိတ်ရှိပါတယ်။ မင့်ကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါပါပဲ။ မင်း အခု ဒီမြို့က ထွက်သွားပြီး ဘယ်တော့မှပြန်မလာပါနှင့်။ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲကွယ့်"

သူက 'သွားတော့' ဟုလက်ပြလိုက်ပုံမှာ တိုတိုတောင်းတောင်းမဟုတ်ဘဲ ခင်မင်ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ ပေါလ်လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ စက္ကူကလေးနှင့် အချုပ်ခန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက်မရှိဖြတ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့သောအခါ ညဥ့်လေအေးကလေးကို ရှူလိုက်ရ၏။ သူ လွတ်လပ်ပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများစိုရွှဲလျက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၍ထွက်ခဲ့၏။ ပုလိပ်မင်းကြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သည့်စကားများမှာ တကယ့်စိတ်ရင်း၊ စေတနာရင်းဖြင့် ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်သည့်စကားများဖြစ်သည်ကို သံသယဖြစ်စရာမရှိ။ သို့ရာတွင် သူ၏အတွေးများ အဆီအငေါ်မတည့်နိုင်ရှိသည့်ကြားထဲပင် သူ၏အတွင်းသဘောတစ်နေရာဆီတွင် ဒေးပြောလိုက်သမျှကို မနှစ်မြို့နိုင်သည့်စိတ်ကလေးက တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် မမှန်တာကို မလုပ်။ လွတ်လပ်သောဤတိုင်းပြည်တွင် သူ့အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အာဏာဖြင့် စေပိုင်ခွင့် မရှိ။ သူသည် ဒေး၏တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်၊ မလိုက်လျောတော့။ မလိုက်လျောနိုင်ရုံသာမက သူ ဘာကြောင့် ဤသို့ တောင်းဆိုသနည်းဆိုသည့်အကြောင်းအရင်းကို စဉ်းစားမိလျှင် ပေါလ်၏ ရင်တွင်း၌ မခံချင်စိတ်များ ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ လွန်ခဲ့သည့်ရက်အတော်ကြာကပင် သူတွေးတောနေခဲ့သလို ပိုမိုထိရောက်သော လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုခုကို လိုက်ရန်ဆန္ဒသည် ပိုမိုကြီးမား၍လာခဲ့လေ၏။

ဤကိစ္စ သူ့မှာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းရရန် အလျင်လိုလာပြီဖြစ်၍ ဖြင့် ညဥ့်အချိန်မတော်သည်ကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ၊ 'ငါ အခုချက်ချင်း ဆွမ်းကို သွားတွေ့မယ်။ သူကတော့ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားလုပ်လို့ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သူ မသိဘူး။ ဒီ ဝေါတလေမှာတင် ငါ အပိတ်အဆို့ခံနေရမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ထိရောက်တဲ့ တိုက်ရိုက်ချဉ်းကပ်မှုမျိုး လိုတယ်။ အထက်ကိုရောက်အောင် တက်နိုင်ရမယ်လို့ ပြောတာလည်း သူပဲမဟုတ်လား" ဟု ချရောသောပါးစဉ်းစားလိုက်၏။

လူခြေတိတ်စပြုပြီဖြစ်သောလမ်းများအတိုင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အမြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး သူသည် ဆေးရုံသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

အဝတွင် သူ ဝင်ခွင့်တောင်းသောအခါ တံခါးစောင့်အဖိုးကြီးက ပထမ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ၏မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးထဲတွင် လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်၍ရှာလိုက်ပြီးမှ မျက်မှန်မဖြုတ်ဘဲမော့ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်၏။

"ဆွမ်း၊ ကျိမ်းဆွမ်း။ စိတ်မကောင်းပါဘူး လူကလေးရယ်။ သူ့နာမည်ကို စာရင်းထဲက အပြီးအပိုင်ဖျက်လိုက်ရပြီကွယ့်။ ဒီကနေ့ညနေ ၄ နာရီကပဲ ဆုံးရှာတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပါပဲ"

ထိုနေ့ညမိုးချုပ်ချုပ်တွင် ပေါလ်သည် အကြာကြီးထိုင်၍ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ သူသည် စာတစ်စောင်ကိုရေး၍ လန်ဒန်မြို့ ဝက်စမင်စတာသို့လိပ်တပ်ပြီး ထည့်လိုက်လေသည်။

အခန်း - ၁၅

ဝေါ်တာလေလစ်ဘရယ်ပါတီ ပါလီမန်အမတ် ဂျော့ဘာလီသည် သူ၏မဲဆန္ဒနယ်သို့ အထူးသဖြင့် ခါငှက်ပစ်ထွက်ရန်ကောင်းသော နိုပင်ဘာလတွင် ခဏတဖြုတ်အလည်လာရခြင်းကို နှစ်သက်လေသည်။ ဂျော့ဘာလီသည် ဝေါ်တာလေတောင်ပိုင်းမှ တက်လာသူဖြစ်ပြီး လေဒီအာဆူလာအန်ကတ်စတာနှင့် အကြောင်းပါသောကြောင့် အလွန်ဩဇာတိက္ကမရှိသော လစ်ဘရယ်ပါတီက မိသားစုတစ်စုနှင့် မဟာမိတ်ဖြစ်ကာ လန်ဒန်မြို့တွင် ကြီးပွားနေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ခင်မင်သည့်မိတ်ဆွေဟောင်းများကိုလည်း မမေ့၊ သူ၏ဝါသနာအလိုက် ငှက်ပစ်ထွက်ရခြင်းကိုလည်း မမေ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဝေါ်တာလေတွင် လူချစ်လူခင်ပေါများသူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ပါးမှန်းမွေးများ ပြောင်အောင်ရိတ်ထားသည့် ရွှင်လန်းသောမျက်နှာ ရှိသည်။ သဘောလည်း ကောင်းသည်။ အပြောအဟောလည်း ကောင်းသည်။ ဆေးလိပ်ကောင်း ကြိုက်သည်။ အမြဲ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်ပြီး အားလပ်ချိန်များတွင် အကွက်ဆင်ဝတ်စုံကလေးများဖြင့် ပေါ့ပါးစွာနေတတ်သူဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အားကူညီရန် အမြဲအသင့်ရှိသူ၊ အရပ်ထဲတွင် အလှူငွေလာကောက်လျှင် ထည့်ဝင်ရန်အသင့်ရှိသူ၊ ကြီးပွားသော်လည်း စိတ်ကြီးမဝင်သူအဖြစ် သူ့အရပ်ကလူများက သူ့အား ကြည်ညိုလေးစားကြပေသည်။

သူ့အား လွှတ်တော်အမတ်အဖြစ် ထူးထူးခြားခြားပြောလောက်စရာ သိပ်မရှိ

သည်မှာ မှန်ပါသည်။ လွှတ်တော် မှန်မှန်တက်သည်။ သဘောအကွဲအလွဲရှိလျှင် မဲမှန်မှန်ပေးသည်။ လွှတ်တော် ၂ ရပ် နှစ်ပတ်လည်ဂေါက်သီးရိုက်ပြိုင်ပွဲများကျင်းပလျှင် အောက်လွှတ်တော်ဘက်က ပါဝင်ကစားသည်။ နိုင်ငံရေးသမားတိုင်းလိုလိုပင် နာမည်ပျက်ကလေးများရှိတတ်သည့်အတိုင်း 'ဘာလီတွင် ယခုလက်ရှိရာထူးမျိုးနှင့် လျော်ကန်သည့်ဉာဏ်မျိုးလည်း မရှိ၊ အရည်အချင်း မရှိ'ဟု ဆိုကြသည်။ လူကောင်းဖြစ်ရုံနှင့် နိုင်ငံရေးသမားကောင်း ဖြစ်ကြသည်။ သူသည် အထက်တန်းကျလှသောအန်ကတ်စတာများ၊ အထူးသဖြင့် သူ၏အထက်တန်းစားဇနီးသည်ကြီးအား ကြောက်ရသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူက လူတိုင်းနှင့်ဖော်ဖော်ရွေရွေလုပ်နေခြင်းမှာ 'သူဂုဏ်မမက်တတ်ပါဘူး'ဟု ပြရန်သက်သေဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့ဇနီးလေဒီအန်ကတ်စတာနှင့် အထက်အမိုးရပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အန်ကတ်စတာ အပေါင်းအသင်းများကသာ မဖေးမလျှင် ဘာလီသည် တိုင်းပြည်စီရင်အုပ်ချုပ်သည့် အရေးအရာတွင် ဤမျှကြာအောင် နေရာရ၍နေလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုဝေဖန်ကြလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်က ဘာလီသည် အလွန်စိတ်ရွှင်လန်းလျက်ရှိပေသည်။ နံနက်စောစော အမြန်ရထားနှင့် ဝေါ်တာလေသို့လာခဲ့ရသည့် ခရီးကလည်း သက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ ယခုလည်း ဘုရင်မဟိုတယ်တွင် သူလာလျှင်တည်းရန် အမြဲဖယ်ထားသည့်အခန်း၌ ကြက်ဥ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ အသည်းကင်စုံ၊ ဆိတ်သားကြော် စသည်တို့ဖြင့် နံနက်စာ ကောင်းစွာစားပြီး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို လိမ္မော်ယိုနှင့်စား၍ ကော်ဖီတတိယတစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ဒူးပေါ်တွင် ကူရီယားသတင်းစာကိုတင်လျက် တစေ့တစောင်း ဖတ်၍ကောင်းနေ၏။ 'ကော့စဝေါ်ကြားရွေးကောက်ပွဲတွင် လစ်ဘရယ်ပါတီက ခြေသာနေသည်၊ သဝိတ်မှောက်မည့်အရိပ်အရောင်များ မရှိ၊ ရွေးဈေး တက်ဆဲ' ညက နှင်းကျထားသဖြင့် မြေကြီးမှာ ကြွပ်ရွနေသည်။ ယခု နေရောင်ခြည်ကလေး စိမ့်ဝင်လျက်ရှိပြီ။ ၁၀ မိနစ်ကြာလျှင် သူ၏ကားသည် တံခါးဝသို့ရောက်လာမည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်ဆိုလျှင် တောင်ပိုင်းက လှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများ၌ အဖော် ၃ ယောက်နှင့်အတူလျှောက်သွားကာ သူငယ်ငယ်ကရှုရှိုက်ခဲ့သော မြေသင်းနံ့ကလေးများကို ရှူရှိုက်၍နေပေတော့မည်။ သူ့အဖော် ၃ ယောက်မှာ သူ့လောက် သေနတ်ပစ်မကျွမ်းကျင်ကြသော်လည်း လက်ဖြောင့်သူများဖြစ်ကြ၏။ သူ့တွင် ငှက်ပစ်ထွက်ရာ၌အသုံးကျမည့်ထင်သည့် လေ့ကျင့်ပြီး ငှက်ကောက်ခွေးတစ်ကောင်လည်း ပါခဲ့၏။

အသက်အရွယ်ခပ်ကြီးကြီး၊ ကျင်စွယ်နှင့် စားပွဲထိုးကြီးတစ်ယောက် စည်းကမ်းတကျ ရိုသေလေးစားစွာဝင်လာသည်။ ဘာလီက ဤဟိုတယ်၏ အဆောင်

www.burmeseclassic.com

အယောင်အသိုင်းအဝိုင်းကို ကြိုက်သည်။ သူမုန်းသည့်ခေတ်ပေါ်အဆန်းများကို ဆန့်ကျင်၍’ ရှေးကနည်းစနစ်များကို ထိန်းသိမ်းထားသည့်ဟိုတယ် ဖြစ်၏။

“လူငယ်တစ်ယောက် အမတ်မင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

ဘာလီသည် သတင်းစာဖတ်နေရာမှမော့ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ၁၀ မိနစ်ကြာရင် သွားတော့မှာပဲ။ ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်တွေ့နိုင်တော့မလဲ”

“သူကတော့ ချိန်းထားလို့ လို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒီစာ ပေးလိုက်ပါတယ်”

စားပွဲထိုးက အလိုက်သိစွာကမ်းပေးလိုက်သောစာကို ဘာလီက လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာမှာ အောက်လွှတ်တော်တံဆိပ်နှင့် သူ ရေးပေးထားသည့်စာ ဖြစ်၏။ သူ မျက်နှာ ပိုမို၍မှောင်သွားအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ တယ်ရှုပ်သကိုး။ လွန်ခဲ့သည့်ရက်တော်အကြာက တွေ့ပါရစေဟု မရေမရာတောင်းဆိုသည့်စာကို အမှတ်မထင်စာပြန်ရေးကာ ရက်ချိန်းပေးပြီးမေ့နေသည်။ သို့သော် သူသည် ‘ဘယ်တော့မျှစကားမဖျက်’ဟု ဂုဏ်ယူထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ခေါ်ခဲ့”

တစ်ခဏမျှကြာသော် စားပွဲထိုးသည် ပေါလ်အား အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ၅ သျှီလင်တန်ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေပြီဖြစ်သော ဘာလီက ပေါလ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာပင် စားပွဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

ဘာလီက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးခိုးလုံးကြီးများထအောင်ထုတ်ရင်း “အေးကွယ်။ မင့်ဆီက စာရကတည်းက ကျုပ် မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ။ ကော်ဖီ သောက်မလား” ဟု အားပါးတရပြောလိုက်၏။

“မသောက်ချင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပေါလ်မှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့မှာ ပခုံးအိုးကျယ်ကျယ်နှင့် မျက်နှာထားတည်ကြည်သူဖြစ်လေရာ ဘာလီက သိသိသာသာ သဘောကျသွားသည်။ ဤသို့ကလေးများကို အမြဲကူညီချင်သည်။

“ကဲ။ ဒါဖြင့် လိုရင်းကိုပြော ကိုယ့်လူ” ဟု ဘာလီက သူကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အထက်လေသံဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြောလိုက်ပြီး–

“ကျုပ်မှာက အလုပ်တွေက သိပ်များတယ်။ မြို့အပြင်မှာ အစည်းအဝေး

တစ်ခုတက်စရာလည်း ရှိတယ်။ ဒီညအမြန်ရထားနှင့် လန်ဒန်ကိုပြန်ရမယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အမတ်မင်းမှာ အချိန်သိပ်မရပေဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟု ဆိုကာ ပေါလ်လည်း သူ့အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ စာတစ်ရွက်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး “ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အချက်အလက်တွေကို လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ပြီး ယူခဲ့ပါတယ်’ ဟုပြောလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်” ဟု ဘာလီကသဘောကောင်းစွာဆိုလိုက်ပြီး တစ်ချိန်ထဲမှာပင် စာမဖတ်လိုကြောင်း အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်သည့်အနေဖြင့် လက်ကာ၍ပြလိုက်၏။

သူသာ စာဖတ်ချင်လျှင် ဘာကြောင့်လွှတ်တော်မှာ စာရေး ၂ ယောက် ငှားထားဖို့လိုမည်နည်း။

“ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြကွာ”

ပေါလ်လည်း နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်ပွတ်၍ စိုစွတ်စေလိုက်ပြီး ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်အဖေဟာ သူ မကျူးလွန်တဲ့အမှုတစ်ခုအတွက် ထောင်ထဲမှာ ၁၅ နှစ်ကျခံနေပါတယ်”

ဘာလီလည်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားကာ မျက်လုံးများပြူးထွက်လျက် မနှစ်သက်စရာကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အလား ပေါလ်အား စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အား စကားပြောခွင့်မပေးဘဲ သူပြောချင်နေသည့်စကားများကို မှန်မှန်ဆက်ပြောသွားလေ၏။

အစတွင် ဘာလီက သူ့အား ပိတ်ပင်ပစ်လိုက်တော့မည့်ကဲ့သို့ရှိပြီး သူ၏မျက်နှာကြီးမှာ အိုသည်ထက်အိုလာကာ ပေါလ်အားလည်း မကြာခဏဆိုသလို မနှစ်မြို့သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏ သို့သော် သူ မပိတ်ပင်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်လည်း မီးသေသွားလေ၏။

ပေါလ် ပြောပြနေသည်မှာ ၇ မိနစ်တိတိ ကြာလေ၏။ ပြီးသွားသောအခါ ဘာလီသည် ထောင်ချောက်အမိခံရသူပမာ မသက်မသာထိုင်နေ၏။ ထို့နောက် သူ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး “ဒါကို အမှန်လို့ ကျုပ်မယုံနိုင်ဘူး။ ဒါဟာ အလကားယုံတမ်းစကားပဲ။ ယုံတမ်းစကားမဟုတ်လည်း ဒါဟာ ရှေးရှေးကကိစ္စပဲ”

“စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်ကြီးမှာ အကျဉ်းခံနေရတဲ့လူအဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သူ့အဖို့က ဒါကို နေ့ရှိသရွေ့၊ နာရီမိနစ်ရှိသရွေ့ တကယ်ခံနေရတာပါ”

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါကို ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ကြည့်ပြီးသားရေကို ပြန်နှောက်ချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ကျုပ်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး"

"အမတ်မင်းဟာ ဝေါတလေပါလီမန်အမတ်ပဲ ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ တကတည်းမှပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က စတုန်းဟိုသ်အကျဦးထောင်ကလွှတ်တော်အမတ်မှ မဟုတ်ဘဲပဲ။ ကျုပ်က လူကောင်းသူကောင်းတွေကိုသာ ကိုယ်စားပြုတာ။ ထောင်သားတွေကို ကိုယ်စားပြုတာမဟုတ်ဘူးကွယ့်"

သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်၍နေလေသည်။ သူ၏သာယာသောနေ့ကလေးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လာ၍အလုပ်ခံရသည့်အတွက် ဒေါသလည်းထွက်နေ၏။ 'ဒီအရူးကလေးကိုတွေ့ဖို့ အချိန်းအချက်မပေးလိုက်လျှင်အကောင်းသား'ဟု အောက်မေ့နေ၏။ သူသည် ပဒ္မအုံလိုနေရာမျိုးကိုဖြင့် ခေါင်းထိုး၍မခံချင်။ ယခုလိုကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် ဖဲ့စားဉာဏ်ရှိသမျှက ဝေးဝေးကရှောင်မည်သာဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း သူသည် စားပွဲ၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသောပေါလ်အား စိုက်ကြည့်နေရင်းကပင် စိတ်ထဲတွင် သံသယစိတ်ကလေးများမသိမသာဝင်လာလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် သူလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် နာရီကို ရုတ်တရက် မော့်ကြည့်လိုက်ကာ အချိန်ရွှေ့ရန် စဉ်းစားရလေတော့၏။

"ကဲကဲ။ ဒါဖြင့်လည်း မင့်စာရွက်ကို ထားခဲ့။ ကျုပ် ဒီနေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာဖတ်လိုက်ပါမယ်။ ဒီညနေ ၇ နာရီမှာ ကျုပ်ကို တစ်ခေါက်လာပြီးတွေ့လှည့်ပေါ့"

ပေါလ်လည်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရိုက်ထားသည့်စာကို လှမ်းပေးရင်း ချုပ်ထိန်းထားရသောလေသံဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ထိုင်ရာမှထ၍ အခန်းထဲမှတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ အပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် သူသည်နံနက်ခင်းလေအေးကလေးကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်၏။ အစိုးရအာဏာ၏အချက်အချာနေရာဖြစ်သော ပါလီမန်၌တင်သွင်းအောင်သာ ဤလွှတ်တော်အမတ်ကားလုပ်နိုင်လျှင် ဤအမှုသည် အားလုံးပြန်၍ ပွင့်လာလေလိမ့်မည်။ သူ ဘိုနန်ဇာသို့ခပ်သုတ်သုတ်သွားရင်း ဘာလီ သူ့အားယုံကြည်ပါစေဟု ဆုတောင်းလာခဲ့မိလေ၏။

ထိုတစ်နေ့တာသည် ကုန်ခဲလှပေ၏။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဘာလီ သူ့ကိစ္စကိုစဉ်းစား၍နေပေတော့မည်ဟု တွေးကာ ပေါလ်မှာ နာရီကို တမော့်မော့်ကြည့်ရင်းစိတ်စောနေမိ၏။ မန်နေဂျာဟဲရစ်သည် သူ အလုပ်ခိုသည်ကို တွေ့ရမည်ထင်သည့်အလား သူ့နောက်နားမှစောင့်ကြည့်ရင်း လာ၍လာ၍ ရပ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာသည်။ ပိတ်ချိန်မတိုင်မီကလေးတွင် ပေါလ်သည်ရေချိုးခန်းဘက်သို့သွားကာ မျက်နှာသစ်ကန်တွင် သူ့ခေါင်းကို ရေအေးအေး၌နှစ်ကာလန်းဆန်းစေရ၏။ သူသည် ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ဘုရင်မဟိုတယ်သို့ရောက်ခဲ့

ပြီး ခဏမျှစောင့်ကာ အပေါ်သို့တက်ခွင့် ရလေသည်။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ အခန်းထဲသို့ သူဝင်သွားသောအခါ ဘာလီ၏အမူအရာမှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိတော့။ ဝေါ့တလေအမတ်မင်းသည် မီးလင်းဖိုကိုကျောပေးလျက် ရပ်နေသည်။ အထုပ်အပိုး အသင့်ပြင်ထားသည်။ ခရီးသွားရာတွင်ဝတ်သည့် လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်တင်ထားသည်။ နှုတ်ဆိတ်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်၍ပြလိုက်ပြီး ပေါလ်အား အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ကာ သူစိမ်းပမာ အကဲခတ်၍နေလိုက်ပြီးမှ စကား စ၍ပြောလေသည်။

"မင့်စာရွက်ကို ကျုပ် ကြည့်ပြီးပြီ။ တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ပြီးပြီ။ တောင်ပိုင်းကိုသွားရင်း ကားပေါ်မှာ ဖတ်သွားတယ်။ အပြန်မှာ တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ဖတ်ခဲ့တယ်။ မင်း တင်ပြထားတာတွေဟာ တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုမှာ ၂ ဦး ၂ ဘက်အမြင်ဆိုတာ ရှိမြဲပဲ။ ရှိတယ်"

ပေါလ် လျှင်မြန်စွာပင် "၂ ဘက်ရှိပေမယ့် တစ်ဘက်ပဲ မှန်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ" ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဘာလီ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်၏။

"အဲဒီလိုဟာမျိုးက တို့ဆီမှာ မဖြစ်ပါဘူးကွ။ တခြားနိုင်ငံ အစုတ်ပလုတ်များမှာတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ တို့ဆီမှာ မဖြစ်ပါဘူး။ တို့တိုင်းပြည်မှာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးတရားစီရင်ရေးစနစ် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ တခြားနေရာတွေမှာ တို့ဦးဆောင်သလို ဒီနေရာမှာလည်း တို့ကရှေ့တန်းကပဲ။ ဂျူရီနှင့်ဘာနှင့် တရားစီရင်တာထက် ဘာ ပိုပြီး တရားမျှတနိုင်ဦးမှာလဲ။ မြတ်စွာဘုရား။ ဒီစနစ်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်လာခဲ့ပြီကွ"

"ဒါကြောင့် မကောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ" ဟု ပေါလ်က အသံကိုနှိမ့်၍ပြောရင်း "ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းကို အများကြီးစဉ်းစားဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့အနေနှင့်တော့ ဂျူရီအဖွဲ့ဆိုတာ ဘာမျှဉာဏ်မရှိ, ပညာမရှိ, ဥပဒေလည်း မသိ, စိတ်ပညာဆိုတာလည်း ယုံ, ရှေ့နေအပြောအဟောကောင်းရင်လည်း ယုံဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားတယ်လို့ မတွေးမိဘူးလားခင်ဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"မြတ်စွာဘုရား။ မင်းက ရှေ့နေချုပ်အမတ်ကြီးကို သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတော့မလို့လား" ဟု ဘာလီကဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း နေ့စဉ်ညစဉ် တနုံ့နုံ့ဖြစ်အောင်မနှစ်မြို့ခဲ့သည့် စိတ်မှုအကာယခုအခါတွင် အမြုပ်တစီစီထမတတ် ရင်တွင်း၌ပွက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် "တရားခံအဖြစ်ရုံးတော်၏ ရှေ့ကိုရောက်လာတဲ့လူကို ကြိုးစင်တင်ပြီးသတ်နိုင်မှ သူ့အလုပ်ဝတ္တရား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

က ကျေပွန်မယ်ဆိုတဲ့ အစားအစေခံတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်အနေနှင့် သာမန်ဒေါက်ဖြုတ်သမား အာဏာသားတစ်ယောက်ထက် ဘာမျှပိုပြီး ရှိသေလေးစားလိုက်တယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောချလိုက်၏။

“တို့မှာ သာမန်ဒေါက်ဖြုတ်သမားအာဏာသားလည်း လိုအပ်တယ်ဆိုတာ မင်းမေ့နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“တယ်၊ ဒီကောင်” ဟု ဘာလီက စိတ်မရှည်သလိုအော်လိုက်ပြီး “တို့လူသတ်သမားတွေကို ကြိုးစင်တင်ဖို့ပေါ့ဟ” ဟုပြောလိုက်၏။

“သတ်ဖို့လိုသလားခင်ဗျာ”

“သတ်ရမှာပေါ့ကွ။ တို့ရဲ့လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကာကွယ်ရမယ်။ ကြိုးစင်ကိုမှ မကြောက်ရင် လူဆိုးသူဆိုးတွေဟာ ညမှောင်မှောင်မှာ ငွေ ၅ ကျပ်နှင့်လည်း လည်ပင်းကိုလှီးနေကြတော့မှာပေါ့”

“သေဒဏ်ပယ်ဖျက်ထားတဲ့နိုင်ငံတွေက စာရင်းအင်းတွေအရဆိုရင် ဒါအတွက် မှုခင်းတိုးမလာပါဘူးခင်ဗျာ”

“ငါ မယုံပါဘူးကွာ။ ကြိုးဒဏ်က အကောင်းဆုံးအကာအကွယ်ပဲ။ သေရတာချင်းတူရင် ဒါက ခေါင်းဖြတ်စက်တို့, လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်တို့ထက်ပိုပြီး လူဆန်ဆန်သေရပါသေးတယ်။ ဒါကြီးကို ပယ်ဖျက်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ရူးတဲ့အလုပ်မရှိတော့ဘူး”

ပေါလ်က စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်ကာ သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ “အဲဒါက သိပ်မကြာသေးခင်က ဆမ်မျူယယ်ရော်မီလီက ၅ သျှီလင်တန်ထက်ကျော်တဲ့ ပစ္စည်းခိုးမှုနှင့် သေဒဏ်စီရင်တဲ့ဥပဒေကို ဖျက်သိမ်းပေးပါဆိုတုန်းက အင်္ဂလန်ပြည်တရားဝန်ကြီးချုပ် အယ်လင်ဘာရာအမတ်ကြီးပြောတဲ့ စကားပဲခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘာလီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် အရူးကလေး။ မင်း ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောရသလား။ ကျုပ်က လစ်ဘရယ်ပါတီကကွ။ ကျုပ်မှာ လူစိတ်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့စနစ်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့က လူတွေကို ကြိုးစင်တင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား၊ မင့်အတွေ့အကြုံအရ ဒါကို မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သေဒဏ်ကျခံရပြီးဆိုရင်တောင် လွတ်ငြိမ်းခွင့် အမြဲရနိုင်တာပဲ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလို့ဆိုတဲ့ အမတ်မင်းတို့ရဲ့တရားစီရင်ရေးစနစ်က လူတစ်ယောက်ကို လူသတ်မှုနှင့် အပြစ်ဒဏ်စီရင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကိုယ့်စီရင်

ချက် ကိုယ် ပြန်သံသယဖြစ်ပြီး ပြောင်းပစ်တယ်။ အဲဒီလူကို မသေမချင်း အရှင်လတ်လတ်ငရဲခံနေရတဲ့ဘဝကို ပို့လိုက်တယ်။ ဒါဟာ မေတ္တာကရုဏာတဲ့လား။ လူဆံတဲ့အလုပ်တဲ့လား, တရားမျှတမှုတဲ့လား” ဟုပြောရင်း ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက်, သူ၏ မျက်လုံးတို့မှာကားနီရဲလျက် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့အဖေခံရတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေရဲ့ အထောက်အထားနှင့် သက်သေခံဖို့ကိုမသင့်လျော်တဲ့ သက်သေများရဲ့ ထွက်ချက်များအပေါ်မှာ လုံးဝမူတည်ပြီးစီရင်တဲ့ အမတ်မင်းတို့ရဲ့ ရာဇဝတ်တရားစီရင်ရေးကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေဟာ စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်ထဲကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီစနစ်မှာ တရားစွဲသူက အချက်အလက်တွေကို သူကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်ခွင့်ရတယ်။ သူခေါ်ချင်တဲ့လူ လခစား မှန်ပါ့ဘုရား, ကျွမ်းကျင်သူ ဆိုတာတွေကို ခေါ်ခွင့်ရတယ်။ တရားလမ်းကြောင်းမှန်ကန်ဖို့ထက် တရားခံကြိုးမိန့်ရဖို့ကိုသာ အဖွမ်းရှိသမျှအားထုတ်တဲ့ အစိုးရရှေ့နေဆိုတာကို သုံးခွင့်ရတယ်”

ပေါလ်လည်း သူ၏ယုံကြည်ချက်များက တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ဘာလီကိုပင် ဂရုမထားတော့ဘဲ ထိန်းချုပ်ထားရသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသွား သည်။

“ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့စည်းကမ်းဥပဒေတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ရလဒ်ဖြစ်တယ်။ ဒီ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို သတ်မှတ်တဲ့လူတွေဟာ တစ်ခါတလေ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကိုစီရင်ရာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်တုန်းက ဝေါ်လွန်းလို့ပေါင်မုန့်ကလေးတစ်လုံးကို ခိုးမိတဲ့သူငယ်ကို သေဒဏ်စီရင်စေတဲ့မူမျိုးနှင့် မစီရင်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တိကျမှန်ကန်တဲ့တရားစီရင်မှုကို ရရမယ်လို့ဆိုရင် တရားဥပဒေရဲ့ထိရောက်မှုကို တောင်းဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အခု အဲသလို ထိရောက်တဲ့တရားဥပဒေအစား ကျွန်တော့်တို့ ဘာရသလဲ။ ကြည့်။ အထူးသဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ရတဲ့အမှုမျိုးမှာ ဘာရှိသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နည်းစနစ်တွေဟာ ရှေးရှေးကနည်းစနစ်တွေပဲ။ ကြိုးစင်လိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ ငေါငးစွပ်အနက်ကြီးတို့, သေခါနီး ဘုရားဆုတောင်းတာတို့နှင့် နောက်ဆုံးဖောတ်သိမ်းခန်းဖြစ်တဲ့ လက်စားချေပွဲကြီးကို ကပြအသုံးတော်ခံတာပဲ”

ပေါလ်လည်း အသက်ပင်မရှူဘဲ ဆက်ပြောနေ၏။

“ဒီထက်ပိုပြီးသစ်တဲ့, ကောင်းတဲ့စနစ်တွေ ရှိဖို့လိုလာပြီခင်ဗျ။ ဒါတောင် အမတ်မင်းတို့က ဘာမျှမပြောင်းလဲချင်ကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ရှေးရှေးခေတ်ဟောင်းတုန်းကအတိုင်း ထားချင်ကြတယ်။ ဂျူရီနှင့် တရားစီရင်တဲ့စနစ်အစပြုခဲ့တဲ့ ကျေးချုစနစ်ဆီကိုများ ပြန်သွားချင်နေကြဟန်တူပါတယ်။ ဒါ ထားပါတော့လေ။ လူတစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောက်မှာ အယူအဆတစ်မျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမတ်မင်းဟာ လူအများရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပါတယ်။ လွှတ်တော်မှာ ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ ကျွန်တော် အခု ပြောပြတာတွေကို အမတ်မင်းအနေနှင့် မယုံကြည်တောင် လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် တင်ပြပေးဖို့က အမတ်မင်းရဲ့ဝတ္တရားပဲ။ ဒါကို အမတ်မင်းတင်ပြမပေးရင် ကျွန်တော် ဖာသာ ကျွန်တော် လူစည်ရာနေရာတွေမှာ ထွက်ပြီးအော်ရုံပဲ"

ပေါလ်သည် သူ ဘာပြောနေသည်ကို ရုတ်တရက်သတိရကာ ရပ်ထားလိုက်၏။ ဒူးများညွတ်လာသဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သူသည် ဘာလီမျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့။ သူ့ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ အလားအလာအားလုံးကို သူကိုယ်တိုင်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည် ဟု သူ ထင်သည်။

သို့သော် တကယ်က သူထင်သလိုမဟုတ်ချေ။ ဘာလီလိုလူမျိုးက သူ့ကို ရှိုးဦးတင်ပြော၍ ရချင်မှသာရမည်။ သတ္တိရှိရှိနှင့် လုပ်ပြနိုင်သည်ဆိုလျှင်တော့ ရမြဲဖြစ်ပေသည်။ သူက သတ္တိရှိသူကို ချီးမွမ်းသည်။ သူ့အဆိုအရ သူ့ကိုပြိုင်၍ ပြောနိုင်သူများကို သူက ခင်မင်သွားတတ်သည်။ ယခု ကြုံနေရသော ကသိကအောက် အမှုတွင် တစ်ခုခုတော့ရှိရမည်ဟုလည်း ထင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ထက် သူ၏ ဝတ္တရားကို လာပြီးထိပါးပြောဆိုသည့်အတွက် ပေါလ်သည် သူ၏အရှိက်ကို ထိုး လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော်သလိုနေခဲ့ခြင်း၊ သူ၏ အထက်တန်းစားဇနီးကြီးက သူ၏ဘဝကိုခြယ်လှယ်ပုံသွင်းထားခြင်းတို့ကြောင့် သူ သည် ယခုနှစ်ပိုင်းများအတွင်း ဦးနှောက်ခြောက်ရမည့်အလုပ်တာဝန်မျိုးကို ရှောင်ရှား ၍လာခဲ့ကြောင်း သူအသိဆုံး ဖြစ်၏။

သူသည် ကော်ဇောပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စိတ်အနည်း ငယ်ငြိမ်သွားမှ စကားပြောလေသည်။

"မင်းတို့လူငယ်ကလေးတွေဟာ မင်းတို့ပဲ ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ ထင်ကြဟန် တူတယ်။ မင်းတို့မှာ အဲဒါခက်တာပဲ။ တခြားလူတွေဆိုရင် ကောင်းတယ် လို့ မထင်တတ်ကြတော့ဘူး။ ကျုပ်က သူတော်ကောင်းသက်သက်တော့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို မင်း အခုပြောခဲ့တာတွေထက် ကောင်းတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အခုကတော့ အခွင့်အရေး ညီမျှစေရမယ်ဆိုတဲ့မှုပဲ။ အခု မင်းပြောပြတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ကျုပ် နည်းနည်းကလေးမှမကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်မကြိုက်တာတစ်ခုတည်းနှင့် မင့်ကို ချောက်လွန့်ပြီး မထုတ်ပါဘူး။ ဘုရားသခင် သိပါတယ်။ ကျုပ် လက်ခံမယ်။ ကွင်းပြင်ကို ထုတ်ပေးမယ်။ အောက်လွှတ်တော် အထိရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘုရားသခင်ကိုတိုင်တည်ပြီး မင့်ကို

ကျုပ် ကျမ်းကျိန်ပြီး အလေးအနက် ကတိပေးတယ်။ ဒီကိစ္စ ကျုပ်က နိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးချုပ်ဆီထိအောင်ကို ပို့ပေးလိုက်မယ်"

ပေါလ်သည် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤစကားမျိုးကို ကြားရလိမ့် မည်ဟု ဘယ်သောအခါကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် အံ့အားသင့်ရာတွင် သူ၏ အောင်မြင်မှုကလည်း မယုံကြည်နိုင်စရာဖြစ်နေပြန်ရာ ပေါလ်၏မျက်လုံးထဲတွင် အခန်းတစ်လုံး ပတ်ချာလည်သွားလေ၏။ သူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောရန် ဗလုံး ဗထွေးအားထုတ်သော်လည်း သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို ဖွင့်လို့မရ။ အခန်းကြီးက ပို၍ ပို၍လျင်မြန်စွာ မူးချာပတ်ချာလည်လေတော့၏။

"မြတ်စွာဘုရား" ဘာလီသည် ဘုရားတရင်း သူ၏အိတ်ဆောင်ထဲက ခရီးဆောင်ပုလင်းကြီးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူကာ၊ ပေါလ်၏အပေါ်သို့ငုံ့၍ ပုလင်းထဲက အရက်အချို့ကို ပေါလ်၏သွားကြားသို့ဖြ၍ လောင်းထည့်လိုက်၏။

"အဲ၊ ကဲ၊ ကဲ၊ ဟုတ်ပြီ။ အိပ်နေကွယ့်။ အိပ်နေဦးကွယ့်"

ပေါလ် တဖြည်းဖြည်းသတိပြန်လည်လာကာ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် ကလေးများပြန်ရောက်လာသည်ကို ဘာလီက ကရုဏာသက်စွာစောင့်ကြည့်ရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း ပုလင်းကြီးထဲကအရက်ကို တစ်ငုံပြီးတစ်ငုံ ဖောဖောသီသီငုံလျက် ရှိ၏။ ပေါလ်က ယခုကဲ့သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်လိုက်တော့ သူ့မှာရှိသမျှဒေါသ လေးများ လွင့်စင်သွားကာ သူ့နဂိုစိတ်အတိုင်း သက်သောင့်သက်သာပြန်ဖြစ်သွား သည်။ ထို့နောက် ဤမတရားမှုကြီးရှင်းလင်းသွားချိန်ဆိုလျှင် သူ့မှာ ကလပ်တွင် ပြောစရာပုံကောင်းကောင်းရပြီဟု တွေးနေ၏။ "စောက်ရူးကလေး။ တစ်ခါတည်း ကျုပ်ရဲ့ခြေရင်းမှာ ပုံလဲတာပဲဗျာ" ဟုပြောနေသည့်သူ့အသံကို သူ ကြားယောင် နေ၏။ သို့သော် အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့၏။

"မင်း နေကောင်းသွားပြီးလား။ ကျုပ်လည်း ၈ နာရီရထားအမီ သွားရမယ်"

ပေါလ်သည် လူးလဲထလိုက်ပြီး ဘာလီက ကမ်းပေးလိုက်သောလက်ကို မကြည့်ဘဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ပေါ်လ်မှာ နားထဲကလည်းတဝီဝီမြည်လျက်၊ ရင်ထဲ၌လည်း ပီတိတွေလျှံလျက် လမ်းထဲသို့ ထွက်၍လျှောက်ခဲ့လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၁၆

နောက်တစ်ရက်တွင် ပေါလ်သည် လမ်းထောင့်ရှိ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်ထံ သူ့အတွက် ညနေတိုင်း ဝေါ့တလေကူရီယာသတင်းစာတစ်စောင် ပို့ပေးပါဟု မှာခဲ့သည်။ ဤသတင်းစာက ပြီးခဲ့သည့်နေ့က လွှတ်တော်အစည်းအဝေး၌ ဆွေးနွေး တင်ပြပြောဆိုသမျှကို တစ်လုံးမကျန် ရေးသားဖော်ပြသည်။ လွှတ်တော်၌ အရေးကြီး သည့်ကိစ္စများစွာရှိ၍ ဘာလီသည် သူ၏အခွင့်အခါကို စောင့်ရှိုးမည်ဖြစ်ကာ သတင်းစာထဲတော့ ချက်ချင်းတော့ ပါလာဦးမည်မဟုတ်သည်ကို သူသိသော်လည်း ပေါလ်သည် ညနေတိုင်းအလုပ်မှပြန်လာလျှင် သတင်းစာကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ် လေသည်။

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် စိတ်တက်ကြွလျက်ရှိသော ပေါလ်မှာ လက်ရှိအခြေ အနေအရ ဖြစ်လာသမျှကိုရင်ဆိုင်လျက်, ကြုံလာသမျှကို အမြတ်ထုတ်လျက်ရှိလေ ၏။ သူ၏တည်းခိုခန်း၌ ရေးက ပြုံးပြုံး, ခေါင်းညိတ်ရုံမျှသာသိသော, သူနှင့် အခန်းနီးချင်း တစ်ဆောင်လုံးတွင်မှ ဤတစ်ဦးသာ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူရှိသော စာရင်းကိုင်စာရေး ဂျိမ်းစ် ကရော့ကက် နှင့်မှ ပိုမို ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ကရော့ကက် ကား မလှုပ်တလှုပ် ဝဝတုတ်တုတ်လူဖြစ်ပြီး သွားနေကျလာနေကျ အချိန်မှန်မှန်ကြီး နေလေ့ရှိသူ, အင်္ကျီကော်လံတောင့်တောင့်နှင့် ဖဲပြားလည်းစည်းကို နှစ်သက်တတ် သူဖြစ်၏။ ပေါလ်က မိတ်ဖွဲ့လာသည်ကို သူက မလှုပ်တလှုပ်နှင့် သတိကြီးစွာထား ၍ တုံ့ပြန်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်၌ သူတို့သည် သူတို့၏အခန်းများမှ အတူတကွဆင်းလာကြရင်း ကရော့ကက်က သူ၏ အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ လက်မှတ်ကလေး ၂ စောင်ကို တရိုတသေထုတ်ယူလိုက်ပြီး "ခင်ဗျား ဒါတွေ ယူမလား။ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဆီက ရခဲ့တာ။ သူက အသင်းဝင်မို့ ရတာ" ဟုပြော၏။

ပေါလ်က လက်မှတ်ကို ယူ၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားအတွက် မလိုတော့ဘူးလား"

"ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကလေးက နေမကောင်းလို့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မသွား နိုင်တော့ဘူး။ ကြည့်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အပြင်လူတွေ မဝင်ရသေး ဘူး။ အသင်းဝင်တွေနှင့် သူတို့မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲ" ဟု ကရော့ကက်က ဖြေသည်။

ပေါလ်လည်း ကရော့ကက် စိတ်မကောင်းမည်စိုး၍ သူ့အား ကျေးဇူးတင်

စကားပြောကာလက်မှတ်များယူ၍ အိုနန်စာသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ယခု စိတ်အခြေ အနေဖြင့် ပေါလ်သည် စန္ဒယားတီးရသည်ကိုပင် ခါတိုင်းလို မပျင်းရိတော့။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူသည် စကြိုကိုဖြတ်၍ လီနာအား ငေးကြည့်ရင်း ဣန္ဒြေကြီး လှသောလီနာနှင့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောရန် အားထုတ်၏။ လွယ်တော့ မလွယ် ကူလှ။ ယခင်တစ်နေ့ အတော်ကလေးလွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခဲ့သည့်နောက် တွင် လီနာသည် ငြိမ်သက်မြဲငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ အမည်မဖော်ပြတတ်သော နာကျည်းမှုတစ်ခုကို ပြောပြနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူက လီနာအား မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်ကို လီနာက ဘာကြောင့် နောက်ဆုတ်သွား ပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း ရင်ထဲက နာမိသည်။ တစ်ခုသော စနေနေ့ နေ့လယ်စာစားချိန် တွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်ကူးဖြင့် သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် "လီနာ။ မင်းနှင့်ငါ တစ်ခါလောက် အပြင်ထွက်လည်ကြရအောင်လား။ နက်ဖြန်ညနေ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

လီနာက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ သူက ဆက်လက်၍ "ကိုယ်တို့တည်းခို ဆောင်ကလူတစ်ယောက်ကို ရုက္ခဗေဒယျာဉ်ပြပွဲအတွက် အထူးလက်မှတ် ၂ စောင် ပေးထားတယ်။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့အဖို့ အပျင်းတော့ပြေမှာပါ" ဟုပြောလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပြောင်းသွားပြီး အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။ ပေါလ်က ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်သွားသော်လည်း "ဘာလဲကွယ်။ သစ်ပွင့်ပန်းတွေက မင့်ကို ကိုက်မှာစိုးလို့လား" ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

လီနာက လျော့ရဲရဲလေးပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် လူများကိုကြောက်နေဟန်ရှိသောသူ၏မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာမှုသည်ကား လျော့၍ မသွားခဲ့ချေ။

"ရှင့်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်" ဟု လီနာက မျက်နှာလွှဲ၍ပြောလိုက် ပြီး "ကျွန်မ သိပ် ထွက်လေ့မရှိဘူး" ဟုဆိုကာ ရပ်ထားသည်။

သူက အမှတ်မထင်သလို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်ကိုမှ အားမနာ။ လီနာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံမှာ ပေါလ်အဖို့ နားမလည်နိုင်စရာဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲတွင် လူကလည်း စည်စပြုနေပြီဖြစ်၏။

သို့နှင့် ပေါလ်လည်း "ကဲ။ စဉ်းစားဦးလေ" ဟုဆိုကာ သူ့ခုံကို စန္ဒယား ခလုတ်ခုံဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး "သွားချင်တယ်ဆိုရင် ပြောပေါ့" ဟုပြောလိုက်၏။

လီနာလည်း စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းလှုပ်ရှားလျက် သူ၏ကောင်တာ ဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ ပြန်သွားသည်။ ဝေါ့တလေသို့ သူ ရောက်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည့် ၆ လအတွင်း၊ သူသည် ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှ အရောမဝင်ခဲ့၊ လက်မခံခဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ငြင်းရသည်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာဖြစ်ရသည်လည်း ရှိ၏။ သူ ဘိုနန်ဇာသို့ ရောက်လာစကဆိုလျှင် ဟဲရစ်က သူ့အား တပေပေကပ်၍ပိုးပန်းခဲ့သည်။ နောက် လီဇာက တည်လွန်းသဖြင့် သူလည်း တဖြည်းဖြည်းလက်လျှော့ရတော့၏။ ထိုနောက်လည်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် လီနာအား လမ်းသွားရင်းလိုက်၍စကားပြောသူများလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူက 'ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ် ရှုယ်ရုံနှင့်လန့်' ဆိုသကဲ့သို့ မျက်နှာတင်းတင်းထားကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် အိမ်အရောက်ပြန်လေ့ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ ယနေ့ယခုကြုံရသောကိစ္စမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပိုမို၍ အန္တရာယ်များစရာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တင်းကြပ်သည့် ချုပ်တည်းမှုများဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတို့သဘာဝ ချစ်ရေးခင်ရေး စိတ်မကစားသာအောင် လုပ်ထားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

သို့တိုင်အောင်လည်း မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ လီနာသည် 'ပေါလ်၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကြီးကျယ်သောအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်စရာမရှိ'ဟု သူ့ကိုယ်သူ နားချ၍နေမိလေ၏။ မှန်ပါသည်။ ပေါလ်က ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ ရှိဟန်မတူပါ။ ရိုးရိုး ပွင့်လင်းခင်မင်သည့်မိတ်ဆွေမျှသာ သဘောထားဟန်တူပါသည်။ သူ လီနာအား ထိုထက်ပို၍ ရင်းနှီးလိုသည့်အကြည့်မျိုးနှင့်ပင် တစ်ခါမျှမကြည့်ဘူးခဲ့၊ လက်ဖျားနှင့်မထိဘူးခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် လီနာလည်း လောကကိုနာကျည်းသည့်အခိုက်က သူချမှတ်ခဲ့သည့် ဤအဓိဋ္ဌာန်ကို 'အလွန်အကျွံတင်းကျပ်စွာ ထိန်းသိမ်းနေဖို့တော့ လိုမယ် မထင်ပါဘူးလေ' ဟု သူ့ကိုယ်သူတရားချကာ ဆိုင်းထဲ၌လူရှင်းချိန်တစ်ချိန်၌ အခါအခွင့်ကိုကြည့်၍ အလယ်စကြံကိုဖြတ်ကာ ပေါလ်ထံသို့သွားပြီး နက်ဖြန်နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် သူ့အားလာခေါ်မည်ဆိုလျှင် လိုက်ချင်ကြောင်း စကားပြန်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ သာသာယာယာဖြစ်နေသောနောက်တစ်ရက် နေ့လယ်စာစားပြီးချိန်တွင် ပေါလ်သည် ကုန်ဈေးတန်းလမ်းဒေသသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘိုနန်ဇာ စတိုးဆိုင်အနီးတွင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ လူနေသန့်ပြန့်သည်။ ကျပ်ခိုးစွဲနေသော တိုက်ညိုမြင့်ကြီးများစွာတို့တွင် ပြူတင်းပေါက်ပန်းစိုက်သေတ္တာကလေးများကို ဆေးရောင်စုံသုတ်ထားကြသဖြင့် ရှေးကျသော ဤရပ်ကွက်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံကြည့်ကောင်းနေပေသည်။ အိမ်အမှတ် ၆၁ သို့ သူရောက်လျှင်ပင် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာပြီး လီနာသည် အနက်ရောင်အပေါ်အင်္ကျီနှင့် အဝတ်စားသစ်သစ်လွင်လွင်ဝတ်ဆင်ကာ ကျောက်ပြားခင်းထားသည့်လမ်းကလေးအတိုင်း ဆေးသုတ်ထားသည့်ဝင်းတားနှင့်တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့နောက်တံခါးဝတွင်

ယခင်တစ်ကြိမ် လီနာ အလုပ်အဆင်း ဘိုနန်ဇာရှေ့တွင်လာတွေ့သော ခပ်ကြီးကြီးအမျိုးသမီးကြီးကိုတွေ့ရပြီး သူသည် အစတွင် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေကာ နောက်တော့ အပြင်ဘက်ပလက်ဖောင်းအထိ ထွက်လိုက်ခဲ့ပြီး ပေါလ်အား မိတ်ဖွဲ့လေသည်။

"ကျွန်မက မစ္စက်ဟန်လေပါ" ဟု ပြောပြောဆိုဆို အဆစ်ရောဂါကြောင့် ကောင်းစွာမသန်တော့သော သူ၏လက်ကိုကမ်းပေးရင်း "တူမောင့်အကြောင်း လီနာပြောထားလို့ ကြားဖူးပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်ကြိုးကြားဖြူလျက် အရုပ်ခပ်ပုပုဖြစ်၏။ အဆစ်ရောဂါကြောင့် ခါးအနည်းငယ်ကုန်းနေရာ ပေါလ်၏မျက်နှာကို ကြည့်သောအခါ သူ့ခေါင်းကို မော့်ထားရသည်။ သူ့မှာ အကြောများဆိုင်းလျက်တောင့်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကစူးရှပြီး သူ့မျက်နှာက ရွှင်ပျသည်။

သူသည် ပေါလ်၏မျက်နှာကို တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း "တူမောင်က စနွယားအတိုး တယ်တော်ဆိုပဲ"ဟု ပြောလိုက်တော့ ပေါလ်လည်း အားရပါးရရယ်ချလိုက်လေ၏။

"ကျွန်တော် စနွယားကို မတောက်တခေါက်တီးတတ်ဘာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ လီနာကို မင်းလာခေါ်တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သူ့ခမြာ အပြင်ကို တယ်ထွက်ရရှာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲကဲ။ သွားကြ၊ သွားကြ။ ဒေါ်ဒေါ်က မင့်ကို နှုတ်ဆက်ရုံထွက်လာတာပါ" ဟုပြောကာ ကျေနပ်သွားသလို သူ၏မျက်လုံးများကို ပေါလ်ထံမှခွာ၍ လီနာအား ကြင်နာစွာပြုံးပြလိုက်ပြီး "စိတ်အေးလက်အေးသွား။ ပျော်ပျော်နေခဲ့" ဟု မှာလိုက်၏။

ထိုနောက် အိမ်ဘက်သို့ပြန်သွားကာ လှေကားလက်ရန်းကိုအားပြုလျက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

တံခါးပိတ်သောအခါ ပေါလ်နှင့် လီနာတို့ အတူတကွလျှောက်၍ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ဓာတ်ရထားအနီကိုစီးကာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်နေသောကုန်ဈေးလမ်းအတိုင်းလာခဲ့ကြပြီး၊ လဲနက်ပန်းခြံကိုဖြတ်လျက် မြို့အစွန်မှ သာယာခန့်နားသောဝင်းခြံကြီးများနှင့် အုတ်နီအိမ်ကြီးများပေါသည့် ပန်းဟောဝန်လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သည် ဤဒေသ၏အစွန်း၌ ရှိသည်။ ဓာတ်ရထားလမ်းဆုံးလျှင် သူတို့ ၂ ယောက်သား ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြပြီး အဆန်းတကြယ်တန်ဆာဆင်ထားသောတံခါးဝမှ အထဲသို့ဝင်ကြလေသည်။

ပေါလ်က မျက်စိတစ်ဆုံးရှိသောမြက်ခင်းနိမ့်မြင့်များ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရေကန်ကလေးဆီသို့သွားကာ သစ်ပင်လုကလေးများ တန်းစီ၍အုပ်ထားသော လမ်းကလေးနှင့် ထိုလမ်းတစ်လျှောက် အကွာအဝေးညီစွာခြား၍ချထားသည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပန်းအလှစိုက် မှန်အိမ်ကလေးများဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လီနာအား ပြုံးပြကာ "တော်သေးတာပေါ့။ ဒီရာသီက အပြင်ဘက်မှာ ဘာမျှသိပ်ကြည့်စရာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မှန်အိမ်တွေထဲ ဝင်မကြည့်ကြခင် အပြင်မှာ ခဏ လမ်းလျှောက်ကြသေးတာပေါ့။ ကဲအားလျော့စွာပဲ လီနာရေ။ ဒီကနေ့မင်းက သိပ်ကို ကြည့်ကောင်းနေတယ်နော်" ဟုပြောလိုက်၏။

ပေါလ်က အမှတ်မထင်ချီးမွမ်းစကားပြောလိုက်သည်ကို လီနာက ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ သို့သော် မှန်ပါသည်။ လီနာ အိမ်မှထွက်လာကတည်းက လီနာ တကယ်လှနေသည်ကို ပေါလ် သတိပြုခဲ့မိပါသည်။ ယခု ကန်ဆီသို့သွားသော လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လီနာအား လူတွေက စိတ်ဝင်စားလှည့်ကြည့်သွားကြသည်ကို လည်း ပေါလ် သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ လီနာလည်း အလုပ်ခွင်ဝတ်စုံနှင့် နွမ်းရိနေ သော အပေါ်အင်္ကျီတို့မှတစ်ပါး အခြားအဝတ်အစားများနှင့် တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးခဲ့၍ လီနာ မည်မျှကျက်သရေရှိ၍ မည်မျှထူးခြားသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့။ ယနေ့ လီနာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံလှနေပြီး သူ၏ဝါဝင်းသောအသား၊ အချိုးအစားကျနသောကိုယ်ကာယ အပြင် ထူထဲသောရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် သူ၏ပေါ့ပါးသောသွားလေဟန်တို့မှာလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင် ကြည့်ကောင်းနေပေသည်။ အပြင်ဘက်အလင်းရောင်ဖြင့် ပေါလ် တစ်ခါမျှမကြည့်ခဲ့ဘူးသော လီနာ၏မျက်လုံးများမှာ ညိုမှောင်မှောင်အရောင် တောက်လျှက်ရှိကြသည်။ သဘောကျစရာအကောင်းဆုံးမှာ ရုက်ကိုးရက်ကန်း မဟုတ်ဘဲ တည်ငြိမ်ကျနေ့ရှိပြီး ရိုးသားသည့်အသွင်ကိုဆောင်သည့် သူ၏အမူအရာ ပင်ဖြစ်၏။ ပေါလ်လည်း လီနာအကြောင်း ရုတ်တရက်သိချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာသည် နှင့် –

"လီနာ။ မင်းအကြောင်း တို့ကို ပြောပြပါဦးကွယ်။ မင့်အိမ်ကလူတွေ အကြောင်း၊ မင့်အိမ်ရဲ့အကြောင်း" ဟု မေးလိုက်၏။

လီနာသည် ခဏမျှငြိမ်သက်နေပြီးမှ အရွက်ကင်းသောသစ်ပင်များအကြားမှ ငွေရောင်လက်နေသောကန်ရေပြင်ဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ကို အရှေ့ဘက်ကမ်း ခြေ စလီစကေးအမည်ရှိ တံငါမြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ၏ဘိုးဘေးများသည် ဆွီဒင်ပြည်ဘက်မှကူးလာကာ ထိုနေရာ တွင် အခြေစိုက်ကြဟန်တူကြောင်း၊ သူ ၇ နှစ် သမီးအရွယ်တွင် သူ့အမေသေ ဆုံးကြောင်း၊ သူ့အဖေသည် ငါးဖမ်းသင်္ဘောကလေးတစ်စင်း၏အစုစပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမကောင်းသောအခါ အစီးအပွားလည်းပျက်ခဲ့ကြောင်း၊ ရာသီဥတု အခြေအနေများကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျက်သည်ထက်ပျက်လာကာ ငါးလည်းသိပ် မဖမ်းမိတော့ကြောင်း၊ တစ်ဘက်တစ်လမ်းက လယ်ယာချောင်းမြောင်းကလေးရှိသေး၍

အခြေအနေသိပ်မဆိုးခဲ့သော်လည်း ဤပစ္စည်းစုကလည်း ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော မြောက်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင်ဖြစ်၍ မိသားစုစားလောက်အောင် မရပြန်ကြောင်း၊ သူတို့အဖေကြီးဆုံးသွားသောအခါ သူ့အစ်ကို ၂ ယောက်က ကနေဒါနိုင်ငံသို့ သင်္ဘောဖြင့်သွားကာ မနီတိုဘာကွင်းတွင် စီးပွားရှာကြပြီး လယ်နှင့်ချောင်းနှင့် အခြေအနေကောင်းသွားကြကြောင်း၊ သူတို့မသွားခင် လီနာကိုယ်တိုင်က အလုပ်အကိုင် တစ်ခုရ၍ သူ့အစ်ကိုများ စိတ်ချလက်ချသွားနိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ သူ့အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် ဝေါ့တာလေ၏အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်ဝေးသော အက်စဘာရီပင် လယ်ကမ်းခြေမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ရောက်ခဲ့ပြီး ကောင်တီးအမ်းအမည်ရှိ ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် ဧည့်လက်ခံရုံး၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း တို့ကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြင့် တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြလေသည်။

လီနာပြောပြ၍ဆုံးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

"မင်းတို့မိသားစုမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်ပေါ့"

လီနာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခဏကြာမှ ပေါလ်က "အက်စဘာရီကို မကြိုက်ဘူးလား" ဟုမေးလိုက်၏။

"သိပ်ကြိုက်ပါတယ်"

"ဒါနှင့်တောင် ထွက်လာခဲ့တယ်"

"ဟုတ်တယ်"

ထိုနောက် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပေါလ်၏စိတ်တွင်းက 'လီနာတွင် ပြောစရာ တွေကျန်သေးသည်၊ အများကြီး ကျန်သေးသည်။ သို့သော် သူ ပြောမပြဘဲထားသည်' ဟု ထင်မိလေသည်။

"အဲဒီက ပြီးတော့ မင်း မစ္စဟန်လေနှင့်လာနေတာပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ်" ဟုဖြေပြီး လီနာသည် ထူးခြားသည့်ခံစားမှုရှိသော မျက် နက်ကျယ်ဝန်းသည့်မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ပေါလ်အားကြည့်ကာ "မစ္စက်ဟန်လေက ကျွန်မအပေါ်မှာ ပြောမပြတတ်လောက်အောင်ကို ကောင်းပါတယ်ရှင်" ဟုပြောလိုက် သည်။

"အခန်းတွေ ငှားသလား"

"ငှားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်က ၂ ခန်းပေးထားတာပဲ။ သူ့ယောကျ်ားက ပင်လယ်ထွက်နေရတာ များတယ်လေ။ သူက ရေနံသင်္ဘောက အင်ဂျင်နီယာ"

ဟိုတယ်ဧည့်လက်ခံရုံး၌ အလားအလာကောင်းလှသည့်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ယခုကဲ့သို့ အပေါစားစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်လုပ်နေခြင်းမှာ ဆန်းသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် ဒါက သူ့ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသလောက် သူ့အမူအရာက သိုသိပ်နေ၍၊ ဤအကြောင်းဆက်မပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ရေနွေးငွေ့ပိုက်ကြီးများအဆင့်ဆင့်ဖြင့် နွေးအောင်အငွေ့ပေးထားသဖြင့် အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက်ပွင့်ဖူးနေကြသော တိုင်းတစ်ပါးပန်းမျိုးစုံပြသထားရာ မှန်အိမ်များဆီသို့ လီနာအား ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ပန်းများကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ကြရင်း သာမန်မျှသာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိသော ပေါလ်မှာ လီနာစိတ်ဝင်စားပုံကိုကြည့်၍ အံ့သြရလေ၏။ သည်တစ်ခါတော့ လီနာ့ မျက်နှာပေါ်တွင် တိမ်ဖုံးသလိုညို့ခဲသမျှ လွင့်စဉ်သွားဟန်တူ၏။ သူ့ကိုယ်သူ လွှတ်ပေးလိုက်သည်တွင် လီနာမှာ ယုံနိုင်စရာမရှိလောက်အောင်ပင် ခံစားချက်သိမ်မွေ့သူ၊ စိတ်တက်ကြွစွာစကားပြောတတ်သူ ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ပေါလ်မမြင်သည့်အရာများစွာကို လီနာမြင်သည်။ လီနာသည် စာကောင်းစွာမသင်ခဲ့ရသော်လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်ပေသည်။ ပန်းများကို သူနှစ်သက်တတ်ပုံမှာ ဟန်ဆောင်မှုမပါ။ သဘာဝကျလှပေသည်။ သစ်ပင်များပြသနေရာရှိ အသီးအပွင့်စုံ လိမ္မော်ပင်ကလေးတစ်ပင်၏ရှေ့တွင်ရပ်မိကြသောအခါ လီနာ့မှာ ဤသစ်ပင်ငယ်ကလေး၏ အမွှေး၊ အလှက သူ့အားဖမ်းစား၍ထားလိုက်သည့်ပမာ ဟန်မလုပ်နိုင်အောင်ပင် အံ့သြတွေးတောငေးမော၍ နေမိလေတော့သည်။ လီနာသည် ချစ်စရာ ဤသစ်ပင်ကလေးအနားမှ ခွာမသွားရက်သကဲ့သို့ရှိပြီး သူ၏အောက်မျက်ခမ်းများတွင် မျက်ရည်ဥများ တွဲလွဲခိုနေသည်ကို ပေါလ် မြင်လိုက်ရ၏။ ပေါလ်ညီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်လဲ့၍ ဆို့သလိုဖြစ်လာပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

စားသောက်ဆိုင်လုပ်ထားသော တရုတ်ဘုံကျောင်းတွင်ဝင်၍ သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ လေတဟူးဟူးတိုက်လျက်၊ အေးစက်နေသောဝါးရုံရိပ်များ ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ပေါ့ပြက်ပြက်နှင့် နွေးရုံမျှသာရှိ၏။ သစ်စေ့ကိတ်မုန့်များမှာလည်း သူတို့ခြေရင်းတွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွသွားကာအစာတောင်းနေကြသော စာကလေးများကိုသာ ကျွေးပစ်ဖို့သင့်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖော်အဖက်ဖြစ်ကာ စားစရာညံ့ဖျင်းသည်ကို မေ့ထားနိုင်ကြလေသည်။ လီနာသည် အလိုက်သင့်အလျားသင့်နေတတ်သည့်အဖော်ဖြစ်ပြီး ပြောသမျှကို စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ပေါလ်စိတ်ဝင်စားသမျှ သူစိတ်ဝင်စားဖို့ အသင့်ရှိသည်။ သူဝင်ပြောလိုက်သည့်စကားများကလည်း ပေါလ်ပြောပြနေသမျှကို နားလည်သဘောပေါက်သည်လို့ ထင်ရှားစေသည့်မှတ်ချက်များ ဖြစ်တတ်၏။

ပေါလ် ရုတ်တရက် "ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ဘိုနန်ဇာမှာ လာလုပ်နေလဲဆိုတာမင်း တစ်ခါမျှမမေးဖူးဘူးလီနာ။ ကိုယ်ဟာ ဒီနေရာမျိုးကလူ့ပဲလို့ ထင်လို့ပဲဖြစ်မယ်။

ဟုတ်လား" ဟုမေးလိုက်သည်။

လီနာက "ဟင့်အင်း၊ မထင်ဘူး" ဟု မျက်လွှာကိုချ၍ဖြေလိုက်ပြီး "အကြောင်းတော့ ရှိမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်" ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

"ရှိတယ်"

လီနာက မော့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒုက္ခတစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့"

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လီနာက "အဆင်ပြေသွားမှာပါပဲ ထင်ပါတယ်" ဟု စပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

လီနာ၏ရိုးသားသောစကားသည် ပေါလ်၏ဘဝင်ကို ထိမိုက်စေလေသည်။ သူ၏နံဘေးကြည့်ပုံအသွင်သည် ကြည်လင်ငြိမ်သက်လှသည်။ မှောင်ခါနီးအလင်းရောင်တွင် သူ၏မျက်တောင်ရိပ်များသည် ပါးပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိ၏။

များမကြာမီ သူတို့သည် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်မှထွက်ကာ လီနာနေသည့်နေရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လီနာသည် ပိုမိုငြိမ်သက်လျက် အတွေးနက်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို အချီအချတွေးလျက်ရှိဟန် တူ၏။ သူသည် ပေါလ်အား စကားပြောမည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ကြိမ် ၂ ကြိမ် မော့်ကြည့်သော်လည်း သူ့နှုတ်ကတော့ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာခဲ့ချေ။

ပေါလ်ကလည်း သူ့အခန်းကလေး သူ ပြန်သွားရဦးမည်ကိုတွေးမိကာ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မစ္စက်ဟန်လေ၏အိမ်အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ပေါလ်ကရပ်လိုက်ပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

လီနာက "သိပ် အံ့သြစရာကောင်းတာပဲနော်။ ကျွန်မတော့ သိပ်ကိုပျော်တာပဲ။ ခေါ်သွားတဲ့အတွက် ရှင့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ" ဟု ဖြည်းညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ခဏမျှငြိမ်သက်နေစဉ် လီနာသည် မတင်မကျနှင့်ပင် ပြကင်းပေါက်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပေါလ်က သူ့ကိုများ အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ဦးမည်လားဟု ထင်မိသေးသော်လည်း လီနာက မခေါ်တော့။ အတန်ကြာအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေပြီး လီနာမျက်လုံးများက ပေါလ်၏မျက်နှာဆီသို့ တစ်ခုခုပြောချင်သလို လှမ်းကြည့်ရင်း အသက်ရှူမြန်လာသည်။ ပေါလ်နှင့် ဆက်သွယ်လိုသော သူ၏အတွင်းစိတ်ဆန္ဒက ရုတ်တရက်ပြင်းထန်လာခဲ့ဟန်တူပေသည်။

"ပေါလ်"

သူ့အား ဤသို့ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဤတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်၏။

"ပြောလေ လီနာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာက ပေါလ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တကယ်ပင် ကာယိက ဝေဒနာတစ်ခုကိုခံစားလိုက်ရသလို အဝေးသို့လှည့်၍ ငေးနေလိုက်ပြန်သည်။

"အို။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ နေပါစေ"

သူပြောချင်နေသည့်စကားက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောလို့ကတော့ ဘယ်လိုမျှ မထွက်။ မပြောသည့်အပြင် သူက အရေးတကြီးလေသံဖြင့် မပွင့်တပွင့်ပင် "သွားတော့မယ်" ဟုဆိုလိုက်၏။

ထိုနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ဝင်းတားများကြားက ကျောက်ပြားများ စီခင်းထားသည့်လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ အိမ်ဆီသို့သွားလေ တော့သည်။

ပေါလ်သည် အိမ်တံခါးပိတ်သွားပြီး အတော်ကြာသည်အထိ ထိုညနေ ပြီးဆုံးသွားပုံကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ စိတ်ထဲကလည်းဇဝေဇဝါနှင့် မသိမသာစနောင့် စနင်းဖြစ်လျက် တစ်ခဏမျှရပ်ကြည့်နေသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူလည်း တနင်္ဂနွေ နေ့၏ လူသူကင်းမဲ့တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော လမ်းများအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

သူ၏အခန်းသို့ ပေါလ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ၆ နာရီခန့်ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ် သူ၏အခန်းထဲကစားပွဲပေါ်၌ တနင်္ဂနွေနေ့ထုတ် ကူရီယာသတင်းစာ ရောက်နေ၏။ ခေတ်ငွေ့မီးကိုထွန်းကာ မျက်နှာသစ်ပြီးသောအခါ သူသည် ခါတိုင်း လိုပင် စိတ်ဇောလျက် သတင်းစာကိုဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

အစတွင် ဘာသတင်းမှမတွေ့ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း နောက်ဆုံးကော်လံ အောက်ခြေဆီတွင် သူရှာဖွေနေသည့်အမည်ကို သွားတွေ့လိုက်၏။ ဤသတင်းသည် သူ့အဖို့ သတင်းစာတစ်စောင်လုံး၌ အထူးအခြားအထင်ရှားဆုံး ဖြစ်လာ၏။ သူသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းကပင် သူ၏မျက်လုံးများရီဝေလျက် တဖြည်း ဖြည်းချင်းသူ၏ရင်ခုန်သံသည် လေးလံ၍လာလေတော့၏။

သတင်းမှာ အတိုကလေးဖြစ်၏။

ယနေ့ အောက်လွှတ်တော်တွင် ဝေါ့တလေမဲဆန္ဒနယ်မှအမတ်ကျော်ဘာလီက စတုန်းဟိဘ်အကျဉ်းထောင်၌ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခံနေရသူ ရီးစ်မက်ထရီ၏အမှုနှင့် ပတ်သတ်၍ အဆိုတစ်ခု တင်သွင်းသည်။ ဝေါ့တလေအမတ်က (၁) ယခု သူတင်ပြ သောသက်သေအထောက်အထားများသည် အမှုကိုပြန်လည်စဉ်းစားရန်အတွက် လုံလောက် မလောက်နှင့် (၂) မက်ထရီသည် ထောင်ထဲ၌ ၁၅ နှစ်မျှ ကျခံပြီးဖြစ်၍ ယခုအခါ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရသင့်၊ မရသင့်တို့ကို မေးမြန်းသည်။

လွှတ်တော်အတွင်းဝန်ချုပ် ဆာပေါ်လတာဟမ်မီလ်တန်က ဝေါ့တလေအမတ်

၏မေးခွန်း ၂ ရပ်စလုံးကို ဖြေကြားသည့်အနေဖြင့် (၁) အမှုကိုပြန်လည်မစဉ်းစား နိုင်ပါ၊ (၂) လွတ်ငြိမ်းခွင့် မရသင့်ပါ ဟူ၍ ဖြေဆိုကြောင်း။ ပထမအချက်အနေဖြင့် အမတ်မင်း၏တင်သွင်းချက်ကို အသေအချာလေ့လာစဉ်းစားပြီး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တရား စီရင်မှုလုပ်ငန်းတွင် ဤလွှတ်တော်မှ တစ်စုံတစ်ရာဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မမြင်ကြောင်း၊ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် အကျဉ်းသမားမက်ထရီသည် အမိန့်နာခံ ရန် မကြာခဏငြင်းဆန်လျက် အရိုက်အနက်ခံရသူဖြစ်၍ သူ၏အကျဉ်းထောင်မှတ် တမ်းများကောင်းသဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးထားသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို အပြီးသတ်ပိတ်ထားလိုက်ပြီဟု ယူဆစေလိုကြောင်း။

ပေါလ်သည် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ မစွက်ကော်ပင် ဝင်လာကာ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ၏ရှေ့သို့ ယခုရောက် လာသော 'အမြန်ဝေငှ' ဆိုသည့်စာတစ်စောင် ချပေးသွားတော့ သူ မော့၍ပင် မကြည့်လိုက်တော့ချေ။

သူသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား၍ဖတ်သည်။ စာမှာ ကျော့ဘာလီ ထံမှ ဖြစ်၏။ ကူရီယာတွင်ပါသည့်သတင်းကို အကျယ်ချဲ့၍ အတည်ပြုထားသည့် စာဖြစ်၏။ ဘာလီကတော့ သူ့ကတိ တည်ပါသည်။ သူတတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် လုပ်ပါသည်။ ခြွင်းချက်မရှိ အပယ်ခံရဖို့သာ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စာက နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်လို့မျှ အကျိုးမရှိနိုင်ဟု ဆိုသည်။ သူက အချိုသာဆုံးလေဖြင့် သူ့ မိတ်ဆွေကလေးအား ဤ စိတ်မချမ်းသာစရာကိစ္စကို သူ့ခေါင်းထဲ၌ တစ်ခါတည်း ဖျောက်ပစ်လိုက်ရန် တိုက်တွန်းအကြံပေးထားသည်။ စာရေးပုံကောင်းပါသည်။ စေတနာကောင်းပါသည်။ ကြင်ကြင်နာနာရှိသည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမရှိပါ။ သို့ရာတွင် ပေါလ်မှာတော့ ရင်ကျိုးခဲ့ရချေပြီတကား။

အခန်း – ၁၇

တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ နောက်တစ်ရက်နံနက်တွင် ပေါလ်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စိတ်မပါလက်မပါသောက်ပြီး ရွှံ့စိုစိုရေစိုစိုလမ်းများအတိုင်းလျှောက်၍ ဘိုနန်ဇာသို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာခဲ့ကာ စန္ဒယားတွင်ထိုင်၍ အပေါ်စားသီချင်းများကို အဆက်မပြတ်တီးလေတော့၏။ မှိုးရွာသောနေ့များတွင် ဆိုင်ထဲတွင်အမြဲထွန်းထားလေ့ရှိသော မီးရောင်များက သူ၏ လေးလံသောမျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်စေသော်လည်း သူ၏စန္ဒယားပေါ်တွင် မြေပန်းအိုးကလေးတစ်လုံး၌ ပန်းအဝါကလေး ၅ ပွင့် စိုက်၍တင်ထားသည်ကိုတော့ မြင်ရပါသည်။ လီနာယူလာပြီး တင်ထားတာပဲဖြစ်မည်။

ပေါလ်မှာ သူ့ရင်ထဲက မချမ်းသာသဖြင့် လီနာက မနေ့က သူတို့အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်ကို အမှတ်တရရှိစေရန် ပြထားသည်ကိုပင် အသိအမှတ်မပြုလိုက်နိုင်။ ဤသို့ပြုရန် လီနာ မည်မျှ ချီတုံချတုံစဉ်းစားခဲ့ရသည်ကိုလည်း သူ တွေးမကြည့်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် သူ့နေလယ်စာကို လီနာ လာပို့တော့ သူ ကျေးဇူးတင်စကား မပီမသပြော လိုက်သည်။

သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး လီနာ စိတ်ပူပန်သွားဟန် တူ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသော် သူ စိတ်ကိုတင်း၍ ပေါလ်ကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၏။

"မကောင်းတာတစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဘာမျှ မကောင်းဘူး" ဟု ထိန်းချုပ်ထားရသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုခဏ၌ လီနာ ဘာမျှဆက်မမေးနိုင်မီ စားသောက်ဆိုင်ဘက်ကပြန်ခေါ်သဖြင့် ထွက်သွားရလေသည်။ လီနာထွက်သွားတော့မှ ဟဲရစ်သည် သူတို့အား သွားကြားထိုးရင်း တစေ့တစောင်းအကဲခတ်နေသည်ကို ပေါလ်တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်ပင် ဟဲရစ်သည် သူ့ထံသို့လျှောက်လာကာ ရန်လိုသည့်မျက်နှာဖြင့် "မင်းနှင့် ဒီအမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ မနေ့က အတူလျှောက်လည်ကြတယ်ဆို" ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါလ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ "လျှောက်လည်ကြတယ်" ဟု ဖြေလိုက်၏။

"အေး။ မင်းတို့ အတူထွက်လည်ကြတယ်လို့ ငါ့ကို ကောင်မလေးတွေက ပြောတယ်။ ငါတော့ အံ့ဩသွားတယ်" ဟု ပြောသည်။ ဟဲရစ်၏မျက်နှာတွင် လှောင်သလိုပြောင်သလိုမလိုတမာအပြုံးက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ထိုနောက် သူက စန္ဒယားပေါ်သို့ကုန်းကာ "မင့်ကို ငါ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း သတိပေးထားဦး မှထင်တယ်။ တို့သိထားတာတွေ မင်း မသိဘူးလား" ဟုမေးလိုက်၏။

ပေါလ်က မဖြေ။

"သူဟာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖူးတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ လက်လည်းမထပ်ထားဘူးဆိုတာကော။ ဟုတ်တယ်။ ကလေးက ဆွံ့အ၊ နားမကြားကလေး။ နောက်တော့ တက်ပြီးသေသွားတယ်။ မင်း ယုံရဲ့လား။ ဝတ္ထုဆန် ဆန်ပဲကွ။ မင်း နောက်တစ်ခါ သူနှင့်ထွက်လည်ရင် မေးကြည့်ပေါ့။ လက်ကလေး

ဘာလေးဆွဲပြီး ချော့မော့မေးရင် သူက အသေးစိတ်ပြောပြပါလိမ့်မယ်"

ထိုသို့ပြောပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည့်အချိန်တွင် ဟဲရစ်၏လှောင်ပြောင်သံက လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် ဟဲရစ်သည် ပေါလ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပြီး သွားကြားထိုးတံကို ပါးစပ်တွင်ကိုက်လျက် လျှောက်ထွက်သွားလေ၏။

ပေါလ်သည် ဟဲရစ်၏နောက်ကျောကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ စိတ်ထဲကမူ ဟဲရစ်အား 'အတော် ညစ်စုတ်ယုတ်မာတဲ့ တိရစ္ဆာန်' ဟုဆဲဆိုနေမိ၏။ 'သြော်။ လီနာမျက်နှာ ညှိုးညှိုး နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း ကလေးမရယ်။'

လီနာ ဤသို့ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို သူ မယုံနိုင်အောင်ရှိသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း သနားစိတ်များ ပြည့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသနားစိတ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် အားနေရုံ့ချူမက သူ၏အသည်းနှလုံးတွင်ဖြစ်ပေါ်စ, ဖြစ်ပေါ်ဆဲဖြစ်သော အနွေး ဓာတ်ကလေးများကိုပါ ငြိမ်းသွားစေခဲ့လေသည်။ ပေါလ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့်ဘဝမျိုး ကပေးလိုက်သော သီလရှိမှု, စင်ကြယ်မှုအရေးထားသည့် စိတ်ကလေးများကြောင့် သူ့မှာ ယခုကြားလိုက်ရသည့်အဖြစ်ပျက်မျိုးကို သည်းမခံခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ လီနာသည် အပျိုကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဆောင်နေခြင်းမှာ သူ့ကို လှည့်စားဖို့သာဖြစ်သည်ဟု ထင်ရုံသာရှိတော့ သည်။ ဤကိစ္စမျိုးကို ထိန်ဝှက်ထားခြင်းမှာ လိမ်ညာမှု၏အထွတ်အထိပ်ပင် ဖြစ်ကန် ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် လီနာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိရန် တမင်ရှောင်၍ နေလိုက်၏။ 'အို ဘုရားသခင်။ ယနေ့အဖို့ရာ စိတ်ညစ်စရာတွေက ကုန်တောင် မကုန်နိုင်ပါလား။'

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် နောက်ဆုံးပေါ်ကကြိုးတီးကွက်များကို ထိုင်၍တီးနေရင်း က ခံပြင်းသည့်စိတ်များ တလိပ်ပြီးတလိပ် တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ ဆွမ်းပြော သည့်စကား မှန်လှပေတော့သည်။ အစိုးရပိုင်းမှ အကူအညီကို ရမည်ဟုမျှော်လင့်ရခြင်း သည် အချည်းနှီးသာဖြစ်သည်။ သူသည် ဤကိစ္စကို တစ်ကိုယ်တည်း ကျဲရတော့ မည်။ ကိုယ်တိုင်ကျဲရန်လည်း ကောင်းကင်ဘုံကိုတိုင်တည်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။ သူ၏စိတ်ထဲကတင်းမာနေသည်နှင့်အမျှ သူသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက် သည်။ သူ မရှုံးသေး။ ယခုမှ တိုက်ခါစပင် ရှိသေးသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လောက် စွန့်စားရ, စွန့်စားရ။ သူသည် ယခုအခါတွင် တစ်ခုတည်းသောမျှော်လင့်ချက်အဖြစ် လူ့ဝိဇာလတ်ကို နည်းပရိယာယ်အသစ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ရတော့မည်။ အာဏာပိုင်တို့က မှာခံ့ပူလျာအား ခြိမ်းခြောက်၍တားမြစ်ထားလိုက်လျှင်ထားစေ။ လူ့ဝိဇာဘက်ကိုတော့ ဤသို့လုပ်ရန် အကြောင်းမရှိ။ သူ့ကို မည်သူကမျှ သတိပေး၍ထားဟန်မတူပေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညနေတွင် သူသည် သူ့အခန်းသို့တန်းပြန်ပြီး စာရေးစက္ကူကတ်တစ်စုနှင့် စာအိတ်တစ်လုံးယူကာ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်လေ၏။

ချစ်သော လူဝီဇာ

အရင်တစ်ခါချိန်းတုန်းက လွဲသွားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိဖို့ သောကများစွာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ကိုယ့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်တစ်ခါ တွေ့ကြပြီးကတည်းက ကိုယ့်မှာ မင့်ကိုချည်း အောက်မေ့နေတယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်နေတယ်။ ဒီတော့ လာမည့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကိုယ်နှင့် အတူချိန်းမှာ လာတွေ့မလား။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတော့ ပါလာမှာမဟုတ်ဘူး လူဝီဇာ။ ၇ နာရီလောက် အဲဒီဆိုင်ကို လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ မင်းနှင့် တွေ့ရမယ့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မလွဲသာမရှောင်သာ ပျက်ကွက်သွားရတဲ့ အရင်တစ်ခါလို မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကိုယ် အာမခံပါတယ်။

သင့်

ပေါလ်

ထိုနောက် ၂ နာရီအကြာတွင် လူဝီဇာ့ထံမှ အောက်ပါပြန်စာကို ရရှိလေသည်။

လူကြီးမင်းရှင့်

ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို တွေ့ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သတိထားပါ။ အိမ်ထဲကို ဥယျာဉ်ထဲကနေပြီး နောက်ဖေးပေါက် အထိ မလာပါနှင့်။ ချိန်းထားသည့်နေရာကသာ စောင့်နေပါ။ ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်။

လေးစားစွာဖြင့်။ အခုတော့ ဒါလောက်ပါပဲ၊

လူဝီဇာဘတ်

ပေါလ်လည်း အသံထွက်၍အော်မိမတတ် ကျေနပ်သွားသည်။ လူဝီဇာဘတ်ကိုမူ မသက်မဖြစ်သေး။ သူ့မှာ အခွင့်အလမ်းရှိသေးသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရောက်လွယ်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ၄၈ နာရီအတွင်းက ဘာလွှတ်တော်၌ တင်ခဲ့သည့်အဆိုကြောင့် သူ့မှာ အာဏာပိုင်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရဦးမည်လားဟု ပူပန်၍နေခဲ့ရသည်။ ယခုမူ ကူရီယာသတင်းစာ၌ပါလာသည့် သူ့အဆို အကြောင်းသတင်းတိုကလေးကို အာဏာပိုင်များ သတိမပြုမိကြ ဟုယုံကြည်ကာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဤသို့ယုံကြည်လိုက်ခြင်းမှာ စင်စစ် သူ၏အမှားသာ ဖြစ်ချေသည်။

အခန်း – ၁၈

လူဝီဇာ့ထံမှပြန်စာ ပေါလ်ရသည့်နံနက် ထိုအချိန်လောက်မှာပင် အသက် ၄၅နှစ်ခန့် ရုပ်ရှင်မင်းသားလို မျက်နှာပေါ်ပေါ်, ခါး ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ခံ့ညားသည့်အသွင်ရှိသောလူတစ်ယောက်သည် နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သူ၏အိမ်ရှိ နံနက်ဆောင် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ရပ်ကာ မြက်ခင်းကျယ်နှင့် အလှစိုက်ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကပ်လျက်အခန်းမှ သူ့အမျိုးသမီး ၂ ယောက် စိန့်ဝင်နီဖရက်ကျောင်းမှ မြင်းပြပွဲသို့သွားရန် ပြင်ဆင်ရင်းစကားပြောနေကြသည့် အသံနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဝင်၍ထောက်ပေးနေသည့် သူ့ဇနီး ကက်သရိန်း၏ ခပ်အေးအေးအသံကို ကြားနေရ၏။ မိသားစု ဤမျှစည်းလုံး ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသော်လည်း ဆာ မက်သယူး စပရောက်မှာကား စိတ်တိုလျက်ရှိလေ၏။

ကောင်းစွာခင်းကျင်းထားသည့်စားပွဲကို ဒိမ်းရန် အစေခံအမျိုးသမီးဝင်လာသောအခါ သူ၏အတွေးများ အမျှင်ပြတ်သွားပြီး လက်အောက်ငယ်သားများအတွက် သာထားသည့် မျက်စောင်းဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အိမ်အထွက်စင်္ကြံဆီသို့လာခဲ့၏။ တံခါးဝတွင်ကား သူ့သမီးများနှင့် ဇနီးတို့မှာ သွားရန်အသင့်ဖြစ်မနေကြပြီး လည်ပင်းအညိုရောင်သားမွေးနကလေးများကွပ်သည့် သားမွေးနအင်္ကျီဝတ်ကာ လက်အိတ်အရှည်ကို ဆွဲဆန့်နေပြီဖြစ်သော သူ့ဇနီးမှာ ထူးထူးခြားခြားချစ်စရာကောင်း၍ နေပေသည်။ သမီး ၂ယောက်မှာလည်း သေသပ်သော မြင်းစီးဘောင်ဘီ, ကတ္တီပါ ဂျော်ကီဦးထုပ်တို့ကိုဝတ်ဆင်ကာ မနှစ်ကနှာတာလူးပွဲအတွက် သူ လက်ဆောင်ပေးထားသော ရွှေကွပ်သည့်မြင်းရိုက်ကျာပွတ်ကလေးများ ကိုင်ထားကြသည်။ အကြီးမမှာ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးဖြစ်၍ သေးသေးသွယ်သွယ် ညိုညိုညက်ညက်၊ သူ့အမေကဲ့သို့ ဂုဏ်ရှိန်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဖအေချစ်သောသမီးအငယ်မှာ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်နှင့် ၁၂ နှစ်ထဲသို့ ဝင်ခါစဖြစ်၏။

သမီး ၂ ယောက်က ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှတွယ်ကပ်ကာ 'သူတို့နှင့် လိုက်ခဲ့ပါ'ဟုပူဆာပြီး သူ့ဇနီးက ဘေးမှရပ်ကြည့်ရင်းပြုံးကာ "ဟုတ်သားပဲမောင်ရယ်။ အလုပ်တွေချည်း ဖိလုပ်နေခဲ့တာကြာပြီပဲ။ အပန်းဖြေရင်း လိုက်ခဲ့ပါလား" ဟု ဝင်ပြောနေတော့ သူ၏မျက်နှာတွင် တင်းမာမှု အတန်ငယ်လျော့သွားသည်။

သူ့ဇနီးအား အသားဖြူဖြူ, နနယ်ပါးလျသည့်ကိုယ်ကာယတွင် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ချစ်စဖွယ်ချိုပြုံးသောမျက်နှာရှိသူ ဖြစ်၏။ အသက် ၄၀ တွင် မျက်နှာအသွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အပြင်ပြေပြစ်လျက် အဆက်အပေါက် မတုတ်ခိုင်သေးသူဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ကပ်တွယ်နိုပ်စက်လျက်ရှိသော ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခုနှင့် အမြဲတစေ နပန်းလုံး၍နေလာရသူပမာ ယှဲယှဲ့ကလေး မှုသာဖြစ်၏။ အသားအရေဖြူဖွေးကြည်လင်၍ ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းများရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဇနီးအား ပွင့်လင်းချစ်ခင်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း စပရောက်သည် အကျင့်ပါနေသည့်အတိုင်း သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လက်ညှိုးဖြင့်သပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူက ရယ်သွမ်းသွားရင်း "မင်းနှင့်ချည်းလျှောက်လည်နေရင် ပိုက်ဆံရအောင် ဘယ်သူ့ရှာမလဲကွယ့်" ဟု ခပ်ချိုချိုပြင်းလိုက်သည်။

ဇနီးနှင့် သားသမီးများထွက်ရန် အိမ်ရှေ့တံခါးကို သူက ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အိမ်ရှေ့ကားဝင်လမ်းတွင် မှန်အလုံပိတ်ကားတစ်စီးသည် ကားမောင်းသူနှင့် အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။ မကြာမီ သူတို့အားလုံး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကြပြီး ကားထွက်သွားတော့ ကက်သရင်းက သူ့အား နောက်မှန်ထဲက လက်ပြသွားသည်။

စပရောက်လည်း စာအုပ်စင်များထားသည့်အခန်းကိုဖြတ်၍ သူ၏စာဖတ်ခန်းဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရင်း အနည်းငယ်မျက်မှောက်ကြုတ်ကာ လက်ရာအကောင်းဆုံး သူ၏ပုံတူကားကို ခဏမျှရပ်၍ အမှတ်မထင်ငေးကြည့်နေမိသေး၏။ ဤအိမ်ကြီးကား ခပ်းနားကြီးကျယ်ပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ကာလအတွင်း သူသည် အကောင်းကြိုက်တတ်သည့်ဗီဇပါသော သူ့ဇနီး၏ဦးဆောင်ညွှန်ပြမှုဖြင့် အကောင်းဆုံး, အညွှန့်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆင်ပြင်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏အလှပစ္စည်းများကို မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ပန်းအလှထိုးမှီအုံးနှင့် ကုလားထိုင်များ, အိုဗူဆိုကော်ဇောကြီးများ, ရိုဒန်၏ပန်းပုလက်ရာများ, မေထို၏ကြေးသွန်းရုပ်များ, ကွန်စတေဗယ်၏လက်ရာ ရှုမျှော်ခင်းဆီဆေးကား ၂ ကား။ ဤပစ္စည်းပစ္စယများသည် သူ့ဘဝ၏အောင်မြင်မှုများကို မလွဲမသွေ ဖော်ပြ၍နေကြပေသည်။

မက်သယူးစပရောက်သည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အနိမ့်ကျဆုံး, အစုတ်ပြတ်ဆုံးအဆင့်မှစ၍ သူပြောလေ့ရှိသည့်စကားအတိုင်း 'သုညထက်နည်းသည့်အခြေ' မှစ၍ သူ၏လုံ့လဝီရိယသက်သက်ဖြင့် တက်လာရသူ ဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်က မိဘမဲ့ကလေးအဖြစ် သူ၏အဒေါ်က သူ့အား ကြီးပြင်းအောင်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရသည်။ သူ၏အဒေါ်မှာ ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် ခုံဖိနပ်တဂေါက်ဂေါက်နှင့် တဘက်တစ်ထည်ပခုံးတင်ကာ နော်တင်ဟမ်အနီး ဂက်စဟီးဒေသ ဆင်းရဲလှသောကျောက်မီးသွေးတွင်းများတွင် မီးသွေးကျုံးကာ ဝမ်းစာရှာရသူဖြစ်၏။ အစစမှစ၍ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်လှသောပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့် မီးသွေးတွင်းအလုပ်သမားတန်းလျားလို ညစ်ပတ်လှသော

ဟစ်ခန်းအိမ်ကလေးတွင် အရိုက်အနှက် အကန်အကျောက်ခံ၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရလင့်ကစား မက်သယူးစပရောက်တွင် 'အောင်မြင်ကြီးပွားရမည်' ဆိုသည့် တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒက သူ့ဘဝကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်ခဲ့သည်။ သူ၏လက်သုံးဖြစ်သော 'ငါ ကြီးပွားရမည်, ကြီးပွားရမည်, ကြီးပွားရမည်' ဆိုသည့်စကားကို သူ၏နှလုံးသားတွင် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်လောက်အောင် ထွင်း၍ထားလိုက်လေသည်။

ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ကြီးပွားရသူများစွာ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တွင် တွေ့ရတတ်သကဲ့သို့ သူတက်ခါစကဆိုလျှင် ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကို အသေအလဲကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်း, အခါကောင်းအခွင့်ကောင်း ရရှိခြင်းတို့ကို တွေ့ရပေမည်။ သူက လူတော်ဖြစ်သည်။ စာကြီးပေကြီးချစ်တတ်သော ဂက်စဟီးကျောင်းဆရာကြီးက သူ့အား ညညတွင်ခေါ်ကာ အခမဲ့စာသင်ပေးခဲ့သည်။ သူ ၁၄ နှစ်သားအရွယ်တွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ ဆင်း၍ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဝေါ့တလေသို့ထွက်ပြေးကာ ရုံးလုလင် ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဥပဒေဆိုင်ရာ ပုံနှိပ်နှင့် စာရေးဖြစ်လာသည်။ ဤတွင် သူသည် တရားရုံးများဖွဲ့စည်းလုပ်ကိုင်ပုံကို ပထမဆုံးအကြိမ် သိခွင့်မြင်ခွင့်ရလာသည်။ ခန်းနားလှသည့် တရားရုံးအဆောင်အယောင်တို့ကိုမြင်ပြီးအားကျလှသဖြင့် အချိန်ပိုတွင် စာကိုဖိ၍ကြိုးစားလေရာ များမကြာမီပင် နာမည်ကြီးရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သူ တွမ်းမတ်ဟေလီထံတွင် အလုပ်အကူစာရေး ဖြစ်လာပြန်လေသည်။

ဥပဒေဆိုင်ရာဘက်ကို စပရောက် ရွေးခြယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဝါသနာပါလှသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သူ့ဘဝနှင့် ကိုက်ညီလှသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ တန်းခိုးအာဏာရှိရာ အထိ ရောက်အောင်တက်နိုင်သည့်အခွင့်အရေးများကို ဥပဒေဆိုင်ရာကသာ ပေးနိုင်သည်ကို သူ သိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီးဖြစ်သော သူ့ဆရာကြီးတွင် သူ မရှိလျှင်မဖြစ်အောင် သူက ကြိုးစားပြီးလုပ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ဆရာကြီးဟေလီ၏ထံတွင် လက်ထောက်အဖြစ် တစ်သက်လုံးလုပ်ကိုင်သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်မည်သို့မျှမရှိပါ။ အလုပ်သင် ၅ နှစ် ပြီးဆုံး၍ ဥပဒေစာမေးပွဲများ အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ကောင်းစွာမကျန်းမာတော့သဖြင့်, သူ့အပေါ်တွင် အတော်ကလေးအားထားနေရရှာသော သူ့ဆရာအား ဒုက္ခတစ်လှေကြီးနှင့် ပစ်ထားခဲ့ကာ သူ့ဘာသာသူ လုပ်ငန်းဖွင့်လေတော့သည်။ ဘာအရေးလဲ။ မက်သယူးစပရောက်သည် များမကြာမီပင် ဝေါ့တလေအုပ်ချုပ်ရေးအကြီးအကဲ၏ လက်ထောက် ဖြစ်လာလေသည်။

သူက ဥပဒေအကျိုးဆောင်။ အောက်ရုံးများတွင် အမှုအသေးအဖွဲ့ကလေးများ, မသက်ာဖွယ်သေဆုံးမှုများအတွက် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးများ, တရားရုံးများတွင် ဟရားသူကြီးများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ရခြင်း၊ အမိန့်စာချွန်များကို ဆောင်ရွက်ရခြင်း၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂျူရီအဖွဲ့ ဖွဲ့ပေးရခြင်း, စသည့်အလုပ်မျိုးနှင့် ရာထူးငယ်ကလေးမျှသာဖြစ်သည် တော့ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ထမ်းအလုပ်ဖြစ်၍ သူ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ရှိရာသို့တက်ရာတွင် ပထမဆုံးလှေကားထစ် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏အလုပ်တာဝန်များကို အင်တိုက်အားတိုက်ဆောင်ရွက်ရင်းက တစ်ဘက်တစ်လှမ်း အားဖြင့် သူသည် တရားမဥပဒေ, အများပြည်သူဆိုင်ရာဥပဒေနှင့် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ် ပုံဥပဒေတို့ကို မိမိဘာသာ လေ့လာလိုက်စားခဲ့၏။ ပြည့်စုံသောအခါ သူ၏ရှေ့နေလိုက် ခွင့်များကို ခြစ်ခြုတ်စုကာ သူ၏အမည်ကို ရှေ့နေစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားလိုက်ပြီး ဝတ်လုံတော်ရဖြစ်ရန် စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် သူဝတ်လုံတော်ရ ဖြစ်လာလေသည်။

သူ ဆောင်ရွက်ရသည့်အလုပ်တာဝန်၏ ကြီးလေးမြင့်မားမှုကို သူ သိပါသည်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်မရှိ, အဆက်အသွယ်လည်း သိပ်မရှိသဖြင့် အမှုမရသည့်ဝတ်လုံတော်ရအဖြစ် တရားရုံးတော်တွင် လပေါင်းများစွာ လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် တရားရုံးချုပ်တွင်မှတ်ပုံတင်အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။ ဤရာထူးကို သူ လက်ခံလိုက်သော်လည်း ခေတ္တခိုနားရုံမျှသာဖြစ်၏။ တန်ခိုးရှိသူတို့အား အသုံးတော်ခံရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် ဉာဏ်ရှိ သူ, အလုပ်ရာထူးကြိုးစားသူ, ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေများတွင် အထူးကျွမ်းကျင် သူ ဟူ၍ လူသိများလာခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမက သူသည် အပြောအဟောကောင်းသူ၊ နာအောင်ဖြစ်စေ, အပျော်အပြက်ဖြစ်စေ အခါအခွင့်ကိုလိုက်၍ စကားအချေအပကောင်း သူ၊ ဂျူရီလူကြီးများ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အခွင့်ကောင်းယူ၍လှည့်ပတ်သည့်နေရာတွင် ပါရမီရှင်တမျှကျွမ်းကျင်သူ ဟူ၍လည်း နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်တွင် ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပသောအခါ သူသည် ဝေါ့တလေကွန်ဆာဗေးတစ် ပါတီအမတ်လောင်း ဆာ ဟင်နရီ လောင်းဒင်းအတွက် အင်တိုက်အားတိုက်ပါဝင်စည်း ရုံးကာ စင်မြင့်မှတက်၍ နာရီမလပ် ဟောပြောခဲ့သည်။ ဆာ လောင်းဒင်း အရွေးခံရ သောအခါ စပရောက်လည်း မကြာမတင်ပင် ဆုတော်လပ်တော် ရလေ၏။ သူ့အား ဝေါ့တလေမြို့တော်၏သမာဓိမြို့ဝန် ခန့်အပ်လိုက်သေလည်။

သူ့နယ် သူ ပြန်ရောက်လာသောအခါ လစာရိက္ခာနည်းသော်လည်း ဥပဒေအရာရှိကြီးအဖြစ် သူ၏ဩဇာအာဏာ သက်ရောက်ရာနယ်ပယ်ကား များစွာ ကျယ်ဝန်း၍လာခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် စပရောက်သည် ဝေါ့တလေတွင် ၅ နှစ်မျှ အပင်တပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူရုံးထိုင်သည့် ၃ လပတ်ရုံးရက်များတွင် မြို့တော်၏ကြွေးပေးစရာရှိသူများ, ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ သည် စပရောက်ဟေ့ ဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြလေ၏။ သူ့အဖို့

အသုံးဝင်မည့်သူဆိုလျှင် သူက ပါးနပ်လိမ်မာစွာ မွေးထားတတ်ပြီး၊ သူ့အလိုနှင့် အဆင်သင့်နေသည့်အခါဆိုလျှင်ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့ထက်ကောင်းသည့်မိတ်ဆွေ မရှိ သလောက်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူက အလုပ်ကို ကြိုးစားရသလောက် ထိရောက်မှု မရှိ, တိုးတက်မှုမပြဘဲ ရှိလေသည်။ ထိုကာလအတွင်းက သူ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ သူ့ဇနီးမှာ သူ့အားစိတ်မပျက်စေရန် ချော့မော့ပြောင်းဖျ၍သာ နေသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သူ မကြီးပွားတော့ဘူးလား, မကြီးပွားတော့ဘူးလား, မကြီးပွားတော့ ဘူးလား။

တောင်ပိုင်းက အရှာရှိအရာခံအဖြစ် အရီးထုတ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ရှိစဉ် တစ်နေ့ သဲ့ နတ်သိကြားများက စောင်မလိုက်သည့်အလား သူ့အဖို့ ထူးခြားသောအခွင့် အရေးကြီးတစ်ရပ် ပွင့်လင်း၍လာခဲ့လေသည်။ ဤကား အခြားမဟုတ်။ လူတိုင်းစိတ် ဝင်စားလျက်ရှိသော လူသတ်မှုကြီးတစ်မှုသည် မြို့နယ်တရားရုံးတော်တွင် စစ်ဆေး စီရင်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ အမှုကို စတင်ကြားနာခါနီးအချိန်တွင်မှ ရုံးအမှုလိုက်ဌာနကငှားရမ်းသည့် ရှေ့နေကြီးသည် အပြင်းအထန်ဖျားလေသည်။ ထိုဒေသရှိ အခြားသောရှေ့နေများကလည်း မအားလပ်ကြ။ အမှုကို ရက်ရွှေ့ဆိုင်းမည့် အစား ဤအမှုတွင် မက်သယူးစပရောက်အား အစိုးရဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်စေ ရန် အာဏာပိုင်များက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဤကား သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်၏ ထူးခြားသောမှတ်တိုင်တစ်တိုင် ပေတည်း။ သူ၏နားထဲတွင် 'မင်း ကြီးပွားတော့မယ်, ကြီးပွားတော့မယ်, ကြီးပွားတော့ မယ်။ ဒါ မင်းအခွင့်အရေးပဲ' ဟု အသံတစ်သံက ဝမ်းသာအားရပြောနေသံကို သူကြားနေရပြီး သူလည်းခြေစုံပစ်ကာ သူလက်လှမ်းမီရာလက်နက်ကိရိယာစုံအသုံး ပြုလျက် ရီးစ်မက်ထရီကို ရုံးတင်၍တရားစွဲရာတွင် မက်သယူးစပရောက်လည်း အစွမ်းရှိသမျှ တစ်အားကြိုလေတော့သည်။

၈ လ မကြာမီ သူသည် သမာဓိမြို့ဝန်ရာထူးမှ ထွက်လိုက်၏။ ဝေါ့တလေ နှင့် လန်ဒန် အမြန်ရထားပို့ဆောင်ရေးက အထူးကောင်းမွန်လှသဖြင့် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူနေသောကြောင့် ဝေါ့တလေအိမ်မှာပင်ဆက်နေပြီး လန်ဒန်မြို့ရှိ ဝတ်လုံများအဖွဲ့ တွင် ရုံးဖွင့်သည်။ နောက် ၂ နှစ်ကြာသောအခါ သူသည် ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ ဥပဒေအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာသည်။ နစဉ်အခါက အလေ့အကျင့်မကောင်းခဲ့သောကြောင့် တစ်ကြောင်း, ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဥပဒေများတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း အစိုးရဘက်မှ အမှုများလိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် မကြာခဏ တာဝန်ပေး အပ်ခြင်းခံရကာ ထိုတာဝန်များကို အထူးကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကောင်းပြုခြင်းခံရလေသည်။ အသက် ၄၅ နှစ်တွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အရွယ်ကောင်းတုန်းသန်မာတုန်းဖြစ်၍ သူ၏ကြီးပွားလိုစိတ်က တက်ကောင်းတုန်း။ အောင်မြင်မှုကပင့်ပေးလိုက်တော့ သူမှာ မြင့်သည်ထက်မြင့်သည့်နေရာများအထိ တက်ရန် တာစူလျက်ရှိပြန်လေသည်။ သူ ဝေါ့တလေမှာဆက်နေဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းအတွက် ယခုအခါ အကျိုးအမြတ်ထွက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူသည် လာမည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် သေချာပေါက်တစ်နေရာအဖြစ် ဂျော့ဘာလီ၏နေရာ၌ ဝေါ့တလေမဲဆန္ဒနယ်မှ ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီအမတ်လောင်းအဖြစ် အရွေးခံရန် တောင်းပန်ခြင်းခံရပြီး ဖြစ်သည်။ လွှတ်တော်သို့ရောက်လျှင် နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်ရာထူးကိုရရန်သိပ်အလှမ်းမဝေးတော့။ ထိုနောက် အချိန်မီပင် တရားသူကြီးချုပ် မဖြစ်နိုင်ပါလော။ နောက်ဆုံးတစ်ချိန်တွင် နိုင်ငံတော်တစ်ခုလုံးတွင် အထွတ်အထိပ်ဥပဒေအရာရှိဖြစ်သော တရားဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် အထက်လွှတ်တော်တွင်ထိုင်ရဖို့ ရှိလေသည်။

ဤသို့ တစ်ဟုန်ထိုးထင်ရှားကျော်ကြား၍လာခဲ့ရာတွင် သူ့အဖို့ 'ရက်စက်မှ ကြေကွဲ, ရဲမှ မင်းဖြစ်' ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ရက်စက်ခဲ့ရသည့်အခါများလည်း ရှိပေသည်။ အောင်မြင်မှုအတွက် လိုအပ်သည့်အရည်အချင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စပရောက်တွင် ဘာမျှ တောင်တောင်အီအီတွေးနေစရာ မရှိ။ ဘဝဟူသည် ခံနိုင်ရည်အရှိဆုံးတို့သာ ကျန်ရစ်မည့် အကြိတ်အနယ်တိုက်ပွဲကြီးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့တန်ခိုးအာဏာရလာသည်နှင့်အမျှ မျက်နှာထားက ပို၍တင်းလာသည်။ လေသံကပို၍ ခက်ထန်လာသည်။ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ အထက်လွှာနိုင်ငံရေးသမားများ၏အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ဝင်ဆံ့အောင် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူသည့်အနေဖြင့် သူ့အတွက်အသုံးမလိုတော့သည့် လူတစ်ယောက်ကို ဖယ်ထုတ်ခြင်း, တစ်ခါက သူ ခယဝပ်တွားမြှောက်ပင့်၍ စကားပြောခဲ့ရသူများကို မသိသလိုမမြင်သလို ရှောင်သွားခြင်း စသည့်အတတ်ပညာများကို ကောင်းစွာ လေ့လာတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏ပြိုင်ဖက်များထက် အမြဲတစေ ခြေတစ်လှမ်းသာ၍နေအောင် လုပ်တတ်သည့် အရည်အချင်းအဖြစ် ထင်ရှားနေစေရန် သူ၏အစွမ်းအစကိုအမြဲပြကာ၊ တန်ခိုးအာဏာကိုလည်း ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်သုံးသူ ဖြစ်လေသည်။

သူ့မှာ လူမုန်းများလာသည်။ သူ တဖြည်းဖြည်း နာမည်ကြီးလာသည်ကို သူ မသိ မဟုတ်၊ သိသည်။ သူသည် ခေတ်လိုက်အခါလိုက် အလိုက်သင့်နေတတ်ပြီး အထက်ပင့် အောက်ဖိ လုပ်တတ်သူဖြစ်လေရာ သူ့အဆင့်အတန်း တစ်ခါတက်တိုင်း သူ့အောက်ကလူ၏မျက်နှာကို ခြေခြင့်ကန့်လန့်နင်း၍တက်သည်ဟု ပြောကြသည်။ အချို့လူများကို အတော်နစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့သည်ဟုလည်း စွပ်စွဲကြသည်။ အထူးသဖြင့် အစိုးရရှေ့နေအဖြစ် သူ၏အလုပ်ဝတ္တရားများကိုဆောင်ရွက်၍ ရုံးတော်အား တရားလမ်းကြောင်း ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုအတွက် လမ်းညွှန်ပေးသည်တွင် သူ၏ပင်ကိုအရည်

အသွေး အစွမ်းအစများကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ပြတတ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ယခု သူ၏စာဖတ်ခန်းထဲတွင် စိတ်ဂနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ ရှေ့လျှားသွားလာနေရင်းက သူ၏မျက်နှာမှာ အိုသည်ထက် အို၍လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ စိတ်ငြိုငြင်နေရခြင်း၏အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားလိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ အောက်လွှတ်တော်၌ကောက်ကာငင်ကာတင်သွင်းလိုက်သည့်ထိုပြဿနာသည် သူ့အား တနံ့နံ့ ဒေါသထွက်စေအောင် ဖန်တီးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဂျော့ဘာလီကတော့ အရှုံးပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့။ သူ့အား ပါတီအကြီးအကဲများကလည်း အပြင်းအထန် သတိပေးထားလိုက်ပြီ။ ထိုမျှသာမက နိုင်ငံတော်အတွင်းဝန်ချုပ်က မဖွယ်မရာဤကိစ္စကို အစကတည်းက တင်းတင်းမာမာ ပိတ်ပင်ထားလိုက်ပါပြီ။ သို့သော် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အခြားတွေးတောစရာတွေကတော့ အတော်ပင် ကသိကအောက်ဖြစ်ရပေသည်။ အချို့သော သီးသန့်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဤကိစ္စကို အတော်ကလေး ပြောဆိုဝေဖန်လျက်ရှိကြသည်။ သူ့ချစ်ဇနီးပင်လျှင် တစ်နေရာမှာကြားလာခဲ့၍ ယမန်နေ့ညနေက သူတို့ ၂ ယောက်တည်းရှိကြစဉ် သူ့ကို အမှတ်မထင် မေးခဲ့သေးသည်မဟုတ်လား။

ဆဲတတ်ဆိုတတ်သူ မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း စပရောက်သည် ခပ်တိုးတိုးကလေး ဆဲရေးနေမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် တကယ့်စေတနာမေတ္တာဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သည့်အချစ် ရှိသည်ဆိုလျှင် သူ့မိသားစုကိုချစ်သည့်အချစ်၊ အထူးသဖြင့် သူ့ဇနီးကိုချစ်သည့်အချစ်သာ ရှိ၏။ သူ့ဇနီးမှာ ဝေါ့တလေဆရာဝန်တစ်ယောက်၏သမီးမျှသာဖြစ်၍ သူ့အတွက် ငွေကြေးမပါ, ရာထူးရာခံမပါခဲ့။ ကက်သရင်းကိုလက်ထပ်လိုက်ခြင်းမှာ တစ်သက်တွင် သည်တစ်ခါဆိုသလို စပရောက်စရိုက်နှင့်မကိုက်ညီသော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။ သို့ရာတွင် သူ့ဇနီးက သိပ်မွေ့သောအိမ်သူချစ်ဖော် ဖြစ်လာခြင်း, သဘောဖြူ မနောဖြူအပြုံးရှင် ဖြစ်လာခြင်းတို့မှာ သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုလာသောရလဒ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေဟူ၍ မရှိ။ သူ့ဇနီးသည် သူ့အားအမြဲအထင်ကြီးသည်။ သူ့ဘက်ကအမြဲရပ်တည်သည် ဆိုသည့်အသိဖြင့် သူသည် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏နာမည်ကို ထိခိုက်လာလေမည်လားဟု သံသယဖြစ်လာတက်သည်တွင် ဤကိစ္စကို သူ၏ဇနီးသည်ကမည်သို့မြင်လေမည်နည်းဟူသော အတွေးများက သူ့အားနှိပ်စက်လျက်ရှိသောကြောင့် ယခု သူ တစ်ခုခုလုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချလိုက်သည့်အမှုအရာဖြင့် သူသည် တယ်လီဖုန်းကိုကောက်၍ကိုင်ကာ ဝေါ့တလေပုလိပ်အဖွဲ့ဌာနချုပ်နံပတ်ဖြစ်သော ဗဟို ၁၂၃၄ ကို ခေါ်လိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း – ၁၉

ထိုနောက် ၁၀ မိနစ်ကြာသော် ဝေါ့တာလေပုလိပ်မင်းကြီး ဒေးသည် သူ၏ ထူထဲသော ငွေချည်တံဆိပ်များနှင့် ယူနီဖောင်းကိုကောက်၍ဝတ်လိုက်ပြီး ပန်းခြံကိုဖြတ်ကာ တောအုပ်တန်းဘက်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်၍လာခဲ့လေ၏။

သူသည် အလုပ်ကပေးထားသောမော်တော်ကားကိုမသုံးဘဲ လမ်းလျှောက်ရခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ အနောက်စွန်းကို သူ ဖြတ်၍လျှောက်လာစဉ် လူတွေက သူ့အား အရိုအသေပေးကြမည်။ သူ့လက်အောက်က အရာရှိများက သူ့အား အလေးပြုကြမည်။ ဒါကိုမြင်သူကပါ လေးလေးစားစား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြမည်။ သူလာနေသည်ကိုမြင်လျှင်ပင် ပန်းခြံထဲတွင် တံမြက်လှည်းသူကအစ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူက ဒါမျိုးကို ကြိုက်တတ်သည်။

တောအုပ်ရှိ စပရောက်၏အိမ်သို့ရောက်သော် နီညိုရင့်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အစေခံအမျိုးသမီးခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က သူ့အား အဝင်စင်္ကြံလမ်း၏လက်ယာဘက်ရှိ သီးသန့်စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အထက်တန်းစားအစေခံတို့၏လေသံဖြင့် 'ယခုပင် ဆာမက်သယူး လာတွေ့ပါလိမ့်မည်'ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသွားသည်။ ဒေးက အမျိုးသမီးကြီးအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ့ကိုစောင့်နေရမည်ဆိုသည်ကို သူ သိသည်။ ဒါကို သူ မကြိုက်။

ဒေးလည်း သားရေအုပ်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် သက်သောင့်သက်သာဝင်၍ထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ကိုင်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး ကော်ဇောအထူကြီးများခင်းကာ သဘာဝထင်းရှူးသားအတွင်းချောနံရံတစ်လျှောက် သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးများဖြင့် ပြည့်နေအောင်စီထားသည့် အခန်းတွင်းဝယ် လှည့်ပတ်၍ငေးမိလေ၏။ ဤအဆောင်အယောင်များကို အားကျမိရင်းက 'သူသာ ငယ်စဉ်က ပညာသင်ခဲ့ရပါက သူလည်း ထိုမျှတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုထက်မကပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်'ဟု တွေးမိလေ၏။ ယခုအခြေအနေအတိုင်းကတော့ သူ့မာနကို သူ အသာခေါက်ထားပြီး အိတ်ထဲ ထည့်ထားရဦးမည်။ ကိုယ့်ထမင်းအိုး ကိုယ်ရိုက်ခွဲလို့ မဖြစ်သေး။

"သြော်။ ဒေး ရောက်နေပြီးပဲ" ဟုအသံပေးကာ စပရောက်လည်း အခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း သူမျက်နှာပေါ်တွင် စောစောက ညိုပုပ်ခဲ့သည့်အရိပ်အရောင်များ မရှိတော့ဘဲ ဖော်ရွေစွာပင် လက်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး "တခုခုသောက်မလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"မသောက်ပါဘူး ဆာ မက်သယူး"

စပရောက်က ထိုင်လိုက်သည်။

"နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ" ဟုဆိုကာ အစိုးရရှေ့နေကြီးလည်း သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လက်ညှိုးဖြင့်သပ်ရင်း ခဏမျှရပ်လိုက်ပြီးမှ "ဒီမှာ ဒေးရဲ့။ လွှတ်တော်မှာ တောက်တီးတောက်တဲ့အဆိုတစ်ခုတင်တာ ကြားလိုက်ရဲ့လား။ မက်ထရီရဲ့ အမှုအကြောင်းလေ" ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေးသည် ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ဣန္ဒြေဆောင်ထားလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ် ဆာမက်သယူး"

"ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံး ဘာမျှတော့အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ သူတို့နိုင်ငံရေးသမားအချင်းချင်း သိက္ခာချကြတာ။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ရှုံ့ပုပ်နှင့်ပတ်ကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်" ဟုပြောရင်း၊ စပရောက်က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာယမ်းကာ "ဒီရှုံ့ပုပ် ကျုပ်တို့ဆီ လာမစဉ်အောင်တော့ သတိထားရလိမ့်မယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဒေးသည် သူ၏ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းကြီးများဖြင့် သူ၏ဦးထုပ်ကိုလှည့်ကိုင်ကစားရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

စပရောက်လည်း ကွေး၍စဉ်းစားနေ၏။

"ဟို အရှုးကလေး။ သူ့သား၊ ဘယ်သူတဲ့လေ။ ဟဲဒီ မက်ထရီရဲ့သားသူ အခု မြို့ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲလား"

ဒေးသည် သူ၏မျက်လွှာကိုချကာ သူ၏ခွာထူထူဖိနပ်ကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း "သူ ဒီမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ" ဟု ဖြေလိုက်သည်။

စပရောက်က "အေး။ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ ဒုက္ခပေးမယ့်လူမျိုးနှင့် တူတယ်။ ဒီလိုလေ။ ဒီလူမျိုးဟာ မကျေနပ်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေတတ်တဲ့ အရူးမျိုးလေ။ ရှု[illegible]တွေနောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်ချောင်း၊ တွေ့ရအောင် တစ်ချိန်လုံးကြိုးစား၊ လက်ထဲ လျှောက်လွှာအတင်းထိုးထည့်။ ဒါမျိုး ကျုပ်တို့ တွေ့ဖူးလှပါပြီဗျာ" ဟု ဆိုသည်။

ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် စပရောက်သည် သူ၏ရှေ့သွားကို လက်သည်းဖြင့်ထောက်၍စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်လက်၍ "ပြဿနာက သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးဒေးလည်း တစ်မိနစ်တိတ်ခန့် နှုတ်ဆိတ်၍နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစိုးရရှေ့နေကြီး သူ့ကို ဘာကြောင့် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ခေါ်လိုက်သည်ကို ယခုမှ သူသိရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းသံသယတစ်မျိုး ဝင်လာကာ အမြင့်ကတ်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဒေးသည် စပရောက်၏မျက်နှာကို မော့်ကြည့်လိုက်ပြီး "သူ့ကိုဖမ်းပြီး တရားစွဲစေချင်သလား" ဟုမေးလိုက်၏။

"ဟာ။ မလုပ်ပါနှင့်။ ဒီသူငယ်ဟာ ရေလိုက်လွဲနေတာပဲ ရှိတယ်။ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုကျူးလွန်တတ်တဲ့လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကရုဏာထားရမယ် ဒေးရဲ့။ ကျုပ်တို့ မေတ္တာတရား, ကရုဏာတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်ရမယ်" ဟုဆိုကာ ဒေးအားစေ့စေ့ကြည့်၍ "ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ရေလိုက်လွဲနေတဲ့ မိတ်ဆွေကလေးကို ဒီ ဝေါ့တလေရှေမြို့တော်ကြီးက ထွက်ခွာသွားအောင်တော့ ဖျောင်းဖျလို့ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"သူ့ကိုထွက်သွားဖို့ ကျွန်တော် ပြောထားပြီခင်ဗျ"

"ပါးစပ်ကပြောတာကတော့ ဘာမျှအရာမရောက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က သိလွန်းလို့ နောကြေနေပါပြီ ကိုယ့်လူရယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာ ဘာလုပ်ဆိုတာ ကျုပ် မပြောဘူးလေ။ ခင်ဗျားနည်းနှင့် ခင်ဗျား ဒီသူငယ်ကို စိတ်ကောင်းကောင်းထားတတ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

စပရောက်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး မီးလင်းဖိုကိုကျောပေးလျက် ပုလိပ်မင်းကြီးအား အာဏာသံပါပါဖြင့် "ကျုပ်ကို အထင်မလွဲစေချင်ဘူး ဒေး။ ကျုပ်စားပွဲပေါ်မှာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ပုံနေရာကနေပြီး ဒီမက်ထရီအမှုတွဲတစ်ခုလုံးကို တမင်တကာ ပြန်ကြည့်ပြီးပြီ" ဟုပြောလိုက်သည်။

ဒေးလည်း စိတ်ထဲက 'ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ' ဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။

"ကျုပ်တို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်စရာ ဘာမျှမရှိပါဘူး။ ဘာဆိုဘာမျှ မရှိဘူး။ ထိပ်ဆုံးထိအောင် ကျုပ်တို့ အခြေခိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အခြေအနေနည်းနည်းတော့ရှိတယ်။ အခုအခါက မြို့တော်ရွေးကောက်ပွဲတို့, လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲတို့ မကြာခင် လာတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ယုတ္တိရှိရှိ,မရှိရှိ 'တရားလမ်းကြောင်းဖြောင့်မတ်မှုကို ဖျက်ဆီးတယ်'ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲမှုအရိပ်အရောင်မျိုး ပေါ်လာရင် ဒီကိစ္စနှင့် ဆိုင်သူအားလုံးအဖို့ အရေးကြီးလာနိုင်တယ်။ ကျုပ် ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီက ကျုပ် အရွေးခံမယ်။ အောင်မြင်မယ်လို့မျှော်လင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ကျုပ်က ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းအတွက်, ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းအတွက်ကို ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာဒီအချိန်မှာ အဲသလို မတော်မလျော်သွားပုပ်လေလွင့် ကိစ္စမျိုးကို မလိုတဲ့လူတွေက လူသိရှင်ကြားလျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်ရင် ဒီအစိုးရ, ဒီတရားစီရင်ရေးဆိုတာရဲ့အပေါ်မှာ လူအများရဲ့ယုံကြည်မှုကို ပျက်ပြား

စေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ ဒီမဖွယ်မရာကိစ္စကို နှိမ်နင်းပစ်ဖို့ လိုတာပေါ့"

သူစကားဆုံးသောအခါ စပရောက်သည် ပုလိပ်မင်းကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူနှင့်တွေ့ဆုံသည့်ကိစ္စ ပြီးပြီ ဟူသည့်အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်၏။

ဒေးလည်း တောအုပ်ကုန်း၏ကျောက်ပြားခင်း လူသွားလမ်းကျယ်များအပေါ်သို့ တက်၍လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင်ကား ဘာဘာညာညာတွေ, သိချင်နေတာတွေ မရှိတော့။ သူ၏အတွေးများသည် ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ရိုးဖြောင့်သောဇီဇတွင်လည်း ကသိကအောက်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် တင်းမာအေးစက်သောမျက်နှာဖြင့် သူတစ်ကိုယ်တည်း "ဘာမျှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ငါ့အတွက် ဘာမျှမရှိနိုင်ပါဘူး" ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် သူ၏နားထဲ၌ သူ၏အသံသည် မြည်ဟည်းလျက်, သူ၏ဇီဇကပါလာသော တိုက်ချင်ခိုက်ချင်စိတ်တို့ကလည်း ထကြွလျက်၊ 'စပရောက်၏အမိန့်ကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်တော့မည်'ဟုဆုံးဖြတ်ကာ မက်ထရီ၏သားလုပ်သမျှကိုတော့ စောင့်ကြည့်မည်။ သို့သော် တရားဥပဒေကို မဖောက်ဖျက်မကျူးလွန်သမျှ သူဘာမျှမလုပ်တော့ ဟု အောက်မေ့ထားလိုက်လေ၏။

အခန်း – ၂၀

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညသည် မိုးတဖွဲဖွဲရွာလျက် စိုစွတ်မှောင်မည်းလှပေ၏။ သူ့စိတ်က လှုပ်ရှားနေသလောက် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်နေပေသည်။ ၇ နာရီထိုးပြီးမကြာမီ သူ ရှိုင်ယယ်အုတ်ခံသို့ ရောက်သည်။ အရက်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လမ်းကိုဖြတ်ကာ ခန်းဆီးတပ်မထားသော ပြူတင်းမှနေ၍ အထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ အားလုံး ပုံမှန်အတိုင်းတွေ့ရမှ ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ကာ ခါတိုင်း လူဝီဇာဘတ်ထိုင်နေကျစားပွဲသို့ သွား၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုင်လိုက်၏။

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ တစေ့တစောင်းလှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ခန်းတစ်ဝက်မျှ ပြည့်နေပြီဖြစ်၏။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ၂ ယောက်သည် သူတို့၏အဖော် အမျိုးသမီးများနှင့် တခိခိရယ်လိုက်, စကားပြောလိုက်နှင့် ရှိကြ၏။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် စနီးမောင်နှံစုံတွဲသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ဘီယာသောက်နေကြ၏။ တက္ကသိုလ်သမား ၂ ယောက် ဒိုမီနိုကစားနေကြသည်ကို သူတို့၏အဖော်တစ်စုက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ခပ်မှောင်မှောင်ဝတ်စုံနှင့် ဘဏ္ဍာစိုးလို ထိပ်ခပ်ပြားပြားနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ပန်းရောင်အားကစားစာစောင်၌ အာရုံဝင်စားနေ၏။ ဤနေရာတွင် သူ့အား မည်သူမျှ ဂရုစိုက်၍ကြည့်မနေပေ။ ဤနေရာတွင် ဘာမျှစိုးရိမ်စရာ မရှိဟု သူ စိတ်ချသွား၏။

ထိုနောက် သူ တံခါးဆီသို့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် လူဝီဇာဘတ်ဝင်လာပြီး သူ့ထံသို့လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူဝီဇာက မရဲတရဲပြုံးကာ လက်အိတ်စွပ်ထားသည့်လက်ချောင်းများဖြင့် အသာအယာဖိကပ်ကိုင်ကာ အထက်တန်းစားအမျိုးသမီးများစတိုင်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေသပ်အောင် ဟန်တွေပန်တွေထုပ်ကာ စားပွဲတွင်ထိုင်လိုက်၏။ လူဝီဇာသည် ယနေ့ သူ့ကိုယ်သူ ယခင်ကထက်ပို၍ ပြင်ဆင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ လည်ပင်းတွင် ဖန်ပြားပုတီးစေ့ကုံးဆွဲလျက် ပန်းထိုးလက်ကိုင်ပုဝါကို ရေမွှေးများကြိုင်လှိုင်နေအောင်ဖွတ်၍ လက်ကောက်ကြားတွင့်ညှပ်ထားသည်။

"ကျွန်မ လာဖို့တောင် မသင့်ဘူးရှင့်" ဟု လူဝီဇာက အပြစ်တင်သလိုဆိုကာ "ရှင်က အရင်တစ်ခါ စကားပျက်ထားတာ တခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ထွက်နေတာနေမှာ" ဟုပြောလိုက်၏။

ပေါလ်က "မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်မှာ မင့်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်" ဟု ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

"ပြောတာပါပဲ။ ရှင်တို့ယောကျ်ားတွေဟာ အကုန်လုံး အတူတူချည့်ပဲ" ဟုဆိုကာ နားရွက်ပေါ်သို့အုပ်၍ချထားသော ဆံမြိတ်များကို လက်ဖြင့် အသာအယာပုတ်ရင်း စားပွဲထိုးအား ရင်းနှီးခင်မင်စွာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဂျက်ရေ ခါတိုင်းလိုပဲ။ ပုလင်းယူခဲ့"

ပေါလ်က ကိုယ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ကိုင်းလိုက်ပြီး "တခြားလူတွေနှင့် မတူတာက ကိုယ်က တကယ်ကြံတာပါ" ဟုဆိုကာ ကြိုးစား၍ပြုံးရင်း "ဒီည မင်း သိပ်ကို လှနေတာပဲ လူဝီဇာ" ဟု ပြောလိုက်၏။

"သွားစမ်းပါ" စိတ်ဆိုးပြေပြီး ဘဝင်မြင့်သွားဟန်ဖြင့် ခပ်နောက်နောက်ပြော

ကာ ဖန်ခွက်ထဲကဂျင်ကို စုပ်နေလိုက်၏။ ထိုနောက် ပေါလ်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး "ရှင် ဘာချိန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူးမထင်နှင့်။ ကျွန်မက အမျိုးကောင်းသမီးရှင့်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"အဲ့ကြောင့် မင့်ကို စွဲမက်မိတာပေါ့ကွယ်"

"ပြောလိုက်မယ်နော်။ ကျွန်မက အမျိုးကောင်းသမီးဖြစ်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်တာတွေ ဘာတွေမတတ်ဘူး။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုခင်ရင် ကျွန်မ သူနှင့်လိုက်မှာပဲ။ ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံရင်ပေါ့လေ။ ရှင့်မှာ ဝင်ငွေမှန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့နော်"

"သြော်။ အသေအချာရှိတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ၊ အခု ကိုယ် မင့်ကိုစွဲသွားပြီဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား" ဟုပြောကာ စားပွဲအောက်က လူဝီဇာ၏ခြေထောက်များကို သူ့ဒူးကြားတွင် ဖမ်း၍ညှပ်လိုက်၏။

လူဝီဇာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်ကာ "ဒါပဲပေါ့။ ရှင့်စိတ်ကူးကလေးနှင့်ရှင် တည့်သွားတာပေါ့။ ကျွန်မတို့သွားလို့ရတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ နောက်တော့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဟိုတယ်ကလေးလို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ပဲ။ အခန်းကျယ်ကျယ်ရနိုင် တယ်။ တစ်ညလုံးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မက ၁၁ နာရီဆိုရင် အိမ်ပြန်ရောက်ရမှာ" ဟု လျှောက်ပြောသွားသည်။

"ဒါပေါ့ ဒါပေါ့" ဟု ပေါလ်က အလိုက်သင့်ဆိုလိုက်ပြီး "ဒါနှင့် စကားမစပ် မင်း ဒီကိုလာရတာ အခက်အခဲတော့ မရှိပါဘူးနော်" ဟု မေးလိုက်၏။

လူဝီဇာက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့် ဒါကိုမေးတာလဲ"

"အနို့၊ မင်းစာထဲမှ သတိထားဖို့ဘာဖို့ မင်းပဲပြောထားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ရေးလိုက်တယ်" ဟုဆိုကာ မှောက်မို့တွင် မို့ချလိုက်ပြီး နောက်တစ်ခွက်သောက်ပြန်၏။ "ဒါက ဒီလိုပါ။ အဲဒီ အိမ်ထောင်ထိန်း၊ အဲ အဲ မစ္စတာအော့စဝေါက တချို့ဟာတွေဆိုရင် သိပ်စစ်ဆေးတာရှင့်။ သူက စည်းကမ်းလည်း သိပ်ကြီးတယ်။ ရှင်လည်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဝေါ့တလေမှာ တကယ့် ရောမအလှူရှင်ကြီးပေါ့ရှင့်။ နှစ်ဇဉ်နှစ်စဉ် ဆေးရုံတွေကို ရာလိုက်ထောင်လိုက်ချီပြီး လှူတယ်။ ဆောင်းခါမှာဆိုရင် နိမ့်ကျာန်ဈေးကော်ဖီဆိုင်ကလေးတွေ, အလကားသောက်ရတဲ့နေရာလေးတွေ။ အဲဒါတွေ ဖွင့်ပေးထားတယ်။ အဲဒါတွေကို 'ငွေဘုရင့်ဆိုင်'လို့ခေါ်ကြတယ်။ သူက စည်းကမ်းကြီးပေမယ့် လူကောင်းကြီးရှင်။ ကျွန်မကိုဆိုရင် လေးလေးစားစားဆက်ဆံပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မကလည်း ဘယ်နေလိမ့်မလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါဖြင့် မင်း အဲဒီမှာနေတာ ကြာပြီပေါ့"

လူစီဓာက သဘောကောင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ကျွန်မ သူတို့ဆီရောက်တော့ ၁၈ နှစ်ထက် မကြီးသေးဘူး။ ရှင် မယုံဘူး၊ ဟုတ်လား" ဟုမေးလိုက်ပြီး သူ၏ဒူးတုတ်တုတ်ကလေး ၂ လုံးကို ထပ်လိုက်ကာ သူ့အဝတ်ကို ဆွဲ၍သပ်လိုက်သည်။

"ယုံပါတယ်" ဟုပြောလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ 'လူစီဓာ သူ့အသက်ကိုသူ လိမ်ပြောနေသလား' ဟု တွေးနေမိ၏။ "မင့် ကြည့်ရတာ ငယ်ပုံရနေလို့ပါ" ဟု ဖာထေးလိုက်၏။

"ဒါလောက် ချောရက်လှရက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မကျခဲ့တာလဲ။ အံ့ဩနေတယ်"

"ဆရာတို့၊ ဆရာကတော်တို့ကတော့ ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြတယ်။ ဒါ တကယ်ရှင့်။ သူတို့အိမ်ကနိုင်းတဲ့ 'ဖရန့်တို့လိုလူမျိုး၊ နွားနို့လှည့်ပို့တဲ့ ဂျိုးဒေဗီးလိုလူမျိုးနှင့်များ အတည်တကျဖြစ်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ'လို့ ပြောနေကြတာလေ။ သူတို့က တည်တည်တံ့တံ့တွေပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ၂ ယောက်လုံးက ၅၀ ကျော်ချည်းပဲရှင့်။ ကျွန်မနှင့် သူတို့ဘယ်လိုနေမလဲ။ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အင်း။ တစ်နေ့နေ့တော့ တစ်နေ့နေ့ပေါ့လေ။ ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲရှင့်။ ကျွန်မလည်း အပျော်အပါးကြိုက်တတ်တယ်။ ကျွန်မကို ရှင် အပြစ်ဆိုမလား"

"မဆိုပါဘူးဗျာ။ မဆိုပါဘူး" ဟု ပေါလ်က သူ့လက်ကို ဖမ်း၍ညှစ်ရင်း အလိုက်သင့်ပြောလိုက်၏။ သူတွေးတင်ထားသည့်အတိုင်း အကွက်အဆင်က ပေါ်လာသည်။ ကံရဏာရှင်အော့စဝေါမိသားစုက ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရှာသည့် ဤကလေးချေမလေးအား ချော့မော့ကာ သူ့အား တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှထိန်းထားခဲ့ကြသည်။ စိတ်ချရသော လူကောင်းသူကောင်းများနှင့် နေရာချထားပေးဖို့အထိ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်လည်း လူစီဓာတွင် ရင်ထဲ၌စွဲနေသောမကျေနပ်ချက်၊ ဘဝကိုနာကျည်းချက်တစ်ခုက ရှိနေသည်။ ဤတွင် ပေါလ်လည်း ဤအချက်ကို သူ့အကျိုးအတွက် မည်သို့အသုံးချနိုင်မည်ကို သိမြင်ကာ သူ့စိတ်ထဲ၌ လှုပ်ရှား၍လာသမျှကိုထိန်းလျက် "မင်းလို တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုခု မရနိုင်လဲဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဆန်းသလိုဖြစ်နေတယ်" ဟုခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်၏။

လူစီဓာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း "ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကရှင် အခုလို အိမ်ဖော်၊ အဲ၊ အဲ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းအလုပ်မျိုးကို ဝင်လုပ်ဖို့ကို

မဟုတ်ဘူးရှင့်။ သူတို့က အတင်းပြောလွန်းလို့လုပ်ရတာ။ သိလား" ဟု ဆိုကာ ရုတ်တရက်မရွှင်မပျဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သနားလာသလို သူ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ အိုင်လာသည်။

"တကယ်တော့ရှင်။ ကျွန်မအပေါ် ညစ်ပတ်ကြတာပါ။ ကျွန်မလုပ်ခဲ့ရတာတွေဟာ အလကားဖြစ်တာပေါ့"

ပေါလ်က မယုံသလိုဟန်လုပ်ကာ "မင်းလို သဘောကောင်းတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ရက်စက်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဒါက ရှင်ထင်တာကိုး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အဲသလိုဖြစ်ရတာဟာ ကျွန်မ မှန်တာကို လုပ်လို့ရှင့်။ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာမျိုး လုပ်ခဲ့လို့"

ပေါလ်လည်း သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တီးကာ "လူတွေဟာ ကောင်းတာလုပ်တဲ့ အတွက်လည်း ခံရတတ်တာပဲလေ" ဟု စာနာသည့်လေသံဖြင့်ပြောရင်း အမှတ်မထင် လိုပင် လူစီဓာခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

"ရှင်ပြောသလိုပေါ့ရှင်။ အို၊ အစတော့ ဟုတ်လို့ပါပဲ။ ကျွန်မအကြောင်း သတင်းစာတွေဘာတွေထဲ ထည့်လို့။ ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေနှင့် အစုံပေါ့။ မျက်နှာဖုံးကလေး။ ကျွန်မဟာ တကယ့်ဘုရင်မကြီး ကျနေတာပဲရှင့်"

လူစီဓာက သူ့စကား မည်မျှ ထိရောက်သည်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပေါလ်က မယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ လူစီဓာက ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လေသည်။

"ကျွန်မ လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ရှင်ထင်တယ်ပေါ့လေ။ အဲဒါ ရှင် ကျွန်မ အကြောင်း တကယ်မသိလို့ပါ။ သိရင် ကျွန်မဟာ တစ်ခါတုန်းက" ဟု ဆိုကာ လူစီဓာက ရုတ်တရက် ရပ်ထားလိုက်သည်။

ပေါလ်က ပြုံးလျက်ခေါင်းယမ်းကာ "မင်း ရယ်စရာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

လူစီဓာမျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ထိုနောက် သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် သူ့ခေါင်းကို ရှေ့သို့တိုးလိုက်သည်။

"လူတစ်ယောက် ကြိုးစင်တက်ရခါနီးအထိ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ ရယ်စရာလား ရှင်"

ပေါလ်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် "ဟာ။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မင်း ဒါမျိုးကို လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လား" ဟု ဆိုလိုက်၏။

လူစီဓာက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်လိုက်ပြီး ဂျင် နောက်တစ်ခွက်မှော လိုက်ပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာ အဲဒါပေါ့ရှင်"

"လူသတ်မှုအတွက်လား" ဟု ပေါလ်က အံ့ဩသလိုမေးလိုက်၏။

လူဝီဇာက ပေါလ်ငုံ့ပေးနေသောအရက်ကို သူ့ခွက်ဖြင့်ထိုးခံရင်း ခပ်ကြွား
ကြွားကလေး ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

"ကျွန်မမပါရင် တရားခံကို သူတို့ ဘယ်မိမလဲရှင်။ အဲဒီအမှုမှာ ကျွန်မဟာ
တကယ့်လူတွင်ကျယ်ပေါ့"

ပေါလ်က အံ့ဩနေသည့်လေသံဖြင့် "ဟာ။ အံ့ရောပဲကွာ။ ကိုယ်ဖြင့်
ဒါတွေကို နည်းနည်းမျှမတွေးမိခဲ့ဘူးလေ" ဟု ဆိုသည်။

"အခုတော့ တွေးမိပြီပေါ့။ ကိုယ်နှင့်တွဲနေတဲ့အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်လိုလဲဆို
တာ သိပြီပေါ့" ဟု သိသိသာသာ ဘဝင်မြင့်သွားဟန်ဖြင့်ဆိုကာ "ကျွန်မပြောချင်ရင်
ရှင့်ကို ဒီထက်အံ့ဩသွားအောင်တောင် ပြောနိုင်သေး"ဟု ဆက်ပြော၏။

"ပြောပါလားကွယ် ဒါဖြင့်"

လူဝီဇာ ပေါလ်အား ကြာမှုပါပါဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"တယ်သိချင်ပါလား ကိုသိချင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မကလည်း
ခင်ပါတယ်လေ။ ရှင်ရှေ့မို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းမို့။
ပြီးတော့ ကြာလည်းကြာလှပါပြီ။ ဘယ်သူ့မှ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုလေ
ဖြစ်ပုံက၊ မှန်ရာပြောချမ်းသာပါစေ။ ကျွန်မမှာ တကယ်အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ခုကို
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဥပမာ၊ ဒါနှင့်ရှင် ဘိုင်စကယ်အစိမ်းဆိုတာ
မျိုး ကြားဖူးလား"

"ဘိုင်စကယ်အစိမ်း"

"ဟုတ်တယ်မောင်ရဲ့။ အစိမ်းရောင်လွင်လွင်ကလေး" ဟု ဆိုကာ တခစ်
ခစ်ရယ်လျက် "မြက်ခင်းလို့ စိမ်းစိမ်းပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

"မကြားဖူးပါဘူး"

"တရားရုံးမှာတုန်းကလည်း အဲသည်လိုပဲ ပြောကြတယ်။ လူကြီးတစ်
ယောက်က လူသတ်သမားဟာ အစိမ်းရောင်ဘိုင်စကယ်ကိုစီးပြီး ထွက်ပြေးသွား
တယ်လို့ ကျမ်းကျိန်အစစ်ခံတော့ ရယ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်မက သူတို့တစ်တွေ
ရယ်နေရာက ငိုအောင်တောင်လုပ်နိုင်ပါရဲ့။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်တုန်းက လမ်းပေါ်မှာ
အမြဲထွက်နေတာ။ ကျွန်မ ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းတွေအကြောင်း သိတာပေါ့"

လူဝီဇာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေစဉ် ပေါလ်က မယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့်
ရယ်လိုက်ပြီး "ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ ထင်တယ်" ဟု ဆိုလိုက်
၏။

လူဝီဇာမျက်နှာ နီသွားပြီး "အံမယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို လိမ်တယ်
ထင်တယ် မပြောပါနှင့်။ အဲဒီအချိန်က အယ်လဒန်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ 'နံကောင်'လို့
ခေါ်တဲ့အသင်းသားတွေနှင့် ဖွဲ့ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ကလပ်တစ်ခုရှိတယ်ရှင့်။ ပြီးတော့
နံကောင်ဆိုတဲ့အမည်နှင့်လိုက်အောင် အသင်းသားတိုင်းရဲ့ ဘိုင်စကယ်ကို အစိမ်းရောင်
လွင်လွင် သုတ်ထားကြသတဲ့ရှင်" ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ် အမှတ်တမဲ့လိုဟန်ပန်ဖြင့် "နံကောင်တဲ့လား" ဟု မေးကာ
"ဒါဖြင့် အဲ့ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းရောင်ရှိတဲ့လူဟာ အဲဒီ ဘိုင်စကယ်ကလပ်အသင်း
ဝင်ပဲပေါ့" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"အစစ်ပေါ့။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်" ဟုဆိုကာ
မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး "ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြိုက်တတ်တာမျိုးတွေလေ။ ပိုက်ဆံ
အိတ် အဆန်းတို့ဘာတို့ပေါ့။ လူ့အရေပြားနှင့်လုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တို့ဘာတို့။
ရှင် သိပ်အံ့ဩသွားသလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

"အံ့ဩတာပေါ့"

"အဲသလိုပိုက်ဆံအိတ်မျိုးကို ဘယ်သူကိုင်မလဲရှင်။ ပြောစမ်းပါဦး"

"အရူးဖြစ်မှာပေါ့"

"ဘယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန်။ ဆေးကျောင်းသားတို့ဘာတို့ပေါ့ရှင့်။ လူသေတွေ
ဘာတွေ ခွဲစိတ်တဲ့ဆေးကျောင်းသား"

ပေါလ်လည်း "မြတ်စွာဘုရား" ဟု လွှတ်ခနဲဆိုလိုက်မိ၏။ သူ တစ်ခါမျှ
ဤသို့ ကောက်ချက်မချမိသော်လည်း ယုတ္တိရှိလှသည်ကို သူ ရုတ်ချင်းသိလိုက်၏။
ဘရင်မတက္ကသိုလ်၌ ခပ်ရဲရဲဆေးကျောင်းသားအချို့သည် ခွဲစိတ်ခန်းမှ လူသေ၏အရေ
ပြားများကို လှီးခွာ၍ယူလာကာ ဆေးစိမ်ပြီး အမှတ်တရသိမ်းထားတတ်ကြသည်ကို
ပြေး၍သတိရမိ၏။

ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပေါလ်လည်း စကား ပြော
နိုင်။ လူဝီဇာလည်း သူပြောလိုက်သည့်စကား ထိရောက်သွားသည်ကို သဘောကျ
နှစ်သက်ကာ တခစ်ခစ်နှင့် အကြာကြီးရယ်နေလိုက်ပြီးမှ သူ၏ဂျင်ဖန်ခွက်ကို
ကောက်၍စုပ်ပြန်လေသည်။ သူ့မှာ ထိုင်ရင်းကပင် ယိမ်းယိုင်၍နေလေပြီ။

"ကျွန်မက ရှင့်ကို ကြောက်လန့်သွားအောင် လုပ်ချင်ရင်တောင်
လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဥပမာ၊ သူတို့ဖမ်းမိတဲ့သူဟာ အိမ်ထောင်သည်ပဲရှင့်။ သူမကြာ
ခဏ ဝင်ဝင်လာတတ်တဲ့ပန်းဆိုင်က အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းမ အပါအဝင် ကောင်မလေး
အားလုံး ဒါကို သိကြသားပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း ကျွန်မသိသလောက်ဆိုရင်
သူဟာ ဘယ်တော့မှ သားမယားရှိတဲ့လူနှင့် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပြောနိုင်ပါတယ်ရှင်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက သိပ်လှတာဥစ္စာ။ မယားရှိတဲ့လူနှင့် ဘယ်မှာအတွဲညီမှာလဲ။ ပြီးတော့ တကယ် သူနှင့်ရှုပ်တဲ့လူ၊ သူ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့လူက တစ်ကိုယ်တည်းသမားရှင့်။ နောက်ပြီးတော့ သူ ဒုက္ခဖြစ်နေတာက မရှိသေးစကား ကိုယ်ဝန် ၄ လတောင် ရှိပြီပဲရှင့်။ သူ့ဝိဒ်မ်းပြီး စွပ်စွဲလိုက်တဲ့လူက မိုနာနှင့်သိတာမှ ၁ လခွဲလောက် ရှိသေးတာ။ မိုနာ့မှာဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေနှင့် သူနှင့် ဘယ်လိုဆိုင်မှာလဲ။ သူ့အပေါ်တင်တဲ့ အပြစ်က ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ"

ပေါလ်သည် စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားလာသမျှကိုဖုံးကွယ်ရန် သူ၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှအက်ကွဲသောအသံဖြင့် "ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မဖော်ကြတာလဲ" ဟုမေးလိုက်သည်။

လူဝီဇာက ရယ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မကို မမေးနှင့်။ ဒီအမှုကိုကိုင်တဲ့လူတွေကို မေးပေါ့။ သူတို့မှာ လူတိုင်းကိုမလှုပ်နိုင်အောင် ချည်တုပ်ပေးတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက် ရှိတယ်"

အစိုးရရှေ့နေ ဆိုတာ ဖြစ်မည်။ ကွေတိုင်းတွင် သူနှင့်ချည်း ဝင်တိုးနေရသည်။ သူကား မမြင်နိုင်သော အဝေးတစ်နေရာဆီမှနေ၍ အားလုံးကို သိမြင်နှံ့စပ်လျက်။ သူပင်လျှင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသောဤအမှု၏ အချက်အခြာ၊ တန်ခိုးအာဏာ။ သူပင်လျှင် ပေါလ်၏အဖေအား အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရာ စတုန်းဟိုသ်အကျဉ်းထောင်သို့ မညှာမတာ ပို့ရက်ခဲ့သူပါတကား။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မဖြစ်စဖူး မုန်းတီးစိတ်များ ပေါလ်မှာဖြစ်ပေါ်ကာ သူ အလွန်သိချင်နေသော အရာတစ်ခုကို မေးရန် သူ့အဖော်၏ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ လူဝီဇာ၏မျက်နှာတွင် အမူအရာ အထိတ်တလန့် ပြောင်းသွားသည်။ သူ၏ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးများမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကာ ပေါလ်၏ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ကြည့်နေသော သူ၏မျက်လုံးများတွင် ရုတ်တရက်ကြောက်လန့်သွားသည့်အသွင် ပေါ်လာလေ၏။

လူဝီဇာက အထစ်ထစ်ငေါ့ဖြင့် "ကျွန်မ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နော်။ ကျွန်မ ရုတ်တရက် မူးနောက်နောက်ဖြစ်သွားလို့" ဟုဆိုလိုက်သည်။

"ထပ်သောက်လိုက်ပေါ့။ ရော့၊ ကိုယ်ထည့်ပေးမယ်"

"တော်ပြီ၊ ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မ ပြန်ရမှာကို"

"နေပါဦး။ ခဏနေကြပါဦးစို့"

"ကျွန်မ ပြန်ရမယ်"

ပေါလ်သည် စိတ်ရှုပ်သွားသလို နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်၏။ လူဝီဇာအား အရေးအကြီးဆုံးကို ဖော်ထုတ်တော့မည့်အခြေအနေအထိ လိုမ့်ခေါ်လာပြီးမှ ယခုကဲ့သို့

ကဖျက်ယဖျက်ဖြစ်သွားရခြင်းကို မခံချိမခံသာဖြစ်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တွယ်ကပ်ထားရမည်။ သူ ရှေ့သို့ကုန်း၍ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် "ဘာမြင်လို့လဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

"ပုလိပ်"

ပေါလ်သည် ကိုယ်ကို တစ်ဝက်မျှလှည့်၍ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့၏စားပွဲနှင့်နီးချင်း ဝတ်စုံမှောင်မှောင် ထိပ်ပြားပြာနှင့်လူကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် တစ်ချိန်လုံး ဤဝတ်စုံမှောင်မှောင်နှင့်လူ အားကစားစာစောင်တွင်အာရုံဝင်စားကာထိုင်နေသည်ကို သိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် မိနစ် ၂၀ ခန့်အတွင်း သူသည် ပန်းရောင်သတင်းစာ ခေါက်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ဝက်ဖုံးကာ တစ်လက်မမျှမရွေ့ဘဲ ထိုင်နေသည်။ ယခုမူ သူသည် သတင်းစာကို မသိမသာ နှိမ့်၍ချလိုက်တော့ ပုလိပ်စာဇင် ဂျပ်၏ရုပ်သွင် ပေါ်လာသည်။

ပေါလ်လည်း သူ့ကိုယ်သူထိန်းလိုက်ပြီး လူဝီဇာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

"ကိုယ် မင်းနှင့် လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒီမှာ နည်းနည်းအိုက်တယ်။ လေကလေး ဘာလေးရှူလိုက်ရရင် ကောင်းသွားမှာပါ"

လူဝီဇာက တစ်စုံတစ်ရာမငြင်းဆိုနိုင်မီ ပေါလ်သည် စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ အရက်ဖိုးများ ရှင်းပေးလိုက်၏။ လူဝီဇာလည်း စားပွဲနီးချင်းဆီသို့ တစေ့တစောင်းကြည့်ကာ သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်သိမ်းပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ခြုံဝတ်လိုက်၏။ နောက် သွားရန်အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး သူတို့ ထိုင်ရာမှထကြသောအခါ ပုလိပ်စာဇင်ဂျပ်လည်း ထိုင်ရာမှထ၍ ပန်းရောင်သတင်းစာခေါက်ကို အိတ်ထောင်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး ဘာကိုမျှမကြည့်၊ ဘာကိုမျှမမြင်သည့် အကြည့်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ သူတို့အရင် ထွက်သွားလေ၏။

ပေါလ်၏တစ်ကိုယ်လုံး ကြေးစည်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံများလို တစီ - ဂဝီဝီ မြည်လျက်။ လူဝီဇာနှင့်လျှောက်သွားရင်းများ နောက်ကနေပြီး သူ့ပခုံးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်တင်ကာ ပုလိပ်ဌာနချုပ်ကိုခေါ်သွားပြီး ကြိုကြိုဖန်ဖန်ပုဒ်မတွေတပ်၍ တရားစွဲဆိုလေမည်လားဟု စိုးရိမ်နေမိ၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ခံလို့တော့ မဖြစ်သေး။ သူ၏မျက်လုံးများက ရှေ့သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဆိုင်၏အပြင်ဘက်ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ရပ်လျက် ဆင်နှားရှက်တံခါးဆီသို့စိုက်ကြည့်နေသော ပုလိပ်သားကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ပေါလ်လည်း စိတ်ကိုတင်းကာ ယိုင်နေသောလူဝီဇာအား တွဲလျက် ခပ်တည်တည် ဆက်၍လျှောက်ခဲ့၏။

"မိတ်ဆွေ။ ခဏလောက်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါလ်က ရပ်လိုက်ပြီး ပုလိပ်စာဇင်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ပုလိပ်စာဇင်က သူ့အနီးသို့ စက်ရုပ်လိုကပ်လာသည်။

"ဟိုအထဲမှာ ငါ မင့်ကိုစောင့်ကြည့်နေတာ။ မင်း ဒီအမျိုးသမီးကို နှောင့်ယှက်နေတယ်"

"ဟာ။ ခင်ဗျားလူလိမ်ပဲ"

"ဩော်။ ဟုတ်လား" ဟု ဆိုကာ လူဝီဇာ၏ဘက်သို့လှည့်ကာ "သူ မင့်ကို နှောက်ယှက်နေတာ မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်၏။

တစ်ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထိုနောက် လူဝီဇာက ရုတ်တရက် "ဟုတ်ပါတယ်။ သူနှင့် လိုက်ခဲ့ရမယ်ဘာမယ်နှင့် ခေါ်နေတာပါ။ ကျွန်မက မလိုက်ချင်ပါဘူး" ဟု စူးစူးဝါးဝါးပြောလိုက်သည်။

"ကောင်ပြီ။ ဒီက မြန်မြန်ထွက်သွား"

လူဝီဇာလစ်သွားလျှင် စာဇင်ဂျပ် သည် ပေါလ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်သည်။

"ဟေ့၊ ဒီမှာ မက်ထရီ။ မင့်ကို တို့ မဖမ်းဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကြီးက မင့်ကို ဒါ ဒုတိယအကြိမ် သတိပေးခြင်းပဲ။ မင်း လိမ္မာလိမ့်မယ်လို့ သူမျှော်လင့်တယ် ဆိုတာကို မင်း သိစေချင်သတဲ့"

စိတ်သက်သာရာရမည့်အစား ပေါလ်မှာ ဒေါသဖြင့် မွန်သွားသည်။ အပေါ်ယံအားဖြင့် သက်ညှာလိုက်သည့်သဘောမှာ နာကျင်အောင်လုပ်သည်ထက် ခံပြင်းစရာ ကောင်းနေပေသည်။ သူသည် ဘာကိုမျှ စောင့်ဆိုင်းမနေတော့။ လူဝီဇာ၏ နောက်သို့လိုက်၍လည်း ဘာမျှ အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်။ သူသည် အနည်းငယ် အသက်ရှုမြန်လျက် မှောင်ရိပ်များဘက်သို့ဖဲ့ဝင်ကာ လမ်းထောင့်အရောက်တွင် ချိုးခဲ့လေ၏။

ကန့်လန့်ဖြတ်သည့် လမ်းငယ်ကလေး ၃ ခုကို ကျော်ခဲ့ပြီး ဘေးသို့ချိုးလိုက်ကာ လူသွားလူလာရှုပ်သော မာရီယွန်လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဤလမ်းထဲတွင် သူသည် ခြေလှမ်းများကိုနှေးစေကာ လူသွားစင်္ကြံကျယ်ကြီးများပေါ်တွင် တရွရွသွားလာနေကြသော လူများစွာနှင့်ရော၍ ထရန်တာတား၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့လယ်သို့ လာခဲ့သည်။ သွားလာနေကြသူများမှာ မိန်းမများသာ များပြီး၊ အချို့ကလည်း အတွဲများနှင့် လက်မောင်းချင်းချိတ်လျက်, အချို့ကလည်းတစ်ကိုယ်တည်းဖိတ်ခေါ်သည့် အပြုံးများဖြင့် သစ်ပင်တန်းနှင့်လမ်းဘေးက မီးတိုင်များ၏အလင်းရောင်ကွက်ကြီးတွင် လမ်းသလားလျက် ရှိကြလေ၏။

ပေါလ်သည် အံကြိတ်လျက်ပင် ရှေ့သို့ဆက်၍လျှောက်ခဲ့ရင်း သူ့မှာ

ရှုံးရှုံးရှားရှားဖြစ်ကာ သူ၏ဒေါသသည် ကြီးမားရှုံလာခဲ့လေ၏။ သူ ယခုလောလော ဆယ် အနူရာယ်ကတော့ လွတ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် လူဝီဇာနှင့်ဆက်သွယ်မှုကတော့ ပြုပြင်၍မရနိုင်လောက်အောင် ပြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လူဝီဇာ ဤအကြောင်းဘယ်တော့မှ ပြောတော့မည်မဟုတ်။ ပေါလ်၏နှုတ်မှ ဒေါသသံကလေးများ ထွက်လာသည်။ သူ့အား ဤသို့ပိတ်ပင်ခြင်း၊ လိုက်လံချောင်းမြောင်းခြင်း၊ နေရာတကာ လိုက်၍ခြိမ်း ခြောက်နေခြင်းတို့သည် သူ၏ရင်ထဲ အမြဲလောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော မီးကျီးခဲကို ယပ်ခတ်၍ပေးနေသကဲ့သို့သာ ရှိလေသည်။

ပူးလီလမ်းသို့ သူပြန်ရောက်သောအခါ အဝတ်အစားများကို ဆွဲချုတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်သို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ပစ်လှဲချလိုက်၏။ သူ့အား ဤနေရာသို့လာပြီး ဖမ်းကြလေမည်လား။ လာမည်တော့ မထင်။ တကယ့်ကိစ္စက ပြီးပြီ။

ဤသို့ သတိပေးခြင်းသည် သူ့အဖို့ နာမည်ပျက်သဘော မှတ်သားထားမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့အား ဖမ်းဆီးချင်၍ ဤသို့သတိပေးသည်တော့ ဟုတ်မည် မထင်။ သူ မှားချင်မှားမည်၊ မှန်ချင်လည်းမှန်မည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးကတော့ သူ့အား ဝေါ့တလေမြို့မှထွက်ခွာသွားအောင် ခြိမ်းခြောက်ရုံမျှသာဖြစ်သည်ဟု သူ တွေး ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူတို့လာဖမ်းမည်ဆိုလည်း၊ သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သူ၏မျက်လုံးများကိုပိတ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။

အခန်း – ၂၁

နောက်တစ်ရက်နံနက် ပေါလ်အိပ်ရာကနိုးတော့ လွန်ခဲ့သည့်ညနေက ရခဲ့သည့် အချက်အလက်များကို ပိုမိုကြည်လင်စွာမြင်ရသည်။ တစ်ဝက်တပျက်၌ အနှောင့် အယှက်ခံလိုက်ရသော်လည်း လူဝီဇာထံမှ သူ အတော်အရေးပါသည့်အချက်အလက် များကို ရလိုက်သည်။ ယင်းတို့အထဲမှ အရေးအကြီးဆုံးမှာ အစိမ်းရောင်ဘိုင်စကယ်, လှသားရေပိုက်ဆံအိတ်တို့နှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများ ဖြစ်၏။ စေးလေးနက် နက် စဉ်းစားရင်းက ထိုစဉ်ကဆေးကျောင်းသားသည် ယခုအခါတွင် ဆရာဝန်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေမည်မှာ သေချာသလောက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ ဆေးဖက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်လမ်းညွှန်စာအုပ်နှင့် 'နံ့ကောင်' ဘိုင်စကယ်ကလပ် အသင်းဝင်စာရင်းတို့ကို တိုက်ကြည့်လျှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်နိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်လောက်သည်ဟု တွေးမိသည်။

မျှော်လင့်ချက်အသစ်က နိုးဆော်သဖြင့် ပေါလ်လည်း အိပ်ရာထဲက ခုန်၍ အမြန်ထခဲ့၏။ ၈ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ခါတိုင်း သူအိပ်ရာမှထသည့်အချိန်ထက် ၁၅ မိနစ် နောက်ကျနေသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်, အဝတ်အစားလဲ၍ နံနက်စာကို အပြေးအလွှားစားကာ အလုပ်သို့လာခဲ့သည်။ ဘိုနန်ဇာ သို့ရောက်လျှင် ဟဲရစ်သည် သူ့အား အဝင်တံခါးအတွင်းဘက်မှ စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မန်နေဂျာသည် ၁၀ နာရီလောက်မှ ရောက်နေကျဖြစ်၍ ဆန်းနေ၏။

ပေါလ်ဝင်သွားလျှင် ဟဲရစ်က ရှေ့ကပိတ်၍ရပ်လိုက်ပြီး "မင်း နောက်ကျတယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဆိုင်ထိပ်မှနာရီကြီးကို ပေါလ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ၉ နာရီထိုးပြီး၍ ၆ မိနစ် လွန်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝယ်သူလည်း တစ်ယောက်မျှ မရောက်သေး။ လီနာအပါအဝင် ဆိုင်ကအလုပ်သမားများသာ ရောက်နေလျက် သူတို့သည် မန်နေဂျာအား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် လီနာမှာ မျက်နှာပျက်နေ၏။

ပေါလ်က "ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားလို့ပါ" ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

"ငါ့ကို ပြန်မပြောနှင့်" ဟု ဟဲရစ်လည်း ဒေါသဖြစ်လာသလိုပြောကာ "မင်းမှာ အကြောင်းပြစရာ ရှိလား" ဟုမေးလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်ကာ "ဘာအတွက်လဲ။ ကျွန်တော်နောက်ကျတာက ၆ မိနစ်တည်းပါ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"မင့်မှာ အကြောင်းပြစရာရှိသလားလို့ ငါမေးနေတာကွ"

"မရှိဘူး"

"မင်းကို အလုပ်ဖြုတ်တယ်။ ဒီဆိုင်မှာ ပုလိပ်က မသင်္ကာတဲ့လူတွေ ဘာတွေကို မသုံးဘူး"

ပေါလ်အား ပြန်ပြောခွင့်မပေးတော့ဘဲ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။ သူ စကားများကိုဖြတ်လာတော့ အခြားသောအလုပ်သမားများသည် မိမိတို့၏ကောင်တာအသီးသီးတွင် အလုပ်များသလို ဟန်ဆောင်နေကြ၏။ လီနာကား ထိုသို့မဟုတ်။ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို မတင်မကျဖြစ်နေသလို သူ့ကောင်တာစားပွဲအနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

ရင်ထဲတွင် နင့်သွားအောင်နာကျည်းခံပြင်းလျက် ပေါလ်လည်း ချာခနဲလှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့၏။ ကုန်စျေးလမ်းထဲသို့ သူလျှောက်လာရင်းက သူ့စိတ်ထဲတွင် နောက်ကတစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာသလို ဝိုးတဝါး မသင်္ကာဖြစ်မိ၏။

ပထမတွင် သူသည် စိတ်ထဲက မခံချိမခံသာဒေါသဖြစ်တိုင်း မြို့လယ်လူစည်ရာလမ်းမကြီးဘေးမှ လူသွားစင်္ကြံပေါ်တွင် တိုးဝှေ့သွားလာနေကြသည့်လူများနှင့်ရောနှောကာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှုမရှိဘဲ ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် လျှောက်နေမိ၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း သူ၏ဒေါသများ ပြေပျောက်ငြိမ်းအေးသွားသည်။ သူ မတီးချင်ဘဲတီးနေရသည့် စန္ဒယားကြီး၏ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍လည်း သူ့မှာ မနေ့ညက တွေးတောထားသည့်အတိုင်း စုံစမ်းရေးထွက်ရန်အတွက် အားလပ်ချိန်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပေါလ်လည်း တယ်လီဖုန်းရုံကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်ကာ လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင်ရှာကြည့်တော့ အမျိုးသားဘိုင်စကယ်ကလပ်သည် 'ထနက်လမ်း အမှတ် ၆၂' ဟု တွေ့ရ၏။ နောက် ၁၀ မိနစ်အတွင်း သူသည် ထိုနေရာသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ဘီးပုံတံဆိပ် ရွှေစာလုံးကြီးများနှင့်ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှဖြတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ဝင်၍ ခြေပုံကြီးများချိတ်ဆွဲထားသည့်အပြင်ခန်းက စုံစမ်းရေးဌာနရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အကျီးဆောင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က သူ့မေးသည်ကို အံ့အားသင့်သလိုအမူအရာဖြင့်လက်ခံကာ ကောင်တာပေါ်က လက်စွဲစာအုပ်အုပ်စုခုကိုဆွဲယူ၍ စာရွက်များကို ကျင်လျင်စွာလျှောက်လှန်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ မတွေ့ချေ။

"အခု ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ အဲသလို ကလပ်ရဲ့မှတ်တမ်းတော့ ဘာမျှရှိဟန် မတူပါဘူးရှင်။ လက်အောက်ခံအသင်းတစ်ခုခုများလား"

ပေါလ်က "ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးခင်ဗျ။ အခုဆို ဖျက်ပြီးပြီတောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အဲဒါကိုသိချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်အဖို့ သိပ်ကိုအရေးကြီးလို့ပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် တိတ်သွား၏။

အမျိုးသမီးက "ကျွန်မလည်း အချိန်သိပ်မရဘူးရှင့်။ ရှင့်မှာ အရေးကြီးနေတာဆိုရင်တော့ အရင်ကမှတ်တမ်းတွေရှာကြည့်ဖို့ ခွင့်ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ပါချင်ပါမှာပါ" ဟုပြောသည်။

ထိုနောက် ပေါလ်အား ရုံးခန်းနှင့်တွဲလျက် အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားကာ အဝါရောင်, အစိမ်းရောင် စက္ကူဖုံးစာအုပ်များ စီ၍တင်ထားသည့်စင်များ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ညွှန်ပြခဲ့လေ၏။

သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ပေါလ်သည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ အတွင်းက လက်စွဲစာအုပ်များ၊ နှစ်ချုပ်အစီရင်ခံစာများအားလုံးကို လှန်လှောက်၍ ကြည့်လေသည်။ ဤ အသေးစိတ်သုတေသနလုပ်ငန်းဖြင့် ၃ နာရီခန့်အချိန်ကုန်ခဲ့သော်လည်း နံ့ကောင်ကလပ်နှင့်ပတ်သက်၍ကား ဘာမျှမတွေ့ရ။

စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း အားမလျှော့သေးဘဲ သဲသဲမဲမဲစဉ်းစားကာ အကြောင်းယုတ္တိရှိသမျှကို ဟပ်စပ်၍ရှာဖွေလေရာ ဤအသင်း တကယ်ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် အသင်းသားများသည် သူတို့၏ဘိုင်စကယ်များကို ဤဒေသရှိ ဘိုင်စကယ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်ကြရမည်မှာမုချဟု တွေးမိလေ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူသည် အမျိုးသားဘိုင်စကယ်ကလပ်မှထွက်ခဲ့ပြီး မြို့ထဲရှိ ဘိုင်စကယ်ကိုယ်စားလှယ်များကို စနစ်တကျ ပိုက်စိပ်တိုက်လေတော့၏။

ဤတွင်လည်း သူ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ ရောက်လေရာတွင် ဘယ်သူမျှ ဘာမျှ မသိ။ အချို့က သူ့အား အရေးမလုပ်ကြ။ အချို့က လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြပြီး၊ အချို့ကမူ ဆဲရေး၍ပင်လွှတ်လိုက်ကြသေး၏။ သူမေးသောကလပ်အမည်ကို ဘယ်သူမျှ မကြားဘူးကြ။ အချို့က သူ့အား အလကားလိုက်နေသည်ဟုပင် ထင်ချင်ကြ၏။ အစကတော့ သူသည် ဤကလပ်၏အသင်းသားဟောင်းတစ်ယောက်၊ ယခု ဆရာဝန်လုပ်နေသူကိုတွေ့လျှင် သူ၏ရှာဖွေပုံတော်ကြီးပြီးဆုံးပြီဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဤကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး လူဝီဇာဘတ်လို စိတ်ကလည်းမမှန်ကန်၊ လူကလည်းဖောက်ပြန်နေသူတစ်ယောက်က တောက်တီးတောက်တက်လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်သော ဒဏ္ဍာရီပဲဖြစ်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောမိလေ၏။

ညနေ ၄ နာရီတွင် ပေါလ်သည် ဘိုင်စကယ်ဆိုင်များ၏စာရင်းတွင် နောက်ဆုံး တစ်ဆိုင်ကိုစုံစမ်းရန် အယ်လဒန်မြို့အစွန်သို့ မောပန်းနွမ်းဟိုက်လျက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုဆိုင်မှာ ဂျိဒ်စတီဗင် အမည်ဆိုင်းဘုတ်နှင့် မော်တော်ကားပြင်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး လက်နှိပ်ဘုံဘိုင်ဖြင့်ထည့်ရသော ဓာတ်ဆီတိုင်ကလေး ၂ တိုင်နှင့် ဆိုင်ငယ်ကလေးမျှသာဖြစ်၏။ ကားပြင်သည့်တဲ၏ အပြင်ဘက်မျက်နှာစာတွင် ရောင်းရန်၊ ငှားရန် ထောင်ထားသော ဘိုင်စကယ်အဟောင်း ၄-၅-၆ စီးကို တွေ့ရ၏။ ဤဆိုင်ကို မေး၍တော့ ဘာမျှရနိုင်စရာ အကြောင်းမမြင်ဟု အောက်မေ့ကာ ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားမိပြီး၊ သံမံတလင်းကို ရေပိုက်တစ်ခုဖြင့် ဖျန်း၍ဆေးကြောနေသော အလုပ်သမားဝတ်စုံနှင့် လူတစ်သို့ ချဉ်းကပ်သွားမိလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူသည် မဖြေချင်မနေရလောက်အောင် ဒွိဒီးမေးချလိုက်ပုံ

မျိုးကို မေးတတ်နေပြီဖြစ်၏။ သူသည် အဖြေကို ရင်တမမစောင့်ဆိုင်းရင်းက ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် စဉ်းစားသလိုလုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်မိလေသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ရုတ်တရက်မဖြေသေးဘဲ ရေပန်းပိုက်ခေါင်းကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး စဉ်းစားရင်းက ပေါလ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"နံ့ကောင်" ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုဆိုလိုက်ပြီး "အေးဗျ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေပြောပြောနေတာ ကြားဖူးတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကြားဖူးတယ်။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ အဖေ့လက်ထက်တုန်းက ဒီဆိုင်က ဘိုင်စကယ်ဆိုင်သက်သက်ပဲ။ အဖေဆုံးကတည်းက ဒီကားပြင်ဆိုင် ကျွန်တော်ထပ်တိုးထားတာ။ အဲဒီကလပ်နာမည်နှင့် ဘိုင်စကယ်ပြင်တဲ့အလုပ်ကို အဖေလုပ်ခဲ့ရတယ် ထင်တယ်။ သူတို့သုံးတာ စတာမီအားချား ဘိုင်စကယ်တွေ။ အားလုံး အစိမ်းရောင် သုတ်ထားကြတာ"

"ဒီလိုဆို ဒီအသင်းသားတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့"

ဆိုင်ရှင်ကပြုံးပြရင်း "ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲဗျ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ကချာတိတ်ပဲ" ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

"ခင်ဗျာ့အဖေဟာ အမှတ်အသားစာရင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။ ပုံနှိပ်ထားတဲ့ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတို့၊ အစီရင်ခံစာတို့"

"ကျွန်တော်တော့ မထင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီကလပ်ဟာ သိပ် စနစ်တကျကြီးဖွဲ့ထားတာ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ လူငယ်ကလေးတွေ တခြားကိစ္စထက် အပျော်သဘောမျိုး အရှုးထကြတာနှင့်တူပါတယ်။ သိပ်လည်း ကြာကြာခံခဲ့ဟန် မတူပါဘူး"

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပေါလ်လည်း စဲလေသမျှသဲရေကျဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီးစား၍ ဖယ်ထုတ်နေရလေသည်။

"ခင်ဗျား အချိန်ရတဲ့အခါ ခင်ဗျာ့အဖေထားခဲ့တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေထဲ ရှာကြည့်ပေးပါဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ အဲဒီကလပ်နှင့်ပတ်သက်တာတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားပေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျာ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး"

အသံကို ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ပြောရင်း သူ၏နေရပ်လိပ်စာကို ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်ကထုတ်ပေးသော ကတ်ပြားကလေးကိုယူကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး မြို့လယ်ဘက်သို့ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ပေါလ်လည်း အားထုတ်ခဲ့ရသမျှ အဟောသိကံဖြစ်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်လျှောက်လာခဲ့လေသောကြောင့် သူ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိဖြစ်ကာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသာရှိသော လူနေသန့်သန့် တောအုပ်ကုန်းဘက်သို့ မရည်ရွယ်ဘဲရောက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် လမ်းအကိုင်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း ဝင်းတံခါးများ၊ အုတ်တိုင်များမှ နာမည်ဆိုင်းဘုတ်များကို ဖတ်လာခဲ့၏။ အချို့က အိမ်အမည်၊ အချို့က လူအမည်။ ခန်းနားထည်ဝါကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဖတ်သွားရင်း ရုတ်တရက်သူ၏မျက်လုံးများသည် ခန်းနားထည်ဝါသော ၂ ရွက်ပိတ်တံခါးကြီးတစ်ခုပေါ်ရှိ စာထည့်သေတ္တာငယ်၏အထက်စတွင် ကြေးပြားကလေးတစ်ခုပေါ်၌ထွင်းထားသော အမည်တစ်ခုကို သွားတွေ့လိုက်၏။

ဆာ မက်သယူး စပရောက်။

ပေါလ်လည်း တံ့ခနဲရပ်သွားကာ ပြောင်လက်သောဤဆိုင်းဘုတ်ကလေးမှနေ၍ အိမ်ဝင်းအတွင်းက ဥယျာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခန်းနားသောအိမ်ကြီးနှင့် ကျယ်ပြန့်လှသောဝင်းခြံကြီးကို လည်းကောင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဤကား အစိုးရရှေ့နေ ခေါ်ဆွဲချုကြီး၏ နေအိမ်တည်း။ ပေါလ်လည်း စပရောက်အား 'ဆွဲချု' ဟူသော အမည်ဖြင့်သာ မှတ်သားထားလိုက်၏။ သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤနေရာအနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာခဲ့သောအခါ ဆွမ်းပြောလိုက်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းကာ တဖြည်းဖြည်း ပွားများစုပုံ၍လာခဲ့သော စပရောက်အပေါ်အပြစ်ဖို့သည့် စိတ်ကလေးများသည် တရိပ်ရိပ်တက်၍ သူ့အား လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား တကယ် ထိပ်တန်းပညာရှိ ဥပဒေပါရဂူ၊ ကောက်ချက်ရှင်းချက်နည်းနိသျှများတွင် အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင် ဖြစ်သည်။ အမှုတွင် အရေးကြီးဆုံးအချက်အလက်များဖြစ်သည့် ဘိုင်စကယ်အစိမ်း၊ လူ့သားရေပိုက်ဆံအိတ်၊ အချုပ်အားဖြင့် သေသူအမျိုးသမီး၏ကိုယ်ဝန် ဆိုသည့်အချက်အလက်များကို သူ လစ်လျူရှုထားခဲ့ရလောက်အောင် မည်သို့သောအကြောင်းက ဖန်တီးလိုက်လေသနည်း။ တမင် ချန်ထားခဲ့ခြင်းပေလော။ တရားခံ၏ဘက်မှ အခြေအနေကောင်းစေမည့်အထောက်အထားများကို သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က တမင်ချန်ထားခဲ့၍ရသလော။ တရားခံအားနစ်နာစေမည့် အထောက်အထားသက်သက်ကိုသာ ဖိ၍လိုက်ပြီး ယမမင်း၏ရှေ့နေအဖြစ် သူ့အစွမ်းအစ အရှိန်အဝါရှိသမျှအသုံးချကာ နံရှာညှီဖွင်းလှသော တစ်ဘက်ကရှေ့နေအား ချေမှုန်းလျက် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသလော။ ဤသည်ပင် တရားဥပဒေပေလော။

ဤသို့တွေးတောမိကာမျှဖြင့် သူ၏ရင်၌ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံလာကာ လည်တွင်ဆို့နစ်လာခဲ့သည်။ ဤဝင်းတံခါးမှပင် ဤဆွဲချုကြီးထွက်လာပြီး သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရကောင်း တွေ့ရမည်ဟု တွေးမိတော့ ဤနေရာမှ

သူ လွတ်အောင်ရှောင်ပြေးချင်သည်။ သို့သော် သူ၏ခြေ၊လက်များက လှုပ်လို့မရအောင် လေးလံနေသဖြင့် ဝင်းတားသံပိုက်လုံးများကိုကိုင်၍ ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သူကြိုးစား၍သိမ်းဆည်းကာ ထိုနေရာမှ ဒရွတ်ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ပြီး တောင်ကုန်းခြေရင်းက လူစည်ကားသောလမ်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလိုက်ရလေတော့၏။

သူ့အခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ အပေါ်အင်္ကျီချွတ်၍ အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍နေမိလေ၏။ အနည်းဆုံး သူသည် လူဝီဇာဘတ်ပြောသည့် အကြောင်းများတွင် တကယ်အရေးကြီးသည့် အချက်များ ပါသည်ကိုတော့ ထင်ရှားစေခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စ သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်သောကြောင့် စိတ်ထဲတွင်သည်းမခံနိုင်အောင် တနုံ့နုံ့ဖြစ်ရလေသည်။ သူက တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အချိန် တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့မှာ ပို၍ပို၍ စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ သူ သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည့် အချိန်မှာပင် သူ၏တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည့်အသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူ တံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသည့် လီနာအန်ဒါဆန်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရလေ၏။ လီနာ့မှာ ဦးထုပ် မပါ။ သူဝတ်နေကျ ခပ်ပွပွ မိုးကာအင်္ကျီနှင့်ဖြစ်၍ ည လေအေးကလေးတိုက်ခတ်ထား၍လား၊ လမ်းထဲတွင် သုတ်သီးသုတ်ပျာလာခဲ့ရ၍လား မသိ။ လီနာ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်စကလေးများမှာ နဖူးပြင်မှ နောက်သို့လွင့်လျက်၊ သူ၏ ပါးပြင်ကလေးများမှာလည်း နီမြန်းလျက်၊ လှေကားခုံတွင် မတင်မကျရပ်ရင်းက သူ့မျက်လုံးများမှာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်လျက်၊ မျက်လုံးများကလည်း ဖုံးကွယ်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်သော သူ၏စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများကိုဖော်ပြလျက်ရှိကြ၏။

"ပေါလ်ရယ်။ ရှင့်ကို နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်နေတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လာမှဖြစ်မှာမို့ပါ။ ဒီနေ့ညနေပိုင်းက ရှင့်ကိုတွေ့ဖို့ လူတစ်ယောက်လာတယ်"

"အဲဒီတော့" ဟု သူက ညစ်ထုတ်လိုက်ရသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ လီနာ့အား မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများမှာ အလိုလိုအရောင်တောက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အား ဟဲရစ်ပြောဖူးသည့်စကားများကို သူ ပြေး၍သတိရလိုက်မိသည်။ လီနာ့အား ဤသို့ မသန့်ရှင်းသောသူ၏ အဖြင့်ဖြင့် သူ မကြည့်ရက်၊မမြင့်ရက်နိုင်။ လီနာ၏ရိုးသားဖြူစင်သောအသွင်ကိုပင် သူ့အား မာယာဆင်၍ဖမ်းရန် ဟန်လုပ်ထားလေသလားဟု ထင်မိသေး၏။ "အထဲကို ဝင်ပါလား" ဟုပြောလိုက်သည် သူ၏အမူအရာမှ သူမသိဘဲ အေးစက်မာကျော၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေလေသည်။

"မဝင်တော့ဘူး။ အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်ရမယ်။ မနက်က မစ္စတာဟဲရစ်လုပ်ပုံဟာ သိပ်မတရားတာပဲ" ဟု စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

"သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိမှာပေါ့"

လီနာက စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ပင် ပေါလ်အားစိုက်ကြည့်နေ၏။ လည်ပင်းသီးတပ်ထားသည့် မိုးကာအင်္ကျီအထက်စရှိ ဖြူဖွေးသောလည်တိုင်ကလေးတွင် သွေးတိုးနေသည်ကိုမြင်ရသည်။

"နောက်အလုပ်တစ်ခု ရပြီလား"

"မရှာရသေးဘူး"

"ဒါဖြင့် ရှင် ဘာလုပ်မလဲ"

လီနာက သူ၏စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ဘဲမေးလိုက်တော့ ပေါလ်မှာ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက ဆတ်ခနဲပခုံးချိုလိုက်ပြီး "မပူပါနှင့်။ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါနှင့် ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက ဘယ်သူတဲ့လဲ။ ပုလိပ်တို့ဘာတို့များလား" ဟု မေးလိုက်၏။

လီနာက လျင်မြန်စွာပင် "ဟင့်အင်း။ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဖြေလိုက်ပြီး "ခပ်သေးသေးနှင့် လူခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ မစ္စတာဟဲရစ်က သိပ်ရိုင်းတာပဲ။ 'စာကလေးပေးထားခဲ့ပါရစေ'ဆိုတာ 'ယူမထားနိုင်ဘူး'လို့ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ ဘာမေးလို့မှလည်းမပြောဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်မက သူနှင့်ကြုံဖန်ပြီး စကားပြောဖြစ်အောင် လုပ်ယူရတယ်။ သူက အုန်းရှောကုန်း အမှတ် ၂၅ မှာ နေတဲ့ မစ္စတာပရပ်စတီတဲ့။ ဒီနေ့ညရှင် သူ့ကို လာတွေ့စေချင်သတဲ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဒီနေ့ညတဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လောက် မိုးချုပ်ချုပ်တဲ့။ ဒါဟာ သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်တဲ့"

ပေါလ်က ငြိမ်သက်စွာပင် "ကျေးဇူးပဲ လီနာ။ မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ကျေးဇူးပြုပေးတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

"မဖြစ်လောက်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ သူများကိစ္စထဲကို ဝင်မရှုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကူညီနိုင်တာဆိုရင်"

ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း မတိုက်တွန်းရဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် လီနာ၏ စာနာစိတ်ကလေးများက ပေါလ်အား လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်တွင် သူသည် သူ၏ အတွင်းရေးများကို လီနာအား ပြောပြချင်မိသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။ ထိုနောက် မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပါးကြောလှုပ်ရုံမျှ ဝတ္တရားကျေ ပြုံးပြလိုက်

ပြီး "မင့်မှာလည်း မင့်ဒုက္ခတွေနှင့် မင်း မဟုတ်လားလီနာ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

လီနာက ခေါင်းကိုငုံ့ထားရာမှ မျက်လွှာကိုပင့်၍ကြည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်မမှာဒုက္ခရှိရင် ရှင့်ဒုက္ခကို ပိုပြီးနားလည်တာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ် ဘာပြန်ပြောမည်နည်းဟု စိတ်စောလျက်စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ပေါလ်တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို တင်းနေအောင်ဖေ့ကာ သက်ပြင်းလည်း မချသာအောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

"ဘယ်လိုမဆိုလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဘေးမဖြစ်အောင်ကြည့်နေပေါ့"

တစ်ခဏမျှ သူတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ ထိုနောက် လီနာလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ချက်ချင်းပင် လီနာ့အား တားထားလိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး နှမြောတသခြင်းတွင် 'ပျော့ညံ့ရကောင်းလား'ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်သည့်စိတ်က နောက်လိုက်သဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားလေ၏။ လှေကားခုံအထိ ပြေးထွက်လိုက်သွားပြီး လီနာ့အား ပြန်ခေါ်လိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် ကုန်ဈေးလမ်းဆီမှ နာရီတီးသံက သူ့အားသတိပေးလိုက်သဖြင့် သူ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူရေတွက်ကြည့်တော့ ၉ ချက်တိတိ မြည်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကိုယူကာ လှေကားကိုပြေးဆင်းရင်း 'ပရပ်စတီ ဘာကြောင့်များ သူ့ကို တွေ့ချင်ပါလိမ့်' ဟု တွေးတောလာခဲ့၏။ ဤသို့ သူ့ဆီလိုက်လာပြီး တွေ့ချင်သည်ဟုအကြောင်းကြားခြင်းမှာ သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိလှသော မစ္စတာပရပ်စတီ၏နဂိုစရိုက်နှင့် သိပ်မကိုက်ညီလှ။ ပေါလ်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဤပြဿနာကိုဖြေရန် မျက်မှောင်ကုပ်၍စဉ်းစားရင်း အယ်လဒန်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လခဲ့လေ၏။

အခန်း – ၂၂

ရာသီဥတုပြောင်းလဲပြီဖြစ်၍ ညအချိန်ချမ်းအေးလျက်ရှိသော ဆောင်းရာသီပေတည်း၊ ကောင်းကင်မှာလည်း သိပ်သည်းလျက်။ လမ်းထွက်သူများလည်း နည်းပါးသွားကာ တစ်မြို့လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နှင်းများ ရုတ်တရက်ကျလာသည်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှင်းပွင့်ကလေးများသည် လေထဲတွင်ဝဲကာ လွင့်၍တဖွဲဖွဲကျလာပြီး လူသွားစင်္ကြံများပေါ်တွင် ရှုရှုကလေးစုပုံနေကြ၏။ ဤနှင်းပွင့်ကလေးများပေါ်မှနင်း၍ လျှောက်ခဲ့ရင်း ပေါလ်သည် တရုတ်ကတ်တံခါးများပိတ်ထားပြီးဖြစ်သော ဆေးလိပ်ဆိုင်ကိုဖြတ်ကျော်၍ အရှေ့ကုန်းဘက်ဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် သိုးမွေးလည်စည်းကြီးကို လည်ပင်း၌ပတ်လျက် သူ၏အိမ်ထဲ၌ပင် ရှိနေလေသည်။ သူသည် သူ့အိမ်ဆီသို့ ပေါလ် ဝင်လာနေသည်ကိုလှမ်း၍ကြည့်ရင်းက မှတ်မိသွားသလို တံခါးကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ပေါလ်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ကနှင်းပွင့်များကို ဖိနပ်ချွတ်တွင် ခါ၍ချခဲ့ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ ညှော်ခန်းကား ရှေးနည်းအတိုင်း မှိန်ပျပျ၊ ဖုန်ထူထူ၊ ဆေးလိပ်နံ့မွှန်ဆဲ၊ ဓာတ်ငွေ့မီးလင်းဖိုမှအလင်းရောင်သည် သိုးမွေးကော်ဇောပေါ်သို့ ဟပ်မြဲဖြစ်၏။ အပြင်ဘက် အအေးထဲမှလာသူအဖို့ အခန်းသည် လှောင်ပိတ်၍နေပေသည်။

ပရပ်စတီလည်း သူ၏မျက်မှန်အပေါ်မှ ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ရင်း "ဆောင်းဦးစောတယ်ကွ။ အေးလာတယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ ရင်ကြပ်လာတာပဲ။ ထိုင်ကွာ။ ငါ အခုပဲ ညစာစားတော့မလို့" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ညှော်သည်လာလျှင် တိုက်ရမြဲကျေနပ်သည့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုငှဲ့ပေးကာ ဆိုင်မှသူဝယ်လာပြီး မီးပေါ်တင်နွေးထားသော အသားပေါင်းကိုလည်း သူနှင့်အတူစားပါဟု အတင်းတိုက်တွန်းနေပြန်၏။ ဤမျှ ညှော်ဝတ်ကျေ၍နေသော်လည်း ပေါလ်၏စိတ်ထဲတွင် ပရပ်စတီသည် ယခင်တစ်ခေါက်ကလောက် ဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိဟု သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေ၏။ ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် သူ့အားလှမ်း၍လှမ်း၍ တိတ်တခိုးအကဲခတ်ရင်း လွန်ခဲ့သည့်သီတင်းပတ်များအတွင်းက ပေါလ် ဘာတွေလုပ်နေခဲ့သည်ကို အားလုံးသိအောင် မေးခွန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပါးနပ်လိမ်မာစွာ မေးနေလေတော့သည်။

မေးပြီးသွားသောအခါ ရုတ်တရက် ဘာမျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်းမပြုသော်လည်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုရွေးချယ်မီးညှိတော့ သူ၏မျက်နှာမှာ မှုန်၍နေပေသည်။ ထို့နောက် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ မီးဖိုဘက်သို့ မျက်နှာငုံ့၍ ထားလိုက်သည်။

"ဒီလိုကိုး" ဟု မျက်မှောင်ကုတ်၍ပြောလိုက်ပြီး "ဒီကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး ပြန်ပြီးပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာမြုပ်နေပြီးမှ မြေကြီးနှင့်နားနင့်ကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်တဲ့အခါ မြေပုံထဲက တရှုရှုလှုပ်သံသဲ့သဲ့ကြားရတယ်ဆိုတာလိုပဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ နှင်းရိပ်ကြောင့် မှောင်လာသော ညှော်ခန်းထဲတွင် ဟိုမှသည်မှအရိပ်များ ထိုးကျလာသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရ၏။

"အခုကတော့ဖြင့် အားလုံး ဖုံးကွယ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်" ဟု ပရပ်စတီက လေသံခပ်မှန်မှန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ "သို့ပေမယ့် အရိပ်အရောင်တွေ၊ နိမိတ်လက္ခဏာတွေကတော့ ကောင်းဖို့လား၊ ဆိုးဖို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ပြနေကြပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ အခု ဒီအခန်းထဲမှာရော (အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ပြီး) အပေါ်ထပ်ကအခန်းထဲမှာရော ဒီအမှု ပြန်လည်နိုးကြားလိမ့်မယ်လို့ သိနေတယ်"

ပရပ်စတီက ဤသို့ နိမိတ်ဖတ်သလိုလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ ပေါလ်မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်သွားသလိုဖြစ်လာသဖြင့် ဤဖွေ့ဆည်ကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

"အခုထိ ဒီအခန်း လွတ်နေတုန်းပဲလား"

ဆေးလိပ်သမားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး "ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဘာမှမရှိဘူး။ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက အခုထိ ဘယ်သူမှမနေခဲ့ဘူးလေ။ ကြာလှမှပဲ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ရှေ့ဆက်သွားရန် စိတ်ဆန္ဒကဖမ်းစားနှိပ်စက်ထားသဖြင့် စိတ်ဂနာမငြိမ်နိုင်တိုင်း ထိုင်ရင်းက ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေလေ၏။

"ဦးရဲ့စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခု ရှိနေလား။ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာတွေကြောင့်လား"

"အေး၊ အေး။ ပြောပြပါ့မယ်" ဟု ပရပ်စတီက အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ပြီး "ဒီကိစ္စက တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့်ဆိုသလို ပျံ့နှံ့သွားပြီး မထင်တဲ့နေရာတွေကို ရောက်သွားဟန်တူတယ်။ ဒါကြောင့် မင့်ကို ငါ့ဆီလာဖို့ ခေါ်ရတာပဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားသည်ကိုထိန်းရန် လက်ချောင်းချင်းယှက်၍ တင်းကြပ်စွာဆုပ်ရင်း ရှေ့သို့ကုန်းကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့သောကြာနေ့က ငါနှင့်တွေ့ဖို့ဆိုပြီး ဒီအိမ်ကို လူတစ်ယောက်လာတယ်။ ငါက အပြင်ထွက်နေတယ်။ ငါ့အိမ်ကို တစ်ပတ် ၂ ခါ လာလာပြီး ရှင်းပေးတဲ့ မစ္စက်လော်ဆန်ဟာ ရိုးရိုးသားသားနှင့် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့မိန်းမမျိုးပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အဆိုအရတော့ အဲဒီလူကို မြင်လိုက်တာနှင့် သူ့မှာ လန့်ဖျပ်သွားတာပဲတဲ့" ဟု ပြောရင်း ပရပ်စတီးလည်း ပေါလ်အားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး "ဆက်ပြောရမလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

"ပြောပါ"

"အဲဒီလူရဲ့အသက်အရွယ်ကို မှန်းလို့မရနိုင်ဘူးတဲ့။ ငယ်ချင်လည်း ငယ်မယ်၊

www.burmeseclassic.com

ကြီးချင်လည်း ကြီးမယ်တဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ အားကောင်းအင်ကောင်းပေမယ့် မကျန်းမမာဖြစ်နေပုံပဲတဲ့။ သူ့အဝတ်အစားတွေကလည်း တစ်ခုမျှ သူနှင့် ပုံတော်ပန်းကျ မရှိဘူးတဲ့။ မစွက်လော်ဆန်ကတော့ သူဟာ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ပဲလို့ ဒီဠဆိုတယ်"

ပေါလ်လည်း နှုတ်ခမ်းများခြောက်လျက်က "ဘယ်သူများပါလိမ့်" ဟု တွေးသလိုမေးသလို ဆိုလိုက်သည်။

"ဘုရားမှသိမှာပဲ။ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ စတုန်းဟိသ်ကလာခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ သူ့နာမည်လည်းပေးမထားခဲ့ဘူး။ သူ လှစ်ခနဲပြန်ထွက်မပြေးခင် ပေးသွားတာကတော့ စာကလေးတစ်စောင်"

ပရပ်စတီက ခပ်လေးလေးခပ်ဆွဲဆွဲပင် သူ၏ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်မြှောင်းကလေးတစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ဖြည်ကာ ပေါလ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ စက္ကူကလေးမှာ ညိုဝါလှပေသည်။ ပေါလ်လည်း စာကို အခေါက်ခေါက်ပြန်၍ ဖတ်နေမိ၏။

ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် သူတို့ကိုလျှော့မပေးလိုက်ပါနှင့်။ လမ်းကြားတွင် ချာလီကာဆယ်ကို တွေ့အောင်ရှာပါ။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ ပြောပါလိမ့်မယ်။

ဒါက ဘာသဘောပါလိမ့်။ ဤသို့သော အလောသုံးဆယ်စာမျိုးကို ဘယ်သူက ရေးလိုက်ပါလိမ့်။ အရေးတကြီးဖြစ်နေသည့်အသံကို ဘယ်သူကများ ဟစ်လိုက်ပါလိမ့်။ ပေါလ်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်ပမာ မတ်မတ်ကြီးထိုင်လျက်က တောယမ်းမယ်ဖွဲ့ စဉ်းစားတွေးတော၍နေမိလေ၏။ ဖြစ်နိုင်မည်တော့မထင်။ သို့သော် မကြုံစဘောင်း အခွင့်ကောင်းကြုံလာလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤစာတိုကလေးသည် သူ့အဖေနှင့်အတူ အကျဉ်းခံနေရရာမှ လွတ်မြောက်လာသော အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်က တိတ်တဆိတ်ယူဆောင်လာပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပို့ပေးသွားသည့် သူ့အဖေထံမှစာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

ပေါလ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်သွားသည်။ ဤစာကလေးသည် သူ့အား ရှေ့သို့ဆက်သွားရန် အားသစ်လောင်း၍ပေးလိုက်သကဲ့သို့လည်း ရှိသည်။ အာဏာဖြင့်နှင်နေသကဲ့သို့လည်း ရှိသည်။ သူ၏ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလျက်က စာရွက်ကလေးကိုလိပ်ကာ "ဒါကို ကျွန်တော်ယူထားရမလား" ဟု ပရပ်စတီအား မေးလိုက်သည်။

ပရပ်စတီက သူ့မှာ တာဝန်ကင်းပြီဆိုသည့်သဘောဖြင့် လက်ပြလိုက်ပြီး "ယူသွားစမ်းပါကွာ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ငါက ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါချင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ယခုအခါတွင် အခန်းထဲတွင် မှိန်ပျပျသာလင်းတော့သည့် ခေတ်ဌေးမီးလင်းဖိုမှအလင်းရောင်လည်း ကော်ခေါပေါ်သို့ ဖျော့တော့စွာ ထိုးထွက်လျက်ရှိပါသည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား အမှောင်ထုသည် ပိုမိုအားကောင်းလာကာ ပြူတင်းတံခါးများတွင် နှင်းများ ထူထဲစွာပုံလျက်ရှိလေ၏။ ပေါလ်လည်း သူ့အတွေးနှင့် သူနစ်မြုပ်လျက် မျှော်လင့်ချက်အသစ်များဖြင့်ပြည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အပေါ်ထပ်ဆီမှခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ပေါလ်လည်း ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲတောင့်ထားလိုက်၏။ ပထမတွင် နားကြားလွဲသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် မလွဲပါ။ ခြေသံများသည် လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာနေပေသည်။ ဤအနေမျိုးတွင် ဤအတွေးမျိုးဖြင့် နစ်မြုပ်လျက်ရှိစဉ် ဤသို့ထူးဆန်းသောအသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရတော့ ထူးထူးခြားခြားကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေသည်။ ပေါလ်လည်း ခေါင်းနပန်းများကြီးလျက် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့သာ မော့်ကြည့်နေမိ၏။ ပရပ်စတီမှာလည်း ထို့အတူပင် တင်းတင်းမတ်မတ်ထိုင်လျက် အပေါ်သို့ အထိတ်တလန့် မော့်ကြည့်နေလေသည်။

"ဦးပြောတော့ ဒီအိမ်ခန်း အလွတ်ဆို" ဟု ပေါလ်က လေသံဖြင့်မေးလိုက်၏။

"အသေအချာပေါ့" ဟု ပရပ်စတီကဖြေသည်။

ပရပ်စတီသည် ထိုင်ရာမှ ထူးထူးခြားခြား သွက်လက်စွာခုန်၍ထလိုက်ပြီး ညှော်ခန်းကိုဖြတ်ကာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်းပြေး၍ အပြင်သို့ထွက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှာ တံခါးပိတ်သံနှင့်မရှေးမနှောင်း လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသည့် ခြေသံများ ကြားလိုက်ရ၏။ ပေါလ်လည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စိတ်ဖြင့် ပရပ်စတီ၏နောက်သို့လိုက်သွားရန်ဖြစ်သော်လည်း အဝင်စင်္ကြံလမ်းတစ်ဝက်လောက်သို့ သူအရောက်တွင် အပြင်ဘက်လှေကားခုံးဆီမှ ရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့်အသံဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းလျက် နားများကိုပေ၍စွင့်ကာ ရပ်နေလိုက်၏။ ပထမ သူမသိသောအသံတစ်သံက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုကြားရပြီး ထိုနောက်တွင် ပုံမှန်အသံဖြစ်သော ပရပ်စတီပြန်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောနေကြသည့်အသံနှင့် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွားသည့်အသံတို့ ကြားရ၏။

တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသော် ပရပ်စတီသည် နဖူးကိုသပ်လျက် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူသည် တံခါးကိုပိတ်၍ ခေတ်ဌေးမီးပဒေသာကိုထွန်းကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါလ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

"တို့ အိမ်ရှင်ပါ၊ အပေါ်ထပ်က အိမ်မိုးကျောက်ပြားတွေ လေလှန်ပြီး မိုးယိုနေလို့ သွားကြည့်တာတဲ့" ဟုရှင်းပြကာ သိုးမွေးလည်စည်းတဘက်ကို ပခုံးပေါ်သို့ဆွဲပတ်လိုက်ပြီး "မှောင်ကြီးထဲ ထိုင်နေရတော့လည်း တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးပြီး လန့်မိတာပေါ့ကွာ။ စိတ်ကူးလွန်သွားတာ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်က ဖြည်းညင်းစွာလှုပ်ရှားရင်း "ဟိုစာကလေးကိုတော့ ဘာမျှစိတ်မကူးမိဘူးနှင့်တူတယ်" ဟု ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်။ မကူးမိဘူး။ အဲဒီအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အထက်ထပ်ဘက်ပြေးတော့ ငါ့မှာကွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ခုလိုတက်ပြေးခဲ့ရတာလိုပဲ စိတ်ထဲကဖြစ်မိတာပေါ့။ အင်း၊ ဩော် ဟော့ မင်း ကော်ဖီထပ်ယူဦးလေ"

ပေါလ်က ငြင်းလိုက်သည်။ သူ့မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍မနေနိုင်။ သူ့အိတ်ထဲထည့်ထားသည့် **စာရွက်ငယ်ကလေးထဲမှ** မှိန်ပျပျစာလုံးကလေးများက သူ့အသွေးအသားထဲသို့ သံရေပူကဲ့သို့စိမ့်ဝင်ကာ၊ **လွန်ခဲ့သည့်နာရီအနည်းငယ်အထိ** အမှုတွင် အရေးအကြီးဆုံးအချက်အလက်များဟု **သူထင်ခဲ့သည့်** 'ဘိုင်စကယ်အစိမ်းနှင့် လူသားရေပိုက်ဆံအိတ်' ဆိုသည်တို့ကို **သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။** ယခုနောက်ဆုံးရရှိထားသောသဲလွန်စက သူ၏ခေါင်းထဲမှအခြားစိတ်ကူးများကို ဖယ်ထုတ်ထားသည်။

ပူးလီလမ်းသို့ သူ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့တော့ **သူ၏**အတွေးများမှာ အရေးပူပျက်, ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ သူ၏လုပ်ဆောင်မှုများကိုအကြောင်းပြု၍ ကြေကွဲဖွယ်ဤစာတိုကလေးကို ရေးလိုက်ခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် လွှတ်တော်အမတ်ဘာလီ၏ မအောင်မြင်သည့်လုပ်ရပ်သည် လူ့သတင်း လူ့ချင်းဆောင်ကာ စတုန်းဟိဘ်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ ကျပ်တည်းလှသောတံတိုင်းများအတွင်းသို့ လျှို့ဝှက်စွာစိမ့်ဝင်လာခဲ့သလား။ ပေါလ်မှာ စိတ်ထဲကမငြိမ်တိုင်း သက်ပြင်းသာ အကြိမ်ကြိမ်ချမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့မှာ ဘာလုပ်ရမည်ကို အသေအချာညွှန်ထားသည့် လမ်းစကို တွေ့ထားပြီ။ ဤလမ်းအတိုင်း အဆုံးအထိ လိုက်တော့မည်။

အခန်း – ၂၃

"စိတ်တော့ မကောင်းဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း အခန်းကမပေးတာ တစ်ပတ်ကျော်လာပြီ"

နောက်တစ်ရက်နံနက် ပေါလ်အပြင်ထွက်ရန် အဝတ်အစားလဲ၍ပြီးချိန်တွင် သူ့အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက လာပြောသည်။

"ကျွန်တော်လည်း ငွေနည်းနည်းကြပ်နေလို့ပါ မစ္စက်ကော်ပင်။ နောက် စနေနေ့လောက်အထိများ ဆိုင်းနိုင်မလား"

မစ္စက်ကော်ပင်လည်း သူ့တဘက်ခပ်ဟောင်းဟောင်းကို ရင်ပတ်လုံအောင်ဆွဲစေ့၍ခြုံရင်း တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ ပေါလ်အား အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ ပေါလ်အလုပ်ပြုတ်လာသည်ကို သူရိပ်မိသွားသည်။ **မစ္စက်ကော်ပင်မှာ** ရက်စက်တတ်သူမဟုတ်သော်လည်း သူ့ဝမ်းရေးကလည်းရှိသေးသဖြင့် ကရုဏာထားဖို့ဆိုသည်မှာ သူမတတ်နိုင်သောအရာ ဖြစ်နေပေသည်။

"ဒီလိုတော့ မရဘူးလေကွယ်။ နက်ဖြန်ညနေလောက်အထိတော့ ဆိုင်းမယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ မင်းအလုပ်မရသေးရင် မင်း ထွက်သွားရလိမ့်မယ်။ မင်းပစ္စည်းတွေကိုလည်း သိမ်းရလိမ့်မယ်"

သူ့မှာ ပုံမှန်အလုပ်ကိုရှာရန်လည်း စိတ်ကူး မရှိ။ သူ့အိတ်ထဲတွင်လည်း ငွေ ၁၀ သျှီလင်ထက် ပို၍မရှိတော့။ **မစ္စက်ကော်ပင်အား** မညှဉ်းဆဲလို။ မိန်းမကြီးထွက်သွားတော့ သူ့အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်ကာ **သူ၏** ငွေကြိုးတပ်နာရီအပါအဝင်ပစ္စည်းကလေးအနည်းငယ်ကို တန်ဖိုး ခန့်မှန်းကြည့်မိ၏။ ဒါကလေးတွေကို ရောင်းချလိုက်လျှင် သူ ရစရာရှိသည့်ငွေတော့ ကျေလောက်သည်။ သူ၏ခါးဝတ်ခါးစားအပြင် အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကိုသာယူကာ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး၊ အခန်းတွင်းသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

လမ်းကြားဆိုသည်ကား ဝေါ့တလေမြို့၏ ရှေးအကျဆုံးရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အမည်ဖြစ်ပြီး 'ဈေးပွဲလမ်းကြား' ကို **အများသွတ်၍ခေါ်သည့်အမည်** ဖြစ်သည်။ အလယ်ပိုင်းခေတ်ဆီက ဤနေရာသည် **အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ** ဈေးသည်များစခန်းချရာ, တစ်ဘက်ရပ်တဲများထိုး၍ **ဈေးရောင်းရာ** ကွင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ နောက်တွင် ဈေးပွဲသဘောမျိုးဖြစ်လာသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ၁၉ ရာစုတွင် တဖြည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြည်းပျက်စီးလာကာ ဝိတိုရိယခေတ် စက်မှုလုပ်ငန်းများထွန်းကားခြင်း၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်အဖြစ် အပေါစားအလုပ်သမားတန်းလျားများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယခုအခါ ထိုနေရာတွင် ပြိုကျလုမတတ်ပျက်နေသည့် တိုက်မြင့်ကြီးများဖြင့် ညပ်နေသည့် ကွေ့ကွေ့လိမ်လိမ်လမ်းမများ, လမ်းကြားကျဉ်းကလေးများ ရှုပ်ပွနေကာ မြို့တော်၏ အဆိုးဆုံး, အညစ်ပတ်ဆုံးဆင်းရဲသားရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ ပေါလ်သည် တစ်နေ့လုံး ထိုနေရာရှိ လမ်းသေးလမ်းမွှားလေးများမကျန် ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ ချာလီကာဆယ်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့။ ညနေဘက်တွင် မီးဖွဲကလေးများ ရွာလိုက်သည်။ ပေါလ်လည်း မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီး ရပ်ကွက်၏အလယ်ရှိ တစ်ည ၉ ပဲနီဖြင့်တည်းခိုနိုင်သော အလုပ်သမားများ၏တည်းခိုခန်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ဤနေရာကား တစ်ခါက သူရောက်ဖူးသည့် ဟတ်တည်းခိုခန်းထက် မွဲသည့်နေရာ ဖြစ်၏။ ခနော်ခနဲ့လှေကားဖြင့် တက်သွားရသောအပေါ်ထပ် အခန်းရှည်ကြီးတွင် ပကာပျဉ်များသာကာထားသည့် အိမ်ခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ အလယ်တွင် ကြိုး ၂ ပင်သွယ်တန်းကာ ဂုန်နီအိတ်များကို ပခက်သဖွယ်ခပ်နိမ့်နိမ့်ဆွဲထားသည့် အိတ်ရာများ တန်းစီလျက်ရှိ၏။ တစ်ဘက်ထိပ်တွင် အလွန်ညစ်ပတ်သော မီးဖိုတစ်ခုရှိ၍ ထိုမီးဖိုအနီး လူတစ်စုသည် လက်ထဲ၌ပုံစံခွက်များ, ဒယ်ပြားကလေးများကိုင်ကာ သူ့ထက်ငါ ရှေ့သို့ရောက်အောင်တိုးလျက် သူတို့၏ညစာများကို ညှော်နံ့တသင်းသင်းနှင့် မီးခိုးတထောင်းထောင်းထနေသောမီးပေါ်တွင် ချက်ပြုတ်လျက်ရှိကြ၏။

ပေါလ်လည်း ထိုလူစုဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့်ပင် သူ၏ပခက်ထဲသို့လှဲချကာ ပါးရိနေပြီဖြစ်သောစောင်ကို ဆွဲခြုံလိုက်၏။

"ကိုယ့်လူ။ ညစာ မစားဘူးလား"

ပေါလ်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးကပခက်တွင် လူတောင်သေးသေး, မျက်တွင်းဟောက်ဟောက်, ကြောင်စိစိမျက်နှာနှင့်လူတစ်ယောက်။ သူ့ရှေ့တွင် စက္ကူအိတ်ပေါင်း ၂ ခုဖြင့် တံတောင်ထောက်လျက်သား တွေ့ရ၏။ သူသည် စုတ်ပြတ်နေသည့်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ သူ၏ရှပ်ဖျင်ဖိနပ်မှာ တင်းကျပ်ပေါက်ကွဲနေသဖြင့် စက္ကူအိတ်အညိုခံ၍ စီးထားရ၏။ သူ၏လည်ပင်းတွင်ကား အဖိုးကြီးဆင် လည်စည်းအကွက်တစ်ထည် ပတ်ထားသည်။ သူ၏ ဖန်ဂေါ်လီလို တောက်ပသော ကြောင်စိစိမျက်လုံးအစုံက ပေါလ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ၏လက်တစ်ဖက်က တစ်ခုသောစက္ကူအိတ်ထဲသို့နှိုက်ကာ စီးကရက်တိုတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ခဲ့လိုက်ပြီး အထဲကဆေးမှုန့်များကို အခြားတစ်အိတ်ထဲသို့ အလေ့အကျင့်ရနေပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျင်လည်လျင်မြန်စွာ ခါချလျက်ရှိလေ၏။

"ကိုယ့်လူမှာ စားစရာပါရင် ၂ ယောက်လုံးစားရအောင် ကိုယ် ချက်ပေးမယ်လေ"

ပေါလ်က "ဆောရီးဗျာ။ ကျုပ် ဒီကိုမလာခင်ပဲ တစ်ခုခုစားလာခဲ့တယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက "ကိုယ့်လူက တော်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်က ခုနေများ ရမယ်ဆိုရင် နွားတစ်ကောင်လုံးတောင် ကုန်အောင်စားနိုင်မယ်ထင်ရဲ့" ဟု ပြောရင်း အရိုးပေါ် အရေတင်မျက်နှာဖြင့် တစ္ဆေချောက်သလို သွားဖြဲ၍ပြုံးပြလိုက်ကာ "ချိုတွေရောဘာတွေရော အကုန်စားမယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

သူ အလုပ်ပြီးသွားသောအခါ ပြည့်သွားသောအိတ်ကို အင်္ကျီကြားက သူ့ဗိုက်ထဲသို့ သွင်းညှပ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်နေသေးသောဆေးမှုန့်အစအနကလေးများဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်လိပ်ကာ သူ့နားရွက်နောက်တွင် ညှပ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ အိပ်ရာမှထကာ ပေါလ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး 'ဆေးလိပ် မသောက်ရ' ဆိုင်းဘုတ်ဆီသို့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အိမ်သာဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

သူပြန်လာသောအခါ ပေါလ်က သူ့ဘက်သို့ကိုင်း၍ "ကျုပ် ကာဆယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ်။ ခင်ဗျား ကြားဖူးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

"ချာလီကာဆယ်လား။ ကြားဖူးပါ့ဗျာ။ ဘယ်သူ မကြားဘူးဘဲနေမလဲ"

"သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ"

"အခုတော့ တခြားသွားနေတယ်။ အလုပ်ရှိလို့ ထင်ပါတယ်။ ၂ ရက် ၃ ရက်ကြာရင် ပြန်လာမယ်။ အဖမ်းမခံရရင်ပေါ့လေ။ စောင့်နေပေါ့။ လာရင်ကိုယ်ပြောမယ်" ဟုဆိုကာ ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ "သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော သိတယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါလ်က "ပြောပြပါဦး" ဟု ပြောလိုက်၏။

လူပိန်ကလေးက ဆတ်ခနဲပခုံးချီလိုက်ပြီး "ဒီလူက အင်း၊ မကောင်းဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ။ မြင်းပွဲ, ခွေးပွဲမှာ လောင်းလို့ရှုံးရင် မရော်ဘဲထွက်ပြေးတတ်တာတို့, အချိန်ပိုအလုပ်အနေနှင့် ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံတာတို့, ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့တာတို့နှင့်ပေါ့။ လုယက်မှု,ရိုက်မှု ဆိုတာမျိုးနှင့် ထောင် ၂ ချီကျခဲ့ပြီး ဝန်ခံချုပ်နှင့်ထွက်လာရတာ။ ထောင်လည်း ခဏခဏကျတဲ့လူပေါ့။ အမယ်၊ ကိုယ့်လူနှယ်။ တစ်ခေတ်တုန်းကတော့ အတော်ကလေး ကောင်းစားလိုက်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ နည်းနည်းငြိမ်နေတယ်" ဟု ပြောပြသည်။

ပေါလ်က "ဟုတ်လား။ သူကျခဲ့တာက၊ ဘယ်ထောင်လဲဗျ" ဟု မေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"စတုန်းဟိသ်ပေါ့"

ပေါလ်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။

အိမ်ခန်းကြီးထဲတွင် အော်ကြဟစ်ကြ၊ ဆဲရေးကြ၊ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြနှင့် အသံပလံများ ပိုမိုဆူညံလာသည်။ ဤအထဲတွင် တစ်ယောက်က ဘာကျွာကောက်မှုတ်လိုက်ပြန်သည်။ သန်းခေါင်လောက်တွင်မှ ဆူညံသံများစဲလေသည်။ ပေါလ်လည်း မပျော်တစ်ချက်ပျော်တစ်ချက် အိပ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၆ နာရီတွင် အလယ်ကကြိုးတန်းကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သဖြင့် ပုခက်အားလုံးပြုတ်ကျကာ လူတိုင်း အိပ်ရာကနိုးကြရ၏။ ကြမ်းပေါ်ရောက်သည်အထိ ဆက်အိပ်နေကြသူများအား အဆောင်မှူးများက ဖိနပ်ဦးဖြင့်လိုက်ထိုးပြီးနှိုးလေသည်။ နံနက်စောစော ချမ်းချမ်းစီးစီးမှာ အခြားလူများနှင့်ရောကာ ပေါလ်အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သောအခါ လွန်ခဲ့သည့်ညက သူ၏ အိပ်ရာနီးချင်းကလူသည် သူနှင့်တွယ်ကပ်လိုက်လာပြီး အနီးအနားကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ခေါ်လာသည်။ ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုစားရသောက်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ခြေတဖုတ်ဖုတ်ဆောင့်ရင်း သူ့လက်ခုပ်များကို တဖူးဖူးမှုတ်လျက်ရှိလေ၏။

"ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်လား ကိုယ့်လူ။ ကိုယ့်လူက ပေးနော်။ ကိုယ့်မှာက ၅ ပေါင်တန် ဖြစ်နေလို့"

ပေါလ်လည်း အနည်းငယ်မျှသာရှိတော့သော သူ၏သျှီလင်ကလေးများမှ တစ်ပြားကိုဖျက်ကာ ထိုလူအား ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခု ကျွေးလိုက်ရ၏။

သူ၏အမည်ကား ဂျယ်ရီ ဖြစ်၏။ သူ့သူငယ်ချင်းများကတော့ သူ့အား 'ကပ္ပလီဂျယ်ရီ' ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူက သွားဖြကလေးနှင့်ရယ်ကာ သူ့မှာအလုပ်မည်မည်ရရမရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သူတောင်းစားဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံသည်။ သို့ရာတွင် သူ ဘာမဆိုလုပ်တတ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ၏ အမှန်ဆုံးအလုပ်မှာ စီးကရက်တိုကောက်သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ မြို့တော်လမ်းဘေး ရေမြောင်းများတွင် စီးကရက်တိုများလိုက်ကောက်ပြီး တစ်ပေါင်လျှင် ၃ သျှီလင် ၆ ပဲနီဖြင့် ရောင်းရသည် ဆိုသည်။ သို့သော် ရာသီဥတုမကောင်းသည့်အခါ စီးကရက်တို အရနည်းသဖြင့် ယခုနံနက် ပျဉ်ပြားသွားထမ်းကြည့်မည်ဟု ဆိုသည်။ ပေါလ်အားလည်း လိုက်ခဲ့ပါလား ဟုခေါ်သည်။

"လိုက်ခဲ့ပါလား ကိုယ့်လူရ။ ကိုယ့်လူလို အဝတ်အစားနှင့်ဆိုရင် ပျဉ်ရဖို့သေချာပါတယ်"

အစတွင် ပေါလ်လည်း ငြင်းလိုက်တော့မည်စိတ်ကူးပြီးမှ၊ 'ဟုတ်သားပဲ။ လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်'။ ကာဆယ်နှင့်တွေ့ဖို့ဆိုလျှင် ဤလူထူးဆန်းကလေးနှင့်

တွဲနေမှဖြစ်မည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ဆိုလျှင် ပုလိပ်ကိုလည်း ပုန်းပြီးသားဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ ယခု သူ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံကမရှိတော့သလောက် ဖြစ်နေသည်။ စားဖို့သောက်ဖို့က ရှိသေးသည်။ သို့နှင့် သူသည် သူ့အဖော်နှင့်အတူ မြို့စားကြီးရာန်းဘက်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းကျဉ်းကလေး၏ထိပ်တွင် 'လမ်းကြားကြော်ငြာပျဉ်ပြားနှင့် ကြော်ငြာကုမ္ပဏီ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် မြကြီးတစ်ခြံရှိ၏။ သစ်သားဝင်းတံခါးဘေးတစ်လျှောက်တွင် တန်းစီနေကြသော လူတန်းကြီး၏နောက်တွင် ပေါလ်နှင့်သူ့မိတ်ဆွေတို့ ဝင်၍ရပ်လိုက်ကြ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ဝင်းတံခါးကြီးပွင့်လာပြီး ပေါလ်အပါအဝင် လူ ၂၀ ကို ပထမ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ဝင်းအတွင်း၌ကား ရွှေနန်းတော်ဇာတ်ရုံအတွက် အနီနှင့်အဝါ ပိုစတာအသစ်များကပ်ထားသည့် လူထမ်းကြော်ငြာပျဉ်ပြားကြီးများ စီတန်းထားသည်။ ပေါလ်လည်း အခြားလူများလုပ်သလို လိုက်၍လုပ်ကာ ပျဉ်ပြားကြီး ၂ ချပ်ဖြင့်လုပ်ထားသော ကြော်ငြာကို ပခုံးဝင်၍ထမ်းလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအခါတွင်လည်း လူတန်းကြီးစောင့်ပြန်သဖြင့် ပေါလ်လည်း ကပ္ပလီဂျယ်ရီ၏နောက်မှဝင်၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကျောနှင့်ရင်တွင် ကြော်ငြာပျဉ်ပြားကြီး ၂ ချပ်ညှပ်လျက် သွားနေသည့်လူတန်းကြီးသည် တစ်နေ့တာလုံး လူအစည်ကားဆုံးလမ်းမကြီးများတွင် တိုးကာဝှေ့ကာကွေ့ပတ်ကာဖြင့် တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိ၏။ ကြော်ငြာပြားကြီးများမှာ လေးလံလှပြီး ပခုံးသားများတင်းလျက် ပြတ်ထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ ညနေ ၅ နာရီတွင် သူတို့လည်း မြို့စားကြီးတန်းဘက်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြီး၊ ကြော်ငြာပြားထမ်းသူများအား တစ်နေ့တာထမ်းခ ၂ သျှီလင်နှင့် ၉ ပဲနီစီ ထုတ်ကြရသည်။ သူတို့အတူတကွ ဝင်း၏အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာကြရင်း ဂျယ်ရီက "ကဲ။ တို့ စားနိုင်ပြီ" ဟုဆိုကာ အနီးဆုံးစားစရာဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုသီတင်းတစ်ပတ်လုံး ပေါလ်သည် ကြော်ငြာပျဉ်ပြားများ ထမ်း၍ထွက်လေသည်။ အလွန်အောက်ကျနောက်ကျရှိသည့် အလုပ်ပေတည်း။ ကြော်ငြာပြားထမ်းသူတို့သည် လူအများအာရုံစိုက်မိစေရန် အဝတ်အစားဆန်းများ ဝတ်ဆင်ရသည်။ တစ်နံနက်တွင် ပေါလ်သည် အခြားလူများနှင့်အတူရောနေကာ ဦးထုပ်အစုတ်တစ်လုံးတိုဆောင်း၍ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ နေ့လယ်မွန်းတည့်လောက်ဆီတွင် သူတို့လူတန်းက ကုန်စျေးလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြစဉ် ဘိုနန်စာ၌အလုပ်လုပ်သော နေ့စီက သူ့အား မှတ်မိသွားပြီး သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သည့်အမူအရာ ပေါ်လွင်သွားသည်ကို ပေါလ် မြင်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့သော် သူ၏ ဂရုမစိုက်ပါ။ သူရသောပိုက်ဆံဖြင့် သူ နေလို့ရနေပြီ။ တည်းခိုဆောင်အိပ်ရာအတွက် ၉ ပဲနီပေးပြီး ကျန်ငွေဖြင့် စားစရာဝယ်နိုင်သည်။ တည်းခိုဆောင်မှမီးဖိုတွင် ချက်စားလျှင် ပို၍ စရိတ်ကျဉ်းသည်ဟု ဂျယ်ရီ၏အကြံပေးချက်အရ ပေါလ်သည် ထိုနေရာအုပ်ချုပ်သူထံမှ ဒယ်ပြားအဟောင်းတစ်ခုကို ဝယ်လိုက်သည်။ ဈေးအပေါဆုံးအသားကို ဝယ်၍ ကြက်သွန်နှင့်ကြော်လိုက်လျှင် အတော်ဝအောင် စားရသည်။

ဤတည်းခိုခန်းကား ဝေါ့တလေတစ်မြို့လုံးမှလှဲထုတ်လိုက်သည့် အမှိုက်သရိုက်များစုပုံနေသည့်အလား ထူးထူးခြားခြားစွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော လူ့အောက်တန်းစားများ၏ အချည်းနှီး အပေါင်းအသင်းစုံလှပေတော့သည်။ တစ်ယောက်မျှ ပုံမှန်အလုပ် မရှိ။ သူတို့အထဲတွင် အတော်ဆုံးဟု ဆိုရမည့်သူများပင်လျှင် ကြုံသလိုကျပန်းအလုပ်များသာ ရှိကြသည်။ တူးမြောင်းတစ်လျှောက် လှေကြီးများကုန်ပို့ရန်တက်လာလျှင်, သို့မဟုတ် ရေဆိုးထုတ်မြောင်းသစ် တူးဖော်ရန်ရှိလျှင်, သို့မဟုတ် နှင်းမုန်တိုင်းကျ၍ လမ်းများပေါ်တွင် နှင်းထုထပ်စွာတင်နေလျှင် ဂျယ်ရီ၏စကားအတိုင်း သူတို့တစ်တွေ စားကြသောက်ကြလေသည်။ ထိုထက်ပင် ပိုမိုဆန်းပြားထူးခြားသောအလုပ်များလည်း ရှိသေး၏။ အဝတ်စုတ်ကောက်သူများ, ပုလင်းခွံဗူးခွံကောက်သူများ, အမှိုက်ပုံးမွှေသူများ, စုတ်ပြတ်နံစော်နေသောအဝတ်များဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့တကုန်းကုန်းကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် မြို့တော် အမှိုက်ပုံးတကာလိုက်၍ ပုလင်းလွတ်, ဗူးခွံ, ကြွေပန်းကန်ကွဲနှင့် သံတိုမယ်န လိုက်၍ရှာနေကြသူများ။ လမ်းဘေးတွင် ဖျော်ဖြေသူများမှာလည်း အတော်ထူးတွေ့ဆန်းပြားသောလူစု ဖြစ်သည်။ ဝက်အူချောင်းကို ခြေမ ကြားညှပ်၍ စားပြသူ, နေ့ခင်းကတပ်ခဲ့သည့်မျက်မှန်ပြာနှင့် လမ်းသွားလျှင်သနားဖွယ် တတောက်တောက်စမ်းရာတွင်သုံးသည့်တုတ်ကို ညညတွင် ဘေးချပြီးအိပ်ရာထဲလှဲကာ ကူရီယာသတင်းစကို စတိုင်နှင့်ဖတ်နေလေ့ရှိသော စိတ်တိုတက်သည့်မျက်မမြင်တယောသမားအဖိုးကြီး, ဓာတ်ကြော်ငြာလှည့်ရာတွင် သီချင်းဆိုသူ, အာလူးပြုတ်နှင့်ငါးပိရေကြိုက်သူ ဒဗ္ဗလင်သား, နောက်ဆုံး မစွမ်းမသန်သူများ, ခြေမရှိ၍ လူသွားစင်္ကြံပေါ်၌ လက်ဖြင့်ထောက်၍ ခါးဖြင့်သွားရသူ, သွက်ချာပါဒဖမ်းနေဟန်ဆောင်သူ, အနာကြီးများကို ပြ၍စားသူ, အရှက်အကြောက်မရှိတောင်းစားသူ သူတောင်းစားများ စုံလင်ပေ၏။ ယင်းတို့အနက်မှ များစွာတို့သည် မကောင်းမှုများကို ကျူးလွန်ကြသည်။ အချို့မှာ ရောဂါကျွမ်းလျက် သေလမ်းလျှောက်နေကြသူများ။ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသည့် ဤအိမ်ခန်းကြီးအတွင်း စုဝေးရောက်ရှိကာ ယောက်သူကယောက်, အိပ်မက်ထဲယောင်၍ အော်သူကအော်နှင့်။ ညမှောင်ချိန်ရောက်သော် အောက်သိုးသိုးချဉ်စူးစူး အနံ့တစ်မျိုးနှင့် အိမ်သာနံ့တို့ ရောနှောနံစော်လျက်ရှိ

လေ၏။

ဤနေရာ၏ စိတ်ညစ်စရာအနံ့အသက်တို့သည် လျင်မြန်စွာပင် ပေါလ်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့စိမ့်ဝင်ကာ စိတ်ဓာတ်များ အကြီးအကျယ်ကျဆင်းလျက် မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ဆုံးပြီဟူ၍ ထင်မိလေ၏။ သူက ဘာမျှ ထိရောက်အောင်မလုပ်နိုင်လေ, သူ၏တာဝန်က ကြီးမားလေးလံ၍လာလေဖြစ်နေရာတွင် ဤအရှုပ်အထွေးကို သူရှင်းမှရှင်းနိုင်ပါတော့မည်လားဟု စိတ်ပျက်အားငယ်ကာ ဤအနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်အောင် တစ်ခုခုကို လုပ်ပစ်လိုက်ချင်မိလေသည်။ ဤတရားမမှုကြီးက လှောင်ပြောင်ကာလိနေသည်ကိုလည်း ငယ်ရွယ်သူပီပီ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရလျက်ရှိသည်။ သူသည် ညညတွင် အိပ်မပျော်နိုင်တိုင်း ဤအကြောင်းကို တနုံ့နုံ့တွေး၍ တရိရိဆွေးကာ သူ့အဖေခံစားနေရသည့် ဒုက္ခအပေါင်းတို့၏အဓိကတရားခံ ဆွဲချကြီး မက်သယူး စပရောက် အားလည်း ကြာလေ ဒေါသဖြစ်လေ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ထိုသီတင်းပတ်ကုန်ခါနီးတွင် လမ်းကြားကြော်ငြာကုမ္ပဏီက ကျောကပ်ရင်ကပ်ကြော်ငြာပြားထမ်းသူများ မလွတ်တော့။ ထိုးကွင်းကြီးဆီမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ကြရင်း ပေါလ်က ဂျယ်ရီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂျယ်ရီက သူ၏ပခုံးလေးကို ဆတ်ခနဲ အမှတ်မထင်ချီပြလိုက်လေ၏။

"ဒီကောင်တွေ တို့ကို ခဏခဏ အလုပ်ဖြုတ်တယ်ကွာ။ တို့ကိုမငှားတော့ဘဲ ကြော်ငြာကပ်တယ်။ လာကွာ။ ဘူတာဘက် သွားကြည့်မယ်"

မီးရထားဘူတာဘက်သို့ ၂ ယောက်သားလျှောက်လာကာ ဘူတာနားတွင် ၂ ရက်မျှ ရစ်သီရစ်သီလုပ်ကာ မီးရထားဘူတာကအလုပ်သမားများအလစ်တွင် ခရီးသည်တို့ထံမှ အထုပ်အပိုးကလေးများထမ်းပေးရန် စောင့်ကြသည်။ ဘူတာမှအလုပ်သမားများက သူတို့၏အခွင့်အရေးကို ဤသို့လာရောက်ထိပါးသူဆိုလျှင် မကြည်ဖြူချင်ကြ၍ သတိထား၍ ရှောင်ရသည်။ ဤသို့လျှင် ဂစ်ထုပ်တလေသယ်၍ ရသော ပိုက်ဆံကလေးများဖြင့် ပေါလ်လည်း စနေနေ့အထိ စားနိုင်ခဲ့၏။ ထိုစနေနေ့ညက သူတို့ ၂ ယောက် အိပ်ဆောင်တည်းခိုအိမ်သို့အဝင်တွင် ဂျယ်ရီက ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး အသက် ၄၀ ခန့်, အရပ်မြင့်မြင့်, သန့်သန့်မာမာ, မျက်နှာဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ဝတ်စုံအညို, ဒါဘီဦးထုပ်, လည်စည်းခပ်မည်းမည်းကို လျော့လျော့ရဲရဲဖြုတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဟိုမှာ။ ဟိုမှာ ကိုယ့်လူ။ အဲဒါ ကာဆယ်ပဲ။ သူနှင့်ဆက်ဆံရင်တော့ ကိုယ့်လူ သတိထားနော်" ဟု ဂျယ်ရီက ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၂၄

ထိုနေ့ညက မိုးချုပ်ချုပ်တွင် ပေါလ်သည် သူတို့တည်းခိုအိမ်နှင့် ကပ်လျက်လမ်းထဲရှိ ချာလီကာဆယ်ငှားနေသည့် အိမ်နောက်ဖေးခန်းထဲတွင် သူ အလွန်တွေ့ချင်နေသည့်လူကို တွေ့ရလေတော့သည်။ သူ၏ရုပ်သွင်မှာ သားသားနားနား မရှိလှ။ အသံမှာ ကွဲအက်နေသော်လည်း ဂျယ်ရီပြောသလိုပင် ကာဆယ်သည် စာမတတ်ပေမတတ်ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်သည်မှာ သိသာ၏။ သူ၏ရုပ်မှာ ဥပဒေအနံ့အသက်မကင်းသည့် အသွင် ပေါ်လွင်နေပေသည်။ ချိုင့်ဟောက်နေသော သူ၏ပါးပြင်သွယ်သွယ်ကြီးမှာ ရှေ့နေစာရေးကြီး၏လက္ခဏာဖြစ်ပြီး တောက်ပမှုကင်းမဲ့သော သူ၏ဝါကျင့်ကျင့် မျက်လုံးများနှင့် အေးစက်စက်မှုန်တေတေမျက်နှာထားမှာ အမှုပေါင်းများစွာအတွက် လျှောက်လွှာများ၊ စာချုပ်များ များစွာရေးသားခဲ့သူဖြစ်သည့်အသွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါက သူ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ယခုအခါတွင် ထိုအရိပ်အယောင်တို့သည် ယခု သူရောက်ရှိနေသော ဒုစရိုက်ချောင်ကအမှောင်ကြားတွင် ဝိုးတဝါးသာရှိ တော့သည်။

ပေါလ်က သူ့အကြောင်း ဤသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် ကာဆယ်က "ငါ့အကြောင်း သိချင်နေတယ် ထင်တယ်" ဟုဖြတ်ပြောလိုက်၍ ပေါလ်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ ထိုနောက်မှ ကာဆယ်က "မသိချင်ပါနှင့်ကွာ။ ငါ့ အခု ဘာမှုမဟုတ်တော့ပါဘူး" ဟုပြောသည်။ သူ၏ မဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းဖြူရော်ရော်ကိုကြည့်လျှင် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မလိုတမာစုံစမ်းနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

"မင်းက ငါ့ကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရတာလဲ"

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထိုနောက် ပေါလ်က စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ကာဆယ်အား မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ကာ သူ့အား ပရပ်စတီပေးလိုက်သည့်စာရွက်စကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကာဆယ်သည် စက္ကူလိပ်ကလေးကို ယူ၍ဖြည်ကာ တစ်ချက်မျှ အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အဖို့ ဘာမှုမထူးခြားသလို ပေါလ်အား ပြန်ပေးလိုက်၏။

"ဩ။ မင်း ဒါကြောင့်လာခဲ့တာကိုး"

"ဒီစာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အဖေကလား ခင်ဗျာ"

ထိုနောက် စသေမျှတိတ်ဆိတ်သွားကာ ပေါလ်လည်း အသက်မရှူဘဲစောင့်နေ၏။

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်" ဟု ကာဆယ်က ငုံးတိတိဖြေသည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အဖေကို သိတယ်ပေါ့"

"ဆိုပါတော့"

"စတုန်းဟိသ်မှာလား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ လောကငရဲမှာပဲပေါ့။ အေး၊ မင်းသိချင်ရင် ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ တို့ အခန်းချင်းကပ်ရက်ပေါ့။ သူ တိုက်ပိတ်ခံရတဲ့ညညဆိုရင် တို့ချင်း နံရံကိုခေါက်ခေါက်ပြီး စကားပြောကြတယ်လေ"

ပေါလ်သည် ပူလောင်နေသောသူ၏နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်မိ၏။

"သူ ဘယ့်နှယ်နေလဲခင်ဗျာ" ဟု ပေါလ်က ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏။

"မကောင်းဘူးကွ" ဟုဆိုကာ ကာဆယ်သည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ဆေးရွက်ကြီးထည့်သည့်အိတ်ငယ်တစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ စက္ကူပြားကလေးတစ်ရွက်ဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်လိုက်ပြီးမှ "တကယ်တော့ကွာ၊ ဒီထက်ဆိုးတာတော့ ဘာမှုမရှိတော့ပါဘူး" ဟုဆက်ပြောသည်။

စိတ်ကိုတင်းထားသည့်ကြားထဲက ပေါလ်၏ရင်ထဲမှ ရှိုက်သံလိုလိုတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

"ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာ ဘာမှုမရှိဘူးလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပေးနိုင်ဘူးလား"

"စတုန်းဟိသ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ရယ်လို့ ရှိမလားကွ"

ပေါလ်၏ရင်ခုန်သံသည် သူ၏နားထဲတွင် ပတ်မကြီးတီးသလို ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဤလူ့တွင် ဘာမျှမေးလို့မရအောင် နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်ဟု အောက်မေ့ပြီး သူ၏နှုတ်ခမ်းကို သူ ကိုက်မိ၏။

"ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုတွေ့အောင် အရှာခိုင်းရတာလဲ"

"ငါထွက်ရမှာကို မင်းအဖေ သိတယ်။ တွေ့သင့်တယ်ထင်လို့ ဟောဒီ မတောက်တခေါက်စာရွက်တွေ ငါ့ကိုပေးလိုက်တယ်"

ပေါလ်သည် ကာဆယ်လှမ်းပေးသောစာရွက်များကို ယူလိုက်သည်။ အမှိုက်ထဲမှ ဆွေးရိနေသောစက္ကူသာသာမျှတွင် ခဲတံဖြင့်ရေးခြစ်ထားသည့်စာများ။ သို့ရာတွင် ဖတ်မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်လက်ရေးနှင့်စာများကို သူ အခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်သော်လည်း သူ၏တက်ကြွမှုတို့သည် တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းသွားသည်။ စာမှာ အမှောင်ထဲက မကျေနပ်ချက်၊ ကန့်ကွက်ချက်များ၊ အော်သံများ၊ ညည်းညူသံများချည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အထပ်ထပ်ဖြစ်၍ ပေါလ်မှာ ရင်နာရသော်လည်း ဘာအထောက်အထားတစ်ခုမျှ နိုင်နိုင်မာမာမပါခဲ့။ ပေါလ်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်စွာပင် သူ့အား တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရှည်လက်ရှည်အကဲခတ်ရင်း မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသော ကာဆယ်အား မော့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှမကူညီနိုင်ဘူးပေါ့"

ကာဆယ်က စီးကရက်တစ်ဖွာ အားရပါးရရှူလိုက်ပြီး "ဒါကတော့ မင်းက ငါ့ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်တာလဲဆိုတာက ရှိသေးတာကိုးကွ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်က စိတ်အားထက်သန်စွာပင် "ကျွန်တော် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ထားတာကိုခံနေရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို ထုတ်ယူဖို့ပဲ" ဟု ဖြေလိုက်၏။

"ဒီသချိုင်းထဲကိုရောက်ရင် ဘယ်တော့မျှ ပြန်ထွက်လို့မရဘူးကွ"

ပေါလ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် "ကျွန်တော် ရအောင်ထုတ်မယ်ဗျာ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မျှမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ဒါကို အခိုင်အမာပြမယ်။ သတ်တဲ့လူအစစ်ကို ကျွန်တော်ရှာပြီး ဖော်ထုတ်မယ်" ဟုပြောလိုက်သည်။

ကာဆယ်က "ရလိမ့်မယ်ကွာ။ အားကြီး" ဟု မလိုတမာကဲ့ရဲ့သံဖြင့် ဆိုလိုက်ပြီး "၁၅ နှစ်တောင်ကြာမှ မင်း ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ သတ်တဲ့ကောင်ကလည်း မိုင်ပေါင်းများစွာမှာ နာမည်တွေဘာတွေ ပြောင်းပစ်ပြီး လူသစ်ဖြစ်နေရောပေါ့။ သေပြီးပြီဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ အလကားပါကွာ" ဟု ပြောပြီး သူ့စကားနားဝင်လောက်သည့်အထိစောင့်ရင်း သူ၏ ဝါကျင့်ကျင့်မျက်လုံးများတွင် အခိုးများ ပိတ်သန်းလာသည်။ "မင့်အဖေကို အရှင်လတ်လတ်မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဥပဒေသမား လူသတ်ကောင်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်ပါလားကွ" ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ"

"သူ့ကို တရားစွဲတဲ့လူပေါ့"

ပေါလ်သည် ရုတ်တရက်လန့်ဖျပ်သွားကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားလိုက်သည်။

"မြတ်စွာဘုရား။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ"

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ကာဆယ်က တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြားသလို အမူအရာဖြင့် "လျှို့ဝှက်ထားစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါဟာ မှတ်တမ်းဝင် အလွဲသုံးစား မှုနှင့် ထောင်ကျခဲ့တဲ့လူပါ။ ငါ့မှာ ဖြစ်ပုံက နည်းနည်းသက်ညှာဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ငါသုံးထားတဲ့ငွေကို ပြန်ပေးဖို့ အချိန်ပေးဖို့ပါ။ ဒါအတွက် သွားပြီး ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ရုံးတော်မှာလည်း တောင်းပန်တယ်။ မရဘူးကွာ။ ထောင်

၇ နှစ်ပဲ ရပါတယ်" ဟုပြောပြသည်။

ထို့နောက် အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ကာဆယ်က ဆက်လက်၍ "ဒီတော့ မင်းနှင့်ငါဟာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မင့်အဖေ က ငါနှင့်ပူးပေါင်းဖို့သင့်တယ်လို့ ထင်တာဖြစ်မယ်။ တို့ ဒုက္ခရောက်တာဟာ အဲဒီလူ တစ်ယောက်တည်းကြောင့်ပဲကွ။ တို့ကလည်း အင်မတန်ညံ့နေကြတော့ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေတာပေါ့" ဟုပြောသည်။

ပေါလ်က "ကျုပ်တို့ ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ" ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် လက်နှစ်ဖက်ကြား၌ ခေါင်းငုံ့၍ သားလိုက်သည်။ ကာဆယ်ကတော့ ဆက်လက်၍ "မင်း သူ့ကို တစ်ခါမျှမတွေ့ ဖူးဘူးလား" ဟုမေးသည်။

"မတွေ့ဖူးဘူး"

ကာဆယ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

"စိတ်တော့ မပျက်ပါနှင့်ကွာ။ မင်းတို့ငါတို့မှာက ဘာမျှတတ်နိုင်ကြ ဘာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တို့လုပ်နိုင်တာလောက် လုပ်တာပေါ့ကွာ။ အခု မင်းမှာလိုနေတာက စိတ်ကလေးဘာလေး တက်ကြွလာဖို့ပဲကွ။ မင်းကို ငါ ပွဲကလေးဘာလေး ခေါ်ပြဦးမှထင်တယ်"

"ပွဲ။ ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့။ မင်း သတင်းစာကို သေသေချာချာ မဖတ်ဘူးထင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်အတွင်း မြို့ထဲမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တကယ့်ဇာတ်လိုက်ကျော်တစ်ယောက် နှင့် ပြနေတယ်လေကွာ။ ဝေါ်တာလေမှာတော့ အတော် လူကြိုက်များတဲ့ပွဲပဲကွ။ ရယ်စရာကောင်းနေတာက အားလုံး အခမဲ့ပြနေတာပဲကွ"

သူ၏အသံကိုကြားနေရသော ပေါလ်မှာ ကျောထဲကစိမ့်တက်လာသည် ထင်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာငြိမ်လိုက်သဖြင့် ပေါလ်လည်း စောင့်နေလိုက်သည်။

"ဟိုက်ကုတ်မှာအမှုစစ်နေတယ်လေကွာ။ နံရံဥက္ကဋ္ဌအမတ်ကြီးဆိုမန် နှင့်ဆွဲချရှေ့နေ ဆာ မက်သရူးစပရောက်။ သူတို့ကို မင်း မတွေ့ချင်ဘူးလား"

ပေါလ်လည်း ကာဆယ်အား စိုက်ကြည့်၍သာနေလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။

"ကံကောင်းလို့ တွေ့ရတာကွ။ အမှုစစ်တာ ဒါ နောက်ဆုံးမှ" ဟု ကာဆယ်က သူ့အား လှောင်သလိုလေသံဖြင့်ဆိုကာ "နက်ဖြန်ညနေ မင်း ငါနှင့်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ပါလား။ သူတို့လုပ်ပုံတွေကို ကြည့်ရတာပေါ့" ဟု ဆက်ပြောသည်။

"ဘာလုပ်တာကိုလဲ"

ကာဆယ်က တကယ်အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် "မင်း သိပါတယ်လေ။ မင်း မသိဘဲနေမလား။ အေး၊ ဒါက သိပ်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ။ ဖာသည်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်တဲ့အမှုပေါ့။ ဒါလည်း တရားစီရင်တာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲကွ။ လူတွေ ဒါပဲ စောင့်နားထောင်နေကြတာ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်ပင် "မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ" ဟုဆိုလိုက်သည်။

ကာဆယ်၏မျက်နှာထား တင်းမာလာပြီး ပေါလ်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

"မင်း ကြောက်သလားကွ"

"မကြောက်ပါဘူး။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သွားကြည့်ရမှာလဲ"

ကာဆယ်က "မင်း ကြောက်နေတာပါကွာ" ဟု တိုတိုဆတ်ဆတ် ဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပြီး "မင့်ကို ငါ အစက သတ္တိရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ငါ လူကဲခတ် လွဲတာပဲပေါ့။ မင်းပဲ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ချင်တယ် ပြောပြီးတော့။ ကဲ။ အခု ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်လဲ။ လောကမှာ လူမျိုး ၂ မျိုး ရှိတယ်ကွ။ မင်း သိရဲ့လား။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့လူနှင့် ဖြစ်အောင်မလုပ်တဲ့လူ" ဟု ဆိုလိုက် သည်။

ထိုနောက် သူသည် နှာခေါင်းတရှုံရှုံလုပ်ရင်း မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာကာ "အခု မင်းနှင့်ငါ လုပ်နေကြတာ ဘာကိစ္စလို့ မင်းထင်နေလဲ။ အပျော်လုပ်နေကြတယ်လို့များ ထင်သလား။ မင်း ဘာတွေကိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင့်ရန်သူတွေက မင့်အပေါ်တက်နင်းပြီး ကျော်သွားနေတာကို မင်းခံနေတဲ့ အကောင်ပဲ။ မင်းက လှေနံ ၂ ဘက်နင်းသမားပဲ။ ယုန်နှင့်အတူပြေးပြီး ခွေးနှင့်အတူ လိုက်ချင်တာပဲ။ ကဲ။ ရှိပါစေတော့လေ။ မင်းကို ငါ မကူညီစေချင်တော့ဘူးဆိုလည်း မင်းလမ်း မင်းသွား။ ငါ့လမ်း ငါသွားရုံပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံ တိတ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စီးကရက်တိုကို မီးမရှိတော့သည့် မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ပေါလ်လည်း ထိုင်ရာမှထရင်း သူ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲ၌ နာကျည်းခံပြင်းလျက် အဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ကာဆယ်က အကူအညီ စကား ပြောနေပြန်တော့လည်း သူ တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ သူ၏အကူအညီက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိရသေးစေကာမူ ကူညီမည်ဆိုသည်ကိုတော့ သူ မငြင်းပယ်လိုက်နိုင်။

"ကျွန်တော် လိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျာ့ကို ဘယ်အချိန် လာတွေ့ရမှာလဲ"

ကာဆယ်က ခေါင်းယမ်းကာ "နေပါစေတော့ကွာ။ ဟန်ဆောင်နေလို့ အပိုပါပဲ။ တော်ပါပြီ" ဟု ဆိုသည်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်အချိန် လာတွေ့ရမှာလဲသာ ပြောပါလေ" ဟု ပေါလ်က ထပ်ပြောသည်။

ကာဆယ်လည်း သူ၏အင်္ကျီကိုကြယ်သီးတပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။

"မင်း တကယ်ပြောတာလား" ဟုဆိုကာ ပေါလ်အား စူးစမ်းသလို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ "ကောင်းပြီလေ။ နက်ဖြန်နေ့လယ် ၂ နာရီမှာ ဟိုက်ကုတ်အပြင်ဘက်မှာတွေ့မယ်" ဟုပြောရင်း တံခါးဆီလှည့်ကာ ပေါလ်ထွက်ရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၂၅

မှုန်မှိုင်းစိုစွတ်သော နောက်တစ်ရက်မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပေါလ်သည် ချိန်းဆို ထားသည့်အတိုင်းသွားကာ ထောင်ထွက်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်လေသည်။ ဟိုက်ကုတ် အဆောက်အဦးကြီးကား ခံ့ညားထည်ဝါလှသည့် မီးခိုးရောင်ကျောက်တုံးများဖြင့် တိုင်လုံးရှည် ဆင်ဝင်ဆောင်မြင့်ပါသော ပလေဒီယန်ပုံစံ ဖြစ်၏။ အဝင်ဝအလယ်တည့် တည့်နံရံ အချိုင့်တွင် မျက်စိကိုအဝတ်ပိတ်စည်းလျက် လက်ထဲ၌ တရားမျှတမှုချိန်ခွင်ကို ကိုင်ထားသည့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ထုတစ်ခု ရပ်လျက်ရှိသည်။

မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းမွေးများ ပြောင်စင်အောင်ရိတ်ထားပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကော်လာအဖြူ၊ သက္ကလပ်ဝတ်စုံ မီးခိုးရောင်၊ လည်စည်းအနက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် ကာဆယ်သည် သူက ပေါလ်အား ဘေးဘက်ရှိစုံးပေါက်တစ်ခုထဲမှ ဖြတ်၍ ဝိုက်တက်သွားသည့်လှေကားထစ်ကြီးများအတိုင်း အစောင့်တစ်ယောက်ရှိ သည့် မဟော်ဂနီသားတံခါးမကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူသည် ခပ်တည်တည်ပင် တံခါးစောင့်အား တံဆိပ်နှိပ်ထားသည့် ဝင်ခွင့်လက်မှတ် ၂ စောင်ထုတ်ပေးလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ တံခါးစောင့်လည်း လက်မှတ်များကိုစစ်ဆေးကာ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိ၍ တိတ်ဆိတ်စေရန်အချက်ပြပြီး သူတို့အား လူအများထိုင်ကြည့်ရာ အထက်ထပ် ခုံတန်းများဆီသို့ လိုက်ပြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် လူပြည့်နေသည့် ကြားမှ တိုးဝှေ့ဝင်ကာ ခုံလွတ် ၂ ခုတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်ကြ၏။

အောက်ထပ်တွင်ကား လူစည်ကားလှသည့်တရားခွင် ရှိသည်။ တစ်ဘက် ထိပ်ရှိစင်မြင့်ပေါ်တွင် ဝတ်ရုံကြီးနှင့် တရားသူကြီး ရှိသည်။ လက်ဝဲဖက်တွင် ဂျူရီလူကြီးများ၏နေရာ, လက်ယာဘက်တွင် သက်သေအစစ်ခံသည့်ခြံငယ်, ပတ်ပတ် လည်တွင် ဝတ်ရုံကြီးများ, ဆံပင်တုကြီးများနှင့် ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ။ အလယ်ခေါင်တွင် တရားခံခြံငယ်အတွင်း၌ ဦးထုပ်မပါသည့် ပုလိပ်သား ၂ ယောက် ခြံရံလျက် အပေါ်စား တဘက်စောင်ကလေးတစ်ထည် ပခုံးတင်ထားသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ် ယောက် ရပ်လျက်ရှိသည်။ ရုံးတော် တရားခွင်ရှုခင်းသည် မှုန်မှိုင်းအုပ်ဆိုင်းလျက် ရှိသော်လည်း ပေါလ်၏မျက်လုံးများကိုကာ ကျိန်းစပ်နာကျင်စေလေသည်။ ပေါလ် လည်း ရှေ့လက်ရန်းကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်းလျက် အမတ်ကြီးအိုမန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အမတ်ကြီးကား အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်ပြီး အရပ်အမောင်း ကောင်းသူဖြစ်လျက်၊ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာများဖြင့် ပိနေသကဲ့သို့ မသိမသာ ကိုင်းညွတ် ၍ပင် နေပြီဖြစ်၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ နီမြန်းလျက် တင်းမာခတ်ထန်ဟန်လက္ခဏာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ငှက်နှုတ်သီးကဲ့သို့ ချွန်ကောက်နေသော သူ့နှာတံ၏ တစ် ဘက်တစ်ချက် ပါးရေများတွဲလျားကျနေပုံမှာ ခွေးဘီလူးကြီးနှင့်ပင် တူသယောင်ယောင် ရှိသည်။ ရှည်လျားအုပ်မိုးနေသည့် မျက်ခုံးမွေးများ၏အောက်တွင်ကား သူ၏ မျက်လုံးများသည် အိုမင်းပြီဖြစ်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်ကြဆဲ ရှိလေသည်။

ကာဆယ်က ပေါလ်၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သဖြင့် ပေါလ်လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ကာဆယ်က ရုံးတော်ရှေ့တွင်မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိပြီးဖြစ်သော သက္ကာန်တစ်ခုဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

"အိုမန်ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနှင့်။ သူက အိုလှပြီ။ ဘာမျှ သိတော့တာ မဟုတ်ဘူး" ဟူသောစကားများသည် ပေါလ်နားထဲသို့ စူးစူးရှရှ ဝင်လာကြသည်။ "အဲ၊ ဟိုမှာတွေ့လား။ အခု စကားပြောတော့မယ့် လူ။ အေး။ မင့်မိတ်ဆွေကြီး ပေပရောက်ဆိုတာ သူပဲ"

သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါလ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးနွေးသွား သည် ထင်လိုက်မိ၏။ သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ ဆံပင်တုအခွေခွေနှင့် ဝတ်ရုံနက်ကြီး ဝတ်ထားသည့် အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ ကျစ်လစ်လှသည့်သဏ္ဌာန်တည်း။ သူ၏မာ

ကျောခြောင်တင်းသည့် ပါးပြင်နှင့် လုံးဝိုင်းနေသောမေးစေ့တို့ကို ရုံးတော်တစ်ခွင်၏ မှိန်ပျပျအလင်းရောင်တွင် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။ သူသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းနေအောင်စေ့ကာ စာတ်ဆောင်မင်းသားတစ်ယောက်ပမာ သူ၏ ပရိသတ်ကို လှည့်၍အကဲခတ်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမျှ အမှုသွားအမှုလာကို နောက်ဆုံ ပြန်လည်သုံးသပ်ပြသည့်အနေဖြင့် ဂျူရီလူကြီးများအားဦးတည်ကာ စကားစ၍ ပြော လေသည်။

စုတ်ပွဲနံချာလှသော ဤဖြစ်ရပ်ကား ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ တရားခံမှာ လမ်းပေါ်ကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ အဆင်းရဲဆုံးအဆင့်အတန်းမှ ပြည်တန်ဆာမ, ယခု အသက် ၂၄ နှစ်။ သူ ၁၇ နှစ်အရွယ်မှစ၍ မြို့တော်ကြီး ၏ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၌ ဤအလုပ်ကိုလုပ်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မှာ ခေါင်း ရှိသည်။ ထိုသူသည် သူ့အား လမ်းထောင့်မှနေ၍စောင့်သည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ရောင်း၍ ရသောငွေဖြင့် ဤလူအား ကျွေးထားရသည်။ ဤလူသည် သူ့အား ခိုင်းစားနေရုံမက မကြာခဏဆိုသလိုပင် ကျဲရိုက်နှားရိုက် ရိုက်တတ်သည်။ တစ်ညနေ၌မူ အမျိုးသမီးသည် ဒေါသထွက်လျက် အရက်မူးသည်။ သူ့ဘဝ သူ နာကျည်းသည့် စိတ်, နောင်တစ်ဖန် ပူပန်သည့်စိတ်တို့က နှိပ်စက်လှသည်ဖြစ်၍ သူ၏ခေါင်းအား မီးဖိုထဲကဓားဖြင့် ကောက်၍ထိုးသတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူထိုးသတ် ရန် အားထုတ်ခဲ့သေးသော်လည်း သူ၏ဓားချက်က မထိရောက်တော့။

ဤ စိတ်ညစ်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်သည် အကျယ်ချဲ့၍ပြောနေစရာပင် လိုမည် မထင်။ သို့သော် ပေပရောက်သည် ဤအမှု၏စက်ဆုပ်ဖွယ်အပိုင်းများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြကာ ဂျူရီလူကြီးများ သက်ညှာခွင့်အထောက်အထားများကို မစဉ်းစားသာအောင် သတိပေးသည့်အလား စာတ်ဟန်ပါပါဖြင့် ရှည်လျားစွာပြောဆိုသွားသည်။ တရားခံ မသည် သူ၏ရည်းစားလင်အား တမင်သေစေလို၍ သတ်ခဲ့ခြင်းအပြစ်ရှိသည်ကိုတော့ စာစ်စုံတစ်ရာသံသယဖြစ်ဖို့ မရှိ။ အစိုးရရှေ့နေကြီးကမူ သူ၏အလုပ်တာဝန်ကိုဖော် ထုတ်ကာ အသေသတ် အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ရန်အတွက် သူ့အစွမ်းအစရှိသမျှ ထုတ်၍ အသုံးချနေရသည်ကို အကျေအနပ်ကြီးကျေနပ်ပြီးလျှင် သူ့မှာ ပျော်ရွှင်နေတော့သည်ဟု ပေါလ်စိတ်၌ ထင်မိလေ၏။

တရားခံမက သူ့၏ချစ်သူအား ဓားဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်သည့်အမှုအရာကို ဒေါနှင့်မာန်နှင့် စာတ်ဟန်ပါပါလုပ်ပြရင်း သူ၏အဆိုပြုချက်များကို အဆုံးသတ်၍ ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားလေသည်။

ကာဆယ်သည် သူ၏အက်ကွဲသောအသံကို လေသံမျှနိမ့်၍ ပေါလ်အား "သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး မှတ်ထားကွ။ မင့်အဖေကို ချတုန်းကလည်းဒီလိုပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ မပြောရဘဲနှင့် ပေါလ်မှာ အစိုးရရှေ့နေကြီးအား စိုက်ကြည့်ရင်းက သူ့နှုတ်ဖူးဆီတွင် ချွေးအေးများစို့လာအောင် မအီမသာဖြစ်သည်အထိ သူ၏ရင်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားခဲ့ရလေသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် စိတ်ထဲက အလိုလိုမုန်းတီးသည့်စိတ်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အပြန်အလှန် ရန်သတ္တရုပြုတတ်သည့် သဘာဝ ၂ ခုတွေ့လျှင် တွေ့တွေ့ချင်း အမြင်ကတ်တတ်သည်ကို သူ၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်မှ အငြိုးကြီးစွာ တလိပ်လိပ်တက်လာခဲ့သည့် အာဃာတစိတ်များ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အဖေအားလည်း ဤသို့ပင် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ အသားလွတ် ဆဲရေးပုတ်ခတ်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ သတင်းစာထဲကဓာတ်ပုံများတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်၏မေးခွန်းများကိုဖြေရင်း ချောင်ပိတ်မိသောသားကောင်ပမာ တွေမြင်ရသော သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို သတိရလိုက်မိသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ယခု မျက်စိရှေ့တွင် အေးအေးလူလူနားနေလျက် ရှိသည်။ 'မြင်ဖန်များတော့ မုန်း, သုံးဖန်များတော့ ပြယ်' ဆိုသည့် စကားလည်း မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အပြုအမူကား မောက်မာလွန်း, လူစိတ်ကင်းမဲ့လွန်းနေသဖြင့် ပေါလ်မှာ လက်စားချေပစ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တရားခံဘက်ကရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်လဲချက်လည်း ပြီးဆုံးပြီ။ တရားသူကြီးကလည်း သူ၏ကောက်ချက်ချပြီးပြီ။ ဂျူရီလူကြီးများအနားယူရန် ထွက်ခွာသွားကြသည့် ခြေသံများနှင့်အတူ ရုံး တော်တွင် လူရှင်းသွားသည်။

ကာဆယ်က သူ၏ဖျော့တော့သောနှုတ်ခမ်းများကို စေ့ထားရာမှ ပြုံးလိုက်သလို နောက်သို့ဆွဲလိုက်ပြီး "၄ နာရီဆို အတော်ပဲ။ သူတို့အဖို့ လက်ဖက်ရည်သောက်လို့ ကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"သောက်နိုင်မလားဗျာ"

ကာဆယ်သည် အမှတ်မထင်အမူအရာဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပခုံးချီလိုက်သည်။ "သူတို့အဖို့ ဒါက တစ်နေ့တာအလုပ်ပဲကွ။ အိမ်မန်နှင့် စပရောက်အတွဲကတော့ သူဟို့ ၂ ယောက်ပေါင်းပြီး ဒီ ၁၅ နှစ်လောက်အတွင်း ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြလဲ မသိဘူး။ မင်း အပြင်ထွက်ချင်လား"

"ဟင့်အင်း"

ပေါလ်လည်း လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်ဖြေကာ သူ့မျက်နှာကို လွှဲထားလိုက်၏။

သူ့ဘေး အခြားတစ်ဘက်၌ ထိုင်နေသူသည် စက္ကူအိတ်နှင့်ထည့်ယူလာသော အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များကိုထုတ်၍ စားနေကျဟန်ဖြင့် စားနေသည်။ သူကား

ရင်ချပ်ချပ်နှင့် လူသေးသေးဖြစ်ပြီး ထိပ်ပြောင်ပြောင်ပေါ်တွင် ဆံပင်ပါးပါးကို ပြားနေအောင်ဖိထားသည်။ သူက ကိုယ်ကို ပေါလ်ဘက်သို့စောင်းငဲ့ကာ ၂ ကိုယ်ကြား စကား ပြောသည်။

"ခင်ဗျားတို့ ၂ ယောက်ရောက်လာတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ဗျ။ တကယ့်ကောင်းခန်းကို လွတ်သွားတယ်။ စပရောက် နောက်ဆုံးလျှောက်လဲချက်လည်း သိပ်တော့မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မနက်ကဟာကို ခင်ဗျား ကြားစေချင်တယ်။ မိန်းမကို လိမ့်နေတာပဲ။ လမ်းဘေးအမှိုက်သရိုက်, လူ့အောက်တန်းစားတို့ရဲ့ အသုံးတော်ခံ။ ဟာဗျာ၊ စုံနေတာပဲ။ တစ်ဘက်ကလည်း ကန့်ကွက်အော်ဟစ်၊ ဂျူရီတွေ နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်လောက်သာနားထောင်ရင် ဒီမိန်းမ သေဒဏ်သေချာပါတယ်။ ဂျူရီအကြီးအကဲမျက်နှာကြည့်ရတာလည်း 'သက်ညှာခွင့်တွေ ဘာတွေ မထောက်ခံခဲ့နှင့်နော်' လို့ အိမ်ကသူ့မိန်းမ တဖွဖွမှာလိုက်ဟန် တူပါတယ်။ တကယ် အသည်းယားစရာပဲဗျ နော်။ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဘောလုံးပွဲမကြည့်ဘူး။ ဒါမျိုးပဲ ကြည့်မယ်"

သူတို့ကတော့ ဒါမျိုးကို အပျော်ပွဲကြည့်သလို သဘောထားကြဟန် တူသည်။ သူတို့အားလုံး ဒီလိုချည့်ပဲလားဟု ပေါလ်က တွေးကြည့်သည်။ အပေါ်ထပ် ခုံတန်းများ ဆီတွင် ပူအိုက်လှသဖြင့် သူ့မှာ မအီမသာဖြစ်နေ၏။ များမကြာမီ ဂျူရီလူကြီးများ ရော, တရားသူကြီးပါ အားလုံးစုံညီစွာ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

"အပြစ်ရှိပါတယ်"

မှန်ပါတယ်။ ပေါလ်၏ဘေးရှိ လူပိန်ကလေးက ဤကိစ္စမျိုးတွင် ဗဟုသုတရှိသူပီပီ ကြိုပြောထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူက ဂျူရီ မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်ကိုသာ ပြောခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမ အော်ဟစ်၍ငိုကြွေးလိမ့်မည်၊ တစ်ဘက်ဖြင့်အုပ်၍ ငံ့ကာရိုက်ကာ ငိုမည်၊ သည်းထန်စွာငိုရှိုက်လိမ့်မည်၊ တက်ချက်သွားလိမ့်မည် ဆိုသည်တို့ကို မပြောခဲ့။ တရားသူကြီးကလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လျက် ငိုသံများတိတ်သွားသည်အထိ သည်းခံ၍စောင့်နေသည်။ ပြီးမှ ဦးထုပ်အနက်ကို စွပ်လိုက်သည်။ ပေါလ်လည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် တရားသူကြီးအား စိုက်ကြည့်နေစဉ် "မသေမချင်း လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်စေ" ဟူသောအမိန့်သံပေါ်ထွက်လာလေရာ ပေါလ်၏အာရုံတို့သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး သူ့အဖေ မည်သို့ခံစားရမည်ကို မြင်ယောင်လျက် ရင်ထဲက မရိုမဆုံဖြစ်ရ၏။ သူ အော်ဟစ်ပြီး ငိုလိုက်ချင်သည်။ ငိုလို့မရ။ အသက်မှန်မှန်ရှူဖို့ပင် မနည်းကြိုးစားပြီး သူသတိရလာတော့ သူမှာ ရှေ့ကတန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက်သားတွေ့ရ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပြီးပြီ" ဟု ကာဆယ်က သဘောကောင်းစွာပင်ဆိုလိုက်ပြီး "ဒီနေ့ပွဲအနေနှင့်မဆိုးလှပါဘူး" ဟုမှတ်ချက်ချသည်။

ပေါလ်လည်း ကျိုးတိုးကျက်တက်နှင့်ပင် ကာဆယ်၏နောက်သို့ လှေကားအတိုင်းဆင်း၍လိုက်ခဲ့ကာ ရုံးတော်၏ကျယ်ပြန့်သောရင်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဂျူရီအဆုံးအဖြတ်ကို သတင်းစားရောင်းသူများ, ကလေးများက အော်ဟစ်လျက်ရှိကြပြီးဖြစ်၏။ လမ်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကာဆယ်ရပ်လိုက်သည်။

"တို့ တစ်ခုခုသွားစားမလား"

ကာဆယ်သည် ပိုးမွှားကိုမှန်ဘီလူးဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် လေ့လာသကဲ့သို့ ပေါလ်၏တုန့်ပြန်မှုကိုသေသေချာချာသိနိုင်ရန် အကဲခတ်နေဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် အပြင်ပန်းကငြိမ်သလောက် ကာဆယ်၏အတွင်းစိတ်ကမူ သူ့ထက်ပင် ပိုမိုလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ဟု ပေါလ်စိတ်တွင် ထင်မိလေသည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှမစားနိုင်ဘူးခင်ဗျာ"

ကာဆယ်က ပေါလ်၏လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်လှမ်းတင်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ"

ရင်ထဲ၌ ပွက်ပွက်ဆူအောင်လှုပ်ရှားနေသော ပေါလ်မှာ သူ ဘာလုပ်သည် ဘယ်သွားသည်ကို ဂရုမထားနိုင်တော့ပေ။

သူတို့ ၂ ယောက်သား အတူတကွလျှောက်၍ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း – ၂၆

သူတို့ 'လမ်းကြား' မှ ကာဆယ်၏ အိမ်နောက်ဖေးခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ပေါလ်လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် မြုပ်သွားအောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကာဆယ်လည်း ပြုတင်းပေါ်သည့်ယင်းလိပ်များကို လုံအောင် အသေအချာလိုက်၍ပိတ်လိုက်ပြီး ဘီရိုထဲက ပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်ယူကာ အရက် ၂ ခွက် ငှဲ့လိုက်၏။

ထိုနောက် ပေါလ်အား တစ်ခွက်လှမ်းပေးလိုက်ရင်း "ဒီနေ့တော့ သောက်ထိုက်ပါပြီကွာ" ဟုဆိုလိုက်ပြီး၊ "ဘောမဖြစ်ပါဘူးကွ။ သောက်ပါ။ ဒါ ဆိုင်က ငါဝယ်ထားတာပါ" ဟု ပြောသည်။

ပေါလ်လည်း ဝမ်းထဲတွင် နွေးခနဲဝင်သွားမှ သူ၏စိတ်များလည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ စိတ်သောကရောက်နေခဲ့ရစဉ် သူ့မှာ တစ်ခုခုကို သောက်ချင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သောက်လျှင် ဘာဖြစ်မည်ကို စဉ်းစား၍မနေနိုင်တော့။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစရာအခြေအနေမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဘူးခဲ့။ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲကအရက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး၊ ကာဆယ်က ထပ်ဖြည့်ရန် ပုလင်းကိုစောင်း၍လာတော့ မငြင်းဆန်လိုက်မိ။

ထောင်ထွက်ကြီးသည် သူ၏အရက်ဖန်ခွက်ကို မီးဖိုစင်ပေါ်တွင်တင်ထားလိုက်ပြီး၊ ပေါလ်အား တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ရင်းရပ်နေလေသည်။ သူ့အဖို့ တကယ့်အချိန်ရောက်လာပြီဟုသိသည်နှင့် သူသည် တိတ်တဆိတ် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် အသာအယာလျက်လိုက်သည်။ သူ မကြာခဏတောင့်တခဲ့သည့် မကြုံစဖူးအခွင့်အခါထူးမျိုးသည် ယခု သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူ စတုန်းဟိသ်က ထွက်ခါနီး ၄ ရက် ၅ ရက်အလိုက ကွင်းထဲတွင် သူ့လက်သို့ တိတ်တဆိတ်ထိုးထည့်ပေးလိုက်သော စက္ကူစုတ်ကလေးက ကျေးဇူးပြုသည့် အခါအခွင့်ကို သူ လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်။ လွတ်ရန်မျှော်လင့်ချက် တစိုးတစိမျှမရှိတော့သော စတုန်းဟိသ်က ရာသက်ပန်အကျဉ်းသမား မက်ထရီကို သူ အရေးစိုက်စရာ ဘာမျှမရှိ။ ပေါလ်အတွက်လည်း သူ့မှာ လက်စားချေရာတွင် လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးပြုရန်မှတစ်ပါး ဘာမျှ စဉ်းစားနေဖို့မရှိပြီ။

အပြစ်ကျသွားသည့်အချိန်မှာ ချာလီကာဆယ်သည် အလယ်ပိုင်းတိုင်း အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဘဏ္ဍာထိန်းအရာရှိ ဖြစ်၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုဖြစ်ပြီး အာကာံစားနှင့် အမဲလိုက် ဝါသနာပါသည်။ ကောင်းကောင်းနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသရှိ အမဲလိုက်အဖွဲ့နှင့် အခါအားလျော်စွာ အမဲလိုက်ထွက်ရာတွင် ပါလေ့ရှိပြီး၊ ထိုဒေသက မြင်းပွဲများကိုလည်း မှန်မှန်သွားလေ့ရှိသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဉာဏ်ကစားတတ်သူ, ဖွန့်စားတတ်သူ လူတစ်ယောက်အဖို့ အကွက်ကောင်းလျှင်ကစားတတ်သည်မှာ သဘာဝတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤသို့လျှင် သူအလုပ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီကြီးက 'ဟက်ဒန်ဟော မီးနှင့် အသက် အာမခံကုမ္ပဏီ' အား သိမ်းသွင်းကာ ကုမ္ပဏီငယ်အဖို့ ကျေးဇူးများစေသည့် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းအဖြစ် ပူးပေါင်းမည်ဆိုသည့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်သတင်းကို သူ ရရှိသောအခါ သူသည် တစ်သက်တာ အတွက်ဖူလုံရန် အခါအခွင့်ကောင်းပေတကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟု ရိုပ်စားမိသောကြောင့် အလယ်ပိုင်းတိုင်းအာမခံကုမ္ပဏီကြီးမှ သူ့လက်ဝယ်ရှိသည့် ငွေများကို ခေတ္တယူကာ ဟက်ဒန်ဟော ကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ရာ ၅၀၀၀၀ တို့ကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

ပါးနပ်သိုသိပ်စွာ ဝယ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ငွေကများနေသဖြင့် တီးတိုးစကားများပျံ့နှံ့ကာ မကြာမီပင် အာဏာပိုင်များနားသို့ ပေါက်ကြားသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါက ဝေါ့တလေအုပ်ချုပ်ရေးတွင် အကြီးအကဲဖြစ်နေသူ မက်သယူး စပရောက်က သူ၏စာရင်းစာအုပ်များကို စစ်ဆေးချင်သည်ဆိုတော့ ကာဆယ်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရတော့၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကာဆယ်မှာ လူမှုရေးကိစ္စများတွင် မကြာခဏ သူတွေ့ဖူးသိဖူးသော စပရောက်ထံသို့သွားပြီးလျှင် သူ၏အပြစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံကာ စစ်ဆေးမှုများကို ၁၀ ရက်တာမျှ ဆိုင်းငံ့ပေးပါရန် တောင်းပန်သည်။ စပရောက်က ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ငြင်းဆိုလိုက်သည်မှာလည်း မှန်ကန်ပါသည်။ စပရောက်၏ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ကာဆယ်အား တင်းတင်းကျပ်ကျပ်စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ တရားစွဲကာ အပြစ်ရှိကြောင်းထင်ရှားသဖြင့် အကြီးလေးဆုံးအပြစ် ပေးလိုက်သည်။

ထိုကာလအတွင်းမှာပင် ဟက်ဒန်ကုမ္ပဏီ၏အစုရှယ်ယာများသည် ၃ ဆအထိ ခုန်တက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချာလီကာဆယ်မှာကား သူမျှော်မှန်းသည့် ၇၀၀၀၀ ဖြစ်မလာဘဲ၊ ထောင် ၇ နှစ်အပြစ်သာ ရသွားရှာလေတော့သည်။

ကာဆယ်လိုစိတ်မျိုးနှင့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤအဖြစ်သည် မေ့နိုင်စရာမရှိ။ သူသည် စပရောက်အား တစ်နေ့တခြား အဆိပ်ပြင်းထန်လာသည့်စိတ်ဖြင့် မုန်းတီးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အန္တရာယ်မဖြစ်စေဘဲ လက်စားချေသည့်နည်းများကို မနေမနားရှာဖွေခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ယခု မက်ထရီ၏သား စိတ်ကူးယဉ်သမားအရူးကလေးက သူ့အဖေအပေါ် တင်ရှိနေသည့်အပြစ်အားလုံးကို ဆေးလျှော်ပစ်ရန် ဝတ္တုဆန်ဆန် အရူးထပြန်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၊ ရယ်များပင် ရယ်ချင်စရာ။ ကာဆယ်ကျင်လည်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ဆိုလျှင် ပုလိပ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့်ပတ်သက်သမျှ အားလုံးသိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပေါလ် မလည်မဝယ်နှင့် အားထုတ်နေသည်ကို မကြာမီပင် သူ သိသွားသည်။ သူသည် အလွန်အကင်းပါးသူဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့သောအခါအခွင့်ကို အရဖမ်းရန်မှာ လွယ်ကူလှပါချေ၏။

ကာဆယ် မအောင့်နိုင်တော့။ သူသည် ဤအခွင့်ထူး၌ယစ်မူးတုန်လှုပ်လျက်၊ မျက်နှာထားကို တတ်နိုင်မျှ တည်ငြိမ်လျှော့ရစေလျက် ပေါလ်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

သူက ပေါလ်၏ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း "မင်း ညနေက

အတော် စိတ်ခိုင်သားပဲဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ်ကွာ။ မင်း အတော် စိတ်ခေတ်ကြံ့ခိုင်သားပဲ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"မနေ့ညက မင့်ကို ငါပြောလိုက်တာ နည်းနည်းလွန်သွားတယ်ကွာ" ဟု ကာဆယ်က ဝန်မခံချင်ခံချင်ဖြင့် ဝန်ခံရသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ "အေးပေါ့လေ။ မင့်အဖို့ ပုလိပ်ကလည်းဖိလေတော့ ဘာမျှအဆင်မပြေနိုင်ဖြစ်နေတော့လည်း စိတ်ပျက်မယ်ဆိုလည်း ပျက်မိမှာပေါ့" ဟုဆိုကာ ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ၊ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာယမ်း၍ "မင်းက ကျောက်ထရုံကြီးကိုချည်း ခေါင်းနှင့် ပြေးပြေးဆောင့်နေတာကိုးကွ။ ဒါကြောင့် မင့်ကို ငါက ဒီနေ့ မြင်ခဲ့တဲ့ ၂ ယောက်ကိုပြချင်တာ။ အိုကွာ။ အိုမန်ကြီးက ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီးက အသက်ကြီးပြီ။ အမဲလိုက်ခွေးအိုကြီးလို သွေးနံ့ခံပြီးလိုက်ချင်နေတုန်းပေမယ့် အိုရှာပါပြီ။ ငါပြောချင်တာ စပရောက်ပဲကွ" ဟု ပြောလိုက်သည်။ စပရောက်၏အမည်ကိုပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားပြီး၊ သူက ပမာမခံ့လေသံဖြင့်ပြောရန် အားထုတ်သော်လည်း သူ့အသံမှာ မာကျောလှသည်။

"သူက ဒီတရားစီရင်ရေးစက်ယန္တရားမှာ အခရာပဲကွ။ ဝေါ့တလေမြို့တော်မှာ အဆိုးဝါးဆုံးသတ္တဝါပဲကွ။ သူလုပ်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြလို့မကုန်နိုင်ဘူး။ သူက လုပ်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြောင်မလုပ်ဘူးကွ။ အကာအကွယ်နှင့်ချည်းပဲ။ မင့်အဖေကို စတုန်းဟိုသ်ငရဲပို့ခဲ့တာ သူပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး ရှိနေသမျှတော့ မင်းအဖေကို ဘယ်တော့မှ ဆွဲထုတ်လို့မရဘူး မှတ်ထားကွ။

ထိုနောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်အခိုက်အတန့်တွင် အလွန်ပြတ်သားခန့်နားလှသော အစိုးရရှေ့နေကြီးရုပ်သွင်သည် ပေါလ်၏ရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး သူ့မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ သူ၏သွေးကြောများ၌ အဖျားသွေးတက်သလို တဒိန်းဒိန်းခုန်၍ တက်လာခဲ့လေသည်။

ကာဆယ်လည်း အနည်းငယ် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူပြောနေသလိုဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်။ တခြားလူတွေကတော့ မိုက်မဲတာသက်သက်ပဲ။ ဥပမာ အေး ဆိုပါတော့။ ဒီကောင်က အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ယူသန်အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ဒီလိုကောင်မျိုးကျတော့လည်း တုဖက်ပြီး မုန်းနေဖို့တောင် မထိုက်ပါဘူး။ တရားသူကြီးအိုမန်ဆိုတာလည်း အတွေ့အကြုံနှင့် လုပ်သွားတာ။ ဒါပေမယ့် စပရောက်၊ အေး၊ အဲဒီ စပရောက်ကျတော့ တစ်မျိုးပဲ။ စပရောက်က အင်မတန်ဉာဏ်ရှိတယ်။ စပရောက်ဟာ သက်သေအထောက်အထားတွေကို တစ်စမကျန်အကုန်ဆုတ်ချွာကြည့်ပြီး လုံးဝမခိုင်လုံဘူးဆိုတာ မြင်တာနှင့်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

www.burmeseclassic.com

စပရောက်က ဒါတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲနှင့် စကားတတ်တိုင်း ပါးစပ်ဖျားကလေးတင် လှည့်ပစ်လိုက်တာ။ စပရောက်ဟာ မင့်အဖေကို သေဒဏ်ထက်ဆိုးတဲ့ငရဲကို ၁၅ နှစ်လုံးလုံး ပို့ထားခဲ့တယ်။ သူ လက်သည်ပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သူလုပ်လိုက်တာပဲ"

ကာဆယ်က ဤသို့တွန်း၍ပြောလျက်ရှိစဉ်တွင် ပေါလ်မှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် သွေးဆူလာခဲ့လေသည်။ အမှု၏ပုံမှန်အနေအထားကို ရှင်းလင်းစွာမြင်ရရုံမက အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားဆိုသည်တို့ကိုလည်း ရူးရူးရှရှ မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သလို ယခုမှပင် သိခဲ့မြင်ခဲ့ရသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကာဆယ်သည် ပေါလ်၏ပခုံးကို ယုယကြင်နာစွာပုတ်လိုက်၏။

"မင်းစိတ်ထဲက ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ်ကွာ။ မင့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးကို လုပ်ကြံဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။ သူ့မှာ အကာအကွယ်တွေ, ကတုတ်တွေနှင့်"

ပေါလ်က ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး ကာဆယ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"သူ့ဆီကို တစ်နည်းနည်းတော့ ရောက်နိုင်ရမှာပေါ့"

"မရနိုင်ပါဘူးကွယ်။ မရောက်နိုင်ပါဘူး" ဟု ကာဆယ်က ကရုဏာသက်သည့်လေသံဖြင့်ဆိုလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာအမူအရာပြောင်းသည်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ခဏမျှဆိုင်းကာ 'အေးလေ။ တစ်နည်းတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း အဲဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ"

ကာဆယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ ထိုအကြံကိုစွန့်လွှတ်လိုက်သည်ဟန်ဖြင့် "မဖြစ်ဘူးကွ။ မင်းကလည်း သိမ်ငယ်နေတော့ စပရောက်ရဲ့အိမ်အထိ သွားပြီး စာရင်းရှင်းလိုက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ပြောနေစဉ်တွင် ပေါလ် အသက်ရှူမြန်လာသည်ကို သူ စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူကတော့ သူနှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စမို့ ငြိမ်သက်နေပေရာ ပေါလ်အသက်ရှူမြန်နေသည်ကို သိသာမြင်သာသည်။ ပေါလ်မှာ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်၍မထားနိုင်အောင်ရှိသဖြင့် ကာဆယ်ပါ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ပေါလ်က မျက်နှာကိုမဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီး "စပရောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီး ရင်မဆိုင်နိုင်ရမှာလဲဗျ။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်" ဟုဆိုလိုက်သည်။

"ဖြစ်ပါ့မလားကွ" ဟု ကာဆယ်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သံယောင်လိုက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာမေးလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် သူပြောလိုက်သည့်စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဝေဝေဝါးဝါးပြန်စဉ်း

စားရင်း ကာဆယ်အား ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏နားထဲတွင်ကား သူ၏ဦးခေါင်းကို တူနှင့် အဆက်မပြတ်ထုနေသည့်နှယ် တဒိန်းဒိန်း သွေးတိုးသည့်အသံများကိုသာ ကြား၍နေရလေသည်။

"ဖြစ်မလားကွ" ဟု ကာဆယ်က ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"မင့်အဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်တဲ့နည်း။ မင့်ကို ဘယ်သူမှအပြစ်တင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အဖြစ်မှန်တွေဟာ ပေါ်လာရမှာပဲ။ မင်း ဒါကိုလုပ်လိုက်ရင် မင့်အဖေအမှုကို သူတို့ ဘယ်လိုမျှဖုံးဖိထားလို့မရတော့ဘူး။ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်လာရတော့မှာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ မင်းလုပ်ဖြစ်ရင် သူတို့ကောင်တွေ အကုန်အရှုံးဖြစ်မှာပဲ။ ဒီအမှုမှာ အစကအဆုံးထိ သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေ အကုန်ပေါ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီမတရားမှုကြီးကို မျက်စိမှိတ်နေခဲ့တဲ့ စပရောက်လည်းပဲ တစ်ခါတည်း လွင့်ပျောက်ရှင်းသွားမယ်။ သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ခံရတာပဲလို့ လူတွေက ပြောကြမှာပဲ။ မင့်ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ဘူး။ မင်းလုပ်တာ တရားတယ်လို့ ဆိုကြမှာပဲ။ အရေးကြီးတာက လုပ်ဖို့ပဲကွ။ လုပ်မှလည်း အဲသလိုဖြစ်မှာ"

ပေါလ်သည် တရားရုံးတွင် သူတွေ့ခဲ့ရသည့်မြင်ကွင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ ရက်ခန့်အတွင်း သူစိတ်ဓာတ်ကျဘွယ်ရာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသောကိစ္စများနှင့် ယခု ကာဆယ်၏စကားများက လှုံ့ဆော်နှိုးဆွပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါသဖြင့်မှုန်လျက် ရှိသည်။ သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် လျှပ်စီးလက်သလို အလင်းရောင်များ ဖြက်သန်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်ငှဲ့ကာ မော့ချလိုက်၏။

ကာဆယ်က အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပင် "ဒီမှာ မင့်ကို အတားအဆီးများလုပ်နေကြရင် လိုလိုမယ်မယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါကလေး ယူသွားကွ" ဟုဆိုကာ ဝက်ဗလေ အော်တိုမက်တစ်ပစ္စတိုလေးတစ်လက် ပေးလိုက်သည်။ အံ့ဩသည်ဟူ၍ မရှိပြီ။ ကာဆယ်ကလည်း စကားမပြော၊ သူကလည်း နှုတ်ဆိတ်လျက်။ ကာဆယ်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ပေါလ်လည်း အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ လှေကားထစ်များကိုဆင်းခဲ့တော့ သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လေးလေးလံလံအရာတစ်ခုက သူ့ပေါင်ကိုရိုက်ရင်း ပါလာသည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဘက်အမှောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ကာဆယ်သည်ပ ခါးထောက်လျက် တံခါးကိုမှီကာ အမောဖြေရင်းက သူ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိသည်။ သူ၏ပါးများမှာ ချိုင့်ခွက်လျက်။ ထိုနောက် မသိမသာတုန်လျက်ရှိသော လက်ချောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

များဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်လိပ်ကာ နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ မြောက်ဘက်သို့သွားသည့် ရထားထွက်ရန် ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ထိုင်နေလို့ မသင့်။ အပေါ်အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆေးလိပ်ကို အားရပါးရဖွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူသာလျှင်သိသောအပြုံးဖြင့် ပြုံး၍ စီးကရက်တိုကို ဖိနပ်ဖြင့်နင်းချေကာ ချာစနဲ့လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အခန်း - ၂၉

ထိုနေ့ညနေက ဆ ဘမက်သယူး စပရောက်သည် တရားရုံးတော်ဝတ်ရုံခန်းမှထွက်ခဲ့ပြီး ဆင်ဝင်အောင်တွင်ခေတ္တရပ်ကာ ညနေစာစားမည့် ၇ နာရီမရောက်မီ လိုသေးသည့် အချိန် ၂ နာရီကို မည်သို့ကုန်လွန်စေမည်နည်းဟု ချိန်ဆလေသည်။ ဘားရိုးခန်းမတွင်မူ စမစ်နှင့် ဒေးဗီတို့ စန္ဒကာ (ဘီးလိယက်) ပြိုင်ပွဲရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင်အိမ်တွင် ဘီးလိယက်ခုံကြီးတစ်ခုဆင်ကာ အပျော်တမ်းကစားခဲ့၍ အတော်အတန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရာ ဤကစားပွဲကို သူ ကြည့်ချင်မိသည်။ သို့သော် ယခုလျှင်ပြိုင်ပွဲက ပြီးလုနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ရှားဝုဘက်ရှိ လဲနတ်ပန်းခြံက သူ၏ကလပ်ကိုသာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ လမ်းလျှောက်၍ထွက်ခဲ့သောအခါ အနောက်ဘက်တွင် နေဝင်ချိန်အလင်းရောင်များရှိနေသေးသဖြင့် ကောင်းကင်မှာကြည်လင်လျက်ပင် ရှိနေ၏။ အထူးသဖြင့် ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းခပ်နိမ့်နိမ့်တစ်နေရာတွင် လက်သီးဆုပ်ခန့်ပမာဏရှိသည့် တိမ်တိုက်ကလေးတစ်ကွက်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ဤတိမ်စိုင်ကလေးကို ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိသည်။ ဤတိမ်စိုင်ကလေးသည် မည်းမည်းမှောင်မှောင်ပင်တအိအိပွလျက် အပျက်အစီးတစ်ခုခုကို ဖန်တီးမည့်ရှေ့ပြေးနိမိတ်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဆာမက်သယူးသည် သူ့ကိုယ်သူ ရှုတ်တရက်လှုပ်ခါလိုက်၏။ ဤသီတင်းပတ်များအတွင်း သူသည် ဒါတိုင်းလို မဟုတ်ခဲ့။ လာမည့်ရွေးကောက်ပွဲများတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် အလုပ်ပင်ပန်းသောကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူက "သောကတော့ ကိုယ်တွင်းမှာ မကာဘူး" ဟု အမြဲပြောဆို

ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသော်လည်း ယခုရက်များအတွင်း သူသည် ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးများမှာပင် ပူပန်တတ်နေသည်။ သူ့ဇနီးက သူ့အား "အိပ်မက်ယာမက် မကောင်းဘူး" ဟုပြောတော့ သူက ဒါကို ဘာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းနေရသနည်း။

ဤသို့သောစိတ်မချမ်းသာစရာများကို တွေးမိသောအခါ သူ့မှာ သိသိသာသာ ဣန္ဒြေပျက်ခဲ့ရသည်။ တကယ်က ဘာမျှမဟုတ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ရနိုင်မည်နည်း။ စိတ်ကူးသက်သက်မျှ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးမှာ သူနှင့်ဆိုင်နေသည်။ မဖြစ်စဖူးအိပ်မက်က 'ရောက်လေရာတွင် သူ့မှာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကြုံရသည်' တဲ့။ 'ရုံးမှာ သူ၏အမှုသွားအမှုလာများကို မေ့သွားသည်' တဲ့ ဂျူရီလူကြီးများအား အမှုသွားအမှုလာ တင်ပြနေရင်းက ရပ်သွားသည်' တဲ့ 'ခုံတက္ကဋ္ဌတရားသူကြီးက သူ့ကို နစ်နစ်နာနာအပြစ်တင်သည်' တဲ့။ 'သူ ရုံးက ထွက်လာခဲ့တော့ လူတိုင်းက သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရှုတ်ချလိုက်ကြသည်' တဲ့။ အားလုံးထဲမှာ ဒါက အဆိုးဆုံးဖြစ်နေ၍ ရင်ထဲကမချမ်းသာသည့် သူ့ဇနီးက သူ့အား ဖွင့်ဟပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်နှောက်ညစ်ကျူးစွာ လဲနတ်ပန်းခြံဘက်သို့ သူ ချိုးဝင်ခဲ့တော့ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံတော့မည့်မိုးပမာ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။ သူက မည်သို့ပင် အိပ်မက်၏အတိတ်နိမိတ်ကို မယုံကြည်ဟု ပစ်ပယ်ဟန်ဆောင်၍ပြောခဲ့ရစေကာမူ သူ၏ဇနီးသည်အား စိုးရိမ်သောကဖြစ်သည့်ကိစ္စမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာလွန်လာခဲ့ပြီးသော မက်ထရီအမှု၏ ပွဲတင်သံရိုက်ခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ သူ ဝန်ခံရပေမည်။ အတိတ်ကာလ၏ရှေးမြုပ်တောဆီမှ မဖွယ်မရာပေါ်ပေါက်လာသည့် ခံပြင်းစရာပရွက်ဆိတ်လောက် အကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကြောင့် ဤမျှလောက် ယောက်ယက်ခတ်သွားအောင်ဖြစ်ရလေခြင်းဟု တွေးမိတော့ သူ၏ရင်တွင်း၌ ဖျန်းခနဲ မှုသွားအောင် ဒေါသမီးတောက်လောင်ခဲ့၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးအား အမှုကို သူ အစအဆုံး ပြန်ကြည့်ပြီးပါပြီဟု ပြောခဲ့ခြင်းမှာ စင်စစ် မုသားစကားသာ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ ပြန်ကြည့်နေဖို့ မလို။ သူ့မှတ်ဉာဏ်မှာ အပြစ်ဆိုစရာမရှိလောက်အောင်ပင် ကောင်းမွန်လှသဖြင့် အမှုနှင့်ပတ်သက်သမျှ တစ်စမကျန် သူမှတ်မိသည်။ သူ့အား ဤမျှထည်ဝါသောအခြေအနေမျိုးသို့ရောက်အောင် ရှေးဦးစွာ တွန်းအားပေးခဲ့သောအမှုကို ၁၅ နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီးပြီဆိုဦးတော့၊ သူ မေ့နိုင်ပါမည်လား။

ယခုပင်လျှင် တရားခံလှောင်ချိုင့်ထဲက အကျဉ်းသားများလူချောကလေးမိန်းမတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအနစ်မွန်းခံပြီး စွဲမက်တတ်ကြသည့် မက်ထရီ၏ ဥရောပတောင်ပိုင်းသားမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသေးသည်။ မှန်ပါသည်။ သူက ဒါကို

www.burmeseclassic.com

ပုံကြီးချဲ့ခဲ့သည်။ ဤအချက်နှင့်တကွ ဤလူချောကလေး၏ အခြားအခြားသော ရုံးတော်တွင် မက်ထရီအစစ်ခံသမျှသည် ဘာမျှအစရှာ၍မရအောင် ရှုပ်ထွေးကုန်တော့သည် ဆိုသည်ကို သူ ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော် ဒါက သူလုပ်ရမည့် အလုပ်မဟုတ်လား။ သူ့အမှုကို သူ အခိုင်မာဆုံးဖြစ်အောင် ချိုင့်နေသည့်နေရာကို ဖာ, ခိုင်မာရာမှ ထင်ရှားစေပြီး၊ အချုပ်အားဖြင့် သူ့အမှု သူ့ဘက်က နိုင်အောင်လုပ်ဖို့မှာ သူ့တာဝန်မဟုတ်လား။

ယခုအခါ ဆာ မက်သယူးသည် အလယ်က မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၌ ခိုအုပ်များနားလျက်ရှိသည့် ရာဇဝင်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ကျောက်ရုပ်ကြေးရုပ်များဖြင့်တန်ဆာဆင်ထားသော လဲနတ်ပန်းခြံသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သူ့အား နှောင့်ယှက်လာခဲ့သမျှ စိတ်ညစ်စိတ်နွမ်းများကို မနည်းအားထုတ်၍ လှုပ်ခါချလိုက်ရသည်။ ကလပ်အဆောက်အဦ၏ ခံ့ညားလှသောအဝင်ဝသို့ရောက်လျှင် သူ၏အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပေးခဲ့ပြီး အောက်ဆင့်ညှော့်ခန်း ချောင်ကျကျတစ်နေရာရွေးကာ လက်ဖက်ရည်မှာလိုက်သည်။ ဤအတောအတွင်း သူသည် သူ၏ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရှိုင်ယယ်ရှားဝုကလပ်သည် အလယ်ပိုင်းဒေသ၏အထက်တန်းစားမိသားစုများဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် လူသန့်သည့်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဤကလပ်တွင် စပရောက်ကို မကြိုက်ကြ။ သူ့အား အသင်းသားအဖြစ် ၁က်မခံမီ ၃ ကြိမ် ၃ ခါ မဲဖြင့်အပယ်ခံရပြီးမှ မရအရကျစ်တိုးပြီး ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဒါကိုပင် ကျေနပ်၍နေပေသေးသည်။ လူတွေက သူ၏အောင်မြင်မှုကို မနာလိုကြဟု သူက ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မှာ လူမုန်းများရောက် အောင်နိုင်ခဲ့ရခြင်း, အတိုက်အခံအားလုံးကို ချိုးဖျက်ချေမှုန်းနိုင်သည့်အင်အားရှိခြင်းတို့ကို ဝင့်ကြွားလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အဝတ်လဲသည့်အခန်းကမှန်ရှေ့တွင် ဝတ်ရုံဆင်ထားသည့်သူ၏အရိပ်ကို ရှုစားရင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြုံးကာ၊ သူ့အား ရိုသေကျိုးနွံစွာ ဆံပင်တုခေါင်းစွပ် လှမ်းပေးနေသော သူ၏ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အသားညိုညိုစာရေးကြီး ဘားအား သူက "ဟေ့ ဘား။ ငါဟာ ဝေါ့တလေမြို့တော်မှာ လူမုန်းအများဆုံးပဲ" ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤညနေမှာတော့ သူ၏စိတ်နေသဘောထားမှာ ထူးထူးခြားခြား သိမ်မွေ့နေသည်။ ညှော့်ခန်းတွင် ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု နေကြသောအသင်းသားများကို လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့အား တစ်ယောက်ယောက်လာ၍ စကားပြောလျှင်ကောင်းမည်ဟု အောက်မေ့နေမိသည်။ ယခုညနေ သူဝင်လာစဉ်က အဝေးက ခေါင်းညိတ်ပြရုံ, ပြုံးပြရုံနှုတ်ဆက်သူများမှတစ်ပါး သူ့အားနှုတ်ဆက်

သူ မရှိသေး။ သူနှင့် သမသတ်ထောင့်တွင်ကား လူ ၄ ယောက် ဖဲကစားနေကြသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် သူနှင့် သိရုံမျှသာသိသော သူနှင့်အလုပ်တူ ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့မှ ဥပဒေသမား နီဂယ်ဂရေဟမ် ဆိုသူ ပါသည်။ သူတို့သည် စပရောက်ရှိရာဘက်သို့ ၁ ချက် ၂ ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် စပရောက်၏, စိတ်ထဲ၌ 'သူတို့တွေ မက်ထရီအမှုအကြောင်း ပြောနေကြမှာပဲ' ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း ထင်လိုက်မိပြန်သည်။ ဒီလိုတော့မဖြစ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကို သူ နိုင်အောင်ထိန်းရမည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်၌ 'ဂရေဟမ်က သူ့အား ဘာကြောင့် အမှတ်မိရပါလိမ့်' ဟု သိချင်နေပြန်သည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်ရင်းက ဂရေဟမ်အား စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ စပရောက်က ဂရေဟမ်အား မဟုတ်ကဟုတ်က ယုတ္တိကင်းမဲ့သည့်ယုံကြည်မှုများကိုဖြန့်ဖြူးသူ လူထူးလူဆန်းဟု ထင်မြင်ယူဆသည်။

ဂရေဟမ်သည် တောင်ပိုင်းမှ ဘုရားဝတ်ကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ပါး၏သားဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ကပညာချွန်သဖြင့် ပညာသင်ဆုဖြင့် ဝင်ချက်စတာကောလိပ်သို့ သွားခဲ့ရသည်။ ထို နာမည်ကျော်ကောလိပ်က သူ့နည်းသူ့ဟန်များဖြင့် တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူသည် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်သို့ရောက်လာသည်။ သူ ဝတ်လုံတော်ရဖြစ်ပြီး ၁ နှစ်တွင် သူ့အဖေသေဆုံးကာ ဝင်ငွေကလေး ၁ နှစ်လျှင် ပေါင် ၂၀၀ ခန့်ရရှိသည့်အမွေကို ရလိုက်သည်။ သူ့အဖေအား သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် သူသည် နိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားကာ နောက် ၅ နှစ်အတွင်း မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အတည်တကျမနေဘဲ လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တွင် သူသည် အဆုပ်ရောဂါဖြစ်၍ တိုင်ရိုကုန်းမြင့်ဒေသသို့လာနေရသော ဩစတြီးယားသူငယ်တစ်ယောက်ကို စာပြပေးသည့် ဆရာအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်ဂရေဟမ်သည် အများအားဖြင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုနှင့် ခြေလျင်ခရီးသွားကာ ဆောင်းအခါ ဂျူရာ တောင်တန်း၌ခိုနေလိုက်, နွေအခါ ဒိုလမိုက်တောင်စခန်းသို့ သွားနေလိုက်နှင့် ဥပရောပတစ်ခွင် အနှံ့လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့သည်။ သူသည် တောင်ကြိုတောင်ကြား လျှောက်သွားနေရသည်ကို ကြိုက်သည်။ တစ်ရက်တည်းမှာပင် အိုဗာဝေါမှ အင်းစဗ ရုက်အထိ ၅၅ မိုင်ပေါက်အောင်လျှောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဤသို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပုံမရသော အနေအထိုင်မျိုးကြောင့် သူ၏အပေါင်းအသင်းများက စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကြရသည်။ သို့သော် နောက် ၁ နှစ်တွင် ဂရေဟမ်သည် စိတ်ရောလူပါ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့်အသွင်အပြင်ဖြင့် မနေ့တနေ့ကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သူပမာ ဝေါ့တလေသို့ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာပြန်ရောက်လာကာ သူ၏မူလ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်သော (ဥပဒေ) အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ခဲ့သည်ဟူ၍တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုနိုင်သည်။

သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာပေါက်ချောချောနှင့် နက်မှောင်တည်ကြည်သောမျက်လုံးများ ရှိ၍ သေသပ်သန့်ရှင်းစွာ နေထိုင်ဝတ်စားတတ်သည်။ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ဣန္ဒြေရရ နေတတ်သည်။ ဤသို့သောဥပဓိရုပ်နှင့် အနေအထိုင်မျိုးကြောင့် သူ့မှာ လူသိများလာရသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သို့သော် သူထင်ရှားလာခြင်း၏တကယ့်အကြောင်းမှာ ဤသို့သော အပေါ်ယံအသွင်အပြင်များ၏နောက်ကွယ်ရှိ မမြင်သာသည့်အရည်အသွေး၊ အစွဲအစည်းများကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အလွန်တရာမှပင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်။ သူသည် တရားမျှတသည်မထင်လျှင် ဘာအမှုကိုမျှ လက်ခံ၍မလိုက်ဟူ၍ပင် တစေ့တစောင်းပြုံးရင်း တီးတိုးစကားတင်းပင် ဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဤအရည်အချင်း တစ်ခုတည်းနှင့်ပင်လျှင် စပရောက်လိုလူမျိုးက မုဲမုဲရွဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစရာဖြစ်နေသည်။ "အလကားပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူတော်စင်ချည့်ဖြစ်နေရင် ဒီလောကကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လည်ပတ်နေနိုင်မှာတဲ့လဲ" ဟု သူက ဆိုသည်။ ဤသို့ နှိမ့်နှိမ့်ချချပြောလိုက်ရသည့်တိုင်အောင် ဂရေဟာမ်တွင် ဆာမက်သယူးအား စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လောက်အောင် ဝေ့လည်လည်ဖြစ်သွားစေသည့် အသိရခက်၍ နက်နဲသောအရည်အသွေးများက ရှိနေလျက်ပင်။

သူ မှတ်မိသမျှအဖြစ်အပျက်များမှ ပုံစံအဖြစ်ပြရသော် တောအုပ်ကုန်းက သူ့အိမ်တွင် အတော်ကလေးကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပေးသည့် ညနေစာစည့်ခံပွဲတစ်ခု၌ ဂရေဟာမ် အနုပညာဝါသနာထုံသည်ကို သိထားသည့်အတိုင်း သူပိုင်ပစ္စည်းများကို ပြစားဝါကြွားရန်စိတ်ကူးလျက် အခြားဧည့်သည်များထံမှ ခွဲထုတ်ခေါ်လာပြီး ပန်းချီကျော်ကွန်စတေဘယ်၏လက်ရာများကို ပြသခဲ့စဉ်ကအဖြစ်ကို သူ မှတ်မိနေသည်။ ဂရေဟာမ်သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း သူ၏အဖိုးတန်လက်ရာပန်းချီကားများကိုမြင်ရသောအခါတွင် အတုမို့ စိတ်မဝင်စားဘဲနေသလို၊ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမပြဘဲရှိသဖြင့် ဆာ မက်သယူး အခံရခက်ကာ

"ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုယ့်လူ။ မင်းလည်း ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါမျိုးကို မလိုချင်မိဘူးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂရေဟာမ်က ချိုရွှင်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်ရမှာလဲခင်ဗျာ။ ဒီလိုကောင်းတဲ့ ပန်းချီကားမျိုးကို ပန်းခြံတစ်ဘက်က မြို့တော်စည်ပင်သာယာပန်းချီပြခန်းမှာ အချိန်မရွေး သွားကြည့်လို့ ရနေ တာပဲ"

ဆာမက်သယူး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ "ဟ၊ ခင့်ဖေလွှားမှ၊ ဒါပေမယ့်

ပန်းချီပြခန်းကဟာက မင့်အပိုင်မှ မဟုတ်တာဘဲ" ဟု လွှတ်ခနဲဆိုလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူ့အား ထူးထူးခြားခြားစိတ်မငြိမ်နိုင်အောင် ဂရေဟာမ်က ပိုမိုလေးနက်စွာပြုံးလိုက်ပြီး "မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျာ။ အကောင်းဆုံးပန်းချီကျော် လက်ရာကြီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ မဟုတ်လား" ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှ ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့စိတ်တို့သည် ယခုလည်း ရောထွေးလျက်ပင်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကစားဝိုင်းပြီးသွားသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်နှိုးဆော်နေသည့်အတိုင်း ဂရေဟာမ်အား လက်ပြ၍ခေါ်လိုက်သည်။

ဂရေဟာမ်က မသိမသာဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပြီးမှ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ သူ့ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ငါနှင့် လာစားပါလားကွ" ဟု စပရောက်က ဟန်ဆောင်ထားမှန်းသိသာသော ဖော်ရွေမှုဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး "ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ" ဟုပြောလိုက်သည်။

ဂရေဟာမ်က ယဉ်ကျေးစွာပင်ပြုံးလိုက်ပြီး "ကျွန်တော် စားပြီးနေပြီခင်ဗျ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်လည်း ခဏထိုင်ဦးလေကွယ်။ မင်းနှင့်ငါနှင့် ကောင်းကောင်းကို မတွေ့ကြရသေးပါဘူး"

ဂရေဟာမ်လည်း မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့်ပင် ယဉ်ကျေးစွာပြုံးလျက်ကပင် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏လက်တင်ပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

အစိုးရရှေ့နေမင်းကြီးကလည်း ဆာလောင်နေဟန်ဖြင့် စားသောက်ရင်းက "ထိုင်ပါကွ မင်းကလည်း၊ ကလပ်မှာ လူတွေ ဘာပြောကြပြောကြ ငါ မကိုက်တတ်ပါဘူးကွ" ဟုဆိုလိုက်၏။

ဂရေဟာမ်က အနည်းငယ်ရှက်သွားသလိုဖြစ်သော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ "မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်းသိသလောက်တော့" ဟု စကားစလိုက်လျှင်ပင် စပရောက်လည်း သူရည်ရွယ်သည်ထက် ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

"ခုနတုန်းက မင်း ဟိုလူတွေနှင့် ငါ့အကြောင်း ပြောနေကြတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့လိုလက်ဟောင်းကြီးကိုတော့ လိမ့်လို့မရဘူးနော်" ဟုဆိုလိုက်ပြီးမှ သူ အနည်းငယ် လွန်သွားသည်ကိုသိသော်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်က တစ်စုံတစ်ရာကတိုက်တွန်းနေသဖြင့် "ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်လာခဲ့တဲ့ လူ့ကဲခတ်ပညာဟာ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ" ဟု ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် အစိုးရရှေ့နေကြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ပန်းကန်ကိုကောက်ယူလိုက်သဖြင့် စကား ခေတ္တပြတ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟော့၊ ဂရေဟာမ်ရဲ့။ ငါ့လိုအခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အဖို့ ဝိုင်းပြီးကဲ့ရဲ့ဖို့ အခါအခွင့်စောင့်နေတဲ့လူတွေ ဒုနှင့်ဒေး ရှိရမှာပဲကွ။ ကျော့ဘာလီလို တာဝန်မဲ့အရူးတစ်ယောက်က စ,ပေးလိုက်ဖို့ပဲလိုတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား"

ဂရေဟာမ်က ဖြည်းညှင်းစွာပင် "ကျွန်တော်တော့ ကူရီယာသတင်းစာထဲမှာ အတိုဆုံးသတင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကိုပဲ တွေ့လိုက်ရပါတယ် ခင်ဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ "ကျွန်တော် ဒါကို ဘယ်လိုမှ ဂရုပြုပြီး မစဉ်းစားမိပါဘူး" ဟုပြောလိုက်သည်။

"ထင်ပေါ်မှုအတွက် ဒါလောက် အရှက်မရှိမျက်နှာပြောင်တိုက်တာမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးကွာ။ လွှတ်တော်မှာဆို ဘာလီ ထပ်မပြောမချင်း ဘာလာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမျှသိကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံတော်အတွင်းဝန်ချုပ်ကဆိုရင် စိတ်ဆိုးလွန်းလို့။ အဲဒီညက အန်ကတ်စတာဆွေမျိုးစုထဲကတစ်ယောက်က ညှော်ခံပွဲလုပ်လို့ အဲဒီမှာရှိနေတဲ့ ဘာလီရဲ့မိန်းမကတောင် လူတွေထဲမှာပဲ 'ကျော့ဟာ အရူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တပ် ကိုယ်ပြန်မနင်းမိအောင်တော့ သိတတ်လိမ့်မယ်လို့အောက်မေ့တာ' လို့ပြောသတဲ့။ ဒါလောက်ရူးတာမျိုး ကြားဖူးရဲ့လားကွာ။ နောက်လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲမှာ သူ့ကို မတင်ကြတော့ဘူးလို့လည်း ကြားတယ်"

ခေတ္တမျှငြိမ်သက်နေပြီး ဂရေဟာမ်သည် မျက်လွှာကိုချထားသည်။ အတန်ကြာမှ သူက "စေတနာကတော့ မှန်ပါလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမဆို ခင်ဗျားအရူးဖြစ်ရတာက မရိုးဖြောင့်တဲ့လူ ဖြစ်ရတာနှင့်စာရင် တော်သေးတာပဲလို့ မထင်မိဘူးလားခင်ဗျာ" ဟုဆိုကာ နာရီကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် သွားစရာရှိလို့ပါ" ဟုပြောရင်း ယဉ်ကျေးစွာပင် ထိုင်ရာမှထခဲ့လေ၏။

စပရောက်လည်း မျက်နှာညိုပုပ်လျက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ထပ်ငှဲ့ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်က သူ့ပါးစပ်တွင် ခါးနေပြန်သည်။ ဂရေဟာမ်နှင့်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့မှာ ဘာမျှ စိတ်ကျေနပ်မှုမရလိုက်ရုံမက ဂရေဟာမ်က ရုတ်တရက်ထသွားပြန်တော့ သူ့မှာ မထီမဲ့မြင်အလုပ်ပါ ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိရစ်သည်။ ဤတွင် သူ့မျက်နှာတင်းမာလာကာ ဒေါသလှိုင်းများ တရိပ်ရိပ်တက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ အို၊ သူ အရင်က ဒီထက်မက အခက်အခဲတွေ ကျော်လွှားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့မုန်းတီးမှုမျိုးကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

အလိုအလျောက်ပင် သူ၏အောင်မြင်မှုများကို တွေးလိုက်မိပြီး ရင်ကိုကော့ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပြင်သို့ထုတ်လိုက်သည်နှင့် တရားခွင်က ဟန်ပန်အမူအရာများ သူ့မှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ မကြာခင်က သူ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် စိတ်ငယ်ခဲ့မိသည်ကို နောင်တရမိ၏။ သူ့မှာ သတ္တိမရှိတော့ဘူးလား။ ပါလီမန်သို့ဝင်ခါနီးမှ၊

ကြီးကျယ်ခန်းနားသည့်အောင်မြင်မှုကြီးကို ဆုတ်မိဖို့လက်တစ်လှမ်းသို့ရောက်ခါမှ လျှော့လိုက်တော့မည်လား။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှမလျှော့။ မလျှော့ရေးချ မလျှော့။

တင်းမာသောစိတ်ဖြင့် သူ ထိုင်ရာမှထ၍ ကလပ်မှထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အား တံခါးဝအထိလိုက်ပို့သောကလပ်လုလင်တစ်ယောက်က ရာသီဥတုအကြောင်းစကား ကောင်းပြော၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စပရောက်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် တက္ကစီတစ်စီးထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ "တောအုပ်ကုန်းကို မောင်း" ဟု တိုတိုတောင်းတောင်းအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ့အိမ်သို့ရောက်၍ သူ့ဘာသာတံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်တွင် သူ့ဇနီးက သူ့ထံသို့ လာနေသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ဇနီးက သူ့အား အနမ်းဖြင့်ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကာ အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပေးသည်။

"မောင်ရေ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မောင့်ကိုတွေ့ဖို့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ သူ့ခမြာ စောင့်နေတာအတော်တောင်ကြာရှာပြီလေ။ ညစာမစားခင်ပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါလားမောင်ရယ်"

သူမျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်မိသည်။ သူ့အိမ်ထဲသို့ လူစိမ်းသူစိမ်းဝင်ခွင့်ပြုထားခြင်းမှာ သူ့အမိန့်မှာ ဆန့်ကျင်ဖီလာနေပါလား ဟု သူ ဆိုလိုက်တော့မည်ဟု ပါးစပ်ဖျားသို့ရောက်မှ သူ ချစ်ရမြတ်နိုးရသည့်ဇနီးသည်ဖြစ်နေ၍ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း – ၂၈

စာကြည့်ခန်းကား အလွန်လှပသောအခန်းကလေး ဖြစ်ပေသည်။ အထဲတွင် နီညိုရောင် ကော်ဇောအထူ ခင်းထားသည်။ နံရံတွင် စာအုပ်များစွာနှင့် သစ်ထွင်းပန်းချီများ ရှိသည်။ ပေါလ်သည် ဤစာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မရှားထိုင်၍ စောင့်နေခဲ့သည်မှာ ၁၀ မိနစ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်သည်။ မီးခိုးရောင်နုအဝတ်အစားများနှင့် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ဇနီးကိုယ်တိုင် သူ့အား ဝင်ခွင့်ပြုထားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ပေါလ်အား သူ့ယောကျ်ား၏ရုံးက လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ဟန်တူ

www.burmeseclassic.com

ပေးသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ပေါလ်အား "ဆာမက်သယူးအတွက် နောက်ထပ် အလုပ်လုပ်စရာကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့နော်" ဟု ငြိမ်သက်သောအပြုံးဖြင့် မေးခဲ့သည်။

ထိုနောက် ပေါလ်အား "ရှယ်ရီနှင့် ဘီစကစ်သောက်မလား" ဟုမေးသည်။ ပေါလ်က မသောက်ချင်ကြောင်း ပြောလိုက်တော့ သူက တစ်ခါပြုံးလိုက်ပြန်ပြီး ထွက်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင်ကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှ၏။ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က စန္ဒရားတီးလေ့ကျင့်ခန်းများ စ,လိုက်သည်။ ရှိုပန်၏ အဖွင့်တီးလုံး အမှတ် ၇ ကို အမှားမှားအယွင်းယွင်းနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းစမ်း၍တီးနေသည်။ တီးနေသူမှာ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စကားပြောသံ, ရယ်မောသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ဤစန္ဒရားသံသည် ပေါလ်၏နားထဲသို့ အညာအတာကင်းမဲ့စွာ ဆောင့်၍ဝင်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤမျှ လုပခန်းနားသောအိမ်ကြီးတွင် ချစ်စဖွယ် ဇနီးချောအပြင် ရယ်ရွှင်တတ်သောသမီးများနှင့်နေသူကိုလည်း တွေးမိသည်။ စိုထိုင်းကြမ်းတမ်းသော ကျောက်တိုက်အခန်းကျဉ်းကလေးထဲက အခြားလူတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ သူ ကြာရှည် သည်းမခံနိုင်တော့။ ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်က ကားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ စပရောက်ပဲ ဟု သူ သိသည်။ သူသည် ကိုယ်ကို မတ်သည်ထက် မတ်အောင် ပြန်ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝင်လာလျှင် အဆင်သင့်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာသည့်အသံ, အဝင်ခန်းဆီက စကားပြောသံများ။ နောက် တစ်မိနစ်အကြာတွင် စာကြည့်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

ဆာမက်သယူးဝင်လာတော့ ပေါလ်လည်း မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆာမက်သယူးအား သူ စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း စကားတော့ မပြော။ တစ်ခဏမျှ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် စပရောက်က ရပ်လိုက်သည်။

"ဘာအကြောင်းနှင့် အခုလို ကျူးကျော်လာရတာလဲ" ဟု မေးလိုက်သည်။ သူ အလွန်စိတ်ဆိုးလျက် ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏မျက်လုံးများက အခြားတစ်စုံတစ်ခုကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြသည်။ သူ့အား ဆာ မက်သယူး သိသည်ကို ပေါလ် ချက်ချင်းပြောနိုင်သည်။ "မင်းမှာ ဒီကိုလာဖို့အခွင့်အရေး မရှိဘူး။ ဒါဟာ ငါ့ကိုယ်ပိုင် အိမ်"

ဤသို့ပြောလိုက်တော့ ပေါလ်က အားလုံးသိပြီ။ အပေါ်ယံက ရှေ့မှန်ကျဲထားသော်လည်း အထဲကအကြောင်းကိုမြင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

တွင် သေဒဏ်ချဖို့အခွင့်အရေးမရှိဟု တွေးနေသည်။ သူ၏ဦးနှောက်သည် ရုတ်တရက် ကြည်လင်လာသည်။ "ကိစ္စတစ်ခုဟာ စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာတော့လည်း အပူတပြင်း ဖြစ်လာရတော့တာပေါ့ခင်ဗျာ" ဟုပြောလိုက်၏။

ဆာမက်သယူး နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လာသည်။ သူသည် ပေါလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာရန် အားမထုတ်ဘဲ တံခါးနားတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ၏ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသမှုကို ဆည်လိုက်ပြီး စကားကို အချက်ကျကျပြောတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်၏။

"လွန်ခဲ့တဲ့ လအတော်ကြာက မင်း ဒီမြို့တော်ကိုရောက်လာပြီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ငါ သိထားပါတယ်။ ဒါကို ဖုံးကွယ်မထားပါဘူး။ မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်တုန်းကစီရင်ခဲ့တဲ့ အမှုတစ်ခုကို ပြန်ဆွပြီး ဒုက္ခပေးဖို့အတွက် အားထုတ်နေတဲ့လူ။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့သား"

ပေါလ်က "အဲဒီအမှုမှာ သံသယဖြစ်စရာတွေ ရှိနေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကြားနာသင့်တဲ့ အထောက်အထားအသစ်တွေ ရှိနေပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် ဆာမက်သယူး ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကာ ပေါလ်အား မသက်သာသည့်စိတ်များကိုပါ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ဟန်တူ၏။

"မရှုးစမ်းပါနှင့်ကွာ။ ၁၅ နှစ်တောင် ကြာနေမှာတော့ ဥပဒေအရ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မဖွယ်မရာ မင်းဝင်ရှုပ်ပြီး အတွင်းဝန်ချုပ်ဆီ အမှုပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ အသနားခံစာတင်တော့ အတွင်းဝန်ချုပ်က ငြင်းဆန်လိုက်ပြီပဲ" ဟုပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ငြင်းဖို့မလိုပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားက တရားစွဲတဲ့လူ ရှေ့နေပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အဓိကတာဝန်က တရားလမ်းကြောင်းဖြောင့်မှန်အောင် စီရင်တာကို ကြီးကြပ်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ဒါကို အရေးယူပေးရမှာပဲ"

စပရောက် "ဒါပေမယ့် ငါကမှ မယုံကြည်တာဘဲကွ" ဟုဒေါသဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

"ကျွန်တော်ပြောပြတာကို နားထောင်ပြီးရင် ယုံကြည်လာပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျာလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုကတော့ အသစ်တွေရှိတဲ့အထောက်အထားကို ခင်ဗျားအနေနှင့် တရားဝင်ကြားနာဖို့ပါပဲ"

စပရောက်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်အောင်ရှိသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲနေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်၏။ အနည်းဆုံး ဒေါသအရိပ်အရောင်များတော့ ငြိမ်သက်သွားကာ သူ ခပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အေးအေးပင် စကားပြောသည်။

"မင့်ကို ထွက်သွားပါတော့လို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ မင်း ဘာကို တောင်းဆိုနေတယ်ဆိုတာကို မင်း မသိဘူး။ ဥပဒေဆိုင်ရာအခက်အခဲတွေ ရှိနေတယ်။ ဥပဒေစက်ယန္တရားမှာ တန်ပြန်ရိုက်ခတ်မှုတွေ ရှိနေတယ်။ မင်းဟာ အုတ်မြစ်ချတုန်းက အုတ်တစ်ချပ်ချွတ်ယွင်းနေတယ်ထင်တာနှင့် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံးကို အဖြိုခိုင်းနေတဲ့ ကလေးမိုက်လို ဖြစ်နေတယ်"

"အုတ်မြစ်ချကှာ နေရာမကျရင် အဆောက်အဦးကြီးလည်း ပြိုကျမယ်"

ဆာမက်သယူးက ဘာမျှပြန်မပြောလိုချေ။ သူ၏မျက်နှာမှာ မှန်းတီးစိတ်တို့ဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဦးခေါင်းကို ရှေ့သို့ယိမ်း၍ ပေါလ်အား တစေ့တစောင်းအကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ၏မျက်နှာတွင် သံသယအရိပ်အရောင်များ ရှိနေသည်ကို ပေါလ်မြင်ရသည်။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကျဲထားသည့် အကွဲအအက်ကိုမြင်ရသည်။ ထိုအခါတွင် ပေါလ်လည်း 'ဤအစိုးရရှေ့နေကြီးသည် အကွဲအအက်ကိုဖုံးကွယ်ထားရန်အတွက် အသက်နှင့်လဲ၍ သာကာကွယ်မည်။ အမှုကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ဖွင့်ဖို့ မလုပ်ပေးနိုင်' ဆိုသည်ကို သိသွားသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း သူ့အား နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးအနေဖြင့်တော့ မေးရဦးမည်။

"အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းအပြစ်ဒဏ်ကို ၁၅ နှစ်လုံးလုံးခံပြီးရင် သနားကရုဏာသက်ပြီး သူ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးတဲ့ထုံးစံ ရှိတယ်မဟုတ်လား ခင်ဗျာ"

ဆာမက်သယူးလည်း သူ၏ နီရောင်သမ်းနေသော စူးစူးရှရှမျက်လုံးများဖြင့် ပေါလ်အား တစောင်းကြည့်ရင်းကပင် "ဒါကို အတွင်းဝန်ချုပ်က အတိအလင်းပြောပြီးပြီပဲ" ဟု တိုဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်၏။

ပေါလ်က ညှစ်ထုတ်ရသောအသံဖြင့် "ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ဘာမျှမပြောသေးတာဘဲ" ဟု အတွင်ပြောနေသည်။ "ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်က သက်ဆိုင်ရာကိုပြောတယ်ဆိုရင် ဒီစကားက အများကြီးထိရောက်ပါလိမ့်မယ်" တစ်ခွန်းတည်း။ အခုပေါ်လာတဲ့ သံသယအသစ်ကို ရိပ်စားမိရဲ့။

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ယတိပြတ် သူ၏ဦးခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဘာမျှတာဝန်မယူနိုင်။ သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ၏လက်ကိုနောက်သို့လှမ်းကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

"ကဲ။ မင်း ထွက်သွားမလား" ဟု တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့်မေးကာ "ဆွဲထုတ်ခိုင်းရမလား" ဟု ဆက်၍ဆိုလိုက်သည်။

ဤတွင် 'ဘာလုပ်လုပ် အလကားပဲ။ မရတော့ဘူး' ဆိုသည်ကို ပေါလ်သိလိုက်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအနေဖြင့်တော့ ဘာမျှ လုပ်ပေးတော့မည်မဟုတ်။ သူ့အဖေအားခွင့်လွှတ်စေရန် ဘာတစ်ခုမျှ ဆောင်ရွက်ပေးတော့မည်မဟုတ်။ သူ၏ ရာထူးရာခံ မာနအဆောက်အအုံအတွင်း၌ သူ့အဖို့ သူ့ဂုဏ်, သူ့သိက္ခာ, သူ့ရာထူးနှင့်သူ့ရှေ့ရေးတို့မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခုမျှ အရေးမကြီး။ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ သူ့ဒါတွေကို ထိန်းသိမ်းရမည်။

ဤသို့တွေးလိုက်မိတော့ ထိန်းချုပ်၍ရနိုင်ဖွယ်မရှိသော ဒေါသသည် ပေါလ်အား လွှမ်းမိုးလိုက်၏။ ဤဒေါသတွင် သောကနောက်လျက် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအဖျားသွေးတက်သလို တက်လာခဲ့သည်။ ကာဆယ်ပြောတာ မှန်ပေသည်။ သူ့အဖေ။ ပြီးတော့ ဆွမ်း။ ယခု သူ။ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးမှန်သမျှ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ပြေပြစ်မှန်နိုင်သောမာနတံခွန်အောက်တွင် လှင့်ပျောက်ကြေပျက်သွားရမည်သာဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ လုပ်ဖို့ရှိတော့သည်။ ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ၏အရိုးအဆစ်တောင့်တင်းကာ လက်ခြေတို့မှာ သူ့လှုပ်ရှားရာ မပါသလိုဖြစ်နေသည်။ သူသည် တံခါးနားတွင်ရပ်နေသော တုတ်တုတ်မိုင်မိုင်သဏ္ဍာန်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ကဲ။ နောက်ဆုံးအနေနှင့်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ သဲ့သဲ့မျှသာရှိတော့၏။ သူ့မှာ အသက်ပင် မှန်အောင်မရှုနိုင်သကဲ့သို့ ရှိ၏။

"မလုပ်နိုင်ဘူး"

ပေါလ်၏လက်သည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည်။ သူ့စကားပြောနေသည့်တစ်ချိန်လုံး သူ၏လက်သည် သေနက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ သေနတ်ကလေးမှာ အေးစက်မနေတော့။ သူ၏လက်ငွေ့ဖြင့် ပူနွေး၍နေပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ သူ၏လက်ညှိုးကို ခလုတ်ပေါ်တွင်တင်လျက် ခပ်ဆဆဆုပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခလုတ်ကလေး၏တွန်းကန်အားကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်ကို သူ့အိတ်ထဲက ထုတ်နေစရာပင် မလို။ ဟိတ်ဟန်ကောင်းသလောက် အနှစ်မရှိသော အစိုးရရှေ့နေကြီးဘက်သို့ ပြောင်းဝကို လှည့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ စပရောက်သည် ဘာကိုမျှ မရိပ်မိ။ သူကတော့ သူ့သိက္ခာကို ထိပါးလာရမည်လားဟု' ခံ့ညားထည်ဝါသောအသွင်ဖြင့် ဒေါသရိပ်ဆင်လျက် ပေါလ်အား မကြည့်ဘဲ ရပ်နေသည်။ ယခုအခါ ပေါလ်သည် သူနှင့်ရင်ဘောင်တန်းသို့ရောက်လာပြီ။ ၂ ပေမျှပင် မဝေးတော့။ ပေါလ်သည် အစားကောင်းစား၍ဝနေသည့် စပရောက်၏ ဝမ်းဗိုက်ပူပူကြီးကို မြင်ရသည်။ သေနတ်ကို ထိုနေရာသို့ အနီးကပ်၍ ချိန်ထားလိုက်ပြီ။ သူ့မှာ နည်းနည်းကလေးမျှ ကြောက်စိတ်မရှိ။ မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ကိုယ်ကိုတင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း အလိုလိုပျော်ရွှင်လာသည်နှင့် သွေးသားတောင့်တာမှုတစ်ခုခုကို အာသာငမ်းငမ်းဖြင့်တမ်းတမိသလို သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို အနည်းငယ် ဟလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားလောက်အောင်ပင် နာကျင်လျက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို သတိတရားကို ထားလိုက်မိသည်။ 'အလိုလေ မြတ်စွာဘုရား။ မှားတော့မလို့ပါလား' ဟူသော ီအလင်းရောင်ကလေးသည် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ လျှပ်ပြက်သလို ဝင်လာသည်။ သူ့အဖေအား လူသတ်သမားဖြစ်အောင်လုပ်ကြဦးမည်လား။ ဘုရား၊ ဘုရား။ သေနတ်ကို တင်းနေအောင်ဆုပ်ထားသည့် သူ၏လက်ချောင်းများကို သူ လျှော့ချလိုက်သည်။ မျက်စိကိုဖွင့်ကာ အစိုးရရှေ့နေကြီးအား ဇဝေဝါးဝါးပင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ပြေးလာသူပမာ မောဟိုက်နေ၏။ စကားပြောလို့ မစွက်။ သို့သော် သူ့အား ရန်သဏ္ဍာရပြုလိုသည့်အကြည့်နှင့် မျက်လုံးများကို ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံးကလေးပွင့်လာသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား အံရောင်တစ်မျိုးဖြင့်လင်းလာသည်။ စပရောက်က သူ့အားစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူသည် စပရောက်အား ဖြတ်၍လျှောက်ကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကြယ်စုံလင်းသည့် ကောင်းကင်မှောင်မှောင်ကြီး၏အောက်ရှိ အအေးဓာတ်ထဲတွင် သူ၏မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ တလဟောစီးကျ၍ လာလေသည်။ သူသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့်ပင် အောင်နိုင်သူ၏လေသံဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ တီးတိုးပြော၍ လာခဲ့သည်။

"မလုပ်မိပေလို့သာပေါ့။ အို၊ ဘုရားသခင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မလုပ်လိုက်မိပေလို့သာပေါ့"

အပိုင်း ၂

အခန်း – ၁

လွန်ခဲ့သည့် ၃ ပတ်က ပေါလ်အား ဘိုနန်ဇာမန်နေဂျာက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်စဉ်တွင် လီနာသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်မချမ်းသာစွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုစိတ်မချမ်းသာမှုသည် ထိုနေ့ညနေက ပေါလ်၏အခန်းသို့ သူသွား၍ ပရပ်စတီ လာသည့်အကြောင်း သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် အတော်အတန်သက်သာရာရသွားသည်။ သူနှင့်စကားပြောခဲ့ရသည်။ သူ အားတက်ဖွယ်သတင်းစကားကို ပေးပို့ခဲ့ရပြီ။ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သူ တတ်နိုင်သလို ကူညီလိုက်ရပြီဟုလည်း ယုံကြည်ထားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရက်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာခဲ့ပြီး ပေါလ်အား နောက်ထပ်မတွေ့ရသောအခါ သူ့ဘဝမှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ခြောက်သွေ့၍လာခဲ့သည်။ ထိုသီတင်းအပတ်အကုန်တွင် ဟဲရစ်က နောက်ထပ်စန္ဒရားတီးသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငှားလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စန္ဒရားလက်သံအသစ်တစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ သို့သော် အကြောင်းကား မထူးလှ။ လက်သံကောင်းသော်လည်း အရင်ကလက်သံမျိုးနှင့်တော့ မတူနိုင်။ လီနာ၏ရင်ထဲက လေးလံမှုကိုတော့ မပေါ့ပါးစေနိုင်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချေမွှန်းဖျက်ဆီးခဲ့သည့် အဖြစ်နှင့်ကြုံရစဉ်က ညှိုးချုံးခဲ့ရပြီး၊ ထိုမှနောက်တွင် မေ့ပျောက်၍ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သော ညှိုးရော်အားငယ်စိတ်မျိုးပင် ပြန်ဝင်လာချင်သလိုဖြစ်ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ဆီက သူသည် ကောင်တီအမ်းဟိုတယ်၌အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်ကို အလွန်ပျော်သည်ဟု ပေါလ်အားပြောခဲ့ခြင်းမှာ မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ရှေးဟောင်းကျောင်းအိုပျက်ကြီးကြောင့် ထင်ရှားခဲ့သော အက်စဗာရီမြို့ကလေးကား အယ်လီဇဗက်ခေတ် အဖြူအမည်း အဆောက်အဦးများ၊

www.burmeseclassic.com

ရောမသချိုင်းဟောင်းများဖြင့် ထရန့်မြစ်၏အလှပဆုံးနေရာတွင် တည်ထားသည့် ချစ်စရာမွေ့ရာသီစခန်းမြို့ ဖြစ်ပေသည်။ လီနာအလုပ်လုပ်ခဲ့သည့်ဟိုတယ်မှာ ပရင်းတစ်အမည်ရှိ အငြိမ်းစားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် သူ၏ဇနီးတို့က တည်ဆောက်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အထက်တန်းစားဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်ပြီး၊ အများအားဖြင့် တောင်ပိုင်းမှ အပျော်တမ်းငါးမျှားလာကြသူများ, နယ်လှည့်ခရီးသည်များသာ အတည်းအခို များခဲ့ပေသည်။ နေရာရော အလုပ်ပါ လီနာ့အဖို့ များစွာအဆင်ပြေသည်။ တိုးလမ်းတက်လမ်းလည်းကောင်းသည်။ သူနှင့် အလုပ်လုပ်ဖက်များကလည်း သူ့အား ခင်မင်ကြသည်ဟု သူထင်သည်။

စနေတစ်ပတ်ခြား သူ နေ့တစ်ဝက် ရက်အားရသည်။ ထိုရက်အားဆိုလျှင် ရထားစီး၍ ဝေါ့တလေသို့သွားကာ သူ့လို တောင်ပိုင်းမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အရာရာအသစ်အဆန်းဖြစ်နေသော ပန္နည်းမျိုးစုံပြသထားသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးများ၌ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း ညနေပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ကုန်လွန်ရသည်ကို သူပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ ညနေ ၅ နာရီတွင် လဲနတ်ပန်းခြံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် သူတွေ့ခဲ့သည့် ကရင်းလင်တန်အမည်ရှိ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ထိုနောက် ကြည်လင်ရွှင်လန်းစွာပင် သူဝယ်ခြမ်းလာသော အထုပ်အပိုးကလေးများနှင့် ညနေ ၆ နာရီ ရထားစီးကာ အက်စဗာရီသို့ပြန်ခဲ့တတ်သည်။ အက်စဗာရီ မီးရထားဘူတာနှင့် ကောင်တီအမ်း ဟိုတယ်တို့မှာ ခရီး အတန်ကွာလှမ်းသည်။ ၂ မိုင်ကျော်ကျော် ရှိမည်။ မြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက်သွားသည့်လမ်းသည် ကောက်ကွေ့၍ တောအုပ်ကလေးများလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းလျှောက်ကောင်းလှသည့်လီနာအဖို့ ဤမျှခရီးကို မမှု။ သူ့ရွာမှာတုန်းကဆိုလျှင် ရွာ၏ပတ်လည်က တောအုပ်ကုန်းတန်းများကိုဖြတ်၍ မိုင်ပေါင်းများစွာ လျှောက်နေကျဖြစ်သည်။

နွေနှောင်းပိုင်းတစ်ခုသောညနေ မိုးချုပ်ချုပ်တွင် လီနာသည် ခါတိုင်းလို ရွှင်လန်းစွာပင် အက်စဗာရီဘူတာမှ လက်မှတ်သိမ်းသူအား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လကလေးလည်း တိမ်တိုက်ကြား၌ ကွယ်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းမှာ မှောင်နေ၏။ ပူနွေးသောညနေခင်း အမှောင်ထုသည် သိပ်သည်းလျက်ရှိပြီး တောအုပ် ၏အတွင်း၌ မမြင်ရသောလှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ပိုးပရစ်ကလေးများသည် ညဥ့်လေထဲတွင် တစီစီမြည်လျက်ရှိကြသည်။ တောသည် ငြိမ်သက် မှောင်မည်းလှ၏။ ဤလမ်းကို သွားနေကျ လီနာပင်လျှင် သူ့နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာသည်ထင်မိကာ ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်လာသည်။ ရထားပေါ်တွင် ဆူဆူညံညံ လူတစ်စု ပါလာခဲ့သည်ကို သူ သတိပြုမိခဲ့သည်။ သူသည် ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ

နောက်သို့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လာခဲ့ရသည်။ သူ့နောက်ကလမ်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းကျိုးသံ ချွတ်ခနဲတစ်ချက် ကြားလေလျှင် သူသည် ပို၍မြန်မြန်လျှောက်ကာ အထိတ်တလန့်ပြေးသလို သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။ လူပြတ်သောလမ်းကွေ့သို့အရောက်တွင် ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲက လက်မောင်းတစ်ခုသည် သူ၏လည်ပင်းကိုဖက်လာသည်။ သူက အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း လက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးစပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်ထား လိုက်သဖြင့် အသံပီပီသသ မထွက်။ သူ အားရှိအားကုန် ခုခံရုန်းကန်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ့အား တိုက်ခိုက်သည့်အဖွဲ့မှာ သန်မာသော လူငယ်လူကြမ်း ၅ ယောက်ပါဝင်သည်။ ဤ ကံဆိုးမိုးမှောင်ဖြစ်ရပ်၌ သူ လဲ၍ အကျတွင် ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် ခေါင်းကိုရိုက်မိသဖြင့် သတိမေ့မြောသွားသည်ကိုပင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အချို့သော လူ့အပြုအမူများသည် ဖော်ပြရန်မသင့်သော အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ ယုတ်နိမ့်လှသောအပြုအမူများသာဖြစ်၍ အတိတ်ကာလ၏ညွန့်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားဖို့သာ ကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်မှုများ၌ ကံကြမ္မာအလှည့်ကြုံလျှင် တစ်နည်းတစ်ဖုံးဆန်းကြယ်သော ကံတရားကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခြားလျက်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်နွယ်၍လာတတ်သည့်သဘော ရှိသည်။ မက်ထရီအမှုနှင့် အရုပ်တော်ပုံသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှင်းလင်းလာစရာ အကြောင်းမရှိသောကြောင့်သာ လီနာအန်ဒါဆင် ကြုံခဲ့ရသော ဤစက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို ဤနေရာတွင် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ လီနာ သတိရလာသောအခါ သူသည် ညည်းရင်းညူရင်း ကုန်း၍ထလိုက်, ပြန်လဲကျသွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ပါးပြင်ကလည်း ဒဏ်ရာနှင့်, မျက်လုံးများလည်း ရောင်ကိုင်းလျက် ဟိုတယ်သို့ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဤသတင်းကို ကြားကြရသောလူများသည် ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ လူဆိုးများကိုရှာဖွေရန် အဖွဲ့ဖွဲ့ကြသည်။ သို့သော် တရားခံများကိုကား တစ်ယောက်မျှ မမိလိုက်ချေ။ သူတို့သည် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ နယ်ကျွံလာသူ၊ ထိုအချိန်က မော့စလေဈေးပွဲတော်တွင် မွှေနေကြသူ နာမည်ကြီးလူဆိုးများ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် မေဂျာပရင်းတစ် လင်မယားကလည်း လီနာအား သနားကရုဏာကြီးစွာဖြင့် ထားရှာကြသည်။ လီနာ အတော်အသင့်ကျန်းမာလာပြီး သွားနိုင်လာနိုင်သောအခါ အလုပ်ပြန်မဝင်သေးဘဲ သူတို့စရိတ်ဖြင့် ရက်ရှည်အနားယူခရီးထွက်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့ရာတွင် လီနာ့အဖို့ ရက်ရှည်အနားယူရန်သော်လည်းကောင်း, အလုပ်ပြန်ဝင်ရန် သော်လည်းကောင်း လက်မခံသာအောင် ရှိလေ၏။ သူ့အပေါ်တွင် စေတနာကောင်းများဖြင့် သိသိသာသာတစ်မျိုး မသိမသာ

www.burmeseclassic.com

တစ်မျိုး, လူတွေက ဂရုတစိုက် လိုက်နေကြသည်များကို သူ သည်းမခံနိုင်တော့။ ကောင်တီအမ်းက သူ့အလုပ်ကတော့ဆုံးခန်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီဟု သူသိလိုက်၏။ ဤနေရာမှထွက်ခွာ သွားလိုသည့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုကလည်း သူ့မှာရှိနေသည်။ မည်သူ့အားမျှမပြောဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းကျိတ်၍ခံရသော ထိတ်လန့်ဖွယ်ဝဋ်ဒုက္ခကား သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ဟိုတယ်သို့ရောက်ရှိနေသည့် ဧည့်သည်များတွင် ဒန်းဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူကား ဆောင်းဦးပေါက်တွင် မြစ်ဖျားသို့ တက်လေ့ရှိသည်ဆိုသော ငါးသလောက်များကို အပျော်တမ်းများရန်အတွက် ဤအချိန် အက်စဗာရီသို့ နှစ်စဉ် ရောက်ရောက်လာတတ်သူ။ နှုတ် ခပ်နည်းနည်း, အရုပ် ခပ်ဆိုးဆိုး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒန်းသည် ပညာမျိုးစုံလိုက်စားရာတွင် ဖြစ်ဖြစ်ထွန်းထွန်းမရှိဘဲ အားလပ်နေသည့်အချိန်များတွင် လီနာအား လေ့လာလေသည်။

သူကတော့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အထင်မကြီးပါဟုကြွားဝါပြောလေ့ရှိသော်လည်း စိတ်ညစ်ကျုံနာကျည်းဖွယ်ရာ ဒုက္ခများစွာကို တစ်ကိုယ်တည်းမညည်းမညူ ရင်ဆိုင်ရင်းမှ အဆိုးထဲကအကောင်းဆုံးကို ရှာဖွေရန် အားထုတ်လျက်ရှိသော လီနာ၏သတ္တိကိုတော့ နှုတ်က ဖွင့်ဟ၍မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲက ချီးကျူးနေမိလေသည်။ သူသည် ငါးမဟပ်၍ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်ထိုင်ကာ သူ၏ထိပ်ပြောင်ကြီးကို နေပူလှန်း၍ငိုက်ရင်းက လီနာ၏အကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရန် စိတ်ကူးနေမိ၏။ သို့ရာတွင် သူက ဝတ္ထုရေးတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် စိတ်ညစ်စရာဝတ္ထုကြီး ဖြစ်လာမည်ကိုတော့ သူ စိုးရိမ်မိပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လီနာ၏ နာကျင်နေသည့်နှလုံးသားမှ ဆန္ဒတစ်ခုရှိနေသည်ကိုတော့ သူ သိသည်။ လီနာသည် လွတ်ရာကျွတ်ရာကိုသွားချင်နေသည်။ သူ့အား သိထားပြီးသူများကို ကျေနိုင်းကာ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပင်ထားခဲ့ချင်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူလည်း ဘာဘာညာညာ ပြောမနေတော့ဘဲ လီနာအား ဝေါ့တလေရှိ စိတ်ချရသည်ဟုသူယုံကြည်သော မိတ်ဆွေ မစ္စက်ဟာန်လေထံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဒန်းသည် ငွေကြေးပြည့်စုံသူ မဟုတ်သည့်အပြင် သူ့မှာ သားနှင့်မယားနှင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ထူးခြားသောစရိုက်တစ်မျိုးကြောင့် သနားကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ဂရုပြုစုလိုက်ကြသည့်အခါ လူအများကမေ့လျော့သွားကာ လီနာအဖို့ အားထားစရာအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လီနာ မျက်နှာမြင်ရန်ကိစ္စ သူက စီစဉ်ပေးသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲမွေးရသည်။ ကလေးမှာ ဆွံ့အနားမကြားကလေးဖြစ်ပြီး ကံအားလျော်စွာပင် သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မျှနေပြီး သေဆုံးသွားရှာသည်။ သို့ရာတွင် လီနာမှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ

ဗုန်းဗုန်းလဲလေတော့ရာ မစ္စက်ဟာန်လေ၏ထံမှာပင် လပေါင်းများစွာနေပြီးမှ နာလန်ထလေသည်။

ဒန်းက လီနာ့အား အလုပ်ရှာမပေးခဲ့။ အဆိုးဆုံးအချိန် ကျော်လွန်ပြီးဖြစ်၍ သူက လီနာအား ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အားကိုးစေချင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဘိုနန်ဇာတွင် လီနာအလုပ်ရတော့ သူက ဘာမျှမပြောခဲ့။ သဘောတူသည်ဆိုသည့်အမှတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍သာ ပြခဲ့သည်။ သူ အလုပ်သွားရင် လီနာ့အခြေအနေကိုကြည့်ရန် ကော်ဖီဝင်သောက်လေ့ ရှိသည်။ သူ၏အေးစက်စက်နကိုစရိုက်၏နောက်ကွယ်မှ သူသည် လီနာတစ်ယောက် ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ကာ အခြေအနေ တဖြည်းဖြည်း ကောင်းမွန်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်၍ နေခဲ့လေသည်။ စိတ်ညစ်ကျုံစရာဖိစီး၍လာလျှင် လီနာသည် အလုပ်ကိုသာ ဖိ၍လုပ်ခြင်းဖြင့် ထိရောက်စွာ ကုစားပစ်လိုက်တတ်သည်ကိုမြင်ရတော့ ဒန်းမှာ များစွာသဘောကျမိလေသည်။

ယခု လီနာ စိတ်ညစ်စရာ တွေ့လာပြန်တော့လည်း ဤဆေးနည်းဖြစ်ပင်ကုစားလျက်ရှိလေသည်။ သူ စတိုးမှပြန်၍ အိမ်သို့ရောက်လျှင်ပင် အလုပ်လုပ်သည့်အဝတ်ကိုဝတ်ကာ ရှိသမျှအလုပ်များကို မပြီးမချင်း ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် အတွင်လုပ်လေတော့သည်။ ကြမ်းကိုတိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး အရောင်ထွက်အောင် ပွတ်တိုက်ခြင်း၊ ပြူတင်းခန်းဆီးများကိုဖြုတ်၍ လျှော်ဖွပ်ခြင်း၊ မီးလင်းဖိုသံချောင်းများကို သံချေးချွတ်ခြင်း၊ ကြေးချောင်းများကို ဝင်းနေအောင်ပွတ်တိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေရာ သူ့အခန်း ကလေး ၂ ခန်းမှာ ပြောင်စင်နေတော့သည်။

စနေ, တနင်္ဂနွေနေ့များဆိုလျှင် လုပ်စရာအလုပ်များက ရှာ၍ပင်မတွေ့နိုင်အောင်ရှိသဖြင့် သူ့မှာ အတော်စိတ်မောရ၏။ ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိတော့။ လှည်းစရာကျင်းစရာဆို၍ ဖုံက[illegible]တစ်မှုန်မျှ မရှိတော့။ သို့သော် သူ အလျှော့မပေးသေး။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြေးကာ မစ္စက်ဟာန်လေ၏အခန်း၌ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ဖုတ်ပေးလေသည်။ ထိုနောက် မစ္စက်ဟာန်လေ၏အခန်းတွင်ထိုင်ကာ မစ္စက်ဟာန်လေ၏ ယောကျ်ားထံမှလာသော နောက်ဆုံးစာပါသတင်းများကို နားထောင်တတ်သည်။ မစ္စတာဟာန်လေတို့သင်္ဘောသည် ယခုအခါ တမ်ပီကိုမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်ပြီး လာမည့်တနင်္လာနေ့တွင် အင်္ဂလန်ပြည်တီလဗာရီဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး ကမ်းတင်လိမ့်မည်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် လီနာကစိတ်များနေ၍ ကော[illegible]င်းစွာနားထောင်မနေမိ။

မစ္စက်ဟာန်လေက "လီနာ ဘာဖြစ်နေလဲ။ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ပါ[illegible]း။ အလုပ်ပင်ပန်းသွားတယ် ထင်တယ်" ဟု စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောလိုက်ရသည်။

လီနာလည်း "ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး" ဟုဆိုကာ အားယူ၍ပြုံးပြ[illegible]ိုက်ရသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်။ သမီးကို ထားပစ်ခဲ့ရမှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့င် တယ် စိတ်မချချင်ဘူး။ အိမ်ကလူကလည်း သင်္ဘောကမ်းတင်ပြီး ပြင်ဆင်တာကို စောင့်ကြည့်နေရမှာမို့သာလေ။ သူ့ခမြာ ခါတိုင်းလို ခွင့်တစ်လကလည်း ရရှာတော့တာ မဟုတ်လို့သာ"

"ကျွန်မအတွက် စိတ်ချသွားပါ။ လန်ဒန်မှာ ပျော်ပျော်နေခဲ့ပေါ့"

"အင်း။ သွားတော့ သွားချင်ခဲ့သားပါပဲ။ ဟိုမှာ နေတဲ့ထိုင်တဲ့ ၄ ပတ်အတွက် စရိတ်အားလုံး ကုမ္ပဏီကပေးတယ်လေ။ ဒါလည်း သမီးက နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်နေပါမယ်ဆိုတာ ကတိမပေးရင် စိတ်ချရမှာမဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မ နက်ဖြန်ကစပြီး လျှော့လုပ်ပါမယ်။ နက်ဖြန်ဆို ကျွန်မတစ်နေ့လုံးအားတဲ့ စနေပါ"

သို့ရာတွင် စနေနေ့တွင်လည်း လီနာ့အဖို့ သိပ်မထူးခဲ့ချေ။ နောက်တစ်ရက်ညနေပိုင်းတွင် မစ္စက်ဟန်လေအား မီးရထားဘူတာရုံးသို့လိုက်ပို့ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် စိတ်ချောက်ချားလောက်အောင်ပင် ပျင်းလာသည်နှင့် သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ခါတိုင်းတနင်္ဂနွေနေ့များ၌ သူသွားနေကျ လမ်းများမှဖဲ့၍ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ နောက် ရက္ခဗေဒဥယျာဉ် အဝင်ဝသို့ရောက်မှ သတိရကာ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်လိုက်မိသေး၏။

သူ၏အားနည်းချက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိတ်ထဲက အပြစ်တင်လိုက်မိသော်လည်း "အေးလေ။ ရောက်လာမှတော့ ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီနေ့ကလည်း အလကားဝင်ရတဲ့နေ့ပဲ" ဟု အောက်မေ့လိုက်မိပြန်သည်။

တံခါးကျယ်ကြီးများမှ သူဝင်လာခဲ့ပြီး သေသပ်စွာခင်းထားသည့်လမ်းကလေးများအတိုင်း သူနှင့်ပေါလ်တို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည့်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ တစ်ချိန်လုံး ဆုံးမ၍လာခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး သူလှည့်ပြန်ခါနီးတွင်မှ လိမ္မော်ပင်ကလေးရှိရာ မှန်အိမ်ကလေးထဲတွင် လီနာသည် သူတို့ ၂ ယောက် အတူကြည့်ခဲ့ကြသော လိမ္မော်ပင်ကလေးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ သူ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။ သူသည် ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် ထုံသင်းလျက်ရှိသော အရွက်များအကြားသို့ သူ့မျက်နှာကို ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဝှက်ထားလိုက်မိ၏။ ထိုနေရာမှထွက်လာခဲ့သည်တွင် သူ့မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်ဥကြီးတစ်ဥသည် ပါးပေါ်သို့လိမ့်ဆင်းလာကာ သူ့လက်ပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။

ထိုနေ့ည သူ့အခန်းတွင် အိပ်ရာဝင်ရန်အဝတ်လဲရင်း မှန်တင်ခုံကမှန်ကလေးထဲ၌ သူ့ဝမ်းဗိုက်သားဖြူဖြူတွင် ညိုညိုစိမ်းစိမ်းထင်၍နေသည့် သူကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရသည့် အမှတ်အသားများကို အထင်အရှား မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင်

သူ့စိတ်များ တင်းမာလာကာ သူ့ကိုယ်သူ မုန်းတီးရွံရှာသည့်စိတ်များ ဝင်လာကာ သူ၏အမာရွတ် နှင့်ပါးကို ဘာမပြောညာမပြော ဖျန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

"နင် အရူးမထချင်နှင့် လီနာ။ အလကားပဲ။ ဘယ်တော့မျှ မရဘူး" ဟု သူ့ကိုယ်သူ တီးတိုးဆိုလိုက်မိသည်။

ထိုနောက် မီးခလုတ်များကိုပိတ်၍ မှောင်ထဲတွင် မျက်စိကိုအတင်းမှိတ်၍ ထားလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် သူက မည်မျှပင် တင်းတင်းမာမာ ဆုံးဖြတ်၍ထားစေကာမူ သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ ကြီးထွား၍လာခဲ့သောစိတ်တို့ကို တားဆီးထားနိုင်လောက်အောင်ကား မခိုင်ခံ့ချေ။ သူ့ဆန္ဒက သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးသွားကာ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် လက်နက်ချရတော့၏။ နောက်တစ်ရက်ညနေ စတိုးဆိုင်ကအလုပ်အဆင်းတွင် ပူးလီလမ်းက ပေါလ်၏အခန်းသို့သွားကာ "ပေါလ်ကို တွေ့နိုင်မလား" ဟု အိမ်ရှင်အား မေးလိုက်သည်။

မစ္စက်ကော်ပင်က လီနာအား မျက်လုံးများမှေးလျက် အကဲခတ်နေလေသည်။ ထိုနောက်မှ "သွားပြီကွယ့်" ဟု တိုတိုတောင်းတောင်းဆိုလိုက်သည်။

"ဘယ်ကိုသွားတာလဲ"

"မသိဘူးကွယ့်။ ပုလိပ်ကလည်း သူ့ကိုလာမေးတယ်။ အခန်းခ မပေးနိုင်လို့ သူ့အဝတ်သေတ္တာကိုလည်း ငါသိမ်းလိုက်ရတယ်"

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လီနာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ၏။

"ပေးစရာရှိတာကို ကျွန်မကပေးရင်၊ သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေကို ကျွန်မယူသွားလို့ ရမလား"

မစ္စက်ကော်ပင်က စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူသိမ်းထားရသည့်ပစ္စည်းကလေးများမှာ အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်သည်။ ဤပစ္စည်းများကို ရောင်းချ၍ ရစရာရှိသည့်ငွေ အပြည့်အဝရဖို့ လမ်းမမြင်။ ဤအခါအခွင့်မျိုးကို ဘာဘာညာညာပြန်မေးနေဖို့ မရှိ။ လွတ်သွားလျှင်ခက်မည်။ သူက "ယူသွားပေါ့" ဟု ခပ်စူစူဆောင့်ဆောင့်ပြောရင်း တံခါးကိုဖွင့်ထားခဲ့ပြီး အထဲသို့ပြန်ဝင်သွားသည်။

လီနာသည် လျှို့ဝှက်သောအမှုအရာဖြင့် စိတ်တက်ကြွကာ သူရွေးနုတ်လာခဲ့သော အညိုရောင်အဝတ်သေတ္တာအစုတ်ကလေးကို သူ့အိမ်သို့ ယူခဲ့လေသည်။ အထဲတွင်သာ အဝတ်ဟောင်းကလေးအနည်းငယ်သာ ပါသည်။ သူသည် ရှပ်အင်္ကျီများကို လျှော်ဖွပ်ပြီးမီးပူတိုက်ကာ၊ ခြေအိတ်များကို ဖာသည်။ ရှုံ့တွနေသော သက္ကလတ်ဘောင်းဘီများကို ရေမြှုပ်တုံးဖြင့်ပွတ်၍လျှော်ကာ ခေါက်ရိုးကလေးများပေါ်လာအောင် မီးပူဖြင့်ဖိပေးသည်။ အိတ်ထဲတွင် ငွေစကလေးအနည်းငယ်ငင် ထည့်ပေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်၏။ ယင်းတို့ကို သူလုပ်နေစဉ်တွင် သူမှာ ပိုမို၍စိတ်အားတက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အားလုံးသေသေသပ်သပ်ခေါက်ပြီး သူ့သေတ္တာထဲ သူ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြီးတော့ သူ့စိတ်အခြေအနေမှာ ဒုံရင်းသို့ ပြန်ဆင်းသွားပြန်သည်။ ပေါလ်တွင် ကံဆိုးမိုးမှောင် တစ်ခုခုကျရောက်လေပြီဟု သူ့စိတ်ထဲက ပို၍ပို၍ ယုံကြည်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ဘိုနန်ဇာရောက်တော့ ပေါလ်၏အကြောင်းကို ကြားရပြန်သည်။ နောက်တစ်ရက်နံနက်က သူ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားတော့ နန်စီဝီလဆန်သည် သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်တို့ကို အခြားလူများအား အားပါးတရ ဖောက်သည်ချနေလေသည်။ သူ့အနားတွင် အားလုံး ဝိုင်းစုနားထောင်နေကြသည်။ ဟဲရစ်ပင်လျှင် မလှမ်းမကမ်းက ရပ်လျက် နားစွင့်နေပေသည်။ တကယ့် သတင်းထူးပေတကား။

"တကယ်ပါပဲရှင်။ ကျွန်မဖြင့် အံ့အားကြီးကိုသင့်လို့" ဟု နန်စီက ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြောပြနေသည်။ "ကျွန်မကလည်း ကျွန်မလူနှင့် ကျွန်မ ရပ်ရှင်ကြည့်ဖို့အသွားမှာ သူ့ကို ကြော်ငြာပျဉ်ပြားကြီးထမ်းလာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ အစတော့ သူက သိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီး ပိန်စုတ်နေတော့ မှတ်တောင်မမှတ်မိပါဘူးရှင်။ ကုတ်အင်္ကျီမပါ ဘာမပါကိုး။ ကျွန်မက ကျွန်မလူကို 'ဂျော့။ ခဏနေစမ်းပါဦး။ ကျွန်မသိတဲ့လူတစ်ယောက် တွေ့နေလို့ပါ' လို့ပြောပြီး သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေတုန်း သူလည်း အခြားအထမ်းသမားတွေနှင့်တန်းစီပြီး လျှောက်သွားတာပဲ။ လမ်းတစ်ဘက်ရောက်တော့မှ သူက ကျွန်မကိုမြင်သွားပြီး တစ်ခါတည်း လှည့်လစ်သွားတာ"

နားထောင်သူများက သံပြိုင်ဝေဖန်လိုက်ကြသည်။ လီနာမှာကား အင်အားရှတ်တရက်လျော့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

နန်စီက မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြင့် "ရှင်တို့ မြင်စေချင်တယ်။ တကယ့်သူတောင်းစားရုပ်ကို ပေါက်နေတာပဲရှင်" ဟု ပြောပြန်သည်။

ဟဲရစ်က သူတို့ထက် ပို၍သိသူ၏လေသံဖြင့် "ဒီကောင် မကောင်းဘူးဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ။ ပုလိပ်ဆီကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရပြီးသားပါ။ ကဲကဲ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ကြ" ဟုဆိုကာ အစည်းအဝေးကို အပြီးသတ်လိုက်၏။

ဤတွင် လီနာ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းခဲ့သိမ်းခဲ့ စောင့်စည်းခဲ့လေသမျှတို့သည် အားလုံး ကျိုးပျက်လေတော့သည်။ သူမိုက်မှန်းကိုလည်း သိသည်။ ဒုက္ခရောက်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ မတတ်နိုင်တော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပေါလ်ကို သူ လိုက်ရှာလေတော့သည်။ မနက်ဆိုလျှင် အလုပ်သို့သွားရင်း၊ ညနေဆိုလျှင် အိမ်အပြန်လမ်းကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်သွားရင်း မြို့တော်၏ လူဆင်းရဲရပ်ကွက်များ၊ လမ်းများတွင် စိတ်ပျက်ညိုးငယ်နေသည့်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို

တွေ့လိုတွေ့ငြား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ကြည့်ခဲ့ရှာခဲ့သည်။ အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် လံနတ်မီးရထားဘူတာ၌ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်၍ကြည့်ခဲ့သည်။ အခြားဘူတာများကိုလည်း စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပေါလ်ကား မလာ။ လီနာ စိတ်အားထက်သန်စွာရှာခဲ့ရသမျှသည် အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် သူ စိတ်ပျက်အားငယ်ခဲ့ရသည်မှာကား နေ့ပေါင်းများစွာ ညပေါင်းများစွာ။

အခန်း – ၂

အစိုးရရှေ့နေကြီး၏အိမ်မှ ပေါလ် ထွက်ခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသောလမ်းများအတိုင်း ခြေဦးတည့်သလို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည့်အချိန်တွင်ကား ညဥ့်သည် ကြည်လင်သလောက် အေးမြနေပြီး၊ လေကလေးကလည်း အအေးဓာတ်ကိုပိုက်စေလျက် ရှိသည်။ နှင်းခဲမည့်လက္ခဏာများလည်း ရှိ၏။ သူကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူ့မှာ အင်အားမရှိတော့သလိုဖြစ်ကာ အာရုံတစ်ခုကိုသာထား၍ လာခဲ့သည်။ သွားရင်းကပင် တူးမြောင်းဘက်သို့ရောက်လာခဲ့မှ သူ့အိတ်ထဲကသေနတ်ကလေးကိုထုတ်ယူကာ စိတ်သက်သာရာရသွားသလို တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို ရေလယ်ခေါင်သို့ရောက်အောင် လွှဲ၍ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ရေထဲသို့ သေနတ်ကျသွားသည့် အသံသဲ့သဲ့သည် သူ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။ လရောင်ဖြင့် မသဲမကွဲမြင်ရသော ဂယက်ဝိုင်းများကို သူ မလှုပ်မယှက်ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးဂယက်ဝိုင်းပျောက်သွားမှ သူလည်း လှည့်၍ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကုန်စျေးလမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းမျှော်စင်မှ နာရီကြီးက ၁၁ ချက်တီးသံ ကြားရလေသည်။

သူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လေးလံစွာလျှောက်ထွက်လာခဲ့တော့မှ သူ့မှာ ပင်ကိုစိတ်များ ပြန်ဝင်လာကာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလောက် ယောက်ယက်ခတ်နေသော သူ၏အတွေးများထဲသို့ဝင်လာသည့် သတိကား သူ့မှာ ငွေစ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိတော့ဆိုသည့် အသိတည်း။ သူသည် သွားရင်းကရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်သွားအိပ်ရမည်ကို တွေးလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တဖြည်းဖြည်းပင် သူ့အဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိတော့သည်ကို သိမြင်လာသည်။ ဂျယ်ရီနှင့် တကွ တည်းခိုအိမ်မှ အခြားသောသူများ အလွန်အမင်းကြောက်ကြသည်ကို လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ သူ အပြင်မှာ အိပ်ရမည်။ ဝေါ့တလေတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် အိမ်မဲ့ရာမဲ့များ လွတ်လပ်စွာတည်းခိုအိပ်စက်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော 'ပေါင်းကူးကြီး' အမည်ရှိ သချိုင်းကုန်းနေရာတစ်ခု ရှိသည်။ ပေါလ်သည် စုတ်ပြတ်လှသော ထိုနေရာဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်တွင် သူ့အဖို့ လူတို့၌ရှိအပ်သော သိက္ခာအားလုံးတို့သည် လျှော့ကျပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ယခုမူ သူ့အဖို့ သန်းကောင်ထက် ညဥ့်နက်ခဲ့ပြီဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

ပေါင်းကူးကြီးကား တူးမြောင်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသောနေရာရှိ မီးရထားတံတားအောက်က လိုဏ်ပေါက် ဖြစ်၏။ သူရောက်သွားတော့ သူ့လိုပင် ဒုက္ခရောက်ရှာကြသူများသည် ထိုညအဖို့ အိပ်၍ပင် နေနှင့်ကြပြီးဖြစ်သည်။ ပေါလ်လည်း ကုတ်အင်္ကျီကော်လံကိုဆွဲစေ့လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့လက်များထည့်ကာ အေးစက်မှောင်မည်းလှသည့်အရိပ်ထဲမှ သံလုံးတိုင်တစ်တိုင်ကိုမှီ၍ အိပ်ချလိုက်၏။ အလွန်ချမ်းအေးလှသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်ကို ငြိမ်အောင်ကြိုးစား၍ထိန်းရင်း ပေါလ်လည်း မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်နှင့် ငိုက်ရလေသည်။

တံတားပေါ်မှ နံနက်စောစောရထား ဖြတ်သွားသည့် ဂျိုးဂျိုးဂျိန်းဂျိန်းအသံနှင့် အတူ မှုန်ကျဲကျဲအလင်းရောင်ကလေး မထိုးချင့်ထိုးချင်ထိုးကာ နံနက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေါလ်မှာ အေးစက်ကျဉ်ခဲနေသဖြင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းထကာ အားယူ၍လှမ်းထွက်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလောင်နာကျင်လျက်ရှိသည်။ သူ့မှာလည်း တစ်ပြားတန် ပေါင်မုန့်လိမ်ကလေးတစ်ခုကိုမျှ ဝယ်စားစရာမရှိ။ သူ၏ ခြေလှမ်းများက လမ်းကြားကြော်ငြာကုမ္ပဏီဆီသို့ အလိုအလျောက်ပင် လှမ်းလျက်ရှိကြ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်၍ ပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့လျှင် လဲနတ်လမ်း မီးရထားဘူတာရုံဆီသို့ လှည့်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤနေရာ ဘူတာ၏အပြင်ဘက်စတွင် တစ်နေ့လုံး မယောင်မလည်နှင့် စောင့်၍ ထိုဘူတာမှ အမိန့်ရပြီးအထမ်းသမားများ၏ အငြိုအငြင် အဆဲအဆိုခံကာ အထုပ်ခိုးထမ်းပေးခ ၉ ပဲနီ ရခဲ့၏။ ၉ ပဲနီနှင့်တော့ စားစရာရော အိပ်စရာရောပါ မရနိုင်။ အနီးအနားရှိ အလုပ်သမားများ၏စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ဆံပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် အသားတောင့်တစ်ခု ဝယ်စားသည်။ မကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ၏ ဗိုက်ထဲတွင် အတုံးလိုက်အခဲလိုက်ဝင်သွားကာ ခိုးလိုးခုလိုနာလျက်နှင့်ပင် သူသည် 'ပေါင်းကူးကြီး' ဘက်သို့ တအိအိပြန်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်ကား မိုးသည်းထန်စွာ ရွာလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ဘူတာရုံသို့မသွားဝံ့တော့သဖြင့် မိုးခိုစရာလေးများ တွေ့လိုတွေ့ငြား လမ်းများ

ထဲသို့လျှောက်ကာ ခြေဦးတည့်ရာသွားနေသဖြင့် အင်အားလည်းကုန်ခန်းခဲ့ပြီ။ ဤမြို့ကြီးထဲတွင် ဗိုက်ဆာမပေးဘဲ ထိုင်လို့ရသည့်နေရာ တစ်နေရာမျှ မရှိပါတကား။ နောက်ဆုံးတွင် အုပ်ဆောင်းစိမ်းများဖြင့်မီးထွန်းထားသော ဘီလိယက်ခုံတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ် မီးခိုးတထောင်းထောင်းနေရာတွင် သူ့အဖို့ ခိုလှုံရာရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယာယီမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူက ၁ ပွဲ ၂ ပွဲမျှ စိတ်မပါလက်မပါကြည့်ပြီး ကစားမည့် လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမပြသောအခါ ခုံစောင့်က သူ့အနားသို့လာပြီး "သွားပါတော့" ဟု နှင်လေသည်။

လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် သူသည် သွားနေရမည်ဆိုသည်ကိုသာ သိသည်။ ဘယ်ဆီကိုဟူ၍ကား မသိနိုင်တော့ပြီ။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် သူသည် တူးမြောင်းလက်တံဘေးတွင် လူသွားလမ်းပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ တူးမြောင်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ၊ အိုးဖိုများဖြင့် ညှပ်လျက်။ တူးမြောင်းရေမှာလည်း မည်းညစ်ကာ စိတ်ပျက်စရာဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာတွင် တူးမြောင်းထဲမှာ လက်ဖြင့်မွှင့်ရ ပိတ်ရသော ရေတံခါးကိုကျော်နေသည့် လှေကြီးတစ်စီးပေါ်မှ သူ့အားလှမ်းခေါ်ကာ ငင်ကြိုးကိုယူ၍ အဆွဲခိုင်းသည်။ လှေပေါ်တွင်ကား မိခင်အသွင်ရှိသော အမယ်အိုတစ်ယောက်သည် မီးဖိုတစ်ခုပေါ်၌ ဒယ်အိုးတင်ကာ ဝက်ပေါက်ခြောက်နှင့်ကြက်ဥများ ကြော်လျက်ရှိ၏။ အမယ်အိုလည်း ပေါလ်၏အခြေအနေကို ရိပ်စားမိဟန်တူသည်။ ပေါလ်က သူ၏ လှေကို ရေတံခါးလွတ်အောင်ကူဆွဲပေးပြီး၍ ရေစီးအတိုင်း လှေကြီးမပါမီတွင် အမယ်အိုသည် ဒယ်အိုးထဲမှဆယ်စ ပူပူနွေးနွေးဝက်ပေါင်မုန့်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကြော်တို့ကို ပေါင်မုန့်ထူထူ ၂ ချပ်နှင့်ညှပ်၍ ပေါလ်၏လက်ထဲသို့ ထည့်သွားသည်။

ဤကဲ့သို့ကြင်နာမှုများ၊ အမယ်ကြီးက သူ့အားကြည့်သွားသည့် ကရုဏာအကြည့်များသည် သူ၏စိတ်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလေသည်ဖြစ်ရာ သူ့မှာ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပစ်ကာ သာမန်လူ့ဘဝ၏ ရသင့်ရထိုက်သော ကောင်းကောင်းမွန်မွန်အနေအထိုင်မျိုးဆီသို့ ပြန်ပြေးချင်သည့်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော် သူသည် ဤစိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ကြိုးစား၍ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ အရှုံးမပေး။ ဘယ်တော့မျှ မလျှော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုလျက်။ မြို့တော်ဘက်ပေါင်းကူးကြီးဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေတော့သည်။

ယခုအခါ ပေါလ်မှာ စိတ်ထဲ၌ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်လျက်က သူ့အခြေအနေကို ပြန်သတိရမိလျှင် 'ဖြစ်မှဖြစ်ပါတော့မည်လား' ဟူသောသံသယများ မကြာခဏ ဝင်ဝင်လာတတ်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်အားငယ်ရခြင်းများသော ကာလသို့ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါတလေက်ကောင်းမှ တစ်ချပ်တစ်ပြားရတတ်သည့် ငွေစ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကလေးများကိုသာ အားကိုး၍နေလာခဲ့ရာ သူ့မှာ တစ်နေ့လုံး ဘာမျှမစားရသည့်အခါများလည်း ရှိလာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူသတိများပင်မကောင်းတော့ဘဲ မင်သက်မိသူပမာ လျှောက်သွားနေမိသည်။ ဤသို့လျှင် အိပ်မက်ဆိုးမက်နေရသကဲ့သို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုး လှုပ်ရှားသွားလာနေရင်းက သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကိုမေ့လျော့သွားပြီး၊ သတိပြန်၍အရတွင် လူစိမ်းများကိုပင် သွား၍ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါဟု မဆီမဆိုင် ပြောပြချင်နေမိတတ်သည်။ တစ်ခါတလေလည်း လမ်းတွင်သွားလာနေသူများကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ၍ ဝင်တိုက်မိပြီးမှ တောင်းပန်၍ဆက်သွားခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်လျက်ရှိရာက သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ကလိုက်၍ချောင်းနေသလို မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှစောင့်ဆိုင်းကာ နောက်ဆုံးတွင် မလွဲသာမရှောင်သာ ဖမ်းဆီးရန်အတွက် အကဲခတ်နေသူ, ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ရန်သတ္တရုပ်ပြုလိုသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေသူမှာ စာဇင်ဂျပ် ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲကထင်ရုံသာမက ယုံကြည်၍ပင် နေမိပြန်လေသည်။ သူ့ကို 'ဘာကြောင့် မဖမ်းကြပါလိမ့်'ဟူ၍လည်း မရေရာတွေးနေမိ၏။ သူ၏အဝတ်များလည်း ညစ်နွမ်းလှပြီ။ သူ၏ဖိနပ်များလည်း ပေါက်ပြဲခဲ့ပြီ။ သူ မှတ်ဆိတ်မရိတ်ခဲ့သည်မှာလည်း ရက်ပေါင်းများစွာရှိပြီ။ မညှပ်မတိဘဲထားခဲ့သော သူ၏ဆံပင်များမှာ အရောင်အဆင်းမရှိတော့။ သူသည် မှုးဝေနောက်ကျိလျက်ပင် ဤမျှ ကြက်ပျံမကျစည်ကားကြွယ်ဝလှသော မြို့တော်ကြီးတွင် ငတ်သေသည့်မသာများ ပေါ်လေဦးမလားဟုလည်း တွေးတောလိုက်မိသည်။

'အို။ မသေနိုင်ပါဘူးလေ။ စေတနာရှင်တွေ အရှိသားပါပဲ'။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့မှာ ငတ်မရှက်ဆိုသည့်အတိုင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။ တစ်ညနေမှောင်ရီရီ၌ သူသည် ပြောင်းဈေးအရှေ့ဘက်ထောင့်ဆီသို့ လေးလံစွာလျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာ၌ ဓာတ်ရထားလမ်းများအကြားမှ ၃ ထောင့်ချွန်ကွက်လပ်နေရာတွင် ပေါင်းမိုးလှည်းလိုလို ဘီးတပ်ယာဉ်တစ်ခု ရပ်ထားသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ပါသည်။ ဖြန့်ချရသောပျဉ်ပြား ပါသည်။ သူဆင်းရဲ လူမွဲလူငတ်တို့သည် ထိုနေရာ၌ ဝိုင်းအုံတိုးဝှေ့လျက်ရှိကြပြီ။ ညနေ ၅ နာရီတိတိတွင် ပျဉ်ပြားကိုလှန်ချလိုက်တော့ ကောင်တာတစ်ခုလိုဖြစ်သွားကာ အလုံယာဉ်အတွင်း၌ ခေတ်မီ မီးဖိုကိရိယာအစုံကို မြင်ရသည်။ ခါးစည်း ရှေ့ဖုံးအဖြူနှင့်လူတစ်ယောက်သည် ကောင်တာ၏နောက်မှ ရပ်ကာ ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍လာသောသူအား ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်, ပေါင်မုန့်တစ်တုံးနှင့် ဟင်းရေများ ထည့်ထည့်ပေးသည်။ ပေါလ်အလှည့်သို့ရောက်၍ သူ၏ဝေစုကိုယူပြီးသောအခါ ကျိုက်ကျိုက်ဆူမျှပူသောအာဟာရသည် သူ၏အခြောက်အချဉ်များအထိစိမ့်ဝင်ကာ သူ့မှာ အင်အားပြည့်ဖြိုး၍လာလေသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့်ဟင်းရေများကိုလည်း သူ အားပါးတရစားကာ ငြိမ်သက်စွာပင် လျှောက်၍ထွက်သွားလေ၏။

သူ၏ မရေမရာခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ၌ မလိုအပ်လှသော်လည်း ကြမ်းတမ်းလှသည့် ဘဝတည်မြဲရေးရုန်းကန်မှုအတွက် အခမဲ့စားသောက်ရသော ဤနိဗ္ဗာန်ဈေးသည်သာလျှင် သူ၏အဖို့ အာရုံပြုစရာ, အားထားစရာ ဗဟိုဌာနတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ညစဉ်ပင် သူသည် မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ, လသာသည်ဖြစ်စေ ဤနေရာမှ လူများနှင့်လာ၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ရောနှောစောင့်လေ့ရှိသည်။ ဤနေရာသို့လာစောင့်သူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောလေ့ မရှိကြ။ တိတ်ဆိတ်စွာသာ စောင့်ကြသည်။ စားသောက်၍ပြီးကြသောအခါတွင်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ အလျှိုလျှို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်သာ။

ထိုမှ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညတစ်ညတွင် ခါးစည်းရှေ့ဖုံးအဖြူနှင့်လူအပြင် အသက် ၅၀ ခန့် ဘုန်းကြီးနီးပါး ဝတ်ရုံနက်အရှည်ဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း, မျက်လုံးနက်မှောင်လျက် ကရုဏာပါသည့်အပြုံးရှိသူ လူကြီးတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ပေါလ်က သူ့အား 'မစ္စတာ အီနော့အော့စဝေါ' ဆိုသူဖြစ်သည်ဟု မှတ်မိလိုက်သည်။ သူ ဤငွေဘုရင်၏နိဗ္ဗာန်ဈေးသို့ မကြာခဏလာတတ်သဖြင့် သတိပြုမိသည်။ မှန်ပါသည်။ မစ္စတာအော့စဝေါက သူ၏ အနားပြန့်ဦးထုပ်ပျော့ အနက်ကြီးကို ချွတ်လိုက်သောအခါ ရေနံဆီမီးပွက်၏အလင်းရောင်တွင် တလက်လက်တောက်နေသည့် သူ၏ငွေရောင်ဖြူပွနေသောဆံပင်များကို မြင်ရသည်။ ဤငွေရောင်ဆံပင်ကိုအကြောင်းပြု၍ပင် လူတာရင်းဖျောက်က သူ၏ ရက်ရောသောဒါနဖြင့် အသက်ဆက်နေကြရရှာသူ အမွဲအငတ်များသာ သူ့အား 'ငွေဘုရင်' ဟူသောအမည်ဖြင့် သိမှတ်ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးထုပ်မပါဘဲ ငွေဘုရင်သည် သဘောကောင်းစွာပြုံးမြဲပြုံးလျက် အာဟာရအတွက်တန်းစီ၍စောင့်နေကြသူ လူတန်းကြီးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကာ၊ တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ၏အနီး၌ ခေတ္တရပ်ကာ လူကိုမကြည့်ဘဲ လက်ထဲသို့ ဝင်းလက်သော သျှီလင်ဒင်္ဂါး အသစ်တစ်ပြားစီ ထည့်ထည့်ပေးသွားသည်။ မစ္စတာအော့စဝေါ သူ့အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ပေါလ်မှာ ခေါင်းကိုငုံ့၍ထားသော်လည်း သူရှိနေသည်ကိုသိကာ ရင်ခုန်နေသည်။ ပထမသော် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျေးဇူးတင်သည်ကိုသာ သိလိုက်သည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း သူ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာသည်။ တကယ်အကူအညီလိုနေသူများအား ကူညီတတ်သည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့အားလည်း မကူညီဘဲနေမည်မဟုတ် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရာကပေါ်ပေါက်လာသော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ အကူအညီတောင်းခံရန် အလေးအနက် စဉ်းစားလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ကာဆယ်ဘ်လည်း သူ့အား အကောက်ကြံခဲ့ပြီ။ သူ့မှာ ဘာမျှမယုံရသော လူ့လောကသဲကန္တာရအတွင်း၌

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နစ်ခဲ့ရပြီ။ လမ်းစလည်းပျောက်၍ နောက်ကလည်း ရန်သူနှင့်။ သူ့မှာ ဤကဲ့သို့သော ဒုက္ခပေါင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ဆိုလျှင် ဘုရားသခင်မစောင်မမီ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အကူအညီ အမအစကို လိုလျက်ရှိသည်။

စကားပြောချင်သည့် ဆန္ဒ, သူ ဘယ်သူပါဆိုသည်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည့်ဆန္ဒ, သူ့ဒုက္ခ သူ့အခြေအနေများကို ပြောပြလိုက်ချင်သည့်ဆန္ဒတို့က သူ့အား လွှမ်းမိုး၍လာခဲ့သည်။ သူ့မှာ အသက်ရှူမမှန်လောက်အောင် ဖြစ်နေရာက 'ဒါ အခွင့်ကောင်းပဲ' ဟု အပြေးအလွှားတွေးလိုက်မိသည်။ သူ နာရီပေါင်းများစွာ တနုံ့နုံ့တွေးခဲ့ရာမှ ဤလူသတ်မှု၏အရှုပ်မထွေးများကို သိအောင်ပြုရာတွင် လူ၀ီဇာ ဘတ်မှတစ်ဆင့်သာ ထိုးဖောက်နိုင်မည်ဆိုသည်ကို တဖြည်းဖြည်းသိမြင်လာသည်။ ဘတ်ကတော့ ဒါကို သိတာ သေချာသည်။ ဘတ်သာလျှင် အနီးအနားတွင်အသက် ရှင်လျက် တကယ်ရှိနေသူ။ ကျန်လူများကတော့ အတိတ်ကအရိပ်များသာ။ နှစ်ကာလ ရှည်လျားခဲ့ပြီဖြစ်၍ မေ့ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အနီး၌ရပ်နေသူကား သူ၏အခြေအနေ, သူ၏ဩဇာအာဏာဖြင့် ဤမိန်းမအား စကားကုန်ပြောစေရန် အခြားသူများထက် ပို၍အမိန့်ပေးနိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ သူ့မှာ ငတ်ပြတ်နေသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိရခြင်းမှာ စိုင်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု သူထင်မိလေ၏။

ထိုနောက် ပေါလ်မှာ မူးချာပတ်ချာလည်သွားသလို ဖြစ်ရသည်။ သူ့မှာ နဂိုက အင်အားနည်းလျက်ရှိရာ ယခုကဲ့သို့အခါအခွင့်မျိုး ကြုံလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏လည်ချောင်းများမှာ တစ်ဆို့နေသောကြောင့် စကားလုံးများ ပျောက်ကုန်သည်နှင့် သူ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဟလိုက်မိတော့။ သူ၏ဦးခေါင်း ချာချာလည်ရာမှရပ်သွားပြီး သတိရလာတော့ သူ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးမှာ သူ့အနားတွင် မရှိတော့။ သူ့ပျော့ညံ့မှုကို သူပြန်၍ ကျိန်ဆဲမိသည်။ အော့စဝေါ၏အိမ်ကြီးသို့ သူ ဖြောင်တော့မသွားဝံ့။ သို့ရာတွင် သူ့အိမ်က အစေခံ ပြောစကားအရ သူတို့သခင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေတိုင်း နိဗ္ဗာန်ဈေးသို့ သွားလေ့ရှိသည် ဆို၍ သူ့မှာ စိတ်ပျက်အားငယ်ရာကပင် နောက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ တစ်ကြိမ် အခါအခွင့် သင့်နိုင်သေးသည်ဟု သတိရလိုက်မိသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သော ငွေဒင်္ဂါးလေးသည် လာဘ်ကောင်းသည့်အဆောင်သဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်မှာကား အခြေအနေ အတော်ပင်ဆိုးဝါးခဲ့လေသည်။ သီတင်းပတ်ကုန်ခါနီးတွင် အအေးဓာတ် ပိုကဲလာသည်။ ဆောင်းလေနှင့်အတူ ရေဝပ်တောဆီမှ အဆက်မပြတ်လွင့်မျော၍ပါလာသော မြူခဲတို့သည် မြို့တော်ကြီးပေါ်တွင် ပိတ်ဆိုင်းအုံ့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသည့် မလင်းတလင်းအရောင်နှင့်

လေထုထဲတွင် စက်ရုံအလုပ်ရုံတို့မှ မီးခိုးနှင့်, ကန့်မှုန့်နံ့တို့သည် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ ပေါလ်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသည့်ဝေဒနာ စွဲကပ်လာသည်။ သူ သတိကြည် လင်သည့်အခိုက်အတန့်တွင် သူ ဤအတိုင်းနေသွား၍ မဖြစ်တော့သည်ကို သူ သိလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ့မျှော်လင့်ချက်က သူ့အား အားသစ်အင်သစ် ဖြည့်တင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ခပ်စောစောပင် ပြောင်းဈေးဘက်သို့သွားကာ နိဗ္ဗာန်ဈေးသို့ စောစောရောက်နေကြသူများနှင့်အတူ နေရာယူလိုက်၏။ ညဥ့်အမှောင်ထုသည် လျင်မြန်စွာကျလာသည်။ ရေနံဆီမီးခွက်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ မျဉ်ပြားကို ဖွင့်လှန်၍ချလိုက်သည်။ သူက စားစရာအတွက် တန်းစီ၍စောင့် ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် သူ့ဘေးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာ၍ရပ်သည်ကို သတိပြုမိ၏။ သူမျှော်လင့်တောင့်တနေသည့် ငွေဘုရင်တော့ မဟုတ်။ တစ်ခဏကြာမှ သူ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် လီနာအန်ဂါဆင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခန်း – ၃

မှန်ပါသည်။ သူ ထိုနေရာ၌ရပ်နေစဉ် လီနာသည် သူ့ဘေးသို့ လာရပ်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပေါလ်မှာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်၍ လီနာမှာ ရင်ထဲတွင် ဆို့သွားသည်။

“ဩော်၊ ပေါလ်ပါလား” ဟု လီနာက သူ့အား သွားရင်းလာရင်း ရှောင်တခင်တွေ့လိုက်ရသလို ဟန်ဆောင်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် တစ်ဘက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မဖြေ။

“ရှင့်ကို တွေ့မယ်မထင်ဘူး။ လာလေ။ ကျွန်မနှင့် လမ်းကလေးဘာလေး လျှောက်ရအောင်” ဟု သူက ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ပေါလ်က “ကိုယ် ဒီမှာစောင့်ရဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာအတွက်လဲ"

လီနာအား ပြောပြနေ၍ နားလည်မည်မဟုတ်သည်ကို သူသိသည်။ သို့နှင့် သူက ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောချလိုက်သည်။

"တကယ်က ကိုယ် ဒီမှာ ညစာစားရမယ်လီနာ။ ဒီနေရာလွတ်သွားရင် ဝေတ်မယ်"

ပေါလ်က ဒုံဒိုးကြီးပင် မကွယ်မထောင့်ပြောချလိုက်တော့ လီနာမှာ ရင်နှင့် ရပြန်သည်။

"ကျွန်မ အခုပဲ အိမ်ကိုပြန်တော့မှာပဲ။ ကျွန်မနှင့် အိမ်လိုက်ပြီး စားပါလား"

သူသည် လီနာဘက်သို့လှည့်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ လီနာက သူ့အား စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်တော့ သူ၏ နာကျင်လျက်ရှိသော နှလုံးသားမှ အောင့်၍လာပြန်သည်။

"ကိုယ့်ဘဝထဲ ဝင်ပြီးရောချင်ပါနှင့်လား လီနာရယ်" ဟု သူက တိုးတိုး ဆိုသည်။

လီနာက မတုန်မလှုပ်ပင် ကြည့်မြဲစိုက်ကြည့်နေသည်။

"လာပါပေါလ်ရယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ"

ပေါလ်မှာ ငွေဘုရင်ကို မတွေ့တွေ့အောင်စောင့်မည်ဆိုသည့်အဓိဋ္ဌာန်ကို ဖျက်မိတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်ရီဝေသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ အနားဖွာလန်၍နေသည့် ဘောင်းဘီဖျားများနှင့် ကွဲအက်နေပြီဖြစ်သောဖိနပ်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး "ကိုယ် ဒီအတိုင်း မင်းနှင့် လမ်းထဲလျှောက်သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး လီနာရယ်။ မင်း ပြန်ပါ။ ကိုယ် ဒီမှာ နာရီဝက်လောက် နေချင်ပါသေးတယ်။ နောက်မှ မင်းအိမ်ကို ကိုယ်လာခဲ့မယ်" ဟု ဗလုံးဗထွေးပြော လိုက်ရ၏။

"တကယ်နော်" လီနာ အသက်ရှူမြန်လျက်ရှိလေသည်။ ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လီနာလည်း ပေါလ်အား တစ်ခဏမျှ စိုးရိမ်မကင်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ပေါလ်လည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လီနာထွက်သွားရာသို့ပင် လိုက်မကြည့်ဘဲနေလိုက်၏။ သို့ရာတွင် လူစိမ်း၊ မျက်နှာစိမ်းများ၏အလယ်၌ လီနာအား မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့မှာ 'ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးလှည့် ကြုံလေပြီလော' ဟု တွေးမိသည့်အလား စိတ်အားတက်ကြွကာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များလည်း သန်း၍လာပြန်လေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၏ဆောင်းရာသီမိုးက မညှာမတာမိုးကြောင်းကြီးများ စောင်းလျက်ရွာချလိုက်ပြန်သည်။ ပေါလ်သည် သူ၏အကျႌကော်လံကို အလိုအလျောက်ပင် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့် ဝေငှခြင်းများလည်း စပြီဖြစ်၍ ပေါလ်လည်း လူတန်းကြီးနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့သို့တိုးသွားရင်း အိနေ့အော့စဝေါ အလာကို တမျှော်မျှော်ရှိလေ၏။

ဤညမှာပင် ငွေဘုရင်က လာနိုင်ခဲလှသည်။ ပေါလ် ကောင်တာပျဉ်ပြားသို့ ချဉ်းကပ်မိသည့်အချိန်အထိ ငွေဘုရင်က မရောက်သေး။ သူလည်း စိတ်ထဲက မတင်မကျနှင့်ပင် ဈေးပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ကော်ဖီထည့်ပေးနေသူ၏ဘက်သို့လှည့်ကာ "ဒီည ဆရာကြီး နောက်ကျတယ်နော်" ဟုစုံစမ်းသလို ဆိုလိုက်သည်။

ထိုသူက ကော်ဖီပန်းကန်အသစ်များနှင့် လင်ပန်းကိုချပေးရင်း "ဆရာကြီး မနက်ဖြန်မှပဲ လာတော့မယ်ခင်ဗျာ" ဟု ဖြေသည်။

ပေါလ်မှာ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူက ငွေဘုရင်နှင့်တွေ့ရန် အားခဲထားသဖြင့် တစ်ရက်တာမျှကလေး ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်ကိုပင် သူ့မှာ မငြိမ်သက်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ နောက်လူတန်းကြီးကလည်း ဖိ၍တိုးလာသည်။ သူသည် သူ့အတွက်ပေးသောပေါင်မုန့်ကိုလည်း မယူမိ၊ ကော်ဖီကိုလည်း မယူမိဘဲ တစ်ခဏမျှ မလှုပ်မယှက်နေပြီးမှ၊ စိတ်ထဲကမတင်မကျနှင့်ပင် ဈေးရုံမှနာရီကြီးကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ကာ ဘာမပြောညာမပြော သူ၏ခြေများကိုလေးလံစွာဆွဲ၍ ညစ်ပတ်ပေရေလှ သည့်စကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်ထွက်လာလေတော့သည်။

လီနာသည် အိမ်သို့ပြန်သွားသည် မဟုတ်ချေ။ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ကစ်နေရာ၌ ခို၍နေခြင်းသာဖြစ်လေရာ ပန်းခြံထောင့်သို့ရောက်သောအခါ ပေါလ်အား မီလာသည်။

"ပေါလ်ရေ။ လာ"

ပေါလ်က "တကယ်ဆိုရင် မူအရတော့ ဒီလိုလေ။ အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ဆင်ခြင်ရင်ပေါ့လေ။ အို ကိုယ်မပြောတတ်တော့ပါဘူး" ဟု မရေမရာလျှောက် ပြောသည်။

လီနာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ ဆုတ်ဆိုင်း၍မနေနိုင်တော့။ ပေါလ်၏ လက်မောင်းကို သွား၍တွဲလိုက်သည်။ သူက ပေါလ်အား ဆွဲခေါ်လာတော့ ပေါလ်လည်း လိုက်လာသည်။ သူတို့ ကုန်ဈေးတန်းသို့ရောက်သည်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောလိုက်သလို နှုတ်ခမ်းများလှုပ်သည်ကို လီနာမြင်ရ၏။ သူသည် ပခုံးမှကျော်၍ နောက်သို့ ၁

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခါ ၂ ခါ သမင်လည်ပြန်ကြည့်သည်။

အိမ်သို့ရောက်၍ ပေါလ်က အိမ်ထဲဝင်ပြီး လှေကားဂိုတက်တော့ လီနာ၏ မျက်နှာမှာ ရေးကထက် ဖြူရော်လာသော်လည်း သူ့အမူအရာမှာ ခိုင်မာပြတ်သားပါသည်။ အိမ်ခန်းအဝင် လှေကားတက်သို့ရောက်တော့ လီနာက ပေါလ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် တုန်လျက်ရှိသော်လည်း အသံကတော့ တည်ငြိမ်ပါသည်။

"ခဏနေရင် ညစာ စားရမယ်။ ဒါပေမယ့် အဝတ်အစားလေးဘာလေး အရင်လဲလိုက်ဦး"

လီနာက ပေါလ်အား ရေချိုးခန်းပြပေးပြီး ရေးနွေးပိုက်ကိုဖွင့်ပေးကာ ဆပ်ပြာ, မျက်နှာသုတ်ပုဝါ, သူ့သေတ္တာထဲက မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကိရိယာအစုံနှင့် အဝတ်လဲစရာတို့ကို ယူလာပေးသည်။ သန့်ပြန့်စင်ကြယ်သော ဤအဝတ်အစားများနှင့် ပစ္စည်းကိုကြည့်ရင်း ပေါလ်မှာအံ့ဩလျက်ရှိ၏။

"ဒါ ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ လီနာ"

လီနာက လျှင်မြန်စွာပင် "ရှင့်ဟာတွေပါပဲ။ ကဲ။ ဘာမျှ လျှောက်မေးမနေနှင့်။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်" ဟုပြောလိုက်၏။

ပေါလ် ရေချိုးခန်း၌ရှိနေစဉ် လီနာသည် ဧည့်ခန်းကမီးကို ထည့်လိုက်ပြီး သူ၏မီးဖိုခန်းအငယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကာ မီးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုး ၂ ခု တင်၍ စားပွဲကိုလည်း ခပ်သုတ်သုတ်ခင်းလိုက်သည်။ ပေါလ် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီး သက္ကလပ်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကော်လာ ဖွင့်ဝတ်လျက်ထွက်လာတော့ လီနာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်လုနေပြီဖြစ်၏။ သူက ဘာမျှမပြောဘဲ စားပွဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးထိုးပေးပြီး ပေါလ်အားအထိုင်ခိုင်းကာ သူ့ရှေ့တွင် ဟင်းချိုတစ်ပန်းကန်ချပေးလိုက်သည်။

ပေါလ်မှာ သူ့ရှေ့ကစားပွဲပေါ်တွင်ချထားသော ဇွန်းကိုပင် မကောက်မိဘဲ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် ကောက်ကိုင်မိသေးသည်။ နောက်မှ ဇွန်းဖြင့် ဟင်းချိုပျစ်ပျစ်ထဲသို့နှစ်၍ခပ်ကာ တုန်ရင်သောလက်များဖြင့် သူ့ပါးစပ်ဆီသို့မ၍ ယူလိုက်သည်။ ဟင်းချိုတစ်ပန်းကန်ကုန်သွားသောအခါ လီနာက သားပြုတ်ဟင်းတစ်ပန်းကန်ချပေးသည်။ ပေါလ်သည် လေးနက်စွာစဉ်းစားရင်း ခေါင်းငုံ့၍စားနေစဉ် လီနာစောင့်ကြည့်နေသည်ကိုပင် သူ မမြင်။ ပေါလ်မှာ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ပိန်ချုံးလျက်ရှိသည်။ ထိုထက်ဆိုးသည်ကား သူ၏မျက်နှာမှာ ဘာအမူအရာမျှ မပေါ်အောင် ခြောက်သွေ့မာကျော၍နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စားသောက်၍ပြီးသွားသောအခါ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ခေါင်းကိုမော့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

"ကိုယ် ဒီလိုမစားရတာ ရက်ပေါင်းများစွာရှိပြီ လီနာ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

လီနာက သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အလိုလိုဝဲ၍ပြည့်၍အိုင်လာသော မျက်ရည်များကို ပေါလ်မမြင်အောင် ထိုင်ရာမှထကာ "ရှင် အခု အတော်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား" ဟုမေးလိုက်သည်။

ပေါလ် "ဟာ၊ သိပ်ကိုကောင်းသွားပြီ" ဟုဖြေလိုက်ပြီး သွားမည်ကဲ့သို့ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သူ့မှာ အမြဲ လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေရမည်ဟု စိတ်ထဲတွင်စွဲ၍ များ နေလေသလား မသိ။

ရုတ်တရက်ပင် လီနာက ပေါလ်၏ကုလားထိုင်ကို မီးလင်းဖိုဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်သည်။ သူထိုင်ဖို့ဆိုသည်ကို နားလည်သွားသောအခါ ပေါလ်လည်း လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်လျက်ဝင်ထိုင်ပြီး မီးတောက်များကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုင်နေရာမှ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အံ့ဩသလို, စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေသလို အခန်းထဲသို့လှည့်၍ကြည့်ကာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော ဤအခန်းငယ်၏နံရံလေးဘက်တို့ကို အသစ်အဆန်းသဖွယ် အာရုံဝင်စား၍နေပြန်လေသည်။

လီနာသည် စားပွဲကိုသိမ်းရင်းက ပေါလ်အားလှမ်းကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တင်းမာစွာဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ဟန် တူပေသည်။ သူ့အိမ်ရှင် မစ္စက်ဟန်လေ မရှိခိုက်တွင် ဤသို့ လာကြုံရသည်မှာတော့ သူ့အဖို့ အတော်စကတ်ခဲသည့်အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ နောက်ကိုတော့ မဆုတ်။ ဆေး၍ကြော၍ပြီးသောအခါ ပင့်ထားသော အင်္ကျီလက်ကိုဖြန့်ချကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာလျှင် သူ ပြန်ဝင်လာပြီး ပေါလ်ထိုင်လျက်ပင် မီးတောက်များကို စိုက်ကြည့်နေရာသို့လာခဲ့၏။

လီနာရောက်လာသည်ကို ရုတ်တရက်သိလိုက်တော့ ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

"ကိုယ် သွားဖို့ အချိန်တော်ပြီလီနာ"

"ဘယ်ကိုသွားမလဲ"

"ဟိုတယ်ကို ပြန်ရမှာပေါ့"

"အဲဒီဟိုတယ်က ဘယ်မှာလဲ"

ပေါလ်က အားယူ၍ပြုံးလိုက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာက ပြုံးမဖြစ်။ သူ ပန်းလျှောကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

"ပေါင်းကူးတွေအောက်မှာပေါ့။ ကဲ၊ ဒီနေရာကို စောစောမရောက်ရင်လည်း မိုးလုံလေလုံနေရာ မရဘူး" ဟုပြောရင်း ဟိုတိုတောင်းတောင်းရယ်မိကာ သူ့မှာ သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။

"မိုးရေထဲမှာဆိုရင် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ စိုထိုင်းနေတော့တာပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာက "မသွားရဘူး။ ရှင် မသွားရဘူး" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က ရုတ်တရက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာသလို "သွားရမယ်လီနာ။ ကိုယ် တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ချည့်မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား။ ကုတ်အင်္ကျီသာ ပေးပါ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်နေရာမရရင် ကိုယ် ဘယ်သွားအိပ်ရမလဲ" ဟုဆိုလိုက်သည်။

လီနာက "ဒီမှာ အိပ်ပေါ့။ ရှင် ဒီမှာ အိပ်ရမှာပေါ့။ မစ္စက်ဟာန်လေရဲ့ အခန်းပိုတစ်ခုမှာ ရှင် အိပ်နိုင်တာပဲ။ ရှင့်အဖို့ စောစောအိပ်ရာဝင်လေ ကောင်းလေ ပဲ" ဟုပြောလိုက်၏။

လီနာက ချာခနဲလှည့်ကာ လှေကားတက်တစ်ဆစ်ချိုးအထိ ပေါလ်အား ခေါ်သွားပြီး သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အခန်းဆီးအနီကြီးကို ဆွဲထားသည်။ မီးထွန်းထားသည်။ မီးလင်းဖို၏ မီးများထည့်ထားသည်။ အိပ်ရာဖုံးနှင့် စောင်များကိုလည်း လှန်ချပေးထားသည်။

ပေါလ်သည် ဤမျှ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ဖွယ် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည့်အဖြစ်ကို သဘောမပေါက်နိုင်သေးသလို သူ၏မျက်လုံးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် အသာအယာ ပွတ်ရင်း အံ့အားသင့်ရာကပင် ဝင့်ကြွားသည့်လေသံမျိုးဖြင့် "တကယ်ပဲကွာ။ ညစာရယ်, အိပ်ရာရယ်။ ကိုယ်တော့ လီနာ့ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လိုတောင်" ဟုပြောနေသဖြင့် လီနာကစိတ်မရှည်သလိုလေသံဖြင့် "အို ပေါလ်ရယ်။ ဘာမျှပြောမနေပါနှင့်တော့။ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး ပျော်အောင်သာ အိပ်ပစ်လိုက်တော့ပေါ့" ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်ရ၏။

ပေါလ်လည်း "အင်း။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ပျော်အောင်သာ အိပ်လိုက်ဖို့ပဲ" ဟု သံယောင်လိုက်၍ပြောလိုက်သည်။

အခန်းဝ၌ သူတို့ရပ်လျက်ရှိကြစဉ် အပြင်ဘက်က လေပြင်းတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သဖြင့် ပြူတင်းမှန်များကို မိုးပေါက်များပက်လာသည်။ ပေါလ်လည်း ချမ်းအေးမှောင်မိုက်လှသည့် အပြင်လောကဓာတ်ကိုတွေးမိကာ အလိုလိုကြက်သီးထလျက် ကလေးငယ်ပမာ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ထိုနောက် သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည်ကို လီနာမမြင်အောင် ဘေးသို့လွှဲကာ အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို ပိတ် လိုက်လေသည်။

အခန်း – ၄

ပေါလ် အိပ်ရာကနိုးလာသောအခါ သူ့အခန်းထဲသို့ အလင်းရောင်များ ဝင်လျက်ရှိပြီ။ သူ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာအိပ်နေလိုက်ပြီး သူဘယ်ရောက်နေသည်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ထိုနောက် တစ်ဘက်ခန်းမှ အသံပလံများကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ အဝတ်အစား ခပ်သုတ်သုတ်ဝတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုးထဲသို့သွားလိုက်သည်။ လီနာသည် မီးဖိုထဲတွင် နံနက်စာပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ပေါလ်ဝင်လာတော့ လီနာမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။ ညက သူ ပေါလ်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်နှင့် ကောင်းစွာအိပ်မရခဲ့။ ပေါလ် သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည်ကိုလည်း တွေးနေသည်။ သူ့အိမ်ရှင်မရှိခိုက်တွင် အိမ်ခန်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့အခြေအနေက မည်မျှပင်ခက်ခဲ၍နေစေကာမူ သူ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ပေါလ်အား လမ်းဘေးသို့ပြန်မသွားစေဘဲ အနည်းဆုံး မစ္စက်လေဟာန်ပြန်ရောက်လာသည်အထိဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီတွင် ခေါ်ထားရန် စိတ်ထဲကရှိနေသည်။ ပေါလ်အား ကော်ဖီငှဲ့ပေးကာ ကြက်ဥပြုတ်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များပေးပြီး သူစားနေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပေါလ်ကလည်း 'စကားများကို အသာလျှို့ထားတာ အကောင်းဆုံး' ဟု အောက်မေ့ထားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး လီနာလည်း နံနက်စာစားပြီးသောအခါ ဘာမျှပြောဆိုမနေတော့ဘဲ ပေါလ်ရှိနေသည်မှာ ဘာမျှမဆန်းသလိုပင် ဘိုနန်ဇာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

လီနာထွက်သွားသောအခါ ပေါလ်လည်း သူ့အခန်းသို့ပြန်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် ထိုအခန်းထဲမှာပင် တစ်နံနက်ခင်းလုံးလိုလို နေလိုက်၏။

ကြမ်းတမ်းသောဘဝခရီးကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီ။ အမိုက်အတန့်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဤကဲ့သို့သော မိုးလုံလေလုံအန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်းနေရာမျိုးသို့ရောက်နေရသောအခါ သူ့မှာ စဉ်းစားတွေးတောစရာ အခါအခွင့်ကောင်းလာသည်။ ပေါင်းကူးကြီးများအောက်တွင်အိပ်ရသည့် စိတ်ညစ်စရာအခြေအနေမှကင်းလွတ်၍ အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းနှင့်ဖြစ်လာသဖြင့်လည်း သူ့မှာ သတ္တိပြန်ရှိလာပြီ။ သူ၏ဦးနှောက်ကလည်း ပိုမိုကြည်လင်စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်လာသည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာအောစပေါ်အား သူ၏နေအိမ်သို့သွား၍တွေ့နိုင်ရန် အားထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် သူသည် အိမ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပေါလောက်ကုန်းမှာ ခရီးအတော်ကလေးလှမ်းသဖြင့် သူ ပန်းခြံကိုဖြတ်တော့ လမ်းရှိခုံကလေးများပေါ်တွင် ၂ ထောက် ၃ ထောက် နားရသည်။ သို့သော် တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူ ကာလအတော်ကြာ ရှောင်နေခဲ့သည့် ထိုဒေသအနီးအနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ ပေါလောက်ဘက်သို့ အကူး၊ ကားလမ်းကိုဖြတ်မည်အပြု၊ လမ်းထောင့်တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူ့အားဖြတ်သွားရင်း မှိန်ဖျဖျအလင်းရောင်ဖြင့်စိုက်ကြည့်သွားကာ အတော်ကလေးလွန်သွားမှ ရပ်ပြီးပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူကား ရှိုင်ယယ်အုတ်ခ်မှ စားပွဲထိုး ဂျက် ဆိုသူဖြစ်သည်။

ဂျက်က "ဟာ။ ကိုယ့်လူပဲ" ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ "ခင်ဗျားကို ပေးစရာရှိလို့ဗျ" ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဤစကားသည် ဘာမျှစိတ်မဝင်စားသလိုဖြစ်နေသော ပေါလ်ထံသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူက တုံ့ဏှိဘာဝေရပ်နေတော့ ဂျက်က သူ့အိတ်ထဲမှ စုတ်ပြတ်နေသောပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုထုတ်ကာ ထိုအထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေသည်။

အတန်ကြာမှ "ဟော၊ ဒီမှာ တွေ့ပြီ။ ဒါ ကျုပ်ဆီရောက်နေတာ ၂ ပတ်လောက်တောင်ရှိသွားပြီ။ လူဝီဇာဘတ်က ခင်ဗျားကို အပေးခိုင်းထားခဲ့တာ" ဟု စာအိတ်တစ်ခုထုတ်ပေးသည်။

ပေါလ်လည်း စားပွဲထိုးလှမ်းပေးလိုက်သော ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်စာအိတ်ကလေးကို အထိတ်တလန့်လှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူက စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဂျက်သည် သူ့အား ပိုမိုစူးရှစွာ စူးစမ်းသလိုကြည့်နေလိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားကိုမတွေ့တာ ကြာပါပကော" ဟုဆိုလိုက်သည်။ ပေါလ်က "ဟုတ်တယ်။ သိပ် မတွေ့တော့ဘူး" ဟုသာ ပြန်ပြောသည်။

"အခြေအနေ သိပ်မဟန်ဘူး" ပေါလ်က စိတ်လက်မပါဘဲဖြေနေပြီး စာအိတ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေစဉ်၊ တစ်စုံတစ်ခုက သူ့အား မသဲမကွဲ သတိပေးနေသလို ထင်နေမိလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသဖြင့် စားပွဲထိုးလည်း အနေရခက်ဟန်တူ၏။

အတော်ကြာမှ "ကဲ။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ" ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ပေါလ်အား နောက်ဆုံးတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲပခုံးချီ၍ လမ်းထဲသို့ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

စားပွဲထိုး မျက်စိတစ်ဆုံးသို့ရောက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် ပေါလ်မှာ နေဝင်ရီတရောအလင်းရောင်တွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်ပင် ကျန်ရစ်သည်။ သူသည် သူ၏ ဖြူရော်နေသောနှုတ်ခမ်းများကို လျှာထိပ်ဖြင့် ပွတ်သတ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ထဲတွင် ကြေမွနေသောစာအိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ နီးရာဓာတ်မီးတိုင်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွား၍ စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးတိုင်မှ မလင်းတလင်းအရောင်တွင် စာရွက်ကိုထောင်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ကိုလူလယ်ကြီးရှင့်

ရှင် ကျွန်မကို အရူးလုပ်ဖို့ ကြံစည်တာကို ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ရှင်သိအောင် ပြောရသေးတာပေါ့။ ကျွန်မ အခုလက်ထပ်တော့မယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ အကျအနမင်္ဂလာဆောင်တော့မှာမို့ ရှင် ဂရုတစိုက်လုပ်တာတို့၊ ရှင့်ကတိစကားတို့ ကျွန်မအဖို့ မလိုတော့ပါဘူး လူကြီးမင်းရှင့်။ လက်ထပ်ပြီးတော့ နောက်တစ်လမှာ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မယောကျ်ား နယူးဇီလန်ကို သွားနေဖို့လည်း မစ္စတာအော့စဝေါက အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးပြီးပါပြီ။ ကျွန်မတို့အရင် ကျွန်မမိတ်ဆွေ အက်ဒဝပ်ကောလင်းတို့ကိုလည်း မစ္စတာအော့စဝေါက ဒီလိုပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဟိုရောက်ရင် ကျွန်မတို့ သူတို့နှင့် ပြန်တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မအကြောင်းကို ရှင်တွေးမိရင် ရေသစ်မြေသစ်မှာ စည်းစိမ်ရှိရှိဘဝနှင့် ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေပြီလို့သာ မှတ်ပါတော့။ ရှင်တော့ ရင်ဆိုပြီး ကျန်ရစ်ကရောပေါ့။

သင့်
လူဝီဇာဘတ်

PC ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခါမှုမညာခဲ့တဲ့အတွက် ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မသနားပါတယ်။

ပေါလ်လည်း အမြင်ကြည်လင်လာသော သူ၏မျက်လုံးများကို အထက်သို့ ပင့်လိုက်၏။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စ ဘာမျှမဟုတ်။ သို့ရာတွင် အိနေသောရေမျက်နှာပြင်တွင် မြူခိုးများဝေ့၍တက်လာသလို သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသောအတွေးများ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို အရိပ်နှင့် အကောင် သဲကွဲအောင်အားထုတ်၍စဉ်းစားရင်း မလင်းတလင်းကောင်းကင်ရောင်ထဲတွင် ရွှေ့လျားမျောပါ၍နေခဲ့လေသည်။ သူ့ရှေ့ကလမ်းပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွများကို မသဲမကွဲ မြင်နေရသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းထဲတွင်လည်း တဝီဝီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစီစီမြည်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက် ရက်ပေါင်းများစွာ မလှုပ်မရှားဘဲနေခဲ့သော သူ၏စိတ်တို့သည် ငြိမ်သက်နေရာမှ ရှိသမျှအင်အားအကုန်စိုက်ထုတ်၍ ရုတ်တရက် ထလာသလို ကြည်လင်ဝင်းထိန်း၍လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ဖုံးအုပ်နေသည့်မြူတိမ်များ ရွေ့လျားလွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။

ပခုံးတစ်ဘက်ကိုစောင်းလျက် လက်တစ်ဖက်ကို လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့်ကြားက မီးရောင်ဆီသို့ဆန့်တန်းကာ မိုက်မိုက်မဲမဲအရွှဲ့တိုက်လိုက်သံ, နာကျည်းသူ၏အပေါ်စားမာနသံတို့ဖြင့် မွှန်နေအောင်ရေးလိုက်သည့် လူငီဇာဘတ်၏စာကို တစ်ခေါက်ပြန်၍ဖတ်လိုက်သည်။ အထူးသဖြင့်ကား မီးတောက်မီးလျှံဖြင့်ရေးထားသည့်ပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာထင်ရှားနေသည့် အရေးကြီးသည့်စာတစ်ပိုဒ်။ "ကျွန်မတို့အရင် ကျွန်မမိတ်ဆွေ အက်ဒဝပ်ကောလင်းကိုလည်း"။ မလင်းတလင်းမီးရောင်တွင် ပေါလ်၏မျက်လုံးမှာ အရောင်တောက်လျက်ရှိကြသည်။ သူ၏ နားထင်ဆီမှသွေးတို့သည်လည်း လျင်မြန်၍လာလေသည်။

ပေါလ်လည်း စာကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်လျက် မတန်တဆလေးလံသောအရာတစ်ခုဖြင့် အထုထောင်းခံထားရသလို လမ်းမီးတိုင်ကို ဖမ်း၍တွယ်ထားလိုက်ရ၏။ ဒါကို အရင်က သူ ဘာကြောင့် မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်လျက်ရှိရာမှ တည်ငြိမ်သွားအောင်ကြိုးစားကာ သူ၏မှုးနောက်ရီဝေသော အတွေးများကို ပြန်လှန်စဉ်းစား၍နေလိုက်၏။

အော့စဝေါအိမ်ကြီး၌ လူငီဇာဘတ် အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။ ထူးခြားနေသော်လည်း ဤအချက်တစ်ခုတည်းသာ စဉ်းစားလျှင် သိပ်ကိစ္စမရှိ။ သို့သော် ထိုအိမ်ထောင်စုမှာပင် ဘတ်နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူမှာ အက်ဒဝပ်ကောလင်း ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် တွဲဖက်စဉ်းစားလိုက်လျှင်မူကား ချက်ချင်းပင် ထူးခြားထင်ရှား၍ လာလေတော့သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မက်ထရီအမှုတွင် အရေးကြီးဆုံးသက်သေများဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဤ ငယ်ရွယ်သူ ၂ ယောက်စလုံးသည် မည်သို့မည်ပုံ ဤအော့စဝေါမိသားစုထံတွင် အလုပ်အတူ ဝင်လုပ်မိကြရပါလိမ့်။ ဒါကတော့ မစ္စတာအော့စဝေါ၏ လူလုံချင်းအပေါ်ထားရှိသည့် စေတနာသဒ္ဒါတရားကြောင့် ဆိုပါတော့။ သို့တစေ နောက်ဆုံး သူတို့ ၂ ယောက်စလုံးအား အသီးသီးအိမ်ထောင်ချပေးကာ ကမ္ဘာလုံး၏အဝေးဆုံးချောင်ကြားထိအောင် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည့် သူ၏စိတ်ကောင်းစေတနာများက ထူးခြားဆန်းပြား၍နေပေတော့သည်။

ပေါလ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ခါလျက်။ သူ၏စိတ်ကူးမြင်ကွင်းထဲသို့ အီနော့အော့စဝေါ၏ပုံသဏ္ဌာန်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်၍လာခဲ့သည်။ အရပ်အမောင်း

မြင့်မြင့်မားမားနှင့် သူ၏ရောမဦးခေါင်းကြီးသည် ကြီးမာကျယ်ပြန့်သောပခုံး ၂ ဘက်ကြားတွင် မြှုပ်လျက်။ သူ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးမျက်ခုံးများ၏အောက်၌လည်း စိတ်ကောင်းစေတနာ ကောင်းရှိသည့်အသွင်ပေါ်လွင်သည့် မျက်လုံးနက်များ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဤအမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်၍များ နေလေရော့သလား။

ပေါလ်သည် အထူးတလည်အာရုံစူးစိုက်လျက် သူ့အတွေးများကို တစ်လှမ်းချင်း, တစ်ထစ်ချင်း မျှော့သွေးစမ်းသလိုစမ်း၍ တွေးတောခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ကိုတော့ သူ မပြောတတ်။ သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် သူ၏စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးသည် ထူးခြားသောသတိတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိ၏။ ယင်းကား နှင်းမုန်တိုင်းကျသည့်ညက မှောင်မိုက်သည့်လှေကားတက်၌ အဲလဘတ်ပရပ်စတီနှင့် စကားပြောသွားသည့်လူ၏ အသံ။ ဥရောကုန်းအိမ့်ရှင်။

ဤသံသယအသစ်သည် အမှောင်ထုထဲမှ မီးမောင်းထိုးလိုက်သည့်ပမာ ပေါလ်ထံသို့ရောက်လာသည်။ စဉ်းစားလေလေ စိတ်လှုပ်ရှားလေလေဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်ကိုဆန့်၍ တောင့်တောင့်ရပ်လိုက်သည်။ ယနေ့ကား ကြာသပတေးနေ့။ ဆေးလိပ်သမားကြီး စောစောအလုပ်ပိတ်သည့်နေ့။ ပရပ်စတီသည် သူ့အိမ်မှာပင် မုချရှိနေမည်။ ယခု ၅ နာရီပင် မရှိသေး။ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် ပေါလ်သည် ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့လိုက်ပြီး မိုးရေထဲသို့လျှောက်၍ထွက်ခဲ့လေ၏။

အခန်း – ၅

နောက်မိနစ် ၂၀ ကြာသောအခါ ပေါလ်သည် ဥရောကုန်း အမှတ် ၅၂၏ ဒုတိယအထပ်တံခါးကို ခေါက်လျက်ရှိသည်။ အစတွင် အထဲကထူးသံမကြားရ။ သို့သော် အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်တော့မှ တံခါးမှ စာထည့်သည့်အပေါက်ငယ်ပွင့်လာပြီး ပရပ်စလေ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

"ဘယ်သူလဲဟေ့။ ဘယ်သူမှလည်း မမြင်ရပါလား"

ပေါလ်သည် လျင်မြန်စွာပင် သူ့ကိုယ်သူ အပေါက်နှင့်တည့်အောင် ငုံ့ပြလိုက်သည်။

"ငါက ပန်းနာ ထနေလို့ကွ" ဟု ပရပ်စတီကဆိုကာ "ငါ အခုပဲ အိပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့မယ်လို့ကွာ။ မနက်ဖြန်ကျရင် လာပါလား" ဟုပြောလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူးဦး။ ဦးကို ကျွန်တော် အခုတွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ။ အခု အရေးကြီးလို့ပါဦး"

ပေါလ်ကိုတော့ ငြင်းလို့မရနိုင်တော့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဆေးလိပ်သမားကြီးလည်း တံခါးကိုဖွင့်ပေးကာ ပူနွေးလျက်ပန်းနှာဆေးငွေ့များဖြင့်မွန်နေသော အဝင်စင်္ကြံခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီသာဝတ်လျက်ရှိသော ပရပ်စတီသည် နှာတခွီးခွီးမှုတ်လျက်က ပေါလ်အားစိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ့ပါးများမှာ အနည်းငယ်နီမြန်းလျက် စိတ်ဆိုးနေသည့်မျက်နှာဖြင့်။ ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးထိုက်ပါ၏။

"ဘာများလဲကွ။ မင်းဟာက"

ပေါလ်က ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် "ကျွန်တော် ခဏလေးပါဦး" ဟု ပြောလိုက်ပြီး သူ့အာခေါင်များခြောက်လာသဖြင့် တံတွေးမြိုသလိုမြိုလိုက်ပြီးမှ "ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင် ဘယ်သူလဲ ဦး" ဟုမေးလိုက်၏။

လှောင်ပိတ်ပူနွေးနေသော စင်္ကြံခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းဝယ် ပရပ်စတီ၏ မသက်မသာနှာမှုတ်သံသည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်သွားတော့မတတ်ဖြစ်၏။ ပရပ်စတီလည်း ပေါလ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟိုညနေက သူနှင့်ငါ စကားပြောနေတာ မင်းကြားသားပဲ။ မစ္စတာအီနော့အော့စဝေါလေကွာ"

ပေါလ်သည် ရေခဲတုံးဖြင့်အထုခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်ပြီး အားနည်းသွားသဖြင့် စင်္ကြံနံရံကို မှီထားလိုက်ရ၏။

"မစ္စတာအော့စဝေါဆိုတာ ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူးခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ့်။ အခုလည်း သူပါပဲ။ ဒီ ဥယျာဉ်ကုန်းတစ်ခုလုံး သူ့အဖေလက်ထက်က သူ့အဖေပိုင်သလို အခု သူပိုင်တာပေါ့။ သူက ဝေါတာလေပစ္စည်းအပေါ်ဆုံး, သဘောအကောင်းဆုံးပေါ့။ ငါ့အခန်းကို ၁၀ နှစ်နေလို့ တစ်ခါလခမတိုးခဲ့ဘူး။ ပြင်စရာဆင်စရာလည်း ကောင်းကောင်းပြင်ဆင်ပေးတာပဲ"

ပေါလ်က ထိန်းချုပ်၍ ပြောလိုက်ရသည့် လေသံမျိုးဖြင့် "အပေါ်ထပ်ကအခန်းကိုရော ဒီလိုပဲ အမြဲပြင်ဆင် ထိန်းသိမ်းထားတာပဲလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"ဒါပေါ့ကွ" ဟု ပရပ်စတီက တိုဆတ်ဆတ်ဖြေလိုက်ပြီး "ဒီလူက စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိတဲ့လူပဲ။ မင်းမှာ ဘာစိတ်ကူးတွေများ ရလာပြန်တာလဲ" ဟု မေးသည်။

"ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူးဦးရဲ့။ ဦးဆီမှာ အဲဒီအခန်းကသော့

ရှိနေသေးလား"

"ရှိတယ်ကွ။ ပြီးတော့လည်း ငါ့မှာ ပန်းနာလည်း ရှိနေတယ်ဆိုမှ။ မင်းပြန်ပြော့ကွာ။ ငါ ဒီမှာ ရှပ်အင်္ကျီကလေးနှင့်ရပ်မနေနိုင်တော့ဘူး"

ပရပ်စတီသည် ပေါလ်အား တံခါးဆီသို့ပြန်တွန်းပို့နေ၏။

"ခဏကလေးပါ ဦးရဲ့။ အရင်တစ်ခါက ဦး ကျွန်တော့်ကို အထက်ထပ်တ ကြည့်ဖို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို သော့ကလေးသာ ပေးပါ"

ပရပ်စတီ၏မျက်နှာမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည့်အသွင် ဆောင်အရှားပေါ်လာသည်။ သူ ငြင်းလိုက်တော့မည့်အသွင် ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူပြောထားသည့်စကားကို မဖျက်ချင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ပေါလ်ကို မြန်မြန်ထွက်သွားစေချင်နေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူသည် ဘာမပြောညာမပြော မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ သော့ယူပြီးပြန်လာသည်။

"ကဲ ကဲ၊ ရော့" ဟု စိတ်မရှည်တော့သလိုပြောကာ "ငါ့ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေတော့" ဟုလည်းဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် တံခါးကို ဒိုင်းခနဲပိတ်လိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း မလင်းမမှောင် လှေကားတက်တွင်ရပ်နေရင်းက ပရပ်စတီ တံခါးမင်းတုပ်ထိုးသံ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ၏မျက်လုံးများကမူ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားမှောင်မှောင်ဆီသို့သာ မော့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လှေကားတစ်ထစ်ကို ခြေတင်လိုက်ပြီးမှ ပို၍ကောင်းသည့်စိတ်ကူးတစ်ခုက သူ့ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲဝင်လာသည်နှင့် သူ ရပ်ပြီးစဉ်းစားလိုက်သည်။ 'အခု မကြည့်သေးဘူး' ဟုအောက်မေ့လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ အောက်သို့သာဆင်းခဲ့လေသည်။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ လေကအေးလှသဖြင့် အင်္ကျီကော်လာကိုဖြန့်၍ ထောင်ကာ ရေးကြီးသုတ်ပျာလျှောက်၍ထွက်ခဲ့လေ၏။ တဒိတ်ဒိတ်သွေးတိုးလျက်ရှိသည့် သူ၏ဦးခေါင်းတွင်းဝယ် ကြောက်ဖက်ဖွယ်သံသယကြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖွဲ့စည်းလာခဲ့သည်။ သူ ယခုထက် စိတ်ငြိမ်သက်စဉ်ကသာ ဤသို့တွေးမိလျှင် ရူးရူးနှမ်းနှမ်း စိတ်ကူးသက်သက်ပါဟု ပယ်ချခဲ့မည်သာဖြစ်သည်။ ယခုမူ သူ့မှာ ငြိမ်သက်မှုနယ်ပယ်ကို လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤအတွေးသည် သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကြီးလာသဖြင့် သူလည်း မတားဆီးနိုင်တော့။ ဤအတွေးများသည် သူ့အား မွန်းကြပ်နေအောင်ဖိစီးမိကြပြီဖြစ်လေသည်။ မိုနာစပါးလိန်းနေသွားသည့်အခန်း၏ပိုင်ရှင်မှာ အီနော့အော့စဝေါ။ သူ့အလုပ်ကို သူကိုယ်တိုင်လုပ်သူ။ ဤအခန်းသို့ အနည်းဆုံး တစ်လ တစ်ခေါက် အိမ်လခကောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖို့ရောက်ကာ မိုနာနှင့်တွေ့မည်။ တစ်လတစ်ခေါက်မက, ၂ ခေါက်မ..., ၃-၄ ခေါက်လာတွေ့လည်း သူလာသည်, သွားသည်ကို ဘယ်သူက မသင်္ကာဖြစ်မည်နည်း။ သူသည် အိမ်ရှင်။ ဘယ်အိမ်မဆို ဝင်ထွက်နိုင်သူဖြစ်သည်။ စာပို့သမားပေါင်မုန့်ပို့သမားစသည်တို့လာသလို လာနိုင်သွားနိုင်သူဖြစ်သည်။ မိုနာစပါးလိန်းသည် သူ၏အပျော်မယားဖြစ်နေလည်း ဘယ်သူက ဒါကို ရိပ်မိမည်နည်း။ သူက မိုနာစပါးလိန်းအား သတ်ထားခဲ့သည်ဆိုလျှင်ကော။

ပေါလ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးအကြောအခြင်များဆိုင်းကာ တသိမ့်သိမ့်ခါ...ရှိသည်။ ရှူးရှူးနှမ်းနှမ်းတွေးမိတာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။ သို့သော် အညှဉ်းဆဲခံရ...သူ၏စိတ်ထဲကတော့ ဤအတွေးကို မစွန့်လွှတ်ချင်, မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲ ဤပစ္စည်းရှင်လူရတတ်၏ ထူးခြားသောလုပ်ရပ်များကို ဖောက်ပြန်မှုကွင်းဆက်များပမာ တစ်ပိုင်းစီတစ်စစီ ဆက်စပ်၍ယူလျက်သာ ရှိလေသည်။ ယခုအခါ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ လူအများကို ကျေးဇူးပြုနေသည့်လုပ်ရပ်များသည် အတုအယောင်မျှသာဟု ထင်စရာဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အကောင်းဆုံးကိုပြောရလျှင် သူ့စိတ်ထဲ၌မရှင်းနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကိုကျေအောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဖို၍ ပြုနေရသည်ဟု ဆိုရန်ရှိလေသည်။

မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့်လာခဲ့လေရာ ပေါလ်သည် မြို့လယ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီး အသက်ပင်မှန်မှန်မရှူနိုင်ဘဲ လဲနုတ်စာကြည့်တိုက်၊ ယခင် လအတော်ကြာက သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ဘုမသိဘမသိနှင့်ရှာဖွေမှုများ စခဲ့သည့်နေရာ၊ မလင်းတလင်းနှင့် မှိုစော်နံနေသော ရှည်ညွန်းစာအုပ်ဌာနရှိသည့် အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ကောင်တာစားပွဲတွင် မှာ့ခ်ဗူလျာတော့ မရှိတော့။ သူ့နေရာတွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ရောက်နေသည်။ သူ၏ အပူတပြင်းတောင်းဆိုချက်ကို အမျိုးသမီးကလေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာလက်ခံပြီး စာအုပ်တွဲအထူကြီးများကို မ,ကာ သူ့အားချောင်ကျကျတစ်နေရာသို့ ပို့ပေးထားလိုက်သဖြင့် သူလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာပင် တစ်အုပ်ချင်းလှန်လှော၍ ရှာလေတော့သည်။

ပထမအုပ်တွဲမှာ အမျိုးသားအတ္ထုပ္ပတ္တိအညွှန်း အုပ်တွဲဖြစ်၍ အီနော့အော့စဝေါ၏ အမိအဖ, ရာထူးရာခံ အဆင့်အတန်းနှင့် ယခု နေရပ်လိပ်စာတို့သာ ပါသည်။ နောက် ၂ အုပ်မှာလည်း ထိုနည်းတူပင်။ သူအလိုရှိသော အချက်အလက်များ အစုံအလင်မပါရှိ။ စတုတ္ထစာအုပ်မှာလည်း အော့စဝေါမိသားစု ပြုသမျှ ဒါနစာရင်း ရှည်ကြီးသာ ပါသည်။ နောက်ဆုံး ဝေါ့တလေမြို့တော်ပုံနှိပ်သူများ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ

ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော 'ဝေါ့တလေမြို့တော်နှင့် ထင်ရှားသည့် မြို့တော်သူ, မြို့တော်သားများ' အမည်ရှိ စက္ကူဖုံးနှင့်စာအုပ်ကိုလှန်လိုက်မှ သူလိုချင်နေသည့် ဝေါ့တလေမြို့တော်၏ ထင်ရှားသောစေတနာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအပြည့်အစုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပင့်သက်များ ယောင်ယမ်းရှိုက်မိအောင် ကျေနပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း အမြွက်အပင့်များဖြင့်ရေးထားသည့်စာပိုဒ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ အလျှင်အမြန်ဖတ်လိုက်လေ၏။

အီနာအော့စဝေါ။ ၁၈၆၁ ခု နိုဝင်ဘာ ၁၃ ရက်နေ့ ဖွားမြင်သည်။ ဆောအော့စဝေါနှင့် မာသာကလိပ်ပွန်းတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ဝေါ့တလေသဒ္ဒါသင်ကျောင်းတွင် အခြေခံသင်ခဲ့ပြီး နော့တင်ဟမ်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်သည်။ ပထမတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာလိုက်စားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် စိန့်မေရီဆေးရုံကြီး၌ ၂ နှစ်မျှ ဆေးပညာများ လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ဤနောက်ဆုံးစကားလုံးများ၏ ထူးခြားထင်ရှားပုံကို သိမြင်လိုက်ရသော ပေါလ်မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်လာသည်။ သူသည် အသက်ပင် မှန်အောင်မရှူမိဘဲ ဆက်လက်ဖတ်ပြန်သည်။

ထိုမှနောက်တွင် သူ့ဖခင်၏လုပ်ငန်း၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ကြီးပွားသော, ထင်ရှားကျော်ကြားသော, အယ်လဒန်ဘက်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယ ပိုင်နက်များပြားသော, အိမ်လခကောက်ခံသည့် အလုပ်က အစ အောက်ဆုံး အဆင့်မှနေ၍ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကာ စံနမူနာပြအဖြစ်

ရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်သဖြင့် မကျန်းမာခဲ့သော်လည်း အော့စဝေါကလေးမှာ လူပျော့ကလေးတော့ မဟုတ်။ ပြင်ပအားစကားနှင့် ကျန်းမာရေးလိုက်စားသည်။ အထူးသဖြင့် စက်ဘီးစီးခြင်း။ စေတ္တမျှတည်ရှိခဲ့သည့် 'နံ့ကောင်စက်ဘီးအသင်း' ၏တက်ကြွသောအသင်းသား

အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာမဆုံးသေးသော်လည်း စာကြောင်းများမှာ စီပုံရိုက်ပုံမကောင်းခဲ့သဖြင့် မှုန်ဝါးကောက်ကွေးလျက်ရှိရာ ပေါလ်လည်း ဆက်မဖတ်နိုင်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ နောက်မှီ၍ချလိုက်ကာ မောနေလေသည်။ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့်ရေအယဉ်ပမာ သူ့အတွေးထဲသို့ ဝင်လာနေကြသည့်အကြောင်းအချက်တို့ကို လေးနက်ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ မြင့်မားသော ဦးတည်ချက်က သူ့ရှေ့တွင် မားမားကြီးပေါ်လာတော့ သူ့မှာ ဆုတ်ဆိုင်းနှိုင်းချိန်နေဖို့ပင် အချိန်မရှိတော့။ သူမှာလည်း သာမန်ထက်ကဲသော အင်အားများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိပြီး ...လားထိုင်ကို နောက်ပြန်တွန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပစ်ကာ စာအုပ်များကိုလည်း စားပွဲပေါ်တွင်ပင် ဖရိုဖရဲထားခဲ့၍ အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက် ၁၀ မိနစ်အကြာတွင် သူသည် ကုန်ဈေးရပ်ကွက်သို့ရောက်လာကာ မစ္စကက်ဟန်လေ၏အိမ်သို့တက်သည့်လှေကားကို အပြေးတက်လာခဲ့သည်။ သူ တံခါးခေါက်လိုက်တော့ လာဖွင့်ပေးသူမှာ လီနာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်၏။ လီနာလည်း သူ့အား အထဲသို့ဝင်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိစဉ်မှာပင် သူပြောလိုက်သည့်စကားများကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရလေသည်။

“လီနာ၊ ကိုယ် မင့်အကူအညီကိုလိုချင်တယ်။ အခုချက်ချင်းပဲ”

အခန်း – ၆

အဝင်စင်္ကြံခန်းမတွင်ရပ်လျက်က လီနာက မေးမြန်းနေသည်တို့ကိုလည်း မကြား။ မျက်စိဖြင့် စုံစမ်းနေသည်ကိုလည်းမမြင်ဘဲ သူလိုချင်သည်ကိုသာ အသေးစိတ်စီစဉ်၍ ပြောပြနေလေသည်။ သူ့မှာ စကားတစ်ခွန်းတစ်ခွန်းကိုပင် ပင်ပန်းကြီးစွာပြောနေရပြီး သူ့အမူအရာမှာ ထူးခြားနေသဖြင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် စိတ်များဖောက်ပြန်သွားလေသလားဟု လီနာက ထင်လိုက်မိသည်။ လီနာက စိုးရိမ်လျက်, သူ၏စကားများက ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်ရှိပုံမရလျက်ပင် သူ၏အမူအရာမှာ လေးနက်၍ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူခိုင်းစေသမျှကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်၍ပေးနေရလေ၏။ လီနာသည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်ကာ ဂျပ်ဖူးခွံတစ်ခု, စက္ကူအညို, အပ်ချည်ကြိုးနှင့် ချိပ်တောင့်တစ်တောင့်ကို ရှာ၍ယူခဲ့သည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ စာရွက်အလွတ်များပါသည့် မှတ်စုစာအုပ်ဟောင်းတစ်ခုကိုလည်း ယူလာသည်။

မလင်းတလင်းစင်္ကြံခန်းမတွင် ပေါလ်က ဂျပ်ဖူးကို စနစ်တကျ စက္ကူအညိုဖြင့်ပတ်လျက်ကြိုးချည်ကာ ပထမ ဖ ကြောင်းတွင် ခဲတံဖြင့် နာမည်များ, လိပ်စာများ ရေးဖြည့်လိုက်၏။

လီနာက “ပေါလ်ရယ်၊ ဘာတွေများ လုပ်ရတာလဲ” ဟုဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ် အနည်းငယ် ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ သူလုပ်နေပုံမှာ

ရှုံးရှုံးနှမ်းနှမ်း ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေဟန်တူသည်ကို သူ ရိပ်မိသွားဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့အတွေးများ ထုံထိုင်း၍နေလေရာ ချမှတ်ထားပြီးဖြစ်သော အစီအစဉ်အတိုင်း ငုပ်မိသဲတိုင် စွဲစွဲမြဲမြဲဆုပ်ကိုင်၍ လိုက်ရတော့ပေမည်။ နောက်ထပ်တစ်ခုသာ သိဖို့လိုတော့သည်၊ နောက်ထပ်တစ်ခုသာ လိုတော့သည်။

“ကိုယ် နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်လီနာ။ ကဲ ၊ တို့ အပြင်ထွက်လိုက်ကြဦးစို့”

လီနာက ပေါလ်၏ဘေးတွင်ရပ်လျက် ပေါလ်နိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရမလား, မလုပ်ရမလား စဉ်းစား၍မရနိုင်သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေ၏။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်လုပ်နေသလိုထင်ရသည့် ဤအသေးအဖွဲ ပြင်ဆင်မှုကလေးမှာပင် တစ်ခုခုက အရေးကြီးသည့်အသွင် ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ပေါလ် “မပူပါနဲ့ကွာ။ အလွယ်ကလေးပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လွယ်ချင်လွယ် ခက်ချင်ခက်။ ကျွန်မလုပ်မှာပေါ့”

ပေါလ်က လီနာအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသံစပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို တစ်ခေါက် ထပ်ပြောနေပြန်သည်။

“နားလည်တယ်နော်”

“ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပေါလ်ရယ်”

သူ့အသံမှာ တုန်နေသည်။

“အထုပ်ထဲမှာ ဘာမျှလည်းမပါဘဲနဲ့”

“ဘာမျှ မပါဘူးဆိုလည်း မပါဘူးပေါ့။ ပါတယ်ဆိုလည်း ဒီအထဲမှာ အားလုံးပါတာပေါ့” ဟုပြောကာ အဝင်စင်္ကြံခန်းထဲကနာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၉ နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာလိုတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ။ တို့သွားကြရင် ကောင်းမယ်။ လီနာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။ အားလုံးပြီးတဲ့အထိ နာရီဝက်မကြာပါဘူး”

သူတို့ အတူတကွထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်ဈေးလမ်းအတိုင်း လမ်းကြားဆီသို့ မျက်နှာမူ၍ တိတ်ဆိတ်စွာလျှောက်လာခဲ့ပြီး မြောက်ပိုင်းလမ်းအတိုင်း လက်ယာဘက်သို့ ချိုးပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်သို့ ရက်ကန်းသည်လမ်းကြားကျဉ်းကလေးထိပ်တွင် ပေါလ်ကရပ်တန့်လိုက်ပြီး မြင်းဈေးကွက်မှ ၃ ထောင့်ချွန်ကွက်လပ်ဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နိဗ္ဗာန်ဈေးဖွင့်ပြီ။ လူတန်းကြီးလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရွေ့လျားနေပြီ။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးတင်းကာ အာရုံစူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်တော့ အော့စဝေါ်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အော့စဝေါ်သည် နောက်မြီးပိုင်းတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရပ်နေသည်ကို ပေါ်မှဆွဲသည့် လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသားမြင်ရသည်။ သူ၏ ငွေရောင်ဆံပင်မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်လျက်ရှိသည်။

ပေါလ်သည် လမ်းကြားကလေး၏မှောင်ရိပ်ပိုကျသောနေရာဆီသို့ အလို အလျောက်ပင် ဆုတ်သွားသည်။ သူ့အတွင်းစိတ်၌ အော့စဝေါက သူ ဘယ်သူဘယ် ဝါဖြစ်သည်ကိုသိထားသည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ဤအရေးကြီး သည့်စမ်းသပ်မှု၌ အားလုံး အစစ်အမှန်မရဘဲနေမည်စိုး၍ သူ့ကိုယ်သူ အမြင်မခံ ဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အတော်ကြာအောင်ပင် မလှုပ်မရှား နေလိုက်ပြီးမှ လီနာအား နိဗ္ဗာန်ဈေးဆီသို့ သိုသိုသိပ်သိပ်ပင် ညွှန်ပြလိုက်၏။

လီနာလည်း လမ်းကိုဖြတ်၍ ဣန္ဒြေမပျက် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားကာ ငွေဘုရင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။ ပေါလ်လည်း အာခေါင်ခြောက်သည်ထက် ခြောက်လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းညွတ်၍ မျက်လုံးများကျွတ်ထွက် မတတ်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တင်းမာလျက်ရှိသည်။ သူ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လီနာက ငွေဘုရင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ လီနာ စကားပြောနေစဉ် နှုတ်ခမ်းလှုပ်သည်ကို အသေးစိတ်လိုက်၍ဖတ်နေသလို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"မစ္စတာအော့စဝေါ ပါလားရှင်"

အရပ်မြင့်မြင့်သဏ္ဍာန်က လီနာအား အရေးစိုက်ဟန်ပြကာ ဣန္ဒြေရစွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံသည်။

"ဒီအထုပ်ကလေးကို အပ်နိုင်းလိုက်လို့ပါရှင်"

လီနာ၏အမူအရာမှာ ပိုင်နိုင်ကောင်းမွန်လှပေသည်။ လီနာက အထုပ်ကို ပေးလိုက်ပြီး ရကြောင်းလက်မှတ်ထိုးခိုင်းရန် စာအုပ်ကိုဖွင့်လျက် ခဲတံတိုကလေးနှင့် တကွ အော့စဝေါအားလှမ်းပေးနေတော့ ပေါလ်မှာ အသက်ပင် ရှူမိဟန်မတူချေ။

"ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါရှင်"

ခဲတံတိုသည် အော့စဝေါလက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ လုပ်နေသည်မှာ ကြာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ထိုအချိန်အတွင်း တိတ်ဆိတ်၍ နေလိုက်သည်မှာလည်း တင်းမာထူးခြားလှသဖြင့် ပေါလ်မှာ နားထဲက တစီစီမြည် လာသည်။ ထိုနောက် အော့စဝေါသည် စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။ ပေါလ်လည်း ထိုအခါတွင်မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးဆွဲ၍ချကာ အသက်မှန်မှန် ရှူလို့ရ တော့သည်။ လီနာလည်း ပြန်လှည့်လာတော့သည်။

သူကတော့ ခပ်မှန်မှန်ပင် ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်မပျက်။ သူတို့ ၂ ယောက်သား ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြတော့ လမ်းကျဉ်းကလေးမှာ လူသူကင်းမဲ့လျက်၊ မှောင်မည်းလျက်။

အခန်း – ၇

ပေါလ်သည် သူ ကုန်ဈေးရပ်ကွက်သို့ မည်သို့ပြန်ရောက်လာသည်ကို မသိ။ အပြန်လမ်းတွင် သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်၊ ဘာမျှလည်း မမြင်ရဘဲ လဲကျလုမတတ်ယိုင်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်အမှတ် ၆၁ သို့ရောက်ကြသောအခါ ပေါလ်လည်း တစ်ခုတည်းသောအတွေးက သူ့အား စိုးမိုး လျက် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ သူ၏ နောက်စေ့ဆီက နာကျင်လျက် တဒိန်းဒိန်း ကိုက်ခဲနေသည်။ ကျောထဲကလည်း စိမ့်၍စိမ့်၍တက်လာသည်။ အော့စဝေါသည် ဘယ်သန်။ အိနော့အော့စဝါ။ ဆေးကျောင်းသားဟောင်း။ နံကောင်အသင်းသား။ အိမ်လခ ကောက်ခံ သူ။ ဥရောကုန်း အိမ်အမှတ် ၅၂ ၏ ပိုင်ရှင်။ တရားခံအစစ်ကား သူပင်ဖြစ်တော့ သည်။ ဤသို့ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မှာ မွှန်းကြပ်ပြီး မင်သက်မိသလို ဖြစ်ရသည်။ သူသည် ဤအသိကို တစ်ယောက်တည်း ထိန်းသိမ်းမထားနိုင်တော့။ စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်ကာ သူ၏ဦးခေါင်းကို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် ထောက်ကူထားလိုက်ရလေသည်။

"လီနာ၊ မင့်ကို ကိုယ်ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေတယ်"

"ပေါလ်၊ ခဏလေးနေဦး"

လီနာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာအမူအရာ တင်းမာ ပါသည်။ မီးဖိုပေါ်၌ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော အိုးထဲမှ စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်း ကန် ငုံ့ထည့်ကာ ပေါလ်၏ရှေ့သို့ မငြင်းသာအောင်အတင်းထိုးပေးကာ အသောက် ခိုင်းလိုက်၏။

ပေါလ်က စွပ်ပြုတ်ကိုသောက်ပြီးမှ လီနာလည်း သူ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ "ကဲ၊ ပြော" ဟု ငြိမ်သက်စွာဆိုလိုက်၏။

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ပေါလ်လည်း ခေါင်းကိုထောင်ကာ စကားစ၍ ပြောသည်။ လီနာကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်။ သူကလည်း အားလုံးပြောပြလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ တိမ်ပြီးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏အမူအရာမှာ ခါးခါးသည်းသည်းဖြစ်နေသည်။

"ကဲ၊ အခု ကိုယ်သိရပြီ၊ အားလုံးသိပါပြီတဲ့။ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်သလဲ။ ကဲ။ ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘယ်သူ့ဆီမှ သွားစရာမရှိဘူး။ အရင်ကမှ ကိုယ် ပြောတာ နားမထောင်ခဲ့ကြဘဲ။ အခု ကိုယ်က သူတို့ဆီကို သွားပါပြီတဲ့။ စပရောက်

www.burmeseclassic.com

တို့၊ ဒေးတို့၊ ဘာလီတို့အထိ ဆိုပါတော့။ ဒါကိုသွားပြောရင် သူတို့ ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ။ တရားမျှတမှုဆိုတာမရှိဘူး လီနာ။ လူတွေဟာ သူတို့မှာ စားစရာ သောက်စရာအပြည့်နှင့် အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်သုံးနေနိုင်ကြပြီး မိုးလုံလေလုံ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်နေကြပြီဆိုရင် လောကမှာ ဘယ်ဟာမှန်တယ်၊ ဘယ်ဟာ မှားတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်ချင်ကြတော့ဘူး။ တစ်လောကလုံးမှာ အူတိုင်အထိကို ပုပ်ရိပျက်စီးနေတာ"

တင်းမာလျက်ပင် ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ လီနာလည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသလို ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်သေးဘူးပေါလ်ရယ်။ လူတွေကတော့ ဒါကိုသိရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မနေဘူး။ သာမန်လူတွေဟာ ရိုးသားကြပါတယ်။ ကြင်နာတတ်ကြပါတယ်။"

ပေါလ်က လီနာ့အား မယုံသလို လှမ်းကြည့်သည်။

"မင်းတွေ့ဖူးလို့ပြောတာလား လီနာ"

လီနာ မျက်နှာ မသိမသာနီမြန်းသွားပြီး စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ပေါလ် ဘာဆိုလိုသည်ကို မသေမချာသလို ငြိမ်နေလိုက်၏။ သို့သော် တစ်ခဏအကြာတွင် သူသည် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး "ပေါလ်ရယ်။ ကျွန်မ ဘာဘာညာညာသိလို့ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိတယ်ထင်ပါတယ်"ဟု ပြောသည်။

ပေါလ်က သူ့အားစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လီနာက စိတ်အားထက်သန်စွာပင် "ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင် သွားပြီး အကူအညီတောင်းသင့်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်"ဟုပြောပြန်သည်။

ပေါလ်က မယုံကြည်နိုင်သလို လီနာ၏စကားများကို သံယောင်လိုက်၍ ပြောကာ "ဘယ်သူလဲလီနာ"ဟု ဆင့်မေးလိုက်သည်။

လီနာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေရင်း မျက်နှာမထားတတ်သလိုဖြစ်ကာ "ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"မင့်မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေ"

ပေါလ်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့အောင် အကျဉ်းအကျပ်ထဲသို့ ရောက်နေရာမှ လီနာ၏စကားကို ပဲ့တင်ထပ်၍ဆိုလိုက်ပုံမှာ မူမမှန်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီး သူ့အပြုံးမှာလည်း သဘာဝမကျသလိုဖြစ်နေသည်။ လီနာ့မိတ်ဆွေ ဆိုပါလား။ သူ့မှာဖြင့် စိတ်ရောလူရော အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံပြီး ရှာလိုက်ရဖွေလိုက်ရနှင့်။ အဖြေက တွေ့မည့်တွေ့တော့ အလွယ်ကလေးနှင့် လာတွေ့နေရ၍ ရယ်စရာကြီးလို ဖြစ်နေလေတော့ရာ သူ့မှာ သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အူလိုက်အသည်းလှိုက်ရယ်ချ

လိုက်မိတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အရယ်ရပ်ရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း မရသည့်အဆုံး သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလိုက်ခင်ပင် ရင်ထဲ၌ ပြည့်တင်းနေသမျှ ပွင့်အန်၍ကျလာသလို ရယ်ရာမှတစ်ဖန် ငိုလိုက်မိပြန်လေသည်။ လီနာလည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ အလွန်ပင် စိုးရိမ်နေသော်လည်း သူ့ပခုံးကို သွားမကိုင်ဝံ့အောင်ပင် ကြောက်ရွံ့လျက် ငေးစိုက်၍သာကြည့်နေမိလေ၏။ ပေါလ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်သွားတော့မှ "ရှင် အခု အိပ်လိုက်ဦး။ မနက်ဖြန်မှ ပြောကြတာပေါ့"ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။

"မနက်ဖြန်၊ အေး။ မနက်ဖြန်။ ကိစ္စတွေအများကြီးပေါ့ကွယ်"

လွန်ခဲ့သည့်ညဉ့်က သူ အိပ်ခဲ့သည့် အပိုခန်းကလေးထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့ ပေါလ်သည် အိပ်ရာအစွန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ပူလျက်၊ ခြေတို့သည် အေးစက်နေ၏။ ဝေဝေဝါးဝါးပင် သူ အအေးမိခဲ့ပြီဟု သိလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အဖို့ ဒါက ဘယ်လိုမှ အရေးကြီးဟန်မတူ။ တကယ်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကသိကအောက်ဖြစ်လေလေ၊ သူ့စိတ်က တောက်ပစူးရှလေလေ ဖြစ်သည်။ သူ၏အားထုတ်မှုများ အရာမရောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာမြင်ရသည်။ ဤကိစ္စကို ပြဿနာဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်း လုပ်မပစ်လိုက်မချင်း သူလုပ်သမျှ အဟောသိကံ ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း သိမြင်လာသည်။ တစ်ခုခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒက သူ၏ရင်ထဲတွင် ကမ်းလုံပြည့်လျှံထွက်တော့မတတ် ရေတိုးနေသည့် မြစ်ကြီးပမာ တအိအိကြီးထွားလာသည်။ ဤသို့ အရေးပူလာချိန်တွင် သူ့မှာ ပင်ကိုတည်ငြိမ်မှုနှင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်တို့မရှိတော့ဘဲ ယင်းတို့အစား ရမ်းချင်ကြမ်းချင်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ ဈေးထဲလို လူစည်စည်တစ်နေရာ၌ရပ်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ဤမတရားမှုကြီးကို လူသိနတ်ကြားဖြစ်အောင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဤအတွေးများနှင့်အတူ သူ၏မျက်လုံးများမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့နေသူ၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ အရောင်တောက်၍လာကြသည်။ ရုတ်တရက်ပင် တံခါးပိတ်၊ မပိတ် သေချာအောင် ထ၍စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထောင့်ရှိ သစ်သားစာရေးစားပွဲကလေးတစ်ခုဆီသို့ သွားသည်။ အံဆွဲများကို ထုတ်ယူပြီး ကြမ်းပေါ်တွင်ခင်းကာ မင်အိုးနှင့်ကလောင်တံကိုယူ၊ ဒူးတုပ်ထိုင်လျက် အက္ခရာစာလုံးများရေးလေတော့သည်။ သူသည် စာလုံးရေးရာတွင် အထူးပင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာသော် သူ၏လက်များက မသိမသာ တုန်လျက်၊ သူ၏မျက်စိများကလည်း မှုန်ဝေလျက်ရှိသော်လည်း အလုပ်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြီးသွားသည်။ စာလုံးများကို မင်ခြောက်အောင် ခဏချထားပြီးစောင့်ရင်း သူလည်း အိပ်ရာပေါ်တွင် အဝတ်အစားများမချွတ်ဘဲ လှဲနေလိုက်သည်။

သူ့လုပ်ငန်းစဉ်များက အပ္ပတာပြင်းဖြစ်နေလျက်က သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်ချလက်ချကြီးတော့ မဟုတ်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာနေသည့် အဖျားသွေးကတော့ ရှိလျှင်ပင်။ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် သူ ဆတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ ခေါင်းက ပိုကိုက်လာကာ နားသည် ကွဲမတတ်နာကျင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကိုလုပ်ရန်အတွက် အင်အား ပိုမိုဖြည့်တင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူသည် ကြမ်းပေါ်က စာရွက်များကို ကောက်ယူ၍ အလိပ်ကြီးတစ်ခုပြုကာ လီနာ၏အခန်းကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာပင် ဖြတ်၍လျှောက်ခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ကုန်ဈေးလမ်းအတိုင်း သူ သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့တော့ မိုးကောင်းစွာတိတ်သွားပြီ။ နံနက်ခင်းသည် ကြည်လင်လျက်။ အရာတကာချိန်ကဲ့သို့ပင် သိမ်မွေ့ဆဲ။ မြို့စားကြီးကုန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တက္ကဆီသမားများမှိုခိုရာတဲအတွင်း သူရပ်ကာ အိတ်ထဲ၌ ငွေစကလေးများတွေ့သည်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် တစ်ချပ် မှာ၍စားသောက်သည်။ ဗိုက်ထဲ အစာရောက်သွားတော့ သူ့မှာ အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မြို့စားကြီးတန်းအတိုင်းသွား၍ လမ်းတစ်ဝက်မျှ မရောက်ခင် သူ့ရင်ထဲကဟို့လာသဖြင့် လမ်းဘေးဖြင့်မြောင်းထဲသို့ငုံ့ပြီး အန်ပစ်လိုက်ရသည်။

မြို့စားကြီးတန်းအဆုံးက လယ်ကွင်းကြီးတွင်ကား လမ်းကြားကြော်ငြာကုမ္ပဏီ ရှိသည်။ ဤမျှစောစောဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ယခင်က သူ အခြားကြော်ငြာထမ်းသမားများနှင့်အတူ သူ့အလှည့်စောင့်၍ တန်းစီရင်းရပ်ခဲ့သည့်နေရာက ဝင်းထရံဆွေးပြီးကွာနေသည့်အပေါက်မှ တိုး၍ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းရှိ သွပ်မိုးတဲကြီးအတွင်း၌ ကျောကပ်ရင်ကပ်ကြော်ငြာပျဉ်ပြား အစုံများစွာ စီ၍ထောင်ထားသည်။ ပေါလ်သည် အသစ်ဆုံးတစ်စုံကိုရွေးကာ တဲထဲရှိ ကော်အိုးများမှ ကော်တစ်အိုးကိုယူသုတ်ပြီး သူယူလာခဲ့သည့်စက္ကူများကို ကပ်လိုက်သည်။ ကြော်ငြာပျဉ်ပြားကို ထမ်းလိုက်တော့မည်အပြုတွင်မှ တဲ၏ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သံကြိုးပုံတစ်ပုံကို မြင်လိုက်မိသည်။ ဤသံကြိုးများသည် မကြာမီက ရွှေနန်းတော်ဓာတ်ရုံ၌ မျက်လှည့်ဆရာ ဟူနီ လာစဉ်က ကြော်ငြာအဖြစ်သုံးခဲ့သည့်သံကြိုးများဟု သူ မှတ်မိသည်။ သူ့မှာ ယခု နတ်ပူးသလို ဖြစ်နေ၍ သံကြိုးပုံကြီးဆီသို့ မဆိုင်းမတွပင်သွားပြီး ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့သန့်သန့် ခပ်သေးသေးတစ်ချောင်းနှင့် သုံးလို့ရသေးသော သော့ခလောက်တစ်ခုကို ရွေးယူခဲ့သည်။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ၏ကိုယ်တွင် သံကြိုးများပတ်လျက် ကျောကပ်ရင်ကပ်ကြော်ငြာပျဉ်ပြားကိုလွယ်ကာ ကွင်းထဲမှထွက်လာ

ခဲ့လေသည်။

မြို့ထဲသို့ချီတက်ရန်အတွက် သူ ကုန်ဈေးလမ်းဘက်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးဆီမှ ၈ နာရီတီးသံ ကြားရသည်။ မြို့တော်ကြီးကလည်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွ စည်ကားစပြုလျက်ရှိပြီ။ ဘတ်စ်များ, ဓာတ်ရထားများ၏ ထွက်ပေါက်တို့မှ လူများပွင့်အန်ကျလျက်ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ခပ်သုတ်သုတ်သွားကြရလျက်ရှိသဖြင့် ပေါလ်အား ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိသူ အနည်းငယ်သာရှိသည်။သူ၏ကျောဘက်တွင် –

လူသတ်မှု
အပြစ်မရှိသူ အပြစ်ဒဏ် ခံရသည်

သူ၏ရင်ဘတ်တွင်

လူသတ်မှု
အပြစ်ရှိသူ လွတ်နေသည်

ဟူသော စာလုံးကြီးများ။ ဂရုပြု၍ကြည့်မိသူရှိလည်း အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားလျှင် ဤကား တစ်စုံတစ်ခုကို ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ကြော်ငြာခြင်းသာဖြစ်မည်။ တကယ့်အချိန်မရောက်မီတွင် လူအများအာရုံပြုမိနေအောင်, ဘာများပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ဖြင့်စဉ်းစားနေအောင် လှုံ့ဆော်ပေးထားသည့် ကြော်ငြာနည်းမျိုးဟုသာ အောက်မေ့ထားလိုက်ကြပေလိမ့်မည်။

၉ နာရီတွင် ပေါလ်သည် ဘာအမူအရာမျှမပြသော မျက်နှာဖြင့် ရှေ့တည့်တည့် သို့သာကြည့်ကာ ကြော်ငြာပျဉ်ပြားကို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်လျက် လမ်းဘေးလမ်းကြားများကို လျှောက်ဆဲဖြစ်သည်။ ပုလိပ်များအား မမြင်စေချင်သဖြင့် သူတို့ ယာဉ်ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိရာ လမ်းဆုံလမ်းခွများကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကွင်း၍လာ ခဲ့သည်။ ၁ ကြိမ်, ၂ ကြိမ်မျှ စူးစမ်းစစ်ဆေးသည့်အကြည့်ဖြင့် အကြည့်ခံခဲ့ရသော်လည်း ယခုအကြိမ်တော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလိုပင် သူ့အား မည်သူကမျှ မတားဆီးခဲ့။

နေမြင့်သည်ထက် မြင့်လာသည်တွင် ပေါလ်မှာ အားအင်နည်းပါးလာကာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မူးမေ့လဲကျမတတ် ဖြစ်လာသော်လည်း သူ ယခုလျှောက်လာခဲ့သည်မှာ ပဏာမပြင်ဆင်မှုမျှသာဖြစ်၍ တကယ့်အလုပ်က မပြီးသေးသဖြင့် သူ အားတင်းရပြန်သည်။ ဓာတ်ရထားသံ, ကားသံများက နားပင်းမတတ် ဆူညံလျက်။ ဖြတ်သွားသည့်ယာဉ်များက ရွှံ့ရေများစဉ်လျက်ပင် သူ ဆက်လက်၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှောက်လာသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် သူ၏အားနည်းမှုကိုထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်သွားရသည့်အခါများလည်း မနည်းခဲ့ပေ။

မှန်းတည့်ချိန်လောက်ဆီတွင် စပ်စုလိုသူတစ်စုသည် သူ၏နောက်က တကောက်ကောက်ပါလာခဲ့သည်။ အများအားဖြင့်အား တေလေဂျပိုးအလုပ်လက်မဲ့များနှင့် မြို့တော်ကြီး၏အလေ့အမွှား အမှိုက်သရိုက်များသာဖြစ်ပြီး နောက်တွင် လက်ပါးစေသူငယ်ကလေးများနှင့် ဟောင်တတ်သောခွေးဝဲစားများပါ တိုးလာသည်။ ပထမတွင် သူတို့သည် ပေါလ်အား လိုက်၍ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြောင်လှောင်စော်ကားကြသည်။ သို့သော် ပေါလ်က မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်သောအခါ ပရိသတ်မှာ တစ်ခုခုတော့ မုချတွေ့မြင်ရတော့မည်ဟု အောက်မေ့ကာ သူ့နောက်က ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်လာကြသည်။ တစ်နာရီထိုးပြီး မကြာမီပင် ပေါလ်နှင့် လူတန်းကြီးသည် လဲနတ်ပန်းခြံသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ဝေါ့တလေမြို့တော်၏ ပထမဆုံးမြို့တော်ဝန် ရောဘတ်ဂရိန်းဝုဒ်၏ ရုပ်ထုခြေရင်းတွင် ပေါလ် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ပခုံးပေါ်က ကြော်ငြာပျဉ်ပြားများကို ဖြုတ်၍ သံမံတလင်းပေါ်တွင် ထောင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေးဦးစွာ သူ၏လက်ကောက်ဝတ်တွင် သံကြိုးဖြင့် ခပ်တင်းတင်းပတ်ကာ ရုပ်တုခြေရင်းကသံဝင်းတားတွင် သူ့ကိုယ်သူ သော့ခတ်ထားလိုက်၏။ ဝိုင်းကြည့်နေသူများက အံ့အားသင့်ကာ တစ်ခုခုမြင်ရတော့မည်ဟုစိတ်စောကာ 'ဟယ်'ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်ဖြစ်၍ တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့ပတ်လည်၌ လူတွေပိုများလာခဲ့သည်။ ပေါလ်က လူအုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ချိန်တွင် သူ့မှာ ပရိသတ် ၁၀၀ ခန့် ရှိလေသည်။

လွတ်နေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်း၌ အစ်၍နေသော လည်စည်းကို လျှော့လိုက်သည်။ သူ့မှာ ကြောက်ရမှန်းလန့်ရမှန်းပင် မသိနိုင်။ သူ့ကိစ္စကို ဝေါ့တလေမြို့သူမြို့သားများအား တင်ပြရန် အရေးတကြီးဖြစ်နေသည်ကိုသာသိသည်။ ယခု သူ့အခါအခွင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ စကားပြောမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ ကြသည်။ လီနာကတော့ သာမန်လူတွေဟာ သနားကြင်နာတတ်ပါတယ်'တဲ့။ သူတို့ကို ယုံကြည်အောင်ပြောပြဖို့ကတော့ ယခုထက်ကောင်းသော သင့်လျော်သော အခွင့်အခါမျိုး မရနိုင်တော့။ သူ့ခေါင်းက အပြင်းအထန်ကိုက်ခဲမနေလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု သူ အောက်မေ့မိသည်။ ထိုထက်ပိုဆိုးသည်မှာ သူ အော်ဂလီ ဆန်နေခြင်းပင်။ သူ့မှာ လေပူပေါင်းများပေါ်တွင်ရပ်နေရသူပမာ အိမ့်အိမ့်အိအိ ရှိလှသည်။ သူသည် ကွဲအက်နေသောသူ့နှုတ်လမ်းများကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်ပြီး

"မိတ်ဆွေတို့။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကိုလာခဲ့ရတာဟာ မိတ်ဆွေတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ မိတ်ဆွေတို့ သိသင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က မက်

ထရီပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ထောင်ထဲမှာပါ"

"မင်းပါ ထောင်ထဲရောက်သွားမယ်ဟေ့။ သတိထားနေ"

နောက်မှလူတစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်တော့ ရတ်ရတ်သဲသဲ ရယ်ကြဟားကြသည်။ သူတို့အသံများငြိမ်သွားမှ ပေါလ်က ဆက်ပြောသည်

"ကျွန်တော့်အဖေက ထောင်ထဲမှာ ၁၅ နှစ်ရှိပါပြီ။ အဲဒါဟာ သူ မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် ခံနေရတာပါ"

"ဟေ့၊ ပေါက်ခေါင်း သွားပြောဟေ့" ဟု အသံတစ်သံက နောက်မှအော်လိုက်တော့ ဝါးခနဲပွဲကျသွားပြန်ပြီး၊ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ "ဟေ့။ တိတ်တိတ်နေကြပါ", "တရားသဖြင့် ဖြစ်ပါစေ" , "ခွေးမသားလေး ပြောပါစေဦး" ဟူသောအသံများကိုပါ ကြားလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်အဖေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့ အထောက်အထားတွေ ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ဘယ်သူမျှ နားမထောင်ချင်ကြဘူး"

"ကျယ်ကျယ်ပြော ကိုယ့်လူရေ။ မဟုတ်ရင် တို့လည်း နားမထောင်ချင်ဘူးကွ" ဟု တစ်ယောက်က အော်လိုက်တော့ လူအုပ်ထဲက အခြားအသံ အတော်များများက "ဟုတ်တယ်။ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ၊ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ" ဟုအော်လိုက်ကြသည်။

ပေါလ် ဘံတွေးကို မျိုလိုက်သည်။ သူက ရှိသမျှအားအင်ဖြင့် အသံကုန်ဟစ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ၏အသံမှာ ကွဲအက်လျက် ခပ်တိုးတိုးမျှသာ ထွက်လာသည်ကို မထင်မရှား သတိထားလိုက်မိ၏။ သူ မတန်တဆအားထုတ်၍ အသံကုန်ဟစ်ပြန်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ဖြစ်နိုင်လောက်စရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေ အထောက်အထားနှင့်ပဲ ကျွန်တော့်အဖေကို လူသတ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပြစ်မှုကို သူ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး"

ပေါလ်၏နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လာခဲ့သော ခွေးဝဲစားကလည်း ဟောင်လျက်ရှိ၏။

"ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါဦးမယ်။ ဒီအမှုကို သူ မကျူးလွန်ခဲ့ရပါဘူး။ ဒါကို သက်သေပြဖို့အတွက် အထောက်အထား"

ပေါလ် ခြေရင်း၌ ခွေးဝဲစားကလည်း ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ်ဟောင်လိုက်, ဟိန်းလိုက်, လှမ်းဟပ်လိုက်လုပ်နေသဖြင့် ထိုအသံများကို ပေါက်အောင် သူ မအော်နိုင်။ သူက ခဏရပ်နားလိုက်သည်တွင် ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများကလည်း လက်ခုပ်တီးပေးနေသဖြင့် ခွေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုခုန်၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တက်လိုက်လေရာ ပေါလ်မှာ မဟန်နိုင်ဘဲယိုင်သွားပြီး လဲလုမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ သူက ကြော်ငြာပျဉ်များကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ မူးမိုက်သွားစဉ်တွင် ပရိသတ်ထဲမှ တီးတိုးသံများ ပေါ်လာသည်။

"ဒီကောင် အရက်မူးနေတာ"

"ဒီအရက်သမားကို ရိုက်ပစ်"

ငှက်ပျောခွံတစ်ခု လေထဲ၌ဝဲပျံလာကာ ပေါလ်၏ပါးကို ဘတ်ခနဲလာထိသည်။ ယင်းကား အချက်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်ကာ နောက်က ပေါင်မုန့်အခွံနှင့် နေ့လယ်စာစားသောက်သူများထံမှ အရိုးအရင်းအမှိုက်သရိုက်များ လိုက်လာသည်။ ပန်းသီးအူတိုင် ၄-၅ ခုလည်း ပါ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ပုလိပ် ၂ ယောက်သည် ကြိတ်ခဲနေသောလူအုပ်ကြီး၏အကြားမှ တိုးဝှေ့ကာဝင်လာကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ ပုလိပ်သားငယ်ကလေးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာကား စာဇင်ကြီး'ဂျပ်' ဖြစ်လေသည်။

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ။ မင်းလုပ်နေတာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား"

ပေါလ်လည်း မသဲမကွဲမြင်နေရသော ယူနီဖောင်းအပြာဝတ် ၂ ဦးအား ငေးကြည့်ရင်း ဂျပ်ကို မရေမရာမှတ်မိလိုက်သည်။ သူ့အဖို့ လမ်းဆုံးပြီ။ သူက စကားပြောရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သော်လည်း စကားလုံးများ ထွက်မလာ။ သူ့ခေါင်း ပတ်လည်တွင် လူများ အတိုးအဝှေ့များလာသည်။

စာဇင်ကြီးက "ဒီတစ်ခါတော့ မင်း မလွယ်ဘူးကွ။ ငါ ဒါကို စောင့်နေတာ။ လာ။ တို့နှင့်လိုက်ခဲ့" ဟုဆိုကာ ပေါလ်၏လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ လူအုပ်ထဲဖြတ်ခေါ်သွားရန် အားထုတ်သည်။ တောင့်ခံနေတော့ သူ တအားဆောင့်ဆွဲလိုက်၍ ပေါလ်မှာ လက်ကောက်ဝတ်ပါပြုတ်ထွက်မတတ် ခံလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ စာဇင်ကြီးက ပေါလ် လက်ကို သံကြိုးဖြင့်ချည်ထားသည်ကို မြင်သွားသည်။ သူ့ လည်ပင်းတုတ်တုတ်ကြီး နီရဲသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့အဖော်အား

"သူ့ကိုယ်သူ သော့ခတ်ထားတယ်ကွ။ အချုပ်ကားလိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

ပုလိပ် ၂ ယောက်လည်း သံကြိုးကိုဖြုတ်ရန် ဒေါသဖြင့်အားထုတ်ရင်း ပေါလ်အား ဟိုဘက်ဆွဲလိုက် ဒီဘက်ဆွဲလိုက်လုပ်နေစဉ် ဆောကလူအုပ်ကြီးကလည်း သူတို့ပတ်ပတ်လည်လှည့်ကာ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြလျက်ရှိသည်။ ပုလိပ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီးနောက် ခရာတုတ်ကာ အလျှင်အမြန်ထွက်သွားသည်။ လူအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း တွန်းထိုးအော်ဟစ်လိုက်ဟန် တူ၏။ ယာဉ်အသွားအလာအားလုံး ရပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးကို ပေါလ်က သူ၏တော်လှန်မှု

အတွက် အထိပ်အခြေအနေဟူ၍ ကြိုတင်မြင်ထားပြီးဖြစ်၍ ဤအချိန်တွင် သူပြောစရာရှိသည့် စကားကို အားနှင့်မာန်နှင့် ဟစ်လိုက်ဖို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက "မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က တရားမျှတမှုကို တောင်းဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို" ဟု စ,လိုက်သည်တွင် ပုလိပ်သားခပ်ငယ်ငယ်က သူ၏နံပတ်တုတ်ဖြင့် သော့ခလောက်ကို ရိုက်ချိုးလိုက်သဖြင့် ပွင့်သွားပြီးဖြစ်လေရာ ပုလိပ်များလည်း ပေါလ်အား ဒရောသောပါးဆွဲ၍ အသင့်စောင့်နေသော ပုလိပ်ကားထဲသို့ တွန်းထိုးထည့်လိုက်ခြင်း ခံရလေသည်။ သူ၏နဖူးက သံမံတလင်းကို ဒိုင်းခနဲ အရှိန်ဖြင့်ဆောင့်မိတော့ ရှေ့မှာ သတိလွတ်မတတ် ခေါင်းကိုက်သည့်ဝေဒနာ ရှိပြီးဖြစ်နေ၍ မထူးတော့။ တကယ်က ဤသို့ ဆောင့်လိုက်မှပင် သူ့အဖို့ မင်သက်မိသလိုဖြစ်နေရာက သတိပြန်လည်လာအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူက ညည်းညူလိုက်သည်။ သူ့တိအား ဒုက္ခပေးရကောင်းလားဟု ဒေါသထွက်နေသော ပုလိပ်သား ၃ ယောက်မှာ သူ ညည်းညူသံ ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားကြဟန်တူသည်။

ပထမလူက "ခွေးကောင်။ အခုမှ အရက်မူးပြေဟန်တူတယ်" ဟုပြောလိုက်သည်။

စာဇင်ကြီး ဂျပ်က "မဟုတ်ဘူးကွ။ အရက်မဟုတ်ဘူး" ဟုဆို၏။

ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်စဉ်က တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အား မိုက်ပိတ်ကန်လိုက်သည်ကိုခံထားရသဖြင့် မကျေနိုင်မချမ်းနိုင်ဖြစ်နေသော ခပ်တောင့်တောင့် တတိယပုလိပ်သားက "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကို ဒီလိုညစ်ပတ်ပြီးမှာတော့ လွတ်မယ် မထင်နဲ့ကွ" ဟုပြောလေသည်။

ထို့နောက် အပေါ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို စုကိုင်၍ဆွဲထူလိုက်ကာ ပေါလ်လည်း လက်ထဲတွင် ဂျုံအိတ်ကြီးလို ပါလာသည်။ နောက်သူ့လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်ကာ မျက်နှာတည့်တည့်ကို စွပ်၍ထိုးထည့်လိုက်ရာ ပေါလ်၏နှာခေါင်းထဲမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။ ထို့နောက် ပုံကျသွားကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ဂျပ်က ခပ်အေးအေးပင် "မလုပ်ပါနှင့်ကွာ။ သူ ကောင်းကောင်းခံရမှာပါ။ မကြာပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

သံမံတလင်းပေါ်တွင် ပုံလျက်သားငြိမ်သက်နေသော ပေါလ်၏အချုပ်ခန်း သံတံခါးကို ဂျိုင်းခနဲပိတ်လိုက်ပြီးသောအခါ အငယ်ဆုံးပုလိပ်သားက မသက်မသာ ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့စိတ်ကို သူသက်သာရာရအောင် ပြောလိုက်သည့်အလား "အေးလေ။ ဒါ သူ့အပြစ်ပဲ" ဟုဆိုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း – ၈

မသေမရှာ မရေမရာပင် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပေါလ် သတိပြုမိလာသည့်အချိန်မှာ ညနေမိုးချုပ်ချုပ်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏အချုပ်ခန်းငယ်ထိပ်မှ သံဆန်ခါအုပ်၍ထွန်းထားသော တစ်ခုတည်းသောမီးလုံးကို အတန်ကြာအောင် မော့်၍ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက်သစ်သားအိပ်စင်ကလေး တစ်ဘက်ထိပ်၌ရှိသော ရေချိုင့်ဆီသို့ လေးဖက်ထောက်၍လာခဲ့ပြီး ချိုင့်ကိုစောင်း၍ ရေသောက်လိုက်သည်။ ရောင်နေသော သူ၏မျက်နှာကို ရေဆွတ်လိုက်၏။ ရေနှင့်ထိလိုက်သည်တွင် အေးမြလန်းဆန်း၍သွားသော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူလာလေသည်။

သတိကြီးစွာဖြင့် အားယူ၍ထလိုက်ပြီး ပျဉ်ပြားအိပ်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ယခု သူ့ခေါင်းမှာ သိပ်မကိုက်တော့။ သို့ရာတွင် အသက်ရှူရခက်နေသဖြင့် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ အသက်ရှူ၍သွင်းလိုက်တိုင်း လက်ဝဲဘက် ရင်အုံထဲက စူးစူးရှရှနာကျင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဤသို့နာကျင်သည်ကို ပျောက်အောင် သို့မဟုတ် အနာသက်သာအောင်ဆိုလျှင် အသက်ကို ခပ်ဖော့ဖော့ရှူဖို့, တစ်ဝက်သာ ရှူဖို့ ဖြစ်သည်ကို သူသိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မှာ အသက်ကို တိုတိုနှင့် မြန်မြန် ရှူနေရ၏။ သို့သော် ဤသို့ ရှူရသည့်အတွက် သူ့မှာ သိပ် ကသိကအောင့် မဖြစ်ချေ။

ဤသို့ သူ၏ရောဂါလက္ခဏာများကို ပြန်လှန်တွေးတော စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် အချုပ်ခန်းတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်လာသည်။ ပေါလ်လည်း ရောင်နေသော သူ၏မျက်လုံးများကို မှေး၍ကြည့်လိုက်တော့ ဝေ့တလေပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်မိလိုက်၏။

ဒေးသည် အောက်သို့ငုံ့၍ ပေါလ်၏အခြေအနေအားလုံးကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးနေသည့်ပမာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏အမူအရာမှာ ယခင်တစ်ကြိမ်တွေ့ကြုံစဉ်ကကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေကာ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း မှုန်နေသည်။ သူ စကားပြောသောအခါလည်း သူ၏အသံမှာ တည်ငြိမ်၍ခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်သည်။

"မင်း ကျုပ်ပြောတာကို နားမထောင်ခဲ့ဘဲကိုး။ ကျုပ်က မင့်ကို အိမ်ပြန်သွားဖို့ ပြောခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက မပြန်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာကို အကောင်းမထင်ခဲ့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ပေကတ်ပြီး ဒုက္ခအိုးကို မွှေလိုက်ချင်သေးတယ်ပေါ့။

ဒီတော့ မင်း အခု ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပဲ။ ဒီကို ပြန်ရောက်လာပြီ။ ပိုဆိုးလာတာ တစ်ခုပဲ။ အများကြီးပိုဆိုးလာတာ တစ်ခုပဲ"

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

"မင်းကိုယ်မင်းတော့ တကယ့်လူလည်ကြီးလို့ ထင်နေမှာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ စာဇင်ကြီးများကို အာဏာဖီဆန်ပြီး လွတ်အောင်ရှောင်ပြေးမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်း နေရာတကာ မသူတရူလုပ်နေပေမယ့် အဖမ်းမခံရခဲ့ဘူးပေါ့။ မင့်ကိုယ်မင်း မလှည့်စားချင်ပါနှင့် ကိုယ့်လူရယ်။ တစ်ချိန်းလုံး မင်းဟာ ကျုပ်သဘောကောင်းလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့လူပါကွယ်။ မင့်ကို ကျုပ် အချိန်မရွေး အချုပ်ထဲ ဖမ်းထည့်နိုင်တယ်ကွယ့်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် လုပ်သင့်တာကိုမလုပ်ဘဲ မင့်ကို အပိုင်အခွင့်အရေးပေးခဲ့မိတာကိုး။ မင်းက ဒါကိုတောင် လက်မခံခဲ့ဘူးလေ"

ဒေးက သူ၏ သွားများပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို ဖြဲပြလိုက်သည်။

"အခု မင့်ကြည့်ရတာ အတော်ကို အခြေအနေဆိုးနေပြီပဲ ဟင်။ ကျုပ်ရဲ့ ချာတိတ်တွေက မင့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ကိုင်ထားကြဟန်တူပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သည်းခံကွာ။ ဒါက အလုပ်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်နေတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ကို နှစ်တော်ကွန်ရင် ဖြစ်တတ်တာမျိုးပဲ။ ဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်မှုမဟုတ်ဘူး။ မင့်အပြစ်ပဲ"

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးက ပေါလ်အား စကားပြောစေရန် ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ ထို့ပြင်လည်း 'ပေါလ် စကားပြောမည်။ ပြောလျှင်စကားအများအယွင်းပါပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဝန်ခံရာရောက်သွားလိမ့်မည်'ဟုလည်း မျှော်လင့်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

"ကဲ။ အခု မင်း ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်လဲ။ မင်းစိတ်ထဲမှာတော့ သတိကလေး ဘာလေးပေး, အကြံဉာဏ်ကလေး ဘာလေးပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပဲလို့ ထင်ချင်ထင်နေမယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဲသလိုမထင်ဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အကြံလေး၊ဘာလေး ပေးဖို့ စခန်းကလွန်ခဲ့ပြီလို့ ထင်တယ်။ မင့်ကို အခွင့်အရေးပေးပြီးပြီ။ မင်း မယူမှဲ့ဘူး။ မင်းက ကိုယ်နှင့်မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေထဲကို ကျစ်ထိုးပြီး ဝင်လာခဲ့တယ်။ လူအများမကြိုက်တာကို လုပ်ခဲ့တယ်။ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို မင်း အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့တယ်။ ဥပဒေကို မင်း ထိပါးခဲ့တယ်။ ပါလီမန်အမတ်များကိုတောင်မှ စိတ်ဆိုးအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွင်မကသေးဘူး" ဟု ပြောရင်း သူ့အသံတိုးသွားကာ

"မင်း ကျုပ်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို ဘာမှုထိခိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အခြေဟာ ခိုင်မြဲပါတယ်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးလို ခိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်နေတာကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ကျုပ်လုပ်တာမှားတယ်လို့ မင်းက တပေပေစွပ်စွဲပြောနေတာကိုလည်း ကျုပ်မကြိုက်ပါဘူး။ အဲဒါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတွက် မင်း ကောင်းကောင်းခံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်စိတ်ထဲကသိနေတယ်။ အခုမှား တာက မင်း။ နက်ဖြန်ကျရင် အဦးဆုံး မင်းကို တရားသူကြီးဆီ ပို့ရမယ်။ တရား သူကြီးက မင်းအမှုကို အရေးကြီးတဲ့အမှုလို့သဘောထားပြီး အာမခံတန်ဖိုးကို ခပ်များများ ကလေး။ အင်း၊ ပေါင် ၅၀ တန်လောက်အထိ တောင်းတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ မအံ့ဩပါဘူး။ မင့်မှာ ပေါင် ၅၀ ရနိုင်လောက်တဲ့နည်းလမ်း၊ အခြေအနေ ဘာမှမရှိဘူးမဟုတ်လား။ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်သိပါတယ်" ဟုဆိုကာ သရော်သလို ခေါင်းကို အသာအယာယမ်းပြီးမှ

"အဲသလိုဆိုရင် မင်းကိုချုပ်ထားဖို့ ရမန်ပေးရမယ်။ ဒီကိုပဲ ပြန်ရောက်လာ ရမယ်။ ဟင်၊ အချုပ်ခန်းကလေးက နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှတော့ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့ ကွယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလိုတာ အကုန်ရှိပါတယ်။ မင်း ကြိုက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း ဒီအထဲမှာ အတော်ကြာအောင်နေရမှာကိုး"

ထို့နောက် အတော်ကြာအောင် ပေါလ်အား အသေးစိတ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေပြီး လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ သို့သော် အချုပ်ခန်းအပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ၏မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။ သူသည် မှုန်နေအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အချုပ်ခန်းတွင်း၌ရှိစဉ် သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် မဟုတ်ခဲ့။ သူ့မှာ ကိုယ့်အပိုင်း ကိုယ် ကောင်းကောင်းမကပြခဲ့သော ဇာတ်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်လို သူ့ကိုယ်သူ အမြင်ကတ်၍လာခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ်ပြောရလျှင် သူ ဘာလုပ် နိုင်မည်နည်း။ ဥပဒေရုံးတော်တွင်ရှိနေသော ဆာ မက်သယူး အား တယ်လီဖုန်း ဆက်ရန် အရေးတကြီးညွှန်ကြားချက်တစ်ခု ရရှိထားသည်။ တယ်လီဖုန်းမဆက်ခင် သူ တရားခံကို တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ ဟူ၍တော့ ပြောနိုင်ရပေမည်။

သူ၏ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး စားပွဲတွင်ထိုင်မိတော့ သူ၏မျက်မှောင်မှာ ပို၍ မည်းလာသည်။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုမျိုးစုံမှ လူတို့တွေ့ကြုံရတတ်သော စိတ်ညစ်စရာ အရှုပ်အထွေးမျိုးစုံဖြင့် အရေထူ၍နေခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဒေးမှာ ယခု သူ့ခေါင်းပေါ် သို့ ပြန်ကျလာပြန်သည့် ဤကိစ္စကိုတော့ မနှစ်မမြို့ဖြစ်ရသဖြင့် ဝမ်းထဲက မအီမလည် ဖြစ်နေရပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်များအတွင်း "ဤအရူးကလေးသည် သူ၏သက်ညှာမှုကိုလက်ခံ၍ သူ့အိမ်သူ ပြန်သွားပါစေ" ဟု ဘုရားသခင်ထံ ဆု တောင်းနေမိသည်။ ယခုမူ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းကလေးတစ်ခု၊ တီးတိုးအသံ ကလေးတစ်ခုက မရေမရာပေါ်လာကာ ညှဉ်းဆဲလျက်ရှိပြန်ပြီ။

"ဒီအထဲမှာ တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား"

သူသည် တံပြာသံချွန်ဖြင့်အထိုးခံလိုက်ရသည့်နွားသိုးပမာ ခေါင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပင် ဆက်ခနဲ မော့်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာမျှမရှိပါ။ သူ့ကိုယ်သူတော့

ကောင်းစွာသိပါသည်။ သူ တစ်လျှောက်လုံး ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး သူ့သိက္ခာမှာ အစွန်းအထင်း မရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားမှတ်တမ်းများ တင်ပြ နိုင်ပါသည်။ စစ်ချင်သလို စစ်။ သူ ရဲရဲကြီး အစစ်ခံဝံ့ပါသည်။ သူ့မှာ သူသိထား သောအခြားလူများလို လိပ်ပြာလုံအောင်ဖုံးဖိနေရသူ မဟုတ်။ သူ၏ ထာဝရလက်သုံး စကားမှာ "အိုးမည်းကို လက်မပေအောင် ကိုင်လို့မရ" ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်များ မှာ သန့်ရှင်းပါသည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို အတန်ကြာနေ အောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မကိုင်ချင့်ကိုင်ချင်ကောက်၍ကိုင်ကာ စိတ်ထဲကမတင်မကျ နှင့်ပင် ဒိုင်ခွက်ကို တစ်ချက်ချင်း ဖြည်းညင်းစွာလှည့်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ ထူးသူမှာ စာရေးကြီး 'ဘား' ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စပရောက် ၏လက်သို့ တယ်လီဖုန်းခွက် ရောက်သွားသည်။

"ဟယ်လို၊ ဟယ်လို။ ဆာ မက်သယူး ပါလားခင်ဗျာ"

ထိုအခါ၌ပင် စပရောက်၏ဘက်မှ အခြားသောအဆက်အသွယ်များကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည့်ခလုတ်နှိပ်လိုက်သံ ကြားရသည်။ ၂ ကိုယ်တည်း ပြောလို့ ရအောင် လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနောက်တွင်မှ အစိုးရရှေ့နေကြီး၏အသံ ပေါ်လာ သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား သူ၏အသံမှာ ပျော့ပျောင်းဖော်ရွေ၍မနေဘဲ ဒေါသ အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

"ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုဗရုတ်သုက္ခတွေ လျှောက်ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ"

"ဘယ်လိုဗရုတ်သုက္ခလဲ ဆာ မက်သယူး ခင်ဗျာ" ဟု ဒေးက ခပ်တည် တည်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ဒီကနေ့ ပန်းခြံမှာဖြစ်ရ တဲ့ကိစ္စပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် မင့်ကို အသေအချာညွှန်ကြား မထားခဲ့ဘူးလား"

"ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် အခုကိစ္စက ဘာလို့ဖြစ်ရလဲ။ ဒီလို လူစုလူဝေးရှေ့မှာ ဖွင့်ပြတဲ့ ကိစ္စ။ ကျုပ်က ဒါမျိုးကို ရှောင်ချင်နေပါမှ ဒါမျိုးကို ကြိုကြိုတင်တင်သိတတ်တဲ့ဉာဏ် ကလေး မင့်မှာ တစ်ခါတလေတော့ ရှိစေချင်ပါတယ်"

ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း သူ့ကိုယ်သူကြိုးစား၍ ငြိမ်သက်အောင်ထိန်းလိုက်ရ သည်။ သူ စိတ်တိုလို့မဖြစ်သေး။

"ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာ လုပ်ရတာကမလွယ်ပါဘူး ဆာ မက်သယူး ခင်ဗျာ။ ဒီအရူးကလေး ဘာတွေလျှောက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တို့လည်း တက်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်စောင့်ကြည့်တာပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဆီမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးထားတာပဲ။ ဆာမက်သယ်ယူးကလည်း သူ့ကို အကြမ်းမကိုင်နှင့်လို့ ပြောထားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မဖမ်းခဲ့ရဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ အနည်းဆုံး ၆ လလောက်တော့ ချုပ်လို့ရမှာပါပဲ ခင်ဗျာ"

"မရှုးစမ်းပါနှင့်ကွာ"

ကြောင်အမ်းအမ်းပင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဆာမက်သယ်ယူး စကားဆက်ပြောတော့ သူ့အသံမှာ အနည်းငယ်ပျော့လာသည်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ဖြစ်လာသည်။

"ဟော့၊ ဒီမှာကွယ့် ဒေးရဲ့။ မင်းပြောတဲ့စကား အရူးလေးဆိုတာ ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲကွ။ ဒီသူငယ်ဟာ တကယ်ပဲ စိတ်မမှန်တဲ့လူပဲဆိုတာ ဘာမျှသံသယဖြစ်စရာရှိပုံမရဘူး"

ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း သူ့စိတ်ကိုငြိမ်သက်စေရန် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်က မင်နိုပ်စက္ကူပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့်လျှောက်ခြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ယခု သူရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ဗလာနံရံကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"အဲသလိုဆိုရင်" စပရောက်က ခပ်လေးလေး စဉ်းစားရင်းပြောရင်း ဆက်ပြောသည်။ "အဲသလိုဆိုရင် သူဟာ တရားရုံးတို့ဘာတို့တင်ပြီး စစ်ဆေးအပြစ်ပေးဖို့လူမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာသည်တွေကိုကုသပေးတဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုခုမှာ ဆေးကုသခံဖို့လူမျိုး ဖြစ်နေတယ်ကွ"

ဒေးက "အရူးထောင် ဆိုပါတော့" ဟု ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

စပရောက်၏ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို မနှစ်သက်သည့်အသံ ထွက်လာ၏။

"ကိုယ့်လူ ဒေးရယ်။ ဒီ 'အရူး' တို့ 'ထောင်' တို့ ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေသုံးတဲ့ ဝေါဟာရတွေ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ 'ဒရိမ်' မှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ဒီလိုခေါ်လိုက်တာကတော့ သက်သက် မတော်မတရားပြောတဲ့စကားပဲလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်"

ပုလိပ်ကြီး၏နှုတ်မှ "ဩ၊ ဒရိမ်းဆိုပါလား" ဟုခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိ၏။

ဆာမက်သယ်ယူးဘက်မှ "သူ့ကို အဲသလို စိတ်ရောဂါသည်လို့ တရားဝင်ကြေညာဖို့ဆိုရင် အချက်အလက်တွေတော့ လိုလိမ့်မယ်။ သူ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးကွယ့်။ သူဟာ သိပ်သောင်းကျန်းသလား"

ဒေးက "ဟုတ်ကဲ့။ သောင်းကျန်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်" ဟုဖြေသည်။

"သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေကော။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်မယ့်လူ တစ်

ယောက်မှမရှိဘူးလား"

"ဘဲလဖတ်မှာ အမေရှိတယ်။ ရည်းစားရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း လက်လျှော့ထားရတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ မကြာခင်ကမှ လမ်းပေါ်မှာ နေနေတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်းပဲ"

စပရောက်က ကရုဏာသက်သွားဟန်ဖြင့် "ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ သူ့ခမြာ အဖွဲ့အစည်းက စောင့်ရှောက်ထားရမယ့် အခြေအနေပဲကိုး။ နက်ဖြန် သူ့ကိုရာဇဝတ်တရားသူကြီးဆီ ပို့ရမှာပဲ ထင်တယ်နော်" ဟုဆိုလိုက်သည်။

ဒေးက အသံမာမာဖြင့် "ဟုတ်ပါတယ်။ လွတ်လမ်း မရှိပါဘူး" ဟု ပြန်ပြောသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အစိုးရရှေ့နေကြီး၏အသံမှာ ကရုဏာသံ မဟုတ်တော့။ ချိုသာဖော်ရွေခြင်းလည်း မရှိတော့ဘဲ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ နားထဲသို့ ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်သလို ဝင်လာသည်။

"ကျုပ်က လွတ်လမ်းကိုရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အတွက်ရော မင့်အတွက်ပါ မဟုတ်ရင်ပေါ့"

ယခုအခါ မည်သူက ပို၍ထက်မြက်သည်ကို သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့။ အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ပိုမိုတည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်။

"တရားသူကြီး မစ္စတာ ဘက်တာစဘီကြီးဟာ တော်တော်မှန်ကန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်"

ဒေးက သူ့လေသံအတိုင်းပင် မသိမသာဟန်လုပ်၍ "ဟုတ်ကဲ့။ သူက အာမခံများများတောင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရမန်ရဖို့ သေချာပါတယ်" ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

"မင့်ကို ကျုပ်က ဩဇာအာဏာ အပေးအယူလုပ်တဲ့နည်းတို့၊ မရိုးဖြောင့်တဲ့နည်းတို့ကိုသုံးဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုရဲ့ စိတ်ရောဂါဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကိုတော့ သွားပြီးရှင်းပြထားရင် ကောင်းမယ်။ ရမန်ပေးရင် တတ်ကျွမ်းနားလည်သူများနှင့် စစ်ဆေးကုသပေးနိုင်မှာမို့ ဒီလူငယ်ရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောထားပေါ့" ဟု တည့်တည့်ပင်ပြောလိုက်သည်။

ဒေးက "ဟုတ်ကဲ့" ဟုဆိုသည်။

စပရောက်က "ကဲ၊ ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ" ဟုဆိုလိုက်ပြီးမှ "ဒီတစ်ခါတော့ မမှားစေနှင့်နော်" ဟုဆက်ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်၏။

ထိုနောက် တစ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ချထားလိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း – ၄

နောက်တစ်ရက် နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ရာဇဝတ်တရားရုံး ဖွင့်သည်။ ရုံးခန်းသည် ပထမအထပ်၌ ရှိသည်။ ခံ့ညားသော်လည်း ခပ်ရိုးရိုးကျဉ်းကျဉ်း အခန်းကလေး တစ်ခုဖြစ်ပြီး တရားသူကြီးထိုင်သည့် မဟော်ဂနီစင်မြင့် တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အမှုလာ၍ နားထောင်သူများထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တန်းများနှင့် ထိပ်တိုက်ဘက်တွင် တရားခံများထိုင်ရန် ခုံတန်းရှည် ရှိသည်။ လေ တဟူးဟူးတိုက်သော အခန်းဖြစ်၍ တရားသူကြီးထိုင်သည် စင်မြင့်နှင့် ပြတင်းပေါက်တို့၏အကြားတွင် ခေါက်လိုက်ကာ တစ်ခုရှိရာ၊ ယင်းက အလင်းရောင်ကိုပါ ကွယ်ထားသလိုဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာကြက်တွင် လေးသည်တော် ၂ ယောက် လေးပစ်ရန်ချိန်နေပုံ မြို့တော်တံဆိပ် အင်္ဂတေဆေးရေး ပန်းချီ ရှိသည်။

လည်ပင်းနီနီနှင့် ပုလိပ်အရာရှိက ပေါလ်အား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ယခုနံနက်တွင်မူ သူ သိပ်စိတ်ဆိုးပုံ မရတော့။ နံနက်စာစားပြီး ဆေးတံတစ်ဆုံ လောက် ဖွာလာခဲ့ဟန်တူသည်။ သူ့ပါးစပ်က အနံ့ရနေ၏။ အချုပ်ခန်းထဲမှ ထွက် လာခဲ့ကြတော့ သူက ပေါလ်၏ ပွန်းပဲ့ရောင်အန်းနေသည့်မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

"ငါ့လူ မနေ့က မင်း ချော်လဲထားတယ်နော်။ ဒီနေ့တော့ မလဲအောင် သတိထားကွ။ ကဲ လာ၊ ငါနှင့်လိုက်ခဲ့"

ပေါလ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ နံနက်လင်းခါနီးမှ နာရီအတော်များများ အိပ်လိုက်ရသည်။ တကယ်ကတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်က နိုးတစ်ဝက်ပျော်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤသို့အိပ်လိုက်ရ၍ သူ့မှာ အထူး အားပြည့်၍ မလာခဲ့။ သူ ဘာကြောင့် ဤမျှ အားနည်းနေသည်ကို သူ နားမလည်ချေ။ သူ့မှာ အသက်ရှူဖို့ပင် မနည်းအားစိုက်နေရသည်။ သူ၏နံဘေးကလည်း နာကျင်လွန်း သဖြင့် လက်နှင့် အတင်းဖိထားရသည်။ သို့ရာတွင် သူ သတိပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ ချိန်မှစ၍ သူစဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဖြစ်လေ့ရှိသလို သူ၏စိတ်တို့သည် ကြည်လင် ပြတ်သား၍နေပေသည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် အရာရာတိုင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရသည်။ သူ စကားပြောမည်၊ အားလုံးဖွင့်ချမည်ဟု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထား လိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ဘာမှ တားဆီးနိုင်တော့မည်

မဟုတ်ပါ။

သူ့အား ဘေးတံခါးကလေးမှခေါ်လာခဲ့ပြီး တရားခံများထိုင်သည့် ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ ပို့လိုက်သည့်အချိန်တွင် ရုံးမင်းသည် အမှုများကို စီရင်လျက်ရှိပေ ပြီ။ တရားသူကြီးဖြစ်သူ ခပ်ပိန်ပါးပါး မစ္စတာ ဘက်တာစဘီမှာ ကြင်နာတတ်သော် လည်း အစိုးရိမ်ကြီးသောမျက်နှာရှိသူ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း အမှုသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ကျစ်လစ်စွာ စစ်ဆေးစီရင်လျက်ရှိ၏။ ပေါလ်လည်း အရက်သမား လူခပ်ကြီးကြီး ၃ ယောက်၏အမှု၊ လောင်းကစားစာရွက်များနှင့်အတူ ဖမ်းမိလာသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏အမှု၊ လိုင်စင်မရှိဘဲ လမ်းဘေးဈေးရောင်းမှု၊ တောင်းရမ်းစားသည်ဟု စွဲတင်သည့် တယောသမား၏အမှု၊ အလုပ်အကိုင် အထင် အရှားမရှိ တေလေလုပ်နေသည်ဟု စွဲတင်သောအမှု။ ဤအမှုများကို မြန်မြန် ပြီး ပြတ်အောင် စီရင်လိုက်သည်ကိုကြည့်ကာ တရားသူကြီးအား လေးစားလျက်ရှိသည်။

တရားသူကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် သူ၏ရာထူးကပုံသွင်းပေးထား၍ ခက်ထန်ဟန်ရှိသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဗဟုသုတပြည့်ဝ၍ လောက အကြောင်း နားလည်သူ၏အသွင်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြသည်။ သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာ သော ပြစ်မှုကျူးလွန်နေကျတရားခံများက သနားအောင်ပြော၍ နားထောင်နေသည်။ သို့ရာတွက် သူ၏စီရင်ချက်များသည် မည်သူ့အပေါ်တွင်မျှ မပြင်းထန်ချေ။ ပထမ အကြိမ်ကျူးလွန်သူများစွာကို ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ အသေးအဖွဲခိုးမှုတစ်ခုဖြင့် စွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းခံရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမူ တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်ချက်မချဘဲ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ လွှဲအပ်လိုက်၏။ ပေါလ်လည်း "ငါပြောပြ တာကို နားထောင်မယ့်လူကြီးပဲ" ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောမိ၏။

ပေါလ် မစ္စတာဘက်တာစဘီအား လေ့လာလျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် သူ့အားလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဂရုစိုက်၍ကြည့်နေကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။ အမှုလာနားထောင်ကြသူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် လီနာကို မြင်ရသည်။ လီနာမှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သူ့ဘေးတွင် ပေါလ် တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးသည့် အသက် ၄၀ ခန့် သက္ကလပ်ဖလန်နယ်ဝတ်စုံနှင့် လည်စည်း မသေမသပ်ဖြစ်သလိုချည်ထားကာ တွန့်ကျေနေသောအပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ပုံမကျပန်းမကျ လူဝဝကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏ ခပ်စုတ်စုတ် ဦးထုပ်ပျော့ကို နောက်သို့ ခပ်လန်လန်ဆောင်းထားသဖြင့် သူ၏ထိပ်ပြောင်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းမွေးများကို တမင်မရိတ်ဘဲထားသဖြင့် မသပ်မရပ်ရှိသော သူ့မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့်ကြီးမှာ အိပ်ချင်နေသည်ကို မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းထားရသည့် အသွင် ပေါ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သောမိနစ်အနည်းငယ်က သူသည် ဤသို့ပင် ပေါလ်အား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမှတ်မထင်လိုလိုနှင့် လေ့လာအကဲခတ်နေခဲ့ဟန် တူ၏။ ယခု သူ့မျက်နှာအမူအရာကမပြောင်းဘဲ လက်ညိုးတစ်ချောင်းကိုထောင်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်း၌ ကပ်၍ပြလိုက်၏။ ဤအထိမ်းအမှတ်ကလေးသည် မထင်မရှား ခေတ္တခဏလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကတော့ များစွာပါလေသည်။ ပေါလ်လည်း လီနာအား ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လီနာ၏မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုတောင်းပန်နေဟန်ကို သူ ရိပ်မိသွားပြီး လူဝကြီးအား ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ လူဝကြီးကတစ်ချက်မျှ မသိမသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဤတွင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကပေါ်လွင်နေပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင် လူဝကြီးလည်း ဤအမူတွင် သူ ဘာမျှစိတ်မဝင်စားတော့သလို သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်မှီထိုင်ကာ သူ၏လက်သည်းများကိုသာ ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပေါလ်၏အမှုကို ခေါ်လိုက်၏။ ပေါလ်လည်း ခေါင်းထဲက မှုးတီးမှုးဝေနှင့် သူ့အပေါ်စွဲချက်များဖတ်ပြနေသည်ကိုနားထောင်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရတော့ သူ့မှာ စဉ်းစားဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။ ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ရုံးတော်အားအကျောပေး၍ ထိုင်လိုက်သည်ကို ပေါလ် သတိထားမိသည်။

"မောင်မင်းမှာ ဘာများ ပြောစရာရှိသလဲ"

တရားသူကြီးက ပေါလ်အား စောစောကအမှုများတွင်ကဲ့သို့ အလုပ်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ခြင်းသက်သက် အမူအရာမျိုးထက် အနည်းငယ်ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်းမေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပြောစရာစကားများက သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ သူ့ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်လျက် သူပြောချင်သည့် စကားလုံးများက ထွက်မလာဘဲနေပြန်သည်။ သူသည် လီနာထိုင်နေရာဘက်သို့ လည်းကောင်း သူ့အား ထူးခြားသောအထိမ်းအမှတ်ပြထားသူ လူဝကြီးအား လည်းကောင်းလှမ်း၍ မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်သူ့ဆန္ဒက ဘယ်လိုပင်ရှိရှိ သူသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကာ နောင်တရသည့်လေသံမျိုးကို သူ့ရှေ့က အစစ်ခံသွားကြသည့် (လက်ဟောင်းကြီး)များ၏အတုကိုယူ၍ "ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်၊ ရုံးမင်းခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နည်းနည်း အမူးလွန်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခဏမျှသာဖြစ်သော်လည်း လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီး ကိုယ်ကို စန့်စန့်ပြင်၍ထိုင်လိုက်သည်ကို ပေါလ် မြင်လိုက်၏။ မစ္စတာဘက်တာစဘီလည်း လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး

"မင်း အရက်မူးနေသလား။ မင့်အသက်အရွယ်နှင့် ဒါဟာ အင်မတန်ရှက်

စရာကောင်းတဲ့အမှုပဲ" ဟုဆိုလိုက်သည်။

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"မင်း ဒါကို ဝန်ခံရတာ မရှက်ဘူးလား"

"ရှက်ပါတယ်ခင်ဗျား"

ပေါလ်၏အသံမှာ ကျိုးနွံလှသဖြင့် တရားသူကြီးလည်း စိတ်ထဲတွင်ဖဝေဖဝါဖြစ်သွားပုံဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို လှန်လှောစစ်ဆေးကြည့်ကာ ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်ပြီး

"မောင်မင်း ဘာဖြစ်လို့ မြို့တော်ရဲ့လူအစည်ကားဆုံးနေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသံကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ဆန္ဒပြရသလဲ"

"ကျွန်တော်ပြောသလိုပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နည်းနည်း အမူးလွန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူတွေက ဂရုစိုက်ကြည့်စေချင်လို့ လုပ်မိတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဒါနှင့် မောင်မင်းပြသွားတဲ့ ကြော်ငြာစာပိုစတာကြီးတွေကကော၊ ဘယ်လိုအကြောင်းလဲဆိုတာ ပြောနိုင်သလား"

"မပြနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘာမျှ ပျက်စီးအောင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေဟာ မူးလာရင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်တတ်ကြတာ ရုံးမင်းလည်းသိတော်မူတဲ့အတိုင်းပါပဲ"

ပေါလ်မမြင်လိုက်ရသော်လည်း သူ့လက်သည်းများကိုကြည့်နေရာမှ ယခုအခါ မျက်နှာကြက်ဆီသို့မော့်ကာ မြို့တော်တံဆိပ်မှတ်စာများကို ဖတ်ရန်အားထုတ်နေဟန်ရှိသည့် လူဝကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးဟုဆိုနိုင်မည့် အရိပ်အယောင်တစ်ချက် မသိမသာသမ်းသွားသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးကား၊ တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်လျက်က ရုံးတော်ဘက်သို့ ဘေးတိုက်ဖြစ်သွားအောင် ကိုယ်တစ်ဝက်လှည့်ထား၏။ တရားသူကြီးက သူ့အား မသိမသာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပေါလ်အားနောက်မေးခွန်းတစ်ခုဆက်မေးသည်။

"မောင်မင်း အရင်က ဒီလိုဆန္ဒပြတာမျိုး မလုပ်ဖူးဘူးလား"

"မလုပ်ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ"

"မောင်မင်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို ဦးနှောက်အာရုံကြောရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား"

"မဖြစ်တတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"မောင်မင်းရဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆက ဘာတွေလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာမျှမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ"

တရားသူကြီးလည်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပြီး စိတ်ထဲကမတင်မကျနှင့်ပင် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ တုတ်ခိုင်လှသောသဏ္ဍာန်ဆီသို့ ပေမ်းကြည့်နေပြီးမှ ဘာစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။

လူကလေးရဲ့၊ သာမန်ဆိုရင်တော့ မောင်မင်းကို ကျုပ် ဒဏ်ငွေ ၂ ဂီနီလောက် တရားစရိတ်နှင့်တကွတပ်ပြီး သတိပေးလွှတ်လိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမယ့် တာဝန်ရှိသူများက တင်ပြချက်အတိုင်းဆိုရင် မောင်မင်းအမှုဟာ အခုမြင် ရတာထက်ပိုပြီးကြီးလေ ပုံရတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းအတွက် ပေါင် ၅၀ တန် အာမခံတင်ဖို့ သတ်မှတ်မယ်။ ဒါ မတင်နိုင်ရင် ပုလိပ်က သက်သေအထောက်အထား ဆက်လက်ရှာဖွေနေတုန်းမှာ မောင်မင်းကို ချုပ်ထားနိုင်ဖို့ ရမန်ပေးရလိမ့်မယ်"

တရားသူကြီးက ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပေးလိုက်သောအခါ လူဝကြီးမှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဟန်ဆောင်ဖို့ မေ့သွားဟန်တူ၏။ စိတ်ဆိုးပုံလည်း မရ၊ အံ့ဩပုံလည်း မပြ။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်လုံးများသည် စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ လီနာ၏မျက်နှာတွင်ကား ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သည့်အသွင် ပေါ်နေ၏။

ရုံးတော်ရှေ့ဖတ်က "မောင်မင်းမှာ ပေါင် ၅၀ တန်အာမခံ ရှာနိုင်သလား" ဟု ဆွဲဆွဲငင်ငင်မေးလိုက်သည်။

"မရှာနိုင်ပါဘူး"

"ဒီငွေကို အာမခံနိုင်တဲ့လူကော တင်ပြနိုင်သလား"

ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ လူဝကြီးက ထိုင်ရာမှထပြီး "ကျွန်တော် အာမခံပါမယ်" ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွား၏။ သူသည် လက် ၂ ဖက်ကို ပုခုံးတွင်းကြပ်နေအောင် ဆုပ်ထားသည်။

ထိုအခိုက် ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း ရုံးတော်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ အံ့အားသင့်သည့်အမူအရာ၊ မခံချင်သည့်အမူအရာတို့မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်လာ၏။

"ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒီငွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်"

"ဒီငွေ ကျွန်တော့်ဆီက လာပါတယ်။ မြို့တော်ကြီးရဲ့ ဂရန့်လမ်း အမှတ် ၁၅ မှာနေတဲ့ ကျွန်တော် အယ်လ် အေ ဒန်း ဆီကပါ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ငွေ ပါလာပါတယ်"

"ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"တိတ်စေ"

ပုလိပ်မင်းကြီးက မလျှော့သေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အံကြိတ်ကာ "ရုံးမင်းခင်ဗျာ။ အာမခံငွေဟာ နည်းလွန်းနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"တိတ်စေ"

တရားသူကြီးလည်း ပုလိပ်မင်းကြီး ပြန်ကိုင်မချင်း ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ တင်းတင်းမာမာပင် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ ထို့နောက်မှ စိတ်ဆိုးသွားသည့်လေသံဖြင့် လေးနက်စွာပင်

"ဒီရုံးတော်ဟာ ပုလိပ်ဆီကဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ဆီကဖြစ်ဖြစ် အကြံပေးချက်များကို နာခံရတဲ့ရုံးတော် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်။ အခု ရုံးတော်ကဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း အတည်မပြုစရာ ဘာမျှအကြောင်းမမြင်ပါဘူး။ အာမခံငွေ ပေါင် ၅၀ ကို လက်ခံတယ်။ ကဲ၊ နောက်တစ်မှုခေါ်" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

တရားခွင်မှ ပေါလ် ထွက်လာခဲ့သောအခါ ဒေးသည် တရားသူကြီးနှင့် စကားအပြန်အလှန်များနေကြပြီး နှုတ်မဆက်ဘာမဆက်ပင် ဘေးတံခါးလေးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်ကို သတိပြုခဲ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ရုံး၌လုပ်စရာရှိသည်တို့ ပြီးလုပ်ပြီး စာရေးကြီးကလိုက်ပို့သဖြင့် ပေါလ်သည် လွတ်လပ်စွာလျှောက ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

လမ်းထဲသို့ရောက်လျှင် အလင်းရောင်က စူးရှစွာထိုးလိုက်သဖြင့် သူ့မှာ ယမ်းယိုင်သွားမတတ် ဖြစ်ရ၏။ ထို့နောက် ၁၀ ကိုက်မျှမဝေးသော လမ်းဘေးစင်္ကြံပေါ်၌ လီနာနှင့် သူ့အဖေဟို့ သူ့အားစောင့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လီနာအားမြင်လိုက်သည်တွင် ကြေကွဲလျက်ရှိသောသူ့နှလုံးသားမှာ နှစ်သိမ့်စရာ ရသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသည်။ လီနာက မလှုပ်။ သူ့ဘေးက လူဝကြီးကသာ အင်္ကျီအိတ်များတွင် လက်နှိုက်လျက်၊ အပေါ်အင်္ကျီက လေထဲ၌တဖတ်ဖတ်လွင့်ကာ၊ ဦးထုပ်ကိုနောက်လှန်ဆောင်းလျက်ပင် ပေါလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် ဒန်းပါ။ မစ္စလီနာအန်ဒါဆင်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ ခင်ဗျားကို ကုန်ဈေးတန်းကို ပြန်ခေါ်သွားကြဖို့ စောင့်နေကြတာပါ"

"ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် လုပ်ပေးနေကြရလဲဗျာ" ဟု ပေါလ်က ဆိုလိုက်သည်။

ဒန်းက အမှတ်မထင်ပင် ပြုံးကာ "ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားလောက် မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အကူအညီလေးတော့ လိုတာပါပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟုပြောသည်။

စကားမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပေါလ်သည် သူ့ထံမှလွဲ၍ လီနာအား ကြည့်လိုက်၏။ လီနာသည် တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုသာ စိုးရိမ်တကြီးစိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။

ပေါလ်က သူ့နားထဲက တဒိန်းဒိန်းအသံများ ကြားရလျက်က "ကျွန်တော့်အမှုထဲ ခင်ဗျားတို့ဝင်ပါနေတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ" ဟု မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

"မစိုးရိမ်ပါနှင့် လူကလေးရယ်။ တို့ ဒါကို ကျော်လွှန်သွားနိုင်မှာပါ"

ဒန်းက ပါးစပ်ထဲသို့ လက် ၂ ချောင်းထည့်ကာ တံပိုးမှုတ်လိုက်သည်။ ဖြတ်သွားနေသောတက္ကစီတစ်စီးသည် လမ်းဘေးသို့ကပ်၍ ရပ်ပေးလိုက်၏။ ဒန်းက ပေါလ်အား တက္ကစီထဲသို့ တွဲ၍သွင်းလိုက်ပြီး သူနှင့်လီနာတို့ တက်၍လိုက်လာကြသည်။ ထိုနောက် ကုန်စျေးတန်းဘက်သို့ မောင်းထွက်သွားကြသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ပေါလ်မှာ ရေချိုးအဝတ်အစားများ ချွတ်လဲပြီး အပိုခန်းကလေးထဲက အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံး ၂ လုံးခု၍ ထူကာ၊ ပွန်းပဲ့လျက် အပူချိန့်တက်နေသောသူ၏နဖူးပေါ်တွင် ရေခဲများတင်လျက်၊ အေးစက်နေသော သူ၏ခြေအောက်၌ ရေနွေးအိတ်ဖြင့် ခုလျက် ရှိလေ၏။ လီနာယူလာသော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်ကိုလည်း ကြိုးစား၍ မြိုချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏နံဘေးက ဝေဒနာမှာ နာကျင်လျက်ပင်ရှိသော်လည်း အချုပ်ခန်းမှထွက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ အခန်းကလေးထဲ ရောက်နေသည်နှင့်မဲတင်းကာ အတော်ခံသာသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဒန်းသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးထဲတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ညှစ်၍ထိုင်ရင်း၊ ဦးထုပ်လည်းမချွတ်၊ အပေါ်အင်္ကျီလည်းဝတ်လျက်ပင် ပေါလ်အား မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူသည် ဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီကို အိပ်ရာထဲတွင်သော်မှ ချွတ်ဟန်မတူဟု ထင်စရာဖြစ်နေ၏။

"သက်သာရဲ့လား" ဟု သူက မေးသည်။

"အများကြီးသက်သာပါတယ်" ဟု ပေါလ်က ဖြေသည်။

ဒန်းက ဘာမျှဆက်မပြော။ သူ့မှာ သူ့အတွေးနှင့် သူ ရှိဟန်တူသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကိုက်ထားသောလက်သည်းများကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့လက်သည်းများကို သူ အတော်သဘောကျနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ သူက

"ဒီမှာ လူကလေးရဲ့။ မင်း နေမကောင်းတုန်း ကျုပ် သိပ်မနှောင့်ယှက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင့်မှာ ပြောချင်နေတာတစ်ခုခုရှိတယ်လို့ ကျုပ် နားလည်တယ်။ လီနာက ကျုပ်မိတ်ဆွေကောင်းကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင့်ရင်ထဲကရှိတာကို ဖွင့်ပြော

ချင်နေတယ်ဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင်" ဟု ဆိုကာ ပခုံးဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ရှေ့နေလား"

"အမယ်လေး။ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရာ။ မြတ်စွာဘုရား။ မလုပ်ပါနှင့်"

အောက်ထပ်သို့ရောက်နေသော လီနာ ပြန်တက်လာပြီး ဒန်း၏နောက်နားစက နံ့အနီမှိုကလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့ ၂ ယောက်စလုံး ပေါလ်၏မျက်နှာမူရာ တည့်တည့်လောက်တွင် ရှိနေကြ၍ ပေါလ်မှာ ခေါင်းကို ပင်ပင်ပန်းပန်းလှည့်မနေရဘဲ သူတို့ကို မြင်နိုင်ကြည့်နိုင်၏။ ထိုနောက် သူ စကား စ၍ပြောသည်။ မျက်လုံးများက သူတို့ဆီကိုသာ ကြည့်နေပြီး မောလျှင်ရပ်နားကာ လီနာကလည်း ငြိမ်သက်စွာ၊ ဒန်းကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ အရေးတယူနားထောင်လျက်ရှိကြ၍ သူတို့၏အားပေးမှုကိုရရှိကာ ပေါလ်လည်း သူ့ရင်ထဲ လေးလံနေသမျှအားလုံးကို ဖွင့်၍ပြောပြလိုက်၏။

သူ ပြော၍ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပေါလ်ပြောပြနေသည်တို့ကို နားထောင်ရင်းက ကုလားထိုင်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်းလျှော၍ကျလာသော ဒန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ လူးလွန့်၍ထလိုက်ပြီး သမ်းဝေရင်းအညောင်းဆန့်လိုက်ကာ ပြတင်းခန်းဆီးများကို ဘေးသို့ဆွဲ၍ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

"မိုးကလည်း လင်းပြန်ပြီ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ ရာသီဥတု" ဟုရေရွတ်လိုက်ပြီး လီနာ့ဘက်သို့လှည့်၍ "လီနာ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပေ့။ တို့ သူ့အတွက် အာမခံထားတာက ၅ ပတ် ရတယ်" ဟုပြောလိုက်၏။

သူသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ တံခါးကိုမှီ၍ရပ်နေပြီး အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူကာ မီးမညှိဘဲ ပါးစပ်တွင်တပ်လိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အိပ်ချင်နေပုံရသည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက်ပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှည့်လိုက်ပြီး ဘာမပြောညာမပြောထွက်ခွာသွားလေ၏။

အခန်း ၁၀

အိပ်ချင်သည့်မျက်တောင်နှင့် လက်သည်းကို တိနေအောင်ကိုက်ဖြတ်ထားသည့် ဒန်းဆိုသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ထူးဆန်းသောမိဘ ၂ ပါးမှ မွေးဖွားလာသူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝေါ့တလေမြို့တော်သား ဖြစ်လေသည်။ သူ၏အမည်အပြည့်အစုံမှာ လူသာအလွိုက်ဆီးယတ်စ်ဒန်း ဖြစ်၍၊ ဤအမည်ကို သူသည် ရာဇဝတ်မှုကိုဖုံးသလို ဖုံးဖိ၍ထားသည်။ ဤအမည်ကို သုံးသူများနှင့်လည်း ကမ္ဘာ့ရန် သဘောထားခဲ့သည်။ ဤအမည်သည် သူ၏ဇာတိရပ်ကို ပေါ်စေသည်။ ဘာသာမတူသူတို့ ပေါင်းဖော်ရာမှရလာသည့်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည့်အမည် ဖြစ်သည်ဆိုသည်။ သူ့အမေနှင့်အဖေတို့သည် ဤသို့ ပေါင်းဖက်နေကြသည့် အိမ်ထောင်များစွာတွင်ကဲ့သို့ နားလည်မှု့ သည်းခံမှုမရှိဘဲ တကျက်ကျက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အမေက အယူသစ်ဂိုဏ်းဝင်၊ သူ့အဖေက ဗရင်ဂျီ။ အမြဲတစေ စစ်ခင်း၍ချည်း နေခဲ့ကြသည်။ အယူဝါဒရေး ပဋိပက္ခများအကြားတွင် ကလေးက အလူးအလဲခံခဲ့ရသည်။ နောက် သူနှင့်ရင်းနှီးခင်မင်သူများကို သူငယ်စဉ်က ဘာသာ ၂ မျိုးစလုံး၌ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ရသည်ဟု သူက ဖွင့်ဟပြောပြသည်။ သို့နှင့် သူသည် ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်း ဆိုသည်များကို မနှစ်မျို့သည့်စိတ်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

သူ ၁၄ နှစ်သားအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့အဖေသည်လမ်းပေါ်တွင် မတော်တဆထိခိုက်မှုဖြစ်၍ သေဆုံးသွားသည်။ နံနက်စာကို အားရပါးရစားသောက်ပြီး အယူသစ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို ဆဲရေးအပြစ်တင်လျက် အိမ်မှထွက်သွားသည်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်မတိုင်မီ သူ့အလောင်း ထမ်းစင်ဖြင့်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အပြစ်သူ ခံသွားရခြင်းပေလော။ သို့ရာတွင် သူ့ဖနီးမှုဆိုးမသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသောကာလ လွန်ခဲ့သောအခါ သူ့မှာ လင်ယောကျ်ားအပေါ် မည်မျှမှီခိုခဲ့ရသည်ကို နောင်တရပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။ ဤတွင် ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိဟု ထင်ရသော်လည်း သူ၏ဘဝလမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ သူဘာလုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည်က ကိစ္စမရှိ။ သူ ဤသို့ လုပ်လိုက်သည့်အတွက် အနည်းဆုံး တစ်ခုတွင်တော့ အရာထင်ခဲ့သည်။ သူ့သားအားအများပြည်သူတို့ကျောင်းမှ နုတ်ကာ ဟတ်ဆောက်ကုန်းရှိ ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တို့၏ကောလိပ်သို့ ပို့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများက သူ့အား အထူးဂရုစိုက်၍ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းသို့ သူရောက်လာစဉ်က ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်သူဘုန်းကြီးက သူ့အားအထူးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် အကဲခတ်နေခဲ့ပြီး၊ သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား "ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဒီသူငယ်ကို သူ့ဖာသာနေပါစေကွယ်တို့" ဟုပြောခဲ့သည်။ ထိုကောလိပ်တွင် သိသိသာသာ ဘာမျှအားပေးမှုမရခဲ့သည်က အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ၁၅ နှစ်သား ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ပြုပြင်လို့မရတော့။ သူ့ကိုယ်သူ ထိုကောလိပ်နှင့် တစ်သွေးတည်းတစ်သားတည်းဟူ၍ မည်သည့်အခါမျှ သဘောမထားတော့။ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိ။ မြို့စွန်မြို့ဖျားမှ

ဘောလုံးပွဲများကို တစ်ယောက်တည်းသွားကြည့်တတ်ခဲ့သည်။ ဟတ်ဆောက်ကုန်းခြေရင်းရှိ ဘိလိယက်ခုံသို့သွားကာ နာရီပေါင်းများစွာထိုင်၍ ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်။ သူသည် အပေါ်ဆင့်ခုံတန်းများတွင် မီးခိုးလုံးများကြား၌ လေးနက်ဖြူရော်သောမျက်နှာဖြင့်ထိုင်ကာ ဘိလိယက်ခုံက သက္ကလပ်စစိမ်းစိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကစားလေ့မရှိသော်လည်း အားကစားတွင် ဝါသနာ ပါတော့ပါသည်။ သူသည် အားကစားအကြောင်း အတော်စုံလင်စွာသိသူဖြစ်၍ အားကစားစွယ်စုံကျမ်းတမျှ ဗဟုသုတရှိသူဖြစ်သည်။ စာအရေးအသားလည်းကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာဘုန်းကြီးက ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်းအတွက် အားကစားနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါးအတိုအထွာရေးရန် အားပေး၏။ အသက် ၁၈နှစ်အရွယ်တွင် ထိုကောလိပ်မှ သူဘွဲ့သောအခါ သူ့မှာ ငြိမ်သက်စွာနေတတ်ပြီး စိတ်ငယ်တတ်သူဖြစ်လာသည်။ သူ ကောလိပ်က ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်သူက ဝင်ပြောပေးသဖြင့် စောင်ရေသိပ်မရှိသော်လည်း နာမည်ကောင်းသည့် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဝေါ့တလေမြို့ ခရော်နီကယ်နေ့စဉ်သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်ရခဲ့သည်။

ထိုနောက် နှစ်အနည်းငယ်မှာကား သူ့ဘဝ၌ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲထူးခြားမှုမရှိခဲ့။ အယ်ဒီတာကြီးများခိုင်းသည့် တောက်တိုမယ်ရကလေးများကို ပြေးလိုက်, သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို ကော်ကပ်၍စုလိုက်, တစ်ခါတစ်ရံ ဒေသန္တရအားကစား အသေးအဖွဲကလေးများကို သတင်းပြေးယူလိုက်နှင့် ပြီးခဲ့သည်။ သူပထမအကြိမ် ခရော်နီကယ်၌ ထည့်သွင်းသည့်သတင်းမှာ မထင်မရှားကော်လံ၏အောက်နားကပါလာသည့် သတင်း ဖြစ်၏။ သူက ယင်းကိုဖြတ်ပြီး တရိုတသေသိမ်းထားသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ သူသည် အသေးအဖွဲမဟုတ်သည့် တာဝန်များပါထမ်းဆောင်လာရသည်။ မြို့တော်စည်ပင်သာယာ ရေကူးကန်များ၌ ကျင်းပသည့် ဝါတာပိုလိုပွဲများ, ဗလိတ်ကလီအားကစားရုံ၌ ကျင်းပသည့် လက်ဝှေ့ပွဲများသို့ စေလွှတ်ခြင်းခံလာရသည်။ သူ စာအရေးအသား ကောင်းသည်။ အကဲဖြတ်ပုံ ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြတတ်သည် ဆိုသည်တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောသော်လည်း အယ်ဒီတာချုပ်အထိ သိမြင်လက်ခံ၍ လာကြသည်။ သူ ၂၅ နှစ်အရွယ်က နှစ်သစ်ကူးနေ့တွင် သူ့အား ကြိုတင်ပြောကြားထားခြင်းမရှိဘဲ တာဝန်တစ်ခုပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။ ယင်းကား လူပေါင်းများစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ဝေါ့တလေမြို့တော်၏ ၃ ပုံ ၂ ပုံမျှသောလူထုက အရူးအမူးစိတ်ဝင်စားသော ဝေါ့တလေ အကြီးတန်း ဘောလုံးပွဲအကြောင်းရေးရန်ဖြစ်၍၊ အားကစားသတင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်တာဝန်များတွင် ပထမတန်း လက်ရွေးစင်တာဝန်ကြီး ဖြစ်၏။ ဒန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည့် ဘောလုံးပွဲ၌ သတင်းစာဆရာများအတွက်ထားသည့် သီးသန့်နေရာမှနေ၍ ကိုယ်ပိုင်တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်း ၂ ကော်လံကို နှုတ်က ချပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်ရက် နံနက်တွင် အထူးသတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေး၍ တင်လိုက်သည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကိုမရေးဘဲ ကစားနေစဉ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော တစ်ခုတည်းသောအဖြစ်အပျက်ကိုသာ ဖော်ပြထားသည်။

ထိုညနေမှာပင် ခရော်နီကယ်ပိုင်ရှင် အယ်ဒီတာမက်အီဗွိုင်သည် ထိုဆောင်းပါးကိုကိုင်လျက် သူ၏ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ မက်အီဗွိုင်သည် သူ၏လူများအား သူ့ထံသို့ ခေါ်တွေ့လေ့ မရှိ။ သူသည် ဒန်း၏ စားပွဲငယ်အားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ဆောင်းပါးကို သူ၏မျက်မှန်ဖြင့်ခေါက်၍ "ဒါက ဘာသဘောလဲကွ" ဟုမေးလိုက်ပြီး "ငါက မင့်ကို ဘောလုံးပွဲအကြောင်း အရေးခိုင်းတယ်။ မင်းက မတော်တဆ ခေါင်းကိုအကန်ခံရတဲ့ အလယ်တန်းနောက်ခံ ကောင်ကလေးရဲ့ အကြောင်းပဲ ရေးပေးတယ်။ ကောင်ကလေး သတိမေ့မြောနေတုန်းမှာ လူ ၃ သောင်းလောက် တစ်ဘက်က ရှေ့တန်းအလယ်လူကို ဝိုင်းချဖို့လုပ်နေတာကိုပြတယ်။ မင်းကအော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆဲရေးကြ၊ အစုလိုက်ချကြ၊ ဘောလုံးသမားတွေကို ပုလင်းနှင့်ပစ်ကြတာ တွေ့၊ ဒိုင်လူကြီးပါထိပြီး ဒဏ်ရာရတာတွေကိုပဲ ရေးပြတယ်။ တိုတိုပြောရရင် မင်းဆောင်းပါးက လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးသည်းခံမှု လုံးဝမရှိတဲ့ တောထဲကအရိုင်း အစိုင်းတွေရဲ့အားကစားပွဲကြီးရဲ့ပုံကိုပဲ ဖော်ပြလိုက်တယ်။ ဒီလိုဟာမျိုးဆိုရင် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက အက်စကီမိုတွေတောင် ရှက်မယ်" ဟုဆိုသည်။

ဒန်းက "အေးဗျာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရေးတော့ရေးတာပဲ၊ အဲဒါတွေပဲ ထွက်လာတယ်" ဟုသာ ပြောသည်။

မက်အီဗွိုင် ငြိမ်သက်ပြီး ထူးခြားသောဆန့်ကျင်ဘက်များကို စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသလောက် ရှက်ကြောက်တတ်သောဤလူငယ်သည် သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတတ်။ သူ့ကိုသတ်မည့်ဆိုတောင်မှ ပုံတစ်ပုံဆုံးအောင် နှုတ်ကပြောတတ်မည့်လက္ခဏာမရှိသောသူထံမှ စာရေးရာတွင် ခြသေ့်ဟောက်သလို မီးတောင်ပေါက်သလို ပြောင်မြောက်သည့်စကားလုံးများထွက်လာပြီး၊ သာမန်စာဖတ်သူအား ဆွဲငင်ယူကျုံး၍ ပြုံးရယ်အောင် ငိုကြွေးအောင် ကလောင်စွမ်းထက်မြက်သည်ဆိုခြင်းကို အံ့ဩလျက်ရှိ၏။

မက်အီဗွိုင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

"၁ နှစ်အတွင်း ငါရသမျှ ဆောင်းပါးတွေထဲမှ အဆိုးဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါကို နက်ဖြန် မျက်နှာဖုံးကထည့်မယ်" ဟု ဆိုလိုက်၍ ဒန်းလည်း နားမလည်နိုင်သလို သူ့အားကြည့်နေစဉ်၊ သူက "မင်းတနင်္ဂနွေနေ့ညနေ ငါ့အိမ်ကိုလာပြီး ညစာစားကွာ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် လူသာ အလိုက်ဆိုယတ်စ်ဒန်း၏ အားကစားလောကအဆက်အသွယ်အားလုံး ပြီးဆုံးကာ သူ၏သတင်းစာဆရာဘဝ တကယ် စခဲ့လေတော့သည်။ ရှေ့ဦးစွာ မက်အီဗွိုင်က သူ၏ကလောင်အစွမ်းအစနှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော လူ့ဘဝဖြစ်ရပ်များအတော်များများပေးနိုင်ရာ ပုလိပ်ရုံးများသို့ စေလွှတ်သည်။ ထို့နောက် တိုင်းပြည်အတွင်းနေရာအနှံ့လျှောက်သွားကာ မျက်နှာဝက် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးများ ရေးသားရသည်။ မက်အီဗွိုင်က သူ၏အမည်နှင့်ပတ်သက်သည့်ဇာတ်လမ်းကို သိထားပြီးဖြစ်၍ သူ၏ထိပ်သီးသတင်းထောက် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်၏ ကလောင်အမည်ကို 'ဌစာ'ဟု ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဒန်း၏ ဆောင်းပါးများတွင် 'ဌစာ'ဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးသည်။ သူရေးသည့် ဆောင်းပါးစဉ်ကို လည်း 'အပူတပြင်း ပြဿနာများ'ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ နောက်လိုက်ဆောင်းပါးများကိုလည်း 'မီးတောက်ကြားမှ ပြဿနာများ'ဟုတပ်သဖြင့် လူပေါင်းများစွာ ဖတ်ရှုကြရုံမျှမက အသရေဖျက်မှု ၂ မှု အစွဲခံရလေရာ၊ ၂ မှုစလုံး၌ပင် သတင်းစာက မိမိ၏သိက္ခာကို အောင်မြင်စွာ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ခရော်နီကယ် စောင်ရေ ခုန်၍တက်သည်။ ဌစာနှင့် သူ့အယ်ဒီတာကိုသည်လည်း ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်၍လာခဲ့လေရာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် မက်အီဗွိုင်၏နှမ အရပ်မြင့်မြင့် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ချောချောလှလှ၊ ဒန်း၏ အပေါ်တွင် ကာလအတော်ကြာကပင် မျက်စိကျနေခဲ့သော အီဗာသည် သူ့အား အပိုင်ယူလိုက်လေတော့၏။

သူတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်နောက်တွင် ဒန်း၌ ဘီယာနှင့် အဝတ်အဟောင်း ကြိုက်တတ်သည့် ညဉ့်ကလေးများ ပျောက်မသွားသော်လည်း သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အောင်မြင်ပါသည်။ နှုတ်နည်းလှသည့်အဖေကြီး၏ ချစ်မင်္ဂြီးသည့် သမီးကလေး ၂ ယောက် ထွန်းခဲ့သည်။ အီဗာသည်ကား ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး နေတတ်သည့် အမျိုးကောင်းသမီးဖြစ်ပြီး၊ ဆင်စွယ်လည်ဆွဲပုတီးများ၊ ပန်းပေါင်းနံ့သာများ၊ နားဆွဲသီးများ ကြိုက်တတ်သည်။ ဒန်းက သူ့ဇနီးအား အိမ်ထောင်စီမံအုပ်ချုပ်မှုအားလုံး ခွင့်ပြုထားသည်။ သူ့ဇနီးက ဘာသာတရားကို ရိုးရိုးသားသား ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ပြီး၊ ရေးမှုမပျက် ဘုရားဝတ်ကျောင်းတက်ရန် သမီးများနှင့်သွားသည့်အခါ ဒန်းက သူတို့ကို လိုက်ပို့ရသည်။ စိန့်ဂျိုးဇက်ဘုရားဝတ်ကျောင်းနယ်မြေတွင် သူတို့မိသားစုသည် စံနမူနာအဖြစ် လူ့လယ်ခေါင်တွင် မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခြင်းခံရသည်။ သို့ရာတွင် ဒန်း၏စိတ်က မိသားစုတွင် သိပ်မရှိ။ သူ့အတွင်းစိတ်တွင် ငယ်စဉ်က တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် အပြင်ပန်းအမြင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်။

www.burmeseclassic.com

လူအများ၏အတွင်းသဘောက နှစ်သက်တတ်သည်ကိုသာ အများဆုံး အရေးထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်သုံးဝါဒမှာ 'ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အကြိုက်နှင့်၊ သူ့မှာလည်း သူ့အကြိုက်နှင့် နေစေဖို့' ဖြစ်၏။ သူ၏ကိုယ်ပိုင်ဘဝတွင်မူ သူသည် မည်သည့်အမျိုးအမျိုးကိုမဆိုပြင်ဆင်ရန်အသင့်ရှိ၍ နင်းပြားတို့ဘက်မှ အမြဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ သူ၏ဇီဖစိတ်က နူးညံ့နေ၍ သူ့မှာ စိတ်ခိုက်စရာရှိလျှင် ထိလွယ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ခံရသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ်မှာပင် သူ၏သဘာဝသည် လူပျိုပေါက်အရွယ်သကဲ့သို့ပင် ရှိုးတန်းရှိုးတန့်နှင့် စိတ်ထိခိုက်လွယ်လျက် ရှိပေသည်။ စောင်းပါးရိပ်ခြည်မျှဖြစ်စေ သူ့အားချိုးပင့်သည့် စကားများကိုဆိုမိလျှင် သူ့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရ၏။ သူသည် သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်နေသော သတင်းစာသမားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုကြောင့် သူသည် သတင်းစာလောကကလူအများအပြား၌ ဖြစ်လာတတ်သည့်အတိုင်း လောကကို ငြီးငွေ့သည့်အမူအရာကိုဆောင်ကာ အပေါ်ယံ ဖုံးအုပ်ထားလေ့ရှိပေသည်။ ထိုအမူအရာကို တာဝစဉ်ဆောင်ထားရတော့ အခြားသူများထက် သူ့ကိုယ်သူကိုသာ လှည့်စားရာ ရောက်နေပေသည်။ သူ့မှာ အပေါ်ကအရေထူထူ တစ်ထပ်အုပ်ထားသည့်အောက်တွင် နူးညံ့သည့်အကွက်ကလေးများရှိနေသော်လည်း သူ့ဟာသူတော့ မမြင်ချေ။ လုံခြုံပြီဟူ၍သာ ထင်နေလေသည်။

သူ လီနာနှင့်တွေ့ခဲ့သည်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များအတွင်း သူသည် လီနာနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့။ အာဒင်လမ်းရှိ ခရော်နီကယ်တိုက်သို့အသွားလမ်းတွင် ကော်ဖီသောက်ရင်း၊ မုန့်စားရင်း လီနာ့ထံ ဝင်တွေ့လေ့ရှိသည်။ ထိုကြောင့် ပေါလ်အဖမ်းခံရသည့်ညက မိုးချုပ်ချုပ်တွင် ဟတ်ဆောက်ကုန်းရှိ သူ၏နေအိမ်သို့ လီနာရောက်လာတော့ လီနာ၏ဒုက္ခကိုစာနာမိကာ ပြောသမျှကို ဂရုတစိုက်နားထောင်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ရက်နံနက် လီနာနှင့်အတူ ရာဇဝတ်တရားရုံးသို့ လိုက်ခဲ့ရတာ သူ့စိတ်ထဲ၌ 'ဤကိစ္စသည် လေကိုဖမ်း၍ ဝရမ်းကပ်ရသည့်သို့သာ ဖြစ်မည်'ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရုံး၌ သူ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသည်က ဤအထင်ကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင် အလိမ်အညာတစ်ချက်မျှမပါဘဲ အစမှအဆုံး အကုန်လုံးပြည့်စုံမှန်ကန်သည်မှာ ဘာမျှသံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိသော ပေါလ်၏သောကဖြင့် ပြောပြချက်များ။

ဒန်းသည် ဘာကိုမျှ အလျှင်စလိုမဆုံးဖြတ်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ လေ့ကျင့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် 'ဧရာမအဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုကို ဝင်၍ခလုတ်တိုက်မိပြီ'ဟု အလိုလိုသိနေသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်သူ တစ်ယောက်

ဖြစ်ရုံမက လူကလည်း တုတ်ခိုင်သဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းပုံရလျက်ရှိပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုညက သူ့အိမ်သို့ပြန်သွားသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက မီးထိုးပေးလိုက်သဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ ငယ်မူငယ်ရာဖြင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်၍ နေလေသည်။

သူသည် မက်အီဗွိုင်အား ဘာမျှမပြောဘဲ တစ်ပတ်ခန့်နေလိုက်သည်။ ထိုကာလအတွင်း သတင်းစာတိုက်သို့ တစ်ချက်မျှ မျက်နှာလာ၍မပြသော်လည်း သူ့မှာ ခရီးပြင်းများ မကြာခဏသွားကာ အလုပ် အလွန်များလျက်သာ ရှိလေသည်။ ထိုနောက် ကြာသာပတေးနေ့၏ ည ၁၁ နာရီကျော်ကျော်တွင် သူသည် ခရော်နီကယ်တိုက်သို့ ရောက်လာသည်။ ညစောင့်တစ်ယောက်သာ မြင်သည်။ သူသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အတွင်းက မင်းတုပ်ချထားလိုက်၏။ သူ့မှာ ဂင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ခရီးထွက်ရာကအပြန် အဝတ်အစားပင် လဲခဲ့ဟန်မတူ။ သို့ရာတွင် သူသည် အပေါ်အင်္ကျီနှင့် အတွင်းကိုယ်ချပ်အင်္ကျီတို့ကိုချွတ်၍ လည်ပင်းကိုဆွဲဖွင့်ကာ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့သာဝတ်လျက် သူ၏စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည့်အချိန်၌ကား သူ၏မျက်လုံးများမှာ ပျင်းမှုပျင်းရာမဟုတ်တော့ဘဲ တောက်ပလျက်ရှိကြပေသည်။ သူသည် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစား၍နေလိုက်ပြီး သူ၏လက်
ဖက်ကို တံထွေးဆွတ်၍ အချင်းချင်းပွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်နှိပ်စက်ကို သူ၏ရှေ့သို့ဆွဲယူကာ မတုပနိုင်လေသသူ၏ စိတ်နှင့် သူ၏ခံစားချက်တို့ကိုရောနှောကာ စာလုံးများကို တဖျောက်ဖျောက် ရိုက်သွက်လေတော့သည်။

ဝေါ့တလေမြို့တော်ကြီးရှိ စိုသိုင်းမှောင်မိုက်လှသည့် ကြိုးကိုက်အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုအတွင်းဝယ် အပြစ်မဲ့သူတစ်ယောက်သည် သူ၏လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းကြီးစွပ်လျက်၊ သေဒဏ်ခံရမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ အခန်းအပြင်ဘက် အကျဉ်းထောင်တွင် ရင်ပြင်၌ သူ့အတွက် ကြိုးစင်ဆောက်လျက်ရှိရာမှ တူထုသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ နာရီအနည်းငယ်ကြာလျှင် သူတို့လာကြတော့မည်။ သူ့အား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက်၊ အေးစက်ချမ်းစီးသည့်အရုဏ်တက်ချိန်ဝယ် သူ့အား ခေါ်ထုတ်သွားကြတော့မည်။ ထို့နောက် ကြိုးစင်စက်တိုင်၏အောက်တွင် သူ၏လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သူ၏မျက်နှာနှင့်တကွ ဦးခေါင်းကို အိတ်ဖြူကြီး စွပ်လိုက်ကြမည်။

နောက်တစ်ရက် နံနက် ၉ နာရီတွင် ဒန်းသည် ဆိုဖာပေါ်မှ အိပ်မှုင်မှုးတူးလူးလဲထကာ မုတ်ဆိတ်လည်း မရိတ် အပေါ်အင်္ကျီများလည်း မပါ သူ၏စာမူကို

www.burmeseclassic.com

မက်အိဗွိုင်၏ရုံးခန်းသို့ ယူခဲ့လေ၏။

"ရော့ဗျာ။ အဲဒါ 'ဥစာ' ဆောင်းပါးစဉ်အသစ်ရဲ့ ပထမဆောင်းပါးပဲ။ ဆောင်းပါးစဉ်ရဲ့ တခြား ၉ ခုအတွက်လည်း အကျဉ်းချုပ် ရေးပေးထားတာ အစုံပါတယ်။ ကျွန်တော် မနက်စာ ထွက်စားလိုက်ဦးမယ်"

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဒန်း ပြန်ရောက်လာသည်။ အယ်ဒီတာသည် သူ့စားပွဲခုံထိုင်ကာ သူ့အတွေးနှင့်သူ နစ်မြုပ်နေ၍ လှုပ်ပင်မလှုပ်။ အတန်ကြာမှ သူ့မျက်နှာကို ဒန်း၏ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်လိုက်သည်။ သူသည် နက်ပြာဝတ်စုံကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက်နှာသွယ်သွယ်တွင် နက်မှောင်သောဆံပင်၌ ဆံစများ ကျိုးကျဲဖြူလျက် အလယ်တည့်တည့်က ခွဲ၍ဖီးထားသည်။ အကွပ်မပါသောမျက်မှန်တပ်လျက် သူ၏အတွင်းကိုယ်ချပ်အကျီတွင် ကြိုးဖြူလုံးချုပ်ရိုးဖောင်းများ ကွပ်ထားသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြိုးစား၍ ဟန်လုပ်ထားရစေကာမူ သူ့စိတ်များ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်မှာ သိသာပေါ်လွင်နေပေသည်။

"ဒါကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရခဲ့သလဲ"

"ကျွန်တော်ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူရခဲ့တာလဲ"

"မက်ထရီရဲ့သားပေါ့။ သူ့ဆီမှာအားလုံးရှိတယ်"

"အခု သူဘယ်မှာလဲ"

"ခိုဝန်ချုပ်နှင့် ထုတ်ယူထားတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ အတော့်ကို မမာနေရှာတယ်"

"ဒါတွေ မှန်ကန်တယ်ဆိုတာကော သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုရေးလိုက်တာတွေကို ကျွန်တော် အားလုံး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ"

မက်အိဗွိုင်သည် သူ၏မေးချွန်ချွန်ကလေးကို ပွတ်ရင်းစဉ်းစားနေ၏။ သူသည် စိုးရိမ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိနိုင်သေး။ စိတ်ထဲ၌လည်း အတော်ကို လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။

"တို့ ဒါကို ပုံနှိပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား"

"ထည့်ပါ"

"ဒါပေမယ့်၊ မြတ်စွာဘုရား။ ဒါက တရားစီရင်ရေး၊ ထိပ်ဆုံးကနေပြီး နိုင်ငံတော်အတွင်းဝန်ချုပ်ဆီအထိ ရောက်မယ့်ကိစ္စ။ ပြီးတော့၊ ပြီးတော့လည်း မင် မစ္စတာအို ဆိုတဲ့ ပြဿနာကော။ ဒါကိုတော့ တို့လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။

အသရေဖျက်မှုက ရှိသေးတယ်။ အစွဲစံရမှာကတော့ သေချာပါတယ်"

"ဟာ၊ မခံရပါဘူး။ ကျွန်တော် အသေအချာစီစဉ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား။ ဒီနာမည်ကို နောက်ဆုံးကျမှ သုံးတယ်လေ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့လည်း အတိအကျမှ မပြောဘဲ။ 'မစ္စတာအို'၊ ဒါမှမဟုတ် 'မစ္စတာ'လို့ပဲဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အသာကလေးထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရုံပဲ။ တကယ်ဗျာ။ ဒါဟာ ထကယ့်အထိကရကိစ္စကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ကြုံရတာတွေထဲမှာ ဒါဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်က စတုန်းဟိသ်မှာ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး၊ ဘာမှုမလုပ်ရဘဲနှင့်"

"သူ၊ သူသတ်တာ ဟုတ်၊ ဟုတ်ချင်၊ ဟုတ်မှာပေါ့" မက်အိဗွိုင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် မဖြစ်စဖူး အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် ကျမ်းကျိန်ပြီး ပြောရဲပါတယ်"

"ဒါပေမယ့် သတ်တဲ့လူကတော့ သူသတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်ပြောမလဲကွ"

"ပြောအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ"

ဒန်းသည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လျက်ရှိ၏။ လွတ်လပ်တဲ့သတင်းစာရဲ့သတ္တိကို သူတို့သိအောင်မြင်အောင်ကျွန်တော်တို့ ပြရမယ်။ လူအများရဲ့အထင်အမြင်ဟာ အင်အားပဲ။ သက်ဆိုင်နေတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ရာထူးအာဏာကလေးရဲ့ အကာအကွယ်ကလေးနှင့်နေလို့ လိပ်ပြာမလုံတော့အောင် ကျွန်တော် တိုက်စစ်ဆင်မယ်။ ဒီအမှု ပြန်မဖွင့်ဖွင့်အောင် လုပ်မယ်။ စုံးစမ်းမှုတွေ မလုပ်ရင် မနေနိုင်အောင် လုပ်မယ်။ မက်ထရီရဲ့သားကလေးဟာ သူတို့ရဲ့တံခါးတွေကို လိုက်ထုနေ၊ ခေါက်နေတာဟာ လပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ တစ်လက်မလောက်တောင် ဖွင့်မပေးကြပါဘူး။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူတို့ မှားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို သူတို့သိကြလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့က ဒါကို မြေတိုက်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်ပြီးပစ်ထားလိုက်ဖို့ အားထုတ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလို ဗျူရိုကရက်တစ်စုက အာဏာနှင့်အနိုင်ကျင့်တာကိုခံနေရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီမိုကရေစီလို့ပြောနေတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် နောက်ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဖြစ်ဖို့ပဲ။ ဒီမိုကရေစီကို ကျွန်တော်တို့ထိန်းသိမ်းထားချင်ရင် ကိုယ့်အိမ်ကအစ စည်းကမ်းရှိဖို့လိုတယ်။ စနစ်တကျတိုးတက်မှု ရှိရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မတရားတဲ့အမှုဆို တစ်ခုတည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုံးဖိထားရင်၊ လွတ်လပ်စွာပြောဆိုခွင့်ကို တစ်စက္ကန့်လောက်ကလေးဖြစ်ဖြစ် ပိတ်ပင်ထားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုးထိုးလောက်ကိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ။ ကဲ၊ အခု မက်ထရီရဲ့သားကလေး အပြစ်ဆိုး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှင့်ကြံဖို့ နည်းနည်းကလေးပဲ လိုတော့တာကိုကြည့်။ နည်းနည်းကလေးတွန်းလိုက်ရင် စောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျတော့မယ်။ အခုလည်း ကျနိုင်သေးတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီလူတွေလုပ်သမျှက သူ့ပြောရေးဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင် ဖိနှိပ်ပစ်လိုက်ကြလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည်အဖြစ်နေချင်ရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ပြောစရာရှိတာကို လူသိရှင်ကြားပြောနိုင်ခွင့် ရှိရလိမ့်မယ်"

မက်အီဗိုင်က စိတ်မရှည်သလို "အေးပါ၊ အေးပါ။ ကဲ၊ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်လုံး လျှောက်မရွတ်ပြမနေပါနှင့်တော့။ ဒါကို တို့ထည့်မယ်။ မွဲချင်မွဲပစေ။ မွဲလည်းမွဲမှာပါပဲ" ဟုဆိုကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အမူအရာဖြင့် သူ့ စားပွဲပေါ်ကခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်လေ၏။

ဒန်းသည် သူ၏ရုံးခန်းသို့ပြန်ကာ အပေါ်အင်္ကျီများကို ဝတ်၊ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ မိုးကာအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားလိုက်၏။ အောက်ထပ်တွင်ကား ပုံနှိပ်စက်ကြီးများသည် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားအောင် တဂျုန်းဂျုန်း လည်ပတ်စ ပြုလေ၏။ သူသည် မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ်နှင့်သူ၏မေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ အီဗာက သူ့ကို လူနှင့်သူနှင့်တူအောင်နေဖို့ အမြဲ နားပူနားဆာလုပ်ခဲ့၏။ မုတ်ဆိတ်တော့ ရိတ်ဦးမှ ဖြစ်မည်။ သူ ရေလည်းငတ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများ တောက်ပလာကြ၏။ ယခုဆို ၁၁ နာရီထိုးခါနီးပြီ။ အပြန်လမ်းရှိ ဟန်နီဂန့်၏ ဗျစ်ဆိုင်တွင် ဘီယာတစ်ခွက်လောက်တော့ ဝင်မော့လိုက်ဦးမယ်။

အခန်း – ၁၁

လွန်ခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မွန်းလွဲပိုင်းက ကုန်စျေးတန်းမှ ဒန်း ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပေါလ် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပြန်လှဲချပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်ကို လီနာ မြင်လိုက်၏။

လီနာသည် နဖူးကြောကလေးများတွန့်လာအောင် ပေါလ်အား စိုက်ကြည့်ရင်းက ပေါလ်မှာ အတော်ပင်မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုသလိုပင် တားဆီး၍မနိုင်သည့် စိတ်ဆန္ဒကလေးတစ်ခုက သူ့ အနားမှာပင် ပေါလ်အားထား၍ ပြုစုချင်အောင် နှိုးဆော်လျက်ရှိ၏။ အနည်းဆုံး

သူ ကြိုးစားတော့ ကြည့်ဦးမည်။

သူကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြောင့် နှလုံးသားအရေး တွေးတောမိတိုင်း တွန့်ဆုတ်၍သာသွားမိအောင် ရှိခဲ့သော်လည်း၊ သူ၏ချစ်တတ်သည့်သဘာဝကလေးက သူ့အတွင်းသန္တာန်၌ နိုးကြားလာကာ သူ့ကိုယ်သူပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ ယောကျ်ားများမြင်လျှင် အဝေးကရှောင်ပြေးချင်လောက်အောင် သီလရှင်လို ဣန္ဒြေကြီးစွာ တစ်ယောက်တည်းစိတ်နာနာဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ရသော သူ့ဘဝခရီးတစ်လျှောက်တွင် ဤကဲ့သို့ နှလုံးသားနိုးကြားမှုမျိုးကို သူ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဘဲရှိရာမှ ယခုကဲ့သို့နိုးကြားလာတော့ သူ့မှာ စိတ်ထဲက သာယာမိသလောက် ရင်ထဲက နာရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနာကျင်မှုကပင် သူ့အား အားသစ်မာန်သစ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

လီနာသည် အိပ်ရာဘေးက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ဝင်ထိုင်ကာ ပေါလ်အား မမှိတ်မသုန် စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်၏။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ပေါလ်၏နဖူး၌ စို့၍စို့၍သီးလာသော ချွေးပေါက်များကို သုတ်၍သုတ်၍ပေး၏။ အဖျားကျ၍ ချွေးထွက်လာသည်ဟု သူနားလည်ထားပြီး အတော်အတန် စိတ်အေးသွားသည်။ ညနေဘက်တွင် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်၌ ကြက်ဥခေါက်၍ထည့်ပြီး တိုက်သည်။ ထိုည သူ အိပ်ရာဝင်တော့ ပေါလ်ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ရက် အလုပ်ဆင်းနိုင်ကောင်းပါရဲ့ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဘိုနန်ဇာကအလုပ်ကို အပြတ်မခံနိုင်သေး။

နောက်တစ်ရက် နံနက်တွင် ပေါလ်အား သူ သွားနှိုးဆော်တော့ ပေါလ်က သူ သက်သာပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း နေလို့ရပါသည်'ဟု ပြောသည်။ သို့သော်'အပြင်ထွက်ရန် လီနာ အဝတ်လဲ၍ ပေါလ်အတွက် စွပ်ပြုတ်အိုးတည်ပြီး ပေါလ်၏လက်ကိုစမ်းကြည့်သောအခါ သူ့လက်မှာ ပူကျက်နေ၏။ သူ ဘာမျှ မပြော။ သို့သော် စိတ်အားငယ်သွားသည်။ ဦးထုပ်ပျော့အဝိုင်းကလေးကိုဆောင်းပြီး မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်လျက် လက်တစ်ဖက်က တံခါးကိုကိုင်ပြီးရပ်နေမိ၏။

"ကျွန်မ အိမ်မှာနေမှထင်ပါရဲ့"

ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"ကိုယ် နေကောင်းသွားမှာပါ"

"ဟုတ်ပါ့မလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

သို့နှင့် နောက်ဆံတင်းလျက်ပင် ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံး လူက ကောင်တာနောက်တွင် လျှောက်၍ရွေ့လျားနေရသော်လည်း စိတ်ကတော့ ပေါလ်ဆီသို့သာ ရောက်လျက် တထင့်ထင့်ဖြစ်၍နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညနေ ၄ နာရီထိုးပြီးတော့ ဟဲရစ်ထံသွား၍ သူ့အား စာစာပြန်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဟဲရစ်က မျက်ခုံးများကိုပင့်လျက် မချိုမချဉ်ပြုံး၍ပြလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ကန့်ကွက်စရာတော့ မရှိ။ စတိုးဆိုင်ထဲမှ သူ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ချက်စရာပြုတ်စရာနှင့် စားစရာကလေးများ ဝင်ဝယ်ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်လှေကားကို သူတက်ခဲ့တော့ သူ့လည်ချောင်းတွင် ဆို့ဆို့နစ်နစ်ဖြင်နေ၏။ သူ၏အင်အားကြီးမားလှသော နှလုံးသား မှတက်လာသည့် လှိုင်းလုံးများ။

ပေါလ်သည် အိပ်ရာထက်တွင် ခေါင်းအုံးများကို ကျောနောက်ကခံလျက် ထိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှမြင်နေရသည့် အိမ်မိုးခေါင်တန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သောကဖြင့်တင်းမာမှုများ မရှိတော့။ လီနာ ဝင်လာသည်ကိုမြင်တော့ သူ့မျက်နှာ မသိမသာ လန်းရွှင်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အား တစ်ချက် လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် သူ့အခြေအနေ ပိုဆိုးနေသည့်လက္ခဏာများကို တွေ့လိုက်ရ၍ လီနာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ၏ပါးရိုး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် နီရဲလျက်ရှိသည်။ သူက လီနာအား အသက်ရှူ၍မဝသည့်လေသံဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့ မင်း အစောကြီးပါလား"

"အရောင်းအဝယ် နည်းနည်းပါးတယ်" ဟု လီနာကဖြေရင်း မိုးကာအင်္ကျီကို ဖြည်းဖြည်းချင်းချွတ်နေရာက "အိပ်နေရင် မကောင်းဘူးလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"မှီထိုင်နေရတာ သက်သာလို့"

"စွပ်ပြုတ်သောက်လား"

"တစ်ခွက်သောက်တယ်"

လီနာက သူ၏စိုးရိမ်မှုကို ပေါလ်မမြင်စေရန် အိပ်ရာဖုံးကို ဆွဲဖြန့်ပေးသလိုလုပ်နေလိုက်၏။

"ကိတ်မုန့်အပွတစ်လုံး ဝယ်လာတယ်။ သစ်သီးလည်း ပါတယ်။ လိမ္မော်ရည် သောက်ချင်သလား"

"သိပ်သောက်ချင်တာပေါ့" ဟုပြောရင်း ချောင်းဆိုးချင်သည်ကို အောင့်ထားလိုက်ပြီး "ရေငတ်နေတယ်။ ဘာမျှ စားလို့လည်းမရဘူး" ဟုပြောသည်။

ချက်ချင်းပင် လီနာ၏ရင်အုံတစ်ခုလုံး မောက်တက်လာအောင် ပင့်သက်ကြီးရှိုက်လိုက်၏။

"ပေါလ်ရယ် ဆရာဝန်ခေါ်မှထင်တယ်"

ပေါလ်က "မခေါ်ပါနှင့်" ဟု ကန့်ကွက်လိုက်ပြီး "ကိုယ် အေးအေးပဲ

နေချင်တယ်။ မင်း သိစေချင်ပါတယ် လီနာ။ ခုလိုဟာတွေ ကြုံခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ် အေးအေးပဲ နေချင်တော့တယ်" ဟု မပီမသပြောလိုက်သည်။

လီနာသည် စိတ်ထဲကမတင်မကျနှင့်ပင် ပေါလ်အားစိုက်ကြည့်ကာ ပေါလ်နှင့် အနေခံအယှက်ကင်းမဲ့စွာ အတူတကွရှိနေချင်သည့်ဆန္ဒကို သင့်မသင့် ချင့်ချိန်ရင်း စိတ်ပင်ပန်းလျက်ရှိ၏။ ပြင်ပကအနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာဝင်လာမည်ဆိုလျှင် ပေါလ်အတွက် နောက်တစ်မျိုး အခက်ကြုံချင်ကြုံမည်။ ပုလိပ်လက်ပြန်ရောက်ချင်ရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရ၍ လီနာကလည်း သူ့အတွက်ပင် အပြင်ကလူကို ခေါ်မလာချင်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

ဘာလုပ်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်မီပင် သူသည် ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုကိုညှိပြီး ပြတင်းခန်းဆီးများကို ဆွဲ၍စေ့လိုက်သည်။ ပေါလ်က သူ့အား ဘာမျှမပတ်သက်သလိုကြည့်နေ၍ လီနာ၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ တကယ်မဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပေါလ်သည် တစ်နေ့လယ်လုံး မှေးခနဲပျော်လိုက်, နိုးလာလိုက်နှင့် ထုံ့ပိုင်းထုံ့ပိုင်းဆိုသလိုပင် ဒန်း၏အကြောင်းကို တွေးတောနေမိသည်။ ဤမိတ်ဆွေသစ်က သူ့အား ကူညီနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်မိ။ လွန်ခဲ့သည့်လများက သူ၏ အားထုတ်မှုများကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင် သူ ဘာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အလကားပဲဟူ၍ သူ ယုံကြည်လာသည်။ သူ လမ်းဆုံးကိုရောက်ပြီ။ သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

ဤသို့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက်ရှိချိန်မှာပင် သူ လီနာ၏အကြောင်းစဉ်းစားလိုက်မိပြန်သောအခါ သူ့မှာ မထင်ဘဲနှင့် ရင်ထဲက နာရပြန်သည်။ ဒန်းနှင့်လီနာတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးပုံ, အချင်းချင်းနားလည်မှုတို့ကို ကြည့်လျှင် သူတို့၏ဆက်ဆံရေး မည်သို့ဆိုသည်ကို သို့လောသို့လောတွေးတော၍ နေစရာပင်မရှိတော့ဟု သူတွေးမိသည်။ ဤ မယာင်မရှား သားကြီးမယားကြီးနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဒန်းသည် လီနာမွေးခဲ့သည်ဆိုသည့် ကလေး၏အဖေ ဖြစ်မည်။ ယခုလည်း သူကပင် လီနာအား အကာအကွယ်ပေးလျက်ရှိသည်ဟု သူ့ဖာသာသူ ယုံကြည်လက်ခံထား လိုက်၏။ ဤယုံကြည်ချက်သည် သူ့အား စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းအောင် နှိပ်စက်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့နံဘေးတက်က အသက်ရှူလိုက်တိုင်း အောင့်သည့်ဝေဒနာကို ပို၍နာကျင်အောင် လုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ရှိလေသည်။ 'ဘယ်အထိ နာနိုင်မလဲ' ဟူသော ဝေဒနာကိုထပ်ရှာချင်သည့်ဆန္ဒက တိုက်တွန်းနေသဖြင့် လီနာအား သူ စကား စ၍ပြောလိုက်သည်။

"လီနာ"

"ရှင်"

"မင်း ကိုယ့်အတွက် လုပ်ပေးနေတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးကြည့်နေမိတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ပေးရမှာလဲ။ လုပ်ပေးတာပဲပေါ့"

"ကိုယ် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာကို မင်း သိစေချင်ပါတယ်"

"ထားလိုက်ပါ။ ဒါက အရေးကြီးပါဘူး"

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"မင်း ဒန်းနှင့်သိတာ ကြာပြီထင်တယ်"

"၃ နှစ်တောင်ရှိပြီး"

"သူ မင့်အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးပဲ"

"သြော်၊ သြော်"

စိတ်မချမ်းမြေ့ရာကပင် မာနရှိသောလီနာ၏မျက်လုံးများတွင် ဘာမဆို ရဲရဲရင်ဆိုင်မည့်ဓာတ်ရိပ်အရောင်များကို အကဲခတ်လိုက်မိဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ညှိုးချုံးနေသောလီနာ၏မျက်နှာမှာ အကဲခတ်ရခက်လောက်အောင်ပင် တည်ငြိမ်လှသဖြင့် ပေါလ်အား ကြောက်စိတ်တစ်မျိုးက လွှမ်းမိုးသွားပြန်သည်။ သူ၏မျက်နှာကို နံရံဆီသို့ လှည့်ထားလိုက်၏။

"ဘယ်လိုမဆိုလေ မထူးပါဘူး။ ကိုယ် သိထားပါတယ်"

လီနာ လန့်ဖျပ်သွားကာ မျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများက သောကနောက်သည့်အပြုံးဖြင့် ပေါလ်အား တစ်စုံတစ်ခုမေးချင်ဟန်ပြလျက် စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ပျော့ညံ့သွားသလို တစ်ချက်မျှသာဖြစ်ပြီး ဘာမျှမပြောရန် ခပ်တင်းတင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။

အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ပေါလ်သည် သူ၏မျက်လုံးများကိုမှိတ်ထားကာ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားရာက လည်ချောင်းထဲ၌ပင် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်၏။

"ကိုယ် နေလို့ နည်းနည်းမှမကောင်းဘူးလီနာ"

ဤတစ်ကြိမ်တွင် လီနာ ဆုတ်ဆိုင်း၍မနေတော့။ ဘာမပြောညာမပြော အဝင်ခန်းမဘက်သို့သွား၍ မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

ကုန်းဈေးလမ်းအတိုင်း ကိုက် ၂၀၀ မျှသာဝေးသည့် ဒေါက်တာကား၏ ဆေးခန်းသည် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာကားသည် မကြာမီကမှ လက်မှတ်ရကာ ဤနေရာသို့လာ၍ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ထားသူ လူငယ်ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ခ မှုပြေပြစ်၍ အလုပ်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်ဟု လီနာ ကြားဖူးထား၏။

သူရောက်သွားတော့ ဆေးခန်းက ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် တံခါးက ဆိုင်းဘုတ်တွင် ဒေါက်တာကား၏တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ရေးထားသည်နှင့် လမ်းထောင့်ရှိ တယ်လီဖုန်းရုံးသို့လာကာ ထိုနံပတ်ကို လှည့်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းကို ဖြေသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူက "ဒေါက်တာကား အရေးကြီးသောလူနာ တစ်ယောက်ကိုကြည့်ရန် အပြင်သို့ သွားနေသည်။ ပြန်ရောက်လျှင် ပြောလိုက်ပါမည်" ဟု ဆိုသည်။

လီနာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲကထွက်ခဲ့တော့ သူ၏မျက်နှာမှာ မသက်မသာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။ 'ဆရာဝန်ကို ဤသို့ မရေမရာခေါ်ထားခဲ့တာဟာ မှန်မှမှန်ရဲ့လား။ အနီးအနားက တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုရှာပြီး မခေါ်သင့်ပေဘူးလား' ဟု သူ့စိတ်ထဲကမတင်မကျမို့ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ကို အချိန်ဆွဲနေမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။ ယခုမူ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့က တစ်စက္ကန့်မျှနောက်ကျလို့ မဖြစ်တော့။

လီနာ သူ့အခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ပေါလ်မှာ အိပ်ပျော်နေဟန်တူသည်။ လီနာလည်း စိတ်ထဲကတထင့်ထင့်နှင့်ပင် ဆရာဝန်လာသံကို နားစွင့်လျက်ရှိလေ၏။ ၁၁ နာရီ ထိုးပြီးသောအခါ သူ့မှာ ဆက်စောင့်ရန်ပင် အင်အားမရှိတော့သလိုဖြစ်လာမှ ဆရာဝန်က ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်မှာ အတော်ပင်ပန်းနေသည့် အသွင် ရှိသည်။ သူ၏ပြတ်သားသောမျက်နှာမှာ နွမ်းနယ်နေသည်။ လီနာ့အား မေးခွန်းများမေးတော့လည်း ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းရှိလှသည်။ သို့သော် သူ ပေါလ်ကိုတော့ စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ စစ်ဆေးပြီးသောအခါ အိပ်ရာနားမှခွာ၍ သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

လီနာလည်း "ဘာဖြစ်တာလဲဆရာ။ စိုးရိမ်ရသလား" ဟု မပီမသမေးလိုက်မိသည်။

ဆရာဝန်မှ အလုပ်များသည့်နေ့မို့ ညနေစာပင် လွတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ဖြစ်သည်။

"အဆုပ်မြေးကပ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် နာတာ။ အဲဒါပြီးတော့ ချွေးထွက်သလို ရေတွေထွက်လာပြီး အဆုပ်ကိုဖိထားတာမျိုး"

"အဆုပ်မြေးထဲ ရေရောက်တဲ့ရောဂါလားဆရာ"

သိပ်ဆိုးပုံတော့ မရ။ သို့သော် ဆရာဝန်က လီနာအား တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲထားသည်။

"ပြည်ရှိနေတယ် ထင်တယ်။ အင်ပိုင်အီးမား ခေါ်တယ်။ အဲဒါက ဆေးရုံတင်ရမယ့် ကိစ္စ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လီနာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး သူ့ရင်ကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

"ဒီမှာတင် ဒေါက်တာ မကုနိုင်ဘူးလား"

"ဟာ၊ ဘယ်ကုနိုင်မလဲ။ နံရိုးတစ်ပိုင်းကိုဖြတ်ပြီး လိုဏ်ဖွဲ့နေတဲ့အနာထဲက ပြည်ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်။ တစ်လခွဲလောက် ကြာမယ်။ အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ အဝင်စင်္ကြံထဲမှာပါ"

ဆရာဝန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသံ ကြားလိုက်ရပြီး တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ ရောဂါအခြေအနေအရေးကြီးပုံ၊ စိုးရိမ်ရပုံ၊ အလျင်စလိုဖြစ်နေပုံတို့ကို ပြောနေသံ ကြားရသည်။ လီနာလည်း မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်ပင် ဆရာဝန်၏နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံများစွာမှာ လူပြည့်နေ၍ ကုတင်လွတ်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူကလည်း ဤဒေသတွင် သိပ်ထင်ရှားသောသူမဟုတ်၍ ဆေးရုံများက သိပ်အရေးတယူ မလုပ်ချင်ကြ။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ သူ ရတော့ရပါသည်။ တယ်လီဖုန်းမှ အစီအစဉ်များလုပ်ပြီးမှ စိတ်သက်သာရာရသွားသလို လီနာဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

"စိန့်အယ်လီဇဗက်ဆေးရုံက လက်ခံမယ်တဲ့။ အုတ်ခဒင်းလမ်းပေါ်မှာ ၃ မိုင်လောက် သွားရတယ်။ ဆေးရုံကတော့ ခပ်သေးသေးပဲ။ ဒါပေမယ့် အတော်တော့ကောင်းပါတယ်။ အခုပဲ သူတို့ လာခေါ်လိမ့်မယ်"

လူနာတင်ကားသည် ၁၅ မိနစ်အတွင်း ရောက်လာပြီး နောက်ထပ် ၁၀ မိနစ်အကြာတွင် ပေါလ်အား တင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

လီနာလည်း မတင်မကျပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစားဖိနှိပ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။ အခန်းကလေးမှာ ပုအိုက်ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ခေတ်ဋ္ဌေမီးကို ပိတ်ကာ ပြူတင်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ သိပ်သည်းညလေကို အားရအောင် ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းနားမှခွာကာ အကျင့်ပါနေသည့်အတိုင်း သူ့အခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်လေတော့၏။

ပေါလ် ဒုက္ခသုက္ခတွေကြားထဲ၌ ပေါင်းကူးကြီးများအောက်တွင်အိပ်ခဲ့စဉ် ကဝတ်ထားသော ဝတ်စုံအရိအနွမ်းကလေးမှာ အိပ်ရာ၏ ဘေးကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အခေါက်လိုက်တင်ထားသည်။ လီနာက ထိုဝတ်စုံကို ချိတ်ဖြင့် အဝတ်ဘီရိုထဲတွင် ချိတ်ထားလိုက်ရန် စိတ်ကူးပြီး မ...်တော့ အိတ်ထဲက ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတစ်ခုထွက်ကျလာကာ အတွင်း၌ပါသောအရာများ၊

အများအားဖြင့် စာရွက်အတိုအစများ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။

လီနာလည်း အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပေါလ်စုဆောင်းထားသည့် မှတ်စုစာရွက်ကလေးများကို ကုန်းကောက်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်ပေးထားလိုက်၏။ ထိုစာရွက်၏အကြားတွင် ရုတ်တရက် သူ့လက်များက ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုတွေ့သဖြင့် အမှတ်မထင် ယူကြည့်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံကလေးမှာ ဆိုင်တွင်အလွယ်ရိုက်သည့် ညက်နေအောင်ခြစ်ထိုး၍ကူးထားသော အယ်လာဖလဲမင်း၏ စီပီယာရောင်ဓာတ်ပုံကလေးဖြစ်ပြီး၊ အောက်ခြေက အချစ်အခင်သဘောပါသည့်စာတန်းကလေးနှင့် လက်မှတ်ထိုးထား၏။ ဤ အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးသည် ပေါလ်၏ ၁၉ နှစ်မြောက်မွေးနေ့က အယ်လာက အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် အမိပွဲဘယ်ပါပါကြည့်၍ ပေါလ်၏ အသည်းနှလုံးနှင့် အနီးဆုံးထားရာ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲသို့ သူကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးထားခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်ကတော့ သူ့မှာ ဤဓာတ်ပုံရှိနေသည်ကို မေ့သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် လီနာ၏အမြင်မှာတော့ ဤမျက်နှာလှလှကလေးနှင့် ညို့ဓာတ်ပါသော မျက်လုံးကလေးများ၊ လှပစွာဝဲကျနေသော ဆံနွယ်ကလေးများ၏ပိုင်ရှင်က အောက်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အချစ်အခင်နှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးထားသည့် ဓာတ်ပုံကလေးသည် ပေါလ် အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားသည့်ပစ္စည်းသာ ဖြစ်နေပေသည်။

လီနာသည် သက်ပြင်းပင် မချမိ။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းအစွန်းတွင် မသိမသာတုန်နေသည်ကလွဲ၍ ဘာအမူအရာမျှ မပေါ်လွင်အောင် အေးစက်တည်ငြိမ်သည့် သူ့မျက်နှာထား၏နောက်ကွယ်တွင်ကား အတိုင်းမသိနက်ရှိုင်းသည့်ဝေဒနာကို ခံစားလျက်ရှိပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ဒူးထောက်၍ငုံ့နေရာမှ ကိုယ်ကို ဆန့်ကာ ဓာတ်ပုံအိတ်ကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ့ အကျႌအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝတ်စုံကို ချိတ်ဖြင့်ချိတ်ကာ ဘီရိုထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မီးဖိုခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် မီးဖိုစင်ကိုမှီကာ ဖုံးအုပ်ထား၍မရနိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြောင်းအလဲကို အလူးအလဲခံရင်း မျက်လုံးများကိုမှေးကာ ခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ စောင်း၍ လှည့်ထားလိုက်လေ၏။

သူကတော့ တစ်ချိန်လုံး မဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေမျိုး ဖန်တီးမိမည်ကို စိုးရိမ်သည့်စိတ်နှင့် နပန်းလုံး၍ နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပါလျက် ရုတ်တရက်တွေ့မှသာ သိရလေ့ရှိသော ယနကိစ္စမျိုးကိုတော့ သူ စိတ်ကူး၍မျှ မကြည့်ခဲ့မိ။ သူ့ဖာသာသူ မှန်းတွက်ရမ်းတွက်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့်အိပ်မက်ကြီးက ဗုံးပေါက်သလို ပေါက်ခဲ့ပြီ။ သူ့မှာ တကယ်က မလိုဘဲနှင့် စိတ်ထဲကချိတုံ့ချတုံများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ သနားစရာ စိတ်ညစ်စရာဘဝကို လည်းကောင်း တွေးမိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်ကို ချစ်ခင်မှုမှတ်ကာ သူ့ဘဝ၏ကြေးကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြလိုက်တော့မည်ဟု မိုက်မိုက်မဲမဲ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သူ့အပေါ်တွင် အထင်အမြင်မှားနေသည်ကို ရှင်းပြလိုက်ဖို့ မစဉ်းမစားကြံလိုက်မိသေးသည်။ ယခုမူ သူပြောလို့ မဖြစ်တော့။ ဘယ်တော့မျှ မပြောတော့။ ဖြစ်နေကျအတိုင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ရွံမုန်းခြင်း၊ ရက်ခြင်း တည်းဟူသော မကောင်းဆိုးဝါးများက နှိပ်စက်လာပြန်သဖြင့် သူ့မှာ စိတ်အားငယ်ရ၊ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ လူတကာ၏တံတွေးခွက်၌ ပက်လက်မျောခဲ့ရသည့် သူ့ကိုယ်သူ နှင့် မိုးနတ်မယ်တမျှ လှပကြည်လင်သည့်တက်ပုံထဲက မိန်းကလေးတို့အား နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပြန်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယခု ဤနေရာ၌ပင် လဲသွားလျှင်ကောင်းမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသော နာကျင်သည့်ဝေဒနာသည် သေလောက်အောင်ပြင်းထန်ပြီး သူ့အား အပြီးသတ် ချေဖျက်ပစ်လိုက်ပါစေတော့ဟု လည်း တောင့်တမိလေတော့သည်။

ထိုနေရာ၌ ဤဝေဒနာများဖြင့် သူ မည်မျှကြာမြင့်အောင် ရပ်နေမိသည် မသိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ရုတ်တရက်အံကျိတ်၍ အားတင်းလိုက်ပြီး ဤအတွေးများ၏အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ နဖူးပေါ်သို့ဝဲကျနေသော သူ၏ဆံပင်များကို နောက်သို့သပ်၍တင်လိုက်ပြီး၊ အနီးရှိ ခွေးခြေအနိမ့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကိုခြောက်သွေ့စေကာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမျှ သက်ညှာခွင့်မပေးတော့ရန် အမိန့်ပြုလိုက်သည့်အလား သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို တင်းနေအောင်စေ့ထားလိုက်ပြီးမှ ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထားစေရန် သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမလိုက်သည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စိတ်ထဲက ရှုပ်ထွေးလျက်ပင် သူရှာနေသည့် ပြဿနာအဖြေကို တွေ့သည်။ သူ့အဖို့ ဤတစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ မည်မျှပင် ခက်စေကာမူ သူ ဒါကိုလုပ်ရမည်။ သူလုပ်ရန်မှာ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးဖို့၊ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဖို့၊ ပုထုဇဉ်ဟူသမျှ ရူးကြစမြဲ ဆိုသည့်အတိုင်း ဤသို့ဤနယ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့သော အရူးထမှုကြီးကို အပြီးအပိုင် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ဖို့။ ဤခွေးခြေအနိမ့်ကလေးပေါ်၌ ခါးထောက်မေးထောက်၍ ထိုင်လျက်ပင် သူလုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို စီစဉ်၍နေလိုက်တော့သည်။

အခန်း - ၁၂

ဖေဖေါ်ဝါရီလ ၂၁ ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ဝေါ်တလေ ခရော်နီကယ်သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် ဒန်း၏ မက်ထရီအမှုဆောင်းပါးစဉ်မှ ပထမဆောင်းပါး ပါလာလေသည်။

ဒန်းသည် အိပ်ရာက နေမြင့်မှ ပျင်းရိပျင်းတွဲထတတ်သူဖြစ်ပါလျက် ထိုနေ့နံနက်ကမူ သူသည် စောစီးစွာပင် ခရော်နီကယ်တိုက်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းဘေးစင်္ကြံပေါ်တွင်ကား သတင်းစာရောင်းသမားလေးများသည် မက်အီဗွိုင်က ရိုက်နှိပ်ပေးထားသည့် အထူးပိုစတာများကိုကိုင်ကာ အော်ဟစ်လျက်ရှိကြလေသည်။ မက်ထရီ၏အမည်ကို သူငယ်လေးများ အော်ဟစ်သံ၌ လည်းကောင်း၊ လေထဲ၌တလူလူလွင့်နေသော ပိုစတာစာလုံးကြီးများဖြင့် လည်းကောင်း ကြားလိုက်ရ မြင်လိုက်ရလျှင် ဒန်း၏စိတ်ခတ်များလည်း တအိအိတက်ကြွ၍လာခဲ့လေသည်။ ဒန်းသည် အနှစ်မဲ့ဝါကြွားတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်။ သူ့အလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ သိသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သတင်းစာလွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ကောင်းစွာလုပ်ဆောင်အပ်သော သတင်းစားတစ်စောင်၏ အကျိုးပြုအင်အားတို့၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စွဲမြဲယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ 'လူမြင်ကွင်းထဲကိုတော့ ရောက်လာပြီ။ ဟိုလူတွေက တုန်နေရှော့မယ်' ဟု ခပ်တင်းတင်းစဉ်းစား၍ လာခဲ့လေသည်။

တိုက်ကို သူရောက်တော့ မက်အီဗွိုင် ရောက်နှင့်နေပြီ၊ သူတို့ ၂ ယောက် အတူ ဤဆောင်းပါးစဉ် မပြီးဆုံးမချင်း သတင်းစာတိုက်တွင်ထိုင်စောင့်ကြရန် သဘောတူထားကြပြီး ဖြစ်၏။ ဒန်းက သူ့စိတ်ထဲ၌ရှိနေသည်ကို မက်အီဗွိုင်အား မပြောဘဲ မနေနိုင်။

"မနက်စာစားရင်း သတင်းစာဖတ်တဲ့အခါ စပရောက်တို့၊ ဒေးတို့မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုနေလဲကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ"

မက်အီဗွိုင်က ဒန်းလောက် စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိပုံမရ။ သူက ဏှာခေါင်းကြီးစွာက ပခုံးကို ဆတ်ခနဲချီ၍ပြလိုက်သည်။

"စမိမှတော့ ငုပ်မိသဲတိုင်ပဲ။ မဟုတ်တာ မဖြစ်ပါစေနှင့်လို့ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရုံပဲ ရှိတော့တယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့က ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဘာမျှမဖြစ်။ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်များစွာက တယ်လီဖုန်းဖြင့် အပိုစောင်ရေ ရာလိုက်ချီ၍ တောင်းကြသည်။ မကုန်၍ပြန်ပို့သည့်စောင်ရေ မရှိ။ ဒန်း နေ့လယ်စာ စားရန် အပြင်ထွက်တော့ သူသွားနေကျ လမ်းထဲ၌ လည်းကောင်း, ဓာတ်ရထားအပေါ်တွင် လည်းကောင်း, စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် လည်းကောင်း ဤဆောင်းပါးကို လူ အဖတ်များနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံးငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ 'မုန်တိုင်းကျခါနီး လေငြိမ်နေသလိုပဲ" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိ၏။

နောက်တစ်ရက်နံနက်ပိုင်း ၁၁ နာရီခန့်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သည်။ အမှုသွားအမှုလာကို အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြရုံမျှသာဖြစ်သော ပထမဆောင်းပါးထက် 'ပုလိပ်များ မှားယွင်းသည်'ဟု အတိအလင်းစွဲချက်တင်ထားသည့် ဒုတိယဆောင်းပါးက ပိုမိုပြင်းထန်သည်။ မက်အီဗွိုင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီးသောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒန်းဆီသို့ရောက်သွားပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါခေါင်းညိတ်ပြကာ ပါးစပ်က အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှဖြင့် 'ဒေး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်။ ခရော်နီကယ်အယ်ဒီတာပါ။ ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့။ နေကောင်းရဲ့လားမင်းကြီး"

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းခွဲမရှိ၍ ဒန်းမှာ နားထောင်၍မရဘဲ မက်အီဗွိုင်ပြောသည်ကိုသာ ကြားရသည်။ တစ်ဘက်က စကားကိုမူ မက်အီဗွိုင်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုသာ ကြည့်၍ အကဲခတ်ရ၏။

"ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါနှင့် မင်းကြီးပြောတာ ဘယ်ဆောင်းပါးပါလိမ့်ခင်ဗျာ။ ဪ ဪ၊ မက်ထရီအမှုလား။ ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ အဲဒါ မင်းကြီးအနေနှင့်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

မက်အီဗွိုင်၏မျက်နှာမှာ ချိုလျက်ပင်ရှိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့။ တကယ်တော့ မင်းကြီး ကန့်ကွက်စရာရယ်လို့ ဘာမျှမရှိပါဘူး ထင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ အချက်အလက်အမှန်ကို ထည့်တာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အလုပ်ပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့လုပ်တာ ဒါပါပဲ။ ဘာတဲ့ခင်ဗျာ။ ဪ မရှိပါဘူး မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမျှသံသယမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အထောက်အထားတွေ ရှိပါတယ်"

အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် မက်အီဗွိုင်၏အဖြေမှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေမဟုတ်တော့

"ကျွန်တော်တို့ အသရေဖျက်မှုနှင့် တရားစွဲခံရမှာကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး၊

အခြား ဘယ်လို အရေးယူတာမျိုးကိုမှလည်း မကြောက်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အများပြည်သူက ဒီအမှုအကြောင်းကို သိသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဒါကို လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် လုပ်ကိုလုပ်ပေးရမှာပဲခင်ဗျ"

နောက်ဆုံးအကြိမ် ရပ်သွားသည်။ မျက်မှန်ထဲ၌ မက်အီဗွိုင်၏မျက်လုံးများ ရောင်တောက်သွား၏။

"ခင်ဗျားနေရာမှာ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဒီလို ဘယ်လုပ်လိုက်မလဲ ဒေးရယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတိုက်ကို ပိတ်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဆောင်းပါးစဉ်မှာ ကျန်တဲ့ဆောင်းပါးတွေကို 'ဟောဝပ် သော်မဆင်' သတင်းစာအဖွဲ့နှင့်ပူးပေါင်းပြီး 'ဆင်ဒီကိတ်' လုပ်ထည့်မှာ ခင်ဗျ။ အဲဒီအဖွဲ့မှာက နယ်သတင်းစာ ၅ စောင်နှင့် လန်ဒန်သတင်းစာတစ်စောင် ရှိတယ်။ ဒန်းရဲ့ ဆောင်းပါးဆိုရင် အချိန်မရွေးဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားလည်းရှိထားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်သာဆိုရင် မလုပ်ပါဘူး။ ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းရင် ခင်ဗျားပဲ သေမယ်။ ဒါနှင့် စကားမစပ် စုံထောက်အင်စပက်တော် ဆွမ်းရဲ့ အစစ်ခံချက်ကို ဖတ်ချင်ရင် နောက်ဆောင်းပါးမှာ ပါလိမ့်မယ်။ နက်ဖြန်ထွက်မယ့် ခရော်နီကယ်မှာ ဖတ်ပေါ့"

မက်အီဗွိုင် တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချလိုက်သောအခါ သူ့မှာ မသိမသာမျက်နှာနီမြန်းနေ၏။ သူ စိတ်ငြိမ်သွားအောင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ဖွာလိုက်လေ၏။

"ငနဲကြီး ဒေါသထနေလေရဲ့။ အတော်လည်း စိုးရိမ်နေပုံပဲ။ သတင်းစာကို ပိတ်ပစ်မယ်ဘာမယ် ခြိမ်းခြောက်တယ်။ တို့ဘက်က စစ်မျက်နှာကို ခိုင်ခံ့အောင် လုပ်ထားရင်ကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်"

ဒန်းက "ဒေးဟာ ဆိုးတဲ့လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ရင်းက ဖြောင့်ပါတယ်။ သူ့ဂုဏ် ပွန်းပေးနေတာက အထက်ကလူပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမျှမတက်နိုင်ပါဘူးလေ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

မက်အီဗွိုင်က "သူ လုပ်ချင်ရင် တတ်တော့တတ်နိုင်တယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် သူ လုပ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ တို့သတင်းစာကို ပိတ်တယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အပြစ်ရှိနေတာကို ဝန်ခံရာရောက်သွားမှာပေါ့။ နက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ 'ဗိုလ်ကြီး' တို့ဆီလာမယ်ဆိုတာ ဘီယာတိုက်ကြေးတောင်လောင်းချင်ရဲ့" ဟု ပြောရင်း သူ့စားပွဲပေါ်တွင်လာချသွားသော စာရွက်ပလေးကိုကောက်ကြည့်ကာ ဘာမျှမထူးဆန်းသလို လေသံဖြင့် "လုပ်ငန်းအတွက်ကတော့ ကောင်းတယ်။ ဒီကနေ့စောင်ရေ ၂၀၀၀၀ ပိုပြီးရိုက်ရတယ်။ အားလုံး ကုန်သွားပြီ" ဟု ဆက်၍ပြောလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ရက် နံနက်တွင် ဤအမှုအကြောင်း လူအများပြောဆိုဆွေးနွေး၍ နေကြပြီဆိုသည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။ ခရော်နီကယ်ဖတ် ပရိသတ်ထံမှ စာတို စာရှည်များသည် ဂုဏ်အိတ်ကြီးနှင့်အပြည့် ရောက်လာသည်။ အခြားသော သတင်းစာများကလည်း 'ဠစာ' ၏ဆောင်းပါးသတင်းစဉ်ကို နေရာအထူးပေး၍ ဝေဖန်ရေးသားကြပြီး၊ 'ဘလက်ရှားယားဂါဒီယန်'တစ်စောင်ကသာလျှင် 'ဒန်း' အားအပြစ်တင်၍ 'ဤကိစ္စတွင် စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ် ရန်တာဝန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး ဠစာသည် တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းသည်' ဟူ၍ ရေးသားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားသော လစ်ဗရယ်သတင်းစာ 'လန်ဒန်ထရီဗျွန်း' ကမူ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် 'ဝေါ့တလေ ခရော်နီကယ် သတင်းစာ၌ အလွန်အရေးကြီးသည့် စွပ်စွဲချက်များသည် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်" ဟုအစချီကာ 'ဠစာ' ၏ ထက်မြက်လှသော ကလောင်သည် ယခင်ဆောင်းပါးများတွင်ကဲ့သို့ပင် ပြောင်မြောက်လာသည်ဖြစ်ပေရာ သူ၏ရေးသားချက်များသည် တစ်လုံးမကျန် မှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးခြားလှသော ဤဆောင်းပါးများကို စိတ်ဝင်စားစွာပင် စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြပေသည်' ဟု အဆုံးသတ်ထားသည်။

မက်အီဗွိုင်က ဒန်းအား သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို လှမ်းပေးရင်း "စတော့ စမိပြီလော၊ ဆွမ်းအကြောင်း မင်းရေးတဲ့ဆောင်းပါး ဖတ်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ကြတာ ပေါ့။ ဒါနှင့် ပြောရဦးမယ်။ မင်း ညမိုးချုပ်ချုပ် အပြင်မှာမနေရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်" ဟုပြောလိုက်၏။

"မြတ်စွာဘုရား။ သူတို့ အဲသလိုတော့ လုပ်ဖို့ကြိုးစားမယ် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

အယ်ဒီတာက လေသံတစ်မျိုးဖြင့် "မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း အအေးမိပြီး ဖျားမှာစိုးလို့ပါ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံကြားရပြီး မက်အီဗွိုင်၏အတွင်းရေးမှူး လူငယ်ကလေး ဝင်လာသည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ ဆာမက်သယူးစပရောက်ရဲ့ စာရေးကြီးက တယ်လီဖုန်းနှင့် စောင့်နေပါတယ်။ ဆရာ ဒီနေ့ညနေပိုင်း တစ်ချိန်ချိန် ဆာမက်သယူးကို လာတွေ့နိုင်ရင် အထူးကျေးဇူးတင်ပါမယ်တဲ့"

ဒန်းနှင့်မက်အီဗွိုင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

"ဆာမက်သယူးရဲ့ စာရေးကြီးကို ပြောလိုက်ပါကွယ်။ တို့ မလာနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့။ တို့မှာ အလုပ် အင်မတန်များနေပါတယ်လို့။

တနည်းအားဖြင့် ဆာမက်သယူး ဒီကိုလာနိုင်မယ်ဆိုရင် တို့များ အင်မတန်ဝမ်းသာပါမယ်လို့"

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ" ဟုဆိုကာ အတွင်းရေးမှူးက ထွက်သွားသည်။

ဒန်းက "သူ လာမှာမဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

မက်အီဗွိုင်က 'လာချင်လည်း လာမယ်" ဟုဆိုကာ ပခုံးချီလိုက်ပြီး "ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး သူက လူတွေကို ချောက်လှန့်လာခဲ့တာ၊ အခု တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုပြန်ချောက်လှန့်ဖို့ အချိန်ကျပြီကွ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နောက် ဆောင်းပါး ၂ ခုမှာ သေသူ၌ ပဋိသန္ဓေစွဲကပ်နေသည့်နေရပ်ကို ထိန်ချန်ထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများကို တိကျပြတ်သားစွာ ရေးထားပြီး သက်သေများအား ပုလိပ်ကကိုင်တွယ်ပုံ ဆန်းနေသည်ကိုလည်း အသေအချာ ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအခါ တောင်ပြုသလိုလိမ့်ဆင်းလာမည့် အချက်အလက်များ က တာစူလျက်ရှိကြပြီ။ ခရော်နီကယ်တိုက်သို့ စာများ တစ်ထုပ်တစ်ပိုး အတွင်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ကြေးနန်းစာများလည်း တလဟောရောက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဘက်ခန်းတွင် စာရွေးသည့်အဖွဲ့တစ်ခုထားကာ မက်အီဗွိုင်နှင့်ဒန်းတို့က ရှပ်အင်္ကျီမျှသာဝတ်လျက် ရုံးခန်းထဲက အသင့်စောင့်နေကြရ၏။ အချို့ကြေးနန်းများမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်လူများထံမှဖြစ်ပြီး၊ အချို့မှာ ဘာ ပပျောက်ရေး ညာ ပပျောက်ရေး, ဘာ ဖျက်သိမ်းရေး ညာ ဖျက်သိမ်းရေး စသည့် အသင်းအဖွဲ့များမှ ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ဆဲစာ ဆိုစာများဖြစ်ပြီး ဆောင်းပါးများသည် တရားဥပဒေ၏အင်အားနှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကိုပျက်ပြားစေသည်ဟုဆိုကာ ကန့်ကွက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှလာကြသည့် စာများ, ကြေးနန်းများမှာ အများအားဖြင့် ချီးကျူးစာများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤသို့လျှင် အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရော လာသည့်စာများထဲတွင် တကယ်အဖိုးတန်သည့်စာများလည်း အတော်များများ ပါ၏။

လန်ဒန်မြို့တော် ဘုရားဝတ်ကျောင်း တရားဟောဆရာ သတင်းထူးဆောင်းပါးရှင် ဘုန်းကြီး ဖော်စတာဘောင်းလ်ထံမှ ကြေးနန်းစာက

လူကြီးမင်းတို့၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စစ်ဆင်ရေးကြီးအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာချီးကျူးသည်။ နောက်တနင်္ဂနွေညနေ ကျွန်ုပ် မက်ထရီ အမှုအကြောင်း ဟောပြောပါမည်။ သင်တို့အား ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ။

ဘုန်းကြီး ဘောင်းလ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟူ၍ ပါရှိသည်။

ဒန်းက အနည်းငယ် မကြိုက်သလိုလေသံဖြင့် "သူက ဘာကိစ္စ ဒီအထဲ ဝင်ချချင်ရတာလဲ။ လူလည်ကြီးပဲ" ဟု ဆိုသည်။

မက်အီဗွိုင်က အပြစ်တင်ဟန်လုပ်၍ ခေါင်းကိုယမ်းကာ "မင်း အဲသလို မပြောပါနှင့်ကွာ။ ဘယ့်နှယ် ညီနောင်ချင်းချင်း မေတ္တာတရားဆိုတာ ဘယ်သွားထားမလဲ။ တို့မှာလိုနေတာ ဆောင်းလ်လိုလူမျိုးကွ။ သူက ဘုရားကျောင်းမှာ ပရိသတ် အပြည့်ကွ။ လျှံတောင် ထွက်နေသေးတာ။ ကင့်လမ်းမကြီးမှာလည်း ပရိသတ် ထောင်နှင့်ချီပြီးဟောနေတာ" ဟုဆို၍ ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

'နိုဝင်ဘာ ၁၉ ရက်က လွှတ်တော်၌ကျွန်ုပ်တင်သွင်းခဲ့သည့်ကိစ္စအား ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို သဘောကျသည်။ လာမည့်ရွေးကောက်ပွဲကို မျှော်၍ ကျွန်ုပ်ကြုံးပမ်းချက်ကို လူကြီးမင်းတို့သတင်းစာက အသိအမှတ်ပြုလျှင် ကျေးဇူးတင်မည်။ တကယ်က ဤကိစ္စ ကျွန်ုပ် စ၍ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တရားလမ်းမှန်ရောက်အောင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မည်။ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ဂျော့ဘာလီ၊ လွှတ်တော်အမတ်"

ဒန်းက မပြုံးမရယ်ပင် "ဒါမှတို့ဂျော့ကွ" ဟုဆိုလိုက်ပြီး "သူကလည်း မလျှော့ပဲကိုင် တက်ချင်တာကိုး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေါ့ကွာ။ သူက အန်ကတ်စကားတွေကို ပြန်ချရဦးမှာပေါ့။ သူတို့က ဝိုင်းဆော်ထားကြတာ သူ့ခမြာ ဂေါက်သီးတောင် မရိုက်နိုင်ရှာတော့ဘူးလို ဖြစ်သွားတာ။ 'တရားလမ်းမှန်ရောက်အောင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်' ဆိုတာကတော့ ကောင်းပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်ပြီး မက်အီဗွိုင်သည် နောက်စာရွက်ကိုကောက်၍ ဖတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဒန်းအား လှမ်းပေးလိုက်ကာ "ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လို ထင်လဲ" ဟုမေးလိုက်၏။

ဒန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြေးနန်းစာကိုဖတ်လိုက်သည်။ ကြေးနန်းမှာ လန်ဒန်ထရီဗျွန်း နေ့စဉ်သတင်းစာအယ်ဒီတာထံမှ မိတ်ဆွေချင်းရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းဖြစ်၏။

'ချစ်သော မက်အီဗွိုင်။ မက်ထရီအမှု ဒီမှာလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဝှစာဆောင်းပါးများနှန်းထား အမြန်သိလိုသည်။ ခင်မင်သော လွိုက်ဘဲနက်'

ရုံးခန်းအတွင်း တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သတင်းစာသမားများ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ သူတို့ ၂ ယောက်စလုံး အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကို သာ တွေးလျက်ရှိသည်။ မက်အီဗွိုင်သည် သူ့ရှေ့က မင်နှိပ်စက္ကူပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် လျှောက်၍ခြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဥပမာနှင့် ပြောရရင် မင်းက ငါးမျှားနေတယ် ဆိုပါတော့။ ငါးတွေပေါတဲ့ ရေအိုင်ထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းမျှားနေရာက တစ်တက်ကမ်းကလူတစ်ယောက် ဖြန်းခနဲပေါ်လာပြီး 'ငါလည်း စမ်းကြည့်ပါရစေကွာ' လို့ ပြောလိုက်သလိုပဲပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဂုဏ်ယူစရာ ကိစ္စပဲ။ ထရီဗျွန်း အင်း လွိုက်ဘဲနက် ဆိုတာလည်း ငါးမျှားသမား ကောင်းပဲ။ ငါပြောတော့ မင်း နားလည်ရင်ပေါ့ဓလ"

ဒန်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြတင်းဆီသို့သွား၍ မက်အီဗွိုင်အား ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။

နောက်ဆုံး သူဟာ "ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြွားဝါမှုထက် ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ကိစ္စပါ။ တို့ လက်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒန်းက ပြတင်းပေါက်က ရုပ်လျက်ကပင် "ဟာ၊ တော်ပါဗျာ။ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားလည်းမပိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း မပိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်က အွတ်ကီဒိုင်တွေပဲ။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းမှာ လောဖ်မကြီးထပ်ပေးတဲ့ လူတွေပဲ။ စိတ်အေးလှုပ်ရှားရပါရဲ့။ တကယ် လုပ်ရှာတဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို သိမ်ကိုးမိအောင် ဖွဲ့နှင့်သတ္တိနှင့် တကယ်လုံးပန်းပြီး အသေအလဲတိုက်ခိုက်ရှာမှုလုပ်ထားရတဲ့ လူငယ် ကလေးကတော့ အခု ဆေးရုံမှာ နံရိုး ၅ ချောင်းဟောင်းလောင်းနှင့် အဆုပ်ထဲမှာ အခေါင်း ဖြစ်နေပြီး လဲနေရှာတယ်ဗျ။ တယ်တရားမလဲ"

"သူ အခု အတော် မမာနေရှာတုန်းပဲလား"

ဒန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး "အမတော့ကို ဆိုးပါတယ်ဗျာ။ ကံကောင်းမှ အသက်ရှင်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေကို သူ ဖတ်နိုင်စေချင်တယ်ဗျာ။ ဒါတွေကို ဖတ်ရရင် သူအဖို့ ဆေးဝါးနှင့်ကုတာထက် ကောင်းကျိုးဖြစ်မယ်" ဟုပြောသည်။

"အင်း၊ အေးကွာ၊ အဲဒါ သတင်းထူးတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်မယ်" ဟု သူတွေးမိသည်ကို မမြွက်မနေနိုင်သလို ဆိုလိုက်ပြီး "ဒီလိုလေ၊ ဒီဆောင်းပါးဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး သေသွားတယ်ဆိုရင်ပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒန်းက ရှုံ့မဲ့သည့်အသွင်ဖြင့် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မက်အီဗွိုင်လည်း သူ့ကိုပင်သူသတိထားလိုက်ကာ အားတုံ့အားနာဖြင့် စားပွဲပေါ်က ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့နံနက် လန်ဒန်ထရီဗြူန်းတွင် ဖွစာ ဆောင်းပါး ပထမသုံးပတ်အတွက် တစ်မျက်နှာအချပ်ပို ပါလာသည်။ နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း နောက်ထပ် ၃ ခုထပ်ပါလာပြီး ခရော်နီကယ်နှင့် မီလာသည်။ သတ္တမဆောင်းပါးသည် သတင်းစာနှစ်စောင်စလုံးတွင် တပ်ပြိုင်တည်းပါလာသည်။ ထိုနေ့ညနေမိုးချုပ်ချုပ် ဒန်းနှင့် မက်အီဗိုင်တို့ အိမ်ပြန်ကြရန်ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် တယ်လီပရင်တာမှ စာရွက်ကလေးတစ်ခု လာပေးသည်။

> အောက်လွှတ်တော်တွင် ချုတန်မဲဆန္ဒနယ်အမတ် ဒေါက်က လဝ်စ်ဂစ်ဆန်က ယခုအတောအတွင်း သတင်းစာများ၌လည်းကောင်း၊ အခြားနေရာများ၌လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရေးအခင်းကို ထောက်၍ နိုင်ငံတော်ဝန်ချုပ်သည် မက်ထရီအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ယခင်ကသူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားရန် စိတ်ကူးရှိ၊မရှိ ထ၍မေးသည်။
>
> အတွင်းဝန်ချုပ် ဆာဝါလတာဟာမွီလ်တန်က ဖြေကြားရာတွင် ဤပြဿနာကို ပြန်လည်စဉ်းစားရန်ဆိုလျှင် စာဖြင့်ရေး၍ တင်ဖို့လိုပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဒန်းနှင့်မက်အီဗိုင်တို့သည် မင်သက်မိသလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုနေ့က အလုပ်ဟူ၍ မည်မည်ရရ ပြစရာမရှိသော်လည်း မပင်ပန်းသောနေ့ဖြစ်၍ ၂ ယောက်စလုံးမှာ နွမ်းနယ်လျက်ရှိကြသည်။

"စာဖြင့် ရေးတင်ဖို့လိုပါသည်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ငြင်းလိုက်တာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့" ဟု မက်အီဗိုင်က လေသံခပ်ဆန်းဆန်း မြင့်၍ဆိုလိုက်ပြီး "စဉ်းစားဖို့ အချိန်လိုတယ်ပေါ့။ ဒီနေ့ညတော့ ဝေါ့တလေနှင့်ဆက်တဲ့ ကြေးနန်းကြိုးတွေ မီးတောက်တော့မှာပဲ။ နက်ဖြန်ဆို တို့ဆီကိုလည်း ဧည့်သည်ရောက်လိမ့်မယ်" ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် သူတို့ ၂ ယောက် မတိုင်ပင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ လှုပ်ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ကြကာ ဦးထုပ်များကို ကိုယ်စီယူ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်ရက်ကား အင်္ဂါနေ့ဖြစ်ပြီး ခရော်နီကယ်အယ်ဒီတာများ ရုံးလုလင်ကလေးဖျော်ပေးသောလက်ဖက်ရည်ကျကျကို ကြွေပန်းကန်ထူထူနှုတ်ခမ်းပဲ့များဖြင့် ထည့်သောက်ရင်း အပန်းဖြေနေကြသည်။ ၄ နာရီ ထိုးခါနီးတွင် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။

"ဝင်ခဲ့လေကွာ"

ဝင်လာသူကား လက်ဖက်ရည်ပို့သည့် ရုံးလုလင်ကလေးမဟုတ်ဘဲ မက်အီဗိုင်၏အတွင်းရေးမှူး ဂျိဒ်စမစ်ဖြစ်ပြီး သူ့မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေပုံရ၏။ သူ့နောက်ကကပ်လျက်ပါလာသူကား ဆာမက်သယူးစပရောက် ဖြစ်လေသည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ့မှာ ထူးထူးခြားခြားအမူအရာဘာမျှမရှိ။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေကြီးမား၍ စုံညားတည်ငြိမ်လှပေသည်။

ခေတ္တခဏမျှကြောင်နေကြပြီး အတန်ကြာမှ မက်အီဗိုင်က "ထိုင်ပါလားခင်ဗျာ" ဟုဆိုလိုက်ရသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟုဆိုကာ ဆာမက်သယူးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း "အခုရက်ပိုင်း မစ္စတာမက်အီဗိုင်ကိုတွေ့အောင် ဖမ်းရတာလည်း မလွယ်ဘူးဆိုတော့ ဒီအနားရောက်တာနှင့် တွေ့လိုတွေ့ငြား ဝင်ကြည့်တာပါ။ အလုပ်တာဝန်နှင့်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး" ဟုပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု မက်အီဗိုင်က ဘာအမူအရာမျှမပြသည့်မျက်နှာဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ စပရောက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"စီးကရက် သောက်ပါဦးလားခင်ဗျာ"

စပရောက်က "နေပါစေ။ မသောက်ဘူး" ဟုဆိုကာ ငွေစီးကရက်ဗူးကလေးကို လက်ဖြင့်ကာ၍တားလိုက်ပြီး "မစ္စတာဒန်းကိုလည်း ဒီမှာပဲ လာတွေ့နေရတာကျုပ် ကံကောင်းတာပေါ့။ ကျုပ်ပြောမယ့်စကားများက တစ်ချို့ဟာ ခင်ဗျားနှင့်လည်း အတော်သက်ဆိုင်နေပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် အတော်ကြီးကြာအောင်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ မျက်နှာမှာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်သေချာသူ၊ စိတ်ပြတ်သူ၏အသွင်ပေါ်လွင်ကာ စိတ်မငြိမ်သက်မှု တစ်စုံတစ်ရာမပြ။ သူ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ လုံးဝမရှိသကဲ့သို့ပင် ပြုံးရွှင်သည့်မျက်နှာကို မသိမသာထားလျက်ရှိ၏။

သူက "ခင်ဗျားတို့ဆီ ကျုပ်လာခဲ့တာဟာ စကားအချေအတင် ငြင်းခုံဆွေးနွေးဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိစ္စက ဒါလောက်ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့သတင်းစာကို ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို ထုတ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အခုထည့်နေတဲ့ ဆောင်းပါးစဉ်ကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အစိုးရအဖွဲ့ကို အတော်ကလေး ကသိကအောက် ဖြစ်စေတာပဲဆိုတာတော့ သိစေချင်ပါတယ်" ဟုပြောလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ မက်အီဗိုင်ရော၊ ဒန်းပါ စပရောက်အားကြည့်နေကြသည်။ သူ၏ဝင့်ကြွားမောက်မာမှု၏ နောက်ကွယ်တွင်ကား သူ ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ငှာမတတ်နိုင်သည့် စိုးရိမ်နေသောအမူအရာကလေးများကို တွေ့မြင်နေကြရ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်ကိုတစ်ကြိမ် သူစကားပြောတော့ အားတက်သရောဟန်ထုတ်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း၊ တကယ်က အသက်မပါလှ။

"ကျုပ်တို့ဟာ လောကကြီးရဲ့အရေးအရာတွေကို ဖန်တီးနေကြရတဲ့ လူတွေပါဗျာ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့ ၃ ယောက်စလုံးဟာ အခုလို မရေမရာ ခေတ်ကာလမျိုးမှာ တိုင်းပြည်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကိုတော့ သဘောပေါက်ကြရမှာပါပဲ။ နောက် ၃ လလောက်ဆိုရင် ရွေးကောက်ပွဲတွေက လာတော့မယ်။ ဒီအချက်အလက်တွေက ကျုပ် ဘာကောက်ချက်မှမချပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ သိထားစေချင်လို့ ပြောတာပါ။ အခုလည်း တခြားကိစ္စရယ်လို့ ဘာမှသိပ်မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အစိုးရအဖွဲ့က ခင်ဗျားတို့ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတို့နှင့် စိတ်သဘောချင်း လုံးဝတူတယ်ဆိုတာကို ပြောဖို့ပါပဲ"

မက်အီဗွိုင်က "ဟုတ်လား" ဟု အံ့သြသလိုလေသံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

ဆာခုမတ်သယူးက ခေါင်းကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ညိတ်၍ပြလိုက်ပြီး "ဒါ အမှန်ပဲဆိုတာ ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ် မနေ့ညက ကျုပ် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အစိုးရအဖွဲ့အတွင်းဝန်ချုပ်ကြီးနှင့် တစ်နာရီလောက် တယ်လီဖုန်းကနေပြီး စကားပြောခဲ့ပါတယ်" ဟု ပြောနေစဉ် မက်အီဗွိုင်သည် သူ မမြင်အောင် ဒန်းအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူကတော့ ပြောမြဲ။

"ဒီလို ထူးဆန်းရှုပ်ထွေးတဲ့အရေးကိစ္စမျိုးမှာ အင်မတန်မှအမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ ဆာဝါလတာက လူအများအပေါ် မေတ္တာကရုဏာထားပြီး တရားနှင့်အညီဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိပါတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ထပ်ပြောပါရစေလေ"

"ခင်ဗျ"

ဆာခုမတ်သယူးက သူ၏သဘောကောင်းသောအပြုံးကို ပိုမိုပေါ်လွင်စေကာ ဒန်းနှင့် မက်အီဗွိုင်တို့အား အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျုပ် ဒီကိုလာတာဟာ အလုပ်တာဝန်နှင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနှင့်ကတော့ ဒီလိုပဲ လာရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒါဟာ ကိုယ့်အထဲတင်မို့လည်း ပြောတဲ့စကားပေါ့လေ။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဒီအရေးအခင်း တစ်ခါတည်း တရားသဖြင့်ဖြစ်ပြီး ပြီးဆုံးသွားဖို့အတွက် စေတနာထားပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ဆိတ်ရင်းစေတနာနှင့် လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ရာမှာ အပေးအယူကိစ္စလေးတစ်ခု တင်ပြဖို့ပဲဆိုပါတော့လေ"

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်လျက်၍ စိုစွတ်စေပြီး ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ဒီဆောင်းပါးတွေထည့်ထည့်နေတာကို ရပ်လိုက်မယ်ဆိုရင်

ပေါ့လေ။ တကယ်ကတော့ ဆက်ထည့်နေဖို့လည်း လိုတော့မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသလို ရပ်ဆိုင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆာဝါလတာက အကျဉ်းသမားမက်ထရီကို အပြစ်ကချမ်းသာပေးပြီး စတုန်းဟိသ်က ချက်ချင်းလွှတ်ပေးဖို့ သဘောတူမယ်ဆိုတာကိုပြောဖို့ ကျုပ်ကို လွှဲအပ်လိုက်ပါတယ်"

အစိုးရရှေ့နေကြီး၏ မေတ္တာစေတနာအပြုံးသည် သူ၏မျက်နှာပေါ် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဒန်းနှင့် မက်အီဗွိုင်တို့မှာကား တစ်ယောက်မျက်နှာကိုပင် တစ်ယောက်လှမ်း၍ မကြည့်မိကြချေ။

"ဘယ်နှယ်လဲခင်ဗျာ။ လက်ခံကြမလား"

"လက်မခံပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းပါတယ်"

စပရောက်သည် ဖြည်းညှင်းစွာပင် လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်ယူကာ သူ၏လက်၏ဝါးများကို သုတ်နေလေ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးမရှိတော့။ သူ့အဖို့ ဤအပြုံးကို ဆက်လက်ထိန်းထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

"ငြင်းတယ်။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြမိပါရဲ့ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မေးပါရစေလား"

အယ်ဒီတာက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေရင်း

"ပထမတစ်ချက်အနေနှင့် အခုအခြေရောက်မှ ကျွန်တော်တို့က ကျေအေးလိုက်ရင် ခရော်နီကယ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မစောင့်စည်းရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်က ချမ်းသာပေးတယ်ရယ်လို့ ထုံးစံမရှိပါဘူးခင်ဗျာ"

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ စပရောက်သည် သူ၏လက်ကိုင်ပုဝါကို အိတ်ထဲသို့ ဂရုတစိုက်ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒီအခြေရောက်မှဆိုတဲ့စကား ပါပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်အထိ ရည်ရွယ်ထားလို့လဲဆိုတာ သိပါရစေလား"

မက်အီဗွိုင်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် သူ့အား ပြောပြသည်။

"အကျဉ်းသမားမက်ထရီကို ခြွင်းချက်မရှိ လုံးဝလွှတ်ပေးဖို့အထိ။ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်စီရင်လိုက်တဲ့ အကြောင်းအချက်, ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအားလုံးကို ဘက်လိုက်မှုမပါတဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လူသိရှင်ကြား ပြည့်ပြည့်စုံစုံလုပ်ပေးဖို့အထိ။ ပြီးတော့ တရားစီရင်ရေးဖြောင့်မတ်မှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပျက်စီးအောင်လုပ်တာတွေ့ရင် အပြစ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် နစ်နစ်နာနာကြီး ခံထားရတာကို ကျေလောက်အောင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်လျော်ကြေးများ ရဖို့အထိပေါ့ခင်ဗျာ"

အစိုးရရှေ့နေကြီးက သူ၏မျက်ခုံးများကိုပင့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ အနည်းဆုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူက အမှတ်မထင်လိုလိုနှင့် ပြုံးလိုက်ရန် အားထုတ်၏။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာ ပြုံးလို့မရ။ လမ်းတစ်ဝက်တွင်ရပ်သွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို မျက်နှာအောက်ပိုင်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်မြှောက်လိုက်ကာ အကြောဆွဲသွားသည်ကိုထိန်းသလို ထိန်း၍ အတော်ကြာအောင်ကိုင်ထားရ၏။ ထို့နောက် အတော်အားစိုက်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ခပ်မာမာပင်

"ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့လိုက်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းစဉ်ဟာ မှားတယ်လို့ နောင်တ မရပါစေနှင့်ဆိုတာ ဆုတောင်းရုံပါပဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အစွမ်းရှိသမျှ အကုန်ထုတ်ပြီး တိုက်ရမှာပဲဆိုတာတော့ ပြောနေဖို့မလိုပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ အုပ်စိုးသူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရတာဟာ အကုန်အကျများတတ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိပေးခဲ့ပါစေလား"

သူသည် လူအများ၏ရှေ့၌ အလုပ်တာဝန်ဆောင်ရွက်ရာ၌ အတွေ့အကြုံများလွန်း၊ ကျင်လည်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ သူ့ဣန္ဒြေတော့ သူ ထိန်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။ သူက ဒန်းနှင့် မက်အီဗွိုင်တို့အား တစ်လှည့်စီ ခေါင်းညိတ်၍နှုတ်ဆက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာပင် အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏မျက်နှာမှာ မှုန်လျက်၊ သူ လမ်း လျှောက်ပုံမှာလည်း လူမမာကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ထိုသီတင်းပတ်အကုန်တွင် မက်အီဗွိုင်သည် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ခရော်နီ ဓာယ်တွင်ကြော်ငြာ၍ "မက်ထရီအမှု ဥပဒေကြောင်းစစ်ဆင်ရေး ရန်ပုံငွေ တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်လိုက်လေရာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ အလှူငွေများ တဖွဲဖွဲဝင်လာသည်။ မက်အီဗွိုင်လည်း သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ "ဒါ တစ်မျိုးသားလုံးအရေး ဖြစ်လာပြီ။ ရှေ့တန်းကိုလည်း ရောက်လာပြီ" ဟု အားရဝမ်းသာ ဆိုမိလေသည်။

လူအများ၏ အယူအဆကိုဖိနှိပ်ခြင်း၊ ကွပ်ကဲခြင်း မရှိသည့် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် လူထု၏စိတ်ကို အကြီးအကျယ်လှုပ်ရှားစေသည့်ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာပါက အချို့ကိစ္စများတွင် ဝိုင်းဝန်းကန့်ကွက်ကြသည့်အသံသည် ဘဝင်လျှံအောင် ညံတတ်သည်။ အစတွင် မထင်မရှား တီးတိုးစကားကလေး၊ ၂ ကိုယ်ကြားကလေး၊ နောက်တွင် တစ်စတစ်စ ကြီးထွားပြန့်ကားလာပြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်သည့် လေဆင်နှာမောင်းကြီးအထိ ဖြစ်လာတတ်၏။ ဤကဲ့သို့ လေနီကြမ်းကြီးဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဤလေပြင်းကိုတင်း၍ခံရန် အားထုတ်ခြင်းသည် အကျိုးအမဲ့ဖြစ်တတ်သည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျလာလျှင် ပဲ့ပြားပင်ကဲ့သို့ ကျင့်လျှင်ကျင့်၊ မကျင့်လျှင် ကျိုးကျေပျက်စီးတတ်သည်။ ဤတွင် လူထုအတွက် 'လူထုကတက်၍အုပ်ချုပ်သည်' ဆိုသည့်စကား၏သရုပ်မှန်သည် ပေါ်လွင်၍လာသည်။

ယခု ရီးစ်မက်ထရီ၏အမှုတွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ အမှုကို

စစ်ဆေးစီရင်စဉ်ကဆိုလျှင် ဤအမှုသည် ဒေသဆိုင်ရာတွင်သာ ထင်ရှားမှုရှိခဲ့သည်။ မကြာမီမေ့ပျောက်သွားကြကာ ၁၅ နှစ်ကြာသောအခါ ဘာမျှမသိကြတော့။ ယခု အခါတွင် ဤကိစ္စသည် မက်အီဗွိုင်ပြောသလို တစ်မျိုးသားလုံးအရေး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မြို့ကြီးပြကြီးတို့မှ သတင်းစာတို့ကလည်း တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဘက်လိုက်မှုကင်းသည့် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးများကို တောင်းဆို၍လာကြသည်။ မက်ထရီအရေးကိစ္စတွင် စာစီစက်များမှာ မအားမလပ်ရအောင် သန်းပေါင်းများစွာသော စာလုံးများကို စီကြလျက်ရှိ၏။ စာရေးဆရာများ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ အယူဝါဒိုဏ်းဂဏအမျိုးမျိုးမှ တရားဟောဆရာများ၊ ခေါင်းပါးရှင်များ၊ ကဗိကများ၊ ကောလိပ်မှဆရာများ၊ ကုန်သည်အသင်း ခေါင်းဆောင်များ၊ ထင်ရှားသည့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ၊ ကျော်ကြားသည့် ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်များနှင့် နိုင်ငံထိပ်သီး သမားတော်ကြီးများသည်လည်း ဘဝင်လျှံမျှ ညံလျက်ရှိသည့်အထဲတွင် ပါဝင်အော်ဟစ်လာကြသည်။ ရီးစ်မက်ထရီအသင်းများကို နေရာများစွာ၌ ဖွဲ့ကြသည်။ မက်ထရီ ရင်ထိုးတံဆိပ်များထုတ်လုပ်ကာ တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချီရောင်းချကြသည်။ မက်ထရီအပြစ်ကျခံသွားစဉ်က မွေးပင်မမွေးသေးသည့် ကလေးသူငယ်များပင်လျှင် 'မက်ထရီကို လွှတ်ပေး'ဟူသော စာတန်းနှင့်အလံများ ကိုင်ဆောင်ကာ စီတန်းလမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ဤကဲ့သို့သော အုံကြွတောင်းဆိုမှုမျိုးဆိုလျှင် မည်သည့် သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်မျှ မခံနိုင်။ အခြေယိုင်လျက်ရှိသောအစိုးရဆိုလျှင် ပို၍ပင် မခံနိုင်။

လကုန်ခါနီး စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းလှသည့် တစ်ညနေ မက်အီဗွိုင်နှင့် ဒန်းတို့သည် ရုံးခန်းထဲတွင်ထိုင်ကာ စိတ်ဂနာမငြိမ်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ လွန်ခဲ့သောနေ့များက စိတ်ရောလူရော ဆက်တိုက် ပင်ပန်းခဲ့ကြ၍ ညိုးနွမ်းလျက်ရှိကြစဉ် အပြင်ဘက်စင်္ကြံလမ်းဆီမှ တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်လိုက်ကြသည့်အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် တစ်ခဏအကြာတွင် အတွင်းရေးမှူးစမစ်သည် သူ့နောက်က အယ်ဒီတာရုံးသားများနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာမှ တယ်လီပရင်တာ စာရွက်ပိုင်းကလေးကို လှမ်းပေးရင်း

"အခုပဲရောက်လာတဲ့သတင်း ခင်ဗျ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

အောက်ထပ်ရှိ စာစီခန်းဆီမှလည်းကောင်း၊ မြေတိုက်ခန်းဆီမှလည်းကောင်း ဆူဆူညံညံ သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်ကြသည့်အသံများ တက်လာသည်။

မက်အီဗွိုင်က "ကဲ ကဲ၊ ဒါဖြင့် ဖတ်လိုက်စမ်းပါကွာ။ တယ်ဆိုတ်" ဟု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောလိုက်လျှင် စမစ်က အသံမြှင့်၍ ဖတ်ပြလိုက်သည်။

ညနေ ၅ နာရီက အောက်လွှတ်တော်၌ နိုင်ငံတော်အတွင်းဝန်ချုပ်ကြီးက ထ၍ ဤလကုန်သည့်ရက်တွင် ရီးစ်ဓကတ်ထရီအား စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်မှ ခြွင်းချက်မရှိ လွှတ်ပေးမည့်အကြောင်း၊ ထို့ပြင် ရက်သတ္တပတ် ၄ ပတ်အတွင်း ဝေါ့တလေတရားရုံးချုပ်တွင် တိုင်းသိပြည်သိစုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်မည့်အကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ဤကြေငြာချက်ကို တော်တော်နှင့်မစဲနိုင်သည့် လက်ခုပ်ဩဘာ သံများဖြင့် ဆီးကြိုကြသည်။

ဤ နောက်ဆုံးစကားများကို သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည့်အလား အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံးတွင် နောက်ထပ်ကြွေးကြော်သံများ တစ်ခဲနက်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ မက်အီဗွိုင်လည်း သူ၏ တံခါးဝတွင် စုဝေးရောက်လာကြသော လူတစ်စုကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူကိုယ်တိုင် အလုပ်ပင်ပန်းပြီး နွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်တွင် သူ့လူများက ဤမျှ စိတ်အားတက်ကြွ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်ကို အံ့အားပင်သင့်မိ၏။ သူလည်း မနေသာတော့ဘဲ စကားပြောရလေတော့၏။

"ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ကြရပြီ" ဟု နှစ်ထောင်းအားရအသွင် ပေါ်လွင်အောင် အားထုတ်ရင်း အများကြိုက်စကားကို ဆိုလိုက်ပြီး "အခု ကျွန်တော်တို့ သတင်းကောင်းရပြီမို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်ကူညီမှုအတွက် ကျွန်တော် အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်ပါတယ်။ မက်ထရီလွှတ်တဲ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးအတွက် အပိုဆုကောင်းကောင်းပေးဖို့လည်း ရှိပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

သူတို့အားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးသောအခါ မက်အီဗွိုင်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မှီ၍ထိုင်ကာ သူ့လက်သည်းများကို သူ စိုက်ကြည့်နေသောဒန်းထံသို့ သူ ပြန်လာသည်။ သူ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကိစ္စများ လျော့ဆင်းသွားသောအခါ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတော့သလို ပျင်းကျန်ရစ်ဟန် တူပေသည်။

"ကဲ၊ ပြီးတော့ သွားပြီ။ မောတယ်ကွာ။ ငါလည်း အိမ်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင်ကောက်၍ဝတ်နေသည်။

"နက်ဖြန်သတင်းစာအတွက် ခေါင်းကြီးအတိုဏာလေးတစ်ခု ထည့်ချင်တယ်။ လွှတ်တော်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကို ချီးကျူးပေး၊ လူထုဆန္ဒအင်အားကိုလည်း ဖော်ပေးတဲ့ ဟာမျိုးပေါ့ကွာ။ မင်း ရေးမလား"

"ရေးမယ်လေ"

"ကျေးဇူးပဲကွာ။ ဒီနေ့ညစာ အိမ်မှာ လာစားကွာ။ အီဗာတို့ကိုလည်း

ခေါ်ခဲ့။ တို့ကိုယ်တို့လည်း ချီးမြှင့်ရဦးမှာပဲပေါ့" ဟုဆိုကာ အပေါ်အင်္ကျီကို ယူလိုက်ပြီး ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေရာက "တို့ နိုင်တာနော်။ တကယ်ဆို တို့တွေကလည်း ထပြီး ခုန်ပေါက်ဆွဲယမ်း ကခုန်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ။ တို့မှာ ဘာဖြစ်နေကြလို့လည်း မသိဘူး" ဟု ဆိုသည်။

"ဒဏ်တွေ နေမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အတော် အကျိတ်အနယ်ချခဲ့ကြရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မက်ထရီတော့ လွှတ်လာသားပဲလေ။ သူ့ကို အသက် ပြန်သွင်းပေးလိုက်သလိုပဲပေါ့"

"အေးကွာ။ ယေရှုသခင်ရဲ့တန်ခိုးတော်နှင့် သေပြီးမှပြန်ရှင်လာတဲ့ လဇာရုပ် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး" ဟု ထူးဆန်းသောစကားများကိုပြောကာ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးယမ်းလျက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဒန်းလည်း ခေါင်းကြီးကို ၁၅ မိနစ်မျှဖြင့် အပြီးရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်ကာ စမစ်အား ခေါ်၍ စာမူပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ ဆေးရုံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ ပေါလ်၊ သတင်းကောင်းပေးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ဤအခါအခွင့်မျိုးကို သူ ကာလကြာမြင့်စွာကပင် မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်။ သို့သော် တယ်လီဖုန်း မဆက်မီ သူ စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ ဆိုင်းထားလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းပင် သူ ပြုံးနေကျ ခပ်ပြုံးကလေးဖြင့်ပြုံးလျက် ဦးထုပ်ကိုကောက်၍ နောက်သို့ခပ်လန်လန်ဆောင်းကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကုန်ဈေးလမ်း အမှတ် ၆၁ တွင် မစ္စက်ဟာန်လေသည် လန်ဒန်မှ ပြန်ရောက်နေပြီး မီးလင်းဖိုနားတွင် အဝတ်တွေတစ်ပုံကြီးနှင့် မီးပူတိုက်နေသည်ကို သူ တွေ့ရလေသည်။

ဒန်းက "မစ္စက်ဟာန်လေ။ ပေါလ်ရဲ့အဖေ လွှတ်တော့မယ်။ သေချာပြီ။ အမိန့်ကျပြီ။ လီနာ့ကို အခုပဲ ဆေးရုံသွားပြီး သတင်းကောင်းအပေးခိုင်းချင်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာထက် လီနာပြောတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့လေ။ သူ့ကို ခပ်မြန်မြန်လေး သွားခေါ်ပေးစမ်းပါ"

မစ္စက်ဟာန်လေက မလှုပ်။ ဒန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများကို စေ့လိုက်သည်။

"လီနာက ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ အရင်တစ်ပတ်က ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူး။ သူ ဒီက အပြီးအပိုင်ထွက်သွားပြီဆိုတာ စာကလေးတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၁၃

မတ်လ ၂ ရက်နေ့ နံနက်သည် စိန့်အလီဇဘတ်ဆေးရုံဝင်း နှင်းပန်းလေးများ ကြိုကြားပွင့်နေသည့် မြက်ခင်းပြင်ဆီမှ ငှက်ကလေးများ၏ မြည်သံနှင့်အတူ သိမ်မွေ့ ကြည်လင်စွာ လင်းခဲ့လေပြီ။ ပီပြင်သော နွေဦးရာသီ၏သရုပ်ဖြစ်၍ နေရောင်ကလည်း တကယ့်နွေးနွေးထွေးထွေး။ အဝင်လမ်းတိုကလေးဘေး၌ စိုက်ထားသည့် သစ်ပင် ကလေးများ၏ထိပ်ကိုင်းများမှ စိမ်းစိမ်းစိုစို အကိုက်အညွန့်ကလေးများ ဖွာရရာ ထွက်ပြူစ။ စိုထိုင်းဆဲမြေကြီးသည် မမြင်ရသောချောင်းငယ်မြစ်ငယ်တို့ စီးဆင်းကြ သည့်အသံတို့ဖြင့် ရတ်တရက် အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ထိုနေ့ကား ပေါလ် ဆေးရုံမှဆင်းရမည့်နေ့ ဖြစ်၏။

ဒန်းက သူ့အားလာခေါ်မည်ဟု ချိန်းထားသည့် ၁၂ နာရီမထိုးမီ အချိန် အတော်ကြာကပင် ပေါလ်သည် နှုတ်ဆက်ရမည့်လူများကို လှည့်လည်နှုတ် ဆက်ပြီး သူ့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူ ဝဝဘုတ်တုတ်၊ ပါးစုံ့နီနီ, သဘောကောင်းကောင်း၊ အမြဲပြုံးရွှင်စွာနေတတ်သည့်သူနာပြု စစ္စတာမာဂရက်ကို လည်း အထူးကျေးဇူးတင် စကားများနှင့် အားပါးတရနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး၍ ဆေးရုံဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ အဆင်သင့် စောင့်လျက်ရှိလေ၏။ သူ့မှာ အတော်ပင် မမာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ရာမှ ယခုမူ ဖြတ်ထုတ် လိုက်ရသောနံရိုးလည်း ကောင်းစပြုပြီ။ အဆုတ်လည်း ပွစ ပြုပြီ။ ချောင်းလည်း မဆိုးတော့။ ယခုအခါ သူ့မှာ နဂိုကအားအင်မျိုး ပြန်လည်မပြည့်ခဲ့သေးဘဲ လူမမာ ရုပ်က ရှိနေသေးသော်လည်း၊ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာတော့ အားလုံးကောင်းနေပြီဟု ဆရာဝန်များက ကြေညာကြပြီဖြစ်၏။

ဒန်းသည် အချိန်တိကျစွာပင် တက္ကစီတစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်း ထဲတွင် ကိစ္စက တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်။ ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာမများက ဒန်းအား အတော်ပင် လေးစားကြည့်ညိုဟန်တူပေသည်။ အကြီးအကဲဆရာမကြီးက သူ့အား ရှယ်ရီကလေး ဘီစကစ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် စားသောက်ပြီးမှသွားရန် အတင်းတား နေသည်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ငြင်းဆိုတိမ်းရှောင်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြရသည်။ မြို့ထဲသို့ အလာတွင် ကားတံခါးမှတိုးဝင်လာသော လေနွေးနွေးကလေး၏အထိအတွေ့ကိုး ရင်း ပေါလ်သည် မကြာမီ သူတွေ့ရတော့မည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ရုတ်တရက် စိတ်ဓာလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ဤအတွက်ပင် သူ လပေါင်းများစွာ အပင်ပန်း ခံအဆင်းရဲခံ၍ လုပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

"မင်းအတွက် ဝင်ဆာမှာ အခန်းငှားထားတယ်" ဟု ဒန်းက စကားစ၍ပြော သည်။

"ဟိုတယ်ရယ်ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် တိတ်ဆိတ် နေရာကလေးပါ။ မင့်အဖို့ နာလန်ထ အားယူဖို့, အရှိန်ယူဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာကလေး ပေါ့"

ပေါလ်လည်း သူ့အတွက် ဒန်း စီမံဆောင်ရွက်ပေးသမျှ လက်ခံသဘော တူပါသည်ဆိုသည့်မျက်နှာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စွာပင် လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ဒန်းက ဆက်လက်၍ "တကယ်တော့ နက်ဖြန် မင့်အမေရောက်လာလည်း မင်းတို့ အဲဒီမှာပဲ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြီးတဲ့အထိ နေကြဖို့ပေါ့ကွယ်။ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံး ခရော်နီကယ်တိုက်က ထုတ်ပေးမယ်။ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနှင့်။ ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ပွဲပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဟောဒီမှာ ပေါင် ၃၀ မင်းယူထား။ မင့်အဖေဖို့ အဝတ်အစားကလေးဘာလေး ဝယ်ရလိမ့်မယ်။ လျော်ကြေးငွေ ထုတ်ရတဲ့အခါကျမှ စာရင်းရှင်းချင် ရှင်းတာပေါ့"

"ဘာလျော်ကြေးလဲ ခင်ဗျာ"

ဒန်းက ဘေးတိုက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"မင့်အဖေက အစိုးရဆီမှာ လျော်ကြေးတောင်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်နှင့် တူတယ် ကွယ့်။ ရှေ့နေကပြောတော့ ပေါင် ၅၀၀၀ အထိ ရနိုင်သတဲ့"

ပေါလ်လည်း လုံးဝမျှော်လင့်၍မထားသည့်သတင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။ ယခု စိတ်အခြေအနေတွင် သူ့အဖို့ ငွေရမည် ဆိုသည့် ကလားအလာသည် ယခင်အခါများကလောက် အရေးမကြီးတော့သလို ရှိသော်လည်း ဒန်းထုတ်ပေးသည့်ငွေကိုတော့ အားမနာဘဲ လက်ခံလိုက်နိုင်စေသည်။ ငွေက သူ့အဖို့ ဒန်းပြောသည့်အတိုင်း အသုံးတည့်နေသည်။ လာမည့်ပျော်ရွှင်မှုများကို စဉ်းစားလိုက်လျှင် နောက်တစ်ရက်နံနက် ဘဲလဖတ်မှသူ့အမေ ရောက်မလာမီ သူက သူ့အဖေနှင့် ၂ ယောက်တည်း တစ်ရက်လုံးလုံးအတူတူရှိနေရမည်ကို အထူး ပင် ဝမ်းသာလျက်ရှိလေသည်။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ပေါလ်က

"မစ္စတာဒန်းတော့ အဖေ့ကို တွေ့ပြီးပြီလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒန်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

"သူလည်း ဟိုတယ်မှာပဲပေါ့။ တို့တိုက်က စမစ်လည်း သူနှင့်အတူ ရှိ နေတယ်" ဟု ပြောသည်။

"ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိပါလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အဲသလိုဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ပါတယ်" ဒန်းက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ဖြေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ လေးစားမှုအပြည့်ပါသော်လည်း မာဆတ်ဆတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ သူက စကားစပ်ကိုလွှဲလိုက်သည်။

"မင်း လီနာ့ကိုတွေ့သေးလား"

ပေါလ်လည်း မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး

"မတွေ့ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံပို့တဲ့ညကတည်းက မတွေ့တော့တာပဲ" ဟု ဖြေသည်။

ဒန်းက ရုတ်တရက်ပင် "မင်း လီနာ့အကြောင်း မသိခဲ့ဘူး။ အခု သိဖို့ အချိန်တော်ပြီ" ဟု ဆိုကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်၍ကြည့်လျက် စကားအပို မပါဘဲ လိုရင်းကိုချုံ့၍ လီနာ့တွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ မခြွင်းမချန်ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်မှာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်လျက် မင်သက်မိသလိုဖြစ်ကာ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်လာသည်။ 'ဩော်၊ ငါ လီနာ့အပေါ် အထင်အမြင်မှား ခဲ့မိပါလား။ ငါဟာ အလကားလူ။ ဘာမှမသိမမြင်တတ်ဘဲနှင့် လူတတ်လုပ်ချင်ခဲ့တဲ့ အမြင်ကတ်စရာလူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါလား' ဟုတွေးနေမိ၏။ သို့နှမ်းလျက်ကပင် ရိုးသား ဖြူစင်သည့် လီနာ၏မျက်နှာလေးကို ထင်မြင်ကြည့်မိတော့လည်း သူ့မှာထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ သူ့စိတ်ကိုသူ ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ရတော့မှ

"ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့မှဖြစ်မယ်"

"သူ မရှိတော့ဘူးကွယ့်"

"မရှိတော့ဘူး။ ဟုတ်လား"

ဒန်းက "အလုပ်က ထွက်သွားတယ်" ဟု ဖြေပြီး သူ့အဖြေမှာ ခံပြင်းရာမှ ကျေနပ်မှုရသွားသလိုရှိရာ "ပြီးတော့ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားတာပဲ" ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဒါ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့ဗျာ"

"ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ"

"သူ ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိတယ်မဟုတ်လားခင်ဗျာ"

"အစက မသိဘူး။ အခုတော့ သိပါပြီ" ဟုဖြေရင်း ဒန်းက ဘေးတိုက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ "ရက်ဇီးက အပေါစားစားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ် ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်နေတယ်" ဟု ဖြေလိုက်၏။

"ခင်ဗျာဆီမှာ လိပ်စာတော့ရှိမှာပေါ့"

"ရှိပေမယ့် သူများကိုပေးဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးကွယ့်" ဟု ပိတ်၍ပြောလိုက် သဖြင့် စကားပြတ်သွားလေသည်။

တက္ကစီသည် ဝေါ့တလေမြို့၏ စည်ကားသောစီးပွားရေးရပ်ကွက်ကို ဖြတ်မောင်းခဲ့ပြီး နေ့တင်ဟမ်လမ်း တံတားကိုကျော်ကာ တောင်ဘက်ပိုင်းမြို့ အစွန်ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သော ဤလမ်းများမှာ ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်အားငယ်စရာကလွဲ၍ ဘာမျှမရှိခဲ့သည့် ဒုက္ခအရောက်ဆုံးကာလများ က ပေါလ် ခြေရာချင်းထပ်အောင် တစိုက်မတ်မတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူတို့တက္ကစီသည် ဖဲယားဟောဒေသသို့ရောက်လာကာ ဝင်းဆာတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဝင်းဆာကား အုတ်ကြွပ်နီနီအမိုးနှင့် ပုံပန်းမကျ သစ်သားလေသာဆောင်များ၊ မှော်စင် ကလေးများနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအဆောက်အဦးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ခန့်က တခမ်းတနားဆောက်ထားခဲ့သည့် တည်းခိုအိမ်သဖွယ် ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ် ပြီး စီးပွားရေးမဆန်လှ။ လူကုံထံတို့၏နေရာနှင့်တူသော်လည်း အမြဲလိုပင် တည်းခိုသူ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ညစ်မွဲစပြုနေသည့်နေရာတည်း။ ဆိုလည့် တံခါးမှ သူတို့ဝင်ကာ ကော်ဇောအစိမ်းခင်းထားသည့် လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ကြပြီ၊ ပထမအထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခု၏အပြင်ဘက်စင်္ကြံ ရပ်လိုက်ကြစဉ် ပေါလ်လည်း၊ ဒန်းက သူ့အား စကားပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း၊ သူ ဘာမှမပြောဘဲ တံခါးကိုတွန်း၍ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ရှေ့ဘက်ခန်းသို့ရောက်လျှင် မက်အီဗိုင်၏အတွင်းရေးမှူးက စပ်လှမ်းလှမ်း မှထိုင်၍စောင့်လျက် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ စားပွဲတွင် လူဝကြီးတစ်ယောက် သည် ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကြော်များ စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူကား အသက် ၆၀ ခန့်ရှိပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောကိုယ်နှင့် အနီမှဲသော လက်မောင်းကြီးများရှိသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာကား၊ ထိပ်ပြောင်လျက် ပြန့်ကား ထိုးထွက်နေသော နားရွက်များ၏နောက်စတွင် ညစ်ပွဲသောဆံပင်များနှင့် အမြောက်ဆံကြီးတင်ထားသလို မာမာလုံးလုံး ရှိလှ၏။ ကုပ်ပိုးကြီးမှာ သားရေဝါရောင် ဖြစ်ပြီး ထူထဲတွန့်ခေါက်ကာ အမာရွတ်လို အရစ်များထနေရာတွင် အပြာရောင်မှဲ့ ပြောက်များလည်း ပေါ်နေသေး၏။ ပြောင်လက်သောအညိုရောင် ရှေ့ကျကျချုပ်ထား သည့် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီမှာ သူနှင့် အမြင်မတော်အောင်ကျပ်နေပြီ၊ မျှပ်ရိုးမှာတင်းကာ ပွင့်ထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိလေရာ သူ့အားကြည့်ရသည်မှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်နေသည့် မြေကြီး တူးသမားတစ်ယောက် ရက်ဖအားရ၍ထွက်လည်နေသည်နှင့်သာ တူလေ သည်။

ထိုနောက် ပေါလ်က ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် အံ့အားသင့်သလို ငေးကြည့် နေစဉ် သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေသော ထိုလူကြီးသည် မည်းညစ်နေသော သွားများပေါ် အောင် စားရင်းဝါးရင်းကပင် ခေါင်းထောင်၍ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန်သဗ္ဗာရ ပြုလိုသည့်မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား ပြန်စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ပေါလ်မှာ ရင့်ထဲဆို့နင့် မနေ၍ အတော်ကြာအောင်ပင် စကားမပြောနိုင်။ သူ့အဖေနှင့် ပြန်တွေ့ရမည့် အချိန်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ, နည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ထင်မြင်၍ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ တွေ့တွေ့ချင်းလိုပင် မှတ်မိသွားမည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြေးဖက်လိုက်ကြမည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များကျလာမည်။ သူ ငယ်ငယ်ကချစ်ခဲ့သည့် အဖေအား ပြန်တွေ့ရမည့်အချိန်ကို သူက ကဗျာဆန်ဆန် စိတ်ကူးထင်မြင်၍ ကြည့်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ၍ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ဟူ၍တော့ သူ တစ်ခါမျှမတွေးမိခဲ့။

သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား၍ထိန်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ လက်ကမ်း၍ ပေးလိုက်တော့ ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီးမှ သူ့လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့် လက်ချောင်းကြီးများမှာ ကြီးမားသလောက် ကျွဲချို, နွားချိုများကဲ့သို့ မာကျောလျက် လက်သည်းများမှာလည်း ဝါကျင့်အက်ကွဲ၍နေကြပေသည်။

ထိုအခိုက် ဒန်းက ဝင်၍ သူ၏တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည့် သဘာဝနှင့် မလိုက်အောင်ပင် တမင်လုပ်၍ပြောသော အားရပါးရလေသံဖြင့် "ဘယ့်နှယ့်လဲခင်ဗျာ။ လိုတာတွေအားလုံး လုပ်ပေးကြရဲ့မဟုတ်လား" ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

စားပွဲမှလူကြီးသည် သူ၏မျက်လုံးများ ဒန်းဆီသို့ လွှဲလိုက်၏။ သူက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ပါးစပ်၌ဝါးလက်စကိုသာ အရသာမကုန်မချင်း စစ်ထုတ်နေသည့်ပမာ တမြုံ့မြုံ့ဝါးလျက်ရှိ၏။

ဒန်းလည်း အလိုက်သိစွာပင် စမစ်ထံသို့လှည့်လိုက်ပြီး "ဟေ့ ဂျိုဒ်၊ မင်း အားလုံး လုပ်ပေးထားတယ်မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်ရ၏။

စမစ်က "ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပေးထားပါတယ် မစ္စတာဒန်း" ဟု ဖြေသည်။

"မစ္စတာမက်ထရီကို သတင်းထောက်တွေ ခဏခဏလာပြီး မေးလားမြန်းလားလုပ်ခွင့်မပေးဘူး မဟုတ်လား"

"မပေးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ စာနှင့်ရေးထားပြီးသား စာရွက်တွေပဲ ပေးလိုက်တယ်"

"ကောင်းတယ်"

ထိုနောက် ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဂျိုဒ်စမစ်သည် သူ၏ခြေထောက်နားကကြမ်းပေါ်မှ သူ၏ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ဒန်းလည်း နေရာရွှေ့ကာ "ကဲ ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ မတွေ့ကြရတာလည်း ကြာပြီ။ ကျွန်တော်ရှိရင် ရှုပ်နေဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန်မှပဲ လာကြည့်ပါမယ်။ လိုတာရှိရင် ခေါ်လိုက်ပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါလ်မှာ တကယ်ပင် ကြောက်လန့်သွားမိ၏။ သူတို့ ၂ ယောက်အား တားရ၍များရလျှင် တားထားလိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် မရ။ သူတို့လည်း ပြန်ချင်နေကြပြီကို သူ ရိပ်မိသည်။

သူတို့ထွက်သွားကြပြီး တံခါးပိတ်သွားသောအခါ ပေါလ်သည် တစ်မိနစ်ခန့် တိုတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေလိုက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ စားပွဲ၌ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရသည်။ ယခုအခါ သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည့် သူ့ဖခင် ရိုးစ်မက်ထရီသည် သူ၏ရှေ့ကပန်းကန်ပြားပေါ်တွင်ငုံ့ကာ အစားအစာများ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ဝါးရင်းကပင် လက်မဖြင့်ကူ၍ ထိုးကာသိပ်ကာသွင်းလျက် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ့မျက်လုံးများက ရှူးစမ်းသလို တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေရာ ပေါလ်မှာ ဤမြင်ကွင်းကို ကြာရှည်သည်းမခံနိုင်တော့သလို ကပေါက်ချိကပေါက်ချာ စကား စ၍ပြောရလေတော့သည်။

"ကျ ကျွန် ကျွန်တော်တော့ အဖေ့ကို တ တွေ့ရသော ဘာဘာဘယ်လောက် ဝမ်းသားသလဲဆိုတာ ပ ပ ပြောမပြတတ်အောင်ဘဲ။ နှစ်တွေကြာတော့လည်း ဟုတ် ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ကျ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံးအတွက် ခက်တာက တော့ ဘယ် ဘယ်ကစ ဘ ဘာပြောရမှန်း မသိတာ။ လုပ်စရာတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ အဦးဆုံးတော့ အဖေ့ အဖေ့အတွက် အဝတ်စား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝယ်ဖို့ အဖ အဖေစားသောက်ပြီးရင် ဈေးကို က ကားငှားပြီး သ သ သွားကြရအောင်လေ"

သူ၏ စကားများမှာ ဘာမျှ အရာရောက်ပုံမရသည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း အဖျားရှူးသွားကာ ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်တော့ သူ့မှာ စိတ်သက်သာရာရသွားသလိုပင် ထိန့်လန့်၍ သွားရလေသည်။

"မင့်မှာ ဂိုင် ရှိလား"

မေးလိုက်ပုံက ခပ်ရိုင်းရိုင်းကြမ်းကြမ်းဖြစ်နေ၍ ပေါလ်မှာ ကျောထဲကစိမ့်သွားအောင်ဖြစ်ရသော်လည်း သူ ဂရုတစိုက်ပင်ဖြေလိုက်သည်။

"သုံးလောက်ရှိတော့ ရှိပါတယ်အဖေ"

"အဲဒီ ဒန်းဆိုတဲ့ကောင်ဆီကလည်း တပြားမှ မရပါဘူးကွာ" ဟု ပြောကာ သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုဖြင့် "ငါ ငွေ ရရမယ်။ သူတို့ ငါ့ကိုလုပ်ထားကြတာအတွက် ပေးရစေမပေါ့" ဟု ပြောနေပြန်၏။

တစ်ခါတလေမှသုံးသဖြင့် ငါးနေသည့် လက်နက်ကိရိယာပမာ၏ သူ့ အသံမှာ ကြမ်းတမ်းမာကျောလှ၏။ သူ့အသံ မာကျောကြမ်းတမ်းနေသည်ထက် မုန်းတီးစိတ်, ခါးသီးနာကျည်းသည့်စိတ်, ရန်သဗ္ဗာရ ပြုလိုသည့်စိတ်တို့က သူ၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အသွေးအသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေခြင်းက ပိုမို၍ ဆိုးသည်။ ပေါလ်မှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

"မင်းမှာ စီးကရက်ရှိလား"

"မရှိဘူး အဖေ။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တာ အတော်ကလေး ကြာပြီ" ဟု ပေါလ်က ခေါင်းယမ်း၍ဖြေသည်။

မက်ထရီသည် နဖူးကြောကြီးများ တွန့်လာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ 'ဒီကောင်ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား' ဟု စူးစမ်းသည့်အလား ပေါလ်အား အကဲခတ်၍နေပြန်သည်။ ထို့နောက် မထုတ်ချင်ထုတ်ချင်အမူအရာဖြင့် သူ့အိတ်ထဲက စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒန်း သောက်လေ့ရှိသည့် တံဆိပ်ဖြစ်သည်ကို ပေါလ် မှတ်မိသည်။ ထိုစီးကရက်တဗူးထဲမှ တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူကာ လူမြင်မှာ စိုးသလို ရုတ်တရက်ငုံ့ချလိုက်ပြီး မီးညှိလေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ကို လက်ခုပ်ဖြင့်အုပ်ကာ တိတ်တခိုးအမူအရာဖြင့် လျင်မြန်စွာရှိုက်လိုက်ဖွာလိုက် လုပ်နေလေ၏။ ပေါလ်လည်း မှုန်တေတေနှင့် တစ်ခုခုကို ဆင်ခြင် ကြံနေသလို မျက်နှာကိုကြည့်နေရင်းမှ သူ့အဖေ၏မျက်နှာမှာ မာကျောလှသည်ကို တွေ့လိုက်ရင်း မသိမသာ ထိတ်လန့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် မညီမညာရိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး များနှင့် ရှည်လျားသောအထက်နှုတ်ခမ်းအောက်တွင် ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲ ထောင်ချောက် ပိတ်သလို ပိတ်သွားသည့် ကျောက်သားလို ပါးစပ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ မက်ထရီ သည် ရုတ်တရက် ဘာမပြောညာမပြော မီးရဲနေသည့်ထိပ်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တိုကလေး တစ်ခုကို သူ၏ကိုယ်ချပ်အကျႌအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက် လေသည်။

"ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲကွ"

ပေါလ်က သူ၏ငွေနာရီကလေးကို ထုတ်၍ကြည့်နေစဉ်တွင် သူ့အဖေသည် လိုချင်မျက်စိဖြင့်ကြည့်နေသည်ကို ပေါလ် သတိပြုမိ၏။ ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် မက်ထရီက "ငါ့မှာ နာရီမရှိဘူးကွ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း သူ၏အကျႌကြယ်သီးပေါက်တွင်တပ်ထားသည့် နာရီကြိုး ကလေးကို အသာအယာဖြုတ်ယူ၍ နာရီရောကြိုးပါ သူ့အဖေအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ကျွန်တော့်ဟာ၊ ယူထားလေ။ အဖေ့မှာ ဒီထက်ကောင်းတာ မရခင်ပေါ့"

မက်ထရီသည် ကျေးဇူးတင်သည့်စကားပင် မဆို။ နာရီနှင့် ကြိုးကို သူ၏လက်ခုပ်ထဲတွင် ဆကာဆကာကြည့်နေရာမှ သူ့တွင်အကျင့်ပါနေသည် လှုပ် ရှားမှုများဖြင့် လျင်မြန်စွာဇွက်လိုက်ပြီး သူ၏အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရပြီး စားပွဲထိုးစီးရုန် အစေခံမကလေး ဝင်လာသည်။

ပေါလ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့အဖေကိုတော့ ဘာမဆို ခွင့်လွှတ်နိုင် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာတော့ ရင်ထဲက မချမ်းသာ။ သူက သဲ့သဲ့မျှသာ ထွက်တော့သည့်လေသံဖြင့်

"ကျွန်တော်တို့ အပြင်ကို ထွက်ကြရအောင်အဖေ။ အဖေ့အတွက် ဈေး လျှောက်ဝယ်ကြရအောင်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

သူတို့သားအဖ၂ ယောက် တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် နွေဦးရာသီ၏ကြည်လင်ချမ်း မြေ့သည့် နေရောင်ခြည်နွေးနွေးကလေးထဲတွင် လဲနတ်လမ်းထဲသို့ လာခဲ့ကြကာ မြို့တော်၏အကြီးဆုံးအဝတ်အထည်ဆိုင်ဖြစ်သော ဒရုန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အဖေ အား အာရုံပြောင်းပေးလျှင် သက်သာရာရမည်ဟုထင်ခဲ့သော ပေါလ်မှာ သာ၍ပင် အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်ရလေတော့သည်။ တစ်ညနေခင်းလုံး ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အချောက်ခံရသူပမာ စိတ်ဆင်းရဲရလျက်ရှိလေသည်။ သူ့အဖေ၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်း တမ်းနေသော အသွင်အပြင်အမူအရာကြောင့် သူတို့အား လူတွေက စိုက်စိုက် ကြည့်ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် သူ့အဖေက ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းစွာ ပြုမူပြောဆိုခဲ့၍ သူတို့အားကူညီနေသည့် အရောင်းစာရေးမကလေးတစ်ယောက်မှာ ငိုတော့မလို ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ သူ့စိတ်များက မှုမမှန်တော့ဘဲ ရိုင်းစိုင်းကြမ်း ကြုတ်နေသလောက် သူ့အကြိုက်များကလည်း ရိုင်းနေပေရာ သူရွေးချယ်သည့် အဝတ်အစားများမှာ သူနှင့် မသင့်တော်ဆုံးအဝတ်အစားများ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။ သူက အတင်း ကြိုက်သည်, ဝယ်မည်ဆိုနေသည့် အဝတ်အစားများသည် လူငယ် သူရွယ်များသာသင့်လျော်သည့် အကွက်ဆင်များ, ပိုးတုရှပ်အကျႌ ဝင်းဝင်းလက် လက်နှင့် နက်တိုင်လည်စည်းအဝါ တောက်တောက်ပပ, ရှူးဖိနပ်ကလည်း အညို ရောင်ဦးချွန်တို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ရွှေထည်ငွေထည်ရောင်းနေသည့်နေရာ၌ ဝင်းဝင်း လက်လက်ပစ္စည်းများကို မက်မက်မောမော တရစ်သီသီလုပ်ကာ တစ်နာရီနီးပါးကြည့် နေသဖြင့် ပေါလ်က သူ့အား လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ဝယ်ပေးလိုက်တော့မှ ထိုနေရာမှ ခေါ်လို့ရလေတော့သည်။

ညနေ ၆ နာရီတွင် သူတို့ ဝင်ဆာသို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး ပေါလ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ဧည့်ခန်းထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မက်ထရီသည် သူ့ဘာသာသူ မြတ်မြတ်နိုးနိုးသယ်လာခဲ့သော သူ၏အထုပ်အပိုးကလေးများကိုယူကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာနေပြီးမှ အဝတ်သစ်အစားသစ်များဆင်လျက်, နာရီနှင့် ကြိုးကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်္ကျီတွင်တပ်လျက်၊ လက်စွပ်နှင့်တကွ ဟန်ထုတ်၍ထွက်လာလေသည်။

သူက "အမယ်။ ဟော့၊ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လုပ်၊ ငါ့ဘဝ မဆုံးသေးပါဘူးကွ။ ခွေးမသားတွေ မြင်စေချင်စမ်းတယ်ကွာ။ အထွားသဖြင့် ဟတ် ဆိုတဲ့ အကောင်ကွ၊ ကဲ၊ တို့ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဟာဒီဟာကလေးစားပြီး ပွဲကလေးဘာလေးကြည့်ရအောင်ကွ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က လျင်မြန်စွာ "အခုပဲ ပြန်လာတယ်အဖေ။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာပဲ ညနေစာ စားလိုက်ကြတာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

မက်ထရီက သူ၏ သားရေလိုထူထဲသည့်နဖူးကြီးပေါ်တွင် အတွန့်များပေါ်လာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပေါလ်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

"တစ်ခုခု သောက်ကြမယ်လေကွာ"

ပေါလ်က "သောက်တာပေါ့အဖေ။ အဖေ ဘာသောက်ချင်လဲ" ဟုမေးလိုက်သည်။

"ဝှစ္စကီ"

မက်ထရီသည် ၂ ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်တွင် အစန့်သားထိုင်ချလိုက်ပြီး မြို့ထဲကအပြန်တွင် ပေါလ်အားအဝယ်ခိုင်းခဲ့သည့် ညနေသတင်းစာကို ဖွင့်၍ဖတ်နေလေသည်။

"ငါ့သတင်း ပါမှာပဲကွ။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်လိုက်ကြတာ။ သူတို့သတင်းစာထဲမှာ ငါ့အကြောင်းရေးထည့်ရင် ရေးသမျှအတွက် ပိုက်ဆံရအောင်တောင်းယူရမယ်"

ပေါလ်က ခေါင်းလောင်းကလေးကိုနှိပ်လိုက်ပြီး အတန်ငယ်ကြာတော့ ထိုညနေစာစားပိုင်းက စားပွဲလာသိမ်းသည့်အစေခံမလေး ဝင်လာသည်။ ပေါလ်က ညနေစာနှင့် ဝီစကီတစ်ပုလင်းမှာနေစဉ်တွင် ဆိုဖာပေါ်မှ မက်ထရီသည် သတင်းစာ ထိပ်မှကျော်၍ မိန်းကလေးအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မိန်းကလေးမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပါးခွက်ခွက်နှင့် ရွှံးပေါ်ပေါ်အသွင်ရှိပြီး ယခုကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူတစ်ယောက်က သူ့အား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသည်ဆိုတော့ သူ့မှာ ရှက်စနိုးဖြစ်ကာ ကြာမှုပါပါဖြင့်ပင် ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

မိန်းကလေးထွက်သွားတော့ မက်ထရီက "ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူသိတယ်ကွ" ဟု ခပ်ကြွားကြွားလေးဆိုလိုက်သည်။

ညနေစာရောက်သောအခါ ပေါလ်မှာ စားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့။ မက်ထရီမှုကား စကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ အားရပါးရ ပလုတ်ပလောင်းစားလေတော့

သည်။ စား၍ ပြီးသွားသောအခါ ဝီစကီပုလင်းဖော့ဆို့ကိုဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အတော်များများ ငှဲ့၍ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်နှင့် ပုလင်းကိုယူကာ နံရံအနီးရှိ နောက်မှီမြင့်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ သွားထိုင်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မတ်မတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်လျက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ဘာမျှမမြင်ရဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေရာ တဖြည်းဖြည်း သူ့ရှေ့ကမြင်ကွင်းများ ပျောက်ကွယ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူ၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ထပ်၍ထပ်၍ ထည့်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနေသလို သူ၏နှုတ်ခမ်းများက တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ပေါလ်ရှိနေသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ မိန်းကလေးဝင်လာတော့လည်း ဂရုမစိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးမှာ အလိုမကျဖြစ်သွားသည့်အသွင်ပင် ပေါ်လွင်သွားသည်။

အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသောအခါ ပေါလ်မှာ ထိတ်လန့်ရတော့မလိုဖြစ်ကာ သူ့အဖေအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။ သူ့အား လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ စက္ကူလှေများလွှတ်ရန်အတွက် ဂျက်စမွန်ချောက်ထဲသို့ ခေါ်ခေါ်သွားတတ်သူ၊ သူ့စိတ်ပျော်ရွှင်စေရန်အတွက် ပုံကြမ်းကလေးများ၊ အရုပ်ကလေးများ ရေးဆွဲကိုက်ညှပ်၍ ပြတတ်သူ၊ စနေနေ့ အလုပ်မှအပြန် သူ့အတွက် ကစားစရာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါအောင် ယူယူလာတတ်သူ၊ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် အချစ်အခင်နှင့်အကြင်နာတရားများ ပေါ်လွင်နေခဲ့သူ။ ထိုသူသည် ယခု သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသူ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ မည်မျှ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သည့်ဘဝမျိုးကို ရောက်အောင် ပို့လိုက်ပါလိမ့်။ ပေါလ်လည်း ၁၅ နှစ်လုံးလုံး သူ့အဖေအား စိတ်ရောကိုယ်ရောဆင်းရဲအောင် ထုခဲ့ထောင်းခဲ့ နှိပ်စက်ခဲ့သည့် အကျဉ်းခန်းကလေး၊ ထောင်အဝတ်၊ ထောင်အစား၊ သံတိုင်၊ သံတံခါးများ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီး၌ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရသည့် နာရီများ၊ ထောင်သားများ၏ အော်သံဟစ်သံ၊ ငိုညည်းသံနှင့် အနံ့အသက်များ၊ သူတို့အား အမြဲတစေကြည့်၍ နေရသော အစောင့်အကြပ်များ၊ နွေ၌လည်းကောင်း၊ ဆောင်း၌လည်းကောင်း၊ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ၊ နှင်းကျကျ တပင်တပန်း ခါးကျိုးခမန်း တကုန်းကုန်း တကုတ်ကုတ် လုပ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်ကြမ်း၊ ပျော်စရာရွှင်စရာခန်းသည့် နေ့များ၊ ကုန်နိုင်ခဲလှသည့် ညတာရှည်ကြီးများတို့ကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောမိစဉ် သူ၏ရင်ထဲတွင် သနားစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ကလေး မသိမသာစွဲငြိလာသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာစိုက်ကြည့်နေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တကယ့် အရှိလူကို တွေ့လိုက်ရတော့လည်း သူ၏သနားစိတ်ကလေးများ ပျက်ဆို့၍ သွားပြန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရုတ်တရက် မက်ထရီသည် တယုတယလိုပင် သူ၏နာရီကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီး စကား စ၍ပြောလေတော့သည်။

"၉ နာရီ ထိုးပြီဆိုတော့ သူတို့တွေအားလုံး အမှောင်ထဲမှာ ပျဉ်ပြားအိပ်ရာကလေးတွေနှင့် မိုးတွေရေတွေထဲက ကျောက်တွင်းမှာ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် တပင်တပန်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရပြီး ဟင်းရေကျဲကျဲညစာ စား၊ အဲဒီ ဟင်းရေထဲမှာ အဖတ်ကလေး တစ်ဖတ်တလေတွေ့ရရင် ကံကောင်း၊ အားလူးဖတ်ပေါ့။ ဆပ်ပြာခဲလိုအရသာမျိုးနှင့် အာလူးဖတ်ညိုညိုမည်းမည်းခဲခဲ။ ဘိုက်ထဲမှာ အော်ဂလီ ဆန်စရာ။ မှောင်လို့မည်းလို့။ ဒါပေမယ့် သူ့အသံကိုတော့ အပြင်ဘက်က စကြံမြင့်လမ်းမှာ ကြားနေရတယ်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်။ အပေါက်ကလေးတွေက ချောင်းချောင်းကြည့်လိုက်၊ လျှောက်လိုက်။ ဒီကနေ့တာဝန်ကျတာ ဟစ်ဆိုတဲ့အကောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သူဆိုရင် သိနေကြတာပဲ။ သူတို့အားလုံးက ဝါဒါဟစ်ကိုပဲ ကြည့်ပြီး လျှောက်နေကြရတာပဲ။

"တစ်ချို့က ကျောက်ထုရင်း လက်ကိုခိုက်မိခဲ့ကြတယ်။ တစ်ချို့က ကျောတွေ အောင့်လာခဲ့ကြတယ်။ တစ်ချို့က လက်တွေ မီးလောင်ဖူးလို ပေါက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ မြူထပြီးဆိုရင် အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်ကြခဲ့ကြ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့တတွေ တွေးနေတာတွေနှင့်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ ဘယ်လောက်မှ အရေးမကြီးသလောက်ပါပဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ ပြင်ပလောကကိုပဲ စိတ်ကူးကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ပျဉ်ပြားကလေးတွေပေါ်မှာ အိပ်ရင်းက ဒီတံတိုင်းမြင့်ကြီးတွေရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို သူတို့မှတ်မိသလောက်နှင့် ပြန်တွေးပြီး ထင်မြင်ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ ပျော်ပျော်နေခဲ့ကြတဲ့ ဘဝ၊ အိပ်ရာပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့် အိပ်ခဲ့ကြရတဲ့ ဘဝ၊ သားနှင့်ငါးနှင့် စားခဲ့သောက်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ အစုံပေါ့။ ထောင်သားကြီးတွေဟာ နံရံကိုခေါက်ခေါက်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောကြရတယ်။ သတင်း ပေးကြရတယ်။ ဘယ်သူဖြင့် ကျာပွတ် အရိုက်ခံရတယ်, ဘယ်သူ ရောက်လာတယ်။ ဘယ်သူ ထွက်ရတော့မယ် ဆိုတာတွေကို နံရံမှာခေါက်ခေါက်ပြီး ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အများစုကတော့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ မထွက်ရတော့ဘူးဆိုတာကို သိနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီအထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားကြရတော့မယ်။ သူတို့အဖို့ ဘာမျှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံနေရတဲ့လူတွေ။

"သူတို့မှာ နွေးထွေးမှု ရှိချင်မှရှိမယ်။ အခန်းကလေးတွေထဲမှာ ရှိချင်မှရှိနေမယ်။ တစ်ခုခု မှားပြီဆိုပါတော့, မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်မိပြီဆိုပါတော့။ တိုက်ပိတ် ခံရရော။ အောက်ထပ်မြေတိုက်ထဲက ၆ ပေ ၈ ပေအခန်းကလေး။

အဲဒီအထဲမှာ မှောင်ပိတ်နေတာ။ အာလူးပြုတ်တောင် မရဘူး။ ပေါင်မုန့်နှင့် ရေပဲရတယ်။ ပေါင်မုန့်ခြောက်နှင့် ရေပဲ။ လှည့်တောင် မလှည့်သာဘူး။ ခြေ ၂ လှမ်းလှမ်းလိုက်တာနှင့်ပဲ အုတ်နံရံကို ခေါင်းနှင့်ဒိန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်မိတာပဲ။ အဲဒီလိုအခါမှာ စဉ်းစားမိတယ်။ 'ငါ ဘာကောင်မို့လဲ။ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဒီလိုနေရာကို ရောက်လာရအောင် ငါ ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ။ အဲဒီလိုအခါမှာ ဒီနံရံတံတိုင်းတွေသာ ပွင့်ထွက်သွားစမ်း။ ငါ့ဘဝ ငါ ပြန်ရလိုက်စမ်း။ ငါ ခံရတာတွေအတွက် တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေ ကျေအောင် ပေးဆပ်စေရမပေါ့ဆိုတာ ကိုယ်ကိုကိုယ် ပြောမိတာပေါ့။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မုန်းတယ်။ ရရာကိုဆွဲယူပြီး ဒီတံတိုင်းကြီးတွေသာ ပွင့်ထွက်လိုက်စမ်း။

"ကဲ၊ ဘုရား ဘုရား။ ငါ့အဖို့တော့ ဒီတံတိုင်းကြီးတွေ ပွင့်ထွက်ပြီကော။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့"

သူ ပြောပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ပေါလ်အား နှုတ်လည်း မဆက် လှည့်၍မျှမကြည့်ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသော သူ၏ခြေသံပြင်းပြင်းကြီးများကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့နောက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းပင် ခပ်ဖော့ဖော့နင်းသွားသည့်ခြေသံတစ်ခု စင်္ကြံကို လျှောက်၍သွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ပေါလ်သည် သူ၏တင်းမာနေသောစိတ်ကို ခြေရန် အားထုတ်သော်လည်း မရ။ သူ နားကိုစွင့်၍ ထောင်နေလိုက်မိ၏။ ပြန်ထွက်လာသည့်ခြေသံ မကြားရချေ။

ပေါလ်ပါးစပ်မှ အသံထွက်အောင်ပင် ညည်းတွားလိုက်မိ၏။ သူ့စိတ်ထဲက မသက်မသာနေသည်ကို သေချာအောင် လိုက်၍တော့ မကြည့်ဝံ့။ သို့သော် သူ့တွင် မသိစိတ်က ဆက်စပ်၍ပေးလိုက်သည့်အလား ထိုညနေ သူတို့ ဒရုန်းမှအထွက် လှေအုပ်ထဲတွင် သူ့အဖေက သူ့အားဝင်တိုက်မိသည်ကို ရုတ်တရက်ပြေး၍ သတိရလိုက်မိသည်။ အလိုအလျောက်ပင် သူ၏လက်သည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဒန်းပေးခဲ့သည့်ငွေများမှ ကျန်သမျှငွေ ၁၅ ပေါင်ခန့်မှာ သူ့အိတ်ထဲတွင် မရှိတော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၁၄

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ကြည်လင်သောရာသီဥတုက ရှိနေဆဲပင်။ မြူတိမ်ကင်းစင်သော နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ကိုကြည့်လျှင် မနေ့ကထက် ပိုမို၍ လင်းဖွယ် ရှိ၏။ ပေါလ်မှာ မထင်ဘဲနှင့် ကောင်းစွာအိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ သူအိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ သူ၏အခက်အခဲများကိုရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အားသစ်အင်သစ် အဓိဋ္ဌာန်သစ်တို့ဖြင့် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။ ဘဲလ်ဖတ်မှသူ့အမေသည် ယနေ့ ၁၀ နာရီတွင် ရောက်လာမည်။ သူ မုတ်ဆိတ်ရိတ်, အဝတ်အစားလဲလှယ်ရင်းက အဖော်နှင့်ဆိုလျှင် အခြေအနေ ပိုမိုကောင်းမွန်လာဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မျှော်လင့်အားတက်လာသည်။ တကယ်တော့ သူ့အဖေအား အကျဉ်းထောင်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းမှာ မလွဲသာမရှောင်သာကြုံရမည့် ကိစ္စ။ သူက သိပ် စိတ်စောနေ၍သာ ဤအချက်ကို သတိမမူမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ကာလက လည်းကောင်း, မိသားစု၏ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကလေးများ လည်းကောင်း သူ၏မာကျောနေသည့် နှလုံးသားကို နူးညံ့လာအောင် ကုစား၍ပေးနိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။

နံနက်စာကို အောက်ထပ်ရှိစားသောက်ခန်းတွင် ဆင်း၍ တစ်ယောက်တည်း စားလိုက်ပြီး အပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ စင်္ကြံအတိုင်း သူ့အဖေ၏အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် စိတ်ထဲက မတင်မကျနှင့်ပင် တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ကော့ ပွင့်သွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရကာ အထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ မက်ထရိကား အိပ်ပျော်ဆဲဖြစ်၏။ သူ၏ မသေသပ်လှသောဦးခေါင်းကို လက်မောင်းကြားတွင် မြှုပ်လျက်၊ အိပ်ရာခင်းများလည်း တွန့်ကြေပြန့်ကျဲကာ ခေါင်းအုံးများလည်း ကြမ်းပြင်၌ ပရမ်းပတာ လွင့်စဉ်ကျနေလေသည်။ ပေါလ်လည်း ဤသို့ အကာကွယ်ကင်းမဲ့စွာ ဘာမျှမသိဘဲအိပ်ပျော်နေသည့် သူ့အဖေအား သနားကရုဏာစိတ်များဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲက နာရပြန်လေသည်။ သူ့အား နှိုးမနေတော့ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အခန်းထောင့်ရှိဘီရိုငယ်မှ စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ကိုယူကာ "ကျွန်တော် ရထားကို သွားကြိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်ရင် **အဖေ** အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ ပေါလ်" ဟု စာရေးပြီး **အဝတ်သစ်များ** ချိတ်တင်ထားသည့်ကုလားထိုင်တွင် မြင်သာအောင်ထောင်ထားခဲ့ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မြို့ဘက်သို့လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် လေသည် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်လျက်

ရှိပြီး၊ သူ၏လမ်းသည် တူးမြောင်းတစ်လျှောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆိပ်ကမ်း၌ကုန်တင်နေသော ဆွဲသမ္ဗန်ကြီးများ တန်းစီလျက်, အပျော်စီး လှေကလေးတစ်စင်းသည်လည်း ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်လျက် ကြည့်ချင်စဖွယ် သာယာသည့်မြင်ကွင်းဖြစ်လေသည်။ ဘူတာရုံသို့ရောက်လျှင် အမြန်ရထား နောက်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဆိုက်နေကျအချိန်မှ ၂၅ မိနစ်လွန်လျှင် မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးသည် ဘူတာထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာကာ ဘူတာရုံအတွင်းက စင်္ကြံမကြီးတွင် ဝင်၍ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။ ရှေ့ဆုံးတွဲမှဆင်းလာကြသူများတွင် သူ့အမေနှင့် အယ်လာနှင့် အိမန်နွယ်ဖလဲမင်းတို့အား တွေ့လိုက်ရသည်။

ပေါလ်မှာ သိသိသာသာ တုန်လှုပ်၍သွားသည်။ ဖလဲမင်းသားအဖ ပါလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်၍မထားမိ။ သူတို့နှင့်မတွေ့ရသည်မှာ ကြာနေတော့လည်း တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ပေါလ်မှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့မှာ စဉ်းစားနေရန် အချိန်မရှိ။ သူတို့က သူ့အား မြင်သွားကြပြီဖြစ်၏။ မစ္စတာဖလဲမင်းက လက်ကိုမြှောက်၍ပြလိုက်ပြီး၊ အယ်လာက သူ့လက်ထဲက ပုဝါဖြူကလေးကို လှုပ်ယမ်း၍ ပြလိုက်၏။ မျှားမကြာမီပင် သူတို့ စင်္ကြံအရှဲအတား ကိုဖြတ်ကျော်ကာ ပေါလ်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြပြီး သုံးယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းနှုတ်ဆက်ရင်း စကားပြောကြသဖြင့် ရှုပ်ထွေးသွားလေတော့သည်။ သူ့အမေ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များစို့လျက်။ အယ်လာကမူ သူ၏လက်အိတ်စွပ်ထားသည့်လက်ကို ပေါလ်၏လက်ထဲက ပြန်၍ပင်မရုတ်ချင်သည့်အမူအရာရှိ၏။ မစ္စတာဖလဲမင်းကား နောက်နားတွင်ရပ်ကာ ပေါလ်အား နားလည်စွာနှင့်လွတ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြုံးလျက်ရှိလေသည်။

သူတို့ ဓာတ်ရထားရပ်သည့်နေရာ လမ်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသောအခါ မစ္စတာဖလဲမင်းနှင့် ပေါလ်၏အမေတို့က သူတို့လိုက်လာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည့်အလား ရှေ့က ထွက်သွားနှင့်ကြသောကြောင့် ပေါလ်လည်း အယ်လာနှင့်အတူပင် ဘူတာရုံ၏အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။ အယ်လာ၏ ဖရောင်းသားလို ကြည်လင်သည့်အသားအရေတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အရောင်များ သမ်းလျက် တောက်ပသောသူ၏ဆံပင်တိုတိုကို မကြာမီကမှ ကောင်းစွာလျှော်၍ အခွေအလိပ်များဖြင့် ပြုပြင်ထားသည်။ သူသည် ပန်းနုသန်းသည့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် မီးခိုးရောင် ဦးထုပ်ကလေးကိုဆောင်းထားပြီး သူ၏မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်လျက်ရှိသည်။ သူက ပေါလ်၏လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ကာ ၂ ကိုယ်ကြားသာကြားသည့် လေသံဖြင့် စကားစ၍ ပြောလေတော့သည်။

"ပေါလ်ရယ်၊ အယ်လာလေ ပေါလ်ကို ရှိနိုးပြီး တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်သင့်တာပေါ့။ တောင်းပန်ဆိုရင်လည်း တောင်းပန်မှာပါလေ။ အနည်းဆုံး အယ်လာတစ်ယောက်တော့ တောင်းပန်မှာပေါ့" ဟု ဆိုကာ ပေါလ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး "အယ်လာတို့က ဒီလိုမှန်းမှ မသိတာဘဲလေ။ သိရင် ဘယ် ဒီလိုဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ အယ်လာတို့ကတော့ ပေါလ်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ကိုယ့်အလားလာကို ကိုယ်ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး အလကားနေရင်း ကိုယ့်ဘဝ နစ်မွန်းအောင်လုပ်နေတာသက်သက်ပဲလို့ ထင်တာပေါ့။ ပေါလ်ကို ချစ်ကြတဲ့လူတွေကတော့ ဘယ် ဒီလိုဖြစ်စေချင်ကြပါ့မလဲ။ ပြီးတော့လည်း အယ်လာတို့က ပေါလ်ကို ကူညီရင် အားပေးရင် အခြေအနေပိုဆိုးသွားရုံပဲ ထင်တယ်လေ။ အယ်လာ ပြောသလိုပဲလေ။ ဒါကို ဘယ်တွေးမိမလဲ။ ဖြစ်လာတော့လည်း ကြည့်ပါဦး။ ပေါလ်လုပ်လိုက်တာတွေက။ တကယ့်လူပါပဲ။ ဒီသတင်းရောက်လာတော့လေ၊ အယ်လာဖြင့် မူးမေ့လဲတော့မလို့။ ပျော်လို့လေ၊ ပျော်လို့ပေါ့။ အဖေ နယ်ထွက်ရာက ပြန်လာလို့ ဒီသတင်းပြောတော့ အယ်လာက မီးဖိုထဲမှာ ကိုကိုးဖျော်နေတာပေါ့။ ခဏတဖြုတ် အိပ်နေလိုက်ရသေးတယ် ပေါလ်ရယ်။ အယ်လာလေ၊ ပေါလ်ရဲ့ သတင်းတွေ ကြားရတော့ စိတ်သောကဖြစ်ပြီး တစ်ခါတည်း နေမကောင်းဖြစ်လိုက်တာ၊ အိပ်ရာထဲ လဲမတတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အယ်လာအကြောင်းတော့ မပြောတော့ပါဘူးလေ။ အယ်လာက တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး ဘယ်သူမှမပြောဘဲ ခံတတ်ပါတယ်။ ပေါလ်ကြောင့်လေ၊ ပေါလ်ကတော့ တကယ့်လူစွမ်းကောင်းကြီးပါပဲ။ ဘဲလ်ဖတ်က သတင်းစာတွေကို ဖတ်ရစေချင်တယ်။ ဒီမှာလည်း ဒီလိုပဲနေကြမှာပါပဲလေ။ လူတွေက ပေါလ်ကို ဘယ်လိုမြင်ကြလဲ၊ သိလား။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးမှာ လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ပေါလ်ရဲ့ နာမည်ချည်းပဲပေါ့။ ခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာတော့ ထင်ပေါ်ချင်တာတို့၊ ကြွားဝါတာတို့ ဘယ်ရှိသင့်မလဲနော်။ ရထားမှာ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ သတင်းထောက်တွေ လာကြမှာပဲလို့ ထင်နေတာ။ မလာတာကိုပဲ တကယ် ဝမ်းသာရတယ်လေ။ အယ်လာဝတ်လာတာ ကြည့်လို့ကောင်းရဲ့လား မောင်။ နွေဦးရာသီနှင့် ရည်းလိုက်အောင် အခြေအနေနှင့်လည်းကိုက်အောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဆင်လာရတာ။ ခုန အယ်လာ ပြောသလိုလေ။ ဒါဟာ ပေါလ်ရဲ့အောင်ပွဲကြီးပဲ။ အောင်ပွဲကြီးရတဲ့အခါ အစွမ်းကုန်ပျော်စေချင်တယ်လေ။ ဆုတောင်းကြရတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့လော။ အယ်လာဖြင့် ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ။ တစ်ညမှ မပြတ်ပါဘူး"။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အချစ်အခင်များဖြင့်ပြည့်ကာ ဘာသာတရားနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားကိုပြောတိုင်း လုပ်လေ့ရှိသလို အထက်သို့မော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"အယ်လာတို့ ခုလိုပြန်ဆုံတွေ့ပြီး နောင်ရေးကို စဉ်းစားနိုင်တဲ့အခြေအနေ ရောက်လာတာလည်း တကယ်ပဲ အံ့ဩစရာပဲနော်။ အယ်လာတို့ ပြန်တွေ့ကြလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်နေပျော်နေနော်။ ဒြော် သူ့ခမြာနော်၊ သနားပါတယ်။ အယ်လာဖြင့် သူ့အတွက် ရင်နာရတယ်။ ဒီလိုဟာမျိုးများ ဘယ်လိုဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားရလဲ မသိဘူးနော်။ တချို့ဟာတွေကျတော့လည်း ကောင်းကင်ဘုံကနေပြီး လူတွေရဲ့စိတ်ကို စင်ကြယ်အောင်, နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးတော်မူတာ ဖြစ်မယ်ပေါ့။ အယ်လာလေ၊ သူ့ကို ဝမ်းနည်းတဲ့အကြောင်း, သနားတဲ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ တွေ့ချင်လှပြီလေ။ ပြီးတော့လည်းလေ၊ သူ့အတွက် တစ်နည်းနည်းနှင့် အယ်လာ တတ်နိုင်တာရှိရင် ပေါလ်က ခိုင်းလိုက်ရုံပဲပေါ့"

ပြောရင်းကပင် ဓာတ်ရထားပေါ်သို့ တက်ကြပြီး ရှေ့လူများနှင့် ပြန်ပေါင်းမိသွားကြ၍ အယ်လာလည်း အထက်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ အယ်လာက တစ်ယောက်တည်း လျှောက်၍ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောလိုက်သည့် အနှစ်သာရကင်းမဲ့လျက် နက်နဲမှုလုံးဝမရှိသော အပေါစား စကား အပြိန်းအဖျင်းစကားများကို ကြားနေရသောပေါလ်သည် သူ၏နှုတ်ခမ်းကို သူကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ အယ်လာ ဤမျှ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြစ်နေလောက်အောင် သူကတော စကားတွေများ လွန်ထားခဲ့မိလေသလား။ သူ့အဖို့တော့ သူ အယ်လာ အပေါ် စိတ်ညွတ်ခဲ့မိသည်ဆိုသည်ကိုပင် အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ သူ၏စိတ်တို့သည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ လီနာ၏အကြောင်း တွေးလိုက်မိတော့ သူ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သူတို့ ၄ ယောက်စလုံး ဓါတ်ရထားအပေါ်ထပ်ခုံများတွင် ထိုင်မိကြတော့ ပေါလ်စိတ်ထဲက သူတို့အား သူ့အဖေပြောင်းလဲနေပုံကို ပြောပြထားဦးမည်ဟု တွေးမိသည်။ မစ္စတာဖလဲမင်းမှာ အယ်လာ စပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ပေါလ်အား စကားဆက်ပြောလာစဉ်တွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ တိတ်တဆိတ်ပင် သံသယများဝင်နေသလို တစ်စုံတစ်ခုကို အပြန်အလှန်တွေးနေဟန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်းငေးလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီး ၂ ယောက်ကတော့ သူဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ဘာမျှသိပုံ မရ။ သူတို့ကိုပြောထားဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ သို့သော် ဓာတ်ရထားက တရွေ့ရွေ့ဆွဲကာ ဟိုတယ်နှင့် တရိပ်ရိပ် နီးလာခဲ့သော်လည်း သူက တစ်ခွန်းမျှ မဟဖြစ်။ အယ်လာ၏ ပေါ့ပေါ့တန်တန်စိတ်ထက်သန်မှုမျိုးကို ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဣန္ဒြေရရပင် စိတ်တက်ကြွလျက် အသက်အရှယ်အလိုက် မက်လုံးပေးနေဟန်ရှိသည့်သူ့အမေတွင်လည်း အရိပ်အယောင်မြင်မိသောအခါ ပေါလ်မှာ စိတ်ထဲက မသိမသာအမြင်ကတ်သလိုဖြစ်ပြီး၊ သူငယ်၏ဘက်သား လုပ်လိုစိတ်များမရှိတော့ဘဲ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း၍နေသော သူ့အဖေ၏ဘက်သား ဖြစ်၍နေခဲ့သည်။ သူတို့ထိုက်နှင့် သူတို့ကံပဲ ရှိပါစေတော့လေ။

ဝန်းဈေးပြည် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ဝင်ဆာတွင် သူတို့ ဓာတ်ရထားပေါ်မှဆင်းကြသောအခါ ပေါလ်က ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ သူတို့အား ဟိုတယ်ထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လျှင် တမင်အရွဲ့တိုက်နေသည့်အလား သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို စေ့နေအောင်ပိတ်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဧည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ သူတို့အား ဝင်ရန် လမ်းပြပေးလိုက်လေ၏။

မက်ထရီသည် နံနက်စာစားပြီး၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့မှာ ကြိုးသိုင်းများနှင့် ဘောင်ဘီရှည်ကိုသာဝတ်လျက် လည်ပင်းကြယ်သီးကို ဖြုတ်ထားသည်။ သူ၏ ရှူးဖိနပ်အညိုကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ကြိုးများလျှော့ကာ ရှေ့ကဖွင့်ဟ၍ထားသည်။ သူသည် နံနက်စာအကြွင်းအကျန်နှင့် ပန်းကန်များမသိမ်းရသေးသည့် စားပွဲ၌ပင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဧည့်သည်များ အခန်းထဲသို့ဝင်လာကြ၍ တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည့် သူ၏မျက်နှာမှာ ရေးကထက်ပင် အကဲခတ်ရလျက်ရှိသည်။ သူတို့အားကြည့်ရင်းက သူသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုမြှောက်ကာ သူ၏ကြမ်းတမ်းတွန့်ရှုံ့နေသောအရေပြားများနီမှဲချည်မြင့်ချည်လှုပ်ရှားသွားအောင် တဂွပ်ဂွပ်သောက်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပန်းကန်ကိုပြန်ချကာ ပေါလ်၏ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပေါလ်တစ်ယောက်သာ သူ အသိအမှတ်ပြု၍ သည်းခံထားသည်။

"သူတို့က ဘာတဲ့လဲကွ"

ဤသို့မေးလိုက်တော့ ပေါလ်မှာ ဖြေစရာစကားက ရုတ်တရက်ထွက်၍ မလာနိုင်။

"ဒီလိုလေ အဖေ။ သူတို့က အဖေ့ဆီကိုလာကြတာ"

"ငါက သူတို့နှင့် မနေချင်ဘူး။ မင်းကမှ နည်းနည်းပါးပါးတော်သေးတယ်။ သူတို့က ဘာမျှလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ငါ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပစ်ထားကြတာ။ အခုမှ ငါထွက်လာရတယ်ဆိုတော့ ဘာများရမလဲလို့ ငါ့ခြေရင်းမှာလာပြီး ဝပ်ကြပြန်တာ"

ဤကဲ့သို့ မချေမငံပြောလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီး ၂ ယောက်မှာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်လျက်ရှိကြပြီး၊ ဘုန်းကြီးမှာ သူတို့လောက် ဣန္ဒြေမပျက်သော်လည်း မျက်နှာဖြူရော်လျက် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးသွားသည်။ ပေါလ်တွေးထားသည့်အတိုင်းပင် သူကတော့ ဤအခြင်းအရာမျိုးကို ကြိုတင်မှန်းဆခဲ့မိဟန် တူပေသည်။ သူက ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလေသံခပ်အေးအေးဖြင့် "ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား အပြစ်တင်မယ်ဆိုရင် တင်ထိုက်ပါတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ 'ကရုဏာမေတ္တာ ရှေ့ထားပြီး သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါ' လို့ပဲ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ရုံပါပဲ" ဟု

ပြောလိုက်၏။

မက်ထရီသည် မစ္စတာဖလဲမင်းအား မနှစ်မြို့စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကတော့ နည်းနည်းမျှ မပြောင်းလဲဘူး။ ခင်ဗျာ့ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ပါးစပ်ကလေးကတော့ ချိုချို ချိုချိုနှင့်။ ပေါက်တက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို ကျုပ် မလိုချင်ပါဘူး။ အရင်က အတော်သည်းခံပြီးနားထောင်ခဲ့ရလှပါပြီ။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတဲ့၊ ထွီး" သူ၏ ကွဲအက်နေသောနှုတ်ခမ်းများကို စု၍ဆွဲကာ ရန်သတ္တရုပြုလိုသည့်အသွင်ပြလိုက်ပြီး

"ထောင်ထဲမှာ ဟစ်ဆိုတဲ့ ထောင်ကြပ်တစ်ကောင် ရှိတယ်။ တစ်နေ့ကျုပ်တို့ ကျောက်တွင်းမှ အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့ ပထမလပေါ့။ ကျုပ်က အလုပ်ကိုမကျွမ်းကျင်သေးတော့ သေလုအောင်ပန်းတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟစ်ဆိုတဲ့အကောင်က ဘေးကနေပြီး အတင်းခိုင်းနေတယ်။ မျက်စိထဲ ချွေးတွေဝင်ပြီး ဘာမျှ မမြင်ရတော့ ကျုပ်ရဲ့ ပေါက်တူးကိုအလွဲလိုက်မှာ ကျောက်တုံးချော်ထွက်ပြီး သူ့ဖိနပ်ကို သွားထိတယ်။ သူ့အသားကို ဆူးငြောင့်လောက်တောင် မထိရပါဘူး။ သူ့ဖိနပ်အပေါ်ယံသာ နည်းနည်းကွဲသွားတယ်။ ကျုပ်ကို သူခွင့်လွှတ်ခဲ့သတဲ့လား။ ကျုပ်က သူ့ကို သတ်ဖို့အားထုတ်ပါတယ်ဆိုပြီး တိုင်လို့ ထောင်မှူးဆီ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင် သူက မကျေနိုင်သေးဘူး။ ကျုပ် ဟင်းပန်းကန်ထဲ တံတွေးထွေးထည့်လိုထည့်၊ မြေတိုက်ခန်းထဲ ပိတ်လိုပိတ်။ နေရာတကာ ကျုပ်ကိုချည်းကြည့်ပြီး အပြစ်ရှာ၊ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး ကျုပ်ကို ငရဲသားလို ညှဉ်းဆဲလာခဲ့တယ်။ ဒါနှင့်တောင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောနေသေးတယ်"

ဖလဲမင်းအာ အားနည်းစွာပင် "ခင်ဗျားခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ခင်ဗျား အတော့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ကိုပဲ ခင်ဗျာ့ကို မိသားစုရဲ့ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ရင်ခွင်မှာ နဂိုအခြေပြန်ရောက်အောင် ထူထောင်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့က စောင့်ရှောက်ကူညီချင်ကြတာပါ" ဟု ပြောသည်။

မက်ထရီ၏မျက်နှာမှာ အဝတ်အထည်များ ရွှေးချယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဖွတ်ပေ၍ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့မည့်အသွင်မျိုး ပေါ်လာကာ "ကျုပ်မှာ တခြားစိတ်ကူးတွေရှိတယ်။ ကျုပ်ဘဝ မဆုံးသေးဘူး။ မသေခင် ပျော်ပျော်နေရဦးမယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုနေမလဲ"

"စောင့်ကြည့်ပေါ့ လူညာကြီးရေ။ ကျုပ်ကိုတော့ သူတို့ လုပ်လို့ အားရပြီ။ အခု ကျုပ်အလှည့် ရောက်လာပြီလေ"

ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့သော ဖလဲမင်းလည်း ပါးစပ်အ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟောင်းသားနှင့် အုံအားသင့်ကြီးသင့်ကာ မက်ထရီအား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသော ပေါလ်၏အမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခုအထိ ပေါလ်၏အမေက စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောသေး။ ပြောနိုင်ဟန်လည်း မတူ။ သို့ရာတွင် အဝေးအတိတ်ဆီ မှနေ၍ အမျိုးအမည်မဖော်ပြတတ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက နှိုးဆော်လိုက်သည့် အလား သိမ့်သိမ့်ခါအောင်ငိုရှိုက်ရင်းက လက်ကိုကမ်းပေးကာ

"ရှီးစ်ရယ်။ ဘဝအသစ်ပြန်စဖို့ ကြိုးစားကြပါဦးဗျ်လား" ဟုပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှမရွေ့ရမီ မက်ထရီ၏မျက်နှာထားက တားဆီးထားလိုက်၏။

မက်ထရီသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုလိုက်ပြီး "တော်ပါပြီ။ နင်နှင့် ငါနှင့်ကတော့ ရေစက်ကုန်ပါပြီ။ ငါက ဒီထက်ငယ်ငယ် တက်တက်ကြွကြွရှိတာ ကိုသာ လိုချင်တာ" ဟုဆိုကာ သူ၏မျက်လုံးများက အယ်လာဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သဖြင့် အယ်လာလည်း ရှက်သွေးများဖျန်းသွားသည်။ ထို့နောက် မက်ထရီ လည်း သူ့မိန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို မုန်းတီးရွံရှာစိတ်ဖြင့် ဖေ့နေအောင် ပိတ်ထားရာက "ငါက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း အိမ်ကိုခေါ်ပြီး ဘီယာလေးဘာ လေးတိုက်ချင်တာတောင် နင်က မတိုက်ရဘူး။ နင်ဟာ ငါ့ကို ဘုရားဝတ်တတ်ဖို့ ပဲ တကျီကျီ နားပူနားဆာလုပ်ချင်တဲ့မိန်းမ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်း မိန်းမရှိတယ်ဆိုလည်း နင့်အနားကို ငါ မကပ်ဘူး" ဟု ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်၏အမေလည်း ရှက်လွန်းလှသဖြင့် မျက်နှာကိုငုံ့ထားရာမှ မျက်ရည် များဖြာ၍ကျလာကာ နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ အယ်လာ လည်း သူ့ထံသို့ပြေးသွားကာ အနီးတွင်ဒူးထောက်လျက်က စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် ချော့မော့ဖျောင်းဖျလေသည်။ မစ္စတာဖလဲမင်းလည်း ကြမ်းပေါ်ကကော် ဇောကိုသာစိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေသည်။ ပေါလ်သည် ကုလား ထိုင်ပေါ်က ငိုလျက်ရှိသော သူ့အမေအား လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း သူ့အမေထံသို့ သူ မသွား။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူက သူ့အဖေဘက်သား ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိပြန်လေသည်။

စားပွဲတွင်ကား မက်ထရီသည် မလှုပ်မရှက်ပင် မျက်ခွံများအိတွဲကျလျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျက် သူ့ဖာသာသူတွေးနေသလို အတန် ကြာ ငြိမ်သက်နေ၏။ ထို့နောက် သူသည် လေးလံစွာပင် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ထွက်မသွားမီ ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် အခန်းထဲကလူ များအား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွာမွတ်နှင့် အချက် ၃၀ လောက် ရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါမှ

နင်တို့ ကောင်းကောင်းဟာစ်ပြီး ငိုရမယ်။ ငါ့ကို သူတို့ အဲသလိုလုပ်ကြတာပဲ"

တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး သူထွက်သွားသောအခါ ငိုရှိုက်သံများမှတစ်ပါး ဘာသံမျှမကြားရတော့။ ဖလဲမင်းလည်း ပြတင်းဆီသို့သွားကာ တင်းမာသောမျက်နှာ ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ငေးကြည့်နေလေသည်။

ပေါလ်၏အမေက "အမယ်လေး၊ အမယ်လေး။ ငါ သေသာသေလိုက် ချင်တယ်" ဟု ညည်းတွားလေသည်။

အယ်လာလည်း ထိတ်လန့်သွားသည့်အမူအရာဖြင့် ငိုရှိုက်ရင်းက "ဘယ့်နှယ် ဖြစ်ရတာပါလိမ့်လဲ။ ကျွန်မဖြင့် နားမလည်တော့ဘူး။ သတင်းစာထဲမှာပါသလို ကောင်းတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့နေတာ။ ကျွန်မတော့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်တော့တာပဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ် အမေကလည်း ရှိုက်ရင်းပင် "တို့ အစကတည်းက လာဖို့မသင့် ဘူး။ အခုချက်ချင်းပဲ ပြန်မယ်" ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

မစ္စတာဖလဲမင်းက တစ်ဆို့နေသော်လည်း ချုပ်တည်းသည်းခံလိုက်သည့် လေသံဖြင့် "မဟုတ်သေးဘူးလေ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြီးသည်အထိ နေကြရမှာပေါ့။ တစ်ခါက တို့များ သူ့အပေါ်မှာ ဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့ကြပြီ။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ပျက်ကွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နောက်မကျသေးပါဘူး ထင်ပါတယ်။ တို့များ အစွမ်းကုန်ဆုတောင်းပြီး သူ့ကို ကောင်းလာအောင် ပြုပြင်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကလေးထားကြရင် ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း – ၁၅

ပွဲအိုက်သောနံနက်ခင်းဖြစ်သည့် မတ်လ ၂၅ ရက် တနင်္လာနေ့ ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ဝေါ်တာလေတရားရုံးချုပ်တွင် လူများပြည့်သိပ်လျက်၊ အပြင်ဘက်က လမ်းဘေး စင်္ကြံများပေါ်ထိ လျှံထွက်လျက်ရှိလေသည်။ လေ့လာသူများအတွက်ထားသည့် အပေါ်ထပ်မွဲကြည့်စင် ခုံတန်းများတွင်ကား လူအပြည့်အကျပ်ဖြစ်နေရုံမက လှေကား များပေါ်အထိ လည်တမော့မော့နှင့် လူများ အဆင့်ဆင့်ညပ်ကာ ဒေါင်မိုးအထိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြည့်နေလေသည်။ တရားခွင်မှာလည်း ထိုနည်းတူစွာ လူပြည့်ကျပ်နေ၏။ လက်ဝဲဘက်တွင် သတင်းထောက်တပ်ကြီးသည် ကလောင်တံများဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ လက်ယာဘက်တွင် ဝေါ့တလေမြို့တော်၏ ထင်ရှားသော မျက်နှာဖုံးလူကြီးများ, နိုင်ငံသိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ အလယ်တွင် ရှေ့နေချုပ်ကြီးနှင့် ညွှန်ကြားသူ အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ဆာ မက်သယူး စပရောက်, အမတ်ကြီး အိုမန်နှင့် အခြား အစိုးရအရာရှိကြီးများ။ သူတို့၏နောက်တည့်တည့်၌ အယူခံတရားလိုအတွက် ရှေ့နေကြီး ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံဝတ်လုံတော်ရ မစ္စတာနီဂယ်ဂရေဟာမ်နှင့် သူ၏ လက်ထောက်ကို့အပြင် ညွှန်ကြားသူရှေ့နေတို့ ရှိကြ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ပေါလ်, သူ၏ အမေ, အယ်လာ, ဘုန်းတော်ကြီးဖလဲမင်း, ဒန်း, မက်အီဗွိုင်နှင့် သူတို့၏ရှေ့နေကြီး၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လျက် သူ့ဘာသာသူ လူတိုင်းမြင်နိုင်သည့် နေရာတွင်ထိုင်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများ သူကိုက်၍ တရားခွင်ရှုခင်းကို မှုန်တေတေနှင့် ကြည့်နေသူကား စတုန်းဟီးသ်အကျဉ်းထောင်၌ ၁၅ နှစ်မျှ အပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့် အကျဉ်းမားဟောင်းကြီး ရိုးစ်မက်ထရီ ပေတည်း။

မှော်တလင့်လင့်တီးတိုးသံများ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားချိန်တွင် တံခါးပွင့်လာသည်။ တရားသူကြီးချုပ်ကဦးဆောင်လျက် အယူခံရုံးအဖွဲ့ တရားသူကြီး ၅ ဦးတို့သည် ဝတ်ရုံကြီးများ တလွင့်လွင့်ဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ တန်းစီ၍ ဝင်လာသူပြီး၊ တရားခွင်၌ အားလုံး ထိုင်မိသည်အချိန်အထိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ရှုပ်ရှုပ်ရဲရဲအသံများဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ခဏမျှကြာသော် ရုံးတော်မှ အမှုခေါ်သံကို ကြားကြရသည်။

"ရိုးစ်မက်ထရီက ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်တွင် အယူခံဝင်သည့်အမှု ခေါ်စေ"

ပေါလ်လည်း သူ့နေရာ၌ ညောင်း၍တောင့်၍နေရာမှ ပင့်သက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် နီဂယ်ဂရေဟာမ်က အမှုအတွက် အထူးဂရုတစိုက် အသေးစိတ်ကလေးများကို စီစဉ်လျက်ရှိစဉ် ပေါလ်ကလည်း မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်၍ကြည့်ရှုမှတ်သားနေခဲ့သည်။ ယခုစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု တကယ်စပြီဆိုသောအခါ သူ့မှာ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် ရှိလေသည်။ ဂရေဟာမ်က ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ရာမှထလိုက်တော့ ပေါလ်မှာ မျက်လုံးများဝေသွားသလို ထင်လိုက်မိသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် ပျိုရွယ်ဆဲဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေကြီးသည် ဣန္ဒြေရစွာပင် လက်တစ်ဖက်က သူ၏ဝတ်လုံရင်စင်းကို ရှေးမူမပျက်ကိုင်၍ တရားခွင်သို့လှည့်ကာ စကား စ၍ပြောလေသည်။ သူ၏လေသံမှာ သူ၏အမှုအရာကဲ့သို့ပင် အေးအေးသက်သာရှိလှသည်။ စာသံပေသံ တရားဟောသံမျိုး မပါ၊ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေသလို ဖြစ်လေသည်။

"တရားမင်းများခင်ဗျား။ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့က စတင်ပြီး နောက်ရက်များမှာ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပဲ အစိုးရရှေ့နေကြီး မစ္စတာမက်သယူး စပရောက်က တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့်အတွက် အခု အယူခံတရားလို ရိုးစ်မက်ထရီကို ဝေါ့တလေကို တရားသူကြီးအဖွဲ့က ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ စွဲချက်ကတော့ မိုနာစပါးလိန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့လည်ပင်းကို သင်မုန်းဓားနှင့် လှီးပြီး သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်ပါပဲ။ အယူခံတရားလိုက သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ထုချေခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ အမတ်ကြီး အိုမန် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်တဲ့ ဂျူရီအဖွဲ့နှင့် ကြားနာစစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ၁၉၂၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့က တရားခံကို ဝေါ့တလေအကျဉ်းထောင်အတွင်းမှာ သေဒဏ်စီရင်စေဆိုတဲ့အမိန့်ကို ချမှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက် အယူခံတရားလိုရဲ့အပေါ်မှာ ချမှတ်လိုက်တဲ့သေဒဏ်ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းထောင်ဒဏ်နှင့် ပြောင်းလဲကျခံစေတဲ့အတွက် သူ့ကို စတုန်းဟီးသ်အကျဉ်းထောင်ကိုရွှေ့ပြီး ၁၅ နှစ်လုံးလုံး အပြစ်ဒဏ်ခံစေခဲ့ပါတယ်။ အခုအခါ အယူခံတရားလိုဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ အယူခံဝင်ရောက်ရေး အက်ဥပဒေမှာ ပါရှိတဲ့ ခွင့်ပြုချက်များကို အသုံးပြုပြီး သူ့အပေါ်မှာတင်ခဲ့တဲ့ စွပ်စွဲချက်ထဲက ပြစ်မှုကို သူကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း မရှိသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့အပေါ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ မတော်မတရား မှားမှားယွင်းယွင်း စီရင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ တရားလမ်းကြောင်း တည့်မတ်ဖြောင့်မှန်ရေးမှာ ကြီးလေးတဲ့ချွတ်ယွင်းမှုများ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို အထောက်အထားများနှင့် အခိုင်အမာပြဆိုဖို့ ဆန္ဒရှိပါတယ်"

ပေါလ်လည်း သူ့နေရာမှ ဘေးသို့ အနည်းငယ်မ်းပြီး ပခုံးကိုလှမ်းတို့မည်ဆိုလျှင် တို့လိုက်နိုင်သည့်နေရာ၌ရှိနေကြသော ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကြီးများကို မသိမသာ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘေးတိုက်မြင်ရသည့် ပုလိပ်မင်းကြီးဒေးမှာ တည်ငြိမ်လျှော့ရလှပေသည်။ မာန်မာနကြီးစွာ အိုမန်ကား လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အမှုမထားသည့် မျက်နှာမျိုးကို ဆောင်လျက်။ စပရောက်မှာမူ သူ၏ကုလားထိုင်တွင် ခပ်ကားကားထိုင်ကာ မျက်နှာအနည်းငယ် နီမြန်းနေသော်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မျက်နှာထားမျိုးကို တမင်ဆောင်ထားဟန် ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဆီမှ တစ်ဖန် ပေါလ်သည် တရားရုံးတော်တွင် ရင်တမမ နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်၍ နေရပြန်သော သူ့အဖေ၏ မသေမသပ်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်တွင် သူ့ရင်ထဲ၌ ပြည့်ခဲတင်းကျပ်လာသဖြင့် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂရေဟာမ်သည် အယူခံလွှာကို ဖတ်ကြားတင်သွင်းပြီးသောအခါ လေးနက်တည်ငြိမ်စွာပင် တရားခွင်ဆီသို့ စူးစိုက်၍ကြည့်ရင်း ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေမပျက် လေသံမပြောင်းဘဲ သူ၏လျှောက်ချက်များကို ဆက်လက်၍ တင်လေသည်။

"တရားမင်းများ ခင်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်ကာလကဆိုရင် ရီးစ်မက်ထရီရဲ့အမှုတွဲဟာ ပြည်ထဲရေးဌာနရဲ့ ဖုန်ထူလှတဲ့အမှုတွဲခန်းထဲမှာ မြှုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမှုကို ၁၅ နှစ်လုံးလုံး မေ့လျော့ထားခဲ့ကြပြီး လူသတ်သမားရယ်လို့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရလူက ခံနေရစဉ်မှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကတော့ အေးချမ်းသာယာလျက်ပါပဲ။

'ဒီနောက် အပြစ်ခံနေရသူရဲ့သားဟာ ဒီအမှုအကြောင်းကို သူ ဘယ်လိုမျှ မသိနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ကာကွယ်ထားတဲ့အထိက ကံအားလျော်စွာ သိရှိသွားပြီး သူ့အဖေရဲ့ စက်ဆုပ်ထိတ်လန့်ဖွယ်ပြစ်မှုကြီးဟာ သူ့အပေါ်မှာ ရောဂါဆိုးကျရောက်သလို ကပ်ငြိနှိပ်စက်ခဲ့ပါတယ်။ တရားဥပဒေရဲ့ တန်ခိုးအရှိန်အဝါများကို စိတ်ချယုံကြည်စွာနှင့်ပဲ သူ့အဖေဟာ ဒီ ရက်ဖွယ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို လက်ခံယုံကြည်ပြီး သူ့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူဟာ အဖေကို အင်မတန်ချစ်ခင်တဲ့ သားဖြစ်လေတော့ သူ့အဖေဟာ ဒီလို မဖွယ်မရာအမှုမျိုးကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့် ကျူးလွန်ခဲ့ရပါလိမ့်ဆိုတာကို သိချင်နေတဲ့စိတ်ဆန္ဒက သူ့ကို မလုပ်ချင်လို့လည်း မနေနိုင်အောင် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းနိုးဆော်နေတဲ့အတွက် အဲဒီအမှုဖြစ်ပွားစဉ်က ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းအချက်များကို ထွက်ပြီးရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ သူ စထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အတိုက်အခံအမျိုးမျိုးကို အလူးအလဲ ဖွဲ့နှင့်ခံပြီး၊ တစ်ထစ်ချင်း တစ်လှမ်းချင်း ဒီ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေတဲ့ အမှုရဲ့အဖြစ်မှန်အကြောင်းအချက် အစုံအလင်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ် တရားမင်းကြီးခင်ဗျာ။ အဲသလို အားထုတ်မှုကရရှိလာတဲ့ အကျိုးတရားများကြောင့်ပဲ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ ဒီရုံးတော်တရားခွင်မှာ စုဝေးရောက်ရှိလာကြရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်"

ဂရေဟာမ်၏အဖွင့်စကားများနှင့် လေးနက်တည်ငြိမ်လှသည့် သူ၏တင်ပြပုံတို့ကို လူအများက နက်နက်နဲနဲ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြပေသည်။ ပေါလ်သည် ကြမ်းပြင်သို့သာ စိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ ဂရေဟာမ်လည်း ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီး တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ့ရှေ့ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို လှန်လှောကြည့်ရှုကာ အမှုဖြစ်ပွားပုံ၊ တရားခံအား ဖမ်းဆီးပုံ၊ အမှုကိုစစ်ဆေးပုံ၊ ကြားနာပုံ၊ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ရီးစ်မက်ထရီအား အပြစ်ပေးခဲ့ပုံတို့ကို အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ

လျက် ဆက်လက်တင်ပြသွားလေရာ ပေါလ်မှာ ရင်ထဲက တလှပ်လှပ် တုန်လျက်ရှိလေသည်။ ဤကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်ရပ်များကို သူ ကောင်းစွာသိထားပြီး ဖြစ်ပါလျက် ဂရေဟာမ်က အကြောင်းအချက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အစဉ်အတိုင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးဖော်ပြကာ သူ့အဖေအား လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လိုက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေအထောက်အထားများကို တည်ငြိမ်စွာပင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဆက်စပ်ရှင်းလျှင်း၍ တင်ပြနေသည်ကိုကြားရသောအခါ ပေါလ်မှာ ရင်ထဲက တားမနိုင်ဆီးမရ ပူလောင်ရမြန်လေသည်။

ဂရေဟာမ်၏ ကျင်လည်ပြောင်မြောက်လှသောလျှောက်ချက်များကို နေ့လယ်စာစားချိန် ခေတ္တမျှနားပြီး ဆက်လက်၍တင်ပြခဲ့လေရာ အားလုံး ၄ နာရီ နီးပါးကြာမှ ပြီးဆုံးလေသည်။ ပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင်လည်း ထိုလျှောက်ချက်များကြောင့် ဖြစ်သည့် သိသာမြင်သာသောလှုပ်ရှားမှုများ မငြိမ်သက်မီမှာပင် ဂရေဟာမ်သည် ဆက်လက်၍နှင့်ပြန်လေသည်။ သူ့မှာ အနည်းငယ်မျှ မဆုတ်မဆိုင်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ဟန်မပျက်၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်အမူအရာ တစ်ချက်မျှမပြဘဲ တရားခွင်ဆီသို့ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး 'သူ၏သက်သေများကို ခေါ်လိုပါပြီ'ဟု တင်လိုက်လေ၏။

"တရားမင်းကြီးများ ခင်ဗျား။ ရှေ့ဦးစွာ ကျွန်တော်ရဲ့အယူခံတရားလိုကိုယ်တိုင်ကိုပဲ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးလိုပါတယ်။ သူ့အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က သူ့ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို အစိုးရရှေ့နေကြီးက တစ်ဘက်ကမယုဉ်သာအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပုတ်ခတ်ထိုးနှက်ခဲ့တဲ့အတွက် ရီးစ်မက်ထရီဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ပြောဆိုဖို့ အခါအခွင့်ကို မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက အခု ဒီအမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမျှမသိရဘူးဆိုတာကို အထောက်အထားပြပြီး အစစ်ခံပါလိမ့်မယ်။ စွဲချက်နှင့် သက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးမဆို ဖြေပါလိမ့်မယ်"

ချက်ချင်းပင် ရှေ့နေချုပ်ကြီးဇေ ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ ဂရေဟာမ်က သူ၏လျှောက်ချက်များ တင်သွင်းနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူသည် သူ၏ ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရင်း ဒေါသများဓာရိပ်ရိပ်တက်ကာ ဘာမျှလည်း မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။ ယခု သူကထ၍ "တရားမင်းကြီး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအယူခံအမှုမှာ တရားသဖြင့်ပြုလုပ်တဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများကို ကူညီဖို့ ဆန္ဒရှိရုံမက၊ လိုလည်း လိုလားလျက်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးဖို့အတွက် အားထုတ်မှုမျိုးကိုတော့ ခွင့်မပြုသင့်ပါဘူးခင်ဗျား။ တရားခံကို သက်သေအဖြစ်အစစ်ခံ ခွင့်ပေးဖို့တောင်းဆိုတဲ့အဆိုကို ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ပါတယ်ခင်ဗျာ" ဟု ကြေညာလေသည်။

ရုံးတော်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား၏။ ပေါလ်လည်း သူ့အား ကိုယ်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏ ဖြူရော်မှန်တေနေသောမျက်နှာကို ဂရေဟာမ်၏ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ တရားခွင်ပေါ်မှ တရားသူကြီးများလည်း အချင်းချင်း ဦးခေါင်းများကိုငုံ့စောင်း၍ တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တရားသူကြီးချုပ်က သူတို့၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြေညာလိုက်သည်။

"အယူခံတရားလိုနှင့်ပတ်သက်လို့ သူရဲ့သက်သေခံချက်ဟာ သူ့မှ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုတာထက် ပိုလွန်ပြီး ဘာမျှ အရာရောက်ဖွယ်မရှိဘူးလို့ ဒီရုံးတော်က ယူဆတယ်။ အဲသလိုဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးဖို့ အချိန်ပေးစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့သက်သေခံချက်ကို ရုံးတော်ကခွင့်ပြုရန် မရည်ရွယ်ပါဘူး"

မက်ထရီသည် ရှေ့သို့ငုံ့ကာ တရားသူကြီးများ၏စကားကို လိုက်၍ နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဒေါသဖြစ်၍လာခဲ့၏။ ရုံးခန်းထဲ၌ တီးတိုးပြောကြသည့်အသံများဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည့်အကြားမှ သူ ဖြုန်းခနဲထလိုက်ပြီး လူရယ်ချင်စရာ အဝတ်အစားများဖြင့် သူ၏လေးလံသောခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အက်ကွဲသောအသံကြီးဖြင့်

"ဒါ ဘယ် တရားမလဲ။ ကျုပ်ပြောစရာတွေရှိတာ ပြောခွင့် ရရမှာပေါ့။ ကျုပ်မှာ ပြောစရာတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး နားထောင်စေချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို သူတို့ အနိုင်ကျင့်လိုက်ကြတာပါ။ ကျုပ်ကို ထောင်ထဲမှာ ၁၅ နှစ်လုံးလုံး ဘယ်လိုထားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ" ဟု ပြောရင်းကပင် သူ့အသံမှာ နစ်ဝင်မတတ်ကျယ်လောင်လာပြီး "ကျုပ်ကို အရင်ကလို ပိတ်ထားလို့မရတော့ဘူး။ ကျုပ်ပြောစရာရှိတာကို နားထောင်စေချင်တယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာက တရားမျှတမှု၊ တရားမျှတမှု"

ဂရေဟာမ်နှင့်တကွ သူ့အားတားဆီးရန် အရေးတကြီးပြေးဝင်လာကြသော ရုံးတော်အမှုထမ်းများက သူ့အား အတင်းအထိုင်ခိုင်းလိုက်မှ မက်ထရီလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်ကာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ရုံးတော်တစ်ခုလုံး၌ အထိတ်တလန့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားပြီးနောက် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်ကို အသာယို့၍ထားလိုက်ရသော ပေါလ်လည်း သူ့ဘေးရှိ သူ့အမေနှင့် အယ်လာတို့ မျက်ရည်ကျလျက်ရှိကြသည်ကို သတိပြုလိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီတွင်လည်း ဒန်းနှင့် မက်အီဗွိုင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုးရိမ်သည့် အကြည့်ဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စပရောက်နှင့် ဒေးတို့မှာကား အဦးဆုံး အကြိမ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများပြကာ များစွာသဘောကျနေကြသည့်အသွင် ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် တရားသူကြီးချုပ်က မက်ထရီအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍

ကြည့်ကာ တင်းမာခက်ထန်လှသော လေသံဖြင့် "ကျွန်ုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အယူခံတရားလိုရဲ့ အခုလိုအပြုအမူမျိုးဟာ သူ့အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီရုံးတော်ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ မဟုတ်ပေဘူးဆိုတာကိုတော့ ပြောပြထားရပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွင်မက နောက်တစ်ကြိမ် ဒါမျိုးထပ်လုပ်ရင် ရုံးတော်ကို မထီလေးစားပြုမှုဆိုတဲ့ ကြီးလေးတဲ့အပြစ်နှင့် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိပေးလိုက်ပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဂရေဟာမ်လည်း သူ့နေရာသို့ပြန်ရောက်သွားပြီး လျင်မြန်စွာပင် ကြားဝင်လိုက်သည်။

"တရားမင်းများ ခင်ဗျာ။ အခုလို ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ပေမယ့် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ ဖော်ထုတ်မှုမျိုးအတွက် အယူခံတရားလိုရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ရုံးမင်းများကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အခု ရုံးမင်းများရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ကျွန်တော်ရဲ့ပထမဆုံးသက်သေ ပြည်ထဲရေးဌာန ထင်ရှားတဲ့ ကျွမ်းကျင်သူ ဆာ မက်လကွမ် ဂယ်ရစ်ဆန်ကို ခေါ်ပါတော့မယ်ခင်ဗျာ"

ရှေ့နေချုပ်ကြီးက လျင်မြန်စွာထလိုက်ပြန်သည်။

"မစ္စတာဂရေဟာမ်က ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဆာမယ်လကွမ်ဂယ်ရစ်ဆန်ကို သက်သေအဖြစ် စစ်မေးချင်ပါသလဲ"

ဂရေဟာမ်က "တရားမင်းများ ခင်ဗျာ။ ဆာမယ်လကွမ်ဟာ သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း၊ ရာဇဝတ်မှုခင်းဆိုင်ရာ အတတ်ပညာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထိပ်တန်းအကျဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆာမယ်လကွမ်ဟာ သေသူအမျိုးသမီးရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရဲ့ဖော်ပြချက်ကို ရခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အလောင်းကို ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံများနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှာ အသုံးပြုတယ်ဆိုတဲ့ သင်းမုန်းဓားတို့ကိုလည်း ကြည့်ရှုခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး အဲဒီဓားဟာ ဒီအမှုနှင့် ဘယ်လိုမျှမပတ်သက်နိုင်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချယူဆထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်"

"ရုံးတော်က ရှေ့နေချုပ်တင်ပြချက်ကို လက်ခံရလိမ့်မယ်။ ဆာမယ်လကွမ် ဂယ်ရစ်ဆန်ဟာ အလောင်းကိုကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သက်သေအဖြစ် ရုံးတော်ကလက်မခံနိုင်ဘူး"

ပေါလ်မှာ ဒေါသဖြင့် မူခနဲဖြစ်သွားပြီး နောက်တစ်ဖန် အေးစက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နေရာတကာမှာ ဒီလို အပိတ်အဆို့တွေနှင့် တွေ့နေရတော့မှာပဲလား။ နိဂယ်ဂရေဟာမ်ကမူ ဦးညွှတ်၍သာ ပြလိုက်ပြီး ရုံးတော်၏အဆုံးအဖြတ်ကို တည်ငြိမ်လှသောဣန္ဒြေဖြင့် လက်ခံလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

"တရားမင်းများ ခင်ဗျား။ သုပ်သေဦးရေကို တတ်နိုင်သမျှလျှော့ပေါ့ ကန့်သတ်ဖို့ ရုံးတော်ကဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရုံးတော်က ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်လို့ဆိုတဲ့အကြောင်းနှင့် မပယ်နိုင်တဲ့ ၅ ယောက်ကို ပဲ ခေါ်ပါတော့မယ်။ ရုံးမင်းများရဲ့အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ဆာမက်လကွမ်ကို သေသူ အလောင်း စစ်ဆေးရသူမဟုတ်လို့ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့စကားကို ကိုးကားပြီး ပြောရရင် တရားမင်းများ ဒီအမှုရဲ့အခြင်းအရာကို ဖတ်ရှုကြည့်တော့ သေသူ အမျိုးသမီးရဲ့အလောင်း သေပြီးချင်းစစ်ဆေးကြည့်ရှုရသူ ဒေါက်တာကျူခ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကို အမှုကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က သက်သေခံဖို့အတွက် ဆင့်ခေါ်ခြင်း မရှိဘူး ဆိုတာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ ရုံးမင်းများခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းများရဲ့ အတွေ့ အကြုံတစ်လျှောက်လုံးမှာ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုတဲ့ဆရာဝန်ကို သက်သေခံ ဖို့တွက် ရုံးတော်ကမဆင့်ခေါ်တဲ့ လူသတ်မှုမျိုးရယ်လို့ တစ်မှုတလေမျှ တွေ့ခဲ့ကြ ဖူးမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဒီအမှုမှာတော့ ဒါလောက်တောင်မှ အရေးပါ အရာရောက်နေတဲ့သက်သေကို ဘာဖြစ်လို့များ လျစ်လျူရှုထားခဲ့ကြပါသလဲ။ အခုအခါမှာ ဒေါက်တာကျူခ်ဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မေးသင့် မေးထိုက်လှတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဆိုဖို့အတွက် သူ့ဇနီးကတော့ ယခု ရှိနေပါတယ်"

မစ္စက်ကျူခ် အမည်ကို ခေါ်လိုက်သောအခါ တစ်ရုံးလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် အဝတ်နက်ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်အရွယ်ခပ်ကြီးကြီး ကုန္ဒြေရရ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် သက်သေအစစ်ခံသည့်နေရာသို့ ရောက် လာ၏။ အရှေးအစင်းများဝေါနေသည့် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင်ကွား ရိုးသားခြင်း၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်း စသည့်လက္ခဏာများသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ မစ္စက်ကျူခ်သည် ရုံးတော်ရှေ့တွင် ပိသစ္စာကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုလိုက်ပြီး ဂရေဟမ် လည်း သက်ရှောင်သက်သာလေသံဖြင့် သူ၏စစ်မေးမှုများကို စလေသည်။

"အဒေါ်ဟာ ၁၉၃၃ ခုနှစ်ကကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဒေါက်တာကျူခ်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်တယ်။ သူ မသေခင် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကာလအတွင်းက ပေါ်တလော့မြို့တော် အပ်ဖ်လဒန်ရပ်ကွက်မှာ ဆေးဝါးကုသနေခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပါသလား"

"မှန်ပါတယ်ရှင့်"

"မိန္နာစပါးလိန်း အသတ်ခံရတဲ့ညက အဒေါ်ရဲ့ခင်ပွန်း ဒေါက်တာကျူခ်က မိန္နာစပါးလိန်းရဲ့အိမ် လိုက်ကြည့်ဖို့ခေါ်တယ်ဆိုတာကော အဒေါ် သိပါသလား"

"သိပါတယ်"

"ဒီအမှုကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဒေါ်ခင်ပွန်းက အဒေါ့်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြဖူးပါသလား။"

"ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါတယ်။ ဒီအဖြစ်ဟာ အင်မတန်ထိတ်လန့်စရာအဖြစ်မို့ ကျွန်မတို့ဟာ မကြာခဏပဲ ဒီအကြောင်းကိုပြောမိကြပါတယ်"

"အဒေါ်ရဲ့ခင်ပွန်းက ဒီအမှုကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က သက်သေခံဖို့ရုံးတော် က သူ့ကိုဆင့်ခေါ်ခြင်းမရှိတာကို အံ့အားသင့်တယ်ဆိုတာများ တစ်ချိန်ချိန်က အဒေါ့်ကို ပြောပြဖူးသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြပါတယ်။ အင်မတန်ထူးဆန်းနေတယ်လို့ သူပြောပါတယ်။ သူက" ဟုဆိုကာ မစ္စက်ကျူခ်သည် ထိတ်လန့်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် တရားခွင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

"မကြောက်ပါနှင့် မစ္စက်ကျူခ်။ ဒီရုံးတော်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ မစ္စက်ကျူခ် ရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို ရယူဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ နှိပ်ကွပ်ထားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဘာပြောသလဲ"

"သူက သူ့ရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို အမှုနှင့်သက်ဆိုင်တယ်လို့ အစိုးရရှေ့နေကြီး က မယူဆလို့လို့ ပြောပါတယ်"

စိတ်ဝင်စားသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ရုံးတော်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြန်ကာ လူအများ၏အာရုံသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆာမက်သယ်ဖူး စပရောက်ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ပေါလ်မှာ အမှု၏အချက်အလက်အားလုံးကို သိရှိထားပြီးဖြစ်ပါလျက် သူ့မှာ အများနှင့်ရောကာ စိတ်လှုပ်ရှားရပြန်သည်။

ဂရေဟမ်သည် ဆက်လက်၍ "ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဒေါ်တို့ မကြာခဏ ပြောမိကြတယ်ဆိုတဲ့စကားတွေထဲမှာ အဒေါ်ခင်ပွန်းက အဒေါ့်ကိုပြောပြတဲ့ သူ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို အဒေါ့်စကားနှင့်ပဲ ပြန်ပြောပါလား"

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မစ္စက်ကျူခ်သည် သူ၏ရှေ့၌ရှိသော ဖန်ခွက် ထဲမှရေကို တစ်ကျိုက်မျှ ယူသောက်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဒေါက်တာကျူခ်က ဒီလူသတ်မှုကို သင်းခုန်းဓားနှင့် ကျူးလွန်တာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင့်။ သူ့အယူအဆက တော့ သတ်ရာမှာသုံးတဲ့လက်နက်ဟာ သင်းခုန်းဓားလိုမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘဲ ချွန်ထက်ပြီး ထိုးလို့ရတဲ့လက်နက်မျိုး၊ တခြားဟာတွေထက် ဆရာဝန်များခွဲစိတ်တဲ့အခါမှာ သုံးတဲ့ ဓားမျိုးနှင့် ပိုတူတယ်လို့ပြောပါတယ်"

"သူက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာတဲ့လဲ"

"ဒဏ်ရာတွေကို အသေအချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ပြောတာပါ။ လည်ပင်းရဲ့ ညာဘက်မှာ အတွင်းကိုစိုက်ဝင်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုနှင့် ဘယ်ဘက်နားရွက်ဆီ ကို တဖြည်းဖြည်းရှုးသွားအောင် ဆွဲပြီးခွဲချလိုက်တဲ့ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရပါသတဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဩော်၊ ဒါကြောင့် သူက အသွားပါးပါး ချွန်ထက်တဲ့လက်နက်နှင့် ပထမလည်းပင်းသွေးကြောကြီးများအထဲကို ခပ်နက်နက်ထိုးစိုက်ချလိုက်ပြီးမှ ဆွဲပြီး လှီးချလိုက်တယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဒီတော့ ဦးဝိုင်းဝိုင်း ထိပ်တုံးတုံးနှင့် သင်းခုန်းဓားနှင့်သာဆိုရင် ဒီလိုဒဏ်ရာ မျိုး ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပါတော့"

"ဒေါက်တာကျူခ်ပြောတာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲရှင်။ နောက် ဒီဒဏ်ရာဟာ အားနှင့်အင်နှင့် အကြမ်းပတမ်းလုပ်လိုက်ရတဲ့ဒဏ်ရာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း ယုံကြည်သတဲ့။ ပြီးတော့လည်း ဒဏ်ရာတွေရဲ့အနေအထား၊ အလောင်းနားက ကော်ဇောပေါ်မှ ကျနေတဲ့ သွေးကွက်တွေရဲ့အနေအထားကိုကြည့်ရင် အဲဒီဓားကို သုံးလိုက်တဲ့လူဟာ ဘယ်သန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မကို အသေအချာပဲ ပြောပြပါတယ်"

ဂရေဟမ် "ဘယ်သန်နော်" ဟု ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့် လေးနက်အောင်ဆိုလိုက် ပြီး၊ မစ္စက်ကျူခ်အား မျက်နှာခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ "ဒါကို ဒေါက်တာကျူခ်က ပြောတယ်ဆိုတာ အဒေါ် သေသေချာချာမှတ်မိတာ ဟုတ်တယ်နော်" ဟု မေးလိုက် သည်။

မစ္စက်ကျူခ်က နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်က "သေချာပါတယ်" ဟုဆိုလိုက်ပြီး သူ၏သိက္ခာကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် "ဒေါက်တာကျူခ်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ယောကျ်ားပါရှင့်။ သူ့ကို ကျွန်မ ရိုသေလေး စားလျက်ပါ။ မမှန်ဘူးထင်တဲ့စကားကို သူပြောတယ်လို့ ကျွန်မကပြောမယ်များ ထင်လို့လား" ဟုပြောလိုက်သည်။

"မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ နည်းနည်းလေးမျှ မထင်ပါဘူး။ အဒေါ်ရဲ့သိက္ခာ သမာဓိနှင့် သစ္စာတရားကို ရုံးတော်က သံသယကင်းကင်းနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်စေချင်လို့ပါ"

ဤစကားများသည် သူ့အား စိန်ခေါ်လိုက်သည့်စကားများဖြစ်သည်ကို သိနေသည့်အလား ဂရေဟမ်က သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်း၍ အကြည့်လိုက်တွင် ရှေ့နေချုပ်ကြီးသည် စိတ်တိုစွာပင် ထ၍တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

"ဘာကိစ္စအတွက် ဒီသက်သေကို ဒါလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စစ်ဆေး နေရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ပါဘူး"

"ကဲ၊ ဒါဖြင့် မစ္စက်ကျူခ်၊ တော်လောက်ပါပြီ။ ကျေးဇူး အထူးပဲတင်ပါ တယ်။ ကဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်သက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပါရစေ"

ဂရေဟမ်က လက်ပြလိုက်သည်တွင် အဖွားကြီးလည်း သက်သေအစစ်

ခံရာခုံမြင့်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရုံးတော်က ပါမောက္ခဗယ်လင်တိုင်း၏အမည်ကို ခေါ်သံကြားရလေ၏။

ယခုတက်လာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကား အရပ်ခပ်ပုပုနှင့် အသက် ၅၀ ခန့် အရွယ်ရှိ ဟန် ခပ်ပါပါနှင့် ကော်လာအဖြူမြင့်မြင့်၊ လည်စည်းအနက်၊ ပြောင်လက်သော ကုတ်အင်္ကျီကော်လာရင်စေ့၊ ခပ်နွမ်းနွမ်း အပေါ်အင်္ကျီတို့ကိုဝတ်ကာ ဝတ်စုံအပြည့် ဆင်ထားသည်။ သူ၏အသားအရေမှာ ညိုဝါရောင်ဖြစ်ပြီး သူ၏မြင့်မားသော နဖူးထိပ်တွင် ဆံပင်နက်များ ဖုတ်သိုက်ပေါက်ကာ နောက်သို့ ရှည်ရှည်ဖြီးချထား လေရာ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဒုတိယတန်းစား ဇာတ်ဆရာတစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေပေသည်။ သူ ကျမ်းကျိန်ပြီးသောအခါ သူသည် လက်တစ်ဖက်က ခါးပေါ်တွင် ထောက်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ရှေ့က သက်သေခုံစွန်း၌ တင်ကာ ဦးခေါင်းကို ခပ်မော့မော့ထား၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လာချင်ရာလာ ချမည်ဆိုသည့် အမူအရာကို ဆောင်လျက်ရှိလေသည်။

ဂရေဟမ်က ခပ်အေးအေးပင် "မစ္စတာ ဗယ်လင်တိုင်းခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်း ဟာ လက်ရေးစာများနှင့်ပတ်သက်လို့ အတော်အတန်သိတယ်လို့ ကျွန်တော်နား လည်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား" ဟု စ၍ မေးလိုက်သည်။

ဗယ်လင်တိုင်းက "ကျုပ်ဟာ ရှေးဟောင်း လက်ရေးစာဆိုင်ရာ ပါမောက္ခ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ခပ်ခုံခုံကလေး ဖြေလိုက်ပြီး "ဒီဒီဒဗလျူ လက်မှတ် ရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျော်ကြားတာကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ကသိကြတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ကောင်းပါမှ ခင်ဗျား။ အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က လူကြီးမင်းကလည်း အသတ်ခံရတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့အိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့စာတိုကလေးက လက်ရေးဟာ ရီးစ်မက်ထရီရေးတဲ့လက်ရေးလို့ သက်သေခံခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကို တရားလိုဘက်ကသက်သေခံဖို့ အထူး ဆင့်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

"အဲဒီအချိန်တုန်းက လူကြီးမင်းဟာ လူကြီးမင်းရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်ရဲ့ အရေးပါအရာရောက်ပုံကို သိရှိသဘောပေါက်ပြီး လူကြီးမင်းရဲ့ အယူအဆဟာလည်း မှန်ကန်တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ထားမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီအတိုင်း ဟုတ်ပါသလား"

"သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ အစိုးရဘက် ကရော ပုဂ္ဂလိကပါ အရေးအလွန်ကြီးနေဆိုတဲ့ စာရွက်စာတမ်းများစွာရဲ့မှန်ကန်မှု ကို စစ်ဆေးထောက်ခံဂဲ့တဲ့ဗဟုသုတ အများကြီးရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒါဖြင့် မစ္စတာ။ အဲအဲ၊ သည်းပါခင်ဗျာ။ ပါမောက္ခဗယ်လင်တိုင်းခင်ဗျာ။ အဲဒီလို အင်မတန်သေချာတဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ချနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါလားခင်ဗျာ"

"သက်ဆိုင်ရာစာရွက်စာတမ်းကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ လက်ရေးကိုဓာတ်ပုံရိုက်, အကြီးချဲ့ပြီး တရားခံကိုယ်တိုင် ရေးတယ်လို့ ဝန်ခံထားတဲ့ ပို့စကတ်ပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ တရားခံရဲ့လက်ရေးနမူနာနှင့် တိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု ဗဟုသုတနှင့်ဆိုတော့ အဲဒီစာတိုကလေးကိုလည်း မက်ထရီကပဲ ရုပ်ဖျက်ပြီးရေးထားတယ်ဆိုတာကို အသေအချာ ပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား"

"ရုပ်ဖျက်ပြီးရေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်ခင်ဗျာ"

"အလွယ်ဆုံးနှင့် အများဆုံးသုံးကြတဲ့နည်းနှင့် ကလောင်တံကို ဘယ်ဘက်လက်ကကိုင်ပြီး ရေးတာပေါ့ဗျာ"

"ဩ၊ ဒီစာတိုတိုကလေးက လက်ရေးကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့်ရေးတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

"သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျား။ ရေးတာကလည်း တရားခံ မက်ထရီဖြစ်ပါတယ်"

ဂရေဟမ်က သဘောကောင်းစွာပြုံးလိုက်ပြီး "ရေးသူကလည်း မက်ထရီပဲ။ ဘယ်လည်း သေချာလိုက်ပါလား ပါမောက္ခကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အတတ်ပညာကို အတိမ်အနက်တိုင်းတာဖို့အတွက် ဉာဏ်မမီပါဘူး။ သို့ပေမယ့်လည်း ဒီဘာသာရပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အတတ်ကျွမ်းဆုံးပါရဂူများရဲ့ အဆိုအမိန့်များ အရပြောရရင် အခုလို ထင်မြင်ချက်တို့, သဘောတရားတို့ဆိုတာတွေအပေါ်မှာ မူတည်တဲ့ သက်သေခံချက်မျိုးဟာ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ကိုးစားလို့ မရပေဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အခေါ့ဖ်ဘက် ဆိုသူရဲ့အမှုကိုတော့ ပါမောက္ခကြီး ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်"

ပါမောက္ခကြီးက မဖြေ။ သို့ရာတွင် သူ၏အမူအရာမှာ ပို၍မောက်မာလာဟန် ရှိလေသည်။

"ပါမောက္ခကြီးခင်ဗျာ။ အဲဒီအမှုမှာ နာမည်ထင်ရှားတဲ့ လက်ရေးပါရဂူတစ်ယောက်က အမှုမှာပါတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို အခေါ့ဖ်ဘက်ဆိုတဲ့လူရေးတာပါဆိုတာကို ကျွမ်းကျင်ပြီး အစစ်ခံတာနှင့် အဲဒီအထောက်အထားနှင့် အခေါ့ဖ်ဘက်ကို တရားရုံးက ထောင် ၅ နှစ် အပြစ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ၅ နှစ်ရဲ့အဆုံးမှာ အပြစ်ဒဏ်ကို အပြည့်အဝခံရပြီးမှ အမှုမှာပါတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေဟာ သူရေးတာ

မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အပြစ် လုံးဝမရှိဘူး။ အဲဒီ လက်ရေးပါရဂူဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ မဖွယ်မရာ အမှားအယွင်းကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အညွန့်တုံးပြီး ပျက်စီးသွားလောက်အောင် စိတ်နောက်ကျစရာဘဝမျိုးကို ၅ နှစ်လုံးလုံး ပို့ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သံသယအရိပ်အယောင်တောင်မရှိတဲ့အထောက်အထားတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်"

ဗယ်လင်တိုင်း ဒေါသဖြစ်သွားသလို သူ၏ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ပစ်၍ မော့်လိုက်၏။

"ဘက်ရဲ့အမှုနှင့် ကျုပ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဘူး"

"မှန်ပါတယ်။ မဆိုင်ပါဘူးပါမောက္ခကြီးခင်ဗျာ။ ပါမောက္ခကြီးနှင့် ဆိုင်တာက မက်ထရီရဲ့အမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လောလောဆယ် ကြုံတွေ့နေရတာကလည်း ဒါပါပဲ။ ကဲ၊ အခု ပါမောက္ခကြီးရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ထင်ရှားတဲ့အချက် ၃ ချက် ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်က ဒီလက်ရေးဟာ ဘယ်ဘက်နှင့်ရေးတဲ့လက်ရေး၊ ဒုတိယအချက်က ဒါကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ရေးထားတယ်, တတိယအချက်က ဒီစာကို မက်ထရီ ရေးတယ်။ အဲဒီအချက် ၃ ချက်အနက် ဘယ်အချက်က တကယ့် အဖြစ်အရှိကို' မူ ပြီး၊ ဘယ်အချက်က ပါမောက္ခကြီးရဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ကောက်ချက်ချထားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိရအောင် ပြောပြပါလားခင်ဗျား"

ပါမောက္ခမှာ အတော်ကလေး စိတ်တိုနေဟန်ရှိပြီး ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ဖြေလေသည်။

"ဒီစာရွက်မှာပါတဲ့ လက်ရေးစာလုံးတွေ နေပုံစောင်းပုံကိုကြည့်ရင် ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ရုပ်ဖျက်ပြီးရေးထားတာဆိုတာကို ဘယ်လောက် ဝါနုတဲ့လူဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ တတိယအချက်ကတော့ အဆင့်မြင့်တဲ့ ကျွမ်းကျင်သူပါရဂူများရဲ့အရာပါ။ စိတ်အာရုံ, အလိုလိုသိတဲ့အသိတောင် ခေါ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လက်ရေးတွေ, ပုံစံတွေ အများကြီးထဲက ထူးခြားတဲ့တစ်ခုကို အလိုလိုသိနိုင်တဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံဆိုတာမျိုးပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပါမောက္ခကြီးခင်ဗျာ" ဟု ဂရေဟမ်က ငြိမ်သက်စွာပင် ပြောလိုက်ပြီး၊ "ကျွန်တော်သိချင်တာက ဒါလောက်ပါပဲ။ အချုပ်ကိုဆိုရရင် ပါမောက္ခကြီးရဲ့ဆဋ္ဌမအာရုံဖြစ်တဲ့ စိတ်ထဲကအလိုလိုသိတဲ့အသိနှင့် ဒီစာကို မက်ထရီရေးပါတယ်လို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါပါပဲခင်ဗျာ"

ပါမောက္ခကြီးမှာ ရှေးကထက် မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်၏။ သို့သော် သူ မပြောဘဲနေသည်က ကောင်းမည်ဟု တွေးလိုက်မိဟန်တူ၏။ သူ ဆင်းသွားသောအခါ ဂရေဟမ်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တရားခွင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

"တရားမင်းကြီးများ ခင်ဗျား။ ရုံးတော်ကခွင့်ပြုချက်နှင့် မှုခင်းဆရာဝန် ဒေါ်ဘ်ဆန်ကို ခေါ်ပါမယ်ခင်ဗျား"

ရှေ့နေချုပ်ကြီးသည် လေးလံသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်မလိုက်အောင် ပင် သွက်လက်စွာ ခုန်၍ထလိုက်ပြန်သည်။

"တရားသူကြီးများ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု ဒီအမှုကို ပြန်လည်ကြားနာစစ်ဆေးဖို့ ရောက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ရုံးတော်က သဘောတူပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မူလ ဒီအမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က မှုခင်းဆိုင်ရာဆရာဝန်ကို အပြည့်အစုံစစ်မေးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို နောက်ထပ်စစ်ဆေးဖို့ ဥပဒေက ခွင့်မပြုပါဘူးခင်ဗျား"

ဂရေဟမ်က တည်ငြိမ်စွာပင် ကြားဖြတ်၍ "ရှေ့နေချုပ်ကြီးပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း အချက်အလက်အသစ်များ မပေါ်ပေါက်ဘဲနှင့်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ခဏမျှ တင်းမာစွာစိတ်ဓာတ်အင်အားပြိုင်လျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် ခြင်းကို တရားသူကြီးချုပ်၏အသံက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

"အဲဒီအကြောင်းပြချက်နှင့် ခေါ်ချင်တာလား"

"ရုံးတော်ကခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ခေါ်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျား"

ရုံးတော်ကခွင့်ပြုကြောင်း လက်ဟန်ဖြင့်ပြပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းပင် နက်မှောင်သောဆံပင်နှင့် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အားကစားသမားလို တောင့်တင်းပြီး ယောကျ်ားပီသလျက် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော လူတစ်ယောက် သည် ရုံးထဲသို့ဝင်လာကာ ထိုနေရာသို့ မကြာခဏရောက်ဖူးသူ၏ဟန်ပန်ဖြင့် သက်သေများအစစ်ခံသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဂရေဟမ်က အချိုသာဆုံးမျက်နှာဖြင့် "ဒေါက်တာဒေါ်ဘ်ဆန်ခင်ဗျာ။ ဒေါက်တာကျွန်ုပ်ရဲ့ဖနီးက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အစစ်ခံသွားတဲ့အတိုင်း သေသူအမျိုးသမီးရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနှင့်ပတ်သက်လို့ ဒေါက်တာကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူအဆ တွေကို ဒေါက်တာ ကြားခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေနှင့်ပတ်သက်လို့ 'ဒေါက်တာ ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ" ဟု မေးလိုက်သည်။

"အလကားတွေပါ"

ဤစကားများကို မလိုတမာပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခပ်ရွှင်ရွှင်နှင့် ခင်မင်ဖွယ်ပြုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အပေါ်ထပ်ခုံတန်းများဆီမှ သဘောကျ သွားသလို ရယ်သံမောသံများ ပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိန်းအုပ်လိုက်သဖြင့်

ငြိမ်သွားသော်လည်း မက်ထရီသည် ထိုသူများဆီသို့စိုက်ကြည့်ကာ အံကြိတ်လိုက် ၏။

"အလကားဟာတွေပါဆိုတော့ ဒေါက်တာရယ် နည်းနည်းမကြမ်းလွန်းဘူး လား"

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲမေးလို့ ကျုပ်ထင်တာကို ပြောရ တာပဲလေ"

ပေါလ်မှာ ရုတ်တရက် အသက်ရှူပင် ရပ်လိုက်မိ၏။ ဤ မှုခင်းဆရာဝန် အား ပြန်ခေါ်ခြင်းမှာ မှန်မှမှန်ရဲ့လားဟု သံသယများဝင်လာပြီး ဤမျှသေချာ၍ ခိုင်မာသည့်စိတ်ဓာတ်နှင့် သက်သေမျိုးဆိုလျှင် ဂရေဟမ် အခြေမဟန်ဖြစ်နေမည်ကို သူ စိုးရိမ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆက်လက်၍မေးလေသည်။

"ယေဘုယျသဘောဆိုရင် ဒီအယူအဆ သဘောတရားတွေကို ဒေါက်တာ အနေနှင့် မကြိုက်ဘူးဆိုပါတော့"

"မိန်းမတစ်ယောက်လည်ပင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာနှင့် ခေါင်းပြတ်လုမတတ် ဖြစ်နေမှ ဒီသဘောတရားတို့၊ အယူအဆတို့ဆိုတာတွေ မလိုတော့တာပဲပေါ့ ခင်ဗျာ"

"ဩ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါဖြင့် ဒေါက်တာကတော့ ဒါဟာ သင်ဓုန်းဓား လှီးတာပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲပေါ့ခင်ဗျာ"

"သင်ဓုန်းဓားဆိုတာ ကျုပ် တစ်ခါမှမပြောမိပါလားခင်ဗျာ"

"ဒါပေမယ့် အစိုးရရှေ့နေကြီးရဲ့ အနိုင်အမာဆုံး စွပ်စွဲချက်တွေထဲမှာ ဒီအမှုကိုကျူးလွန်ရာမှာ အသုံးပြုတဲ့လက်နက်က သင်ဓုန်းဓားပါလို့ ဆိုထား လားခင်ဗျာ"

"ဒါက ကျုပ်နှင့်မဆိုင်ပါဘူး"

"ကဲ၊ ဒါဖြင့် ဒေါက်တာနှင့်ဆိုင်တာကိုပဲ မေးကြပါစို့လေ။ သဘောတရား အယူအဆတို့ ဘာတို့ဆိုတာတွေဖယ်ထားပြီး ဒီအမှုမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့လက်နက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာရဲ့အဆုံးအဖြတ်က ဘယ်လိုပါလဲခင်ဗျာ"

"ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုး ရလောက်အောင်ဆိုရင် အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ လက်နက် ကို သုံးတယ်ပေါ့"

ဆရာဝန်သည် စိတ်တိုစ ပြုလာသည်။ စိတ်တိုမည်ဆိုလျှင် တိုထိုက်သော် လည်း စိတ်တိုမိသည်မှာ သူ့အမှားပင် ဖြစ်၏။ ဂရေဟမ်က သူ့အား ညင်သာစွာ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ဒေါက်တာကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သလို လူသတ်သမားဟာ ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်တဲ့ဓားလို အသွားပါးပါး ချွန်ချွန်ထက်ထက်လက်နက်မျိုးကို သုံးတယ်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နိုင်တာပေါ့"

ဆရာဝန်၏မျက်နှာပေါ်တွင်ကား ရိုးရိုးသားသားပင် စိတ်မရှည်သည့်အသွင် ပေါ်လွင်နေ၏။

"ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူသတ်သမားဟာ ခန္ဓာဗေဒကိုပါ နားလည်တဲ့လူဆိုရင်ပေါ့"

"ခန္ဓာဗေဒကို နားလည်တဲ့လူ" ဂရေဟမ်မှာ သူ၏လေသံက ငြိမ်သက်သလောက် စိတ်ထဲကလှုပ်ရှားမှုလည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက်ရှိလေ၏။ "ကျေးဇူးထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီသေသူအမျိုးသမီးရဲ့အလောင်းကို ဒေါက်တာပဲ ခွဲစိတ်ခဲ့ရတယ်နော်"

"ဒါပေါ့"

"သူ့မှာ ပဋိသန္ဓေ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီဆိုတာလည်း တွေ့ရတယ်ပေါ့"

"ဒါကို ကျုပ် ဆေးစာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ပဋိသန္ဓေ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီ ဆိုတာကိုရော ရေးလိုက်ပါသေးသလား"

ဆရာဝန်က စိတ်ဆိုးလာသလိုလေသံဖြင့် "ရေးတာပေါ့။ ကျုပ်ကို ခြင်္သေ့ပ်တာဝန်ဆောင်ရွက်ရာမှာ ပေါ့ဆမယ် ထင်လို့လား။

"ဒေါက်တာရဲ့ သိက္ခာသမာဓိကိုတော့ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါ။ သေသူအမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်က ဘယ်နှစ်လများ ရှိနေပါသလဲခင်ဗျား"

"၃ လ"

"သေချာတယ်နော်"

"သိပ် သေချာတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ဆေးစာထဲမှာ ဒီအမျိုးသမီးမှာ ကိုယ်ဝန် ၃ လရှိပြီ။ ၁ ရက် ၂ ရက်တောင် လွန်ချင်လွန်ပါလိမ့်မယ်လို့ ထည့်ရေးလိုက်တာပဲ"

"ဒေါက်တာ ဆေးစာကို အစိုးရရှေ့နေကြီးဆီ ပို့လိုက်တယ်နော်။ ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ။ ဒါပါပဲ"

ဂရေဟမ်သည် ချိုရွှင်စွာပြုံးလျက် ဆရာဝန်အားနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တရားခွင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

"တရားမင်းများ ခင်ဗျား။ ရုံးတော်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စတုတ္ထသက်သေကို ခေါ်ပါတော့မယ်"

ပိန်ခြောက်နေသောကိုယ်လုံးနှင့် ခပ်ချောင်ချောင်ဖြစ်နေသော အကွက်ဆင်ဝတ်စုံကိုဆင်လျက် အသက်မကြီးလှသေးဘဲအရွယ်ကျနေသည့် မျက်နှာသွယ်သွယ်, ထိပ်ပြောင်ပြောင် လူအိုကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

"ခင်ဗျာ့ နာမည်"

"မက်ထရီရော့ကာ"

"အခု လက်ရှိအလုပ်အကိုင်"

"မြင်းထိန်း၊ နေ့တင်ဟမ် မြင်းပြိုင်ကွင်း"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က မက်ထရီက ဒီအမှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ သူ တခြားနေရာ ရောက်နေတယ်လို့ လိမ်လည်ပြီး အထောက်အထားပြဖို့ အားထုတ်တာကို ပုလိပ်ဆီ သွားသတင်းပို့ခဲ့တာ ခင်ဗျားနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျား မက်ထရီကို ကောင်းကောင်းသိတယ်နော်"

"သွားဖော်လာဖက် ခင်ဗျာ"

"ဘယ်မှာ စပြီးတွေ့သလဲ"

"ရှားဝုဒ် ဘိလိယက်ခုံတွေမှာပါ။ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလောက်ဆီကပါ"

"နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို မိုနာစပါးလိန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"အဲသလို မိတ်ဆက်ပေးတာ ဘယ်တော့လောက်ကလဲဆိုတာ အတိအကျ မှတ်မိပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဇူလိုင်လ ကက်တားရစ်မြင်းပြိုင်ပွဲကြီး လုပ်တဲ့နေ့ကပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က နိုင်မြင်းဖြစ်တဲ့ ဝါမင်စတားကိုထိုးလိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့"

"ဇူလိုင် ဟင်းဒီကက်မြင်းပွဲနောက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ဇူလိုင် ၁၄ ရက်နေ့မှာ ပြေးတဲ့ပွဲပါ"

"ခင်ဗျား အဲဒီရက်စွဲအတိအကျကို အာဏာပိုင်တွေဆီမှာ ပြောပြခဲ့သလား"

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ရော့ကာလည်း ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူးခင်ဗျာ"

"အဲဒီရက်ကမှဆိုရင် စပါးလိန်းသေတဲ့အချိန်မှာ စပါးလိန်းကို မက်ထရီ သိတာ ၇ ပတ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ ဆေးစာအရဆိုရင် အဲဒီရက်စွဲဟာ သိပ်ကို အရေးကြီးနေပါတယ်။ ပုလိပ်ဌာနချုပ်မှာ ဒီအချက်ကို မေးကြပါသေးသလား"

"ကျွန်တော် မမှတ်မိပါဘူး"

"ပြန်စဉ်းစားပါဦးလေ"

www.burmeseclassic.com

ရော်ကာက ခေါင်းကိုသာအတွင်ယမ်းပြီး "မမေးပါဘူး ထင်ပါတယ်ဗျာ။ သူတို့ ဒါကို သိပ်စိတ်ဝင်မစားပါဘူး။ အရေးကြီးတယ်လည်း ထင်ကြဟန်မတူပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဩ၊ ဒီလိုကိုး။ မက်ထရီကိုအပြစ်ကျအောင် အထောက်အထားပြုရာမှာ အရေးပါအရာရောက်ဆုံး ကွင်းဆက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားကို အရေးမကြီးဘူးလို့ဆိုတာကတော့ အတော့်ကိုအရုပ်ဆိုးတဲ့ လျစ်လျူရှုမှုကြီးပဲ။ ကဲ ကဲ၊ တော်လောက်ပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သက်သေခံပေါ်က ရော်ကာဆင်းသွားတော့ ဂရေဟမ်က တရားခွင်ဆီသို့ လှမ်း၍ သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

"တရားမင်းများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်သက်သေတစ်ယောက်ကတော့ လူဝီဇာဘာတ် ဖြစ်ပါတယ်"

ရုံးတော် ခွင့်ပြုချက်ရရှိသောအခါ ရုံးလုလင်တစ်ယောက် တရားခွင်နှင့်တွဲလျက် အခန်းထဲသို့သွားကာ တစ်ခဏကြာသောအခါ လူဝီဇာဘာတ်နှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

လူဝီဇာဘာတ်သည် စိတ်ထဲက ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည်ကို သူ့မျက်လုံးများတွင် အရိပ်အရောင်ပြလျက်ရှိသော်လည်း ရုံးခန်းထဲသို့ ခပ်မော့်မော့် ခပ်ကြော့ကြော့ပင် လျှောက်၍ဝင်လာခဲ့သည်။ သက်သေအစစ်ခံရာသို့ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ သပ်ရပ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အားလည်း မမြင်။ သူဝင်လာကတည်းက သူ့အား မီးထွက်မတတ် မုန်းတီးသည့်မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော မက်ထရီ၏ဘက်ကိုလည်း တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်မိချေ။

လူဝီဇာ ကျမ်းကျိန်ဆို၍ ပြီးသောအခါ ဂရေဟမ်က "ခင်ဗျားက လူဝီဇာဘာတ်နော်" ဟု အယဉ်ကျေးအသိမ်မွေ့ဆုံးအမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"။ အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ နာမည်ဟောင်းပေါ့" ဟု ဆိုကာ ခေါင်းကို တမင် ခပ်ကြွားကြွားကလေးမော့်လိုက်ပြီး "ကျွန်မ မကြာခင်က လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတာ ရှင်တို့သိပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

"အဲ့၊ ဝမ်းသာသဗျာ။ ခင်ဗျား အခုလိုလာပြီး သက်သေခံတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အထူးသဖြင့် အခုလိုအချိန်မျိုးမှာပေါ့"

"ကျွန်မတို့ကို သဘော်တက်ခါနီးမှလာတားတာကိုတော့ အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တတ်နိုင်တာကိုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ရုံးတော်ကဆင့်ခေါ်တာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က အမှု

စစ်ဆေးရာမှာ ခင်ဗျားရဲ့သက်သေခံချက်များက တရားခံကို အပြစ်ပေးရာမှာ အရေးကြီးဆုံးအထောက်အထားများ ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ ခင်ဗျားသိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"ကျွန်မကတော့ ကျွန်မတတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးတာပဲရှင့်" ဟု လူဝီဇာက သိမ်မွေ့စွာပင်ပြောလိုက်ပြီး "ကျွန်မ ဒီထက်တော့ ပိုပြီးမပြောနိုင်ဘူး" ဟု ဆိုလိုက်၏။

"ကဲ၊ အဲဒီလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့ညက မှောင်လည်း မှောင်၊ မိုးလည်း ရွာနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒါကို ကျွန်မ မနေ့တနေ့က ဖြစ်တာလို့ပဲ မှတ်မိနေပါတယ်"

"ဥရှောကုန်း အမှတ် ၅၂ က ထွက်ပြေးလာတဲ့လူဟာ အတော့်ကို မြန်မြန် ပြေးလာတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ခင်ဗျားအနားရောက်တော့ တစ်စက္ကန့်လောက်အတွင်းမှာ ရိပ်ခနဲ လွန်သွားတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ရှင်" လူဝီဇာက စဉ်းစဉ်းစားစားပြောလိုက်သည်။

"ဒါနှင့်တောင် ခင်ဗျားက ဒီလူကို အပြည့်အစုံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတယ်နော်။ အဲဒီလူဟာ အညိုနုရောင်မိုးကာအင်္ကျီနှင့် အကွက်ဆင် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး ဖိနပ်အညိုရောင်စီးထားတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်။ ကဲ၊ အဲသလို အမှောင်ကြီးထဲမှာ ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရတဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံမြင်လိုက်ရသလဲ။ ပြောပြပါဦးခင်ဗျာ"

ဘာတ်က သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချစွာပင် "ဒီလိုပါရှင်၊ အဲဒီလူက လမ်းမီးတိုင်အောက်က ဖြတ်ပြေးလို့ မီးရောင်က သူ့အပေါ်မှာလင်းနေပါတယ်" ဟု ဖြေလေသည်။

"အချိန်က ၈ နာရီထိုးဖို့ မိနစ်၂၀ အလိုမှာနော်"

"မှန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ပင်မင်းဆိုင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းနှင့် ၇ နာရီခွဲမှာ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နံပတ် ၅၂ ကိုရောက်ဖို့ ၁၀ မိနစ်လောက်တောင် မလျှောက်ရပါဘူး"

"အချိန်နှင့်ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား သေချာတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ကျွန်မ ကျမ်းကျိန်ပြီးပြောနိုင်ပါတယ်။ အခုလည်း ကျမ်းကျိန်ထားပြီးပါပြီ"

"အဲသလိုဆိုရင် ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လမ်းမီးရောင်နှင့် မြင်နိုင်မလဲ။ အယ်လဒန်ရပ်ကွက်မှာ ၁၉၂၁ ခုနှစ်က အတည်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေတဲ့ မြူနီစီပယ်ဥပဒေများအရ လမ်းမီးများကို ည ၈ နာရီမထိုးခင်မှာ မထွန်းရတာဘဲ"

လူဝီဇာ ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး သူ့မျက်လုံးများက တိတ်တခိုးအမူအရာဖြင့် ဒေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အလယ်ခေါင်ထဲတွင်ထိုင်နေသည့်ဒေးသည် သက်သေခုံဆီသို့မကြည့်ဘဲ တမင် မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ လူဝီဇာက "မီးရောင်တော့ ရှိနေတယ်ထင်ပါတယ်ရှင်" ဟုထပ်ပြောလိုက်ပြီး "အားလုံးကို ရုတ်တရက် တစ်ပြိုင်တည်း မြင်လိုက်ရတာဆိုတော့ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲမှာတော့ စွဲထင်ပြီးကျန်ရစ်တာပဲရှင့်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် အဲသလို စွဲထင်ပြီးကျန်ရစ်တဲ့ဟာက ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်ဆီမှာ အထပ်ထပ်စစ်မေးလို့ထွက်ဆိုပြီး ခင်ဗျားလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ထွက်ချက်နှင့် ကွဲလွဲနေရပါသလဲခင်ဗျာ"

လူဝီဇာမျက်နှာ ညိုလျက် ခေါင်းငုံ့သွားကာ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

"အာဏာရှိသူများက သင်ပေးထားတာများ ရှိနေလို့လား"

ရှေ့နေချုပ်ကြီးက ဒေါသတကြီးထလိုက်ပြီး "အခုလို မတော်မတရား ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စော်ကားစွပ်စွဲတာမျိုးကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားမင်းကြီးများခင်ဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဂရေဟမ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် လက်ခံလိုက်ပြီး "ကဲ၊ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော်သိရတာကတော့ အဲဒီထွက်ပြေးသွားသူက မှတ်ဆိတ်ကြင်စွယ်များကို ပြောင်နေအောင်ရိတ်ထားသူ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့လား" ဟု ဆက်လက်မေးလိုက်၏။

လူဝီဇာက ခေတ္တမျှဆိုင်းနေပြီး "ဟုတ်ပါတယ်" ဟုဖြေလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဒါကို အပြတ်ပြောလိုက်ပြီးသားနော်။ သတင်းစာတွေ ဘာတွေထဲမှာလည်း ပါပြီးသား။ ဒီစကားကို ခင်ဗျားပြင်ပြောရင် ခင်ဗျားစကားကို လုံးဝ မယုံကြည်ရဘူးလို့ဆိုရတော့မှာပဲ" ဟု ဆိုကာ ဂရေဟမ်က ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ "ဒါပေမယ့် လစ်ဗာပူးမှာ လူတန်းစီပြတော့ အဲဒီတုန်းကထွက်ပြေးသွားတာ ဒီလူပါပဲလို့ ခင်ဗျားဆွဲပြလိုက်တဲ့ မက်ထရီဟာ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ခင်ဗျ။ အဲဒီနှုတ်ခမ်း မွေးကို ထားခဲ့တာ ၆ နှစ်တောင် ရှိနေမှပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

လူဝီဇာ စိတ်ဆိုးသွားသလို "ဒါတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူ့မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးပါသလိုလိုထင်မိတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မတတ်နိုင်တာ ထုပ်ပေးတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂရေဟမ်က အလိုက်သင့်ချိုသာစွာပင် "ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဒါဟာ ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာပါပြီလေ။ ကဲ ကဲ၊ ထားပါတော့။ လမ်းမီးတိုင် မထွန်းသေးတာတို့၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့၊ အဝတ်အစားပြောင်းလဲသွားတာတို့ ဆိုတဲ့ အသေးအဖွဲကလေးတွေကိုထားခဲ့ပြီး အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခုကို ပြောရအောင်" ဟုဆိုလိုက်၏။

မတင်မကျနှင့်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ လူဝီဇာမှာ ဣန္ဒြေဆောင်၍ မထားနိုင်တော့။ သူသည် စပရောက်ထံမှ အားပေးမှု ရလိုရငြား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုလိပ်မင်းကြီးအား ကြည့်ပြန်သည်။ ထို ၂ ယောက်စလုံးက သူ့ဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်ကြဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနေကြသောအခါ ရုံးတော်တစ်ဝိုက်တွင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အားကိုးအားထား ရှာမိပြန်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ ပေါလ်အားမြင်သွားတော့ ဖျပ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားကာ သူ၏ပါးဖောင်းဖောင်း ၂ ဘက်မှာလည်း ညိုပုပ်၍သွားလေ၏။

ဂရေဟမ်သည် ဆက်လက်၍ "အဲဒါတော့ ခင်ဗျားနှင့် အုက်ဒဝပ်ကောလင်းတို့ရဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကိစ္စပါ။ အက်ဒဝပ်နှင့် ခင်ဗျားနှင့် သိပ်ခင်ကြသလား" ဟု မေးလိုက်သည်။

လူဝီဇာ ငိုလေတော့သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ရှိသက်သေခုံအစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

ငိုငိုယိုယိုနှင့်ပင် "ကျွန်မ နေမကောင်းပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဆက်ပြီးမပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးတာလည်း မကြာသေးပါဘူး" ဟုပြောလိုက်သည်။

ရုံးခန်းအတွင်း တင်းမာနေရာမှ တီးတိုးရယ်သံများကို တရားသူကြီးကအုပ်လိုက်ပြီး၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လူဝီဇာအား "မယ်မင်း။ နေမကောင်းဘူးလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ရုံးမင်းရှင့်။ ကျွန်မ နားနေချင်ပါတယ်"

ဂရေဟမ်က လိုက်လိုက်လျောလျောပင် "တရားမင်းများခင်ဗျာ။ ရုံးတော်က ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒီသက်သေကို နားခွင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နားနေပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်တင်ပြမယ့် အထောက်အထားများဦးတည်ရာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နောက်ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်ရပါဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

တရားသူကြီးများလည်း အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ သဘောတူလိုက်ကြသည်။ လူဝီဇာဘတ်အား သက်သေအစစ်ခံရာနေရာမှ တွဲ၍ ခေါ်ထုတ်သွားသောအခါ၊ တရားသူကြီးချုပ်က ရုံးခန်းအတွင်းမှ နာရီကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၄ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့နှင့် သူက အသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်ပင် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကို နောက်တစ်ရက်နံနက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

အခန်း – ၁၆

တစ်ချိန်လုံး စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ ရုံးဆင်းချိန်ကိုသာမျှော်နေခဲ့သော စပရောက်သည် တရားသူကြီးများ ထသွားလျှင်သွားချင်း ရုံးခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်၍ ဘယ်သူမှမရှိတော့သော ဝတ်ရုံခန်းကိုဖြတ်ကာ ဘေးတံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့အား သတင်းထောက်များက ဝိုင်း၍နှောင့်ယှက်ကြမည်ကို လည်းကောင်း၊ လမ်း၌တွေ့သူများက အာလပသလ္လာပ ပြောနေမည်ကို လည်းကောင်း ရှောင်ရှားရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့ကားကို ၄ နာရီတိတိတွင်အရောက်လာရန် မှာထားပြီဖြစ်၏။ ယခု ကားရောက်နေပြီးဖြစ်၍ သူသည် လူသွားစင်္ကြံကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့သည်တွင် ကားနောက်ခုံ၌ထိုင်နေသော ဇနီးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားကာ စောစောက တရိပ်ရိပ်တက်လာနေသော စိတ်ညစ်စိတ်နွမ်းတို့သည်လည်း လျော့နည်း၍ သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကားထဲသို့ ဝင်၍ထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်သို့မောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ ရှေ့ခန်းခြားထားသည့်မှန်ကို လှည့်၍တင်လိုက်ပြီး မီးခိုးရောင်ကားနောက်ခုံဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်မှီရင်း သူ့ဇနီးလက်ကို ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

စပရောက်မှာ တစ်လျှောက်လုံး အထက်စီးကနေခဲ့လေသမျှ ထိုနေ့ကတော့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂရေဟာမ်၏ လျှောက်ချက်များက သူ့အား ညှဉ်းဆဲခဲ့သည်။ အတွေ့အကြုံရှာပေးသောအသိဖြင့် ပိုဆိုးတာတွေလာဦးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း အလိုလိုသိနေသည်။ လူဝီဇာဘတ်အကြောင်းနှင့် နက်ဖြန် ဂရေဟာမ်က သူ့ဆီက ဘာတွေများညှစ်ထုတ်ဦးမည်ကို တွေးမိတော့ သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူသည် မျက်စိကိုမှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်၏။ ပြီးမှ –

"ကက်သရိန်းရယ်။ မင်းမို့ လိုက်လာတာတတ်တယ်။ မင့်ကို အားထားရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်"

သူ့ဇနီးက ဘာမှပြန်မပြောချေ။

သူ၏ နွမ်းနယ်လျက်ရှိသောမျက်လုံးများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့ဇနီးမှာ ခါတိုင်းထက် ညှိုးရော်နေပြီး ခါတိုင်းလို ညနေဝတ်နေကျ ပိုအကျီပါးပါးနှင့်မဟုတ်ဘဲ သက္ကလပ်အပေါ်အကျီကိုဝတ်ကာ ဦးထုပ်ပျော့ပျော့ကလေးကို ဆောင်းထားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ကက်သရိန်း ရုတ်တရက် သူ့လက်ကိုသူ ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

စပရောက်လည်း ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထိုင်လိုက်၏။

"စဉ်းစားကြည့်ရင် သိပ်တော့ မဆိုးလှပါဘူး" ဟု သူ့ကိုယ်သူရော သူ့ဇနီးကိုပါ အားပေးလိုက်သလို ပြောလိုက်၏။ "ဂရေဟာမ် ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ကိုယ်သူ လူကြိုက်များအောင် လုပ်တာပဲလေ။ ရှုံ့ပုပ်နှိုက်ပြီး တို့ကို ပတ်တာပေါ့။ ခွေးမျိုးအပေါစား" ဟုလည်း ဆိုလိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့ဇနီးက

"ဒီလို မပြောပါနှင့်" ဟု ဆိုလိုက်၍ စပရောက်လည်း အံ့အားသင့်သလို သူ့ဇနီးကို ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကက်သရိန်းက မျက်နှာလွှဲထားပြီး သူ၏ လည်တိုင်သွယ်သွယ်ကလေးကို အလင်းရောင်၌ကွေးကာ ကားမှန်တံခါးမှ အပြင်သို့ငေးကြည့်နေလိုက်ပြီး အတော်ကြာမှ

"မစ္စတာဂရေဟာမ်ကို အပေါစားလို့ ကျွန်မမထင်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဘာ"

"သူဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်"

စပရောက်၏ လန်းရွှင်လာစမျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲသွားသည်။

"ဒီကနေ့ သူပြောသွားတာတွေကို မင်းကြားရင် ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကျွန်မ ကြားခဲ့ရပါပြီလားရှင်" ဟု ဆိုကာ သူ့မျက်နှာကို ကားပြတင်းမှခွာ၍ သေးသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ပါးကိုထောက်ထားသော ပထမဆုံးအကြိမ် စပရောက်အား သူ၏ ဝေဒနာဖြင့် ရီဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်မ အပေါ်ထပ်က ခုံတန်းတွေ နောက်ဆုံးမှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေတာ။ ကျွန်မ မလာဘဲမနေနိုင်လို့ လာခဲ့တာ။ လာခဲ့တုန်းကတော့

www.burmeseclassic.com

ရှင့်ကို အားပေးဖို့၊ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာနှင့် ရှင့်ကို အားသစ်အင်သစ်ဖြည့်ပေးဖို့ပါပဲ။ ရှင့်အပေါ် သူများက မတော်တရားစွပ်စွဲပြောဆိုကြတာတွေကို ရှင်က ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကြည့်ဖို့ပါပဲ။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ" ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် စပရောက်မှာ ထိတ်လန့်သွားကာ သူ့ဇနီးအား စူးစိုက်၍ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိတော့။ သူ့ဇနီးက အမှုစစ်ရာလိုက်လာပြီး အားလုံးကို ကြားသိသွားသည်ဆိုသည့်အဖြစ်မှာ သူ မလိုလာဆုံး အဖြစ်ပေတည်း။

"မင်း ဒီကိုလာဖို့ မကောင်းဘူး" ဟု သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆိုလိုက်ပြီး "မင်းကို မလာပါနှင့်လို့လည်း ပြောထားသားနှင့်။ တရားရုံးဆိုတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် မင့်ကို ရှင်းလင်းပြမထားဘူးလား။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရတဲ့ အစိုးရအရာရှိဆိုရင် ဘယ်သူမဆို တစ်သက်မှာတစ်ခါတောင် ဆေးခါးကြီး မျိုကြရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါကို သူ့ဇနီးက လိုက်ပြီးစောင့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်မ မသွားဘဲမနေနိုင်လို့ သွားတာ" ဟု ကက်သရိန်းက ထပ်ပြောပြီး "တစ်ခုခုက အတင်းနှိုးဆော်နေသလိုမို့ သွားတာ" ဟု ဆိုပြန်သည်။

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စပရောက်လည်း ဒေါသကို သိမ်ဆည်းလိုက်၏။ သူချစ်ရသော ဇနီးပေကိုး။

"ကဲ၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ" ဟု ဆိုကာ ကက်သရိန်းလက်ကို ပြန်၍ ဆုပ်မိရန်အားထုတ်ရင်း "ဒါ မကြာခင် ပြီးသွားမှာပဲ။ အခုတော့ လူတွေက မက်ထရီကောင်ကို ဝိုင်းမြှောက်ပေးနေကြဦးမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားပြီး မေ့ပစ်လိုက်ကြမှာပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ကက်သရိန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်မပါသလိုလေသံဖြင့် "မေ့ပါ့ မလား" ဟု မေးသလိုဆိုလိုက်ပြန်သည်။

သူ့အမှုအရာ သူ့လေသံတို့သည် စပရောက်အား ရင်ဝကို ဆောင့်လိုက်သလို အောင့်သွားစေလေသည်။ သူ့ပါးစပ်က ပစ်ခတ်ဆဲရေးလိုက်ချင်သော်လည်း ထိုအခိုက်တွင် သူတို့ကားသည် ဥယျာဉ်ကုန်းကို ကွေ့ပတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ တက်လာခဲ့ပြီ။ များမကြာမီပင် သူတို့၏အိမ်ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုး၍ဆိုက်လေတော့သည်။ ကက်သရိန်းသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်ဝင်လိုက်သည်။

စပရောက် ကားထဲမှထွက်၍လိုက်လာတော့ ကားမောင်းသမားက "ဒီနေ့ည ကားသုံးဖို့ လိုပါသေးလားခင်ဗျာ" ဟုမေးသည်။

စပရောက်က စိတ်တိုစွာပင် "မလိုပါဘူးကွာ။ တစ်ခါတည်းမှပဲ" ဟု ဖြေလိုက်၏။

အစဉ် ရှိသောကျိုးနွံသော သူ့ဒရိုင်ဘာ၏မျက်လုံးများတွင် ထူးဆန်းသော အရောင်တစ်မျိုးများ လက်လိုက်သလားတော့ သူ မပြောတတ်နိုင်ပြီ။ ဘယ်လိုမဆို သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့မိန်းမ ဝင်ပြေးသွားရာကိုသာ ခပ်သွက်သွက်လိုက်၍လာခဲ့ရာ အတွင်းဘက် အဝင်ခန်းမတွင် မိလေသည်။

"ကက်သရိန်းရယ် နေပါဦး။ ကိုယ် စကားပြောစရာ ရှိလို့ပါ"

ကက်သရိန်းသည် စိတ်လက်မပါဘဲရပ်နေလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုလည်း သူ၏ သိမ်မွေ့သွယ်လျသောရင်အုံပေါ်သို့ ငုံ့ထားသည်။ ကက်သရိန်း၏သဘောထားနှင့် ထူးထူးခြားခြား ညှိုးနွမ်းနေပုံတို့ကြောင့် စပရောက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲကာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်လျက် သူ မပြောချင်သည်ကို အတင်းမမေးသေးဘဲ "ကလေးတွေကော" ဟုသာ မေးလိုက်သည်။

"အမေ့အိမ် ပို့ထားလိုက်တယ်။ ဒီလို စိတ်မချမ်းသာစရာမျိုး သူတို့ သိစေချင်မယ်မဟုတ်ဘူး ထင်လို့"

ကက်သရိန်း လုပ်လိုက်တာ မှန်သည်ဟု သတိပြုမိ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤသို့ ဤသို့ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုပါသည်။ သို့သော် သမီးကလေးများ၏ အချစ်အခင်နှင့် ချိုရွှင်သောဆီးကြိုမှုကလေးများကိုတော့ သူ တောင့်တမိသည်။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီး စပရောက်လည်း သူ့ဇနီးအား တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

"တစ်နေ့လုံး ရုံးမှာ အထုအထောင်းခံလာရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီလိုဖြစ်နေတာကတော့ တယ်မကောင်းလှဘူး။ နည်းနည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာအောင် လုပ်လို့မရဘူးလားကွယ်။ ကက်သရိန်းရယ်၊ ညနေစာ အတူတူ စားကြရအောင်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

"ရှင့်အတွက် ညနေစာ အပြင်ခိုင်းထားပြီးပြီ။ ကျွန်မကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ပါ"

စပရောက်မျက်နှာ နီမြန်းရပြန်ပြီ။ သူ၏ စိတ်ပျက်အားငယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ဇနီးအား လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

"မင့်မှာက ဘာများ ဖြစ်နေရပြန်တာလဲ"

ကက်သရိန်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် "ရှင် စဉ်းစား မကြည့်တတ်ဘူးလား" ဟု ဖြေလိုက်၏။

"မကြည့်တတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် အနားယူလိုသဘောထားတာမျိုး ခံရဖို့ အကြောင်း ဘာမျှမမြင်ပါဘူး"

ကက်သရိန်းက လှေကားလက်ရန်းတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်လှမ်းကိုင်ကာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်တစောင်းလှည့်လိုက်ပြီး "ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ အိပ်ရာထဲသွားပြီး လှဲနေချင်လို့ပါ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

စပရောက်က ဒေါသဖြင့် "နေဦး။ မင်း မသွားရသေးဘူး။ ကိုယ့်ကို နားလည်အောင်ပြောခဲ့ဦး" ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်၏။

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ကက်သရိန်းလည်း လှေကားလက်ရန်းတိုင်ကို အားပြု၍ထိုင်ကာ လှေကားတစ်ထစ် လှမ်းတက်ရင်းက ခေါင်းကိုမော့၍ စပရောက်အား ဒဏ်ရာရသည့်သားကောင်မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ကျွန်မက ရှင်နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တာ။ ကျွန်မအဖို့ ဘယ်လောက်အထိနာသလဲ။ တစ်ချိန်လုံး လူတွေက ရှင့်ကိုတိုက်ခိုက်လာကြတာ, ရှင့်ကို မကောင်းပြောလာကြတာ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မ မယုံခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ရှင့်မိန်းမပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု၊ အခု၊ သူတို့ ဘာကြောင့် ရှင့်ကို ဒီလိုလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိခဲ့ရပြီ။ ဒီနေ့ ရုံးတော်မှာ ဂရေဟမ်က ရှင့်ကို ရွံ့ပုပ်နှင့်ပက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ အမှန်တွေကို ပြောနေတာ။ ရှင့်ဟာရှင် ကြီးပွားချင်တာ, ရာထူးတက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် လူတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ကျအောင်, သေဒဏ်ထက်ဆိုးဝါးတဲ့ လောကငရဲကို ရောက်အောင် ပို့ခဲ့တယ်" ဟု ဆိုကာ သူ၏သေးသွယ်သောလက်ကလေးဖြင့် နဖူးပေါ်သို့ သပ်လိုက်ပြီး "ရက်စက်ပါပေ့ရှင်၊ ရက်စက်ပါပေ့။ ကြောက်စရာပါပဲ။ ဟိုလူခမြာ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဘယ်လောက်များ ခံခဲ့ရရှာသလဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

စပရောက်လည်း သူ့ဇနီးအနားသို့ ကပ်ကာ "ကက်သရိန်း၊ မင်း ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ကျအောင်ဆောင်ရွက်ဖို့က ကိုယ့်ဝတ္တရား" ဟု ပြန်အော်လိုက်၏။

စပရောက်က "ဒါပေမယ့် မိန်းမရယ်။ တရားနည်းလမ်း မှန်ကန်ရေးမှာ ကိုယ်က အမှုထမ်းပဲ။ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်ဟာ အပြစ်ထင်ရှားလာပြီဆိုရင် သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ရအောင်ကို မလုပ်ချင်လို့မနေရဘူးကွယ်" ဟု ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သည်။

"သက်သေအထောက်အထားတွေဘာတွေကိုတောင် ဖျောက်ဖျက်ပြီး လုပ်ရမတဲ့လား"

"တရားခံတစ်ယောက်ရဲ့ အမှုတင်ပြပုံဟာ သူ့ဘက်ကလိုက်တဲ့ ရှေ့နေအပေါ်မှာ တည်တယ်"

"ရှင်က နည်းမျိုးစုံနှင့် ဒီလူကို ၄ ဘက် ၄ တန်ပိတ်ဆို့ပြီး အပြစ်ဒဏ်ကျအောင်လုပ်လိုက်တော့ ရှင်ဟာ သူတို့ပြောကြတဲ့ ယမမင်းရဲ့ရှေ့နေ ဆိုတာမျိုး

ဖြစ်နေတာပေါ့"

"ကက်သရိန်းရယ်။ မင်း ပင်ပန်းလာတာနှင့် ဒီလို အရမ်းလျှောက်ပြောနေတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ မက်ထရီဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ဒီကနေ့ မင်းမြင်ခဲ့သားပဲ"

"သူ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်ဖြစ်လာတာတောင် သူ့ကြည့်ရတာ ရာဇဝတ်ကောင်နှင့် မတူပါဘူး။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ထားတာနှင့်ပဲ တူတယ်"

ဤတွင် စပရောက်က "အရမ်း လျှောက်ပြစ်မနေနှင့်ကွ။ သူ အပြစ်ကင်းလွတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး" ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် လွတ်မှာပါပဲ" ဟု ကက်သရိန်းက တိုးတိုးဆိုလိုက်၏။

"ဒါက စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ"

ကက်သရိန်းမှာ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိရာက စပရောက်အား စူးစိုက်၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဒါကို ရှင် ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ရှင် တစ်လျှောက်လုံး သိနေခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင်။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာလေ"

တရားခွင်တွင် 'အပြစ်မရှိဘူး' ဆိုသည့် စကားကို သူ မကြာခဏကြားဘူးလေ့ရှိ၍ မဆန်းသော်လည်း ယခု သူ၏ဇနီးကပြောလိုက်သောအခါတွင်မူ ဤစကားသည်ပင် ထိတ်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် ပူးခြားထင်ရှားလာလေရာ သူ့တွင် ဒေါသစိတ်၊ ရိုက်ချင် နှက်ချင်စိတ်၊ ဇနီးကို နှစ်သိမ့်ချင်စိတ်၊ ဇနီး၏ ရင်ခွင်၌ ခေါင်းထားပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပစ်လိုက်ချင်စိတ်တို့ ထူးဆန်းစွာရောနှောလျက် ဒီတက်သလိုတက်ကာ မှုံလွှမ်းသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့ဇနီးအနီးသို့တိုးသွားကာ ခါးကို လှမ်း၍ဖက်ရန် အားထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ကက်သရိန်းက ဆတ်ခနဲတွန့်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မကိုမထိနှင့်"

ကက်သရိန်းက အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သောအခါ သူ့မှာ တွန့်သွားသည်။ စိတ်ညစ်ညူးခြင်း၊ ဝေဒနာဖိစီးခြင်းကြောင့် ညှိုးချုံးနေသောသူ့ဇနီး၏ မျက်နှာတွင် ယခင်က သူ တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးသည့် ရုပ်သွင်၊ မုန်းတီးသည့်အသွင်၊ တို့ထက် ပို၍ဆိုးသော ကြောက်ရွံ့ရှာသည့်အသွင်တို့ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ စပရောက်လည်း သူ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းလျက် ဖြည်းညင်းစွာတက်သွားသောသူ့ဇနီးအား လိုက်ကြည့်နေလိုက်မိလေ၏။

ညနေစာပြင်ပြီးကြောင်း မောင်တီးသံ ကြားရ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူသည် တစ်ယောက်စာ ညနေစာပြင်ထားသည့်စားပွဲရှိရာ စားသောက်ခန်းထဲသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ခဲ့သည်။ ညနေစာမှာ သူ့အကြိုက်ဟင်းမည်စုံပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ဘာအရသာမျှ မရှိ။ ပါးစပ်ကဝါးရင်း သူ့အာရုံက တစ်စုံတစ်ခုတွင် နှစ်မြှုပ်လျက်၊ သူ၏ညစ်ကျုလျက်ရှိသော စိတ်ဝိဉာဉ်တွင် ဒေါသငွေ့ဝင်၍ သနွေတည်လျက်ရှိသည်။ မီးဖိုဘက်က တံခါး ၁ ကြိမ် ၂ ကြိမ် ပွင့်လာသည်တွင် မီးဖိုခန်းထဲမှ သတင်းစား လှန်လှောသံ, တီးတိုးစကားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ဒေါသက ဟုန်းခနဲ ထ၍ လောင်သည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အစေခံမကြီးအား သူ့ကို ညစာကျွေးပုံ ညံ့ဖျင်းသည်ဆိုကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ စားပွဲမှကုလားထိုင်ကို တွန်းဖယ်၍ထခဲ့ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ စိတ်သောကဖြစ်ရလျက်ရှိသောကြောင့် လိုအပ်နေသည့်အခါတိုင်း သူကိုယ်တိုင်ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းကိုဖောက်ဖျက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝီစကီခပ်များများထည့်၍ ရေစွက်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ယခု သူ့စိတ်ထဲ၌ ယောက်ယက်ခပ်နေပုံမျိုး ယခင်က တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးချေ။ သို့တစေလည်း သူ့မှာ ဘာမျှမရှိသော လေဟာနယ်ထဲတွင် ဝဲလည်လှည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ရက် ဘာဖြစ်မည်နည်းဟုတွေး၍ ထိတ်လန့်နေသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်မည်နည်းဆိုသည်ကို သူလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့မှာ ရုတ်တရက်လေဖြတ်ခံလိုက်ရသူလို ခေါင်းထဲတွင်ရှုပ်ထွေးကာ သူဟာသူလည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူ ကြိုးပမ်းခဲ့, အောင်မြင်ခဲ့သမျှ သူ၏ပတ်လည်က သူပိုင်အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ, လှလှပပဖုံးထားသည့် စာအုပ်များ, ပန်းချီကားအလှများ ဤပစ္စည်းများသည် ရုတ်တရတ် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူ့မှာ ကက်သရိန်းကလွဲ၍ ဘာကိုမျှ စဉ်းစား၍ မရနိုင်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် အိမ်ကြီးထဲတွင် အပေါ်ထပ်ဆီမှ သူ့ဇနီး၏အသံများ ကြားရလေမည်လားဟု သူနားစွင့်၍ထားသည်။

သူ ဝီစကီ နောက်တစ်ခွက်ထပ်ငှဲ့၍ သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင် သူ၏ အာရုံများ တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှားလာသည်။ အရာရာတွင် ယခင်ကလောက် မှောင်၍ မနေတော့။ ကက်သရိန်းကတော့ အမျိုးကောင်းသမီး ပီသသူ, စိတ်ဆတ်သူ။ သို့သော် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသည့် ဤကိစ္စ အချိန်ကျတော့ ပြီးသွားပါလိမ့်မည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ ကြိုးပွားတိုးတက်ခဲ့စဉ်က အောင်မြင်မှုများကို အတူတကွ စံစားခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ ယခုပင် သူ့ဆီသို့ သွားမည်။ မှန်ပါသည်။

ယခုမှပင် သူ့ကို အခါတိုင်းထက် ပိုပြီးလိုနေသည်။ သူ့အပေါ်တွင် ကက်သရိန်း သိမ်မွေ့ကျိုးနွံစွာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ပုံ, စိတ်ဆိုးလွယ်တတ်ပုံများနှင့် သူ့အပေါ်တွင် အကြင်နာတရား အမြစ်တွယ်လျက်ရှိပုံများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့လိုက်မိ သောအခါ မက်သယူးစပရောက်မှာ ရင်ခုန်သံ ပို၍မြန်လာခဲ့သည်။

၁၁ နာရီထိုးပြီ။ အစေခံများလည်း အိပ်ကြပြီ။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှ၏။ စပရောက်သည် ထိုင်ရာမှထကာ မီးများကိုပိတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာပင်ခြေဖျားထောက်လျက် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

သူ့ဇနီး၏အိပ်ခန်းဝတွင် သူ့ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ခေတ္တမျှ ရပ်နေမိသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ကား စာနာစိတ်ကလေးများကိုမျှော်လင့်ကာ အကြင်နာတရားတွေ ပွားလျက်ရှိ၏။ သူ၏လက်ကို တံခါးလက်ကိုင်ပေါ်သို့ အသာအယာတင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားကာ ကက်သရိန်းအား ခပ်တိုးတိုး အသံပြုကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်ကြည့်သည်။ အထဲမှ ထူးသံမကြား။ တံခါးက ခိုင်လုံလှသည်။ တစ်ခဏကြာသော တံခါးကို အတင်းတွန်းဆောင့်၍ ဖွင့်တော့မည့်ကဲ့သို့ သူ၏ တုတ်ခိုင်သောခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အကြောတွေစုရုံး၍ တင်းလိုက်သည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍လျော့ကျသွားသည်။ အဖိုးရရှေ့နေကြီးလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ မသာမယာမျက်နှာဖြင့် အမှောင်ထဲတွင်စမ်းရင်း သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ လာလေ၏။

အခန်း – ၁၇

ထိုညနေမှာပင် ပေါလ်မှာ အချိန် တရွေ့ရွေ့ကုန်နေသည်နှင့်အမျှ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ဝတ္တုရားတစ်ခုရှိနေသလို လေးလံ ၍ နေခဲ့လေသည်။ သူ့အမေနှင့် ဘုန်းကြီးဖလဲမင်းတို့သည် အနီးအနားရှိဝတ်ကျောင်းတွင် စိတ်သက်သာရာရမှုအတွက် ဘုရားဆုတောင်းရန် သွားကြသည်။ ပေါလ်အား အတင်းခေါ်နေကြသေးသော်လည်း ပေါလ်က မလိုက်လိုဟု ပြောင် ငြင်းလိုက်ရသည်။ အယ်လာမှာ စိတ်သောက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ သူဝင်နေသည်။ မက်ထရီမှာမူ ဒန်းနှင့် မက်အီဗွိုင်တို့က တင်းတင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျပ်ကျပ်ညွန်ကြားထားသဖြင့် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်လျက်ရှိသည်။ ပေါလ် တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်လျက် တစ်ကိုယ်တည်းပင် ထိုနေ့က စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှန်တိုင်းအစဲတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်၍ကျန်ရစ်ပြီး ထူးခြားရှုပ်ထွေး လေးလ လျက်ရှိသောစိတ်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်သည့်အာရုံတစ်ခုတွင် ဝင်စား၍ နေမိ လေသည်။

သူ၏ခြေရင်းတွင် သတင်းစာများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိ၏။ ဤအမှုတွင် အော့စဝေါ ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ဆိုသည့် ကောလာဟလသတင်းများသည် လျင်မြန်စွာပျံ့နှံ့လာခဲ့လေရာ သတင်းစာများတွင်လည်း ဤမက်ထရီအမှုကို သတင်းဦး သတင်းထူးအဖြစ် ခေါင်းစည်းစာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ပါလာခဲ့လေသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်းက ဤ ခေါင်းစည်း မျက်နှာမဲစာလုံးကြီးများကို မြင်နေရသည်။

အီစနေ့ အော့စဝေါ ဘယ်မှာလဲ
ငွေဘုရင်ကြီး ပျောက်ချက်ဆန်း

နောက်တစ်ကြိမ် ဤစာတန်းကို ပြန်ဖတ်မိသောအခါ သူ့မှာ စိတ်ဆန္ဒကကြီးမား၍လာပြန်သည်နှင့်အမျှ လုပ်စရာကိစ္စက ပုံသဏ္ဍာန် ပိုမို၍ ပီသထင်ရှားလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ မလုပ်ဘဲမနေနိုင်တော့အောင် ဖြစ်လာသည်။ ယခု ၉ နာရီပင် မထိုးသေး။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှထကာ ကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်, ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်အာရုံ၌ ထင်ရှားသာထင်ခဲ့သည့်အတွေးနိမိတ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း သိပ်သည်း၍လာကာ သေချာသလောက်ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းစွာမမှောင်သေးသော်လည်း ဆီးနှင်းများဖြင့် ခပ်စောစောက စိုစွတ်သော လူသွားစင်္ကြံလမ်းများက အငွေ့တစ်ဖန်ပြန်၍ မြူခိုးများသမ်းကာ လမ်းများကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလျက်ရှိလေသည်။ ပေါလ်သည် အယ်လဒန်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ ဥရောကုန်းသို့သွားမည်မှာ သိသာပေသည်။

သူသည် အိမ်အမှတ် ၅၂ သို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူသည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ပြီး ပရပ်စတီး၏အခန်းကို ကျော်ခဲ့စဉ်တွင်ကား အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် နှလုံးအခုန်မြန်သလောက် ခေါင်းအေးအေးထားကာ အပေါ်ထပ်လှေကားခုံအထိတက်ခဲ့ပြီး ခေတ္တရပ်နားကာ ကြမ္မာငင်ခဲ့သည့် အိမ်ခန်း၏တံခါးဝကို တမင်ခေါက်လိုက်လေ၏။

ထူးသံ မကြားရ။ သူ့တွက်ကိန်းများ မှားခဲ့လေသလား။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ

သူ့အား ပရပ်စတီးပေးထားသည့်သော့ကို အလိုအလျောက်ပင်ထုတ်ယူကာ သော့ပေါက်ထဲသို့ထည့်၍ လှည့်လိုက်ရာ တံခါးသည် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်၍ ပိတ်ထားခဲ့လေသည်။

သူက တည်ငြိမ်စွာပင် "တစ်ယောက်ယောက် ရှိသလား" ဟု အသံပြုလိုက်၏။

အဖြေကား ပေါ်မလာ။

မီးရောင်လည်း မမြင်ရ။ သူသည် မှောင်နေသည့်ခန်းမဟွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှု, မြူပိတ်သည်ထက် ပိတ်လာသည့် တိတ်ဆိတ်မှုတို့က လူမနေ၍ အေးစက်နေသည့်အခန်း၏ငြိမ်သက်မှုတို့ကို အားဖြည့်ပေးနေသကဲ့သို့ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် ဤနေရာသည် ပစ်ထားသည့်နေရာနှင့်တော့ မတူ။ မှိုစော်အောက်စော် နံ၍မနေ။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးခြစ်တစ်ဆံ ခြစ်လိုက်၏။ ကြမ်းပေါ်က လင်နိုလီယံအခင်းမှာ ပြောင်စင်နေ၏။ မဟော်ဂနီသား ဦးထုပ်ချိတ်စင်မှာ ဖုန်တစ်မှုန်မျှ မရှိ။ မီးခြစ်ဆံ၏ အလင်းရောင်တွင် ပွင့်နေသည့်ဧည့်ခန်းတံခါးကို မြင်ရသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ ခြေ ၃ လှမ်းမျှလှမ်းကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူ ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

"လူရှိလား"

ဤတစ်ကြိမ်လည်း အဖြေမရ။ အိမ်ထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းပေလော။

ပန်းရောင် ဖန်အုပ်ဆောင်းအလုံနှင့် ဓာတ်ငွေ့မီးကို သူ ထွန်းလိုက်သည်။ ယခုအထိတော့ သူ အတော်ကလေး ငြိမ်သက်ပါသေးသည်။ ဤနေရာသို့ လာကတည်းက သူ့စိတ်ကိုသူ တင်း၍လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘဝပေါင်းများစွာကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေသည့်ကြမ္မာဆိုးကြီး ကျရောက်ခဲ့သော ထိတ်လန့်စရာအခန်းကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့မှာ ကျောထဲက စိမ့်သွားသည်။ မလင်းတလင်း ဓာတ်ငွေ့မီးရောင်တွင် အခန်း၏ ကြောက်လန့်ဘွယ်ရာသဘောဝသည် ပီပြင်ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ဝက်သစ်ချသားစားပွဲဝိုင်းကြီးနှင့် ယင်း၏အထက် မျက်နှာကြက်က ကြေးမီးပဒေသာကြီးဆွဲလျက်၊ စင်္ကြူယပ် ၂ ခု၏နောက်တွင် သေသပ်စွာထည့်ထားသည့် မီးလင်ဖိုမီးနှင့် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ကတ္တီပါမွေးနုဖုံးပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီး ၂ လုံးအပြင် မီးလင်ဖို၏သံချောင်း, ကြေးချောင်းနှင့် မုန်အပါအဝင် မီးဖိုစင်နဖူးစည်းအဆင်တန်ဆာအားလုံးကို ပြောင်စင်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသည်။ နာရီကလည်း အချိန်မှန်ကို ပြလျက်ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းတစ်ဘက်ရှိအိပ်ခန်းဆီမှ သဲ့သဲ့ကလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း တိတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိတ်လျက်ရှိသည့် အိမ်ထဲတွင် အမြောက်ပစ်သံလောက် ကျယ်လောင်သည် ထင်ရသော ကျွီခနဲ ကြမ်းမြည်သံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်တွင် ပေါလ်မှာ အသက်ရှူများ မှားသွားအောင်ပင် လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။ သူ တုန်သွားပြီး မျက်လုံးများက အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ ဖျပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ခဏ အကြာတွင် ကြမ်းပေါ်၌ လေးလံစွာနင်း၍ ခပ်ဆွဲဆွဲလျှောက်လာသည့်ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့မှာ ဆတ်ခနဲ လှည့်မပြေးမိအောင် စိတ်ကို မနည်းတင်းထားလိုက်ရ၏။ ယောက်ျားပဲ။ ဘာ ကြောက်ရမှာလဲ။ ဒါကိုမျှော်လင့်ပြီး လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ဒီကိုလာခဲ့တာ ဒါအတွက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သို့သော် အိပ်ခန်းတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး အခန်းထဲမှ အော့စဝေါသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံအနက်ကို ဖရိုဖရဲဆင်လျက်, လည်စည်းလည်းပြေလျော့ကာ, မျက်နှာဖြူရော်စွာ ဆံပင်များနဖူးပေါ်ဝဲကျပြီး မျက်တွင်းဟောက်ကြီးများဖြင့် အိပ်ရာထဲက ထလာသူပမာ လေးလေးလံလံကြည့်လျက်ထွက်လာသောအခါ ပေါလ်မှာ ကြမ်းပြင်တွင် သံမှိုဖြင့်ဆွဲထားသလို မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်၍နေလေ၏။ အော့စဝေါသည် တစ္ဆေကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာပင် ပေါလ်ထံသို့လျှောက်လာကာ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာမှ "ဩ၊ မင်းကို" ဟု ဆိုလိုက်သည်။ သူ၏အသံမှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဩဩလေးလေး ရှိလှသည်။ ပိန်ချုံးနေသော သူ၏ကလန်ကလားခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် လိုက်လျောလှ၏။

"မင်း လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ မင့်ဆီမှာ သော့ရှိနေတာကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်"

သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်ချလိုက်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် အနီးရှိနေရာတစ်ခုကို ပေါလ်အား ညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဘာမျှ တိုက်စရာကျွေးစရာတော့ မရှိဘူးကွာ။ ကျုပ် ဒီကို မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတာ။ ပြောင်းချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ပဲ ဆိုပါတော့။ စိတ်ရှုပ်ပေါက်တာပေါ့ကွာ။ အခုထိတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ ဘာမျှ မလုပ်ရသေးဘူး" ဟု ပြောနေစဉ် အော့စဝေါ၏ မျက်လုံးများသည် အခန်းထဲ၌ အလကားလျှောက်ကြည့်သလို လည်နေရာမှ ပေါလ်၏အပေါ်သို့ စူးစိုက်၍ ရပ်ထားလိုက်သည်။ "ကဲ၊ ပြောပါဦး။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ လာခဲ့တာလဲ"

ပေါလ်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်သွားသလို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည်ကို ဘယ်လိုပြောရပါလိမ့်။ သူသည် အသံကိုထွက်အောင် မနည်းကြိုးစားကာ တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား၍ထိန်းရင် ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဒီမှာရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် မှန်းကြည့်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် လာခဲ့တာက ခင်ဗျားကို ထွက်သွားဖို့, ချက်ချင်းထွက်သွားပါလို့ ပြောဖို့ပဲ"

ထူးထူးဆန်းဆန်း ငြိမ်သက်နေသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် လေးလေးလံလံဖြစ်လျက်က အော့စဝေါ၏မျက်နှာမှာ တစ်ချက်မျှ ပြုံးယောင်သမ်းလာကာ ပေါလ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို ကျုပ် အံ့အားသင့်ရတယ်။ သိပ်ကို အံ့အားသင့်မိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လတွေမှာ မင်း ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘဲနေတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ မင်းဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာတော့ စိတ်ကောင်းမထားနိုင်ပေဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်လေ"

"အခု ကျွန်တော် စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်" ဟု ပေါလ်က အသံကို နှိပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ဒီကနေ့ တရားရုံးမှာ မြင်ခဲ့ရတာတို့, ဥပဒေစက်ယန္တရားအကြောင်း သိခဲ့ရတာတို့က ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ ဒီအမှုနှင့်ပတ်သက်လို့ စိတ်နှောင့်စရာတွေ များလှပါပြီဗျာ။ သူတို့ ကျွန်တော့်အဖေကိုလည်း ၁၅ နှစ်လုံး လောကငရဲကို ပို့ခဲ့ပြီ။ အခု ဒါကို အသစ်ပြန်စပြီး တစ်ခါ ခင်ဗျားကို အဲသလိုလုပ်ကြဦးမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း ပြေးသာတုန်းပြေးတော့ပေါ့။ ခင်ဗျားကိုဖမ်းဖို့ဆိုရင် အစောဆုံး နက်ဖြန်ညလောက်မှ ဝရန်းထုတ်နိုင်မယ်။ ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်ဖို့ ၂၄ နာရီ ရတယ်။ အနည်းဆုံး ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အလမ်းတော့ ရသေးတာပေါ့"

"အခွင့်အလမ်း"။ အော့စဝေါသည် မယုံကြည်နိုင်သလို သံယောင်လိုက်၍ ဆိုလိုက်၏။ "အခွင့်အလမ်း"။ သူ့မှာ အကြီးအကျယ် ပျော့ရွှင်သွားသလိုဖြစ်ကာ အထက်နှုတ်ခမ်းက တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် သူ၏ ဖြူဝါဝါအသားအရေတွင် သွေးရောင်များလွှမ်းလာသည်။ သူ၏မျက်ခုံမွေးဖြူဖြူအောက်က မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများတွင် မျက်ရည်များလည်လာသည်။ "လူကလေးရယ်" ဟု သူက အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ဆိုလိုက်ပြီး "လူတွေမှာ ကရုဏာတရားဆိုတာ ဘယ်အခါမျှ မခန်းပါဘဲလား။ အို၊ အခု ကယ်တင်ရှင် ထင်ရှားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံပါပြီကွယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်သည့်အလား သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း သူ၏လက်ဆစ်များကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးလျက် အထက်သို့ မော့်ကာမော့်ကာ ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး သူ့နေရာတွင်ပြန်ထိုင်ကာ ပေါလ်၏လက်မောင်းကိုကိုင်၍ တင်းကျပ်စွာ

www.burmeseclassic.com

ဆုပ်လိုက်သည်။

"ကိုယ့်လူကလေးရယ်။ မင့်ကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ရုံမကပါဘူး။ ကျုပ်မှာ မင့်ကို ရှင်းလင်းပြစရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလောက် စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကြမ္မာဆိုးရဲ့အဖြစ်သနစ်စုံကို မင်း ကြားထိုက်လို့ ကြားရတယ်လို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့"

ပေါလ်အား သန်မာတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်၍ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ အက်ကွဲသောအသံဖြင့် သူ့စိတ်များ ဖောက်ပြန်သွားသလားဟု ထင်မှားစရာဖြစ်အောင် ရေးစကားပြောနေသလို, တရားစာတွေ ရွတ်နေသလိုလေသံမျိုးဖြင့် စကား စ၍ပြောလေသည်။

"လူကလေး။ ကျုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး စိတ်သောကတစ်ခုကို ခံစားနေရတဲ့ သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ကျုပ်မှာ ဝက်ရူးပြန်တဲ့ရောဂါ ရှိခဲ့တယ်" ဟု အသက်ကို ဝအောင်ရှူကာ ဆက်ပြောသည်။ "ကျုပ်မိဘ ၂ ပါးဟာလည်း အိုကြပြီ။ ကျုပ်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဲဒီလိုအကြောင်းတွေကြောင့် ကျုပ်ဟာ အကာအကွယ်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ဒေသန္တရကျောင်းကနုတ်ပြီး အိမ်မှာဆရာငှားပြီး သင်ခဲ့ရတယ်။ အရာရာမှာ အလိုလိုက်ခံခဲ့ရပါတယ်။

"ကြီးထွားလာတာလည်း နောက်ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဆရာဝန် လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတဲ့အတွက် အသက် ၁၉ နှစ်သားအရွယ်မှာ ကျုပ်ကို ဓာတ္တုသိုလ် ပို့ပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် ဆေးပညာသင်ဖို့ စိန့်မေရီဆေးရုံကြီးကို ပို့ခဲ့ပါတယ်။ သို့ ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ရောဂါက ဖောက်ပြန်လာတော့ ဆေးပညာကို ဆက်မသင်ခဲ့ရပါဘူး။ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းဆိုသလိုပဲ။ ကျုပ်အသက် ၂၅ နှစ်ကျော်လာတော့ ကျုပ်ရောဂါ သက်သာလာပြီး ပျောက်ကင်းသလောက် ဖြစ်လာတာနှင့် ကျုပ်လည်း များပြားလှတဲ့ အဖေ့အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်၊ ကျုပ်အမွေ ဆက်ခံရမည့် ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးရဲ့ အထွေထွေအရုပ်ရုပ်တာဝန်တွေကို လွှဲပြောင်း ယူခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ် အသက် ၃၀ ရောက်တော့ ကျုပ်တို့နှင့်အဆင့်အတန်းတူ လူကုံထံထဲက အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်ကြပါ တယ်။ ကာလအပိုင်းအခြား သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုရဲ့အတွင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ရောဂါ ပြန် မပေါ်မလာတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကင်းသွားပြီဆိုရင် လက်ထပ်ကြဖို့ပါပဲ"

အော့စဝေါသည် ခေတ္တရပ်နားကာ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ရှိုက်၍ချလိုက် ပြန်သည်။

"စိတ်ညစ်စရာပါပဲ။ ဒီကာလအတွင်းမှာပဲ ကျုပ် မိုနာစပါးလိန်းနှင့် ပန်းဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ၊ ကျုပ်က ရည်းစားအတွက်

ပန်းသွားသွားမှာတဲ့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မိုနာစပါးလိန်းက အလုပ်လုပ်တယ်။ ဘယ်လိုစပြီး တွေ့ကြတယ်, ဘယ်လိုချို့ဇက်ပြီး စခန်းသွားကြတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် အကျယ်ချဲ့ပြီး မပြောတော့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ကြတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပျော့ညံ့မှု, ယုတ်မာမှုဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝလက်ခံပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ကျုပ် နိမ့်ကျသွားတဲ့ အခါမှာတော့ စပါးလိန်းဟာ ကျုပ်ကို ကူညီရှာပါတယ်လေ။ ကိုယ့်လူကလေးရယ်၊ အနှစ်မရှိတဲ့ မိန်းမ, အလိုဆန္ဒကြီးမားတဲ့ မိန်းမများရဲ့ ညွှတ်ကွင်းကိုတော့ လွတ် အောင်ရှောင်လေကွယ့်။ မိုနာဟာ ကျုပ်ဆီက အဝတ်အထည်, ရွှေငွေပစ္စည်း၊ အိမ်ခန်းကအစ အားလုံး ရအောင်ယူတဲ့အပြင် နောက်ဆုံး ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီးတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ပါ ကျုပ်က တာဝန်ယူပေမယ့် သူက လက်မခံဘူး။ ကျုပ်ကို ရန်လုပ်တယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

"အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျုပ်အဖေ ဆုံးသွားတယ်။ ကျုပ်လည်း စိတ်သောက ဖြစ်ရာက ရောဂါပြန်ထလာပြန်တယ်။ တစ်ခါဟာတော့ အတော်ပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်လိုက်လို့ အပြီးမှာ ကျုပ် စပါးလိန်းနှင့် ချိန်းပြီးတွေ့လိုက်တယ် လူကလေးရယ်။ အဲသလို ဝက်ရူးပြန်လို့အပြီးမှာ ဘယ်လိုဝေဒနာမျိုးကို ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ခံရတယ်ဆိုတာကို မင်းကတော့ မသိပေဘူး။ လဲကျသွားရာကအထမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အသားအရေတွေ ညစ်မွဲမွဲဖြစ်ပြီး လျှာကိုကိုက်ခဲထားလို့ နာတာက တစ်မျိုး, ပါးစပ်ကလည်း အမြှုပ်တစီစီ, ခေါင်းကလည်း မူးတီမူးဝေ မကြည်မလင်နှင့် သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်, သွေးသားကလည်းမငြိမ်သက် ကျိုးတိကျက်တက် နှင့်။ အဲသလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ကိုဒုက္ခပေးနေတော့ ကျုပ် သူ့ကို သတ်လိုက်မိတာပဲ"

ထို့နောက် အတော်ကြီးကြာအောင် ငြိမ်သက်မိနေစဉ် မွဲမွဲရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်လျက် ရှိသော အော့စဝေါ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပျော့တော့သောအပြုံးရိပ် ဝင်လာလေရာ သူ၏အတွင်းသန္တာန်ကဖောက်ပြန်၍ မမှန်ကန်သောစိတ်အခြေအနေ လက္ခဏာပေါ် လာသဖြင့် ပေါလ်လည်း သူ၏ကုလားထိုင် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ရ၏။

"ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတာကတော့ ကျုပ်ကိုကျုပ် တစ်ခါ တည်း ပုလိပ်ဆီသွားပြီး အပ်လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကပဲ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျုပ်ရဲ့အတွင်းစိတ်ဝိဉာဉ်ထဲက ကျုပ်ကို စကားပြောတာကို ကြားရတယ်။ တစ်ခွန်း တည်းပဲ။ 'ဆိုင်းပါဦး' တဲ့။ ကျုပ်ပြုခဲ့ကဲ့ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျုပ်ကြောက် လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သာ လွန်မြောက်ခဲ့ရင် ကျုပ် ဒီအပြစ်ကို ကျေ အောင် လုပ်ရမှာ ဘာတွေကို ဘယ်လောက်ကျေးဇူးပြုနိုင်တယ်ဆိုတာကို မြင်မိတာနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါပဲ" ဟု ဆိုကာ အော့စဝေါ၏အမူအရာ ရုတ်တရက် ခပ်ခွံခွံ ခပ်ကြွားကြွား ဖြစ်လာသည်။

"အဲဒါနှင့်ပဲ ကျုပ် အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး လူသားတစ်ရပ်လုံးကို အလုပ်အကျွေးပြုပြီးနေပါတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်းရဲသားများ၊ အို နာ ကျိုး ကန်း မစွမ်းမသန်များကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ပြုခဲ့တဲ့ အပြစ်များကို ကျေပြီး ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ" လို့ ဝန်ခံပြီး ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်"

ပေါလ်က ကြားဖြတ်၍ "ဒါပေမယ့် သေဒဏ်ခံသွားရတဲ့လူအတွက်တော့ ကောဗျာ" ဟု မေးလိုက်၏၊

အော့စဝေါက လွန်စွာနောင်တရဟန်ဖြင့် "အေး၊ အေး။ ကျုပ်ရဲ့ အကာသိုလ်ကြွေးဆပ်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ အဲဒီအပြစ်ကတော့ ရှိနေပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းမှုပြုဖို့က အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးသား ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒါလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲ။ ကျုပ်ကိုကျုပ် ပုလိပ်လက်အပ်ဖို့ အကြံဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျုပ်ရဲ့အတွင်းဝိဉာဉ်က တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းတဲ့ ညအချိန်မှာ ကျုပ် မလိုက်နာချင်လို့မနေသာအောင် ပြောနေပြန်တယ်။ 'အသင်ဟာ အိမ်ကို စ ဆောက်ပေမယ့်၊ အပြီးမသတ်တတ်သူလိုပါပဲလား။ သင့်ကိုသင် ပုလိပ်လက်ကို အပ်လိုက်ရင် ဥပဒေအရ သင်ပိုင်ဆိုင်သမျှပစ္စည်းအားလုံးဟာ အစိုးရဘဏ္ဍာ ဖြစ်သွားတော့မယ်။ ဆိုင်းလိုက်ပါဦး' ဆိုတဲ့ အသံကိုကြားနေရတယ်။ ဟုတ်တယ်။ လူကလေးရယ်။ ကျုပ် အကြီးအကျယ် နောင်က ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ကံစီမံရာကို ခံနေကြရတဲ့လူတွေပါ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခအတိနှင့်ပဲ။ အကျိုးကောင်းရင် အကြောင်းမှန်မှာပဲ"

အော့စဝေါ၏ကျောက်ဆစ်ရုပ်လိုမျက်နှာပေါ်တွင် ဖျော့တော့သော အပြုံးရိပ် ဖျံ့နှံ့လာပြန်သည်။

"ကျုပ်ရဲ့အတွင်းသန္တာန်က ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကျုပ်ရဲ့လုံခြုံမှုရအောင် ဘာတွေကို ဘယ်လိုသတိရှိရမယ်၊ ဘာတွေလုပ်ရမယ် ဆိုတာတောင် အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတာကို ဝိုးတဝါး မသင်္ကာဖြစ်ခဲ့တဲ့လူတွေကလည်း ဒါကလေးနှင့် အမြတ်ထုတ်ချင်ကြသေးတယ် ဆိုတာကို မင်းသိပါတယ်။ သူတို့အပေါ်မှာလည်း စိတ်ကောင်းကောင်းထားပြီး အိမ်ထဲခေါ် သိမ်းသွင်း၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ထားပေမယ့်၊ သူတို့နှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ စိုးရိမ်နေရဟာပဲ။ အင်း၊ ကျုပ် ဘဝ စည်းစိမ်ရှိလှတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနှင့်ကွယ်။ မရှိလိုက်သမှ ကျုပ်ကို ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်

တင်းကျပ်တဲ့ အဆုံးအမနှင့် နေနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရောဂါလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး ခံစားလာခဲ့ရတာ အခုလို အမြဲတမ်းနှိပ်စက် နေတော့တာပါပဲ။ တစ်ပတ်ကို ၂ ခါ တစ်ခါတလေ ၃ ခါတောင် ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံရလျက်ပါပဲ။ ဒါတွေအားလုံးထက် ကျုပ်နေရသမျှ အခက်တကာ့ အခက်ဆုံးကတော့ ဘေးဘီကလူတွေ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မရိပ်မိအောင် လူအများအတွက် လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ပါဝင်စားလုပ်ပြနေရတဲ့ အလုပ်ပါပဲကွယ်"

အော့စဝေါလည်း သူ့စကားများနှင့်သူ စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ စိတ်မငြိမ်မသက်ပင် ပခုံးများ ကုပ်၊ သူ၏ဖြူရော်သော လက်များကိုလည်း တွဲလျား လွဲရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လျှောက်ကာ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် မငြိမ်မသက်ပင် သူ့ကိုယ်သူ တရားချ၍နေပြန်လေတော့၏။

အော့စဝေါ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံကိုကြည့်ကာ ပေါလ်လည်း ကြက်သီးများပင် ထမိလေ၏။ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း မှောင်ပိတ်၍ စိတ်ညစ်စရာများက များပြားအားကောင်းပါလျက် သူ့အား နှိပ်စက်ညှင်းပန်းလျက် ရှိဟန်တကား။ သူ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ရသည်ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေပေသည်။ သို့သော် ဤစိတ်ညစ်စရာမြင်ကွင်းကြောင့်ပင် ပေါလ်မှာ ကရုဏာစိတ်များ ပိုမိုကြီးထွား၍ လာခဲ့သည်။ ဤသူသည် စိတ်ဖောက်ပြန်လျက်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသိသာပါသည်။

ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိတူးမြောင်းဆီမှ ဖြစ်ဟန်တူသော သဆော်မြူပိတ်ဥသြသံတစ်ခုသည် အုပ်ဆိုင်းပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော မြူထုကိုဖောက်ထွင်း၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤ အသံဆိုးအသံနက်ကြီးသည် သောကဖြစ်ရလျက်ရှိသော ဝိဉာဉ်၏ ငိုညည်းသံအလား အော့စဝေါ၏နှလုံးသားအတွင်းသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားဟန် တူ၏။ သူသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ညည်းညူလိုက်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကာ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ပစ်လျက် မျက်လုံးများက ဓရှ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်ရင်း "အချိန် နီးကပ်လာပါပြီ။ သခင့်ကျွန်အား အပြစ်များမှ စင်ကြယ်ပါစေလော" ဟု မြည်တမ်းလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးစကားလုံးများ၌ အော့စဝေါ၏အသံ တိမ်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ မည်းပုပ်သွားပြီး ဆန့်တန်းထားသည့်သူ့လက်များကလည်း တောင့်တင်းလျက် ဖုတ်ဝင်နေသူပမာ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော အခါ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကာ သူ၏ပတ်ပတ်လည်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း သတိပြန်လည်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စားပွဲကိုမှီ၍ ထိန်းထားလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ထုတ်ယူကာ သူ၏နဖူးကိုသုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖျော့တော့အားနည်းစွာပင် ပေါလ်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုယ့်လူကလေးရယ်။ ထပ်ပြောပါရစေဦး။ မင်း ကျုပ်ကို ဂရုတစိုက်လာပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ နေကောင်းသွားတော့မှာမို့ မင်းသွားချင်ရင် သွားနိုင်ပါပြီ"

"ခင်ဗျား ထွက်သွားပါ့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးတယ်နော်"

"သွားပါ့မယ်ကွယ် သွားမှာပါ" အော့စဝေါက နောက်တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်ရင်း ပေါလ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်လှမ်း၍ တင်လိုက်သည်။

"ဒါကို ကျုပ် မတွေးမိဘဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်မှာ ဘာမဆို အလွယ်နှင့်ဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ထားပါတယ်။ ကဲ၊ သွားပေတော့။ မင့်ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပေးပါစေကွယ်"

ပေါလ်အား ဆွဲ၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အော့စဝေါ၏လက်များမှာ အေးစက်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ပေါလ်ထွက်သွားရန်အတွက် တံခါးရွက်ကို တွန်း၍ ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၁၈

နောက်တစ်ရက်နံနက် ရုံးဖွင့်ချိန်တွင်ကား ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိလေ၏။ ယခင်ကထက် ပိုမိုများပြား သိပ်သည်းလာခဲ့သောလူအုပ်ကြီးကား နဂိုကမှ ပူအိုက်လှောင်ကျပ်လျက်ရှိသည့် ရုံးခန်းထဲတွင် တီးတိုးတီးတိုး စကားပြောသံများဖြင့် ပြည့်လျှံလျက်ရှိလေသည်။ ထူးဆန်းသောတီးတိုးသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ဆာမက်သယူး သူ့နေရာ သူ မရောက်လာသောအခါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု သိချင်နေသည်နှင့်အမျှ ကောလာဟလသတင်းများကလည်း ပျံ့နှံ့လျက်ရှိ၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် အိပ်ရေးပျက်ထားသည့်အသွင်တွင် ပါးပေါ်၌ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း ဓားရှခဲ့ဟန်တူသည့်အရာဖြင့် အဲတော်နောက်ကျမှာ သူရောက်လာပြီး၊ သူ့နေရာသူ ရေးကြီးသုတ်ပျာဝင်ထိုင်လိုက်သည်အထိပင် ထိုကောလဟလများက မငြိမ်သေး။

တရားသူကြီးများ တရားခွင်၌ထိုင်မိကြသောအခါ နီဂယ်ဂရေဟမ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းအမူအရာတွင် အေးဆေး

တည်ငြိမ်သည့်အသွင် ထပ်ဆင့်ကာ "တရားမင်းများ ခင်ဗျာ။ ရုံးတော်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် သက်သေ လူဝီဇာဘတ်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေးလိုပါတယ်" ဟု ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ရုံးတော်မှ ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို လုပ်ဆောင်နေစဉ် ခေတ္တငြိမ်သက်နေပြီးနောက် လူဝီဇာဘတ်ဝင်လာကာ သက်သေခုံတွင် နေရာယူလိုက်သည်။

ဂရေဟမ်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော်လည်း ခပ်တည်တည်လေသံဖြင့် "ညက ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်ရလို့ နေကောင်းသွားပြီ ထင်ပါတယ်" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လူဝီဇာဘတ်က ခါတိုင်းလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာ မပါတော့ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် "ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်" ဟုဖြေလိုက်၏။ လူဝီဇာမှာ ဤအတောအတွင်း တစ်ယောက်ယောက်က ဆုံးမလိုက်, အားပေးလိုက်သည့်အလား မနေ့ကလို ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းအမူအရာမျိုး မရှိတော့။ သူသည် သက်သေအစစ်ခံရာခုံဆီမှ ဂရေဟမ်၏ဘက်သို့ ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"မနေ့က ကျုပ်တို့ သေသူမိန်းမဆီကို ပင်မင်းဆိုင်က အဝတ်တွေလာပို့တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းနှင့် မင်းနှင့် ဆက်ဆံရေးအကြောင်း ပြောနေကြတယ်နော်။ ဒီအမှုမစစ်ခင်နှင့် စစ်နေတုန်းမှာ မင်းနှင့် ခဏခဏ တွေ့ကြသေးလား"

"မတွေ့ဘဲနေနိုင်မလား။ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ချိန်လုံးလိုလို အတူတူ ရှိနေခဲ့ကြတာပဲဟာ"

"ဩော်၊ မင်းတို့ အတူတူရှိနေခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ဒီအမှုအကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြောခဲ့မိကြမှာပဲပေါ့နော်"

လူဝီဇာက "မပြောပါဘူး။ ကျွန်မတို့ တစ်ခါမျှ ဒါကို ဆက်မပြောမိကြပါဘူး" ဟု လျင်မြန်စွာဖြေသည်။

ဂရေဟမ်က မျက်ခုံးများကို အသာအယာပင့်လိုက်ပြီး တရားသူကြီးချုပ်ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ "ဒါဟာ အင်မတန် အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ ထွက်ချက်ပါပဲ။ ကဲ၊ ကဲ၊ ဒါ ထားပါတော့လေ။ အမှုပြီးတော့ကော။ မင်းနှင့် ကောလင်းနှင့် ဒီအမှုအကြောင်း ဆွေးနွေးမိကြသေးသလား" ဟု ဆက်လက်၍ မေးလိုက်၏။

"မဆွေးနွေးဘူး" ဟု လူဝီဇာက တုံးတိတိဖြေသည်။

ဂရေဟမ်က တည်ငြိမ်စွာပင် "မင်းဟာ မှန်ရာကို အစစ်ခံပါ့မယ်လို့ ကျမ်းကျိန်ထားတယ် ဆိုတာရယ်, မမှန်မကန်အစစ်ခံရင် 'မတရားသက်သေခံမှု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အတွက် အပြစ်ဒဏ်ဟာလည်း အထူးကြီးလေးတယ် ဆိုတာရယ် ကျုပ် သတိပေးပါရစေ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ရှေ့နေချုပ်ကြီးက ခပ်ကုန်းကုန်းထကာ "တရားမင်းကြီးများ ခင်ဗျာ၊ အခုလို နိမိတ်ပြပြောဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒါဟာ သက်သေကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတဲ့စကားပါ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဂရေဟမ်က "မင်းနှင့် ကောလင်းနှင့် ဒီအမှုအကြောင်းကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ကြဘူးလား" ဟု အထပ်ထပ်မေးနေသည်။

လူဝီဇာလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်လွှာကိုချလိုက်ပြီး

"ဒါတော့ ကျွန်မ အသေအချာမမှတ်မိပါဘူး။ ပြောမိချင်လည်း ပြောမိမှာပဲပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

"ပြောတယ်လို့ဆိုပါတော့"

"ထားပါတော့"

"ခဏခဏပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဂရေဟမ် ပင့်သက်ရှည်ရှည် ရှိုက်လိုက်၏။

"လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညက လူသတ်သမားက အက်ဒင်ကောလင်း အနားက အတင်းတိုးပြီးဖြတ်သွားတာကို သူက အဲဒီလူကို ပိုးတိုးဝါးတားတောင် မမှတ်မိဘူးဆို။ ဟုတ်လား"

"မမှတ်မိဘူး" လူဝီဇာက ကျယ်လောင်စွာဖြေလိုက်သည်။

"မင်းကတော့ကော။ အဲဒီလူဟာ မင်းနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်ပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလူကို မင်း အရင်က မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်လို့ ကောလင်းကို တစ်ခါမှ မပြောပြဘူးလား"

"တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး"

"၂ ကိုယ်ကြားလေး တိုးတိုးကလေးတောင် နာမည်တစ်ခုကို မပြောပြမိဘူးလား"

"မပြောမိပါဘူး"

အတန်ကြာအောင်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"အဲဒီ အခင်းဖြစ်တဲ့ညနေက မင်း တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တာကို ပြန်မေးပါဦးမယ်၊ လမ်းမီးတိုင်တွေ ထွန်းမထားဘဲနှင့်၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘဲနှင့်လဲ အနည်းဆုံး သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မြင်လိုက် ရတယ်

မဟုတ်လား။ သူ ပြေးတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ဒါကိုပြောရလွန်းလို့ မောနေပါပြီ"

"မလိုအပ်ဘဲ မင်းကို စိတ်ပင်ပန်းအောင်လုပ်မိတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဲဒီလူဟာ တစ်လျှောက်လုံး ပြေးသွားတာပဲလား"

"တစ်လျှောက်လုံးပဲ"

"လမ်းဆုံးအထိပဲ ပြေးသွားသလား"

"ဟုတ်တယ်။ ပြေးတယ်လို့ပဲ ထင်မိတယ်"

"ထင်တယ်လား။ ဘိုင်စကယ်တို့ဘာတို့ စီးပြေးတာကော၊ ဝင်းထရံမှာ ထောင်ထားခဲ့တဲ့ ဘိုင်စကယ်အစိမ်းရောင်တို့ဘာတို့ စီးပြီး နင်းထွက်ပြေးတယ်လို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ဂရေဟမ်က သက်သေလူဝီဇာအား လေးနက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းသိထားတဲ့အချက်အလက်တွေကို အကြောင်းပြပြီးတော့ မင့်ကို သတိထားပြီးဖြေပါလို့ ကျုပ် သတိပေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူဟာ ဘိုင်စကယ် အစိမ်းတစ်စီးကိုတက်စီးပြီး အတင်းနင်းထွက်ပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား"

လူဝီဇာ အနည်းငယ်လန့်သွားသည်။

"မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပါပကော။ ကျွန်မ ဒီထက်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး" ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် နှပ်ညှစ်စပြုလေတော့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ကြီးက ကန့်ကွက်ပြန်တယ်။

"တရားမင်းကြီးခင်ဗျာ။ သက်သေကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး စစ်တဲ့နည်းသုံးတာကို ကျွန်တော် အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်ပါတယ်"

ဂရေဟမ်မျက်နှာ အနည်းငယ်နီမြန်းလာသည်။ ထိုနောက် သူက စိတ်နှင့် မာန်နှင့် ချေပသည်။

"ရှေ့နေချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လုယူနေတယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါတယ်။ ဒီရုံးတော်ထဲမှာပဲ ကြွက်ကလေးကို ခွေးဆွဲပြီး ခါသလို ဘုရင့်ကိုယ်စားလှယ်တော်ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်က သက်သေများကို မညှာမတာ နှိပ်နှိပ်စက်စက် စစ်မေးတဲ့အတွက် သူတို့ခမြာများမှာ ဘာပြောလို့ ပြောမိမှန်းမသိအောင် ဂယောင်ချောက်ချား အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်ကုန်တာမျိုး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲကြားခဲ့ဖူးပါပြီ။ အဲသလို အကြောင်းမျိုးနှင့်ပဲဖြစ်ဦးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီသက်သေကို သက်သက်ညှာညှာ စစ်မေးနေပါတယ်။ ဒီသက်သေကိုသည်း ဒီလိုစစ်မေးဖို့လိုတယ်ဆိုတာ တရားမင်းများကို ကျွန်တော် အသေအချာပြောနိုင်ပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်ခင်ဗျား"

တစ်ရုံးလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆာမက်သယ္ယူးသည် တရားခွင်ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် တရားသူကြီးချုပ်သည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဂရေဟာမ်သည် လူဝီဇာ မျက်ရည်သုတ်ပြီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ

"အမှုပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ မင်းနှင့်ကောလင်းတို့က မင်းတို့ ၂ ယောက်ခွဲဝေယူရမယ့် ဆုငွေ ပေါင် ၅၀၀ ကို ထုတ်ဖို့အတွက် ပုလိပ်ဌာနချုပ်ကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဟုတ်သလား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ပုလိပ်ဌာနချုပ်ကိုရောက်တော့ ရုံးကိစ္စလုပ်ဖွယ်ရှိတာကလေးတွေလုပ်နေတုန်း မင်းတို့ကို အစောင့်ခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ်။ ပုလိပ်ကတော့ ကျွန်မတို့အပေါ် အမြဲပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါတယ်။ ရှင်တို့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ လူဝီဇာဘာတ်။ မင်း အဲသလို ပုလိပ်ဌာနချုပ်က အခန်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ ကောလင်းနှင့် ၂ ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေရတဲ့ နာရီဝက်အချိန်ကလေးကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အမှုစစ်နေတုန်းကလည်း မင်းတို့ ၂ ယောက်စလုံး စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ကြမှာပါပဲ။ မင်းကဆို နည်းနည်းတောင် စိတ်တိုနေမယ်။ ချောက်ချားပြီး မရေမရာဖြစ်နေမယ်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ မင်းတို့အချင်းချင်း စကားပြောမိကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဘာစကားကိုလဲ"

"မင်း မမှတ်မိဘူးလား"

"ဟင်အင်း၊ မမှတ်မိဘူး"

"ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်က သတိဖော်ပေးဦးမှ ထင်တယ်" ဟုဆိုကာ ဂရေဟာမ်သည် သူ့ရှေ့၌ရှိသည့် စာရွက်ငယ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး "မင်းနှင့်ကောလင်းနှင့် ပြောခဲ့ကြတဲ့စကားတွေကတော့ ဟောသလိုတဲ့။

ကောလင်း ။ အားလုံး ပြီးတော့မှာပါပဲ။ ငါတော့ ဝမ်းမနည်းဘူး။ ငါဖြင့် တကယ်ကို စိတ်ညစ်သွားတာပဲ။

ဘာတ် ။ မပူပါနှင့်ဟဲ့။ တို့လုပ်တာ မှန်တာပဲ။ ကောင်းပါတယ်။

ကောလင်း ။ အေးပါ၊ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်

ဘာတ် ။ ဘာဖြစ်လဲဆို လူဝီဇာရယ်၊ နင် ဟိုဥစ္စာကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောလိုက်တာလဲ။ ဟိုဥစ္စာဆိုတာ နင်သိပါတယ်။

ဘာတ် ။ ငါ့ကို မေးမှမမေးတာဘဲဟဲ့၊ နင့် အရူးလား။

ကောလင်း ။ အေးလေ၊ မရူးပါဘူး။ ဒါနှင့် တို့ ဆုငွေကော ရမှာလား။

ဘာတ် ။ ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ မပူပါနှင့်။ ဒါတွင် ဘယ် ကလိမ့်ဦးမလဲဟယ်။

ကောလင်း ။ ဘာလဲဟာ။

ဘာတ် ။ နင် ကြည့်နေပါ။ ငါ့မှာ ဖဲက်ဖဲတစ်ချပ် ရှိသေးတယ်။

ကောလင်း ။ သတ်တာ မက်ထရီတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် လူဝီဇာ။

ဘာတ် ။ တိတ်စမ်း။ နင် အခုမှ ပြန်နုတ်ချင်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒါ တို့က လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ သက်သေအထောက်အထားတွေ ဘာတွေနှင့်။ ဘယ်လိုမဆို မက်ထရီကတော့ သူ့အလိုလို သွားမှာပဲ။ ပြီးတော့ သူအခု ကြိုးဒဏ်လည်း မခံရဘူးဟယ်။ ပုလိပ်ကို ကလန်ကဆန်လုပ်လို့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူးဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား။ ဒါတွင်မကဘူးဟဲ့။ ဒီကိစ္စကနေပြီး နင် ထင်ထားတာထက်တောင် ကောင်တာတွေတောင် ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်။ နင် ကြည့်နေ။ ငါ မသေခင်တော့ စတိုင်နှင့် နေပြလိုက်ဦးမယ်"

ဂရေဟာမ်က ဤစာရွက်ကိုဖတ်ပြီး အစိုးရဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ကြားဖြတ်မဝင်နိုင်မီ လူဝီဇာဘာတ်၏ဘက်သို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လှည့်လိုက်၏။

"ကြားရတဲ့လူက ရေးမှတ်ထားတဲ့ဒီစကားတွေကို မင်းတို့ တကယ်ပြောခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်း ငြင်းမလား"

ဣန္ဒြေပျက်လျက် "ကျွန်မ မသိဘူး၊ မမှတ်မိ ဘူး။ အက်ဒဝပ်ကောလင်းပြောတာ ကျွန်မနှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါဘူး" ဟု တုန်တုန် ယင်ယင်အသံဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

"မင်းတို့ ပုလိပ်ဆီက ဆုငွေထုတ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်သလဲ"

"ကျွန်မ မေ့သွားပါပြီ"

"မင်း ကောလင်းနှင့်အတူ မားဂိတ်ကို အပျော်ခရီးထွက်ခွာသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ထင်ပါရဲ့"

"မင်းနှင့်သူနှင့် ကမ်းခြေဟိုတယ်မှာ တစ်ခန်းတည်း အတူနေကြတယ် မဟုတ်လား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ ဒီရုံးတော်ကိုလာတာ ဒီလိုအစော်ကားခံဖို့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒီလိုဆိုရင် ရုံးတော်ကို အဲဒီနေ့ကဟိုတယ်မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တင်ပြတာကိုတော့ မင်း သဘောကျမယ်မထင်ဘူး"

ရှေ့နေချုပ်ကြီးက ကြားဝင်၍ "တရားမင်းများခင်ဗျား။ သက်သေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခုလို မဆီမဆိုင်စွပ်စွဲပြောဆိုနေတာကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ကျွန်တော်ရဲ့အမှုသည်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဒီလောက်မျှ မမှန်ကန်တဲ့စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် ဒီထက်နစ်နာအောင်လုပ်ခဲ့စဉ်ကတောင် ဘုရင့်ကိုယ်စားလှယ်တော်ရှေ့နေကြီးများက မကန့်ကွက်ခဲ့ကြပါပဲလား"

တစ်ရုံးလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဂရေဟာမ်လည်း ဘတ်၏ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"အပျော်ခရီးထွက်ရက်တွေ ကုန်တော့ မင်း ဝေါ့တလေကို ပြန်လာတယ်။ အခြေအနေတွေပြောင်းလဲပြီး ငြိမ်သက်ပြောင်းလဲသွားတာကို မင်း တွေ့ရတယ်။ မင်းဟာ မင်းထင်ထားသလို လူကြိုက်များတဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကလေး မဟုတ်တော့သလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကလည်း ရဖို့ ခက်ခဲတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကလေးမှာပဲ ဝေါ့တလေမြို့တော်က အထက်တန်းစားအိမ်ကြီးတစ်အိမ်က မင်းရော်ကောလင်းပါ အလုပ်ခေါ်ပေးလို့ မင်းတို့ လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ဒါ ဟုတ်သလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ"

လူဝီဇာဘတ်တွင် ပမာမခံ့အမူအရာများ မရှိတော့။ သူသည် ပေါလ်အား ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ အတော်ကြီးကြာအောင်ပင် သူ လည်ချောင်းထဲ၌ တစ်ဆို့ဟန်ရှိ၏။ ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိစဉ်မှာပင် ထိုအမည်ကို သူ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

"မစ္စတာ အီနော့အော့စဝေါပါ"

"မစ္စတာ အော့စဝေါဟာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ မေတ္တာကရုဏာတရားနှင့် ကောလင်းကိုဆက်ဆံပြီး သူ့အိမ်က ဧည့်ခန်းဦးစီးအိမ်ဖော်နှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်လို့ဆိုရင် မှန်သလား"

လူဝီဇာဘတ်က "သူ ကောလင်းအပေါ်မှာတော့ ကောင်းပါတယ်" ဟု မပွင့်တပွင့်ဆိုသည်။

ဂရေဟာမ်က ရှို့သာစွာပင် "မင့်ကိုကော၊ မင်းကိုလည်း အလားတူသဘောထားပေမယ့် မင်းအပေါ်မှာတော့ ခပ်တင်းတင်းကလေး ဆက်ဆံဟန်တူတယ်။ အိမ်မှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ အချိန်စေ့တော့ မင့်ကိုလည်း လက်ထပ်ပေးပြီး အဲဒီ အဝေးတစ်ကျွန်းတစ်မြေကို ပို့တော့မယ်ဆဲဆဲဆိုပါတော့"

လူဝီဇာဘတ်သည် ကျိုးနွံသွားဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးဝန်ခံလိုက်သောအခါ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ စိတ်အာရုံစူးစိုက်မှု ပိုမိုတင်းလာကာ ဂရေဟာမ်က နောက်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သောအခါတွင် အားလုံးက သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

"အဲသလို မစ္စတာအော့စဝေါက မက်ထရီအမှုမှာ အရေးအကြီးဆုံး သက်သေများဖြစ်ကြတဲ့ မင်းနှင့် ကောလင်းတို့ကို ဘာကြောင့် ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားနေရသလဲဆိုတာကို မင်း ပြောပြနိုင်မလား"

လူဝီဇာက အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ယမ်း၍ပြလိုက်သည်။

ဂရေဟာမ်က ခပ်အေးအေးပင် "အီနော့အော့စဝေါဟာ အသတ်ခံရသူ အမျိုးသမီး မိုနာစပါးလိန်းနေတဲ့အိမ်ခန်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လို့များလား" ဟုမေးလိုက်သည်။

ဤမေးခွန်းကိုလည်း လူဝီဇာက မဖြေ။ ရုံးခန်းအတွင်းမှာကား ခေတ္တမျှ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

"မစ္စတာအော့စဝေါဟာ အဲဒီအိမ်ကို အိမ်ခန်းစတောင်းဖို့တို့၊ အိမ်ငှားများ နေရာက အဆင်ပြေအောင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးဖို့တို့ဆိုတဲ့ အလုပ်သဘောနှင့် ခပ်မှန်မှန်ကလေး လာလေ့ရှိတယ်နော်။ လာရင်လည်း ညနေဘက်မှ လာတတ်တယ်ဆိုတော့ကာ အဲဒီအချိန်တွေမှာ လမ်းဘက်ကို ရောက်ရောက်လာတတ်တဲ့ ကောလင်းကတော့ သူ့ကို ဝိုးတဝါးဖြစ်တော့ သတိပြုမိမှာပဲနော်"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"

ထိုနောက် ရုတ်တရက် ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်သလို "အဲသလိုလာတဲ့အခါမှာ အော့စဝေါ ဘိုင်စကယ်နှင့် လာသလား" ဟု မေးချလိုက်၏။

"လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လာသမှ ဘိုင်စကယ်အစိမ်းရောင်ကို စီးလာတာရှင့်။ ကဲ" ဟု ဆိုကာ လူဝီဇာဘတ်က ညည်းညူလိုက်ပြီး "အဲဒါ ကျွန်မနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား၏။

ဂရေဟာမ်က နောက်မှ အကြံရလာသလို အမှတ်မထင်လေသံဖြင့် "နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်ခုမေးပါရစေကွယ်။ တို့ မနေ့ကရောဒီနေ့ရော ရုံးတော်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သန်ဘယ်သန်နှင့်ပြောပြောနေကြတာ အတော်များများ ကြားခဲ့ကြရတယ်။ မစ္စတာအော့စဝေါဟာ ဘယ်သန်လား”ဟု မေးလိုက်၏။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး အသံများ တိတ်သွားသည်။ လူဝီဇာဘက်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် အကြီးတုံးဉာဏ်တုံးဖြစ်ကာ ပတ်ပတ်လည် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို အထိတ်အလန့်ဟ၍ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သန်။ ကဲ၊ ဘယ်သူသိတော့ ဘာဂရုစိုက်ရဦးမှာလဲ” ဟု အော်ပြောရင်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ငိုချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ရှုစိရှုစိဖြစ်လာသည်။ သတင်းထောက်များအနက်မှ အတော်များများသည် သူတို့၏စာရွက်များကိုဆွဲယူကာ အပြင်ဘက်ရှိတယ်လီဖုန်းများဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြလေ၏။

လူဝီဇာဘက်အား သက်သေခုံမှ တွဲချသွားကြသောအခါ ရုံးခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဂရေဟမ်သည် သူ၏ နီဂိုးချုပ်လျှောက်လဲချက်ကိုပေးရန် တရားခွင်ဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။ တစ်ချိန်လုံး အေးဆေးငြိမ်သက်လှသော သူ၏အသံသည် ယခုအခါတွင် စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် တက်ကြွလျက် ရှိလေတော့သည်။

“ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် အခုလို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စစ်ဆေးနေတာကို သည်းခံခွင့်ပြုထားတဲ့ ဒီရုံးတော်တရားမင်းများကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရပါမယ်။ အခု ကျွန်တော် တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုပဲ တင်ပြပါမယ် တရားမင်းများခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ‘လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ မတွေ့ရှိရမချင်း အပြစ်ကင်းသူ’ လို့ပဲ ယူဆထားရမယ်ဆိုတဲ့မူနှင့် စီရင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တရားစီရင်ရေးစနစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး များစွာဂုဏ်ယူခဲ့ကြပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မသင်္ကာဖွယ်ရာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့ အထောက်အထားနှင့် အခိုင်အမာပြဆိုဖို့ကတော့ အစိုးရရဲ့တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“သို့ပေမယ့် တရားမင်းများခင်ဗျား။ အစိုးရဘက်က အလုပ်တာဝန်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာဆောင်ရွက်ဖို့ ပျက်ကွက်တယ်ဆိုရင်ကော။ ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့ အရာရှိများက မသင်္ကာသူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့မှန်ကန်တယ်၊ သူတို့ဟာ တကယ်အပြစ်ရှိသူကို မိထားပါပြီဆိုတာကို ပြဖို့အတွက် တည်ဆဲဥပဒေများရဲ့ နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံ၊ ယောနည်းပြောနည်းမျိုးစုံအားနှင့်အင်နှင့်ဖိပြီး ညှဥ်းပန်းတဲ့နည်းမျိုးစုံကို သုံးကြတယ်ဆိုရင်ကော။

“တရားမင်းများခင်ဗျား။ အစိုးရဆိုတာမှာ ဉာဏ်ပညာအရာမှာ ဖြစ်စေ၊

ငွေကြေးအရာမှာ ဖြစ်စေ၊ တန်းခိုးအာဏာအရာ ဖြစ်စေ၊ ဘာမဆို လိုတရနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ လူသားများဖြစ်ကြတဲ့ အစိုးရမင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ဝန်ထမ်းများဟာ သူတို့က လုံလောက်တဲ့အကြောင်းနှင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရပါတယ်ဆိုတာကို ခိုင်လုံစေရုံတင်မကဘဲ သူတို့ရဲ့ကြီးပွားတိုးတက်ရေး၊ လူအများရဲ့အလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်ဖို့အရေး တို့ကိုပါ အာရုံပြုကြရပါတယ်။ အစိုးရကခန့်ထားတဲ့ ကျွမ်းကျင်သူလို့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက အမြင့်မားဆုံး ‥ ရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်း သူတို့မှာ ကာလ ဒေသ အဂ္ဂမနဲ့ဆိုသလို အခြေအနေအရ လုပ်ဆောင်ကြရတာတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီးဆိုတာဟာလည်း သူဖမ်းမိထားတာဟာ အပြစ်ရှိသူပဲဆိုတာ ယုံကြည်ပြီး အဲဒီတရားခံ အပြစ်မကျကျအောင် မိုးအဆုံးမြေအဆုံး လိုက်မှာပဲ။ မှုခင်းဆိုင်ရာဆရာဝန်ကို အစိုးရဘက်က ဓားတို့တူတို့တင်းပုတ်တို့ဆိုတဲ့ လက်နက်များကို အစစ်ဆေးခိုင်းတဲ့အခါမှာ ‘ဤလက်နက်ပေါ်တွင် သွေးစသွေးနမရှိ’ ဆိုတာမျိုး တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တာ အင်မတန်ရှားပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောရမယ့်အစား ‘ဤပစ္စည်းသည် စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ အဖြေမအဖြေပေးနိုင်ရန်အတွက် မပြည့်စုံမလုံလောက်ပါ’ ဆိုတာမျိုး ‘သွေးဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည့်အရာဝတ္ထုများ တွေ့ရှိရသည်’ ဆိုတာမျိုးကိုသာ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် တရားမင်းများခင်ဗျား။ ကံမကောင်းအကြောင်းမသင့်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လို့ အထင်ခံရသူကို အလိုလိုနေရင်း တစ်ဘက်သတ်မှန်းတီးတဲ့စိတ်က ကြီးထွားလာတတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

“အခု ရုံးတော်ရှေ့မှာရှိတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့အမှုကို စဉ်းစားကြည့်ပါခင်ဗျား။ သူဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပေါ့ပေါ့ဆဆ နိုင်တယ်၊ မဟုတ်တဲ့နေရာ လူစွမ်းပြချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက တခြားလူတွေထက် ဘာမျှ ပိုပြီး ကောင်းလည်း မကောင်း၊ ဆိုးလည်းမဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အိမ်မှာက ပျော်စရာ မရှိ။ အိမ်သူဇနီးကလည်း စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်းတော့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်မယ့်သူများ ရှိလေမလားဆိုပြီး အပြင်ဘက်ကိုလှည့်ရှာမိတာဟာ ဓမ္မတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကာလမှာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကဆက်ပေးတာနှင့် နှစ်လိုဖွယ်မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့လို့ နည်းနည်းပါးပါး ချစ်ရေးငင်ခဲ့မိပြီး နောက်သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မှာ သူဟာ တောနယ်က ဟိုတယ်ခပ်စုတ်စုတ်ကလေးတစ်ခုမှာရောက်နေတုန်း တစ်ယောက်တည်းပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် အဲဒီမိန်းမချောလေးဆီကို ပို့စကတ်ကလေးတစ်ခု ပို့ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ပုံဆွဲလည်းကောင်းသူဖြစ်လေတော့ အဲဒီပို့စကတ်ပေါ်မှာ သူ့လက်ရာတော သဘာဝရှုခင်းပုံကလေး ရေးဆွဲထည့်လိုက်တယ်။ ညနေစာစားဖို့လည်း မှိန်းလိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တယ်။ အဲဒီနောက် ရက်အနည်းငယ်လောက်မှာပဲ အဲဒီမိန်းမချောကလေး ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့သတင်းနှင့် သူပို့လိုက်တဲ့ ပို့စကတ်ပုံကို ဖော်ပြပြီး ပုလိပ်က အဲဒီပို့စကတ်ပို့တဲ့လူကို နေရာအနှံ့အပြား လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါလာတော့မှ သူ့မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရပါတော့တယ်။

"ကဲ၊ သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီပို့စကတ်ပို့တဲ့လူဟာ သူပါဆိုပြီး ပုလိပ်ဆီမှာ သူ့ဘာသာသူ သွားဝန်ခံသင့်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲနှင့် လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ အမှုနှင့်ပတ်သက်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို သူကြောက်တော့ အသာ လျှို့နေလိုက်တယ်။ ဒါတွင်မကသေးဘူး။ သူ့ကို မုချမေးမယ့်မေးခွန်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ ညနေက သူတစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နေခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ပြနေတုန်းမှာ သူ အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်။ ဒါကိုပြောပြရင် အလကားပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲက သူထိုင်နေတာကို ဘယ်သူမြင်ခဲ့မှာလဲ။ ဒါတွင်မက သူ ဝင်ခဲ့စဉ်က လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတောင် သူ့ကို မော့်ကြည့်လိုက်တာ မဟုတ်လေတော့ အဲဒီကြမ္မာဆိုးကျရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူက တခြားတစ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက သက်သေခံနိုင်တော့မှာလဲ။

"အဲဒီမှာ သူဟာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်ပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတယ်။ အဲသလို ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှင့်သူ အခင်းဖြစ်တဲ့အချိန်က သူဟာ တခြားတစ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သက်သေ ပြဖို့ လုပ်ဇာတ်ကလေးတစ်ခု ဆင်လိုက်မိတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ပို့စကတ်ပေါ်မှာ စာရေးတဲ့ သူဟာ သူပဲဆိုတာ သိသွားကြတယ်။ သူ့ကိုစစ်ဆေးတဲ့အခါ သူက ပေးလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေဟာ အလိမ်အညာသာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တွေ့သွားပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး သူပြောသမျှစကားတွေဟာ '၁ ခါမယုံ ၁၀ ခါ' ဆိုသလို အားလုံး အမှားတွေချည်းပဲလို့ ဖြစ်ကုန်တော့တာပါပဲ။ သူ့ကိုဆွဲချမယ့် သက်သေခံ အထောက်အထားတွေကလည်း အဆောက်အအုံ ကြီးမားဖွံ့စည်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဆောက်အအုံကို တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ အလောင်းနားမှာတွေ့ရတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတို့၊ လူသတ်သမားစီးပြေးတယ်ဆိုတဲ့ ဘိုင်စကယ်အစိမ်းရောင်တို့ ဆိုတာတွေဟာ တရားခံနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဆက်စပ်တွေးတောလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့တဲ့ချို့ယွင်းချက်ကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ ဒီအချက်အလက်တွေကို အမှုနှင့်မပတ်သက်ဘူးလို့ သဘောထားပြီး တခြားအကြောင်းအချက်တွေရဲ့အားနှင့်ဖိပြီး စွဲချက်ထဲက ထုတ်ပစ်တဲ့အထိ လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချက်အလက်တွေဟာ စွဲချက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ထဲမှာ အံဝင်ခွင်ကျမဟုတ်တဲ့အတွက် ပစ်ပယ်ထားခဲ့ပါတယ်။

တရားမျှတမှုကို အင်မတန်လိုလားတပ်မက်တဲ့ဟန်နှင့် အစိုးရရှေ့နေကြီးက ရုံးတော်မှာ တင်ပြတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီအချက်အလက်တွေကို စကားထဲတောင် ထည့်မပြောခဲ့ တော့ပါဘူး။

"တရားမင်းများခင်ဗျား။ ရီးစ်မက်ထရီရဲ့အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးစဉ်က အစိုးရဘက်ကအပြုအမူမှာ တရားမျှတတဲ့ကြားနာစစ်ဆေးမှု မရှိနိုင်အောင် တားဆီး ပိတ်ဆို့ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပိတ်လည်းပိတ်ဆို့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် စောဒက ဝင်လိုပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့အထောက်အထား အချက်အလက် အကြမ်းမျဉ်းဟာ မလုံလောက်နိုင်သေးဘူးဆိုရသည့်တိုင်အောင် ရှိသမျှနှင့်ပဲ ဒီအမှုမှာ အရေးကြီးတဲ့သက်သေအထောက်အထား ထိန်ချန်မှုများရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ တရားမင်းများ သိနိုင်မြင်နိုင်ကြပါပြီ။ ပြီးတော့လည်းအမှုကို ကြားနာ စစ်ဆေးစဉ်က အစိုးရရှေ့နေကြီးဟာ အထူးသဖြင့် ဂျူရီလူကြီးများကိုပြောတဲ့ သူ့တင် ပြချက်တွေထဲမှာ အင်မတန်ဝန်လေးတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ဘက်သတ်အမြင်နှင့် အကြံပေး တင်ပြမှုမျိုးတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

"သူ့ရဲ့ တင်ပြချက်တစ်ခုလုံးဟာ တစ်ဘက်စောင်းနင်းအမြင်မျိုးကို အရိပ်အခြည်ပေးထားတဲ့စကားတွေနှင့် ပြည့်နေပြီး ဂျူရီလူကြီးများဆီက 'တရားခံမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်' ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်မျိုးကို မပေးပေးအောင် အင်မတန်သိမ်မွေ့စွာ သွေးဆောင်တဲ့နည်းမျိုးကို တမင်သုံးစွဲခဲ့ပါတယ်။

"တရားမင်းများ ခင်ဗျား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ အဲသလိုသေရေး ရှင်ရေး မတင်မကျဖြစ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဂျူရီလူကြီးများကို ဆင်ခြင်တုံတရား တည်ငြိမ်ကြည်လင်စွာထားဖို့ဆိုတဲ့စိတ်အာရုံကို ဖြစ်စေဖို့ထက် ဒေါသစိတ်၊ မုန်းကီး စိတ်၊ ရွံရှာစိတ်၊ လက်စားချေချင်စိတ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒများကိုသာ လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ အဲသလိုဟောပြောနည်းများကို ပယ်ဖို့အချိန်အခါ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျား။ ဒီလိုဟော ပြောတဲ့နည်းမှာလည်း ရှေ့နေကြီးဟာ ဇာတ်ဆန်ဆန်အမူအရာလုပ်ပြီး လူသတ် လက်နက်ကိုထုတ်၊ ကြမ်းပေါ် ပစ်ချလို ချ၊ တရားခံက ထိုးလိုက်သတ်လိုက်ပုံကို ဟန်ပါပါ လုပ်ပြလို့ ပြဆိုတဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာသရုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ လေးနက်တဲ့ တရားရုံးတော်ကို လမ်းဘေးက ၂ ပြား ၁ ပဲတန် ပြဇာတ်မျိုး ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပါသေးတယ်။ အစိုးရဘက်က ရီးစ်မက်ထရီကို အပြစ်ကျအောင်တင်ပြတဲ့ လျှောက်လဲချက်များနှင့် တင်ပြပုံတင်ပြနည်းဟာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရာဇဝတ် တရားစီရင်ရေး ရေသောက်မြစ်များကို တိုက်ရိုက်ထိုးနက်ချက်များပေပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်မြင်ပါတယ်။ ရုံးတော်ကလည်း အဲသလိုထင်မြင်ယူဆဖို့ နှောင့်နှေးမယ် မဟုတ် ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂရေဟာမ်က ခေတ္တရပ်နားလိုက်စဉ်တွင် ပေါလ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် တောင့်တင်းလျက်ရှိရာက စပရောက်၏ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ သည်။ အစိုးရရှေ့နေကြီးမျက်နှာနီနီမှာ ယခုအခါ လူသေမျက်နှာလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းများကိုလည်း တင်းနေအောင်စေ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ ဘာတွေကိုများ တွေးနေပါလိမ့်။ လောလောဆယ် လူပုံထဲ၌ အရှက်ခွဲခံနေရ သည့်အဖြစ်ကိုလား၊ သူ့ဘဝ သူ့တက်လမ်း အစိတ်စိတ်အမြွာမြွာ ရုတ်တရက် ပျက်သွားပြီး နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ဆန္ဒ, သူ့အလားအလာအားလုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားသည့် အဖြစ်ကိုလား။

"ပြီးတော့ ကျွန်တော်တင်ပြလိုတာက ကြားနာစစ်ဆေးမှုမှာ ဥက္ကဋ္ဌတရား သူကြီးဟာ ဂျူရီလူကြီးများကို တာဝန်အပ်နှင်းတဲ့အခါမှာ ဥပဒေအကြောင်းအရ လွဲမှားတဲ့ညွှန်ကြားမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ တာဝန်ပေးအပ်ပုံဟာ တိကျမှုမရှိ ပြည့်စုံမှုမရှိ တလွဲတချော်တွေးစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ တရားခံရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တနှင့်ပတ်သက်လို့ ပြောပြရာမှာလည်း အစိုးရရှေ့နေကြီးဆီကရတဲ့ လေသံအတိုင်း ပဲ တစ်ဘက်စောင်းနင်းအမြင်နှင့် ပြောပြခဲ့တယ်။ လူ တန်းစီပြီး ရွေးထုတ်တဲ့ကိစ္စမှာ နည်းလမ်းမကျမှုများ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပုလိပ် ဟာ စိတ်စေတနာမှန်မှန်နှင့် လုပ်တယ်ဆိုတာကို သံသယဖြစ်စရာ မရှိပေမယ့် အဲဒီအင်မတန်အရေးကြီးလှတဲ့ လူတန်းစီ ရွေးထုတ်ခြင်းမှာတော့ သူတို့ဟာ မမှန်မကန် ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ အထောက်အထားတွေထဲမှာပဲ ပေါ်လွင်နေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲမှာသာရှိပြီး တရားမင်းများရဲ့ အယူခံတရားလိုနှင့် သူ့ဘက်ကရှေ့နေများ မသိကြတဲ့ အယူခံတရားလိုအဖို့ အခြေအနေကောင်းစေမယ့် အချက်အလက်အားလုံးကို တမင်ထိန်ချန်ထားကြတဲ့အတွက် တရားခံမှာ တစ်ဘက် သတ် ကြားနာစစ်ဆေးစီရင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်များပဲဖြစ်ပါတယ်"

ဂရေဟာမ်သည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာပြောနေရာမှ ထိုနေ့အဖို့ တစ်ခု တည်းသောလှုပ်ရှားမှုအဖြစ် သူ၏လက်ယာလက်မောင်းကို ရုတ်တရက် တရားခွင်ဆီ သို့ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

"တရားမင်းများခင်ဗျား။ မက်ထရီဟာ ဒီလူသတ်မှုကို မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရှိရချက်များနှင့် အမှုသွားအမှုလာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့် လို့ တွေ့ရချက်များအရဆိုရင် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ သူဟာ တရားဥပဒေကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ရက်ရက်စက်စက် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြုမှုများရဲ့ဒဏ်ကို ခံရသူသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေပါတယ်။ အခု ရုံးတော်ရှေ့ မှာ သက်သေလူစီဇာဘတ်ဟာ သူ့အလိုအလျောက် ဝန်ခံသွားရတဲ့ မုသားသက်သေ

ဖြစ်နေပြီး သူရဲ့ရှုပ်ပွနေတဲ့ မုသားတွေဇရပွေထဲမှာ ဒီပြစ်မှုကို တကယ်ကျူးလွန်ခဲ့ ရသူအမည်ကိုလည်း ခဲတော်ကလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖော်ထုတ်သွားပါတယ်။

"တရားမင်းများခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ ပုလိပ်ကိုယ်စားလှယ်လည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီရုံးတော်ရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသူများကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်ရှိသူလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့သက်သေ အထောက်အထားများကိုတော့ ညွှန်ပြခဲ့ပါပြီ။ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များက အဲဒီလူကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့အခါမှာ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေတဲ့ သံသယအရိပ် အရောင်ကလေးများဟာ တစ်ခါတည်းပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ်။ တရားမင်းများ ခင်ဗျား။ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အလွန်တရာမှ အလေးအမြတ်ထားအပ်တဲ့ စည်းစနစ် များကို ဦးထိပ်ထားလို့ အစိုးရဘက်ကလည်း မှားယွင်းနိုင်တာပဲဆိုတာကို ဝန်ခံပြီး အလွန်မဖွယ်မရာလှတဲ့ ဒီအမှားအယွင်းကြီးကို ပြင်ဆင်ပေးတဲ့အနေနှင့် ရီးစ်မက်ထရီ မှာ အပြစ်ကင်းစင်ပါတယ်ဆိုတာ တစ်လောကလုံးသိရှိအောင် ကြေညာပေးပါလို့ ကျွန်တော် လေးမြတ်စွာတောင်းပန်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျား"

တစ်ရုံးလုံး လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေစဉ်မှာပင် ဂရေဟာမ် ထိုင်ချလိုက် သည်။ ထိုနောက်တွင် တစ်ခဲနက်လက်ခုပ်သြဘာသံကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ တရားသူကြီးချုပ်က ရုံးတော်ကို ရပ်ဆိုင်းရှင်းလင်း ပစ်ရလိမ့်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်တော့မှ သြဘာသံများ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပေါလ် မှာ ဂရေဟာမ်၏ လျှောက်လဲချက်လောက် စိတ်ဘဝင်ကိုထိစေသည့်အရာ ယခင်က တစ်ခါမျှမကြားနာခဲ့ရဘူးသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များပင် လည်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ပျို့မျစ်သေးသည့်ရှေ့နေကြီး၏ တည်ငြိမ်သောရုပ်အသွင်ကို မင်သက်မိသလို ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့အဖေ၏ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့အဖေမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်က သူ့အား အော်ဟစ်ဆဲရေးခဲ့ကြသည့် ဤပရိသတ်သည်ပင်လျှင် ယခု သူ့အား ပွဲတင်ထပ်မျှ အော်ဟစ်အားပေးနေကြသည် ကို နားမလည်နိုင်သလို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်မျက်နှာဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

အားလုံးငြိမ်သက်သွားသောအခါတွင် ရှေ့နေချုပ်ကြီးသည် သူ၏လုင်ခဖော် ကိုင်ဖက်များနှင့် ကြာမြင့်စွာတိုင်ပင်ပြီးနောက် အစိုးရဘက်မှ လျှောက်လဲခွင့်ပေးရန် မထချင်ထချင်နှင့် ထလေ၏။ သူ၏စကားမှာ တည်ငြိမ်၍ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော်လည်း သူသည် သူ၏အလုပ်တာဝန်ကို နှစ်နှစ်သက်သက်ထမ်းဆောင်နေခြင်း မဟုတ်သည် မှာတော့ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ တတ်နိုင်သမျှတော့ မျက်နှာ ပန်းအလှဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားဟန် တူ၏။ သူပြောသည်မှာ ကာစ်နာရီပင် မပြည့်တတ်။ ပြောသွားသည်မှာလည်း တော်ရုံသင့်ရုံစကားများသာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ ဂရေဟန်၏ ရှည်လျား၍ပညာသားပါလှသော လျှောက်လဲချက်နှင့်ယှဉ်သော် သူ့လျှောက်လဲချက်မှာ တက်တက်ကြွကြွမရှိအောင် တမင်များလုပ်နေလေသလားဟု ထင်စရာဖြစ်နေသည်။ သူ ထိုင်လိုက်သောအခါ တရားသူကြီးချုပ်က တရားသူကြီးများဆုံးဖြတ်ချက်မပေးမီ စဉ်းစားခန်းဝင်၍တိုင်ပင်ကြရန် ရုံးတော်ကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းကြောင်း ကြေညာလေသည်။

၂ နာရီထိုးပြီးမှ တရားသူကြီးများ တရားခွင်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးစွာဖြင့် အတိုင်းမသိ လေးနက်တည်ငြိမ်လှသောတရားသူကြီးချုပ်က ရုံးတော်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ကြေညာလေသည်။

"ဒီအမှုဟာ ဖြောင့်မှန်စွာတရားစီရင်မှုကို ညြဇာလွှမ်းမိုးသွားနိုင်တဲ့အကြောင်းအချက်များစွာနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အတွက် အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်တယ်"

အတော်ကြီးကြာအောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပေါလ်၏ ရင်ထဲတွင်ကား တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက်ရှိ၏။ သူ့အဖေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အဖေမှာလည်း အသက်ပင်မရှူနိုင်အောင် စိတ်ပင်ပန်းစွာ သူ့နားရွက်ကို လက်ခုပ်ဖြင့်ကာ၍ နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ တရားသူကြီးချုပ်က ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်။

"သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒီအမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့စဉ်က အစိုးရရှေ့နေကြီးနှင့် တရားခံရုံးဥက္ကဋ္ဌတို့ရဲ့ညွှန်ကြားမှုများဟာ တရားလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းလွဲမှားအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်လို့ ရုံးတော်က ထင်မြင်ယူဆတယ်။ အသစ်တွေ့ရှိရတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာလည်း ဒီအမှုမှာ တရားဝင်တယ်လို့ ဒီရုံးက ယုံကြည်တယ်"

ထို့နောက် ယခင်တစ်ကြိမ်ထက်ကပင် ပိုမို၍ကြာမြင့်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားပြန်သည်တွင် ပေါလ်မှာ အသက်ပင် အရှူရပ်သွားမတတ်ဖြစ်သွား၏။

"ဒါကြောင့် အခု အယူခံတရားလိုအားအပြစ်ပေးခဲ့တဲ့ ရုံးတော်ရဲ့ စီရင်ချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့က ပယ်လိုက်တယ်"

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားကာ လေထဲသို့ ဦးထုပ်များပစ်မြှောက်၍ အားရပါးရလွတ်လပ်စွာ အော်ဟစ်ချီးကျူးကြသည့်အသံများဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။ ဒန်းနှင့် မက်အီဗိုင်တို့လည်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် အချင်းချင်း လက်တွဲလှုပ်ယမ်းကြသည်။ နိုဂယ်ဂရေဟမ်နှင့် ပေါလ်တို့အားလည်း ထိုနည်းတူ လှုပ်ယမ်းချီးကျူးကြသည်။ ပေါလ်အား ကျောကိုပုတ်၍ ချီးမွမ်းကြရန် လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းလျက်ရှိ၏။ အလို၊ ပရပ်စတီကြီးကလည်း ပေါလ်ကိုလာဖက်ပြီး မွှေ့ယမ်းနှုတ်

ဆက်လို့ပါလား။ အယ်လာဖလဲမင်းနှင့် ပေါလ်၏အမေတို့မှာ ၂ ယောက်သားပူးကပ်ထိုင်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်လျက်၊ ရှက်လည်း ရှက်နေဆဲ။ ဘုန်းကြီးဖလဲမင်းမှာ မျက်စိများကို ဘုရားဆုတောင်းနေသလို မှိတ်ထားသည်။ ဒေး၏မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းထက် မာကျောလျက်ရှိ၏။ စပရောက်သည် အထိနာပြီး ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ ထွက်ပေါက်ဆီသို့သာ တိုးဝှေ့ထွက်သွားလေတော့သည်။ အပေါ်ထပ်ခုံတန်းဆီမှ လှမ်း၍လက်ပြနေသော ခပ်သေးသေးသဏ္ဌာန်တစ်ခု။ မာ့ခ်ဗူလျာများ ဖြစ်ရလေမည်လား။

ထို့နောက် သူသည် ချာခနဲလှည့်၍ လူအုပ်ထဲမှတိုးကာ အခြေအနေကိုနားမလည်နိုင်သေးသလို ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသူ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို လူရုပ်မပီသအောင်ခံခဲ့ရသူ၊ နောက်တွင် 'လူသတ်သမား'ဟု သူတို့ မည်သည့်အခါမျှ မခေါ်ရတော့သူရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့လေ၏။

အခန်း – ၁၉

ပေါလ်သည် ၄ နာရီခန့်တွင် ဝင်ဆာသို့ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့ နိုင်ပြီ။ ဥပဒေ စကားတွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် တရားရုံးအဆုံးအဖြတ်က ဘယ်လိုဆိုထားထား၊ တရားသူကြီးများ၏ဣန္ဒြေက ဘယ်လိုကြီးကြီး၊ ရုံးတော်ကြီး၏မြင့်မားသော တရားနည်းလမ်း တိကျမှန်ကန်မှုက ဘယ်လိုရှိရှိ သူတို့၏အောင်ပွဲကတော့ တကယ့်အောင်ပွဲကြီးပေတည်း။ သို့တိုင်အောင် ပေါလ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးတင်းမာလျက်ပင် ဘဝင်က မကျနိုင်သေး။ အိပ်မက်မက်နေသူပမာ မရေရာသေးသည့်ရှေ့ရေးကို တွေးရလျက်ရှိသည်။

ဟိုတယ်အစွန်းဘက်သို့သွားသည့် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း သူ လျှောက်၍ဝင်ခဲ့သောအခါ အယ်လာ၏ပစ္စည်းများ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ထုပ်ပြီးပိုးပြီး ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ဝက်ပွင့်နေသော တံခါးမှနေ၍ အခန်းထဲ၌ သူ့အဖေ အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။ ဒါကို သူမြင်လိုက်ရသောအခါ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို ကြို၍တွေးထားနိုင်သည်။ သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သောအခါ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး လက်အိတ်များစွပ်ပြီးသားထိုင်နေသည့် အယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာအား တွေ့လိုက်ရသည်။ ယခင်အခါများကတော့ အယ်လာ ဤမျက်နှာမျိုးနှင့် ဖြစ်နေလျှင် သူတို့ ၂ ယောက်အကြား တစ်ခုခုကတော့ မုချ အချင်းများကြရမြဲ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် စောစောက မရေမရာဖြစ်သမျှ အယ်လာအားမြင်လိုက်မှ ရှင်းလင်းကြည်လင်သွားဟန် တူပေသည်။ သူက ဘေးနံရံကပ်စားပွဲကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ရေတကောင်းထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငှဲ့သောက်သည်။ အယ်လာ သူ့အား တစ်ချိန်လုံးလိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူ သိနေ၏။

"ကဲ၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ"

"ပြီးပါမှပဲ" အယ်လာသည် မရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိရာက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက်ပြီး "ပြီးချိန်လည်း တော်နေပါပြီ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က "စိတ်တော့ မကောင်းစရာပေါ့ အယ်လာ။ ဒါပေမယ့် ကြုံလာမှ တော့ ရင်ဆိုင်ကြရမှာပဲပေါ့" ဟု အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြလိုက်သည်။

"ဩ၊ ဟုတ်လား။ ဒါက ရှင် ထင်တာပဲ။ ကျွန်မကတော့ အဲသလိုမထင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အလကား အပိုဒုက္ခတွေပဲ။ ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ။ ဒါဟာ အလကား ဘာမျှအသုံးမကျတဲ့ကိစ္စ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရှင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ ရှင် စ လုပ်တာ။ ရှင် ဆက်လုပ်ခဲ့တာ။ တစ်ခြားလူတွေရဲ့ဆန္ဒကို ပစ်ပယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ။ ဒီလိုလုပ်တော့ ဘာရသလဲ။ ဘာမျှ မရဘူး။ ဘာအမြတ်မျှ မထွက်ဘူး"

"အမှုနိုင်တာပေါ့ အယ်လာ။ အဲဒါ အမြတ်ပေါ့"

"အမှုနိုင်တော့ ရှင့်မှာ ဘာအကျိုးရှိလဲ။ ရှေ့နေတွေဆိုတာ ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲချည်းပဲ။ သူတို့ဟာသူတို့တော့ လုံးနေတာပဲ။ ဒီငွေကိုရဖို့ဆိုရင် ပါလီမန် ထိတောင် တက်ရမတဲ့။ ဒီငွေက ရလာတာတောင်မှ ရှင် တစ်ပြားမျှလည်း ကိုင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလကား"

ပေါလ်မှာ ဒေါသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။ သို့သော် သူ ဒေါသသံ မပါအောင် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်၍ ပြောလိုက်ရသည်။

"ကိုယ် ငွေကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး အယ်လာ။ ဒါကို ထည့်တောင် မစဉ်းစားဖူးဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တာက အဖေ့နာမည်ကို အဖတ်ဆယ်ဖို့ပဲ။ အခု အဲဒါကို ကိုယ်လုပ်လိုက်တာပဲ"

"တယ်ကောင်း၊ တယ်ကောင်း။ သူ အခုလုပ်နေပုံကို ကြည့်ပါဦး။ သူ့နာမည်ကို အဖတ်ဆယ်ချင်တာဆိုရင် သူ့ကို ထောင်ထဲမှာ ထားလိုက်တာကမှ တော်ဦးမယ်။ အခု သူ့ဇာတိရုပ် ပေါ်ရုံပဲရှိတယ်။ မုန်းစရာအရက်သမားကြီး"

"အယ်လာရယ်၊ သူ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ထောင်ကလုပ်လိုက်တာပါ။ သူဟာ အမြဲ အဲသလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး"

"အခု အဲသလိုဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်မတော့ တော်ပါပြီ။ သူဟာ ထောင်သားကြီးဆိုတာကိုကပဲ ဆိုးလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ထောင်သားဆိုတော့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေလို့ ရသေးတာပေါ့။ လူတွေက သူ့ကို မတွေ့ကြဘူး။ ရှိမှန်းတောင် မသိကြဘူးပေါ့။ အခုတော့ သူက ရုံးခန်းထဲမှာတောင် လူလယ်ခေါင် ထင်ပေါ်အောင် လုပ်ပြနေလိုက်သေးတယ်။ တရားသူကြီးတွေက ကျွန်မတို့ကို ဒါကြောင့် မထီလေးစားလုပ်တာပေါ့။ လူကောင်းသူကောင်းတွေက ကျွန်မကို အဲသလိုမျိုးနှင့် တော်ကာ နံစပ်ပတ်သက်တယ်လို့ သိသွားတယ်ဆိုတာ တွေးမိတာနှင့်ပဲ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ ဒါလောက်မရှက်ရဖူးဘူး၊ မျက်နှာ မငယ်ရဖူးဘူး။ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ရှင့်မျက်နှာကြောင့်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ထုပ်ပိုးပြီးပြန်သွားတာ ကြာလှပြီ"

တကယ့်အခြေအနေကို အယ်လာ မရိပ်စားမိရုံမျှမက သူ ဤမျှသက်စွန့်ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်တို့ကိုလည်း နည်းနည်းမျှ ထည့်မစဉ်းစားတော့သည်ကို ပေါလ် သိသွားသည်။ အယ်လာကမူ သူ့ အစဉ်ထာဝရအထင်ကြီးလှသည့် အထက်တန်းစား အမျိုးကောင်းသားသမီးသိက္ခာမျိုးကို ထိပါးသွားသည်ကိုသာ သိသည်။ သူ့ဂုဏ်မာနဆိုသည်တို့ ယုတ်လျော့သွားရသည်ကိုသာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ပေါလ်အား တက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေပြန်သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပိုမိုသိမ်ဖျင်းအောင်လုပ်နေသည်သို့သာ ရှိလေ၏။ သိလရှင်လိုစိတ်ထားမျိုးနှင့် ဤမျက်နှာလှလှကလေးအား သူ ဘာကြောင့် နှစ်သက်သလိုလိုဖြစ်သည် အထိ ရူးခဲ့မိပါလိမ့်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ပေါလ်က အလျှော့ပေးလိုက်သည့်လက္ခဏာဟု အယ်လာက နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ပြေသွားသည်။ ပေါလ်ကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောမနေတော့၍ အယ်လာ၏လေသံ အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းလာကာ ဘယ်လောက်ပင် နာကျည်းရ နာကျည်းက သူတော်စင်ဘဝဖြင့်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရန် ကြိုးစား၍ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ဟန်တူ၏။

"ကဲ၊ ဒါဖြင့် လုပ်။ အထုပ်အပိုးပြင်တော့"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဩ။ ဘာလုပ်ဖို့ ရမလဲ၊ ပြန်ကြဖို့ပေါ့။ ဘာမျှ စောင့်နေစရာမရှိတော့ဘူး။ ဟိုတယ်ခတွေကိုလည်း မစ္စတာဒန်းက ရှင်းပေးပြီးပြီ။ ပေးမှာပေါ့လေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ့သတင်းစာ ကျွန်မတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြတ်ထွက်လိုက်တာကိုး။ ကဲ၊ လုပ်။ ဟိုးလီးဟက် က ၇ နာရီထွက်တဲ့သင်္ဘောအမီ သွားကြမယ်"

"အမေ့ကို ပစ်မထားခဲ့နိုင်ဘူး အယ်လာ"

အယ်လာက သူ့အား အံ့အားသင့်စွာလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသလို ပါးစပ်ကို ဟလိုက်မိသည်။

"တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒါလောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ရှင်လည်း သူ့ကို မလိုဘူး၊ သူကလည်း ရှင့်ကို မလိုဘူး၊ ရုံးထဲက ထွက်ထွက်ချင်း အပေါ်စားအရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာပဲ။ သူ့ဖာသာသူ အဲဒီမှာ နေပါစေပေါ့။ သူပြန်လာရင် ကျွန်မတို့အားလုံးမရှိတော့တာကို တွေ့ပါစေပေါ့"

ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"ကိုယ် မလိုက်ဘူး"

အယ်လာမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်ထွက်လာသည်။

"ရှင် မလိုက်ရင်၊ ဒါပဲနော် ပြောလိုက်ပါပေရဲ့။ ရှင် နောင်တရလိမ့်မယ်။ သိလား။ ကျွန်မကတော့ မေတ္တာနှင့် ရှင့်မျက်နှာထောက်ပြီး သည်းညည်းခံခဲ့ရတာတွေ များလှပြီ။ ဒီလောက်ပဲ တော်ပြီ။ ဒီထက်တော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး"

အယ်လာအား ပေါလ်အား ရန်တွေ့လျက်ရှိစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်လာကာ မစ္စတာဖလဲမင်းနှင့် ပေါလ်၏အမေတို့ ဝင်လာကြသည်။ ၂ ယောက်စလုံးမှာ ခရီးသွားရန်အတွက် ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ကြ၏။ မစ္စတာဖလဲမင်းက ပေါလ်အားကြည့်နေရာမှ သူ့သမီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး"

အယ်လာကို ငိုယိုရင်း "ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဘာမျှ မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးခဲ့ရတဲ့ကျေးဇူးကို မထောက်ဘူး။ အခု ကျွန်မတို့နှင့် ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူမို့လို့ ပြောလို့ထွက်တယ်" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မစ္စတာဖလဲမင်း၏ မျက်လုံးများတွင် စိတ်ရှုပ်သွားသည့်အသွင်များ ပေါ်လာသည်။ ဤသီတင်းပတ်များအတွင်း သူ၏အတွင်းသန္တာန်၌ အပြန်အလှန် စစ်ခင်းနေသည့်ဒဏ်ကို အတော်ကလေးခံထားရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိ၏။ သူက မက်ထရီအား စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ပြန်လည်နိုင်ခဲ့လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်ထံလည်း သူတတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားပြီး ဆုတောင်း

ပါလျက် ပျက်ခဲ့၏။ ဤအရှုံးသည် သူ၏ ယုံကြည်မှုအခြေက ရေသောက်မြစ်များအထိ သူ့အပေါ်တွင် ပိခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေတွင် သူ့သမီးနှင့် ပေါလ်တို့၏ ကိစ္စ။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိအောင် သောက ဖြစ်ရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးသူ မှန်းနေအောင်ပြောခဲ့ရသည့် ပြောနေကျစကားများဖြင့်ပင် အခြေအနေကို ရှောင်ကွင်းရှေ့ဆိုင်းရန် စိတ်ကူးလိုက်ရလေတော့၏။

"မင့်တာဝန် ကျေပြီလို့မထင်ဘူးလား လူကလေးရယ်။ မင်းလုပ်ခဲ့တာဟာ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်မျိုးပါပဲ"

ဤတွင် သူ့အမေက လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် "ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ အမေတို့နှင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့" ဟု တောင်းပန်သလို ပြောလိုက်သည်။

ဖလဲမင်းက "လူ့ဝတ္တရားအနေနှင့် ကြည့်ရင်တော့ မင့်မှာ နေရစ်ဖို့တာဝန်မရှိပါဘူးကွယ်" ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ နှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းဖေ့စပ်သည့်အနေဖြင့် "ဒါမှဟုတ်တို့က အခုသွားနှင့်ပြီး နောက်မှ မင်းလိုက်လာရင်လည်း ဖြစ်ပါရဲ့" ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် အယ်လာက "သူ အခုလိုက်မလာရင် နောက်တော့ အကြီးအကျယ်နောင်တ ရရမှာပေါ့" ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဖလဲမင်းက အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးလာသလို "တိတ်တိတ်နေစမ်း အယ်လာ။ သမီးမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေက မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား" ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။

သို့သော် အယ်လာကတော့ ပြောမရတော့ချေ။ သူသည် ဒေါသဖြင့် ငိုရှိုက်ရင်းက "ကျွန်မဘက်ကတော့ ဒါဟာ အပြတ်ပဲ။ သူက ကျွန်မတို့ထက် ဟိုလူယုတ်မာကြီးကို ပိုဂရုစိုက်တာ။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်တော့ဆိုဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖလဲမင်းလည်း မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့သမီးအား နှစ်သိမ့်ရန်အတွက် သူ၏အတွေးများကို တစ်စစီလိုက်ကောက်ရန် အားထုတ်၍ နေလေသည်။ သို့သော် အကြောင်းမထူးတော့။ အယ်လာမှာ ဒေါသမိုးမွှန်နေသဖြင့် သူ၏စကားများကို နားမဝင်တော့။ ဤရက်များအတွင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်း များခဲ့သောကြောင့် နွမ်းနယ်နေသည့် ပေါလ်၏အမေလည်း ဖလဲမင်း၏ဘက်က ဝင်၍ မထောက်နိုင်တော့။ သူကတော့ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားဖို့သာ အာရုံ၍ တော့သည်။

ဖလဲမင်းလည်း ဘာမျှ ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ၊ တစ်ဘက်မှ သူ၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းကာ တစ်ဘက်ကလည်း သူ၏စိတ်ကို သက်သာရာရစေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန် အတွက် ပေါလ်ထံသို့ချဉ်းကပ်သွားကာ သူ့လက်ကိုဆွဲဆုပ်ပြီး အကြာကြီး ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်တွင်ကား သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပေါလ်မှာ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လေးလံနေသမျှ ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားသလိုထင်မိ၏။ အခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန် ရစ်သောအခါ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ကုလား ထိုင်တစ်လုံး၌ ငင်၍ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ နေရစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းမှာ ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်။ သို့သော် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားထားသည့်အတွက် အယ်လာနှင့်ကတော့ ပြတ်သွားကြပြီ ဟု သိလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း ရှင်းသွားသည်။

သူ ထိုနေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်ရှိစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်စင်္ကြံဆီမှ လေးလံသောခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး တံခါးပွင့်လာကာ မက်ထရီသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ့အဖေအား တအံ့တသြငေးကြည့်နေမိ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖေသည် သန်းခေါင်ကျော်မှ ဟိုတယ်သို့ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ပြန်လာမြဲ။ ယခုမူ သူ့မှာ အရက်ပင် သောက်လာဟန် မတူ။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်နေဟန် တူပေသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ လေးလံလျက် သူ့မှာ အပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဆိုသည့် အခြေအနေမှာပင် သူ့မျက်နှာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ညှိုးငယ်စိတ်ပျက်သည့်အသွင် ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ဝတ်စုံမှာလည်း ကောင်းစွာပင် မဟောင်းနွမ်းခင် ချိုင်းအောက်မှ ချုပ်ရိုးများပြဲထွက်လျက်, ကော်လာ ရင်စင်းပေါ်တွင်လည်း အစွန်းအကွက်များနှင့်။ သူ့ ဒူးပေါ်တွင်လည်း တစ်ခါမက လဲကျ၍ပေခဲ့ပြီး စင်အောင်မပွတ်မခါရသေးသည့် ရွံ့စက်များနှင့်။ နေးကွေးလေးလံ စွာပင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ သွား၍ထိုင်ကာ သူ၏မျက်ခုံးမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ အောက်မှ ပေါလ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပေါလ်က သူ့ကို နှုတ်ဆက် လိမ့်မည်လားဟု စောင့်နေဟန်တူ၏။ သို့သော် ပေါလ်က ဘာမျှမပြောသဖြင့် သူက လေးလံစွာပင်

"သူတို့ သွားကြပြီလား" ဟု မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရှင်းသွားတာပေါ့ကွာ" ဟု ဆိုလိုက်ပြီး သူ့စရိုက်အတိုင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း

ပင် "မင်းကော၊ ဘာဖြစ်လို့ နေရစ်လဲ။ ငါ ငွေထုတ်ရတဲ့အခါ နည်းနည်းပါးပါး လိုချင်လို့ထင်တယ်။ ဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါလ်ကငြိမ်သက်စွာပင် "ဒါပေါ့" ဖြေလိုက်သည်။ သူ့အဖေ၏ခါးခါးသီး သီး ထိုးနှက်ချက်များကို တုံ့ပြန်ရန်မှာ ဤနည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရှိထားသည်။ အမှန်ပင် သူက ဤသို့ဖြေလိုက်သောအခါ မက်ထရီလည်း ငြိမ သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပေါလ်က သူ့အား စကားပြောလေမည်လားဟု မျှော်လင့်နေ သည့်အလား ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ကာ သူ၏ အက်ကွဲနေသောအပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း စောင့်စားလျက်ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ မစောင့်နိုင်တော့သလို "မင့်မှာ အသံဝင်နေသလားကွ" ဟု မေးလိုက်၏။

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ညစာ စားပြီးပြီလား"

"အခုပဲမှာပြီး စားတော့မလို့ပဲ"

ပေါလ်သည် အခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းဆီသို့သွား၍ ဟိုတယ်၌ရှိသည့် ညစာ ၂ ယောက်တွက် မှာလိုက်၏။ သူသည် သူ့အဖေအား ဘာမျှမပြောဘဲ တမင်နေလိုက်ကာ ညစာပြင်ဆင်နေသည်ကိုစောင့်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက် ၍ ဖတ်နေလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ပူပူနွေးနွေးလုပ်ထားသည့် ဟင်းချို, အာလူးနှင့် ပဲစိမ်းများရံထား သည့် သိုးသားကြော်, ပန်းသီးပေါင်း စသည့်စားစရာများ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သားအဖ ငြိမ်သက်စွာပင် စားကြသည်။ မက်ထရီမှာ ခါတိုင်းလောက် မြိန်ရေယှက်ရေရှိပုံမရ။ တစ်ခဏမျှကြာသော် သူ့မှာ စားချင်စိတ်ကုန်သွားဟန်တူ၏။ သူသည် အချိုကိုပင် ကုန်အောင်မစားတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် ဆီသို့သွား၍ မကြာမီကမှ စ,ကျင့်သည့် သူ၏ဆေးတံအိုးထဲသို့ ဆေးများ ဖြည်းညင်း စွာဖြည့်နေလေ၏။ သူ၏ အိတွဲသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကုလားထိုင်၏ ပျော့နေ သော ဆိုဖာထဲသို့ မြုပ်ဝင်သွား၏။ သူသည် အားအင်ကုန်ခန်းနေသောအဖိုးအိုရုပ် ပေါက်၍ နေလေ၏။

အတန်ကြာမှ သူက "ဒီနေ့ည ငါ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးပြန်လာလဲ မသိချင်ဘူးလား" ဟု မေးလိုက်ပြီး၊ "ငါ့အဖို့တော့ ပွဲပြီး မဏ္ဍာပ်ပဲကွ" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ပေါလ်က "အဖေ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး" ဟု ပြောလိုက် သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါလ်က သူ့အဖေ၏စိတ်ကို မချင့်မရဲဖြစ်စေသည့် သူ၏ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ အမူအရာဖြင့်ပင် စားပွဲမှထကာ မီးလင်းဖိုရှေ့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင် လိုက်၏။

မက်ထရီက ရုတ်တရက် နာကျည်းလာသည့်လေသံဖြင့် "ငါနှင့်တွဲနေတဲ့ တစ်သိုက်ကိုတော့ ငါ စိတ်ကုန်ခန်းပြီကွာ" ဟု ဆိုကာ "သူတို့ဟာ တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကို အရူးလုပ်နေကြတာပဲကွ။ ငါ့ကို တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘာညာနှင့်မြှောက်ပင့်ပြီး တော့ အရက်တွေ မှာ, ငါ့ကို ငွေထုတ်ပေးခိုင်း, အလကားကပ်ပါးတွေ။ မိန်းမ တွေဟာ အဆိုးဆုံးပဲကွ။ သူတို့ ဘာများ ဂရုစိုက်သလဲ။ ဘာတစ်ခုမျှ သောက်ဂရု မစိုက်ဘူး။ ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံတွေယူလို့လည်း ကုန်ရော၊ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီးဟားကြ တော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိလား။ ငါ သောက်သုံးမကျလို့။ ငါဟာ အခု ဘာမျှသောက်သုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်တော့လို့ကွ" ဟု ပြောနေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် မက်ထရီသည် သူ့သားအား မကြည့်ဘဲ အသက်မပါသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

"ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ။ မင်း စဉ်းစားကြည့်တတ်ရဲ့လား။ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိတဲ့ လူတွေ၊ သန်သန်မာမာအရွယ်ကောင်းတွေ, မိန်းမနှင့်ခွဲပြီး တွေးကြည့်ဖို့တောင် မကောင်းပါဘူးကွာ ဟင်း။ အကျဉ်းသားတွေနှင့်ဆိုရင် အဲဒီလိုင်ကိစ္စဟာ။ ညစ်ပတ်ပါ တယ်ကွာ။ အကျဉ်းထောင်ကို လာလာကြည့်တဲ့အဖွဲ့တွေကွ။ တကယ့်မြင့်မြတ်တဲ့ ခွေးမသားကြီးတွေ။ ဒါကို တစ်ချက်ကလေးမျှ တွေးမိကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ထောင်ထဲဖမ်းထည့်ထားလိုက်ရင် ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်။ နေ့ရော ညရော တစ်လသေသေ တစ်လဆန်းဆန်း ဒီဟာဓာ နှိပ်စက်ဖိစီးနေလေတော့ ရူးများသွား မလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ဘယ့်နှယ်မှ မတတ်နိုင်ဘူး ကွ။ ညညကျ ကိုယ့်အကျဉ်းခန်းကလေးထဲမှ အိပ်ရင်း, မိန်းမငယ်ငယ်လှလှကလေးက ထောင့်အပြင်ဘက်က ကိုယ့်ကိုစောင့်နေတယ်လို့ စဉ်းစားရင်းက ထပြီးထွက်ချင် ဇောနှင့် ထောင်နံရံတွေပြိုကွဲကျတဲ့အထိ လက်သီးနှင့် ထိုးပစ်ချင်လာတော့တာပဲ။ ကဲ၊ အခု ငါ အဲသလို ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဘာရှိလဲ။ အတော့်ကို ရက်ရက်စက်စက် အလှောင်အပြောင် ခံလိုက်ရသလိုပဲကွ။ ဘာမျှမရှိဘူး။ ဘာဆို ဘာမျှ မရှိတော့ဘူးဆို တာပဲ တွေ့ရတယ်"

ရုတ်တရက် မက်ထရီ၏ရင်အုံသည် ကြွတက်လာ၍ ပေါလ်မှာ စိတ်မသက် မသာဖြစ်ကာ စိုးရိမ်သွားသော်လည်း မက်ထရီ၏ တင်းမာနေသောမျက်နှာမှာမူ ဟန်ဆောင်ထားရာကပင် သနားစရာအသွင် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

"ငါ့အဖို့ ဘာမျှ မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမျှ ဟန်မကျဘူး။

ဒီအမှုပြန်စစ်တာတောင် ဘာမျှ မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒီကနေ့ အားလုံးကုန်တာပဲ။ ငါ့မှာ ဘာမှ စိတ်ကျေနပ်မှုမရဘူး။ ဒီ ဝတ်ရုံကြီးတွေတကားကားနှင့် ခွေးမသားရှေ့ နေတွေနှင့် သူတို့ရဲ့ စကားဆန်းတွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပြောင်းအလဲကလေးများဖြစ် အောင် လုပ်ထုံးကလေးဘာလေးလုပ်ကြပါဦးတော့လား။ တကတည်းမှ။ ငါ့ကိုဘာ ဖြစ်လို့ စကားပြောခွင့် မပေးကြလဲဟင်။ သူတို့ကတော့ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ကွယ်ရာမှာ ရယ်နေကြမှာပဲ။ ငါဟာ လူချင်းမတူတဲ့အကောင်, လူရာမဝင်တဲ့အကောင်, ဘယ်တော့ မှ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့အကောင်။ ငါ့ဘဝ ဆုံးပြီကွ။ ငါဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ် ခဲ့ပါဘူးကွာ။ တကယ်က ငါ့ကိုသတ်လိုက်တာက သူတို့ကွ"

သူ့ဆေးတံအိုးထဲ၌ မီး သေသွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ မှုန်မှိုင်းနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျည်းမှုဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ပေါလ်မှာ သူ့အဖေအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်မိ၏။ သို့သော် သူအဖေတွင် ဤသို့ စိတ်အားငယ်နေသည်ကို သူက ဝမ်းနည်း၍ချည်း မနေနိုင်။ သူ့အဖေတွင် ဝင်လာသည့် ဤစိတ်ညှို့ကလေးသည်ပင်လျှင် သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ကလေးဖြစ်ရကား ဒါကို သူကတစ်ဖန် ပျော့ညံ့သည့်စိတ်ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး အချည်း နှီးအဖြစ်မခံနိုင်။ သူ့ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်းခုလျက်ကပင် သူ့စိတ်ကိုသူတင်း၍ "အဖေ့ဘဝ မဆုံးသေးပါဘူး အဖေ" ဟုပြောလိုက်ပြီး၊ သူ့အဖေ နားဝင်လောက်ပြီ ဆိုမှ ဆက်လက်၍ "အဖေကြုံခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေက အဖေ့ဘဝကို အတော့်ကို ပြောင်းလဲပစ် လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေ့အသက်နှင့်တွက်ရင် အဖေဟာ အဖိုးကြီး မဟုတ်သေး ပါဘူး။ အဖေနှင့်သင့်တော်မယ့်ဘဝမျိုးကို အဖေစိတ်ကူးပြီး ပြန်ပြုပြင် ယူရင် ရပါသေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

မက်ထရီက "ငါနှင့်က ဘာမှ မသင့်တော်တော့ပါဘူးကွာ" ဟု ဆိုလိုက်ပြီး "ငါ့ကိုယ်ငါ ဇာတ်သိမ်းပစ်လိုက်ချင်မိတယ်ကွ။ ညနေက တူးမြောင်းတံတားပေါ်က ဖြတ်လာရင်း ရပ်ကြည့်နေပြီး ရေထဲတောင်ခုန်ချလိုက်တော့မယ်လို့ပဲ" ဟုပြော လေသည်။

"အဖေ့အတွက် ကျွန်တော်လုပ်ပေးခဲ့ရသမျှတွေကို အဖေက လှလှပပကျေး ဇူးဆပ်တော့မယ်လို့ပေါ့လေ"

မက်ထရီသည် သူ၏ ရင်အုပ်ပေါ်သို့ငုံ့ထားသည့် သူ၏ခေါင်းဖြူကြီး ကိုမော့်ကာ သူ့သားအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အေးကွာ။ မင်းကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ပါ"

ပေါလ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့် "အဖေ ရေထဲဆင်းပြီး သေချင်တယ်ဆို လည်း သေပေါ့။ ဒုက္ခတွေထဲကထွက်တဲ့ အလွယ်လမ်းပဲ လိုက်ချင်လည်းလိုက်ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမယ့် ဒီထက် နည်းနည်းပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ စိတ်ကူးရှိတယ်ထင်ပါတယ်အဖေ။ မကြာခင်ပဲ အဖေ ငွေအတော်များများ ရစရာရှိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေ ဘယ်လိုပဲ ထင်နေထင်နေ။ ငွေကတော့ ရမှာပါပဲ။ ငွေတွေရရင် အဖေ တောပိုင်းမှာ လယ်ကွင်းကလေးဘာလေးဝယ်ပြီး လေကောင်းလေသန့်နှင့် ကိုယ့်နေရာကလေး ကိုယ်လုပ်, ကိုယ့်ကြက်ကလေး ကိုယ်မွေး, အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး အဖေ လူတွေကိုမုန်းတဲ့စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်တာပဲ။ တောပိုင်းမှာဆိုရင် အဖေလည်း ကျန်းမာလာမှာပဲ။ စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုတာလို ဖြစ်လာမှာပေါ့အဖေ" ဟုဆိုကာ ပေါလ်သည် ရုတ်တရက်အသံကိုမြှင့်ကာ "ဟုတ်တယ်အဖေ။ ကျွန်တော် အဖေ့ကို ထောင်ထဲက ခွဲထုတ်ပေးခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဘဝကလေးကိုတော့ အဖေ ပျော်ပျော်နေစေချင်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

မက်ထရီက အက်ကွဲသောအသံဖြင့် "မဖြစ်ပါဘူးကွာ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က "ဖြစ်ပါတယ် အဖေရဲ့" ဟု ဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး၊ "ကျွန်တော်လည်း အဖေ့ကိုကူမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အဖေနှင့်နီးနီးနေရာတစ်ခုကကျောင်းမှာ အလုပ်ရအောင်ရှာလုပ်ပြီး အဖေလိုတဲ့အခါ ချက်ချင်းလာလို့ရအောင် အနီးအနားမှာပဲနေမယ်" ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

"မနေပါနှင့်ကွာ။ မနေ၊ မင်းက နေချင်လို့လား"

"နေမှာပေါ့ အဖေ"

မက်ထရီသည် သူ့သားအား တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ အက်ကွဲနေသောနှုတ်ခမ်းများမှာ တုန်လှုပ်ရှိကြ၏။

"ငါလည်း ပင်ပန်းပြီကွာ။ အိပ်မှပဲ ထင်တယ်"

ပေါလ်၏ရင်တွင်း၌ အောင်ပွဲကြီးရလိုက်သလို ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူ့အဖေဘာကြောင့် ဤသို့ စိတ်လည်လာသည်ကို သူ မမှန်းဆတတ်။ ဤအခြေအနေမျိုးကို သူ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့။ သို့ရာတွင် ဤမျှဦးကျိုးသွားပြီဖြစ်သော စစ်မျက်နှာ၌ သူတို့သားအဖ ၂ ယောက်စလုံးအတွက် အားတက်ဖွယ်အနာဂတ်ကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။ အရှုံးထဲမှ လုယူလိုက်ရသည့် အပြီးသတ်အမြတ်။ သူ စောင့်နေခဲ့မိသည်ကို ဝမ်းသာရပြန်သည်။

ပေါလ်သည် သူ့အဖေအားစေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ၏အသံကိုထိန်းကာ "အဖေ အိပ်လိုက်ရရင် နေကောင်းသွားမှာပါ" ဟု ပြောလိုက်၏။

မက်ထရီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"...ပိုင်းဆိုတော့ ကြက်ကလေးတွေနှင့် နို့စားနွားမကလေးတစ်ကောင်းမွေး။ ...။ ဒါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဖြစ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ"

ပေါလ်က "ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အဖေရဲ့" ဟု ပိုမို နိုင်မာစွာ ဆိုလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။

"အေးလေ" ဟု မက်ထရီက ထူးဆန်းသည့်လေသံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဟလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်၏။ "အခု ငါ အိပ်တော့မယ်" ဟု ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာသလို ခေါင်းကိုမော့၍ အဝေးသို့ငေးနေပြန်သည်။ သူ၏အသံသည် စောစောကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ နူးညံ့လာသည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် မရွံ့မရဲဖြစ်လာသည်။

"ပေါလ်၊ မင်း မှတ်မိလား၊ တို့များ ချက်စမွန်ချောက်ထဲသွားပြီး စက္ကူလှေကလေးတွေ လွှတ်ကြတာလေ"

သူ့သားအား ရှက်သလိုရွံ့သလို ပြုံးတော့မလိုလိုလှမ်းကြည့်ကာ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော သူ၏မျက်လုံးနီကြီးများကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း အခန်းတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း - ၂၀

ပေါလ်သည် စည့်ခန်းအတွင်း၌ပင် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေလိုက်လေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့စိတ်ကူးများကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏စိတ်ကူးများမှာ တစ်ခါက သူ ကဗျာဆန်ဆန်တွေးခဲ့ဖူးသည့် ဧကာက်ဘက်တွင် မြက်ခင်းပြင်နှင့် စိမ်းစိမ်းများနှင့်, တောင်ကုန်းကလေးပေါ်က ပန်းရုံပန်းနွယ်များနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော တဲလှလှကလေးဆိုတာမျိုး မဟုတ်တော့။ ယခု သူ ရင့်ကျက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ စိတ်ကူးယဉ်လွှမျိုပေါက်အတွေးမျိုး ကောက်ရိုးမီးလို တောက်လွယ်ငြိမ်းလွယ်စိတ်ဓာတ်မျိုး မဖြစ်ရအောင် သတိထားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆရာဖြစ်သင်တန်းကို ပြီးဆုံးအောင် ဆက်၍လုပ်ရမည်။ ဘဲလ်ဖတ်မှာတော့ မဟုတ်။ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ အင်္ဂလန်ဘက်မှ နယ်တက္ကသိုလ်ကလေးတစ်ခုမှာ ဆက်တက်ရမည်။ ဒါဟာမ် တက္ကသိုလ်ဆိုလျှင် သိပ်မဆိုးလှ။ အသင်အပြ အလွန်ကောင်းသည်။ ပင်တန်းကြေး သက်သာသည်။ ဤ မြောက်ပိုင်းမြို့တော်၏ အစွန်အဖျားဆီတွင် သူ့အဖေအတွက်

www.burmeseclassic.com

စိတ်ပြေလက်ပျောက် အသီးအနှံကလေးဘာလေး စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်နိုင်အောင် မြေကွက်လပ်ကလေးဘာလေးပါသည့် နေအိမ်ကလေးတစ်လုံး။ ဘယ်လောက် ရှေးကျကျ သူတို့ သားအဖနေလောက်ရုံဆိုလျှင် ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဤ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်နိုင်မည်လား။ အသေအချာတော့ မပြောတတ်သေး။ ထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ, ၁၅ နှစ်, အနှစ် ၂၀, အချို့ ၃၀ ပင်နေခဲ့ပြီးမှ လွတ်လာသူများ ပုံမှန်လူ့ဘဝထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ သာမန်လူများနှင့်ရောနှော၍ အသက်ထက်ဆုံး အေးချမ်းစွာနေထိုင်သွားကြသည့်အကြောင်းများကို ပေါလ် ကြားဖူးထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူများမှာ သူ့အဖေလို မတရားသဖြင့် ထောင်ကျခံထားရသူများတော့ မဟုတ်ကြ။

မတရားမှုကို ခံပြင်းသည့်စိတ်က ပြင်းထန်၍မလာမီ ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဥပဒေအဖွဲ့ကို သူ တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က ပြင်းထန်ခဲ့သည့် ဒေါသစိတ်မျိုးကိုဖယ်ထုတ်ကာ ဝင်ရောက်လာသည့် ဤ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အတွေးကလေးကို အပျက်မခံနိုင်။ အိပ်ရာဝင်ရန် စောသေးသည်ဖြစ်၍ သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မီးများကိုပိတ်ကာ သူ့အဖေအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ခြေကိုအသာဖော့၍နင်းရင်း စင်္ကြံအတိုင်းထွက်လာခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလေ၏။

နေ့တာသည် ရှည်သည်ထက်ရှည်လာပြီး အပြင်ဘက်တွင် နေ၏အလင်းရောင်ကလေးများ မပျောက်ချင်သေး။ လေကလည်း နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပြီး ကြည်လင်ငြိမ်သက်သည်။ သူသည် ဆည်းဆာရောင်ကလေး၏ သာယာသောအလှဖြင့်မြူးကြွစွာပင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ ထွက်ခဲ့စဉ်ကတော့ ကြုံသလိုလျှောက်မည် စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း နာရီဝက်ခန့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လျှောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် သူသွားနေကျနေရာဖြစ်သည့် ကုန်စျေးတန်းသို့လျှောက်လာခဲ့သောအခါ သူ့မှာ အံ့အားတော့ မသင့်မိ၊ လီနာနေသွားသည့်အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် သူ ရပ်တန့်သွားပြီး လမ်းတစ်ဘက်ကမ်းမှ သံပိုက်လုံးဝင်းတားများကိုမှီကာ လူငှားမနေတော့၍ မီးရောင်မလင်းတော့သည့် အပေါ်ထပ်မှပြတင်းပေါက်များဆီသို့ မော့ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

တစ်ဆို့မွန်းကျပ်လျက် မတင်မကျရင်တမမ နေခဲ့ရသည့်ရက်များ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့မှာ စိတ်သောကများလည်း မရှိတော့။ ဤဝေဒနာတွေ ကင်းရှင်းသွားတော့မှပင် သူ့အတွက် လီနာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်များကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း သိလာသည်။ လီနာသာ မကူခဲ့လျှင် သူ့အဖေသည်လည်း စတုန်းဟိသ်ထောင်ကြီးထဲမှာပင် ရှိချင်ရှိနေဦးမည်။ သူလည်း အသက် ရှင်ချင်မှရှင်မည်။ ရုတ်တရက်သူ၏ မသိတတ်မှု, ကျေးဇူးကန်းမှုတို့ကို ရင်ထဲကနင့်အောင် နောင်တရလိုက်မိသည်

နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လီနာအားတွေ့ချင်သည့်စိတ်ဆန္ဒတို့က ထိန်းသိမ်း၍မရနိုင်လောက်အောင် ပြင်းပြ၍လာခဲ့သည်။ အခုနေများ ဦးထုပ်မပါ, မိုးကာအင်္ကျီလည်ပင်းသီးတပ်လျက်သား ပါးခွက်ကလေးများပေါ်လွင်၍ ချို့ရွှင်တည်ငြိမ်သော မြောက်ပိုင်းသူတို့၏ အပြုံးကလေးနှင့်, သူ့အတွက်သူတော့ ဘာမျှအမှုမထားဘဲ ရိုးရိုးအေးအေးကလေးနေတတ်သော လီနာတစ်ယောက် မှောင်ရိပ်အောက်က ဘွားခနဲ ထွက်လာလိုက်စမ်းပါတော့။

သူ့သဘောထားက လီနာ့အပေါ် ဘယ်လောက်များ ကလေးဆန်လိုက်ပါသလဲ။ လီနာ အပျိုရည်ပျက်ရသည်ဆိုတော့ သူက စိတ်တွေများဆိုးပြီး နောက်တွန့်သွားခဲ့ရသေးသည်။ ဘယ်လောက်များ နုတဲ့စိတ်လဲ။ ယခင်က သူ ဤအဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ်ကြားရစဉ် စိတ်ထဲတွင်နာကျည်းကာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဒေါသထွက်ခဲ့မိသော်လည်း ယခုမူ သူ ဒါကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စဉ်းစားတတ်ပါပြီ။ ယခုတော့ ဤသို့သောအဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသောကြောင့်ပင်လျှင် လီနာ၏အပေါ်တွင် အကြင်နာပိုရပြီ။

ကုန်စျေးတန်း ဘုရားဝတ်ကျောင်းနာရီစင်မှ နာရီထိုးသံ လေးလေးမှန်မှန် ၁၁ ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ လခြမ်းကလေးလည်း တဖြည်းဖြည်းကျလျက် ရှိသည်။ ပေါလ်သည် ထိုနေရာကမရွှေ့သေးဘဲ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက် သုံးပေါက်ဆီသို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်လျက်။ သူ၏ စိတ်အာရုံမြင်ကွင်းထဲတွင်ကား ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရုပ်ရှင်ပြသလို ဖြတ်သန်းသွားလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် လီနာမရှိတော့သော်လည်း လီနာအား သူ ထိုအချိန်လောက် ဘယ်အခါမျှ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ မမြင်ဘူးခဲ့ရချေ။ သူ မကြာမီ လီနာနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ရတော့မည်ဟူသော အာရုံနိမိတ်က သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စထက်တစ်စ ပွားများ၍လာခဲ့ သည်။ မစ္စတာဟာန်လေကတော့ လီနာအကြောင်းဆိုလျှင် ပြောချင်လွန်းနေမည်ဖြစ် ၍ သူ့ထံတက်မေးရန် စိတ်ကူးမိသေးသော်လည်း ထိုစိတ်ကူးကိုဖျောက်ဖျက်ကာ နက်ဖြန်မှ ဒန်း ထံသို့သွားပြီး လီနာ၏လိပ်စာကို တောင်းတော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ သူ လီနာအား လိုက်ရှာပြီး တွေ့ရမည့်အခြေအနေမျိုးကို ကြိုတင်မှန်းဆ၍ တစ်ချက်မျှ ထင်မြင်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် တကယ်ပင် တွေ့လိုက်ရပြီးသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်၍သွားလေသည်။

ထိုနောက် သူ နေးကွေးစွာပင် ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ယာဉ်အသွားအလာ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဆိုင်များပိတ်ကြသည်မှာလည်း ကြာလေပြီ။ သို့သော် လမ်းထောင့်များတွင်ကား ထိုနေ့ညနေ နောက်ဆုံးသတင်းများမှ ခေါင်းစဉ်များကို အော်ပြစ်ရောင်းချနေကြသော သတင်းစာရောင်းသားကလေးများ

www.burmeseclassic.com

ကတော့ ရှိသေး၏။ သူတို့အော်ဟစ်နေကြသံများကို တစ်ညနေလုံး မသဲမကွဲ ကြားနေခဲ့သည်။ သို့သော် ပေါလ်မှာ ဤ သတင်းထူးဆိုသည်များကို ငြီးငွေ့လှပြီ ဖြစ်၍ အမှတ်မဲ့ဝင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု သူ လမ်းဖြတ်သွားရင်း သတင်းစာ ရောင်းသမားကလေးတစ်ယောက်က ထွေ့ယမ်းပြသွားကာ ပိုစတာတစ်ခုကို လမ်းမီး ရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည့်တွင် ဖျပ်ခနဲစိတ်ဝင်စားကာ နောက်သို့ ၁ လှမ်း ၂ လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး ခရော်နီကယ်သတင်းစာတစ်စောင်ဝယ်ကာ မလင်းတလင်းလမ်းမီးရောင် တွင် ထောင်၍ဖတ်လိုက်သည်။ ထိုသတင်းစာတွင် စက်ရုပ်သတင်းတစ်ခုကား ပုံနှိပ်စာလုံးခပ်ဝါးဝါးဖြင့် စာ ၃ ကြောင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ 'အုရှောကုန်းက အိမ် ထဲသို့ ပုလိပ်များ ချိုးဖျက်၍ဝင်ကြသည့်တွင် အီနော့အော့စဝေါ်အား တွေ့ကြရသည်။ သူသည် မျက်နှာကြက်ဆွဲ မီးပဒေသာမှ ကြိုးဆွဲချ၍ သေဆုံးနေသည်'ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပေါလ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်နိုင်သည်။ အတန်ကြာမှ "ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်" ဟု ဆိုလိုက်ပြီး "ထွက်ခွာသွား ပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပေမယ့်၊ သူလုပ်ချင်နေရှာတာက ဒါကိုး" ဟု ရေရွတ်လိုက် မိ၏။

ဤသို့ စိတ်မကောင်းရာက ကရုဏာများဖြစ်ရသည့်လေသံဖြင့် လွှတ်ခနဲ ဆိုလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့၌ရှိနေသမျှ နာကျည်းစိတ်နှင့် နောက်ဆုံးကြွင်းကျန် နေသည့် မုန်းတီးစိတ်အစအနလေးများသည် လျှော့ကျ ပျောက်ကွယ်သွားကြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ဆွဲ၍ချလိုက်၏။ ညဉ့်လေကလေး သည် သိပ်သည်းအေးမြလှသည်။ အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြပြီဖြစ်သော အနီးအနားပေါင်မုန့်ဖိုတစ်ခုမှ လတ်ဆတ်သောပေါင်မုန့်နံ့သင်းသင်းကလေး ပျံ့ထွက် လာသည်။ လရောင်ကား မရှိတော့။ သို့သော်လည်း အပြီးသတ် တိတ်ဆိတ်လျက် အိပ်မောကျသွားပြီးဖြစ်သော မြို့တော်ကြီးအား တလက်လက်တောက်ပဆဲဖြစ် သည့် ကြယ်ကလေးများက စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြ၏။ အမှတ်မထင်ပင် ပေါလ်၏ ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဟိုတယ်ဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်ခဲ့သောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ သွက်နေသည်။ လပေါင်းများစွာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သူသည် ဘဝ၏အရသာကို တွေ့ထိခံစားရင်း နံနက်လင်းလာမည့်အချိန်ကို ဝပ်းပန်းတသာ ကြိုဆို၍ နေမိလေ၏။

ထင်လင်း

www.burmeseclassic.com